

Illustration
Sannie Pham

Số tay sinh tồn khi bị Chống ruồng bỏ

ĐẠM VŨ

EDITOR: NATUKI

Mục lục

Chương 1: Lâm Vào Tình Thế Bị Chờng Ruồng Bỏ

Chương 2: Người Tới Ngoài Ý Muốn

Chương 3: Món Nợ Kêch Xù

Chương 4: Trả Nợ Nhân Tình

Chương 5: Vòng Tay Không Gian

Chương 6: Tiền Tài Không Để Lộ Ra Ngoài

Chương 7: Chó Dữ Cắn Người

Chương 8: Liễu Gia Tìm Người

Chương 9: Xứng Và Không Xứng

Chương 10: Nửa Đêm Giả Quỷ

Chương 11: Bóng Đen Bên Giường

Chương 12: Mỹ Nam Ám Tinh

Chương 13: Liễu Gia Đến

Chương 14: Mỹ Nam Cổ Quái

Chương 15: Đứa Trẻ Không Có Nương

Chương 16: Dùng Kế Chạy Trốn

Chương 17: Ám Tinh Khả Nghi

Chương 18: Mua Nhà Rẻ

Chương 19: Bất Ngờ Gửi Thư

Chương 20: Quyết Liệt Đoạn Tuyệt

Chương 21: Đặc Biệt Gặp Lại

Chương 22: Ân Oán Cũ

Chương 23: Giận Đuổi Bà Mai

Chương 24: Mua Thịt Qua Năm Mới

Chương 25: Tâm Tư Phát Tài

Chương 26: Tới Biên Cảnh

Chương 27: Nam Nhân Nguy Hiểm

Chương 28: Người Dám Đánh Cuộc Không

Chương 29: Mặc Nhi Mật Tích

Chương 30: Thích Nhật Loan

Chương 31: Gặp Lại Đứa Bé

Chương 32: Nhật Đứa Bé

Chương 33: Đừng Đưa Con Đi

Chương 34: Đắc Tội Tiều Nhân

Chương 35: Giật Mình Tỉnh Ngộ

Chương 36: Tâm Tư Của Mặc Nhi

Chương 37: Mẫu Tử Giống Nhau

Chương 38: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Chương 39: Số Tiền Lớn Treo Giải Thưởng

Chương 40: Giải Quyết Tai Họa Ngầm

Chương 41: Là Quan Hệ Như Thế Nào

Chương 42: Sắc Đẹp Hại Người

Chương 43: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hũ

Chương 44: Mặc Nhi Bị Dọa
Chương 45: Cái Gọi Là Cảnh Cáo
Chương 46: Phụ Tử Gặp Nhau
Chương 47: Thật Là Nàng
Chương 48: Hắc Là Chồng Trước
Chương 49: Rất Nhiều Nghi Ngờ
Chương 50: Bắt Quả Tang
Chương 51: Hai Nam Đối Đáp
Chương 52: Tìm Tới Cửa
Chương 53: Gặp Người Nhà Mẹ Đẻ
Chương 54: Tín Vật Định Ước
Chương 55: Người Bắt Nàng
Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp
Chương 57: Ai Phải Ai Trái
Chương 58: Cự Tuyệt Rời Đi
Chương 59: Dứt Khoát Ở Lại
Chương 60: Cái Gọi Là Đẹp Đôi
Chương 61: Hao Tồn Tâm Tư
Chương 62: Sách Dạy Nấu Ăn Từ Đầu Đến
Chương 63: Âm Thầm Lừa Gạt Mặc Nhi
Chương 64: Lão Nhân Nổi Bão
Chương 65: Chỉ Tốt Với Nàng
Chương 66: Gạo Nấu Thành CƠM
Chương 67: Một Cục Đá Hạ Ba Con Chim
Chương 68: Liễu Gia Gặp Khó Khăn
Chương 69: Hôn Rối Phụ Trách
Chương 70: Điều Kiện Của Người
Chương 71: Gả Cho Ta
Chương 72: Bạc Đầu Không Rời
Chương 73: Tự Đưa Tới Cửa
Chương 74: Nguyên Nhân Nhầm Vào
Chương 75: Suy Nghĩ Cố Chấp
Chương 76: Nước Ấm Nấu Ếch
Chương 77: Gợn Sóng Nhỏ
Chương 78: Người Khắc Đá
Chương 79: Khiến Ta Đau Lòng
Chương 80: Tự Nguyên Sủng Nàng
Chương 81: Đột Nhiên Biến Hóa
Chương 82: Cái Gọi Là Chân Tướng
Chương 83: Nồi Giận Đầy Ngã
Chương 84: Đại Kết Cục (Thượng)
Chương 85: Đại Kết Cục (Hạ)

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lầm Vào Tình Thế Bị Chồng Ruồng Bỏ

Editor: ChieuNinh

”Cút... Liều gia ta thật mất mặt xấu hổ vì đưa nữ nhi là người... Đừng quỳ ở cửa Liều gia ta.”

Sau khi dứt lời, cánh cổng lớn trước mặt nữ tử "loảng xoảng" một tiếng rồi đóng lại.

Từng trận gió lạnh thổi qua, thân mình đơn bạc kia lảng lảng quỳ ở nơi đó, trên bầu trời từng bông tuyết trắng noãn dần dần lay động theo chiều gió, vào lúc chạng vạng trời đông giá rét càng thêm vài phần cảm giác thê lương.

Thật lâu sau sau, nữ tử quỳ trên mặt đất ở ngoài cổng, cuối cùng sâu kín nhìn thoáng qua cửa chính đóng chặt, đỉnh đầu đầy tuyết trắng, bước chân lảo đảo đi đến phía ngoài thành.

”Ôi... Đau quá...”

Tô Nhược Hàm nằm ở trên giường thống khổ rên rỉ, vừa mở miệng liền phát hiện cổ họng của mình vô cùng đau đớn, sau đó bỗng nàng mạnh mẽ mở to mắt.

Nhìn đỉnh đầu màn (mùng) có hai mảnh mụn vá màu trắng, trong mắt của nàng lộ ra một chút thần sắc nghi hoặc rồi ngẩng dậy, trong nhà nàng khi

nào thì có đờ lồi thời như vậy? Từ nhỏ nàng lớn lên ở thành thị, trên cơ bản trong nhà vốn không có dùng qua màn...

Đưa tay lau cấn cổ của mình, phát hiện ngón tay vừa đụng vào một cái liềm đau rất, lông mày Tô Nhược Hàm cau chặt nhớ lại, rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cổ đau như vậy? Hơn nữa thời điểm vừa mới mở miệng, nàng phát hiện chính mình rất khó khăn nói thành tiếng.

Vào lúc này nàng hồi tưởng mới ngạc nhiên nhớ lại, ở trong trí nhớ cuối cùng, nàng giống như... giống như uống say, sau đó... sau đó thì đi ngủ.

Chẳng lẽ lúc này là đang nằm mơ?

Nói thật, bản thân Tô Nhược Hàm cũng có chút không tin tưởng, dù sao sự đau đớn ở trên cổ kia, một chút cũng không hề giống như đang nằm mơ.

Xoay người từ trên giường ngẩng dậy, đột nhiên tầm mắt dừng lại ở mái tóc dài buông xuống trước ngực... Oa a, từ bao giờ tóc nàng lại dài như vậy, tóc này ít nhất cũng có thể dài tới thắt lưng, tóc của bản thân nàng là cắt ngang vai có được không?

Trong lòng ẩn ẩn hiện lên một chút phỏng đoán.

Đây là xuyên qua... Hay là trùng sinh...??

Lúc này Tô Nhược Hàm trừng to mắt nhìn những thứ đồ cổ xưa gì đó trong căn phòng rách này, cùng với một cái có vẻ như là gương đồng được đặt ở trên nóc tủ trong góc tối căn phòng, lồi thời như vậy... Làm sao có thể là thế kỷ hai mươi mốt?

Đúng lúc đó ở phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "kéo kẹt", nàng nghiêng đầu nhìn lại, cửa gỗ lung lay sắp đổ bị người đẩy ra, một lão bà bà tóc muối tiêu vấn búi tóc đi đến, mà trang phục trên người bà... "Oanh" một tiếng nổ vang ở trong đầu Tô Nhược Hàm, chết tiệt... Suy đoán của nàng hẳn là sự thật.

Thượng đế, Như Lai phật tổ ơi... Nàng giống như thật sự xuyên qua r ồi...

”Cô nương... Người đã tỉnh, thật sự hù chết lão bà tử ta r ồi.” Sau khi lão bà bà vào nhà nhìn thấy Tô Nhược Hàm ng ồi ở trên giường, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi đi tới.

Vừa nghe người tới kêu mình là cô nương, thực hiển nhiên đối phương hẳn là không quen biết cùng với khối thân thể này thì phải, vậy đối phương là ai?

”Ách... Lão bà bà... Khụ, khụ khụ... Người là?” Tô Nhược Hàm mở miệng nói chuyện, cổ họng đau đớn làm cho nàng liên tục ho khan mãi liệt, lão bà bà ở một bên nhanh tay bưng một chén nước đưa tới cho nàng.

Sau khi nhìn thấy Tô Nhược Hàm uống nước xong, lão bà bà mới thở dài nói: “Ai... Người kêu lão bà tử ta là Lý thâm nhi đi! Cũng may mạng người lớn, nếu không phải lão nhân trùng hợp vào thành trở về, người nói một tiểu cô nương như người vậy thì phải làm như thế nào mới tốt đây?” (lão nhân: ch ồng của bà bà. Đây là một cách xưng hô)

Tô Nhược Hàm ng ồi ở trên giường, trong tay bưng ly trà không Lý Thâm Nhi đưa cho nàng, nghe đối phương nói, hiện tại căn bản là nàng chỉ nghe được mơ hồ. Từ trong lời nói của đối phương chỉ lấy được một cái kết quả, chính là đối phương cùng khối thân thể này cũng mới quen, hơn nữa còn là lão nhân nhà Lý Thâm Nhi cứu khối thân thể này. Cũng không biết nguyên chủ của khối thân thể này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì sao cổ lại đau nhức nóng hừng hực như vậy?

Nghĩ đến đây, Tô Nhược Hàm lại duỗi thân nhẹ tay khẽ đụng vào cổ của mình.

”Ô... Đau quá!”

Nhìn thấy bộ dáng Tô Nhược Hàm đau đến nước mắt lưng tròng, Lý thâm nhi đột nhiên đỏ hốc mắt, trong giọng nói có đ ồng tình nói: “Tuy nói nữ tử bị tướng công hưu khí là thực đáng thương, nhưng mà làm sao người

lại có thể chạy đi thắt cổ tự sát chứ? Thân thể da thịt là cha nương ban cho, người nói cha nương của người biết người làm chuyện điên rồ, sẽ thương tâm biết bao đây?” (hưu khí: bỏ, vứt bỏ)

Vốn Tô Nhượng Hàm đang bối vì cổ đau đến nước mắt ứa ra, nghe được Lý thâm nhi nói đột nhiên tròn tròn mắt, vừa rồi bà nói tới cái gì? Bị tướng công hưu khí, sau đó thắt cổ tự sát? Gặp quỷ đi?

”Lý, Lý thâm nhi... Vừa rồi người nói cái gì, bị, bị tướng công hưu khí?” Tô Nhượng Hàm dùng sức bắt cổ tay Lý thâm nhi ở bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Lý thâm nhi nghĩ đến Tô Nhượng Hàm hẳn là không muốn để cho bà biết nàng bị hưu bỏ, nhất thời trên mặt lộ ra một chút xấu hổ mở miệng: “Cô nương... Thật không phải với người, bởi vì thời điểm lão nhân mang người về đến nhà, người đâu hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít. Chúng ta lại không có tiền thay người thỉnh thầy thuốc, cho nên mới động vào bao quần áo của người... Cho nên hưu thư...” Cũng là bởi vì thấy được hưu thư kia, Lý thâm nhi mới có thể đồng tình Tô Nhượng Hàm như vậy.

Ở thời đại này của bọn họ, một nữ tử nếu bị nhà chồng hưu khí, thì coi như tương đương cả đời đầu xong rồi, cũng khó trách cô nương trước mắt này sẽ đi thắt cổ.

Trong đầu Tô Nhượng Hàm đầu là tràn ngập hai chữ hưu thư, kế tiếp Lý thâm nhi nói cái gì đó nàng cũng không có nghe lọt. Mãi cho đến sau khi Lý thâm nhi rời khỏi, nàng mới ôm bao quần áo vừa rồi Lý thâm nhi đưa cho nàng lật lên xem. Nghĩ tới nàng thân là phụ nữ thời đại mới thế kỷ hai mươi mốt, gặp phải xuyên qua thì cũng thôi đi, lại có xuyên qua tới đây trở thành một người bị nhà chồng hưu khí, bị chồng ruồng bỏ??

Sau khi mở ra cái bọc màu lam Lý thâm nhi giao cho nàng, liền nhìn thấy vài món quần áo được xếp gọn đặt trong một tờ giấy bao lại, Tô Nhượng Hàm vội vàng lấy hết ra xem, hai chữ hưu thư thật to vẫn làm cho nàng nhú mày.

Xem xong phong hưu thư, từ trong đó Tô Nhượng Hàm hiểu biết được một chút. Chính là, nguyên chủ khối này thân thể kêu là Liễu Hương, sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia. Mà ch ồng trước viết hưu thư kêu là Mạc Tử Khanh, ở trong hưu thư cũng không đề cập tin tức gì về người này. Trên hưu thư nói rõ Liễu Hương gả cho Mạc Tử Khanh năm năm, sinh một con trai đã gần bốn tuổi, mà nàng bởi vì phạm vào ghen tị trong thất xuất, cho nên bị Mạc Tử Khanh đưa hưu thư r ồi.

Nhưng lại có một chút làm cho Tô Nhượng Hàm không quá hiểu được. Chiều theo như lời trong hưu thư, nếu Liễu Hương sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia, nghĩ đến gia thế hẳn là rất tốt mới đúng. Cho dù nàng bị hưu bỏ vì sao không có trở lại nhà mẹ đẻ, mà luân quần trong lòng đi tới nước này? Thực đau đầu.

Cứu mạng với... Thật sự là quá bị đả kích, thực, thật sự thành người bị ch ồng ru ồng bỏ, ở thời đại lạ nước lạ cái này, để cho nàng làm sao bây giờ?

Lúc này Tô Nhượng Hàm bu ồm bọc ng ối ở trên giường, một lúc lâu sau mới nhớ tới lật xem cái bao đồ kia, bên trong trừ bỏ có ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng ra, còn có một chút bạc vụn cùng vài cái váy dài tơ lụa tốt nhất, ngoài ra không còn gì nữa...

Không biết giá cả hàng hóa nơi này là cái tình huống gì, ở đây bạc có thể nói là toàn bộ gia sản của nàng, nên bảo quản thật tốt mới được.

Tô Nhượng Hàm lấy ngân phiếu ra, tìm ở trên người cả buổi, rốt cục ở trong vạt áo tìm được một cái túi tiền hai lớp, vừa vặn có thể cất giữ ngân phiếu ở bên người. Th ần than, quần áo ở cổ đại này thật là phiền toái, ba tầng trong ba tầng ngoài.

Bên này nàng mới vừa cất ngân phiếu xong, chợt nghe được cửa "Đông" một tiếng bị đẩy ra, cửa gỗ kia vốn rách nát lúc này lại lung lay sắp đổ.

Tô Nhượng Hàm bị tiếng mở cửa kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng nghiêng đầu nhìn đi qua, vừa vặn nhìn thấy một nam nhân mặt đầy râu đi đến, nàng

cả kinh lớn tiếng kinh hô: “Người là ai?”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Tới Ngoài Ý Muốn

Editor: ChieuNinh

Chớ trách Tô Nhược Hàm phản ứng quá lớn, chỉ vì đột nhiên đi tới thời không hoàn toàn không quen biết, vốn trong lòng còn có vài phần giật mình hoảng hốt, mà cửa "Đồng" một tiếng đã bị mở ra, nàng phản xạ có điều kiện liền làm ra thái độ đề phòng, đó cũng có thể nói là thói thường của con người.

Ngoài ngưỡng cửa, một người râu xồm đột nhiên dùng sức đẩy cửa đi vào, thấy Tô Nhược Hàm ngẩng trên giường vẻ mặt đề phòng nhìn hẩn, trong mắt hiện lên một chút xấu hổ, khuôn mặt bị hàm râu đen che kín đỏ lên không thể nhận ra, hàm hậu gãi gãi sau đầu cười nói: “Ta gọi là Đại Thạch...”

”A... Đại Thạch à...”Ặc... Cái tên... một cái tên thực thuần phác...

Nhìn râu xồm phía trước không hé răng, Tô Nhược Hàm đảo cặp mắt trắng dã, nàng mở miệng hỏi hẩn là ai vậy, nhưng ý tứ là muốn biết hẩn cùng người trong nhà này có quan hệ gì, vì sao đột nhiên liến xông vào. Sao hẩn chỉ nói tên, cũng không phản ứng gì rồi vậy hả?

Đại Thạch ngây ngốc đứng ở cửa, vừa rồi giống như hẩn nhìn thấy vị cô nương xinh đẹp trên giường kia mắt tròn trắng. Thật là một cô nương xinh đẹp như tiên tử, thật sự sẽ làm động tác không thực nữ như vậy sao? Hơn nữa a nương nhà mình nói, vị cô nương trước mắt này cũng là một người đáng thương, nghe nói là bị nhà chồng đưa hưu thư ruồng bỏ, kêu hẩn chớ chọc làm cho vị cô nương này tức giận khổ sở, nhưng mà... cô

nương xinh đẹp như vậy, lại có thể bị nhà chồng hưu bỏ, thật sự là đáng thương...

Bị ánh mắt đờng tình của Đại Thạch đứng ngoài cửa nhìn xem mình làm cho cả người nàng không được tự nhiên. Tô Nhược Hàm liên tục giả ho hai tiếng mới làm người ngoài cửa giật mình tỉnh khỏi ngây người. Gặp quý, ai cần đờng tình chứ?

Phát hiện chính mình nhìn cô nương người ta thất thần, sắc mặt Đại Thạch nhất thời xấu hổ quẫn bách nói: “A... Cái kia... A nương nhà ta để cho ta tới đây kêu cô nương đi ăn cơm...” Sau khi dứt lời, bóng dáng cao lớn kia đã xoay người bước đi, cước bộ vội vàng giống như trong phòng kia có sài lang hổ báo vậy.

A nương? Là Lý thẩm nhi đi?

Nhưng mà hắn gọi mình là cô nương, chẳng lẽ Lý thẩm nhi không có nói cho hắn biết, mình là một phụ nhân bị hưu bỏ sao?

Tuy có nghi hoặc, nhưng nghĩ lại Lý thẩm nhi cũng kêu mình là cô nương, có lẽ là sợ nhắc tới hai chữ phụ nhân sẽ làm cho nàng nghĩ đến bị hưu chuyện bỏ, cho nên mới sửa kêu là cô nương đi?

ChieuNinh~dien~dan~lequydon

Nhíu mày nhìn bộ dáng Đại Thạch bên kia sợ hãi chạy trốn không thôi, nghi hoặc sờ sờ mặt, chẳng lẽ bộ dạng gương mặt của thân thể này thực dọa người?

Nhưng mà lại nói tiếp, nàng còn chưa biết nguyên chủ của thân thể này có cái bộ dáng gì, không cần thật đẹp như thiên tiên, chỉ cần không phải xấu như Dạ Xoa là được.

Nếu cũng đã xui xẻo đi tới thời đại này, nhưng lại trở thành một người bị chồng ruồng bỏ bị mọi người phỉ nhổ, như vậy chỉ có thể tính toán ổn thỏa một chút, dù sao có thể sống là tốt rồi...

Từ trên giường xoay người bò dậy, vô cùng may mắn trên người có mặc quần áo, tuy có hỗn độn một chút, chỉ cần chỉnh sửa là được.

Bằng không để cho nàng bị giày vò bởi quần áo mỏng manh ba tầng trong ba tầng ngoài, phỏng chừng cũng không cần phải ăn cơm rồi. Nhưng mà mới vừa đứng lên, vẫn cảm thấy có chút cảm giác mát lạnh, cả người Tô Nhược Hàm thoáng cái lạnh run lên.

Liếc mắt nhìn ra ánh mặt trời ở bên ngoài, thì thấy chút ánh sáng buổi rạng đông, lúc này là thời gian ăn điểm tâm đi?

Thời điểm ra cửa, nhớ tới gương đồng cũ kỹ trên tủ gỗ trong phòng, nhìn không được lòng hiếu kỳ, nàng vẫn tiếp cận đi qua, cũng muốn biết rốt cuộc thân thể này có cái bộ dáng gì?

Trên gương đồng ố vàng phản chiếu ra khuôn mặt mơ hồ, tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng mà nàng vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi...

Khuôn mặt này lại có thể giống nhau như đúc cùng với gương mặt của nàng trước kia, chỉ là tuổi tác thoát nhìn chỉ mới hai mươi, xem ra vẫn còn nhỏ hơn một chút so với nàng ở hiện đại.

Tuy rằng tướng mạo mang theo vài tia mỉa mai hoặc làm cho nàng cảm thấy vẫn không vui, nhưng nếu để cho nàng mang một gương mặt xa lạ sống qua ngày, nàng vẫn lựa chọn mang gương mặt của mình thì có vẻ dễ chịu.

Trong hưu thư có nhắc tới, chủ nhân trước của thân thể này đã gả cho người kêu là Mạc Tử Khanh năm năm, nhưng lại có một đứa con bốn tuổi...

Mẹ ta nha, người niên đại này, thật đúng là tảo hôn sinh đẻ sớm. Ở hiện đại nàng cũng đã hai mươi ba tuổi, vẫn còn là xử nữ nha, một lần xuyên qua tới đây lại có thể không chỉ trở thành bị chôn ruồng bỏ, mà ngay cả đứa con cũng gần bốn tuổi.

Cất bước đi ra, nhìn thấy ngoài phòng trắng xóa một mảnh, Tô Nhược Hàm ngây người đứng ở nơi đó.

Tuyết rơi à...

Có bao nhiêu năm không có thấy qua tuyết trắng như vậy rồi?

Lý thâm nhi thấy Tô Nhược Hàm cả buổi không đi qua, nghĩ đến trước đó nàng còn luẩn quẩn trong lòng mà đi tự sát, lúc này lại lo lắng đi qua nhìn xem.

Thấy thần sắc Tô Nhược Hàm giật mình nhìn đông tuyết bên ngoài, lại nhìn cái mũi của nàng đông lạnh đỏ lên đứng ở nơi đó, nhất thời lo lắng bước nhanh đi qua: “Liễu cô nương... Người không có việc gì đi?”

Tô Nhược Hàm ngây người một chút, giật mình nhớ lại, trong hưu thư có nhắc tới thân thể này kêu là Liễu Hương, thế này mới xoay người thản nhiên nở nụ cười một chút với Lý thâm nhi: “Hả... Ta không sao.”

Lý thâm nhi bị tươi cười trên mặt nàng thoáng cái hơi hoa mắt, bộ dạng cô nương này thật đúng là xinh đẹp... Tuy nói là bị nhà chồng hưu bỏ, nhưng từ sau khi nàng tỉnh lại nhìn cách nói chuyện và tính tình, cũng không giống như trong hưu thư nói như vậy...

Đi theo Lý thâm nhi đến phòng bếp, trước cái bàn gỗ trong phòng đã có một ông lão tuổi chừng sáu mươi và Đại Thạch vừa mới gặp qua đã ngồi ở đó.

Lúc này Đại Thạch đoan chính bưng uống một chén mà ở trong mắt Tô Nhược Hàm xem ra là nước cơm gì đó. Nhìn thấy Lý thâm nhi và Tô Nhược Hàm đi tới, khuôn mặt của Đại Thạch bị che đậy dưới hàm râu xám lại đỏ lên, vù vù mấy cái liễn uống xong cháo trong bát, vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp.

Lý thâm nhi ngó Đại Thạch chạy trốn đã không còn bóng dáng, xấu hổ không thôi xoay người cười với Tô Nhược Hàm: “Để cho Liễu cô nương chê cười rồi, đứa nhỏ Đại Thạch này... Da mặt mỏng!”

Tô Nhược Hàm cười nhẹ lắc đầu, nhìn ông lão trước bàn, nghĩ tới người ta là ân nhân cứu mạng của thân thể này, lập tức mặt lộ vẻ cảm kích

mở miệng: “Liễu Hương... đa tạ ân cứu mạng của đại thúc!” Tuy rằng cũng không muốn dùng cái tên Liễu Hương kia, nhưng mà thiết nghĩ Lý thăm nhi bọn họ đã thấy qua hưu thư rồi, không thể không xưng hô mình là Liễu Hương.

Lý lão đầu đang ăn cơm, lúc này buông bát trong tay, khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ hời hợt hoảng hốt nhìn Tô Nhược Hàm một chút, hồi lâu sau mới bi thương thở dài nói: “Ai... Thôi thôi! Không có việc gì là tốt rồi, chỉ là hy vọng ngày sau cô nương đừng lại làm chuyện hồ đồ này nữa, hãy nghĩ lại cho thân nhân của mình!”

Dứt lời, trên khuôn mặt của Lý lão lộ ra thần sắc thống khổ, phức tạp liếc mắt nhìn Tô Nhược Hàm một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Nghi hoặc nhìn bóng dáng Lý lão đầu lộ ra hơi thở bi thống rời đi, cùng với thương tâm chợt lóe rồi biến mất trên mặt của Lý thăm nhi đứng ở bên cạnh, bọn họ làm sao vậy?

Hồi lâu sau Lý thăm nhi đứng ở bên cạnh mới sâu kín thở dài một hơi nói: “Ai... Nữ nhi số khổ của ta chính là luân quần ở trong lòng, mới cứ như vậy mà đi, trong lòng lão nhân hẳn vẫn không bỏ xuống được, cho nên mới...”

Nghe đến đó, Tô Nhược Hàm mới hiểu được, vì sao hai vị lão nhân đối với hành vi nàng tự sát lại để ý như vậy, chỉ vì hành vi của nàng làm cho bọn họ nghĩ tới nữ nhi của mình.

Cũng không đợi Tô Nhược Hàm cảm thán lâu, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, tiếp theo đó là giọng nói rống giận của Lý lão đầu mới vừa rời phòng bếp: “Lăn đi... Ta đã nói là sẽ không đồng ý!”

Xảy ra chuyện gì??

Hai người Tô Nhược Hàm và Lý thăm nhi nhanh chóng buông bát trong tay, chạy tới ngoài cửa.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Món Nợ Kếch Xù

Editor: ChieuNinh

Tô Nhược Hàm vừa đi theo Lý thâm nhi từ phòng bếp ra, liề n nhìn thấy vài người đang đứng ngoài cửa. Mà lúc này về mặt Lý đại thúc phần nộ trờng mắt nhìn người cầ n đầu đám người kia một cái, Đại Thạch râu x ồm bị Lý thâm nhi nói là da mặt mỏng, lúc này là về mặt phần nộ nứ chặ t vậ áo trước của người cầ n đầu.

Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

Ngoài cửa tổng cộng có năm người đến đây, trong đó người cầ n đầu bị Đại Thạch nứ chặ t vậ áo trước bị nhặ c lên r ấ i. Nhìn ánh mắt Lý đại thúc phần hận, vừa r ấ i là ông ấ y rờng giận kêu đối phương lặn đi, hẳn là người này r ấ i.

Liếc mắt nhìn người nộ một cái, Tô Nhược Hàm âm thầ m may mắn, cũng may vừa r ấ i còn chưa kịp ăn bữa sáng, bằng không nhìn thấy người này nàng nhịn không được vị chua trong bụng mà phun ra thì lãng phí lương thực r ấ i.

Kỳ lạ... Người nộ hơn bốn mươi tuổi, để hai hàm râu thành chữ bát (八) trên mép, vừa nhìn liề n biết không phải là thứ tốt.

Nhưng lại mặc một thân trờng bào màu vàng tực khí, cao chừng 1 m5, hiển nhiên là phiên bản của Võ Đại Lang hơn nữa là phiên bản thăng cấp. Còn có thể trọng của người nộ hoàn toàn tuyệt đối còn nặng hơn so với con lợn x ề (heo mẹ) vừa r ấ i khi Tô Nhược Hàm đi ra không cẩn thận nhìn thấy

ở trong hàng rào nhà Lý thăm nhi. Một đồng vàng rực... thứ kia giống như cái gì ấy nhỉ?

Người nói thẳng nhãi này đều đã ú thành như vậy, lại có thể còn dám ra ngoài đi dạo. Cũng may vị trư huynh này không phải sinh ra ở hiện đại, phải biết rằng hiện đại thịt heo cũng sang quý nha, hơn mười đồng tiền một cân đó, cắt hết thịt thẳng nhãi này cũng có thể bán được không ít tiền đâu!

Còn có nha... Đại Thạch huynh, lão nhân gia nhà người cũng thực uy vũ...

Tuy nói người là một người thực cao lớn khỏe mạnh, nhưng mà người tay không xách một con "heo mập" nặng gần hai trăm cân chẳng lẽ sẽ không mỏi sao? Tay của lão nhân gia ngài không mỏi, Tô Nhược Hàm nàng ngắm nhìn cũng cảm thấy trong lòng cấp bách.

Về phần bốn người phía sau "heo mập" kia, Tô Nhược Hàm cũng không cần đi phỏng đoán thân phận, chỉ vì thời điểm Đại Thạch túm "heo mập" kia, thì đối phương cũng loạn the thé mắng lên: “Ngu xuẩn... Các người còn đứng ở nơi đó làm dáng hả, còn không mau tới hỗ trợ?”

Nghe vậy kia thì bốn vị nam tử mặc quần áo thô một màu xanh đồng nhất, trực tiếp khẩn trương không ngớt xông lên phía trước đoạt lấy con heo của bọn họ trong tay Đại Thạch... Ặc, chủ nhân.

"Con heo" kia vừa được giải cứu xuống dưới liềm xanh cả mặt sáng giọng mắng tới Đại Thạch: “Người là vương bát đê con, lại dám động thủ đụng tới Lão Tử, có tin ta đốt nhà của người hay không?”

Thấy "con heo" bị đối phương cướp đi từ trong tay của mình, thậm chí còn xuất ngôn đe dọa đốt nhà, Đại Thạch tức giận đến mặt đỏ lên, cả người run run hai tay nắm chặt thành quyền, từng bước nặng nề xông lên muốn động thủ "con heo" kia.

Mà "heo mập" mới phát ngôn từ vòm miệng mũi của mình, nhìn thấy Đại Thạch đi tới phía mình, nhất thời sợ tới mức trốn ra phía sau bốn tên gia

đình.

Ngay tại lúc thấy quả đấm của Đại Thạch sắp đập lên đầu đối phương, Lý đại thúc vội vàng lớn tiếng quát ngăn cản: “Đại Thạch... Dừng tay!” Nhóm người đó vốn là đám lưu manh, nếu Đại Thạch động thủ đả thương bọn họ lần nữa, chỉ sợ đến lúc đó sự tình sẽ càng ngày càng phiền toái.

Cả người Đại Thạch buộc chặt khắc chế quả đấm của bản thân, hung hăng trừng mắt người đang trốn ở sau gia đình. Nhìn vẻ mặt a cha nhà mình đứng ở một bên, cuối cùng hắn không cam lòng lui trở về Kỳ thật trong lòng a cha nhà mình nghĩ cái gì, làm sao Đại Thạch lại không hiểu? Mặc dù hắn thành thật hàm hậu, nhưng cũng không là người phải si ngốc. Chỉ là — — súc sinh trước mắt này thật sự là khinh người quá đáng.

Thấy Đại Thạch bị cưỡng chế không được ra tay, tên mập kia lại kiêu ngạo đi ra từ sau lưng gia đình, thuận tiện hung hăng trừng mắt liếc Đại Thạch một cái: “A phi... Còn muốn đánh ta, cẩn thận Lão Tử cho ngươi chịu không nổi.”

”Ngươi...” Đại Thạch tức giận trừng mắt nhìn qua.

Lý đại thúc gắt gao túm chặt quả đấm nắm chặt của Đại Thạch, âm thầm áp chế sự phẫn nộ dưới đáy lòng, trên mặt mang theo vài phần cứng ngắc mở miệng: “Hoàng lão gia... Con ta làm hỏng cái bình hoa của ngươi, thỉnh cho chúng ta một ít thời gian, ta sẽ nghĩ biện pháp kiếm bạc bồi thường cho ngươi. Nhưng mà vườn trái cây phía sau núi của nhà ta... Chúng ta tuyệt đối sẽ không bán!”

Nghe đến đó, Tô Nhược Hàm coi như là hiểu được mọi thứ liền nhíu mày, làm sao kiểu cách này lại quen thuộc tới như vậy?

Cho nên nói xem tivi nhiều, nhìn thấy tình tiết gì đều cảm thấy tương tự, người cũng rất xoắn xuýt.

Giống như hiện tại, Tô Nhược Hàm cũng có thể lý giải được, Đại Thạch làm hư cái bình hoa của tên mập chết bần kia mà không có tiền đền. Sau

đó đối phương liền đề xuất muốn dùng vườn trái cây sau nhà của Lý đại thúc làm bầy thường chứ gì?

Chỉ là... Cái bình hoa gì đó, lại có thể yêu cầu một vườn trái cây làm bầy thường?

Tên mập kia sau khi nghe Lý đại thúc nói xong, nháy mắt cười nhạt một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy xếp gấp, đi đến trước mặt Lý đại thúc, khoe miệng chứa nụ cười lạnh quơ quơ tờ giấy nói: “Hừ... Người nói không bán vườn trái cây, muốn bầy thường bạc cho ta đúng không? Tốt thôi... Người nhìn rõ ràng đi... Trên tờ giấy nợ này lại có dấu tay con người đóng lên, trên đó hẳn cũng thừa nhận làm bể cái bình hoa cổ của ta. Như vậy hiện tại trả tiền đi, ta mua bình hoa kia ở Tụ Bảo trai, không nhiều không ít, chính là vừa vặn một trăm hai mươi lượng bạc... Người lấy tiền ra đi, không có tiền, hôm nay Lão Tử liền báo quan, cho con người đi ăn cơm tù!”

Mà bên kia Đại Thạch và Lý đại thúc đồng thời thay đổi sắc mặt, đến ngay cả Lý thậm chí đi ra theo cũng biến sắc.

Làm sao có thể là một trăm hai mươi lượng? Lúc trước không phải nói hai mươi lượng sao?

Huống chỉ hai mươi lượng, đối với một gia đình nghèo khó như bọn họ mà nói cũng đã là một con số kếch xù, huống chi là một trăm hai mươi lượng đây? Phải biết rằng bọn họ tận tâm khổ khổ làm ruộng một năm, sau khi giữ lại lương thực trong nhà mình ăn, lương thực còn thừa lại thì bán lấy tiền, cũng chỉ được hai mươi lượng bạc mà thôi... Hoàng lão gia để cho bọn họ bầy thường một trăm hai mươi lượng bạc, không phải dằn ép một nhà bọn họ đi tìm chết sao?

”Người gạt người... Lúc trước rõ ràng nói là bầy thường hai mươi lượng bạc, vì sao lại biến thành một trăm hai mươi lượng bạc?” Đại Thạch tức giận trừng to mắt, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu phần nộ đi lên phía trước từng bước, nhìn Hoàng lão gia đã không giấu được chột dạ lùi ra sau hai bước.

”Người, người muốn thế nào? Ta nói cho người biết, ta không sợ người nha... Đây là giấy nợ người tự mình ấn dấu tay lên. Về phần một trăm lượng kia chẳng qua là b ả thường tổn thất tinh th ần cho ta mà thôi.” Mặc dù Hoàng lão gia có chút e ngại Đại Thạch, nhưng vẫn hùng h ần giờ giờ giấy nợ trong tay lên.

Lý thăm nhi đột nhiên nghe con trai thiếu một trăm hai mươi lượng bạc, chỉ cảm thấy trời đất quay cu ồng, cả người li ền ngã ra sau. Phía sau Tô Nhược Hàm cả kinh chạy nhanh tới đỡ lấy bà.

Đại Thạch thấy mẫu thân của mình té xỉu, cuống quýt vọt đi qua đỡ lấy Lý thăm nhi từ trong tay Tô Nhược Hàm, vô cùng khẩn trương lắc lắc bà nói: “A nương... a nương ơi... Người tỉnh lại đi, đừng dọa Đại Thạch!”

Bị Đại Thạch lắc lắc, Lý Thăm Nhi yếu ớt tỉnh lại, chỉ là phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là lớn tiếng khóc nức nở hô lên với viên ngoại đứng ở bên kia: “Hoàng lão gia... Đây là người muốn ép một nhà ba người chúng ta đi tìm chết sao... Người kêu chúng ta đi đâu tìm một trăm hai mươi lượng bạc cho người đây?” Nếu trong nhà có ti ền, sẽ không ngay cả ti ền giúp Tô Nhược Hàm thỉnh th ầy thuốc cũng lấy trong bao qu ần áo của nàng r ồi.

Về mặt Hoàng lão gia kia chưa ngoa hù lạnh nói: “Hừ... Ai cho các người không biết tốt xấu, ta có lòng tốt để cho các người dùng vườn trái cây kia gán nợ, kết quả còn không cảm kích, một l ần hai l ần đuổi ta ra cửa... Nếu muốn thường ti ền cho ta, thì nhanh chóng đưa ti ền đây.”

Tô Nhược Hàm ở một bên nghe mơ h ồ, lúc này nghe được trong miệng Hoàng lão gia nhắc tới vườn trái cây, trong đầu hiện lên một vài thứ. Đột nhiên giống như nghĩ thông suốt cái gì, hai mắt híp lại nhìn v ề phía đối phương. Nhìn thấy trên cái mặt tai to mắt lớn mang theo một chút tính kế, cùng với gian trá khó nén dưới đáy mắt là lúc, nàng nghĩ sắp xếp lại mọi chuyện được bảy tám phần.

Tuy rằng mọi người cũng chưa nói ra chân tướng, nhưng vốn Tô Nhược Hàm sinh hoạt bên trong chảo nhuộm lớn thời hiện đại, những âm

mưu loạn thất bát tao này nàng cũng đã gặp qua không ít, loại tình huống trước mắt này trong TV diễn không tới một ngàn thì cũng tám trăm lần.

Nhưng mà một nhà Lý thăm nhi là nông hộ nghèo khó, con hẹp mặt trước mắt này lại là phú hào nông thôn, người ta còn cần giấy nợ Đại Thạch ấn dấu tay, chỉ sợ nếu gặp quan, Đại Thạch bên này cũng không có biện pháp nào!

Chỉ là không nghĩ ra là... vì sao Hoàng lão gia lại muốn vườn trái cây của nhà Lý thăm nhi đây?

Lý đại thúc ở thời điểm đối phương nói ra con số trên trời đó, thì đã gây người ở tại chỗ rồi. Lúc này vẻ mặt của ông là tuyệt vọng nhận mệnh nhìn về phía Hoàng lão gia kia, ông không thể để cho đứa con trai còn sót lại đi ngửi tù. Đã mất đi một đứa con gái rồi, không thể ngay cả Đại Thạch cũng mất đi...

Tô Nhược Hàm đứng ở một bên từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, trăn mặc giống như không tồn tại. Thấy biểu cảm trên mặt Lý đại thúc, cũng đã đoán được có lẽ ông phải thỏa hiệp rồi.

Chỉ là chuyện xảy ra trước mắt này, thực rõ ràng chính là người khác thiết kế một cái bẫy, mà mục đích cuối cùng chẳng qua là mong muốn đạt được cái gọi là vườn trái cây mà thôi. Dù một nhà Lý thăm nhi biết đó là cái bẫy, nhưng hiện tại lại một chút biện pháp cũng không có. Suy cho cùng hiện tại không lấy ra tiền, Đại Thạch sẽ bị Hoàng lão gia báo quan bắt đi.

Một nhà Lý đại thúc cứu chủ nhân thân thể này, hơn nữa biết rõ trong bao quần áo của nàng có bạc và ngân phiếu, lại cũng không có lấy đi, nếu đối phương lấy hết bạc đi, nàng tỉnh lại cũng không biết.

Hiện tại nàng vẫn không đành lòng nhìn cả nhà này bị người bắt nạt thảm như vậy.

Nghĩ đến bản thân nàng tỉnh lại nhìn thấy ngân phiếu một trăm lượng trong bao quần áo, cùng với vài mảnh bạc vụn kia, cuối cùng nàng thở dài một hơi, cũng không biết mấy mảnh bạc vụn có mấy lượng. Chỉ hy vọng

con heo mập trước mắt này thử thả một chút thời gian, để cho bọn họ tìm biện pháp mới được.

”Được... Người muốn một trăm hai mươi lượng, chúng ta liền đưa cho người một trăm hai mươi lượng... Nhưng mà hy vọng ba ngày sau người lại đến lấy!” Tô Nhược Hàm thấy Lý đại thúc đã muốn mở miệng thỏa hiệp, nhất thời bước lên trước một bước cướp lời mở miệng nói.

Tô Nhược Hàm thành linh bước ra, làm cho ánh mắt mọi người ở đây đều nhìn qua, nhất là Hoàng lão gia, giống như là lúc này mới chú ý tới nàng.

Nhìn khuôn mặt Tô Nhược Hàm kiêu diễm như hoa, trong nháy mắt trên mặt heo của Hoàng lão gia liền lộ ra biểu tình mê đắm, một cái móng heo liền đưa tới khuôn mặt Tô Nhược Hàm: “A... Đây rốt cuộc là tiểu nương tử ở đâu tới... Xem khuôn mặt này... A... Đau quá, buông tay, người mau buông tay.”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trả Nợ Nhân Tình

Editor: ChieuNinh

”Hừ... Ta khuyên ngươi nên thu móng heo lại đi, bằng không cô nãi nãi không ngại dỡ xuống dưới cho ngươi!”

Chỉ thấy thời điểm móng heo của Hoàng lão gia sắp tiến đến trên mặt Tô Nhược Hàm, lại bị một cánh tay nhỏ bé non mềm nắm chặt, nhân thể cần lấy cái tay kia xoay người một cái, cũng đã đi tới phía sau Hoàng lão gia. Mà cái tay còn lại của Hoàng lão gia cũng bị trở tay kéo ra phía sau, cả người lâm vào tầm khống chế của Tô Nhược Hàm.

Nhìn Hoàng lão gia bị đau tới mặt mày vặn vẹo, không khó để tưởng tượng lực tay của Tô Nhược Hàm có bao nhiêu mạnh!

”A... Đau quá, muốn chặt đứt, tay của ta muốn chặt đứt... Các ngươi là người chết hả... Còn không mau làm cho nàng dừng tay!” Hoàng lão gia ra sức rít gào với bốn gia đình đang sống sờ.

Bốn người nghe tiếng chủ nhân của mình, nhất thời khẩn trương không thôi muốn xông lên trước. Nhưng mà vừa vượt qua một bước, tay Tô Nhược Hàm cần lấy đối phương lại dùng thêm vài phần lực, nhất thời một trận quỷ khóc sói rú vang lên.

Hai mắt Tô Nhược Hàm híp lại, mắt lạnh nhìn về phía bốn gia đình bên kia, sau đó đập Hoàng lão gia một cước uy hiếp nói: “Ai dám hành động? Ngươi không cần cánh tay này đúng không?” Động tác của nàng, làm cho bốn gia đình nhìn thấy thì thình lình rùng mình một cái.

”Dừng, dừng tay... Người, rốt cuộc người muốn thế nào?” Mồ hôi lạnh rơi tí tách trên trán Hoàng lão gia, hắc đầu đến sắc mặt trắng bệch run run lên tiếng hỏi.

”Hừ... Ta cũng không muốn thế nào, người cứ chiếu theo lời nói ban đầu của ta mà làm. Người muốn một trăm hai mươi lượng bạc, chúng ta liền bồi thường người một trăm hai mươi lượng, người chờ ba ngày sau lại đến lấy tiền.” Tô Nhược Hàm liếc qua một nhà Lý thăm nhi ở bên kia đã bị nàng dọa sợ sau đó lạnh giọng nói.

”Nhưng, nhưng vạn nhất các người chạy thì làm sao bây giờ?” Hoàng lão gia không tin mở miệng.

Những lời này nói ra, lại đổi lấy một cước Tô Nhược Hàm dùng sức, trên bắp chân đau nhức, làm cho mồ hôi lạnh lại chảy xuống rào rào trên cái trán của hắn.

”Người có lựa chọn sao? Lại nói... không phải người muốn vườn trái cây của bọn họ sao? Người chạy vườn trái cây chạy không được, đúng không?” Tô Nhược Hàm cười lạnh.

Đúng, đúng vậy! Hắn còn có lựa chọn sao?

Hoàng lão gia giận mà không dám nói gì bĩu môi, không biết ác phụ này ở đâu chạy đến, vốn tưởng là phụ nhân nhất gan, kết quả này... Trên tay truyền đến cơn đau dữ dội làm cho hắn đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, làm sao đây là phụ nhân nhất gan được, quả thực chính là một Mẫu Dạ Xoa mà!!!

Sau khi Hoàng lão gia thỏa hiệp đồng ý ba ngày sau lại đến lấy tiền, Tô Nhược Hàm hung hăng đẩy "heo mập" trong tay đi ra ngoài: “Có thể lăn... Ba ngày sau lại đến đi!”

Bốn gia đình thấy thế chạy nhanh tới đỡ lão gia của mình lên, một đám người chật vật không thôi bước nhanh rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng đối phương hoàn toàn biến mất, một nhà Lý thăm nhi đang ngây người mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn về

phía Tô Nhược Hàm phải nói là quái dị, có lẽ bọn họ thật không ngờ. Trong hưu thư nhắc tới nàng thân là thư hương thế gia, lại còn có thể có võ công sao?

Nhất là Lý thẩm nhi giống như là lúc này mới phản ứng lại, toàn bộ trên mặt khó nén vẻ lo lắng.

”Liều cô nương... Người, vừa rồi người đắc tội Hoàng lão gia, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ đây? Người nọ tâm tư hẹp hòi, tâm lý trả thù rất mạnh, nhất định hẳn sẽ không bỏ qua như vậy.”

Tô Nhược Hàm sửng sốt một giây, mới phản ứng kịp Lý thẩm nhi nói Liều cô nương là kẻ nòng. Nàng thần nhiên lắc lắc đầu hừ lạnh: “Hừ... Hẳn dám đến trả thù, ta liền đánh hẳn rằng rơi đây đất. Được rồi, chúng ta trước vào nhà rồi nói sau. Tuyệt rơi lớn như vậy, Lý thẩm nhi quần áo của người đều ướt đầm, vạn nhất sinh bệnh sẽ không hay.”

Nghe xong lời của nàng, Đại Thạch mới phản ứng kịp chạy nhanh tới đỡ Lý thẩm nhi đi vào trong phòng. Mà Lý đại thúc nhìn thấy mẫu tử bọn họ đã vào nhà sau đó mới thật sâu thở dài một hơi, xoay người nhìn Tô Nhược Hàm vẫn đứng ở một bên không nhúc nhích. Trên mặt Lý đại thúc mang theo một nụ cười khổ nói: “Vừa rồi đa tạ Liều cô nương... Nhưng mà... ba ngày sau, tiểu lão nhi ta cũng lấy không ra một trăm hai mươi lượng bạc này... Vậy ba ngày sau bọn họ đến đây, phải làm sao mới tốt đây? Ai...”

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn Lý đại thúc trước mặt, nhớ đến Hoàng lão gia vừa rồi kia, trong mắt của nàng hiện lên một chút vẻ chán ghét, thở dài một hơi nói: “Lý đại thúc... Chúng ta vào nhà nghĩ biện pháp đi, nhưng mà ta muốn biết vì sao Hoàng lão gia phải đòi hỏi vườn trái cây của các người.” Theo ý nàng, phản ứng của một nhà Lý thẩm nhi đối với một trăm hai mươi lượng bạc, theo lý thuyết hẳn là một khoản tiền lớn trị giá trên trời mới phải, chẳng lẽ một vườn trái cây bình thường lại rất có giá trị?

Sự việc có điểm kỳ quái!

Tổng cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng xem nhẹ, xem ra sau khi xuyên qua cả người nàng vẫn có chút không thích ứng được, tư duy có phần theo không kịp.

Về mặt Lý đại thúc phức tạp nhìn Tô Nhược Hàm một cái, bước chân trầm trọng đi đến trong phòng.

Tô Nhược Hàm có vẻ dăm chiêu đi theo ở phía sau. Nguyên nhân vừa rồi nàng ra tay, không ngoài phán đoán Hoàng lão gia kia căn bản không có võ công trụ cột, mà bốn gia đình cũng không giống như là người lợi hại, cho nên mới ra tay đe dọa "heo mập" kia một chút.

Lúc còn ở hiện đại, Tô Nhược Hàm, thân là con gái một của tổng giám đốc xí nghiệp Tô thị, từ nhỏ đến lớn bị bắt cóc vài lần. Mà sau khi trải qua sự kiện này, Tô tổng giám đốc thương con gái thành si mời huấn luyện viên tới dạy nhu đạo và Taekwondo cho nàng, để cho chính nàng học tập năng lực tự bảo vệ mình. Cho nên nói tuy nói nàng cũng không phải một đệ nhất cao thủ, nhưng dưới tình huống đối phó với người bình thường, tự bảo vệ mình vẫn không thành vấn đề.

Đi theo Lý đại thúc tiến vào trong nhà tranh, thấy vẻ mặt bây giờ của Lý thẩm nhi đang u sầu ngẩn ở chỗ kia, mà Đại Thạch cũng là vẻ mặt tự trách ngẩn ở chỗ đó nói: “Đầu tại con, nếu ngày đó con cẩn thận một chút sẽ không đụng vào Hoàng lão gia rồi, lại càng sẽ không làm vỡ bình hoa cổ hẩn nói... A nương, ngài đừng thương tâm khổ sở, chờ ba ngày sau Hoàng lão gia đến, con liền nói với hẩn, nói con tự nguyện đi ngẩn tù, vườn trái cây của chúng ta nhất định tuyệt đối không cho hẩn!”

Đại Thạch vừa mới nói xong, Lý thẩm nhi liền khóc lên: “Con ơi...”

Lý đại thúc vừa đi tới cửa, lúc này vẻ mặt phần nộ quát: “Câm mồm... Người là thằng con bất hiếu muốn tức chết a nương người phải không? Chúng ta đã mất đi một nữ nhi, người có nghĩ đến hai lão già chúng ta sau này không có người thân chăm sóc trước lúc lâm chung hay không? Người... Khụ, khụ khụ...” Nói đến phần sau, Lý đại thúc kích động bắt đầu liên tục ho khan, Tô Nhược Hàm đang đứng ở một bên chạy nhanh đi vào

nói: “Lý đại thúc... Người trước đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nghĩ biện pháp.”

”Biện pháp? Ai... Hiện tại còn có thể nghĩ ra biện pháp nào? Một trăm hai mươi lượng bạc đó... Cho dù là đầu bán hết tất cả mọi thứ của nhà chúng ta, cũng không được con số lẻ! Bây giờ còn có thể nghĩ biện pháp nào, biện pháp duy nhất chính là, đưa vườn trái cây Hoàng lão gia muốn cho hắn.” Lý lão đầu tuyệt vọng lắc lắc đầu, vô lực ngồi ở bên cạnh Lý thẩm nhi.

”Không, không được... A cha, chẳng lẽ người đã quên... Vì sao Hoàng lão gia muốn vườn trái cây của chúng ta sao? Hắn là dùng để sửa phần mộ tổ tiên... vậy đại biểu phần mộ tổ tông của chúng ta phải làm sao bây giờ? A cha... Người để cho con ngồi tù đi. Mọi chuyện đầu do con gây ra, một mình con gánh vác, tuyệt đối không thể bởi vì một mình con, làm hại tổ tông sau khi chết còn không thể an lòng. A cha... con cần người...” Đại Thạch nói xong, liền mạnh mẽ quỳ gối trước mặt Lý đại thúc, dùng sức đập đầu.

Tất cả không khí trong phòng thật áp lực làm cho người ta khó chịu, nghe tiếng Đại Thạch đập đầu "bang bang", mà Tô Nhược Hàm hơi hơi nhướng lên, nói thật... Nàng không quá tán thành cái loại biện pháp gọi là đi ngồi tù gán nợ này, nhưng mà một nhà Lý thẩm nhi...

Ai... Thôi thôi!

Tuy rằng nàng và một nhà Lý thẩm nhi không quá quen thuộc, nhưng dù sao người ta cũng cứu nàng, hơn nữa... Biết rõ trong túi của nàng có hơn một trăm lượng bạc, bọn họ ở thời điểm nàng chưa có tỉnh lại cũng không có nổi lòng tham lấy bạc. Nợ ân cứu mạng của bọn họ, vừa lúc này hoàn trả đi! Dù sao trên thế giới này khó trả nhất đó là nợ nhân tình, huống chi lại là ân cứu mạng?

”Đại Thạch... Người mau đứng lên trước đi, người như vậy không phải để cho a cha a nương người càng khó qua sao?” Tô Nhược Hàm đi qua dùng sức kéo Đại Thạch đứng lên.

Thấy bộ dáng một nhà ba người Lý thâm nhi tuyệt vọng bất lực, Tô Nhược Hàm phức tạp nhìn bọn họ một cái nói: “Các người chờ ta một chút!”

Dứt lời, liền xoay người đi đến căn phòng ở buổi sáng tỉnh lại kia, bao quần áo của nàng còn trên giường ở trong phòng.

Sau khi tìm đến cái giường, Tô Nhược Hàm lục lọi mấy khối bạc vụn đi ra, đếm đếm, có bảy khối có kích cỡ như ngón tay cái, còn có hai khối hơi lớn hơn một chút! Do dự một hồi, nàng để lại một khối hơi lớn hơn đặt ở trong hà bao trên người của mình!

Sau đó lại lấy ra ngân phiếu một trăm lượng giấu ở trên người... Ai, vốn đang nói phải bảo quản thật tốt bạc này, giữ lại làm tiền cứu mạng về sau của nàng, không nghĩ tới lập tức sẽ dùng hết...

Cần một đồng bạc vụn cùng ngân phiếu một trăm lượng, Tô Nhược Hàm bước nhanh đi đến chỗ Lý thâm nhi bọn họ. Sau khi nhìn thấy ba người, nàng tùy ý đặt bạc và ngân phiếu ở trên bàn.

Ba người nghi hoặc nhìn nàng, đến khi nhìn thấy rõ ràng nàng cần trong tay là bạc, phía sau nhưng lại có một tờ thoát nhìn giống như là ngân phiếu, Lý Thâm Nhi nhất thời đứng lên từ trên ghế, vẻ mặt kích động nói: “Liều cô nương... người đây là làm gì, không được nha!”

”Bạc này các người trước cần dùng đi!”

”Không được, không được... Tiền này chúng ta không thể động, người là một phụ nhân, hiện tại lại không có phụ gia, nếu lấy tiền này ra nữa, về sau người sẽ sống như thế nào? Liều cô nương... Lòng tốt của người, chúng ta tâm lĩnh, người mau cất số tiền này lại đi!” Hốt mắt Lý thâm nhi ửng đỏ cần lấy tay Tô Nhược Hàm nhét bạc và ngân phiếu trở lại trong tay nàng.

Thấy Lý thâm nhi như vậy, đáy lòng Tô Nhược Hàm có một chút không vui, Lý thâm nhi này vẫn còn không rõ ràng tình huống lâm đúng không? Nếu bà không cần chút bạc này, con trai của bà phải đi ng ồi tù. Cũng đã

đến lúc này rồi, bà còn ngốc suy nghĩ cho một người ngoài là nàng, có phải cũng có chút thánh mẫu hay không?

Hơn nữa Tô Nhược Hàm nàng lấy ra món tiền này cũng không phải không có mục đích. Nàng vừa tới thời đại xa lạ này, cái gì cũng không biết, nếu nàng tùy tiện rời đi, không chừng chết như thế nào cũng không biết. Tiền này đặt ở chỗ của nàng, nàng không biết giá cả hàng hóa, bị người lừa gạt đi nàng cũng không biết.

Cho nên ở thời điểm Tô Nhược Hàm quyết định lấy ra số tiền này, liền quyết định tạm thời muốn ở lại trong nhà Lý thâm nhi, trước cứ ở lại một đoạn thời gian tìm hiểu hiểu biết tình huống thời đại này rồi nói sau.

” Lý thâm nhi... Người trước đừng chối từ, ta cho các người tiền này cũng không phải cho không. Người cũng biết tình huống hiện tại của ta là cái gì, ta nghĩ tạm thời ở nhà các người một đoạn thời gian. Cho nên tiền này coi như là phí dừng chân và sinh hoạt phí của ta ở trong này là được.” Tô Nhược Hàm cười nhẹ lại lần nữa đặt tiền ở trên bàn.

”Vậy...” Lý thâm nhi không biết làm sao đưa mắt nhìn Lý đại thúc ở bên cạnh.

Hết chương 4.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vòng Tay Không Gian

Editor: ChieuNinh

Một nhà Lý thăm nhi đã làm xong cơm chiêu từ lâu, sau khi ăn qua cơm chiêu, Đại Thạch và Lý đại thúc ở trong buồng bàn chuyện thật lâu.

Mà Tô Nhược Hàm đứng ở trong phòng bếp không có việc làm gì liền mở miệng nói muốn hỗ trợ. Kết quả Lý thăm nhi là ngay cả bát cũng không để cho nàng chạm vào, nói thẳng là để cho nàng đi nghỉ ngơi, còn nhắc tới thân thể của nàng còn suy yếu, phải nghỉ dưỡng cho tốt.

Cho dù Tô Nhược Hàm không ngừng giải thích bản thân nàng không có việc gì, hơn nữa thân thể cũng khỏe rồi, nhưng mà Lý thăm nhi lại vẫn cố ý không cho nàng động tay hỗ trợ.

Đây là mùa đông khắc nghiệt, gió bắc thổi vù vù, hơn nữa bên ngoài còn có tuyết rơi như lông ngỗng dày đặc, làm cho người ta tay chân cả người đều lạnh lẽo cứng ngắc.

Khi Tô Nhược Hàm âm thầm xoa xoa bàn tay nhỏ bé bị lạnh cóng, Lý thăm nhi ở một bên vừa thu thập bát đĩa xong vừa vận nhìn thấy được.

Nhất thời Lý thăm nhi xấu hổ không thôi cười nói: “Thân thể Liễu cô nương có chút rét run đi, xem ta hồ đồ không này, cũng không chú ý tới quần áo của người ăn mặc đơn sơ mộc mạc, mau tới cạnh cửa bếp lò ngồi một lát.”

Nàng cũng đã có thói quen nghe Lý thăm nhi gọi mình là Liễu cô nương.

Nghe được Lý thâm nhi nói, nàng khấn trương khoát tay cười nói: “A... Không cần, không, không có việc gì!”

Thấy nàng đứng ở nơi đó không nhúc nhích, Lý thâm nhi nhanh chóng xoa xoa hai tay ở trên tạp dề của mình, đi qua nhẹ nhàng lôi kéo nàng đi tới cửa lò, trong giọng nói có vẻ quan tâm nói: “Cái gì mà không có việc gì, nhìn tay người cũng sắp đóng băng rồi nè. Mau tới... Bên trong bếp vẫn còn lửa đốt nóng, hẳn là sẽ ấm áp hơn một chút. Chờ ta lập tức nấu chút nước ấm cho người rửa mặt, sau đó ngâm tay chân vào trong nước nóng rồi đi vào nằm trong ổ chăn, như vậy sẽ không còn lạnh nữa.”

Vốn tay chân của Tô Nhược Hàm đầu bị đông cứng, lúc này bị kéo đến gần trước cửa lò, nhìn bó than củi cháy đỏ ở bên trong, nàng thở ra một ngụm khí lạnh. Đưa hai tay tới gần hơi nóng, khí nóng ấm áp dễ chịu đánh úp tới, làm cho xúc cảm lạnh như băng cũng thấy thư thái hơn nhiều, nàng vui vẻ ngừng đầu nhìn Lý thâm nhi cảm kích cười nói: “Cảm ơn người Lý thâm nhi, thật ấm áp!”

”Ha ha... Đây thì có là cái gì mà phải cảm ơn ta, muốn nói thì phải nói nhà chúng ta cảm tạ người mới đúng...” Lý thâm nhi cười nhẹ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Nghe Lý thâm nhi lại muốn nhắc lại chuyện cũ, Tô Nhược Hàm nhất thời lúng túng cười ngăn dè tài này lại nói: “Lý thâm nhi... có cần thêm củi vào trong bếp không? Ta làm giúp người!”

”A... Thêm, thêm củi đi!” Lý thâm nhi sững sốt một chút, thế này mới đáp ứng nói.

Có lẽ là Lý thâm nhi cảm thấy, Tô Nhược Hàm nàng lấy hết bạc trên người ra giúp nhà bọn họ, đi đâu duy nhất bọn họ có thể làm, đó là làm cho Tô Nhược Hàm thời điểm còn ở tại nhà bọn họ, có thể thoải mái và an tâm một chút đi!

Thấy Lý thâm nhi lại không còn rồi rầm rầm đề bạc nữa, Tô Nhược Hàm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn ngọn lửa sắp tàn trong bếp lò trước mặt, nàng âm thầm rơi vào trầm tư.

Thời điểm ban ngày, Tô Nhược Hàm tương đối yên chuyển hỏi thăm Lý thẩm nhi một chút hiện tại là niên hiệu nào, kết quả nhận được đáp án cũng để cho nàng càng thêm buồn bực. Căn bản nơi này không phải là một niên đại gì mà nàng quen thuộc có trong lịch sử ghi lại. Duy nhất có vẻ tốt chính là, thời đại trước mắt này là quốc thái dân an, cũng không phải loạn thế chiến tranh tàn sát bừa bãi, đi đâu này làm cho nàng nho nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bằng không xuyên qua cũng đã đủ bị kịch, lại xuyên qua thời kỳ loạn thế chiến tranh tàn sát bừa bãi, còn không bằng để cho nàng trực tiếp tìm cây cổ thụ lại treo cổ cho rồi.

Mà sở dĩ hiện tại Tô Nhược Hàm đợi ở chỗ Lý gia thôn ngoài thành Phượng Dương này, là theo Lý thẩm nhi nói, nơi này cách Phượng Dương thành đại khái có hơn mười km. Lúc ấy Lý đại thúc chính là đang ra khỏi Phượng Dương thành cách đó không xa thì phát hiện nàng thất cổ. Nàng còn đang suy đoán, có lẽ Liễu Hương kia chính là người ở trong thành Phượng Dương đây!

Nghĩ tới đây, thật ra Tô Nhược Hàm lại âm thầm cong môi, nàng cũng mặc kệ trước kia chủ nhân thân thể này làm người thế nào, chỉ cần về sau chính nàng có thể có cuộc sống an ổn là được. Một phụ nhân bị hưu bỏ, chỉ sợ có nhà mẹ đẻ... cũng không thế nào có thể tiếp nhận chịu được nàng đi?

Cho dù Tô Nhược Hàm nàng thật cẩn thận hỏi thăm một ít chuyện mình muốn biết, nhưng vẫn làm cho Lý thẩm nhi đã nhận ra vấn đề. Cuối cùng nàng đành phải thoái thác nói là sau khi mình tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ rõ. Nếu không phải trên người có phong hưu thư kia, phỏng chừng nàng ngay cả chính mình kêu là Liễu Hương cũng không biết.

Vốn là đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả, đường cùng nàng cũng chỉ có thể tìm lấy cái có này. Nhưng mà cũng vì lấy có như vậy lại làm cho Lý thẩm nhi lúc ấy hốt mất phiếm hồng ở nơi đó khóc nửa ngày. Nói là nàng thật đáng thương, bị nhà chồng hưu bỏ lại còn mất đi trí nhớ, lại mang toàn bộ gia sản tùy thân ra giúp bọn họ, đi đâu này làm cho bà cảm thấy vô cùng áy náy.

Điêu này lại làm cho Tô Nhược Hàm nhìn thấy bộ dáng Lý thâm nhi nước mắt tràn lan mới âm thầm áy náy trong chốc lát.

Ở thời điểm Tô Nhược Hàm âm thầm trầm tư, Lý thâm nhi đã nhanh chóng pha nước ấm xong, để cho nàng nhanh chóng đi qua rửa mặt, sau đó ngâm nóng chân rồi đi nghỉ ngơi.

Tô Nhược Hàm đứng ở cạnh cửa sổ trong nhà tranh, nhìn sắc trời ở bên ngoài đã bắt đầu tối đen cùng với đại tuyết như lông ngỗng bay xuống rất nhanh, nàng có chút buồn bực thở dài, thuận tay buông xuống cây gậy chống đỡ cửa sổ, đóng cửa sổ rồi lại trở lại cái tổ ấm áp trên giường.

Ngày trôi qua như thế này... Thật đúng là...

Thật sự là không quen mà!!!

Hiện tại chẳng qua mới vừa chạng vạng khoảng sáu bảy giờ thôi, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối đen, không giống như ở xã hội hiện đại ngày đêm đầu đèn đuốc sáng trưng, làm cho người ta không cảm giác bóng tối lan tràn.

Nằm ở trên giường nàng nhìn đỉnh màn ngăn người, kế tiếp mình phải làm gì đây?

Lúc ban đầu nàng là tính dùng một trăm lượng bạc kia tìm một chỗ ở ổn định trước, kết quả hiện tại thì cũng không có.

Mà một nhà Lý thâm nhi vốn cũng rất nghèo khó, hơn nữa còn có tên Hoàng lão gia ác ý xảo trá kia. Hôm nay bọn họ ngay cả con heo mẹ sắp đẻ cũng bán cho hàng xóm đổi lấy tiền mặt, thế này mới vừa đủ đúng một trăm hai mươi lượng bạc. Nếu nàng ngây ngốc ở nhà Lý thâm nhi vài ngày ngắn ngủi thì còn được, nếu thời gian cứ kéo dài, thêm một miệng ăn cơm như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ không có gì ăn rồi.

Tuy rằng Lý thâm nhi chưa nói, nhưng mà Tô Nhược Hàm lại ngoài ý muốn phát hiện bên trong thùng gạo nhà bọn họ đã không còn có bao nhiêu hạt rồi.

Ai... bây giờ Tô Nhược Hàm còn thật không dám nói mình có thể giống như nữ chủ bên trong tiểu thuyết gì đó, chỉ cần đi ra ngoài liên lạc người giàu có, buôn bán gì đó liên phát tài, những điều này đều là không thực tế... Dù sao cổ nhân cũng không phải kẻ ngốc, tuy rằng điều kiện kinh tế lạc hậu, nhưng cũng không có nghĩa là đầu óc người ta liên lạc hậu.

Nằm ở trên giường khó có thể đi vào giấc ngủ, Tô Nhược Hàm ra sức xoay người trở mình, tay trái mạnh mẽ đánh vào trên mép giường gõ một cái, trực tiếp nghe được một tiếng vang thanh thúy. Tô Nhược Hàm đau quá liên bật ngồi dậy ở trên giường. Bởi vì Lý thâm nhi lo lắng Tô Nhược Hàm ngủ một mình sợ bóng tối, cho nên để cho nàng một ngọn đèn dầu. Lúc này nàng còn chưa có thói tắt ngọn đèn, cho nên ở dưới ánh đèn mờ nhạt, Tô Nhược Hàm phát hiện tiếng vang va chạm vừa rồi lại là một cái vòng tay Phỉ Thúy ở trên cổ tay nàng.

Nhìn vòng tay bên trong xanh biếc có một chút tím trên cổ tay, Tô Nhược Hàm nheo lại hai mắt. Hôm nay sau khi tỉnh lại vẫn không có chú ý tới, trên cổ tay mình có vòng tay, nếu không phải vừa rồi...

Nhưng đúng là có vấn đề, có vòng tay không có gì kinh ngạc, dù sao trên huy thư cũng có nói, nguyên bản xuất thân của Liễu Hương vẫn là từ thư hương thế gia, có chút trang sức cũng không có gì kỳ quái... Nhưng vấn đề là, vòng tay Phỉ Thúy trong xanh lục còn mang theo chút màu tím này, rõ ràng chính là ở hiện đại thời điểm Tô Nhược Hàm sinh nhật mười sáu tuổi, lúc ấy Tô gia lão gia tử, cũng chính là gia gia (ông nội) của Tô Nhược Hàm đưa cho nàng... Làm sao có thể đeo ở trên cổ tay của Liễu Hương đây?

Chẳng lẽ nói... Tô Nhược Hàm nàng xuyên qua, nguyên nhân có lẽ là do vòng tay Phỉ Thúy này?

Hay là nói... Vòng tay Phỉ Thúy này thì giống như có không gian trong tay gì đó?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Nhượng Hàm nhìn vòng tay lắc đầu nở nụ cười khổ, xem ra nàng thật sự là đi vào thời đại xa lạ thì chịu kích thích bị điên rồi, lại có thể ảo tưởng ở trong vòng tay Phỉ Thúy trước mắt này là một cái vòng tay không gian.

Sau khi cười khổ xong rồi, Tô Nhượng Hàm giống như là xác mình mình đang nổi điên, miệng nàng bất giác gọi lên tươi cười có một chút châm chọc lẩm bẩm nói: “Người thật sự sẽ là một cái không gian?”

Câu nói nhỏ bé không thể nghe thấy mới từ miệng của nàng thốt ra, vòng tay Phỉ Thúy trên tay ngay tức khắc lấp lánh một trận ánh sáng trắng. Mà kèm theo đó Tô Nhượng Hàm cảm giác choáng váng chóng mặt mà tới, đợi đến khi cảm giác choáng váng chóng mặt biến mất, nàng tròn tròn mắt.

Tô Nhượng Hàm đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, một lúc sau nàng đưa tay dùng sức véo mạnh lên hai má của mình.

”Ôi... Đau!”

Đau!!!

Đã đau, vậy thì không phải là đang nằm mơ?

Chẳng qua nàng chỉ tùy tiện nói thôi, tùy tiện tưởng tượng một chút là được rồi, vật như không gian cũng là nơi nơi đâu có sao?

Nhưng mà... Trước mắt này... Không phải không gian thì là cái gì?

Lọt vào trong tầm mắt nàng, chỗ phía trước bên phải có một ngôi nhà tranh nhỏ, bên cạnh nhà tranh lại có một ao nước suối lớn cỡ như một sân bóng rổ. Mặc kệ nước trong con suối từ đâu mà chảy ra, nhưng mà nước suối này lại quý dị không có tràn ra khỏi cái ao.

Mà ở đối diện nhà tranh, cũng chính là địa phương Tô Nhượng Hàm lúc này đang đứng, còn có hai ba mẫu ruộng tốt.

Tô Nhượng Hàm quan sát thực vật vừa cao tới đầu gối ở bên chân của mình... Rễ mặt sau những lá cây này, nàng nhìn thấy thực vật này nọ, nàng có chút tròn tròn mắt.

Nữ chủ người ta xuyên qua trong không gian không phải đầu là kỳ trân dị bảo gì đó, được liệu cao cấp thôi không phải sao? Tại sao tới bản thân nàng, đây... lại là chín muồi... Cây đậu? Đậu tương? Đậu nành? Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, những cây đậu này lại tròng cả mẫu đất.

Khối đất bên cạnh, giống như cũng tròng gì đó.

Vốn Tô Nhượng Hàm thực thất vọng, lúc này lại có chút kích động chạy đi qua, một chút cũng không có chú ý nàng lúc này nàng từ trên giường tiến vào không gian là đang đi chân trần.

Đợi cho nàng đi tới chỗ đó, bên trong một mẫu bên này gieo tròng là một ít hạt tiêu, còn có gừng, ôi mẹ nó... Ngay cả hành tỏi cũng có, ồ.. đó là cái gì?

Ở cách đó không xa chỗ tròng gừng có một gốc cây cao hơn một thước, trên cây tròng đầy thứ gì đó, đợi sau khi Tô Nhượng Hàm nàng đến gần xông vào mũi là một hương vị truyền đến, không cần nhìn nàng cũng biết là cái gì, đây chính là một cây hoa tiêu...

Đây là làm sao hả... Trong không gian, tất cả đều là tập hợp gia vị sao?

Nhưng mà... Nhìn đến những thứ gia vị này, thật ra Tô Nhượng Hàm lại nghĩ đến một chuyện. Hôm nay lúc Lý thẩm nhi nấu cơm nàng phát hiện, nơi này của bọn họ giống như cũng không có hạt tiêu và hoa tiêu gia vị linh tinh gì đó. Ngược lại là có một loại gia vị giống như hương thảo gì đó, cảm giác hương vị không được nồng đậm ngào ngạt, nhưng lại mang theo một chút mùi cỏ thảo nhiên.

Nhìn đến mấy thứ này... chợt Tô Nhượng Hàm chống nạnh đứng ở nơi đó cười lên vui vẻ.

Đột nhiên nàng biết kế tiếp nàng nên làm thế nào rồi.

Hết chương 5.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiền Tài Không Để Lộ Ra Ngoài

Editor: ChieuNinh

Tô Nhượng Hàm đi một vòng sơ bộ quanh không gian, phát hiện toàn bộ diện tích không gian, hẳn là có năm mẫu, nếu nói theo cách của hiện đại, thì chính là ba ngàn mét vuông.

Hơn nữa ở trên bàn trong gian nhà tranh, nàng thấy được một tờ giấy thoát nhìn còn rất mới, phía trên là chủ nhân trước đó của không gian để lại. Theo đối phương viết lại thì thời gian khoảng chừng là công nguyên năm 875, khoảng cách với cuộc sống lúc ấy của Tô Nhượng Hàm năm 2010 cũng đã muốn trôi qua hơn một ngàn năm. Trang giấy này thoát nhìn hoàn toàn còn mới tinh, có lẽ không gian này còn có tác dụng bảo quản chất lượng.

Đối phương có nói đến, vòng tay không gian này là nàng ngoài ý muốn mà có được. Lúc ấy thời điểm vừa phát hiện không gian, diện tích cũng chỉ có nửa mẫu. Mà không gian là căn cứ từ gieo trồng này nọ chín muồi sau khi thu hoạch mới chậm rãi mở rộng đến năm mẫu hiện tại. Nhất là tốc độ sinh trưởng của thực vật trong không gian cực nhanh, muốn trồng cấy không gian cũng không khó.

Nhìn đến không gian còn có thể mở rộng, thật ra Tô Nhượng Hàm lại cảm thấy sung sướng không ít, nói cách khác về sau nàng trồng trọt này nọ, cũng có thể làm cho không gian chậm rãi tăng trưởng.

Chỉ là nhìn nội dung kế tiếp trong thư, làm cho nàng nhú mi bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Chủ nhân tiên nhiệm của không gian có nhắc tới, bởi vì sau khi phát hiện không gian nàng dần dần quá đặc ý mà không giữ được thái độ đúng mực, gieo trồng rất nhiều dược liệu quý trọng đi bán lấy tiền. Dẫn đến để cho người khác có chỗ phát hiện, đưa tới tiểu nhân tham lam dòm ngó, lại gây ra họa sát thân, hại chết tướng công của mình. Sau khi tướng công nàng chết đi, lòng nàng tràn đầy thống khổ, sau cùng nhất trong lòng chỉ còn cực kỳ áy náy và đau xót, lựa chọn đi theo tướng công của mình cùng đi tới hoàng tuyền. Chỉ là vòng tay không gian này... Suy nghĩ một chút, khó tránh người chủ nhân kế nhiệm không gian đi theo vết đố bản thân mình, nên để lại phong thư này nhắc nhở cho người sau.

Về phần thực vật trước mắt trong không gian này, là do chủ nhân tiên nhiệm của không gian trước khi chết, lấy đi toàn bộ dược liệu quý trọng, một lần nữa gieo trồng xuống, chỉ vì nàng cảm thấy dược liệu quý trọng làm hại tâm nàng không phân biệt được, hại chết chính tướng công của mình.

Mà vì sao lại trồng xuống đậu tương, nguyên nhân lớn nhất chính là phu quân của nàng thích ăn đậu hoa, mà những loại thực vật gia vị này cũng là phối hợp tốt nhất để ăn đậu hoa.

Tô Nhược Hàm nặng nề buông thư, thật lâu sau mới thở dài một hơi.

Chủ nhân không gian tiên nhiệm quá mức sơ suất, đạo lý tiên tài không lộ ra ngoài như vậy mà nàng cũng không rõ, cũng khó trách sẽ đưa tới mầm tai vạ.

Nhưng mà bởi vì có phong thư này nhắc nhở cho, thật ra trong lòng Tô Nhược Hàm lại dâng lên sự cẩn thận, nhắc nhở chính mình phải tránh không thể đặc ý vênh váo, để tránh bước lên vết xe đổ của người tiên nhiệm.

Chẳng qua là hiện tại nàng ngẫm lại có chút đau lòng, chủ nhân tiên nhiệm rút toàn bộ dược liệu quý trọng, nếu như giữ lại đến nàng hiện tại tiếp nhận, vậy dược liệu đó vừa được bao nhiêu năm đây? Ai... Thật sự là đáng tiếc.

Buông thư, Tô Nhược Hàm đi ra khỏi phòng trúc, nhìn bên ngoài gia vị thành thực, cùng với đậu tương cũng chín mu ồi... Nàng bắt đầu lo lắng, có nên bắt đầu thu hoạch bọn nó trước không? Dù sao để ở nơi đó cũng chỉ như vậy rồi, còn không bằng thu gặt, biết đâu sẽ làm cho mình cảm thấy hứng thú gì đó.

Nói xong li ền làm, ý niệm trong đầu vừa mới nghĩ xong, nàng đã muốn xắn tay áo lên rồi, đi đến khu vực gieo trồng đậu tương. Thuận tay kéo một cây đậu lên xem một chút, phát hiện cán đậu thành thực thì hơi chút dùng sức li ền có thể nhẹ nhàng rút lên.

Đợi cho Tô Nhược Hàm ở trong không gian bận rộn nhỏ xong hết toàn bộ cây đậu lên, lại thống nhất chuyển về phía sau phòng trúc, nàng mỗi một không thôi thở ra một hơi. Đột nhiên nghĩ đến, nàng ở trong không gian này người ít nhất hết mấy giờ, hiện tại bên ngoài không gian là lúc nào rồi?

Nghĩ đến thời gian trong không gian và bên ngoài không biết tỉ lệ chênh lệch thế nào, vạn nhất Lý thâm nhi đến phòng nàng kêu nàng, mà nàng lại không ở trong phòng, không chắc bà sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến đây, nàng lắc mình một cái đã muốn ra khỏi không gian, chỉ là... Đột nhiên cúi đầu nhìn thấy quần áo màu trắng trên thân mình đã bị dính đầy vết bẩn, tất cả là vì vừa rồi ôm cây đậu mà bị nhiễm lên, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn thoáng qua ao nước suối bên kia, Tô Nhược Hàm bước nhanh chạy đi qua, nhúng tay sờ nước suối lạnh lẽo. Cẩn rằng một cái cả người đã đứng ở trong ao sâu chừng một thước, chịu đựng cơn lạnh đến cắt da cắt thịt, dùng sức loại bỏ dơ bẩn trên người, lại thuận tiện rửa sạch luôn quần áo.

Cũng may thời điểm vừa đi xuống nước suối thì lạnh lẽo thấu xương, mấy phút đồng hồ sau ngược lại có một chút ấm áp rót vào trong làn da của nàng, làm cho nàng cảm thấy cả người khoan khoái không thôi.

Nhanh chóng tẩy rửa sạch sẽ cho mình, mặc vào quần áo được vắt khô một nửa, Tô Nhược Hàm xuất hiện ở tại trong nhà tranh.

Ra không gian, phát hiện phòng trong vẫn là một mảnh lơ mờ, nghiêng đầu nhìn về phía ngọn đèn dầu Lý thẩm nhi giao cho nàng, dầu trong cây đèn giống như không tiêu hao bao nhiêu, như vậy chứng tỏ bên ngoài thời gian hẳn là chưa có trôi qua quá lâu mới đúng.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên cửa gỗ bên cạnh thổi vào một chút gió lạnh, Tô Nhược Hàm còn mặc quần áo còn ướt liền mạnh mẽ run lên cần cập, liền hắt xì một cái. Chà xát hai tay, chạy nhanh đi lên giường tìm ra bao quần áo, cần một bộ quần áo sạch sẽ ở bên trong ra, thay đổi với bộ quần áo ướt ở trên người. Suy nghĩ một chút, bộ quần áo bị ướt nàng ném vào trong không gian, để tránh cho ngày mai Lý thẩm nhi nhìn thấy sẽ sinh nghi.

Ở trong không gian bận rộn nửa ngày, Tô Nhược Hàm sớm mỗi một không chịu nổi, nghe gió lạnh thổi vù vù rung động ngoài phòng, cùng với gió lạnh nhẹ nhàng bay vào thổi lên ngọn đèn, nàng tắt đèn chui vào trong ổ chăn.

Thời điểm tiến vào ổ chăn, nàng phát hiện bên trong ổ chăn vẫn còn ấm áp, cũng đại biểu cho thời gian nàng từ bên ngoài tiến vào không gian cũng không lâu, bằng không trong chăn sẽ không còn mang hơi ấm.

Bởi vì không gian xuất hiện, làm cho nàng luôn bàng hoàng có được một nơi gửi gắm, Tô Nhược Hàm nằm ở trong ổ chăn rất nhanh liền nặng nề ngủ.

Ngoài phòng gió lạnh mãnh liệt không ngừng thổi qua, cùng với một vài tiếng động đinh đinh đang đang tạp vật bay loạn, làm cho tại đây ở bên trong cái trời đông giá rét này, tất cả mọi người ép chặt mình ở trong chăn, kiên cường tự mình đè nổi bất an xuống đáy lòng.

Trong Liễu gia trong thành Phượng Dương cũng là một mảnh không khí áp lực, ở trong thư phòng có một vị trung niên nam tử sắc mặt trang nghiêm

hai tay chấp ở sau lưng, nội tâm nôn nóng không thôi đi tới đi lui ở trong phòng.

Thấy nam nhân trung niên nôn nóng không thôi ở nơi đó đi tới đi lui, trong phòng còn có một thiếu niên tuấn mỹ mười lăm sáu tuổi cong miệng nói: “Phụ thân... Ngài không cần lo lắng, nàng cũng không phải kẻ ngốc, thì sẽ tìm địa phương an ổn, hơn nữa... hiện tại ngài gấp cũng vô dụng, ai kêu lúc ấy người đuổi nàng đi.”

Vừa nghe thiếu niên kia nói, nam nhân trung niên nhất thời giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn hắc liếc mắt một cái sau đó quát: “Câm miệng... Đây là một người làm đệ đệ nên nói ra miệng sao? Bên ngoài tuyết rơi lớn như vậy, hiện tại nàng lại không biết tung tích, ta có thể không lo lắng sao?”

Vốn thiếu niên bị thét ra lệnh câm miệng, sau khi nghe được lão cha nhà mình nói, khinh thường hếch môi mỏng lên, miệng nhỏ giọng than thở nói: “Nếu lo lắng, vậy làm sao lúc ấy người muốn đuổi nàng đi, đây không phải là tự làm tự chịu?”

”Người... Người xú tiểu tử này, cố ý cãi nhau với ta đúng không?” Trung niên nam tử tức giận.

Lại nói đây có thể thản oán hắc sao? Nếu không phải cái nha đầu chết tiệt kia tính tình rất quật cường, không chịu để cho mình đưa nàng trở về nhà chông giải thích, hắc dùng cách quyết tuyệt như vậy bức bách nàng, đuổi nàng đi ra ngoài sao? Đó còn không phải là muốn chặt đứt đường lui của nàng, tình huống nàng cùng đường nhất định sẽ trở lại nhà chông nhận sai, không phải mọi chuyện đã ổn thỏa sao?

Nhưng mà... Nào biết đâu rằng chẳng những nàng không có về nhà chông, cả người còn không biết tung tích.

Nghĩ đến đây, trung niên nam tử, cũng chính là gia chủ Liễu gia Liễu Thiên Nguyên vẻ mặt sầm khỗ, sớm biết rằng cái nha đầu kia không muốn trở về thì thôi, Liễu gia của mình cũng không phải nuôi không nổi một người. Chỉ là hắc đã không cho là đúng, nha đầu kia yêu nam nhân kia

muốn chết không cần sống, cho dù trở về phòng chừng cũng là giận đối
thôi. Cho dù nam nhân kia đã viết xuống hưu thư rồi, nhưng Liễu Thiên
Nguyên nghĩ, chỉ cần nha đầu kia nguyện ý trở về, hẳn bỏ xuống gương
mặt già nua này đi mở miệng, nhất định đối phương sẽ thu hồi hưu thư.
Dù sao nam nhân kia lúc trước nợ mình một cái nhân tình.

Nhưng mà... Hiện tại...

Nghe được giọng nói khắc khẩu của hai người trong phòng, nam nhân
luôn ngồi ở bên kia đang cầm một ly trà trầu tư vẫn không có mở miệng,
lúc này rốt cục ngẩng đầu, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về
phía hai người bên kia đàm mạc mở miệng: “Ta đã phái người đi tìm, tin
tưởng rất nhanh liền có tin tức. Chỉ là... sau khi tìm trở về rồi, phụ thân
người định vẫn tiếp tục nuông chiều tiểu muội, chuyện gì cũng dựa theo
tính tình của nàng tới sao? Lúc ban đầu ta đã nói qua, cái nam nhân kia
không thương nàng, nhưng mà nàng vẫn khẳng khẳng muốn gả cho hắn,
mà ngài...”

”Nhưng mà... nha đầu kia...” Liễu Thiên Nguyên nghe con lớn nhất của
mình nói, nhất thời không biết nói gì.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua phụ thân của mình, trong đôi con người
trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một chút nghiêm túc nói: “Đừng
tưởng rằng người kia thật sự không dám làm, ta cũng nhìn không thấu con
người hắn. Hy vọng phụ thân không lại dùng ân tình đi bức bách người kia,
bằng không thì hậu quả chỉ sợ không phải người và con có thể thừa nhận.”
Dứt lời, nam tử đứng dậy chậm rãi đi đến cửa thư phòng.

Thiếu niên ngồi ở một bên nghe đại ca nhà mình nói xong cũng là đồng
ý gật gật đầu, phụ thân thật sự rất nuông chiều đại tỷ, hơn nữa nam nhân
kia... Hẳn cũng không thấy là đại tỷ điều ngoa bốc đồng nhà mình có thể
khống chế.

Liễu Thiên Nguyên thấy hai con trai đầu như vậy, nhất thời có điểm
trợn tròn mắt, chẳng lẽ mình thương nữ nhi thật sự sai lầm rồi?

Nhưng mà... nha đầu kia cũng là một muội muội, một tỷ tỷ của hai người bọn hắn có được không? Chẳng lẽ bọn họ một chút cũng không lo lắng sao?

Nhìn nam tử đi tới ngưỡng cửa thư phòng, Liễu Thiên Nguyên há miệng thở dốc kêu lên: “Phong Liệt... Người...”

Lời vừa nói ra, nam tử đã đi tới cửa liền dừng chân một chút, đứng ở nơi đó vẫn chưa quay đầu nói: “Phụ thân... Đợi sau khi tìm tiểu muội trở về để cho nàng ở lại Liễu gia đi. Lần này nam nhân kia là nghiêm túc, chỉ vì tiểu muội... Lần này thật sự quá đáng.” Nói xong sau, Liễu Phong Liệt cũng không quay đầu lại đi ra khỏi thư phòng, để lại Liễu Thiên Nguyên vẻ mặt phức tạp.

Thấy phụ thân của mình bị đại ca nói đến sắc mặt khó coi, thiếu niên ở một bên cũng là người tuổi trẻ mà thành thạo thở dài một hơi, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai phụ thân nói: “Phụ thân... ngài vẫn nên nghe đại ca quyết định đi, con cảm thấy đại ca nói một chút cũng chưa sai.” Dù sao không ai có thể dễ dàng tha thứ cho người khác đi đụng vào nghịch lân của mình, huống chi đối phương cũng không yêu đại tỷ, lúc trước đồng ý cưới nàng... chẳng qua là...

Thiếu niên lắc lắc đầu, cũng đi theo ra khỏi thư phòng, không hề để ý tới phụ thân mình thương nữ nhi như si. Nếu không phải hắn quá mức cưng chiều, đại tỷ của mình cũng sẽ không dưỡng thành tính cách điều ngoa bốc đồng đó.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chó Dữ Cắn Người

Editor: ChieuNinh

Sáng sớm hôm sau, sắc trời dần sáng, từng tiếng gà gáy đã truyền đến.

Tô Nhượng Hàm nằm ở trong ổ chăn nhú nhú mây, làm sao lại có tiếng gà gáy?

Chẳng lẽ trong nhà hàng xóm cách vách có nuôi gà?

Chỉ là hình như nàng đang ở trong khu nhà ở cao cấp, nơi này hẳn là không có ai sẽ nuôi gà đi?

Bên tai nghe gà gáy không ngừng vang lên, nàng có chút tức giận mở to mắt, trực tiếp tưởng xoay người xuống giường muốn đi tìm hàng xóm cách vách lý luận, trong khu nhà cao cấp lúc nào thì đổi nghề nuôi gà rồi hả? Có để cho người ta ngủ hay không đây.

Chỉ là mới vừa từ trên giường xoay người ngủ dậy, khi nàng nhìn thấy màn giường trước mắt, bỗng dưng sửng sốt một chút, thế này mới nhớ tới nàng hiện đang ở nơi nào. Không phải vẫn ở trong khu nhà ở cao cấp của mình, rõ ràng cũng đã xuyên qua đến cổ đại lạc hậu chim không đẻ trứng này.

Ngủ ở trên giường, nghe tiếng gà gáy ngoài phòng, cùng với từng trận âm thanh "Loạt xoạt loạt xoạt", Tô Nhượng Hàm chậm rãi xử lý cho mình. Chỉ vì quần áo cổ đại tương đối phức tạp, nàng mặc quần áo đầu tiên không ít thời gian. Huống chi còn có mái tóc đen dài tới eo của nàng nữa, làm cho nàng có chút đau đầu...

Tại cổ đại này, phụ nhân sau khi kết hôn đều phải vấn mái tóc dài thành búi tóc, mà Tô Nhược Hàm nàng làm sao vấn búi tóc đây? Hơn nữa sau khi vấn búi tóc ở trên đỉnh đầu, cả người trực tiếp già hơn mười mấy tuổi, vừa già lại vừa xấu còn cảm thấy nặng đầu, khó chịu muốn chết!

Nhìn gương đồng lặn qua lặn lại hồi lâu, cuối cùng chính là nàng tìm một sợi tơ lụa màu trắng, đơn giản buộc mái tóc đen tới lưng ở sau ót.

Tô Nhược Hàm đi ra khỏi phòng, thấy bên ngoài tuyết đã muốn ngừng rơi, trong sân Đại Thạch đang cầm trong tay một cái xẻng sắt thật to, âm thanh "Loạt xoạt loạt xoạt" vừa rồi là do hắn dùng xẻng sắt thanh lý tuyết còn đọng lại trong sân.

Thấy nàng đi ra khỏi phòng, trên khuôn mặt hàm hậu của Đại Thạch lộ ra một chút kinh ngạc, lập tức có chút ngượng ngùng cười nói: “Ách... Kia, cái kia Liễu cô nương người rời giường hả... Là, là ta vừa rồi nhầm lẫn đến người sao? Thật sự là xin lỗi, nếu không người lại đi nghỉ ngơi chốc lát nữa đi, một lát nữa ta lại đến dọn dẹp.” Nói tới đây, hắn nhanh chóng dừng động tác trong tay, có chút xấu hổ trở tay gãi gãi cái ót của mình.

Tô Nhược Hàm hết chỗ nói rồi, đầu đã thức dậy, lại còn có thể để cho nàng đi nghỉ ngơi nữa.

Ai... người một nhà Lý thẩm nhi này đối nàng thật sự là...

Lắc lắc đầu, trong lòng nàng hiện lên một chút bất đắc dĩ.

”Không cần, đúng lúc cũng tỉnh, liền muốn đứng lên đi dạo.”

”À... thì, thì ra là như vậy! Vậy được rồi, Liễu cô nương người cứ tùy tiện đi dạo trước đi, đợi lát nữa a nương làm xong bữa sáng ta sẽ gọi người.” Đại Thạch sửng sốt một giây, ấp úng gật đầu đáp lời, nhưng mà khi tầm mắt nhìn thấy một đầu tóc đen của Tô Nhược Hàm buộc sơ sài ở sau đầu, ánh mắt của hắn nhìn nàng đột nhiên trở nên cực kỳ khó hiểu.

Tô Nhược Hàm gật gật đầu, xoay người đi tới cửa viện, bước chân vừa mới đi vài bước, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Đại Thạch ở trong viện đang

quét tuyết đọng, nàng dừng lại cước bộ hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau: “Nếu không... Ta đến giúp người đi!”

”A... Không, không cần... Ta tự mình làm là được rồi.” Đại Thạch vừa nghe nàng nói muốn giúp, nhất thời mắt tròn một hồi, thật lâu sau mới phản ứng lại, nhanh chóng dùng sức lắc đầu. Nói đùa sao... để cho nàng một phụ nhân thoát nhìn yếu điệu đến giúp hắn làm công việc dùng thể lực, quả thực hắn làm không được chuyện như vậy.

Thấy Đại Thạch không chút do dự liền cự tuyệt mình, Tô Nhược Hàm có chút bất đắc dĩ, thản nhiên nhìn Đại Thạch liếc mắt một cái sau đó xoay người đi đến bên ngoài.

Đối với thái độ của Lý thâm nhi và Đại Thạch đối đãi với mình, nàng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà thấy một nhà bọn họ thật sự cần tiền kia, mà bọn họ đã cứu nàng, trên người nàng vừa vặn cũng có số tiền đó, cho nên liền cho bọn họ.

Chỉ là không nghĩ tới, một nhà bọn họ lại bởi vì số tiền kia mà đối với nàng cung kính khách khí đến trình độ này, là cảm thấy cần tiền của nàng nhiều như vậy nên băn khoăn?

Chẳng qua là nàng muốn hoàn trả lại nhân tình, thuận tiện ở nhờ nhà bọn họ một đoạn thời gian, căn bản không muốn để cho một nhà bọn họ xem nàng trở thành một đại tiểu thư mà cung phụng nuôi dưỡng. Nếu không còn không bằng nàng lấy tiền đi mua vài nha đầu sai sử, không phải sao?

Lắc lắc đầu, nàng đi ra phía bên ngoài.

Tô Nhược Hàm vừa đi ra ngoài không lâu, Lý thâm nhi liền từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Đại Thạch đang quét tuyết ở trong sân, sắc mặt của bà không vui đi qua, vỗ lên đầu hắn một cái rồi khiển trách: “Người xu tiểu tử này tay chân không thể nhẹ nhàng chút sao? Vặn nhất lát nữa gây ầm ĩ Liễu cô nương nghỉ ngơi thì làm sao bây giờ?” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn con trai vốn khỏe mạnh của mình một cái.

”Nhưng mà... A nương, Liễu cô nương đã dậy rồi.” Đại Thạch nhỏ giọng nói thầm. Hơn nữa, hiện tại nói làm sao Liễu cô nương thì cũng đã chậm, hẳn cũng đâu đã đánh thức người ta rồi.

”Ồ... Liễu cô nương đã dậy sao? Sao không thấy người đâu?” Lý thẩm nhi xoa xoa hai tay ướt nhẹp ở trên tạp dề của mình mấy cái, nhìn thoáng qua bốn phía, vẫn chưa thấy người.

Đại Thạch lại tiếp tục bận rộn làm việc, tùy ý chỉ một hướng cho mẫu thân đáp: “Nàng nói muốn đi dạo chung quanh, dù sao lúc này người cũng chưa làm cơm xong, để cho nàng đi dạo loanh quanh cũng được.”

”Ồi... Người hỗn tiểu tử này, người lại để cho nàng đi ra ngoài đi dạo, lúc này đang buổi sáng trời lạnh, phòng chường mụ Vương đánh đá cách vách cũng chưa có rời giường, khẳng định Đại Hắc còn chưa bị nhốt lại. Vạn nhất súc sinh kia làm bị thương Liễu cô nương thì phải làm sao bây giờ nha... Người thật hồ đồ mà!” Lý thẩm nhi vừa nghe Tô Nhược Hàm chạy ra ngoài đi dạo, sắc mặt lập tức đại biến.

Vừa nghe lời của a nương nhà mình nói, sắc mặt của Đại Thạch cũng đột biến, khăn trương cần theo xềng sắt trong tay vội chạy tới bên ngoài.

Mà Lý thẩm nhi cũng nhanh chóng đi theo, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện, cầu cho Liễu cô nương không cần gặp phải Đại Hắc hung ác là được, phải biết rằng Đại Hắc đã từng cắn người ta bị tàn phế.

Bên này khi mẫu tử Lý thẩm nhi và Đại Thạch vội vàng chạy tới, thì bên kia Tô Nhược Hàm cũng đứng ở tại chỗ một cử động nhỏ cũng không dám, trên trán dần dần toát ra mồ hôi lạnh, từ lòng mày thanh tú của nàng chảy xuống đến sườn mặt.

Cúi đầu nhìn gia hỏa trước mặt đang nhe răng trừng mắt với mình, chân cẳng Tô Nhược Hàm có chút run lên. Ngày bé từng có một lần bị chó cắn, nàng liên sợ loại cầu có thân thể cao lớn này. Mà hắc cầu (chó đen, chó mực) trước mắt đang nhe răng trợn mắt này, từ cổ họng còn không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ, vừa thấy liên biết không là không dễ chọc. Vừa rồi nàng chỉ là đi ngang qua nơi này mà thôi, đột nhiên một cái bóng màu đen

bất ngờ nhảy ra, nhất thời một con cầu xuất hiện chặn đường ở ngay trước mặt của nàng.

Vốn tưởng rằng đứng bất động ở tại chỗ, thì con cầu sẽ rời đi, cũng không ngờ tới, sau khi nàng đứng ở nơi đó, cũng là...

”Uông uông uông... hú...”

Nhìn con chó đen to lớn cao chừng một mét, ngay tại khi tiếng chó sủa truyền đến, Tô Nhược Hàm không tự chủ được mà lui về sau từng bước, lại càng đưa tới con chó dữ bức bách đi tới phía trước từng bước. Vốn nàng đang hoảng hốt, lập tức thất kinh xoay người bỏ chạy, mà phía sau con chó đen kia liền bỏ nhào lên, túm vạt áo phía sau nàng liền cắn chặt dùng sức kéo xuống, chỉ nghe "rẹt" một tiếng, một miếng vải đã rơi xuống trong miệng chó.

Nghe được tiếng quần áo bị xé rách Tô Nhược Hàm chỉ cảm thấy da đầu run lên, cả người lạnh run cả lên, nàng liền mạng chạy cũng đã muốn tuyệt vọng rồi. Chẳng lẽ xuyên qua đến cổ đại, vì bị chó cắn mà chết? Hiện tại nàng hoàn toàn quên mất, kỳ thật nàng có thể trốn vào trong không gian đi.

Phía sau, con chó đen thấy Tô Nhược Hàm dùng sức chạy ở phía trước, nhất thời trong mắt hiện ra hung quang, mạnh mẽ nhảy một cái liền xông đến sau lưng Tô Nhược Hàm. Nhưng ở trong phút chốc bỏ nhào vào đối phương, phát hiện thân hình mục tiêu đột nhiên thấp đi, làm hại nó cắn hụt, nhất thời nghe hàm răng lộ nhô trắng ớn, miệng phát ra tiếng rống trầm thấp.

Lúc Tô Nhược Hàm chạy trốn chết, bị vấp phải một cây gỗ do đêm qua gió lạnh thổi gãy, phát hiện con chó dữ đánh úp tới mình, nàng mạnh mẽ đánh sang bên trái một gậy, tránh được con chó dữ nhào lên trên người trong gang tấc. Thấy nó còn muốn đánh tới mình, nàng sốt ruột thuận tay quơ lấy chạc cây nằm trên mặt đất, dùng sức quất tới trên đầu con chó dữ.

Trong lúc cổ tay cầm gậy gỗ đánh lên đầu chó dữ, chỉ nghe "Phịch" một tiếng, con chó nhất thời phát ra một tiếng kêu bén nhọn, tiếp theo đó là

tiếng sủa càng thêm hung ác, nó lại hung mãnh nhào tới Tô Nhược Hàm, rất có ý muốn trả thù.

Vốn ở thời điểm Tô Nhược Hàm đánh trúng con chó kia, còn ần ần hối hận một chút, nàng chỉ là muốn đuổi nó rời khỏi mà thôi, chưa từng nghĩ sẽ đánh trúng nó. Nhưng hiện tại thấy bộ dáng dữ tợn của nó, Tô Nhược Hàm lập tức nổi nóng, khi khúc gãy trong tay đánh tới chó dữ, thì càng thêm dùng sức. Thật đúng là người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi, một con chó cũng kiêu ngạo khinh người như vậy, thật sự là không thể nhìn được nữa.

Mắt hạnh nheo lại, một hơi thở nguy hiểm hiện lên từ trong mắt của nàng, làm cho con chó hung ác ở đối diện co rúm lại một chút, nhưng mà cũng không chịu rời đi như vậy, lúc này thân hình cao chùng một thước hơi cúi xuống một chút, chân sau hơi hơi cong, làm ra một cái chuẩn bị trước khi chồm lên...

Người cầu đại chiến, từ đó bắt đầu...

Đợi cho thời điểm Lý thâm nhi và Đại Thạch tìm đến, nhìn thấy một màn trước mắt mọi người đã bị dọa đến choáng váng!!!

Trước mắt Tô Nhược Hàm một thân quần áo rách nát, khắp nơi trên người đều là vết máu loang lổ, khúc gỗ trong tay nàng lại dính đầy vết máu, còn có một ít lông chó màu đen dính vào trên đó, mà trên mặt đất còn có... Đại Hắc đang nằm không ngừng run rẩy!!!

Nhìn thấy tình huống này, Lý thâm nhi lập tức vô cùng sợ hãi, vội vàng chạy đi qua lôi kéo Tô Nhược Hàm khẩn trương hỏi: “Liều cô nương... làm sao trên người người nhiều máu như vậy, người bị thương?” Vừa nói, Lý thâm nhi vừa lôi kéo quan sát Tô Nhược Hàm. Khi nhìn thấy trên người nàng có vài chỗ cắn bị thương, cùng với vết thương bị móng sắc của chó dữ cào trúng, lập tức tiếng hít vào lạnh khí toát ra từ trong miệng bà.

Đại Thạch đứng ở một bên, tuy trên mặt có thần sắc lo lắng, nhưng mà hẳn là một đại nam nhân, cũng không tốt để đến gần xem xét miệng vết thương trên người Tô Nhược Hàm.

”Ôi... Cô nương này, người đây là tạo tội gì hử, cũng phải trách lão bà tử ta không nói cho người, con chó dữ này thời điểm không cột lại, chúng ta ai cũng không dám đi đến nơi này, cũng tại ta...” hốc mắt Lý thâm nhi bắt đầu phiếm hồng.

”Lý thâm nhi đừng khóc!” Tô Nhược Hàm nhú mày mở miệng.

Thấy khí chất cả người Tô Nhược Hàm đại biến, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, nhất là thời điểm khi nhìn về phía con chó dữ Đại Hắc nằm trên mặt đất còn có nòng đâm sát khí. Lý thâm nhi ngừng tiếng khóc, lúc đang định mở miệng, lại nghe được bên kia một giọng nữ bén nhọn truyền đến: “Cái tên đáng chém ngàn đao nào mới sáng tinh mơ liền kêu gào ở trong này?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ nhân đầu tóc bù xù từ trong nhà bên cạnh đi ra. Khi đối phương nhìn thấy là mấy người Lý thâm nhi, sắc mặt ngưng ngùn trắng liếc mắt một cái. Nhưng mà khi tầm mắt của nàng ta rơi xuống trên thân Đại Hắc cả người đỏ máu, còn đang co rúm rất nhỏ, lập tức tiếng hét chói tai từ trong miệng nàng ta truyền ra: “Là ai động vào chó của nhà ta? Là tên đáng chém ngàn đao nào, đứng ra cho lão nương...”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Liễu Gia Tìm Người

Editor: ChieuNinh

Phượng Dương thành Liễu gia.

Lúc sắc trời dần sáng, hai bóng dáng màu đen cưỡi ngựa rất nhanh
đồng thời đứng ở cửa.

Hai người phân biệt từ hai phương hướng chạy qua đây, thời điểm ở
cửa chạm mặt đối phương, hai bên gật đầu chào hỏi lẫn nhau một cái liếc
cùng nhau đi rất nhanh đến trong phòng.

Liễu Thiên Nguyên một đêm không ngủ lúc này đang ở trong đại sảnh
đi tới đi lui, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía cửa.

”Sao còn chưa có tin tức, cũng không biết rốt cuộc bọn họ có tìm
Hương nhi không nữa. Thật sự là gấp chết ta.” Liễu Thiên Nguyên khó nén
sắc mặt mệt mỏi nhắc mãi.

”Ai... Con nói phụ thân à, người ng ồi xuống trước được không? Người
đi tới đi lui đầu con cũng muốn hôn mê, nếu không con về phòng trước đi
ngủ một lát đi.” Suốt đêm không ngủ, thiếu niên tuổi mười bảy đưa tay nhu nhu
huyệt thái dương phát đau của mình, có chút bất đắc dĩ oán giận với Liễu
Thiên Nguyên.

”Hỗn đản... hiện tại Hương nhi cũng không có một chút tin tức, người
lại còn muốn đi ngủ, rốt cuộc người có phải con ta hay không?” Liễu Thiên
Nguyên nổi giận.

”Phụ thân... Ta có phải con của người hay không, ngài còn không rõ ràng hay sao? Cũng không nhìn xem gương mặt phụ tử tương tự này của chúng ta, ai! Phụ thân, ngài thật sự hồ đồ ư.” Thiếu niên ngáp một cái, lười biếng nói liên miên.

”Khụ... Khụ... Người xú tiểu tử này, người là muốn tức chết Lão Tử hay sao?” Liễu Thiên Nguyên tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

”Con nào dám à... Con chỉ là không muốn người quá mức lo lắng...”

Liễu Phong Liệt vẫn ng ồi im lặng ở một bên cả đêm nhú mào mở miệng: “Phong Viêm, câm miệng...!”

Thiếu niên bĩu môi, lặng lẽ quét mắt tới đại ca vừa mới mở miệng, thấy thần sắc lạnh lùng trên mặt hắn, thì không hé răng.

Đúng lúc đó, đột nhiên ở bên ngoài có hai bóng dáng màu đen xuất hiện ở tại cửa kêu lên cùng lúc:

”Lão gia chúng ta đã trở lại!”

Thấy hai người kia, Liễu Thiên Nguyên kích động vội đi qua hỏi: “Thế nào? Có tin tức của Hương nhi không?”

Nam tử bên phải lắc đầu nói: “Nhị tiểu thư cũng không có về Mặc gia Lạc Lâm thành.”

Liễu Thiên Nguyên vừa nghe, nhất thời cả người thất vọng vài phần, nhìn thấy nam tử bên trái còn chưa mở miệng, cõi lòng hắn đầy kỳ vọng nhìn đối phương: “Người thì sao?”

Người nọ liếc mắt nhìn Liễu Thiên Nguyên một cái, thần sắc trên mặt lộ ra một chút trầm trọng gật đầu.

”Sao, thế nào? Hương nhi nàng hiện tại ở nơi nào, không có chuyện gì chứ?” Liễu Thiên Nguyên không có chú ý tới sắc mặt đối phương trầm trọng, chính là kích động hỏi không thôi.

”Ta ở thành cửa Tây Môn nghe được, chàng vạng hôm kia có một nữ tử xuất hiện ở nơi đó, căn cứ theo người nọ miêu tả, hẳn không thể nghi ngờ chính là nhị tiểu thư.”

”A... Thật vậy chẳng? Vậy hiện tại Hương nhi ở nơi nào?” Liễu Thiên Nguyên kích động cầm lấy cánh tay người nọ.

Nam tử kia còn lưỡng lự, không biết nên mở miệng như thế nào.

Liễu Phong Liệt ngồi ở phía bên phải đại sảnh thời điểm nhìn thấy thân sắc do dự cùng với trăn trở trên mặt nam tử, một đôi mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy nhìn qua: “Liễu Nghị... Xảy ra chuyện gì?”

A... Đã xảy ra chuyện?

Lúc này Liễu Thiên Nguyên mới phát hiện trên mặt Liễu Nghị trăn trở, nhất thời trong lòng hơi có chút lạnh run, sắc mặt tái nhợt vài phần, Hương nhi... Hương nhi đã xảy ra chuyện?

Thấy tình hình này, vốn Liễu Phong Viêm ngồi trong đại sảnh vẻ mặt nhàn nhã cũng nghiêm túc lên, mạnh mẽ vài bước đi qua, trên mặt tuổi trẻ mà thành thạo không có vui cười, lộ ra sắc mặt nghiêm túc hỏi: “Người nói mau, nhị tỷ ta có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Tuy rằng từ nhỏ cũng không phải thực thân thiết với nhị tỷ, hơn nữa bởi vì tính cách nàng điều ngoa bốc đồng, hẳn cũng không thích, nhưng thủy chung nàng vẫn là người của Liễu gia, vẫn là nhị tỷ của mình.

”Ta nghe được là, nữ tử giống như là nhị tiểu thư tìm một cây đại thụ ở nơi đó..., thất cố! Hơn nữa thời điểm ta tìm kiếm, không có nhìn thấy thì thể nhị tiểu thư, hình như là được người mang đi.” Lúc này Liễu Nghị kiên trì nói ra tin tức mình tìm hiểu được.

Lời vừa nói ra toàn bộ bên trong đại sảnh lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Một lúc lâu sau Liễu Thiên Nguyên phản ứng lại giận dữ hét: “Ta không tin... làm sao nữ nhi Liễu Thiên Nguyên ta có thể đi tự sát... Người nhất định là tìm sai rồi, người đi kiểm tra cho ta, đi kiểm tra một lần nữa cho

ta.” Sau khi rống xong, bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt đánh úp lại, hần tự cưỡng ép mình ổn định lại thân thể.

Lúc Liễu Phong Liệt nghe thấy được Liễu Nghị nói nhị muội của mình thất cổ là lúc, trên gương mặt lạnh như băng tràn ngập hàn ý khiếp người, bàn tay vốn đặt ở trên ghế dựa bên người hơi hơi dùng sức, tay vịn ở trong tay của hần biến thành gỗ vụn. Hần mím môi mỏng thành đường thẳng cuối cùng gần từng tiếng mở miệng nói: “Lập tức lại phái người đi tìm cho ta... Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!!”

Liễu Nghị và nam tử còn lại nhanh chóng gật gật đầu, xoay người chạy ra bên ngoài, rất nhanh phân phó người khác trong nhà cũng đi giúp đỡ tìm kiếm.

Nhìn sắc mặt tro tàn của Liễu Thiên Nguyên, Liễu Phong Viêm khẩn trương trấn an nói: “Phụ thân... Ngài trước đừng lo lắng, con và đại ca lập tức cũng ra ngoài đi tìm, nhị tỷ nhất định sẽ không có việc gì, người cũng thấy đấy, Liễu Nghị cũng không có mang nhị tỷ về”

Liễu Phong Liệt ngưng mi đi ra bên ngoài, thời điểm tới cửa hần dừng bước chân lại nói: “Phong Viêm, người phái người báo tin cho người kia, để cho hần phái người hỗ trợ tìm kiếm.”

”Đại ca, nếu hần không muốn thì sao?” Liễu Phong Viêm lo lắng mở miệng.

Bóng người đang cất bước rời đi hơi ngừng, cũng không quay đầu lại nói: “Vậy thì nói cho hần biết, nếu hỗ trợ, chuyện trước kia coi như thanh toán xong. Nếu như hần cự tuyệt, thì mang Tiểu Mặc về, dù sao nó cũng là cốt nhục Liễu gia ta.”

Trong lúc Liễu gia dốc toàn bộ lực lượng tìm người, lúc này ở Lý gia thôn cách Phượng Dương thành không xa cũng vô cùng náo nhiệt.

Từ một câu "Lăn ra đây cho ta" của nữ nhân kia, Tô Nhược Hàm tay cầm còn gãy gỗ còn nhỏ máu, mắt lạnh liếc đi qua: "Là ta, như thế nào?"

"Là người? Giới cho người đồ ác phụ, lại có thể, lại dám đánh chó của ta, người, người..." Phụ nhân nghe Tô Nhược Hàm nói thừa nhận, lập tức kêu gào với nàng, tay mắt chạm đến một thân máu tươi của nàng, còn có gãy gỗ trong tay nàng còn đang nhỏ máu, đột nhiên nàng ta dừng một chút.

Nhưng mà khi ánh mắt của nữ nhân kia rơi xuống ở trên người Lý thâm nhi và Đại Thạch đứng bên cạnh đó, vậy thì có thể không khách khí như vậy, giọng điệu chanh chua khó nghe lớn tiếng hét lên: "Tốt cho người lão Lí gia... Sáng tinh mơ người liền mang theo người đến tìm xui, lại gọi người đánh chó của ta, rốt cuộc các người có cái tâm tư gì hả? Đại chất tử (cháu trai cả) nhà của ta từ hôn khuê nữ của người cũng không phải là ta sai, khuê nữ đoản mệnh yêu quý của các người đi nhảy sông tự vận, liên quan gì tới lão nương hả... Các người..."

Lý thâm nhi ở bên cạnh, khi nghe nữ nhân kia đề cập tới khuê nữ mình bị từ hôn, sau đó luẩn quẩn trong lòng đi nhảy sông, huyết sắc trên mặt dần rút đi, tức giận đến cả người phát run nhìn lại nữ nhân kia, tay phải run run chỉ vào nữ nhân kia quát: "Nương tử Vương Nhị gia... Mặc kệ hôm nay có cái gì, làm sao người có thể sử dụng một người chết đi đến nói chuyện này? Người cũng là một người làm nương..." Nói tới đây, Lý thâm nhi đã muốn tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt quay quanh ở trong hốc mắt, khuê nữ số khổ của mình a...

"Ta bắt khuê nữ đoản mệnh kia của người nói chuyện này thì sao, nàng dám làm chẳng lẽ còn sợ ta nói? Nàng vốn là đoản mệnh. Hôm nay người dám gọi người đến đánh chó của ta, hàng ngày ta còn muốn nói, nàng chính là đoản mệnh, phi... Không phục thì chúng ta tìm thôn trưởng phân xử đi, nhìn xem thôn trưởng sẽ giúp ai."

"Khóc... Người khóc cái gì mà khóc, sáng tinh mơ người ở trước cửa nhà chúng ta khóc tang hả? Lão nương ta còn chưa có chết đâu, muốn khóc thì về nhà của người mà khóc đi... Nữ nhi của người chết, chạy tới nơi này của ta kêu khóc cái gì, cũng không phải ta túm nữ nhi người đi chết đuối."

Tần mắt mù Vương chanh chua nhìn ở trên thân Đại Hắc nhà mù đã không còn nhúc nhích, xem ra là tắt thở rồi, nhất thời trong lòng dâng lên cơn tức. Trục tiếp lại mắng một trận khó nghe hướng về phía Lý thẩm nhi.

Vốn là nương tử Vương Nhị gia, cũng chính là mù Vương chanh chua lúc ban đầu Lý thẩm nhi nhắc tới, thời điểm mở miệng lấy muối muối của mình ra nói chuyện, sắc mặt Đại Thạch đã mang theo tức giận, lại nhìn thấy mẫu thân vì chuyện của muối muối mà tức giận đến nước mắt không ngừng, khó thở... Hắn cất bước đã muốn đi qua mù Vương chanh chua, chỉ là hắn vừa mới động, chỉ thấy một bóng dáng vọt tới ở trước mặt hắn.

Người đàn bà chanh chua này...

Tô Nhược Hàm nâng ra tay đánh cầu, vốn bởi vì đó là con chó dữ, không nghĩ tới mình đánh cầu lại đưa tới rắc rối cho một nhà Lý thẩm nhi.

Nghe đối phương nói càng ngày càng khó nghe, Tô Nhược Hàm tranh giành ra tay trước Đại Thạch, vọt đi qua, kéo người đàn bà chanh chua kia rồi quăng tới hai cái tát tai "Bốp bốp", trực tiếp đánh cho bàn tay nàng cũng run lên. Nhìn người đàn bà chanh chua bị mình đánh tới ngây ngốc, nàng gọi lên một chút cười lạnh nói: "Ta nói con chó này làm sao lại hung dữ thấy người là cắn như vậy, hóa ra là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, là do có một chủ nhân rêu rao hả!"

"Người..."

Một lúc sau mù Vương chanh chua mới hồi phục tinh thần lại, vuốt hai gò má của mình bị đánh sưng đỏ lên, nhất thời mù Vương chanh chua mới kêu khóc nói: "Đánh người... Đánh chết người rồi a... người Lão Lí gia kia dẫn người đến đánh chó của ta, còn đánh người! Khinh người quá đáng mà, có còn thiên lý hay không đây, mọi người mau tới bình luận phân xử đi!!!" Vừa nói nàng ta còn vừa đánh về phía Tô Nhược Hàm, dùng sức đi tới túm tóc dài của nàng bị bung ra khi đánh nhau với cầu, miệng lại lớn tiếng ồn ào "Đánh chết người cái tiểu nương bì" linh tinh các loại.

Sáng sớm vốn yên tĩnh, nhất thời bị tiếng kêu khóc bất thành lời đánh vỡ, chung quanh này còn có người ở nhà nấu cơm, hoặc là còn chưa có rời

giường, nghe mộ Vương kêu khóc, đầu tò mò từ bên trong nhà đi ra.

Lý gia thôn vốn không lớn, nhà mọi người lại gần kề nhau, sau một chút ồn ào, hàng xóm gần đó đều đến xem.

Có một số người sau khi nhận ra kêu khóc ồn ào là mộ Vương, đầu lộ ra thần sắc thản nhiên, thực hiển nhiên mộ Vương này nháo như vậy cũng không phải lần đầu tiên. Không biết lão Lý gia làm sao lại không hay ho như vậy, sáng tinh mơ liền trêu chọc đến người đàn bà chanh chua này, chỉ sợ cả ngày hôm nay lại muốn nháo không ngừng.

Hơn nữa nhìn mộ Vương lúc này còn cùng một nữ tử quần áo rách nát, đầu đầy tóc rối bời đánh thành một đoàn, chỉ là nàng kia quần áo cả người dính đầy vết máu, thoát nhìn có vài phần làm cho người ta sợ hãi.

Đang lúc mọi người đang đoán thân phận của nàng kia, đột nhiên một giọng nói khàn khàn già nua truyền đến:

”Nháo đủ chưa? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mộ Vương đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người nói chuyện, trong mắt có vẻ vui sướng, bị Tô Nhược Hàm trùng hợp bắt được.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Xứng Và Không Xứng

Editor: ChieuNinh

Lạc Lâm thành Mạc gia.

Ở thời điểm cửa chính Mạc gia còn chưa mở ra, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa d ãn dập.

Đợi cho gã sai vặt mắt buồn ngủ mông lung mở cửa ra, thấy được bên ngoài là Liễu Phong Viêm bị sương làm ướt quần áo, nhất thời cả người giật mình một cái, cơn buồn ngủ trong nháy mắt đã không biết bay đi nơi nào, giọng điệu mang theo vài phần cung kính mở miệng nói: “A... Liễu Tam thiếu... Ngài đã tới.”

Mặt Liễu Phong Viêm mang theo nôn nóng cũng không quan tâm gã sai vặt kia, ngược lại vội vàng hỏi nói: “Chủ tử nhà người đâu?”

”A... chủ tử của nhà ta, lúc này hẳn là còn đang nghỉ ngơi đi? Ngài tìm hắn sao? Nếu không tiểu nhân đi thông báo giúp ngài một tiếng?” Gã sai vặt sững sốt một giây, lúc này mới phản ứng lại. Tỷ tỷ của Liễu Tam thiếu, cũng chính là nữ chủ nhân Mạc gia này vào hai ngày trước đã bị chủ tử của mình hưu bỏ. Lúc này Liễu Tam thiếu lại đến đây, không có khả năng là tìm tỷ tỷ nhà mình, hẳn là tìm chủ tử mình mới đúng.

”Quên đi, ta tự mình đi qua.”

Vốn Liễu Phong Viêm đang gấp gáp, lúc này không thể chờ gã sai vặt đi thông báo, trực tiếp dùng khinh công ngay lập tức bay đi tới chỗ ở chủ

nhân Mạc gia, chỉ để lại gã sai vặt ở ngoài cửa đang há hốc mồm hỗn độn trong gió.

Khi Liễu Phong Viêm đi vào sân bắc uyển Mạc gia, hắn ở bên ngoài liền hô to ra tiếng: “Mạc Tử Khanh... Đã xảy ra chuyện không may rồi!”

Người luyện võ dấn khí đan đi đến vốn là tiếng nói có vẻ vang dội, hơn nữa lúc này Liễu Phong Viêm lòng nóng như lửa đốt, tự nhiên mà kêu gọi như vậy liền mang theo vài phần nội lực. Vào sáng tinh mơ, toàn bộ người Mạc gia nghe được rõ ràng tiếng kêu gào này. Chỉ là nghe giọng nói, hắn là Tam thiếu Liễu gia, nghĩ đến quan hệ của Liễu gia và chủ tử Mạc gia, bọn hạ nhân cũng đều coi như là không có nghe được tiếng kêu gào ồn ã này, nên làm gì thì làm đó.

Chỉ là gặp chuyện không may... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi hả?

Nghĩ tới hai ngày trước nhị tiểu thư Liễu gia Liễu Hương bị chủ tử nhà mình hưu bỏ rời khỏi Mạc gia, trong mắt mọi người hơi lộ ra vẻ châm chọc và hèn mọn, gặp chuyện không may chỉ sợ là phu nhân trước của bọn họ đi! Phỏng chừng sau khi bị hưu bỏ, trở về khổ sở đời sống đời chết, sau đó lại để cho chính đệ đệ của mình trở về cầu tình đi?

Mọi người suy đoán cái gì tất nhiên Liễu Phong Viêm không biết, nhưng mà hắn chỉ biết là chuyện đại ca nhà mình phân phó đi làm, tới để cho người trước mắt này hỗ trợ cùng nhau tìm kiếm tung tích của nhị tỷ mình.

Chỉ là...

Liễu Phong Viêm nhìn nam nhân ngẩng ở đối diện mình, tuấn mỹ tuyệt luân lạnh lùng như trích tiên, một đầu tóc đen khoan khoái buộc ở sau đầu, bên sườn mặt tuấn mỹ có vài sợi tóc rơi xuống, có thêm vài phần khí tức mê hoặc người khác.

”Tỷ của ta mất tích, có người nói... nhìn thấy nàng thất cổ tự sát, nhưng mà hiện tại người lại không biết tung tích.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Liễu

Phong Viêm khẩn trương, mở miệng gần từng tiếng nhìn nam nhân đậm mặc ở phía đối diện.

Tay đang ở châm trà của đối phương không hề dừng lại, đợi sau khi nâng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này đôi con ngươi tối đen thâm thúy mới lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Phong Viêm, môi mỏng khẽ hé mở, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Ừ... Sau đó thì sao?”

Liễu Phong Viêm ngẩng ở chỗ kia, tay phải giấu ở trong ống tay áo đã sớm gắt gao nắm chặt thành quyền, một đôi mắt đen nhánh nheo lại thành một đường chỉ nhìn về phía nam tử vẻ mặt lạnh lùng trên ghế chủ vị ở đại sảnh, hẳn là có thể hỏi mình sau đó thì sao?

Sao nam nhân này lại lạnh lùng như vậy?

Không biết vì sao, tuy rằng trước kia Liễu Phong Viêm cảm thấy tỷ tỷ điều ngoa bốc đồng của mình không xứng với nam nhân trước mắt này, nhưng mà hôm nay ở giờ khắc này, Liễu Phong Viêm cảm thấy nam nhân trước mắt này làm sao xứng đôi với nhị tỷ nhà mình đây? Tuy rằng tính tình nhị tỷ mình điều ngoa bốc đồng không làm người thích, nhưng ít ra nàng thật lòng yêu nam nhân trước mắt này, thậm chí vì gã cho hắn, còn...

Mạc Tử Khanh hẳn không xứng với nhị tỷ mình!!!

Chỉ là nhị tỷ ngu dốt của hắn cũng không rõ ràng, một người không thương bản thân mình, cho dù hắn giống như thiên thần, hắn cũng không xứng với nàng.

Chẳng qua cái kết quả này, nhị tỷ ngốc nghếch nhà mình nhìn không thấu, thấy không rõ, cũng không giải được.

Cơ thể Liễu Phong Viêm khẩn trương căng thẳng, trên gương mặt tuấn tú ngày thường có bất cần đời trong đó, lúc này có một tia khinh thường lãnh ý nhìn người trên ghế chủ vị: “Đại ca để cho ta chuyển cáo Mạc gia chủ, nếu như người nguyện ý hỗ trợ tìm kiếm, chuyện trước kia coi như thanh toán xong. Nếu như Mạc gia chủ bận quá không có thời gian, Liễu

gia chúng ta cũng không miễn cưỡng. Ta còn muốn đi tìm nhị tỷ ngu ngốc của nhà ta, không lại quấy rầy Mạc gia chủ.”

Dứt lời, Liễu Phong Viêm vẫn chưa chờ đợi nam tử lạnh lùng trong đại sảnh kia trả lời, xoay người đi ra bên ngoài.

Đối với lời đại ca nói mang Tiểu Mặc đi, Liễu Phong Viêm cũng không có nói ra miệng. Bởi vì hắn biết rõ ràng, cho dù hiện tại hắn muốn mang Tiểu Mặc đi, nam nhân kia cũng sẽ không đồng ý... Còn không bằng trước đi tìm nhị tỷ, đợi cho sau khi tìm được người, lại nghĩ biện pháp mang Tiểu Mặc về.

Sau khi Liễu Phong Viêm rời khỏi, trong đại sảnh nam nhân như trích tiên vẫn an tĩnh ngồi ở chỗ kia, thẳng đến thật lâu sau sau đối phương mới nâng chén nước trà đã sớm lạnh lẽo lên uống một ngụm rồi lầm bầm nói: “Mạc gia chủ sao?”

Thanh toán xong??

Mãi cho đến thật lâu sau, nam tử tuấn mỹ ngồi trên ghế chủ vị mới tùy ý mở miệng nói: “Phân phó đi xuống, toàn lực tìm kiếm!”

Sau khi dứt lời, trong phòng có một bóng đen chợt hiện ra.

”Vâng!” Người nọ quỳ trên mặt đất gật gật đầu sau đó lắc mình một cái biến mất ở đại sảnh.

Đợi cho đến khi bóng dáng biến mất, một bóng dáng nho nhỏ lặng lẽ biến mất ngoài cửa theo, mà trong phòng nam tử như có vẻ đắm chiêu nhìn phương hướng ngoài cửa lặng im suy nghĩ.

Lúc này mặt Vương ngang ngược lộ vẻ vui mừng, một bóng dáng già lụm khụm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Mà mẫu tử Lý thẩm nhi và Đại Thạch khi nhìn thấy bóng dáng kia, trên mặt lộ ra một chút thần sắc phức tạp, nhất là ánh mắt Lý thẩm nhi mang theo một chút co rúm.

Hai mắt Tô Nhược Hàm híp lại nhìn lão giả cậ̀n quải trượ̀ng, cả thân lựng cộ̀ng đ̣ến chỉ còn khoảng 1 m5. Khi ánh mắt đ̣ục ngầi lại mang theo một tia khôn khéo của đ̣ối phượng tập trung lên bản thân mình, hai mắt nàng liệ̀n mạnh mẽ nhìn lại, ánh mắt của lão nhân này làm cho nàng vô cùng không vui. Nhất là sau khi thấy hặ́n xuất hiện thì phản ự́ng của mẫu tử Lý thặ̉m nhi, nàng lại càng phát giặ́c, người này có lẽ chính là thôn trượ̀ng trong miệ̣ng người đàn bà chanh chua.

Chính là ý tứ trong lời nói vừa r ồi của người đàn bà chanh chua là, hình như là nếu tìm thôn trưởng phân xử, thôn trưởng hặ́n là sẽ thiên vị cho bà ta, là như thế này sao?

Quả nhiên ý tưởng này vừa mới hiện lên trong óc Tô Nhược Hàm, lão nhân cậ̀n quải trượ̀ng liệ̀n đã đi tới về phía nàng, mãi cho đến trước mặt của nàng mới dừng lại, quay đầi hướng Vương ngang ngược bên cạnh Tô Nhược Hàm hỏi: “Vương Nhị gia, người tới nói xem là chuyện gì xảy ra?”

Thời điểm lão nhân xuất hiện trong mắt Vương ngang ngược liệ̀n khó nén vẻ vui mừng, lúc này bị lão nhân vừa hỏi, trực tiếp thay đ̣ổi một bộ dạng ủi khuậ́t không thôi khóc nói: “Thôn trưởng... Ngài làm chủ cho ta đi!! Lão Lí gia sáng sớm liệ̀n dẫn người lại đây đánh chết Đại Hắc của nhà ta, nhưng lại mang theo ác phụ không biết ở đâu ra này đến đánh ta... Lão Lí gia là bắt nạt Vương Nhị chúng ta hàng năm không ở nhà, cảm thấy ta một người đàn bà mang theo đ̣ứa nhỏ dễ bắt nạt mà, ngài nhất đ̣ịnh phải làm chủ giúp ta, bằng không ta không muốn sống... Ô ô ô...” Nói đến phần sau, nàng ta lại bắt đầi kêu khóc lên.

Lúc Vương ngang ngược vừa mở miệ̣ng, thì Tô Nhược Hàm liệ̀n nhíu mày lại, lúc này nghe tiếng gào khóc của nàng ta có thể so với tạp âm lại lậ̀n nữa vang lên, cả người không kiên nhẫn liệ̀n mở miệ̣ng quát lớn nói: “Gặp qua không biết xấu hổ, còn chưa thấy qua không biết xấu hổ đến nước này! Vị đại thặ̉m này người thật có bản lĩnh đ̣ổi trắng thay đen, có thể quá lợi hại chút hay không? Đánh cầu nhà người là ta, đánh người cũng là ta, cùng Lý thặ̉m nhi bọn họ có cái quan hệ gì? Người dựa vào cái gì đi nói chuyện thương tổn bọn họ? Người có biết hay không... Nói oan uợ́ng cho người khác, sau khi xuống Địa ngục là sẽ bị cắt đầi lượ̃i. Hả?”

Lời nói lạnh như băng, phối hợp ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, cùng với máu tươi ở tại trên mặt mới vừa rồi đánh cầu còn dính lại, làm cho nàng thoát nhìn giống như lệ quỷ trong địa ngục hiện lên. Vương ngang ngược đột nhiên bị ánh mắt Tô Nhược Hàm nhìn quét qua, run lên nhè nhẹ một chút, chột dạ ngậm miệng lại.

Su khi thấy vẻ mặt Vương ngang ngược, trong mắt thôn trưởng hiện lên một chút vẻ tức giận, phụ nữ nhà Vương Nhị gia thật sự là vô dụng, chỉ bị một ánh mắt của người ta liền bị dọa, thực là làm cho người Vương gia của hắn mất mặt. Nhưng mà, mặc kệ thế nào, hắn cũng không cho phép Vương gia ăn thiệt thòi của Lý gia.

Hồi lâu sau, thôn trưởng đưa tay che trước miệng giả bộ ho nói: “Khụ... Khụ khụ... Vị cô nương này là?” Mà ánh mắt của hắn rõ ràng là nhìn Tô Nhược Hàm.

Lý thẩm nhi tự biết sự sâu xa giữa Lý gia và Vương gia, không muốn Tô Nhược Hàm nàng một người không biết tình huống bị liên lụy trong đó, càng là vì vừa rồi Vương ngang ngược nói lời nhục nhã khuê nữ đã chết đi của nhà mình, để cho bà lúc này hé ra gương mặt lạnh lùng nói: “Thôn trưởng... khúc mắc giữa Lý gia chúng ta và Vương gia, không cần liên lụy tới một người ngoài bị lôi kéo vào. Hôm nay chính là ta đánh chết chó của nhà Vương ngang ngược, chỉ vì nó chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng quản không được miệng mình, gặp người liền cắn... Nhưng mà cũng khó trách, chỉ có thể trách Vương ngang ngược mồm mép dễ tiện, nuôi ra cầu miệng cũng tiện.”

Bất thành linh nói một phen, trực tiếp làm cho mọi người ở đây sửng sốt một lát, thật sự thật không ngờ bình thường thoát nhìn Lý thẩm nhi nhã nhặn nhu hòa, lại có thể sau khi bị chọc giận cũng sẽ nói ra lời nói mang ý châm biếm đến như vậy. Ánh mắt mọi người nhìn sang Vương ngang ngược mang theo vài phần khiển trách, nghĩ đến Vương ngang ngược miệng gian xảo, vừa mới bắt đầu nhất định nói một ít lời vô cùng khó nghe, mới có thể làm cho một người bình thường ôn hòa phân rõ phải trái lại tức giận thành như vậy.

Chỉ là mặc dù thôn này tên là Lý gia thôn, nhưng mà dân cư cũng là họ Lý và họ Vương chiếm một nửa, còn lại một nửa tất cả đều là người họ khác. Nhưng mà rốt cuộc người Vương gia thì cường thế hơn một chút, nguyên nhân chính yếu vẫn là vì lão thôn trưởng trước mắt này.

Khúc mắc giữa Lý gia và Vương gia, bọn họ cũng không tốt trộn lẫn vào, nhất là trước đó không lâu bởi vì đại chất tử nương tử nhà Vương Nhị hủy hôn, sau khi khuê nữ lão Lý gia tự vẫn mất mạng, chiến hỏa đó là càng ngày càng leo thang.

Hôm nay vừa thấy trận chiến này, rất nhiều người đều tò mò, sự tình sẽ giải quyết như thế nào đây?

Tô Nhược Hàm cũng nhìn ra thôn trưởng hẳn là sẽ hướng về phía Vương ngang ngược kia, hơn nữa xem ra người ta và một nhà Lý thâm nhi vẫn có mâu thuẫn. Vì không để cho bọn họ lấy cớ tìm cách nhằm vào Lý thâm nhi, nàng đưa tay lôi kéo Lý thâm nhi đi đến chỗ Đại Thạch nói: “Lý thâm nhi... Người cũng chưa làm cái gì, mù quáng thừa nhận làm cái gì? Đại Thạch... Lại đây đỡ a nương của người đến bên cạnh đi.” Không đợi Lý thâm nhi phản kháng, nàng đã đẩy Lý thâm nhi đến bên cạnh Đại Thạch rồi.

Đợi sau khi làm xong, nàng mới quay đầu mắt lạnh nhìn thôn trưởng trong mắt lóe tinh quang nói: “Người là ta đánh, cầu cũng là ta đánh, người muốn xử lý như thế nào? Nói đi!”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nửa Đêm Giả Quỷ

Editor: ChieuNinh

Sắc trời d ần tối, tiếng sấm nổi lên bốn phía, mưa to lại tới như là đi ền báo.

Một bóng dáng màu đen nhanh chóng tiến vào trong một ngôi nhà th ần bí ở Lạc Lâm thành.

Nam tử quỳ ở trên mặt đất, hơi hơi ngẩng đầu nhìn bóng dáng đưa lưng về phía chính mình nói: “Bẩm chủ tử, đã tra được Liễu gia nhị tiểu thư ở đâu, thủ hạ của người nọ và người Liễu gia, lúc này cũng đã đi qua đó!”

Tay c ầm bút của người trong phòng hơi ngừng lại một chút, một giọt mực rơi xuống bức họa sắp hoàn thành.

Nhiều mày nhìn bức họa trên bàn vì ngoài ý muốn mà bị phá huỷ, một đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi híp lại, giọng điệu giống như lơ đãng mở miệng:

”Chết?”

Thân thể người đang cúi hơi ngừng một chút, một lát sau mới mở miệng nói: “Không chết!”

”Hả?”

Nam tử đang quỳ trên mặt đất đổ mồ hôi lạnh trên trán: “Theo như tin tức nghe được thì ngày đó khi Liễu nhị tiểu thư thất cổ tự sát, được một lão giả gặp phải, liền được hấn cứu trở về”

Một tiếng "Bốp" giòn vang, bút đang nắm trong tay nam tử đã bị bẻ gãy thành hai đoạn.

Môi mỏng khê nhếch, khóe miệng tràn ra một nụ cười tà, người đưa lưng về phía người quỳ tên đất rốt cục xoay người lại, lộ ra một dung nhan tuyệt thế chấn nhiếp lòng người đối diện với người quỳ trên mặt đất: “Thật ra thì lại nhìn không ra, mệnh bao cỏ kia thật ra là rất lớn...”

”Nhưng mà thuộc hạ biết được...”

”Hả?”

”Thuộc hạ biết được Liễu nhị tiểu thư coi như mất trí nhớ!” Người quỳ trên mặt đất ngừng thở nói xong, từ thân mình cứng ngắc của hắn có thể thấy được, lúc này đáy lòng hắn rất khẩn trương.

”Ồ? Xác định?” Mắt phượng khê nhìn qua.

Nam tử đang quỳ trăn mặc gặt gặt đầu.

”Người nói... Nếu ta... Người kia sẽ làm như thế nào đây?” Cặp mắt hoa đào mê người híp lại nhìn về phía bầu trời đang buông xuống đông tố ở bên ngoài, trên mặt có vẻ chờ mong.

Nam tử đang quỳ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chủ tử của mình.

Ban đêm, cuồn phong gào thét, ngoài phòng mưa to bắt đầu róc rách rơi hạt.

Khi mưa ào ào rơi xuống đất bắn tung tóe vang lên tiếng vang thanh thúy ở bên ngoài, từng tia chớp màu tím cùng với tiếng sấm ù tai, ở đây trong đêm mưa mùa đông làm cho người ta cảm thấy tâm tình hoảng hốt.

Tô Nhược Hàm ngẩng ở trên giường chờ thời gian trôi qua, bởi vì mấy người Lý thẩm nhi mới trở về phòng không lâu, hắn là còn chưa có ngủ say. Vì chờ bọn họ ngủ say, nàng dứt khoát ôm lấy gối đầu từ trong

không gian đi ra, ng ửi vào trên ghế bóc hạt đậu. Mãi cho đến khi nàng đã bóc xong hết vỏ đậu ôm đi ra ngoài, thời gian đã qua đi một canh giờ. Dựa theo phép tính thời gian thời hiện đại chính là hai giờ. Suy tính thời gian bên ngoài, hẳn là lúc rạng sáng, thời gian không sai biệt lắm!!!

Nàng đứng lên duỗi người, dùng một kiện quần áo cũ bọc kỹ hạt đậu, ném nó trở về trong không gian, thuận tiện cũng bỏ vào gốc đậu trở về.

Đợi cho thu thập thỏa đáng trong phòng xong, Tô Nhược Hàm đi tới cái tủ gỗ trong góc phòng. Trên tủ gỗ cao khoảng nửa người có một cái cái rương khoảng hai xích, tầm mắt của nàng dừng ở trên mặt rương. (1 xích= 1/3 mét, đơn vị đo của TQ)

Hôm nay sau khi Lý thâm nhi trở về thấy quần áo của Tô Nhược Hàm bị rách nát, trên đó còn dính đầy vết máu, mà bản thân Tô Nhược Hàm lại không mang theo quần áo giữ ấm, cho nên Lý thâm nhi liền đến đây lấy một bộ áo bông trong rương này cho nàng mặc. Mà theo như lời nói của Lý thâm nhi quần áo trong rương này là của khuê nữ nhà bà khi còn sống, thân hình của Tô Nhược Hàm và khuê nữ của bà rất giống nhau, cũng vừa vặn có thể mặc vào.

Khi nghe được hình dáng bản thân và thân hình khuê nữ Lý thâm nhi vô cùng giống nhau là lúc, trong mắt Tô Nhược Hàm xẹt qua một tia ánh sáng.

Không biết Lý thâm nhi có nghĩ đến Tô Nhược Hàm sợ dính lên xui xẻo hay không, lúc ấy bà h ồng hốc mắt nói một câu, tất cả quần áo này hoàn toàn đều là mới, làm xong rồi còn chưa một lần mặc qua, khuê nữ nhà bà liền đi.

Tô Nhược Hàm chỉ là thấp giọng an ủi vài câu, tầm mắt lại dừng ở đôi giày thêu hoa sơn trà trên mũi giày.

Có lẽ Lý thâm nhi phát hiện tầm mắt Tô Nhược Hàm nhìn về phía đôi giày lúc ấy, bà sâu kín thở dài một hơi thì thảo luận bầm: “Khuê nữ ngốc số khổ của ta thực thích chưng diện, nó vô cùng yêu thích đôi giày này. Lúc ấy làm hai đôi, nó mang một đôi, mà đôi thứ hai này nó nói đợi tới ngày thành hôn lại mang. Ngay cả lúc nó đi, cũng mang một đôi khác thêu hoa giống

đôi này. Mà lúc ấy thời điểm vớt nó lên, mụ Vương chanh chua sau khi nhìn thấy, còn nói ra lời châm chọc... hu hu hu...”

Cũng bởi vì hôm nay Lý thâm nhi nói những lời đó, lúc này Tô Nhược Hàm đứng ở trước rương này, hít sâu một hơi, lấy ra đôi hài thêu hoa sơn trà màu trắng trong thùng.

Rất khó có thể tưởng tượng một cô gái con nhà nông lại chú ý như vậy, đôi giày thêu hoa như thế này lại thích hợp cho tiểu thư khuê các mang. Dù sao cô gái nhà nông là phải làm việc, mang gì ấy như vậy, chỉ sợ là không thích hợp...

Chính là bởi vì giày này bị mụ Vương ngang ngược nhìn thấy qua, cũng vừa vặn có thể cho nàng dùng một chút...

Tô Nhược Hàm lấy đôi giày kia ra, xoay người đi vào phía trước gương đồng ở trong phòng, rất nhanh bỏ đi áo bông trên người, mãi cho đến trên người chỉ còn lại có một bộ áo lót màu trắng, nàng đưa lấy đoạn băng gấm đang cột tóc, để cho một đầu tóc tới thắt lưng toàn bộ rồi tung ở sau người, rồi lấy phấn trang điểm trong rương ra bôi một tầng thật dày ở trên mặt.

Nghĩ đến buổi sáng nàng đường đường là một người ở hiện đại, lại bị một lão thất phu cổ đại áp chế. Vì không muốn dính dáng đến một nhà Lý thâm nhi, nàng không thể không lấy bạc vụn cuối cùng ở trên người đưa cho mụ Vương đánh đá kia làm bả thường. Còn bị yêu cầu trước mặt người nhiều như vậy xin lỗi với người đàn bà ngang ngược đó, bức bối này... kêu Tô Nhược Hàm nàng làm sao nuốt trôi đây?

Tính nết của Tô Nhược Hàm nàng, đó là cái gì cũng có thể ăn, nhưng vạn vạn không ăn được thiệt thòi!

Lúc này Vương ngang ngược vừa dỗ đứa con mười tuổi ngủ xong thì trở lại trong phòng của mình, bên ngoài sấm chớp vang dội, trong lúc nhất thời nàng ta cũng ngủ không được, liền bắt đầu làm đế giày ở dưới ánh

đèn. Không biết vì sao... nghe mưa r ền gió dữ bên ngoài phòng, hơn nữa còn có ánh sáng tia chớp, nàng ta cứ cảm thấy đáy lòng có chút cảm giác kinh hoàng.

Đúng lúc này, cửa sổ phòng đang khép hờ đột nhiên bị thổi mở ra, cu ồng phong bên ngoài thổi vào, ngọn đèn trên bàn trong nháy mắt tắt ngúm, toàn bộ căn phòng lâm vào một mảnh hắc ám.

Vương ngang ngược bị gió lạnh thổi trúng rùng mình một cái, đáy lòng hơi hơi khẩn trương đi đến phía trước cửa sổ, vừa vươn tay chuẩn bị kéo cửa sổ đóng lại, đột nhiên một tia chớp bổ xuống, ánh sáng tia chớp chiếu sáng toàn bộ phòng ở, sáng như ban ngày...

Một bóng dáng màu trắng đột nhiên xuất hiện ở tại phía trước cửa sổ, bóng dáng đó đột nhiên lại biến mất ở tại chỗ.

Ngay tại lúc Vương ngang ngược kinh hãi nhảy dựng, thời điểm nghĩ lại chắc là vừa r ồi mình nhìn l ần, đột nhiên bóng dáng kia thoáng xuất hiện ở ngoài cửa sổ. Đúng lúc Vương ngang ngược trực tiếp đối mặt cùng đối phương, chỉ thấy giọt nước mưa không ngừng chảy xuống trên đầu tóc dài, vài tóc đen che ở tại trên mặt, một nửa gương mặt bị che khuất, một nửa còn lại cứng đờ trắng bệch...

”Ba” một tiếng, đúng lúc này trên b ầu trời vang lên liên tục mấy tiếng sấm r ền, tia chớp chớp lóe liên tiếp.

”A... a, a...” đ ồng tử Vương ngang ngược mở to, sợ tới mức chỉ vào bóng dáng màu trắng, là người nhiều chuyện đứng đầu, nhưng giờ này một chữ cũng không kêu lên được.

Thân ảnh kia cúi đầu, lúc này sâu kín mở miệng, giọng nói lạnh lẽo, trong tay cầm một chiếc giày thêu hoa sơn trà ướt nước mưa đưa tới gần bầm nói: “Hài... hài thật xinh đẹp... không phải người thích hài này sao? Ta trở lại đưa cho người, tới lấy đi...”

Đây, đây không phải là hài Lý gia muội tử khi chết đi mang trên chân... sao?!!!

Lúc Vương ngang ngược còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, bóng dáng ở bên ngoài vén lên tóc dài che nửa mặt, hai tay lạnh lẽo thấu xương mạnh mẽ bóp chặt cổ của nàng ta, miệng lớn tiếng nói qua: “Không cần sao? Không phải người cảm thấy nó rất đẹp sao, vì sao không cần? Vương ngang ngược... Ta rất lạnh a... Cho nên ta tới tìm người... Nước sông lạnh lẽo thấu xương không ngừng tiến vào lỗ tai, cái mũi, miệng của ta... Người có biết đó là cảm giác gì không?... Ta chết... Bị đại chết tử bạc tình kia của người phụ, cho nên ta lựa chọn chết đi. Nhưng mà vì sao khi ta chết rồi người cũng không chịu buông tha cho ta, buông tha một nhà chúng ta... Còn vọng tưởng đi tổn thương a nương của ta vậy? Người đã ác độc như vậy... thì ta kéo người đi theo giúp ta, người cũng đến thử nghiệm một chút cảm giác nước sông lạnh lẽo thấu xương bao vây lấy thân thể người đi...”

Trong phòng, lúc này sắc mặt Vương ngang ngược đã trở nên xanh tím, hai tay không ngừng dùng sức cẩu véo lên bàn tay không hề có độ ấm ở trên cổ của mình, dùng tử mãnh liệt co rút lại, nước mắt không ngừng rơi ra, ra sức lắc đầu khóc nói: “Ô, khụ khụ... Không, không cần... Lý, gia, muội, tử... Ta, ta sai rồi!”

Bàn tay đang bóp cổ Vương ngang ngược, lúc thấy nàng ta sắp ngất xỉu đi mới chậm rãi buông ra.

Nhìn Vương ngang ngược xụi lơ trên mặt đất, giọng nói âm u lạnh lẽo truyền đến: “Một lần... chỉ một lần... Nếu lần sau còn dám quấy nhiễu ta sau khi chết còn không được yên, ta liền kéo người đi vào trong sông theo ta... theo ta!”

Thân ảnh màu trắng ở ngoài cửa sổ liên tục dao động vài lần, cuối cùng biến mất ở ngoài cửa sổ.

Vương ngang ngược té trên mặt đất sợ tới mức cả người phát run, ngay sau khi bóng dáng kia biến mất, trong miệng nàng ta phát ra một tiếng thét to: “A... Có quỷ a...” Mạnh mẽ xoay người bò lên từ trên mặt đất, nghiêng ngả lão đảo chạy qua phòng bên cạnh ôm lấy con mình, xoay người đội mưa to tần tã, như nổi điên chạy tới hướng cửa nhà trưởng thôn.

Mãi cho đến khi bóng dáng Vương ngang ngược hoàn toàn biến mất, bóng dáng màu trắng mới lại xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ. Sau khi lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chân bước vào trong màn mưa. Bước chân vừa động thì bóng dáng kia đột nhiên dừng một chút, xoay người đi đến dưới cửa sổ nhặt lên giầy thêu đã thấm ướt nước mưa, sau đó mới bước nhanh rời khỏi nhà Vương gia.

Lúc rạng sáng, cổng nhà Vương gia ở cửa thôn bị người võ "Ba ba" rung động, "Mở cửa... Mở cửa nhanh đi!!!"

Liên tục vỗ vài chục cái, cổng kia mới được một người còn đang buồn ngủ mở ra, nhìn thấy Vương ngang ngược một thân ướt đẫm ở bên ngoài còn ôm đứa nhỏ, đột nhiên đối phương mở to hai mắt, kinh ngạc lên tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Sau nửa chén trà nhỏ, mọi người Vương gia tụ lại cùng một chỗ.

"Hu hu hu... Có quỷ, là nàng... là nàng... Thật sự là nàng!! Con gái út Lý gia vừa mới trở về tìm ta, nàng nói muốn bắt ta đi vào trong sông bồng nàng... Thật đáng sợ, thật là khủng khiếp!!" Sắc mặt Vương ngang ngược xám trắng, giọng nói run run hét lên.

"Hoang đường... Còn nói quỷ quái cái gì... chứ không phải là người ngủ gật thấy ác mộng đi?" Vương Dương con lớn nhất thôn trưởng lão nhân Vương Bác, lúc này giận dữ mắng mỏ Vương ngang ngược.

Lúc này Vương ngang ngược quá đối bị dọa sợ, chặt chẽ ôm con mình, không ngừng lắc đầu khóc nói: "Ta không có nằm mơ, là thật... Lý muội còn bóp cổ của ta, thiếu chút nữa ta đã bị nàng bóp chết..." Lúc nói tới đây, nàng ta còn không quên ngẩng đầu lộ ra cằm cổ vẫn còn đau rát, để cho mọi người trong đại sảnh thấy cổ của nàng ta.

Mà khi mọi người nhìn thấy cổ của nàng ta, lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì trên cổ lại có thể có ấn ngón tay đỏ tươi, đây... đây... Chẳng lẽ thực sự có quỷ?

Lúc người Vương gia đang sợ hãi không thôi thì một bóng dáng màu trắng rất nhanh lui trở về Lý gia.

Sau khi Tô Nhược Hàm trở về phòng, lập tức lặc mình tiến vào trong không gian, bất chấp mặc áo đơn ướt sũng mà thân mình thì lạnh phát run, nàng nhanh chóng vọt vào trong ao nước suối ở bên cạnh, ngâm đôi bàn tay nóng bỏng như hỏa thiêu đã trở nên đỏ bừng ở trong ao.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bóng Đen Bên Giường

Editor: ChieuNinh

Tô Nhược Hàm ngâm cả người ở trong ao linh tuyến trong không gian, hai tay không ngừng xoa nắn ở trong nước suối, muốn rửa đi cảm giác hỏa thiêu nóng bỏng trên tay. Nhưng mà động tác của nàng lại làm cho cảm giác nóng rất càng thêm nghiêm trọng mà thôi, không thềm thể ý nữa nàng chỉ có thể lặn xuống giữa ao linh tuyến, ngâm hai tay vào trong con suối, để cho nước suối lạnh lẽo bao bọc đôi tay nhỏ bé đã vô cùng đỏ rực lên rồi.

Xúc cảm lạnh lẽo dần dần làm giảm bớt cảm giác nóng bỏng, Tô Nhược Hàm cúi đầu nhìn hai tay của mình ngượng ngùng miễn cưỡng cười rộ lên. Thật đúng là tự làm tự chịu, nhưng mà muốn cho Vương ngang ngược khắc sâu trí nhớ một chút, khó chịu hơn một chút mà thôi... Lúc trước sau khi tiến vào trong không gian ngâm mình ở trong ao nước suối ẩm ướt, nàng dự định rời khỏi không gian đi ra ngoài, kết quả lại thấy được hạt tiêu ngoài đống rủ xuống đỏ rực không gì sánh bằng...

Cũng không biết lúc ấy nàng đứt gân não hay là như thế nào, lại ngốc nghếch đi lấy một đồng hạt tiêu đỏ rực xuống, vã nát toàn bộ rồi bỏ vào trong nước lại ngâm hai tay mình vào, sau đó lại dầm mưa chạy tới bên ngoài nhà Vương ngang ngược. Lúc ấy bởi vì mặc áo đơn, cả người lại bị nước mưa làm cho ướt đẫm, ở trong từng cơn gió lạnh thấu xương, nhất là mưa to như trút vào ban đêm, toàn thân nàng hoàn toàn bị rét buốt làm mất đi tri giác.

Lúc ấy Tô Nhược Hàm lại không có cảm giác được nước hạt tiêu dính ở trên tay của mình, thậm chí nhất định phải bôi qua đến trên người Vương ngang ngược, phải thu thập nàng ta một chút... Kết quả nàng còn

không biết trên người Vương ngang ngược có hiệu quả gì, lúc này đôi tay của bản thân cũng bông rớt, hơn nữa một đôi tay vừa đỏ vừa sưng, quả thực giống như móng giò kho tàu vậy.

Đến lúc này, Tô Nhược Hàm cũng không biết nên tự than thở không hay ho, hay là nên âm thầm tán dương không gian làm ra sản phẩm gì đó, ngay cả hạt tiêu cũng không tầm thường như vậy đây?

Ngâm ở trong nước suốt sau gần một giờ, Tô Nhược Hàm cấp tốc đi vào trong phòng trúc, tìm ra kiện y phục lúc trước nàng nhổ đậu bị dơ sau đó giặt sạch đặt ở trong không gian. Vuốt mái tóc dài còn hơi ẩm ướt, nhũn mảy, rất nhanh dùng nó chà lau tóc đang không ngừng nhỏ giọt.

Mãi cho đến tóc đã khô hoàn toàn, nàng mới nhanh chóng lặc mình ra khỏi không gian trở lại căn phòng của khuê nữ Lý thẩm nhi, thời gian ở bên ngoài chỉ mới qua thời gian một nén nhang.

Tô Nhược Hàm nhanh chóng tìm được quần áo sạch sẽ thay, lại chạy tới làm tổ trong ổ chăn.

Nằm trong ổ chăn, thế này mới thật sâu thở ra một hơi, thật sự là lạnh muốn chết...

Vừa mới bắt đầu vì trong lòng còn đang bức tức, mặc áo đơn dầm mưa cũng chưa cảm thấy lạnh, lúc này quần người ở trong ổ chăn nàng lại cảm giác được lạnh lẽo, thật là...

Nghĩ đến Vương ngang ngược bị mình làm cho sợ tới mức sắc mặt tím lại, trên mặt Tô Nhược Hàm mang theo cơn buồn ngủ nên đậm lộ ra một chút cười trộm. Ai kêu nữ nhân kia trêu chọc đến mình, bị con chó dữ gọi Đại Hắc cắn một thân bị thương thì cũng quên đi, lại còn muốn lấy bạc của nàng bồi thường cho chó, còn muốn nàng xin lỗi trước mặt người nhiều như vậy, nàng nhận nổi sao? Hừ, hy vọng trải qua bị dọa tối hôm nay như vậy, tốt nhất về sau Vương ngang ngược kia mỗi đêm đi ngủ đều bị ác mộng quần thân.

Trên người vốn mang theo vết thương, vừa rồi lại giả quỷ chạy trong mưa ép buộc nửa ngày, Tô Nhược Hàm sớm chóng không nổi cơn uể oải nên ngất, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Ngoại ô Phượng Dương thành, bên ngoài cách Lý gia thôn ba mươi dặm, một chiếc xe ngựa lao đi rất nhanh ở trong cơn bão tố. Xa phu ngồi ở phía trước không ngừng dùng sức vung roi ngựa, nhưng bởi vì mặt đất lầy lội xe ngựa có chút không chịu được khống chế mà lắc lư. Trên mặt mưa phu không ngừng chảy xuống giọt nước mưa, cũng không biết là do mưa tầm tã, hay là vì trong lòng khẩn trương mà mồ hôi lạnh gây ra.

Đột nhiên ở phía sau, một tia chớp bỗng nhiên lóe lên gần xe ngựa, theo tia chớp hạ xuống, một tiếng sấm rền vang lên. Ngựa kia vốn mang theo vài phần nôn nóng, đồng thời khi tiếng sấm phát ra vài tiếng chấn kinh thì nó hí vang, cũng không chịu được khống chế nữa mà phát điên lên chạy đi.

Người bên trong xe đã nhận ra xe ngựa khác thường, bên trong xe một giọng nói réo rắt truyền ra hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nam tử ngồi ở phía trước cực lực khống chế xe ngựa, trên mặt khó nén vẻ lo lắng: “Chủ tử... Con ngựa bị kinh sợ đã mất đi khống chế.”

”Bỏ xe!”

Người bên trong xe quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc vừa dứt lời, bên trong xe một bóng dáng màu trắng đã lách mình vượt ra ngoài, hiện ra dung nhan tuyệt thế mỹ hoặc lòng người ở dưới tia chớp.

Khi thân hình hai người khẽ nhảy xuống bỏ xe, thì con ngựa bị chấn kinh đã sớm kéo toa xe rộng tuếch biến mất rất nhanh ở trước mắt hai người.

”Đi thôi, phải đến đó trước khi bọn họ tới!” Nam tử tuấn mỹ như yêu nghiệt, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi nhú mở miệng nói.

Cơn mưa to bằng bạc nhanh chóng xối xuống quần áo của hai người, hắc y nam tử vừa rồí đánh xe, lúc này trong mắt khó nén vẻ lo lắng mở miệng nói: “Nhưng mà chủ tử... cơn mưa này thật lớn lại rất lạnh, thân thể của ngài...”

Lời của hắc y nam tử còn chưa dứt, ánh mắt sắc bén của người đối diện đã nhìn qua đây: “Khụ... Khụ khụ... Ta nói, phải đến đó trước khi bọn họ tới!” Vừa mở miệng, tiếng ho khan lại khống chế không được mà tràn ra.

Hắc y nam tử vốn muốn khuyên can, bởi vì trong ánh mắt của nam nhân yêu nghiệt chứa cảnh cáo, mà nuốt trở vào.

Cuối cùng hai người rất nhanh dùng khinh công lướt nhanh như gió ở dưới cơn mưa to, mà hắc y nam tử luôn lo lắng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, không biết thương thế của chủ tử ra sao, chỉ là đối phương thỉnh thoảng lại ho khan, thì có thể tốt hơn ở chỗ nào?

Hắn thật sự không hiểu vì sao, cũng chỉ là một nữ nhân bao cở mà thôi, vì sao chủ tử phải nóng lòng đến đó mang người đi trước khi người kia và người Liễu gia tới. Cho dù nữ nhân kia từng có quan hệ với người nọ, nhưng không phải người đó cũng đã hựu bỏ nàng rồí sao? Vì sao chủ tử còn... (nữ nhân bao cở: ý là người vô dụng bất tài không làm được trò trống gì)

Trong mắt hắc y nam tử tràn đầy vẻ nghi hoặc, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cái miếu đồ nát, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi lẫn vui mừng nói: “Chủ tử... Phía trước có cái miếu đồ nát!”

Cầm bào màu trắng của nam tử ở bên cạnh đã ướt đẫm, mày nhíu lại, giọng điệu không vui mở miệng: “Tiếp tục chạy đi!”

”Nhưng mà...” Hắc y nam tử vội vàng mở miệng.

Nam tử áo trắng ở phía trước, sau khi vận khí vọt lên mấy thước đột nhiên dừng lại, vẻ mặt mang theo một chút đăm chiêu đứng ở trong mưa nhìn ngôi miếu đồ nát ở bên kia, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài có một chút

suy nghĩ sâu xa. H ồi lâu sau, môi mỏng của hắn khẽ nhếch quay đầu nhìn hắc y nam tử mở miệng nói: “Người đi... Sau đó...”

Sau khi dặn dò xong, nam tử áo trắng tuấn mỹ như yêu nghiệt đã nhanh nhẹn đi vào trong ngôi miếu đồ nát.

Hắc y nam tử lại ngốc lảng ở tại chỗ một lát sau mới rời đi, mặc dù không biết chủ tử mình vì sao lại quyết định như vậy, nhưng ít ra hắn không có chạy đi trong cơn mưa cùng mình là được, bằng không chủ tử xảy ra chuyện gì, hắn chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

Lúc Tô Nhược Hàm ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác được bên cạnh mình giống như có một bóng dáng, đột nhiên nàng mở to mắt nhìn về phía đối phương.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mỹ Nam Âm Tinh

Editor: ChieuNinh

Có câu cửa miệng nói, người trôi nổi ở trong giang hồ, sao có thể không cận kề lưỡi đao?

Đi ra ngoài hỗn, sớm muộn gì cũng gặp!

Mà báo ứng, cũng đến rất nhanh.

Trước đó một khắc, người nào đó đang ngủ say cũng còn âm thầm cười trộm Vương ngang ngược bị mình làm cho hoảng sợ.

Ngay sau đó, lúc người nào đó tỉnh lại, liền nghênh đón báo ứng đã đến, bởi vì có một bóng dáng màu đen trước giường của nàng.

Nhưng mà Tô Nhược Hàm cũng không cho rằng bóng đen đứng ở trước giường của mình gọi là "Quý", bởi vì "Quý" sẽ làm đi đầu thừa là đeo một cái mặt nạ màu bạc ở trên mặt của mình sao?

Hơn nữa khi đối phương thấy nàng mở mắt ra trong nháy mắt, đã cúi người xuống đưa tay che của nàng miệng, lại trầm thấp mở miệng nói: “Đừng kêu!!!”

Nếu đi đầu kiện cho phép, Tô Nhược Hàm thật muốn đớp lại người này hai câu, miệng cũng bị bưng kín, còn muốn nàng kêu như thế nào mà kêu?

Chỉ là... người trước mắt, đeo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài, muốn làm gì đây???

Cướp tiền? Không quá giống.

Chiều theo một nhà nông dân nghèo khó của Lý thẩm nhi, làm sao đến nỗi có tiền tài để cho người ta đánh cướp?

Nếu không vì tài, chẳng lẽ vì sắc?

Nghĩ đến khả năng đó, hai mắt Tô Nhược Hàm mạnh mẽ trợn to hơn mà nhìn chăm chăm người đứng ở trước giường, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút lãnh ý.

Xuyên thấu qua ánh sáng tia chớp, đối phương bị lãnh ý trong mắt nàng làm cho rung động, trong mắt có nghi hoặc nhìn nàng.

Ngay tại khi Tô Nhược Hàm cũng nghĩ đến đối phương là vì cướp sắc mà đến, đối phương lại mở miệng nói: “Ta đến chậm, tiểu thư người nhanh chóng chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức rời đi.”

Hả... tình huống gì?

Tô Nhược Hàm bị che miệng dùng sức phát ra âm thanh "ưm ưm", ý bảo nàng muốn nói chuyện.

Sau khi đối phương nhìn thấy động tác của nàng, giống như là đột nhiên mới phản ứng lại, nhất thời tay che miệng nàng lỏng ra, trong đôi mắt giấu ở dưới bóng tối hiện lên một chút lãnh ý.

Tô Nhược Hàm vừa được tự do, xoay người ngẩng dậy ở trên giường, lời chất vấn đã ra miệng: “Người là ai? Vì sao muốn ta đi theo người?”

Theo lời nói chất vấn của nàng, hắc y nam tử trước giường giống như là nghe được chuyện gì rất khiếp sợ, đột nhiên hấn kéo mặt nạ màu bạc đang mang trên mặt, giọng điệu mang theo kinh ngạc nói: “Ta là Âm Tinh! Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ách... Âm Tinh?

Nói thật, nếu không phải cùng với ánh sáng tia chớp ở bên ngoài, cho dù đối phương lấy mặt nạ xuống dưới, có lẽ nàng cũng không thấy rõ lắm tướng mạo của đối phương. Nhưng cố tình trùng hợp là, mặt nạ trong tay đối phương mới vừa lấy xuống, cùng với ánh sáng tia chớp thoáng hiện, hiển lộ ra gương mặt yêu tà đẹp như yêu nghiệt. Trong mắt hoa đào câu hồn của đối phương, lúc này đang chứa đựng hoài nghi nhìn Tô Nhược Hàm.

Ánh sáng tia chớp chợt lóe rồi biến mất, nhưng cũng không gây trở ngại nàng nhìn rõ ràng tướng mạo của đối phương.

Lúc trong phòng lại khôi phục tối đen một mảnh một lần nữa, Tô Nhược Hàm ngưng mi mắt ở trên giường, trong lòng của nàng không ngừng suy tư, tình huống trước mắt này rốt cuộc là tình huống gì?

Lúc này đột nhiên xuất hiện mỹ nam yêu nghiệt, vì sao kêu nàng là tiểu thư, hơn nữa hiện tại hẳn tới nơi này... Là mang nàng rời đi?

”Khụ... này, cái kia, người nói người kêu là Âm Tinh đi? Thực xin lỗi, chuyện trước kia ta không còn nhớ rõ, cho nên ta cũng không biết người, đương nhiên cũng sẽ không đi theo người!” Tô Nhược Hàm nhẹ giọng ho khan một cái, giọng nói mang theo dò xét mở miệng.

Không thể trách nàng quá cẩn thận, chỉ vì đối với chuyện của nguyên chủ thân thể này nàng hoàn toàn không biết gì cả. Người này đột nhiên xuất hiện, kêu nàng tin tưởng như thế nào?

Hơn nữa, hiện tại nàng có không gian trong tay, làm sao muốn đi cùng mỹ nam yêu nghiệt? Chính nàng mang theo không gian, về sau tìm một chỗ nhân nhả ẩn cư, không có việc gì thì trồng hoa ngắm cỏ sống qua ngày không được sao? Làm gì phải liên quan đến ân oán của chủ nhân nguyên thân này chứ, là bị chôn ruồng bỏ cũng được, oán phụ cũng thế, tất cả với nàng không có vấn đề gì. Bởi vì hiện tại nàng không phải là Liễu Hương, mà là Tô Nhược Hàm, một linh hồn ngoài ý muốn đi vào dị thể mà thôi.

Vào lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng vang khác thường, ánh mắt Âm Tinh đứng trước giường u ám đi vài phần: “Bọn họ tìm đến đây, đi trước rồi nói sau!” Dứt lời, hắn đã rất nhanh đưa tay đi qua kéo Tô Nhược Hàm.

Tô Nhược Hàm trợn tròn mắt, người này bất ngờ động thủ, nàng còn chưa kịp mở miệng, thì cả người đã bị đối phương khiêng ở trên vai.

Từ trong ổ chăn bị người ta lôi ra gió lạnh làm cho nàng cả người run rẩy, người khiêng nàng tính đi, cước bộ dưới chân hơi ngừng lại, thuận tay cầm lấy áo bông đặt ở trước giường quăng cho nàng, giọng nói dồn dập: “Mặc vào, chúng ta đi mau!”

”Này... ta nói, ta...” Tô Nhược Hàm nóng nảy, tại sao nàng phải đi cùng với hắn chứ?

Chỉ là vừa mở miệng, đối phương lại đột nhiên điểm xuống hai cái ở trên người nàng. Nàng cực kỳ sợ hãi phát hiện mở miệng mà không phát ra tiếng, mà cả người cũng không cách nào nhúc nhích được.

Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là điểm huyết??

Hu hu hu... lừa gạt mà, cường đạo nha, muốn đi thì tự mình đi đi, tại sao phải mang nàng đi chứ? Nàng cũng không biết hắn được không?

Đối phương khiêng Tô Nhược Hàm, rất nhanh đi ra khỏi phòng, thời điểm đến trong sân, Tô Nhược Hàm chỉ cảm thấy được một trận gió lạnh thổi qua ở trên mặt, đối phương đã mang theo nàng nhảy liên tục hai cái, đã phi thân ra khỏi sân.

Vừa phi thân đến ngoài sân, đột nhiên lại xuất hiện thêm một hắc y nhân, người tới trên mặt cũng dùng khăn che mặt màu đen.

Nhìn thấy người khiêng Tô Nhược Hàm đi ra, nhất thời sửng sốt một chút, tầm mắt hai người chạm vào nhau ở dưới tia chớp. Hắc y nhân ở đối diện lập tức rút ra một thanh kiếm trong tay, cả người đầy sát khí liền bổ tới Tô Nhược Hàm.

Nhìn thanh kiếm đánh tới mình, Tô Nhược Hàm tuyệt vọng trừng to mắt.

Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự là chết chắc rồi!!

Hiện tại nàng bị điểm huyết, căn bản không thể cử động, theo kiếm phong càng ngày càng gần, nàng bắt đầu lo lắng có nên trốn vào trong không gian! Nhưng mà, nếu bị người phát hiện không gian tồn tại, chỉ sợ nàng sẽ chết nhanh hơn đi?

Bởi vì một chút do dự của nàng, kiếm phong đã sắp đến trước mặt của nàng. Ngay tại trong nháy mắt sắp đột kích lên người nàng, Âm Tinh đang ôm nàng nghiêng người một cái tránh đi kiếm phong tràn đầy sát khí trong gang tấc. Nhưng mà kiếm phong sắc bén lại "Phốc" một tiếng, đâm một vết thương sâu tới xương ở trên cánh tay của Âm Tinh.

Tô Nhược Hàm bị ôm vào trong ngực, nghe tiếng đao phong cắt rách quần áo nhập vào da thịt, nháy mắt sắc mặt tái nhợt vài phần.

Nếu một đao kia bổ vào trên người nàng, có phải nàng đã muốn đầu thân hai nơi rồi hay không?

Hắc y nhân che mặt ở đối diện, thấy một đao của mình không có đâm trúng Tô Nhược Hàm, ngược lại làm cho cánh tay người mang mặt nạ bạc bị thương, ánh mắt lộ ở bên ngoài mạnh mẽ co rút lại một chút, mà cũng chính vào lúc này, Âm Tinh tung một chưởng trước mặt hắn.

Hắc y nhân che mặt bị trúng một chưởng, hung hăng lùi lại vài bước, dưới khăn che mặt miệng tràn ra tơ máu.

Âm Tinh kéo qua áo bông vừa rồi cầm theo, trực tiếp quấn cả người Tô Nhược Hàm, thấp giọng nói một câu: “Mạo phạm!” Không đợi Tô Nhược Hàm phản ứng lại, nàng đã bị biến thành bao tải được đặt ở trên vai đối phương nhanh chóng đào tẩu tới một phương hướng khác. Nàng ở trên lưng người kia bị lắc lư đầu muốn ngất đi, trong mũi ngửi được mùi máu tươi không ngừng chảy ra trên cánh tay Âm Tinh, thời điểm nàng đang nôn

vài tiếng sắp phun ra, rốt cục đối phương điểm huyết ngử một cái, hoàn toàn giải phóng nàng.

Còn hắc y nhân che mặt thấy Âm Tinh mang theo Tô Nhược Hàm chạy đi, lại cũng không có động thân đuổi theo, ngược lại là trong mắt cổ quái mang theo lo lắng.

Lúc này tiếng vó ngựa dồn dập từ xa tới gần, hắc y nhân che mặt đang đứng tại chỗ nghiêng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Tô Nhược Hàm rời đi, hắc vôi vàng đuổi theo hướng đó.

Mà chân trước hắc y nhân vừa rời khỏi, vài bóng dáng đã cưỡi ngựa dưới cơn mưa to đã đến cửa tiểu viện nông gia, chỉ là người tới lại không biết, bọn họ và người họ muốn tìm vừa lỡ mất nhau trong gang tấc.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Liễu Gia Đến

Editor: ChieuNinh

Một đêm giông tố, nước mưa tủa ra hơi lạnh như băng, đoàn người xuất hiện ở trước cửa tiểu viện một nhà nông ở Lý gia thôn.

Một nhà Lý thăm nhi bị tiếng đập cửa bên ngoài thành linh xảy ra làm cho bừng tỉnh, lúc Lý đại thúc đi ra mở cửa chính, nhìn thấy đoàn người bên ngoài thì vẻ mặt lộ ra kinh ngạc.

Chỉ vì bên ngoài sân ngừng hai chiếc xe ngựa, đồng thời khi ông mở cửa, trong chiếc xe ngựa đầu tiên là một vị thiếu niên tuấn mỹ thoát nhìn hơn mười tuổi đi ra, đi theo sau lại một vị nam tử hơn hai mươi tuổi, trên mặt có chút lạnh lùng đậm mạc. Đi ra cuối cùng là một vị trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đối phương mang theo vẻ lo lắng khó nén.

Nhìn quần áo và khí chất của ba người không chỗ nào không phải là đại biểu cho bọn họ không phú cũng quý. Lý đại thúc cần ô đứng ở trong mưa, giọng điệu có khó hiểu mở miệng: “Xin hỏi mấy vị gõ cửa là có chuyện gì sao?”

Lý đại thúc vừa mở miệng hỏi, trung niên nam tử là người cuối cùng xuống xe ngựa liền kích động muốn xông vào màn mưa đi tới, kết quả bị nam tử lạnh lùng ở bên cạnh giữ chặt. Thiếu niên tuấn mỹ kia lại bước nhanh đi đến trước mặt Lý đại thúc, trên mặt mang theo sự lễ phép tươi cười mở miệng: “Vị lão tiên sinh này, xin hỏi trước đó hai ngày có phải ngài đã cứu trở về một vị nữ tử hay không?”

Thay vì nói thiếu niên đang hỏi, chẳng bằng nói đối phương sử dụng giọng điệu khẳng định tự thuật.

Lý đại thúc nghe đối phương hỏi tới vị cô nương mình cứu kia, ông sừng sốt một lát, giọng nói có một chút đề phòng và nghi hoặc: “Có cứu một vị nữ tử, chỉ là các người và vị cô nương kia có quan hệ như thế nào?” Ông và lão bà tử của mình đều thấy được hươu thư trên người Liễu cô nương, đối với mấy người đột nhiên tìm đến trước mắt này, ông không thể khẳng định rốt cuộc đối phương là có ý gì, có quan hệ như thế nào với Liễu cô nương. Nhưng mà nghĩ tới Liễu cô nương lấy ra bạc trên người giải nguy cho Lý gia, Lý đại thúc phải hỏi cẩn thận quan hệ của đoàn người trước mắt này cùng Liễu cô nương, để tránh nàng bị người xấu bắt nạt đi.

Kỳ thật thiếu niên tuấn mỹ kia chính là Liễu Phong Viêm từ Phượng Dương thành vội vàng chạy tới, đề phòng trong mắt Lý đại thúc đương nhiên hắn cũng nhìn thấy. Nhưng trong lòng cũng không tức giận, ngược lại là mang theo cảm kích tươi cười hơi hơi cung tay hành lễ mới mở miệng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của lão tiên sinh, văn bối là Liễu Phong Viêm, đến từ Liễu gia Phượng Dương thành. Nữ tử tiên sinh cứu, đó là nhị tỷ Liễu Hương của ta, nhị tiểu thư Liễu gia!”

A... Liễu gia Phượng Dương thành?

Hai mắt Lý đại thúc tròn to nhìn thiếu niên trước mắt, đồng thời ánh mắt dời về phía nam tử trung niên cách đó không xa đang mặt lộ vẻ lo lắng và nam tử lạnh lùng anh tuấn bên cạnh hắn. Chẳng lẽ hai vị kia chính là lão gia cùng đại thiếu gia Liễu gia sao? Lúc ấy nhìn thấy hươu thư trên người cô nương mình cứu kia, biết nàng kêu là Liễu Hương, cũng biết nàng sinh trong gia đình thư hương thế gia, nhưng không có ngờ rằng, nàng lại có thể chính là nhị tiểu thư Liễu gia Phượng Dương thành...

Đây... Không nghĩ tới thân phận cô nương kia lại có thể là hiền quý như thế. Nhưng nếu thân phận nàng hiền quý giống như này, vì sao sẽ luẩn quẩn trong lòng chạy tới ngoài thành thất cổ tự sát?

Lý đại thúc mang theo nghi hoặc hơi giật mình một lát, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, ông gật gật đầu với thiếu niên rồi mời bọn họ

tiến vào, sau đó Lý đại thúc gọi Lý thâm nhi để cho bà đi mời Liễu Hương lại đây.

Chỉ là Lý thâm nhi vừa đi qua không lâu, bà liền vội vội vàng vàng chạy trở lại, trên mặt mang theo vẻ bối rối.

”Liễu, không thấy Liễu cô nương, trong phòng không có người.”

Nghe Lý thâm nhi nói, sắc mặt đoàn người đang ở trong phòng khách đơn sơ đột biến.

Nhất là Liễu Thiên Nguyên khi nghe lời nói này, trên mặt lộ ra thần sắc đau lòng. Chẳng lẽ Hương nhi còn đang trách ông lúc trước... cho nên sau khi biết ông đến tìm, mới cố ý né tránh ông, phải rồi đi sao?

Nhưng mà...

Khi đoàn người đi đến căn phòng đã sớm người không phòng trống, Liễu Phong Liệt nhíu mày nhìn căn phòng đơn sơ. Khi tầm mắt của hắn chạm đến bọc quần áo còn có vài món váy áo đẹp để ở trên giường, mày khẽ nhíu chặt hơn. Cuối cùng khi tầm mắt dừng trên đôi hài để ở trước giường, hai tròng mắt híp lại vài phần, trong giọng nói có một chút lãnh ý mở miệng: “Nàng là bị người mang đi!”

Nếu một người phải vội vàng rời đi, cũng không đến mức sẽ quên mang hài...

Giày đặt trước giường này, thực rõ ràng là của Liễu Hương.

Là dạng tình huống gì, nàng mới có thể không mang hài mà rời đi?

Đương nhiên là... bị người cưỡng chế mang đi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đột biến.

Ở trong một tòa miếu đồ nát, hắc y nhân mang theo mặt nạ màu bạc đặt nữ tử hôn mê trên vai mình ở trên mặt đất trong một góc, mắt phượng

ngưng lại liếc nàng một cái, xác nhận nàng tạm thời sẽ không tỉnh lại sau đó xoay người đi đến một phương hướng khác của ngôi miếu đồ nát này.

Khi người mang mặt nạ màu bạc đứng ở dưới mái hiên bên phải của ngôi miếu đồ nát, một hắc y nhân che mặt bỗng nhiên lắc mình đứng ở trước người của hắn, đối phương cúi người quỳ xuống đất trầm giọng nói: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần!”

Người mang mặt nạ màu bạc liếc nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt hoa đào mê người dưới chiếc mặt nạ tràn đầy hàn ý lạnh như băng, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút tươi cười lạnh như băng nói: “Ám Tinh... Người thật sự tội đáng chết vạn lần! Ai cho phép người giết nàng?”

Hắc y nhân quỳ trên mặt đất run giọng kêu lên: “Chủ tử... Thuộc hạ nguyện ý kết liễu bản thân mình! Nhưng mà nữ nhân kia...”

Hắn không rõ, không phải chủ tử thực chán ghét nữ nhân kia, cũng thực chán ghét nữ nhân này lại được người kia đi tìm về sao?

Vì sao không cho hắn động thủ giết nàng?

Hơn nữa chủ tử lại còn vì nữ nhân kia...

Trong mắt hắc y nam tử quỳ ở trên mặt đất tràn đầy phức tạp và hối hận ngẩng đầu nhìn nam tử mang mặt nạ trước mắt, khi tầm mắt chạm đến máu tươi trên cánh tay đối phương không ngừng rơi xuống làm cho trong mắt hắn che kín tơ máu, thương thế này là...

Nghĩ tới đây, nam tử đang quỳ đột nhiên kéo ra vũ khí bên hông bản thân đặt trên cổ mình, nghiêng đầu một cái đã nghĩ tự mình kết liễu.

Nhưng ngay trong nháy mắt kia, chỉ nghe "keng" một tiếng, vũ khí trên cổ hắn đã bị vung tay gãy thành hai đoạn.

”Hừ... Ta cho người chết chưa?” Nam tử mang mặt nạ hừ lạnh.

”Chủ tử...”

”Lần này thì giữ cho người một mạng, trở về tìm Quỷ Túc lĩnh phạt, lần sau còn dám tự mình ra quyết định, thì người tự mình kết liễu đi thôi!”

Nghe nam tử mặt nạ nói, hắc y nhân đang quỳ cảm kích gật gật đầu, nhưng thấy chủ tử của mình vẫn đứng bất động ở tại chỗ, hắc y nhân do dự một lát sau đó mở miệng: “Chủ tử... Ngài không trở về cùng ta sao?”

”Trở về nói cho đám người Quỷ Túc, gần đây mọi chuyện lớn nhỏ ở trong phủ giao từ bọn họ xử lý, có chuyện quan trọng lại cho ta biết.” Nam tử mang mặt nạ nghiêng đầu nhìn hắc y nhân, đó cũng là Âm Tinh trong miệng hắc y nhân, liếc mắt một cái sau đó lạnh lùng phân phó xong liền xoay người đi đến một phương hướng khác của ngôi miếu.

Nhưng mà ở trong Mạc gia Lạc Lâm thành, một bóng người tối đen nhanh như thiểm điện tiến vào một căn phòng.

Bóng người màu đen vào nhà, nhìn thấy nam tử áo trắng đang chuẩn bị mở miệng, lại bị trong con ngươi lạnh lùng của đối phương mang theo sự cảnh cáo mà ngăn lại. Tầm mắt dời xuống, lúc này mới phát hiện trong lòng đối phương còn có một bóng dáng nho nhỏ đang ngủ say.

Thẳng đến khi đối phương nhẹ nhàng đặt đĩa nhỏ phấn điều ngọc mài trong lòng lên trên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho nó xong, hai người mới rời khỏi căn phòng kia.

Trong thư phòng, nam tử áo trắng yên tĩnh khoanh tay mà đứng, đứng trước bàn nhìn màn mưa bên ngoài.

Một lúc lâu sau giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng mới hỏi: “Tìm được rồi hả?”

”Không có!”

”Hả? Không phải nói đã tìm được rồi?” Khuôn mặt nam tử áo trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng màu đen đứng ở góc.

”Trước khi người Liễu gia đến, nàng bị người mang đi!”

”Vậy sao?” Nam tử áo trắng lạnh nhạt tự nói.

”Có cần đi điều tra là ai mang nàng đi không?” Hắc y nam tử ở trong góc trăn mặc một lát rồi hỏi.

Nam tử áo trắng chậm rãi đi ra khỏi phòng, giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Thôi... đã đáp ứng giúp Liễu gia tìm nàng, nếu như đã thay bọn họ tìm được tại Lý gia thôn, hiện tại không cần để ý tới nữa.”

Như vậy hẳn là theo như lời Liễu Phong Liệt nói đã thanh toán xong đi?

Chỉ là, sẽ là ai mang nàng đi đây?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mỹ Nam Cổ Quái

Editor: ChieuNinh

Trong đêm đông gió lạnh thấu xương, ngoài phòng vẫn còn đông tố bão bùng, Tô Nhược Hàm là bị lạnh mà tỉnh lại.

Trong phút chốc mở mắt, nàng có chút nghi hoặc nhìn đỉnh nóc nhà mờ tối, cùng với tro bụi và mạng nhện che kín trên đó.

Nàng đang ở đâu vậy?

Trong giây lát, nàng nghĩ đến cảnh tượng trước khi mình hôn mê đi, lúc ấy nàng đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy một nam tử đeo mặt nạ màu bạc, còn nói hắn gọi là Âm Tinh, người nọ gọi nàng là tiểu thư, cũng không quan tâm ý nguyện của nàng liền điểm huyết rỗi mang nàng đi.

Tuy nói lúc ấy hành vi của người nọ làm cho nàng hận nghiêng rãnh nghiêng lợi. Nhưng mà làm cho nàng càng thêm buồn bức là, vừa bị đóng gói đi ra tới cửa lại còn gặp phải một hắc y nhân rút kiếm công kích nàng, mà cái tên gọi là Âm Tinh, giống như bởi vì nàng mà cánh tay bị thương... Sau đó... Sau đó...

Trí nhớ đến đây, nàng chỉ biết là tiếp theo đó mình lại đột nhiên hôn mê.

Đột nhiên Tô Nhược Hàm xoay người ngẩng dậy, phát hiện lúc này mình đang ngẩng trong một gian phòng rách nát, mà ở cách đó không xa còn có một đồng lửa nhỏ, trên đó còn có một ít than lửa cháy sạch hờn hờn. Nhìn quanh bốn phía, phát hiện cũng không có người mang mặt nạ kia, mà

quần áo trên thân thể của nàng, vừa vặn chính là kiện áo bông lúc bị bắt chạy đi thì kịp chộp trong tay. Cúi đầu nhìn hai chân trơn nhẵn của mình, nàng khẽ cau mày, cảm giác hai chân đông lạnh run lên để cho nàng biết, cái loại lạnh thấu xương vừa rồi lúc nàng đang ngủ, chắc là do hai chân trầy đến.

Bản thân tỉnh lại đơn độc thân nằm trong căn phòng rách nát, mà Âm Tinh bắt nàng rời khỏi nhà Lý thẩm nhi lại không biết tung tích, đây rốt cuộc là cái tình huống gì?

Tô Nhược Hàm khoanh chân ngồi tại chỗ, để cho váy áo trên người che phủ đôi bàn chân trắng nõn, ngồi ở đó cúi đầu rơi vào trầm tư.

Nhìn giọt nước rơi tí tách trên mái ở bên ngoài, bên ngoài mưa to đã muốn dừng lại, chỉ là sắc trời lại vẫn tối đen một mảnh, cũng không biết hiện tại là canh giờ nào. Nàng cứ như vậy vào nửa đêm canh ba bị người bắt đi, hơn nữa lúc ấy ở ngoài sân còn xuất hiện một hắc y nhân che mặt muốn ám sát mình.

Cũng không biết một nhà Lý thẩm nhi có mạnh khỏe hay không?

Chỉ hy vọng đêm qua hắc y nhân bị mặt kia không cần làm hại người vô tội mà ra tay với một nhà Lý thẩm nhi mới tốt, hơn nữa... Cho dù hắc y nhân không có làm hại một nhà Lý thẩm nhi, chỉ sợ đến sáng sớm, khi một nhà Lý thẩm nhi phát hiện không biết tung tích của nàng cũng sẽ bối rối không thôi đi? Còn nữa, hôm nay là ngày thứ ba, tính ra chính là ngày Hoàng lão gia tới cửa đòi nợ, hy vọng mấy người Lý thẩm nhi...

Vừa nghĩ tới đây, Tô Nhược Hàm hơi hơi thở dài, lắc lắc đầu không thêm nghĩ chuyện này nữa, chỉ vì hiện tại nàng cũng không biết mình đang ở nơi nào, đi lo lắng chuyện này cũng là dư thừa, hơn nữa cho dù đối phương có xảy ra chuyện gì, nàng cũng chỉ có lòng mà không có sức mà thôi.

Nam tử mặt nạ gọi là Âm Tinh kia, hắn và nguyên chủ thân thể này là quan hệ như thế nào? Kêu nàng là chủ nhân, nhưng mà từ trên người của hắn lại không cảm giác được sự cung kính đối với thân thể này, thậm chí

trong lúc lơ đãng Tô Nhượng Hàm còn thoáng nhìn thấy qua trong mắt đối phương hiện lên lãnh ý.

Nguyên nhân bởi vì lãnh ý trong đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, làm cho Tô Nhượng Hàm cũng không quá tin tưởng đối phương, cho nên mới nói ra không muốn đi cùng đối phương. Chỉ là không dự đoán được, đối phương lại còn có thể bắt nàng mang đi.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, lập tức Tô Nhượng Hàm ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Một bóng dáng màu đen xuất hiện ở tại ngưỡng cửa, lộ ra dung nhan tuấn mỹ, trong đôi mắt hoa đào câu hồn có một chút hơi thở đậm mạc khó giấu. Mà giữa trán lại lộ ra dấu vết phóng túng và không chịu gò bó. Quần áo màu đen, cầm bào màu đen, giày màu đen, một đầu tóc dài tối đen dùng một dây tơ tằm dày màu đen lại tùy ý cột lên, mà ngay cả chủy thủ dắt bên hông hắn cũng là màu đen...

Người này thực yêu chuộng màu đen sao?

Nếu đúng vậy, tại sao không dùng một miếng vải đen làm khăn che mặt đi, vì sao còn làm cái mặt nạ màu bạc?

Đúng vậy, nam tử có khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt đang đứng ở cửa, chính là người tự xưng là Âm Tinh buộc Tô Nhượng Hàm đi theo từ nhà Lý thẩm nhi. Chỉ vì trong trong đôi mắt hoa đào câu hồn của đối phương che giấu lãnh ý, để cho nàng ở ánh mắt đầu tiên liền xác nhận người đến chính là hắn...

Vào lúc này dưới ánh sáng rõ ràng, Tô Nhượng Hàm mới biết được, lúc ban đầu ở dưới ánh sáng tia chớp kinh hồn thoáng nhìn đã kinh diễm, kỳ thật có bao nhiêu nhỏ bé không đáng kể. Lúc này hoàn toàn thấy rõ ràng dung mạo đối phương, máu chốt đầu tiên cũng không phải Tô Nhượng Hàm bị vẻ bề ngoài mỹ hoặc của đối phương hấp dẫn, ngược lại là trong lòng của nàng lại dâng lên từng từng đề phòng.

Một nam tử toàn thân đều lộ ra hơi thở ngạo nghễ như vậy, sẽ gọi thân thể này là tiểu thư? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này lộ ra vẻ khả nghi, hơn nữa một người nam nhân như vậy, sẽ là người thuộc loại đi làm thủ hạ? Không giống...

Không chỉ không giống, cũng có thể nói là tuyệt đối không có khả năng.

Ở dưới ánh sáng yếu ớt, Tô Nhược Hàm nhìn thấy trong tay đối phương mang theo một cái bọc đi tới.

Đối phương thấy trong mắt nàng có đề phòng nhìn chính mình, chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, tiện tay ném túi đồ trong tay cho nàng nói: “Mặc vào!”

Cảm giác được giọng điệu lạnh lùng xa cách của đối phương, Tô Nhược Hàm khẽ nhíu mày, nhìn bao đồ trong tay đặt một bộ quần áo hoàn toàn mới cùng giày vớ, nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngời trước đông lạnh.

”Đến tột cùng ngươi là ai?”

Kỳ thật mặc kệ đối phương là ai, nàng muốn hỏi là, vì sao hắn phải bắt nàng đi, mà hắn y nhân rút kiếm đâm về phía mình là ai? Vì sao phải giết nàng?

Đối với chuyện của nguyên chủ thân thể này nàng hoàn toàn không biết gì cả, những người này đột nhiên xuất hiện đánh vỡ tình tảo của nàng, lại làm cho nàng có một loại cảm giác nguy cơ không hiểu.

Lời của nàng, đối phương coi như không nghe thấy, mà là chuyên chú... phẫn đấu gì đó trong tay của chính mình???

Tô Nhược Hàm thấy đối phương cũng không trả lời mình, mà lúc này đối phương cũng không có ý tứ muốn đả thương làm hại nàng, nàng liền ôm quần áo đến một bên trước, mặc vào áo váy nhỏ mang theo đường viền màu trắng lông cáo và áo khoát nhỏ. Khi mang vào đôi vớ tinh xảo màu trắng và đôi hài lông trắng bạc, nàng phát hiện bộ quần áo này thực giống như phục sức Hottot trước kia đã thấy qua trong TV.

Quần áo như vậy, cùng với la quần tinh xảo Liễu Hương cất giữ trong bao đồ căn bản không giống như là phong cách của cùng một quốc gia, nam nhân này tìm đến một bộ quần áo như vậy cho nàng, là có dụng ý gì?

Tô Nhược Hàm mặc xong, thấy đối phương còn ở trước đồng lửa đập phá cái gì đó, nàng đi tới, vừa vặn đối phương cũng vừa xong chuyện trong tay. Một dây nhỏ màu trắng trên đó có xuyên qua mấy cái chuông nhỏ trong suốt như thủy tinh đưa tới trước mắt của nàng, đạm mạc nói một câu: “Mang lên!”

Thấy đối phương căn bản không có quan tâm câu hỏi lúc ban đầu nàng hỏi ra, ngược lại đưa cho nàng một chuỗi chuông nhỏ quái quỷ gì đó, Tô Nhược Hàm nổi nóng rồi.

”Tại sao ta phải mang cái chuông quỷ này? Ta đang hỏi ngươi là ai? Có quan hệ gì với ta?” Nàng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhanh chóng hỏi ra lời.

Thời không xa lạ, thân thể xa lạ, đột nhiên bị người bắt đi, lại ngay cả đối phương có mục đích gì, có quan hệ như thế nào với thân thể này cũng không biết. Cảm giác mờ mịt không biết như vậy, làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm có một chút phiền chán, càng có thêm vài phần bất an!

Đối phương ngẩng đầu nhìn nàng, lạnh lùng trong mắt hoa đào đẹp đẽ đổi thành nghi hoặc, nhưng trong chớp mắt biến mất.

Một bàn tay thon dài trắng nõn có hơi lạnh lẽo túm tay trái Tô Nhược Hàm qua, trong lúc nàng kinh ngạc, đã mang xong vòng chuông kỳ quái ở trên cổ tay nàng.

”Này...” Tô Nhược Hàm nổi giận.

”Ta là Âm Tinh, ngươi là tiểu thư. Hữu Điều Linh Đang!!” Đối phương nhìn nàng, thình lình toát ra một câu như vậy.

Tô Nhược Hàm tròn tròn mắt, người này không phải nói cũng giống như chưa nói?

Nhưng mà, Hữu Diêu Linh Đang? Là ý tứ gì?

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đứa Trẻ Không Có Nương

Sau cơn mưa ẩm ướt trên quan đạo, một bóng dáng màu trắng thật cẩn thận ở nơi đó nhảy về phía trước, không ngừng tìm kiếm vị trí hơi chút khô cạn để đặt chân, lại phải cẩn thận lúc rơi xuống đất không để cho bùn đất bắn tung tóe lên người.

Nhảy một lúc sau, bóng dáng màu trắng kia thở hắt ra rồi dừng lại, tức giận trừng mắt nhìn qua bóng dáng phía sau đang nhàn nhã thoải mái đi theo nàng, vì sao cái tên kia vẫn cứ đi theo mình? Cũng đã nói nàng không thể nhớ được mọi chuyện trước kia, cho nên căn bản không có nửa xu quan hệ với hắn, tại sao hắn vẫn còn chưa từ bỏ ý định?

Mà thời điểm quay đầu tức giận trừng đối phương, nàng mới phát hiện đối phương lại có thể đề khí đứng trên một thân cây không cao cách đó không xa phía sau nàng... Nàng lập tức nổi nóng rồi, lạnh lùng nghiêng răng nói: “Ta đã nói rồi, đừng đi theo ta nữa!”

Đối phương một thân hắc y nhẹ nhàng bay lượn theo gió, đứng ở trên cao cúi xuống phía dưới nhìn bộ dáng tức giận trừng với mình của nàng, môi mỏng khẽ nhếch hờ hững mở miệng: “Chung đường mà thôi!”

Chân Tô Nhược Hàm lão đảo một cái, thiếu chút nữa té lăn ở trong vũng bùn.

Chung đường? Hắn lại còn nói chung đường?

Nếu cùng đường thì đại gia người trực tiếp đi nhanh chút là được, có tất yếu cùng đường đến mức từ này đến giờ vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa mười thước sao?

”Người...” Tô Nhượng Hàm tức giận đến hai mắt nhắm lại.

Đối với nam nhân yêu nghiệt tự xưng là Âm Tinh, không biết vì sao, chính là nàng cảm thấy không quá tin tưởng hắn. Không thể nói rõ được là nguyên nhân gì, chỉ vì lúc ban đầu từ trong mắt hắn nàng thấy được lãnh ý chợt lóe rồi biến mất, đã cho nàng một loại cảm giác kỳ thật đối phương rất bài xích nàng.

Hơn nữa người này lại cứ khẳng khẳng gọi nàng là tiểu thư, thậm chí đeo trên tay nàng một chuỗi chuông nhỏ cổ quái không thôi, nói là thời điểm có nguy hiểm thì nàng rung chuông! Nhưng mà nàng vụng trộm thử một chút, căn bản chuông này là rung không phát ra tiếng vang, rất đáng nghi...

Nhất là hắn vẫn đi theo nàng, làm hại nàng căn bản không dám tiến không gian, chỉ sợ bị phát hiện.

Mặc kệ thế nào, nàng phải nghĩ biện pháp vứt bỏ cái tên Âm Tinh đột nhiên xuất hiện này mới được. Mặc kệ thân phận nguyên chủ thân thể này là gì, lại có chuyện cũ gì, tất cả đều không quan hệ với Tô Nhượng Hàm nàng.

Nếu thân thể đã do nàng tiếp nhận, có vòng tay không gian tồn tại, đương nhiên nhân sinh kế tiếp cũng phải chính nàng đến an bài, hết thảy chuyện trước kia tốt nhất đừng dính dáng đến nàng. Nàng chỉ muốn tìm một chỗ nhàn nhã dưỡng hoa ngắm cỏ bình thản qua ngày, ai cũng không được nghĩ đánh vỡ nhân sinh của nàng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua quan đạo (con đường) phía trước tràn đầy vũ trụ lầy lội, trong mắt Tô Nhượng Hàm lộ ra một chút tinh ranh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên nam tử yêu nghiệt đứng trên đỉnh cây nói: “Âm Tinh... Người gọi ta là tiểu thư đúng không?”

Nghe lời nói của nàng, mắt phượng dưới mặt nạ bạc hiện lên một chút nghi hoặc, nhưng mà lại hơi hơi gật gật đầu với nàng.

Vừa thấy đối phương gật đầu, trên mặt Tô Nhược Hàm lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn, môi hồng giơ lên nhẹ răng cười nói: “Người đã gọi ta là tiểu thư, vậy có phải đại biểu, của người thì của ta, của ta thì vẫn là của ta nhỉ?” Hừ, nếu hắn đã nhất định kêu nàng là tiểu thư, nàng liề n dày vò chết hắn.

Đối phương nghe xong lời của nàng, trái lại nhú mày, lạnh lùng mở miệng: “Người muốn nói cái gì?”

”Trên người của người có bạc đi?” Tô Nhược Hàm âm thầm nuốt nuốt nước miếng, hai mắt hơi hơi tỏa sáng, nhưng đáy lòng lại lặng lẽ lộ ra một chút chột dạ hỏi.

Bạc?

”Không có bạc!” Ánh mắt hờ hững nhìn nàng.

Vừa nghe không có bạc, con người đang lóe sáng của Tô Nhược Hàm, lập tức ảm đạm xuống, khó nén thất vọng kêu lên: “Không phải chứ? Trên người người một thỏi bạc cũng không có sao?” Nàng suy nghĩ một chút, cho dù muốn bỏ rơi Âm Tinh này, cũng phải moi một ít bạc trên người hắn mới được, dù sao ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ, cái nào mà không cần bạc? Sống ở hiện đại người muốn đi toilet còn phải trả tiền đấy! Huống chi cuộc sống cổ đại lại nước lã cái này, nàng không nói muốn bao nhiêu bạc, nhưng ít nhất trước tiên phải tìm một chỗ ở đi?

”Không có!” Quyết đoán lắc đầu.

Tô Nhược Hàm có chút buồn bực nói thầm: “Không nghĩ tới người lại nghèo như vậy, người chết sống đòi đi theo ta, không phải là muốn ăn cơm chùa của ta đi?”

Vừa dứt lời, trên trán nam tử dọc đường đi luôn dùng ánh mắt hờ hững tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng treo đầy vạch đen, một bàn tay hoàn mỹ giống như bạch ngọc chuyển mấy tờ giấy qua: “Không có bạc, chỉ có ngân phiếu!”

Một xấp ngân phiếu thật dày đưa tới, một đôi mắt hạnh đã muốn ảm đạm không ánh sáng lập tức lóe sáng óng ánh, hưng phấn một phát đoạt lấy xấp ngân phiếu, đếm đếm ngân phiếu lại có một ngàn năm trăm lượng.

”Oa ha ha... Không tệ, không tệ! Của người thì là của ta, cho nên ngân phiếu này trước hết ta bảo quản giúp người, ta là tiểu thư không phải sao? Hiện tại tốt lắm, trước tiên vào thành đi tìm một chỗ ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một chút đi!” Lúc này Tô Nhượng Hàm hưng phấn cười không thôi cất giữ ngân phiếu, lại phô trương đưa tay vỗ vỗ bả vai đối phương nói chuyện.

Bởi vì lấy được bạc, lại nghĩ vào thành nhanh chút rồi chuồn đi nên Tô Nhượng Hàm không có phát hiện, thời điểm khi bàn tay của nàng ở chụp ở trên vai đối phương thì thân thể đối phương hơi cứng ngắc, trong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ có kháng cự cùng lãnh ý chợt lóe rồi biến mất.

Một bóng dáng nho nhỏ lưỡng lự bẽn lẽn ở trên hành lang ngoài thư phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài mang theo chút hơi thở lạnh lùng, nhưng mà trong ánh mắt lại che kín giãy dụa và bàng hoàng.

Khi bóng dáng nho nhỏ bẽn lẽn ở bên ngoài khoảng chừng nửa chén trà nhỏ, nhưng cuối cùng nó vẫn xoay người chuẩn bị rời đi. Chỉ là trước một khắc nó xoay người rời đi, một giọng nói trầm thấp từ trong phòng truyền đến: “Mặc nhi... Người còn không định tiến vào sao?”

Nghe tiếng nói vang lên, bóng dáng nho nhỏ đứng ở cửa hơi ngừng một lát, thần sắc khẩn trương đi vào trong thư phòng.

Sau khi vào nhà thấy nam tử áo trắng cúi đầu cầm bút viết nhanh ở trước cái bàn gần cửa sổ, đứa trẻ non nớt vùn vụt bên trong ống tay áo, giọng nói thanh thúy trẻ con mang theo một chút bàng hoàng mở miệng: “Phụ thân... nàng, nàng thật sự đã chết sao?” Là "nàng" mà không phải "nương".

Nam tử áo trắng đang cúi đầu viết gì đó, sau khi nghe được trong giọng nói trẻ con mang theo một chút bàng hoàng và run rẩy thì dừng bút, ngẩng đầu, con người màu đen trong trời nhưng lạnh lùng thâm thúy thêm vài phần: “Người để ý sao?”

”Con...” Trên gương mặt trẻ con non nớt tái nhợt một mảnh, môi run run, không thể nói được một lời nào.

Cậu để ý sao?

Nữ nhân mang theo mục đích mà sinh ra cậu, nữ nhân mà từ sau khi sinh cậu ra cũng chưa từng cho cậu ấm áp, nữ nhân đối với cậu cho tới bây giờ cũng chỉ có chán ghét và lạnh lùng, nếu thật sự nàng đã chết rồi, cậu để ý sao?

Thân hình nho nhỏ run nhè nhẹ, trên mặt non nớt đáng yêu che kín mê mang và bàng hoàng khó hiểu, cậu để ý chết sống của nữ nhân kia sao?

Cuối cùng bóng dáng nho nhỏ kia, khuôn mặt tái nhợt thấp giọng nói: “Con, con không biết...”

Nam tử áo trắng chậm rãi đi tới, nhìn thân thể đứa nhỏ run run, con người như ngọc lưu ly u ám vài phần, đưa tay kéo bóng dáng nho nhỏ qua, ôm cậu vào trong lòng nhẹ giọng nói: “Nàng không chết, nhưng ta sẽ không để cho nàng lại thương tổn đến người.”

Nam hài đột nhiên ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại còn khổ sở.

Như vậy, có phải về sau cậu thật sự là đứa nhỏ không nương hay không? Tuy rằng cậu cũng chưa từng cảm nhận được ấm áp của nương.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Dừng Kế Chạy Trốn

Trên đường cái ồn ào, người bán hàng rong lui tới thét to rao hàng không ngừng, còn có quầy hàng hai bên đường rực rỡ hàng hóa muôn màu. Tô Nhược Hàm hít một hơi thật sâu, giảm đi vài phần bàng hoàng lúc ban đầu mới đi vào thế giới không biết này.

Nhìn người qua đường lui tới, cùng với giọng nói cò kè mặc cả ở gần đó, khoe miệng hơi lộ ra cười nhẹ thả lỏng. Kỳ thật mặc kệ là ở nơi nào cũng giống nhau, phải ăn cơm phải tiền tại.

Thay vì bàng hoàng không biết chuyện gì, còn không bằng thả lỏng hưởng thụ nhân sinh ngoài ý muốn này.

Hung hăng cắn một miếng bánh bao nhân thịt trong tay, lại đưa tay vuốt ve chiếc vòng tay trên cổ tay mình, trên mặt Tô Nhược Hàm lộ ra vẻ tự tin sáng rõ, nàng tin tưởng có nó tiền tại, cuộc sống cũng sẽ không khó khăn được.

Nhưng mà...

Hơi hơi nghiêng đầu, liếc liếc mắt nhìn bóng dáng màu đen cách một thước ở phía sau đã khiến cho ánh mắt mọi người đang trộm nhìn, Tô Nhược Hàm ảo não nhíu mày lại. Vốn trên người nàng mặc một thân váy áo màu trắng khảm lông cáo hơi có vẻ phú quý, ở trên đường cái thì có vẻ có chút không phù hợp, lại còn tên Ám Tinh này nữa, cũng không phải bộ dạng không thể gặp người, mà ban ngày ban mặt cũng mang mặt nạ màu bạc ở trên mặt, dẫn tới dọc theo đường đi tiền mắt mọi người đều nhìn sang bên này.

Dọc theo đường đi nàng đã thử qua đi đám đông chật chội, cứ nghĩ tên phía sau đã rời khỏi, hoặc là nói nàng muốn tận lực ném bỏ tên đi theo kia. Nhưng mà cũng không biết có quan hệ gì với một thân trang phục trên người này không, đối phương vẫn luôn theo sát, nàng đi ở phía trước giống như ngọn đèn sáng nổi bật bắt mắt, làm thế nào cũng không vứt hẳn được...

Về tức giận trong mắt Tô Nhược Hàm chợt lóe rồi biến mất, nhìn bên phải phía trước có một tiệm quần áo may sẵn, trong đôi mắt hạnh đen nhánh hiện lên ánh sáng, đột nhiên dừng chân nghiêng đầu nhìn Âm Tinh phía sau nói: “Vừa mệt vừa đói, tìm một chỗ ăn cái gì đó rồi thuận tiện nghỉ ngơi một chút đi!”

Đối phương nhú mày nhìn nàng, trong đôi mắt cup xuống hiện lên sự hoài nghi, trên đường đi nàng mua thức ăn năm lần, đi vào quán trà hai lần, hơn nữa trong tay nàng đang cầm đồ ăn vặt cũng còn chưa có ăn xong, lại nói đang đói bụng? Thò tay chạm đến cục giấy vo tròn trong cổ tay áo của mình vừa rồi thu được, ánh mắt của hắn ngưng lại rồi gật gật đầu.

Trong một căn phòng khách điểm.

Tô Nhược Hàm gió cuốn mây tan dùng sức ăn đồ ăn trên bàn, tới nơi này mấy ngày, bởi vì một nhà Lý thăm nhi gia cảnh bần hàn, đừng nói ăn thịt, cho dù là xào rau cũng tiết kiệm ít dùng dầu mỡ. Lúc này đột nhiên thấy một bàn thịt cá, nàng như là người bị bỏ đói nửa tháng, không chút để ý đến hình tượng của mình mà ăn như hổ đói.

”Ừm... Hương vị thật không sai, Âm Tinh... Người cũng mau tới ăn đi, đứng ở đó làm cái gì?” Khóe miệng, quần áo Tô Nhược Hàm dính đầy dầu mỡ ngẩng đầu nhìn sang Âm Tinh.

Âm Tinh đứng ở một bên, nhú mày nhìn bộ dáng ăn cơm, cùng với khóe miệng và quần áo dính đầy dầu mỡ của nàng, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ ghét bỏ, mà nhiều hơn là sự hoài nghi...

Nếu không phải trước kia đã âm thầm gặp qua nàng một lần, hẳn thật sự muốn hoài nghi nữ nhân trước mắt này có thật là cái nữ nhân Liễu Hương

kia không? Thân là nhị tiểu thư Liễu gia có hai đời làm Thái Phó (thầy của vua), tuy rằng trước kia Liễu Hương là một bao cỏ điều ngoa bốc đờng, nhưng mà ít nhất cử chỉ hành vi cũng phù hợp là tiểu thư khuê các, nhưng mà nàng hiện tại...

Hắn vân vê tờ giấy trong cổ tay áo, giấu đi chán ghét trong mắt, lạnh giọng nói: “Ta đi ra ngoài một chút rồi nhanh trở về, tiểu thư dùng cơm xong mời ở lại trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trong miệng Tô Nhược Hàm đầy mỡ hướng hắn gật gật đầu vẫy tay nói: “Ừm, ừm... được, được, người đi nhanh về nhanh.” Sau khi nói xong nàng lại bắt đầu chiến đấu cùng đồ ăn trên bàn lần nữa cũng không nói thêm gì. Trong đôi mắt đen nhánh của Âm Tinh đang đứng ở một bên có chút trăn trở nhìn nàng một cái, xoay người bước nhanh đi tới ngoài cửa.

Lúc cửa phòng đóng lại lần nữa khi Âm Tinh đi ra ngoài, Tô Nhược Hàm đang ăn lang thôn hồ yết đột nhiên ngừng lại, phun cái đùi gà đang ngậm trong miệng ra, ghê tởm le lưỡi, nhìn cửa phòng Âm Tinh vừa rời đi, trên mặt của nàng lộ ra vẻ tươi cười giảo hoạt, rốt cục đi rồi.

Cúi đầu nhìn một đồng hồ hỗn độn trên bàn, nàng đặc ý nhếch miệng, cũng không tin ghê tởm như vậy còn không hề được tên kia. Từ khi hắn đi theo nàng suốt đoạn đường này, ít nhiều vẫn bị nàng nhận ra được, cái tên tự xưng Âm Tinh này có tính thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Rất nhiều thời điểm Tô Nhược Hàm nàng không cẩn thận đụng tới hắn, cả người hắn sẽ căng thẳng, trong mắt có thần sắc bài xích, chỉ chốc lát sau đó thì nàng phát hiện Âm Tinh thay đổi một bộ quần áo khác.

Tô Nhược Hàm cần lấy khăn mặt đặt ở một bên lau chùi một chút dầu mỡ dính đầy quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn và tay, sờ sờ xấp ngân phiếu cướp được từ Âm Tinh, nàng đặc ý nở nụ cười.

Bóng dáng mang mặt nạ màu bạc sau khi ra phòng nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay, đọc xong nội dung trên đó thì tay hơi hơi dùng sức, tờ giấy đã hóa thành bột phấn biến mất ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn cất bước đi đến một căn phòng ở lầu 3.

Mà ngay tại lúc bóng dáng của hần biến mất ở chỗ rẽ cầu thang từ lầu hai lên lầu ba, một bóng dáng yếu điệu màu trắng nhanh chóng né tránh rồi đi xuống lầu dưới.

Ra khỏi khách điểm Tô Nhượng Hàm liền cấp tốc chạy đi, rất nhanh vọt vào trong tiệm quần áo may sẵn lúc mới vừa rồi nàng nhìn thấy, nói với bà chủ đang ngủ gật: “Bà chủ, tìm hai bộ quần áo lại đây cho ta!”

”A...” Vốn bà chủ đang ngủ gật, bỗng nhiên bị đánh thức, trên mặt mang theo tức giận trừng mắt hướng tới người kêu gọi. Nhưng nhìn thấy đối phương một thân quần áo và trang sức Phượng Lan quốc, nhất là đường viền lông cáo màu trắng đỏ thì có thể thấy được, nhất định đối phương là cô nương nhà có tiền.

Vừa rồi nàng nói cái gì, tìm hai bộ quần áo cho nàng?

”Được, cô nương muốn dạng quần áo gì, ta lấy đến cho người, người yên tâm, ở đây chúng ta có đủ loại quần áo và trang sức. Hơn nữa cũng có rất nhiều phục sức Phượng Lan quốc như trên người người vậy.” Bà chủ nhiệt tình không thôi giới thiệu với Tô Nhượng Hàm, thực hiển nhiên ở trong mắt của nàng đối phương hóa thân trở thành con dê béo.

”Phục sức trên người ta như vậy là Phượng Lan quốc?” Tô Nhượng Hàm khẽ nhíu mày nghiêng người nhìn về phía quần áo treo ở bên kia, phát hiện kiểu dáng thật ra lại có vài phần tương tự như trên người nàng đang mặc, chỉ là vải dệt hơi khác nhau mà thôi.

”Đúng vậy, cô nương là người Phượng Lan quốc hả? Ở nơi này của chúng ta cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy rất nhiều người Phượng Lan quốc, cho nên phục sức cũng bán rất tốt.” Bà chủ nhiệt tình giải thích.

Phục sức Phượng Lan quốc? Lại nói, nàng còn không biết bản thân mình đang ở quốc gia nào, thậm chí là nơi này có mấy quốc gia, cũng chưa có biết rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, Tô Nhược Hàm lắc lắc đầu, lấy ra bạc lẻ vừa rỗi ở trong khách điểm ăn cơm dùng ngân phiếu tính tiền còn thừa lại, tùy tay quăng cho bà chủ nói: “Quên đi, người lấy đến cho ta hai bộ vải thô quần áo như trên người người, màu sắc hơi bình thường.”

Vốn vừa nghe Tô Nhược Hàm lại muốn mua quần áo vải thô, nháy mắt mặt bà chủ liền suy sụp xuống. Nhưng mà nhìn thấy Tô Nhược Hàm đột nhiên đưa bạc cho nàng, lập tức mặt liền cười như nở hoa, thầm nghĩ cô nương này thật sự là một con dê béo, lại có thể dùng mười lượng bạc mua quần áo vải thô, tiểu thư nhà có tiền chính là quái dị tật xấu nhiều, không có việc gì cứ thích giả làm người nghèo.

Sau khi tìm được quần áo, Tô Nhược Hàm mượn bà chủ chỗ thay đồ, mặc vào váy áo la quần màu xanh lam, thuận tiện bỏ ra một lượng bạc để cho bà chủ vấn một búi tóc phụ nhân (đã có chignon) cho mình. Lập tức cả người nàng thoát nhìn liền giống như là bộ dáng một phụ nhân nhà nghèo, phải nói là khí chất chuyển biến thật nhanh chóng, bà chủ đứng ở một bên cũng ghé mắt nhìn nàng vài lần.

Nhìn váy áo lông cáo màu trắng vừa thay ra, Tô Nhược Hàm suy nghĩ một chút cười nói với bà chủ: “Bà chủ, ta thấy trong tiệm của các người giống như có bán quần áo cũ, váy áo này ta tặng cho người, người cần lấy đặt ở trong điểm bán đi! Chỉ là, ta mới tới nơi này, ta nghĩ muốn hỏi người chút tin tức.”

Bà chủ vừa nghe, lập tức trên mặt tràn đầy tươi cười vui sướng, nhất thời nhiệt tình không thôi nói: “Ôi, cô nương ngài thật sự là khách khí, nhưng mà người muốn hỏi thăm cái gì, ta nhất định sẽ nói rõ ràng cho người.”

”Thành thị lớn nhất ở nơi này của các người...” Tô Nhược Hàm sâu kín mở miệng.

Bên trong một căn phòng ở lầu ba của khách điểm.

Thân ảnh màu đen tiện tay gõ mặt nạ màu bạc trên mặt xuống, đôi mắt hoa đào sắc bén quét về phía đối phương: “Nói đi... Chuyện gì?”

Đối phương nhìn thấy ánh mắt sắc bén hướng tới mình, nhất thời trong lòng thất kinh, cúi người quỳ xuống đất trầm giọng mở miệng: “Liều gia đoạn tuyệt với Mạc gia rồi!!”

”Hả? Đoạn tuyệt rồi hả?” Mắt phượng thâm thúy, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng gõ mặt bàn thì thào tự nói.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Âm Tình Khả Nghi

Thiên hạ chia làm ba phần, phân biệt là Phượng Lan quốc, Cầm Nguyệt quốc, Thương Lan quốc.

Địa hình ba quốc gia đã phân chia rõ rệt, thành thế chân vạc!

Khi Tô Nhược Hàm biết, nàng là người Thương Lan quốc, mà nơi này là biên cảnh "Lâm Lan thành" của Thương Lan quốc lân cận Phượng Lan quốc. Cái gọi là Lâm Lan... ý tứ chính là vùng tiếp cận Phượng Lan.

"Bà chủ, người nói nơi này là biên cảnh "Lâm Lan thành" Thương Lan quốc lân cận Phượng Lan quốc?" Tô Nhược Hàm nghi hoặc mở miệng.

"Đúng vậy! Cô nương chẳng lẽ người không biết sao?" Bà chủ đang ở trong một gian phòng của cửa hàng nói chuyện với Tô Nhược Hàm. Bởi vì vừa rồi đối phương cho bạc, nên hiện tại nàng ta rất kiên nhẫn rảnh rỗi tán gẫu ở trong này. Dù sao bên ngoài cửa hàng có mướn người đến trông coi, thật ra nàng ta có thể ở trong này vụng trộm rảnh rỗi.

Tô Nhược Hàm nhú chặt mày, thời điểm từ trong miệng bà chủ biết được mình đang ở khu vực biên giới, trong lòng của nàng hiện lên sự nghi hoặc, ẩn ẩn cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như có cái gì đó trọng yếu bị nàng quên đi.

Đột nhiên nàng nghe được có một vị khách nhân tiến vào mua này nọ, trong lúc vô tình thúc giục một câu nhanh lên một chút, nói là như thế này thì phải gấp rút lên đường bằng không cũng không còn kịp thời gian rồi. Mà vừa vặn chính là những lời này nhắc nhở Tô Nhược Hàm, để cho nàng phát hiện chuyện mấu chốt.

Nhớ rõ lúc trước khi ở nhà Lý thăm nhi, nàng đã hỏi thăm qua Lý thăm nhi thôn kia của bọn họ là Lý gia thôn, là địa phương đang ở cách mấy chục dặm ngoài Phụng Dương thành.

”Bà chủ... Người có biết Phụng Dương thành không?” Tô Nhược Hàm nghiêm túc nhìn nàng ta.

Bà chủ đột nhiên bị biểu tình nghiêm túc của Tô Nhược Hàm làm cho bị hù nháy dưng, mạnh mẽ gạt đầu đáp: “Biết, biết... Có vấn đề gì sao?”

”Vậy từ nơi này ra rồi thúc ngựa đến Phụng Dương thành, cần bao nhiêu thời gian?” Bàn tay của Tô Nhược Hàm hơi hơi căng thẳng, có vài phần khẩn trương hỏi.

Lúc ấy tuy trên mặt bà chủ có nghi hoặc, nhưng mà cũng rất khẳng định nói qua lần trước tướng công nhà nàng vừa mới đi Phụng Dương thành bàn chuyện làm ăn, kết quả đột nhiên nàng ở bên này bị bệnh cấp tính, tướng công nhà nàng ra rồi thúc ngựa đi gấp trở về cũng mất thời gian một ngày một đêm.

Một ngày một đêm sao?

Đúng có vấn đề ư... Đối phương ra rồi thúc ngựa cần một ngày một đêm.

Mà sau khi tỉnh lại nàng đã tới Lâm Lan thành, đây là vấn đề rất lớn.

Ra rồi thúc ngựa từ Phụng Dương thành đến Lâm Lan thành phải mất thời gian một ngày một đêm, cho dù Lý gia thôn ở ngoài Phụng Dương thành cách mấy chục dặm, nhưng mà không có khả năng thời gian một đêm thì có thể đến bên ngoài Lâm Lan thành này, huống chi sau khi Tô Nhược Hàm tỉnh lại, căn bản đi bộ không có bao nhiêu thời gian.

Mà hiện tại vấn đề khả nghi lớn nhất, chính là ở trên người Âm Tinh. Chẳng lẽ ở trong lúc trên đường đi hấn vấn đề cho nàng bị vây trong trạng thái mê man, sau đó thời điểm tỉnh lại, trùng hợp cũng đang là buổi tối,

nàng mới không có phát hiện kỳ thật thời gian đã qua đi thật lâu, còn tưởng rằng là buổi tối cùng một ngày?

Nếu nói như vậy, rốt cuộc Âm Tinh có mục đích gì, biết rõ nàng không biết chuyện trước kia. Vì sao hắn lại đưa nàng tới biên giới, lại chuẩn bị y phục cho nàng đầu là phục sức Phượng Lan quốc?

Nghi vấn, rất nhiều nghi vấn, làm cho Tô Nhược Hàm cảm thấy đầu óc choáng váng.

Suy tư một lát, âm thần thở hắt ra, may mắn đã hoàn toàn vứt bỏ được Âm Tinh, bằng không chỉ sợ bị hắn bán đi còn đếm tiền cho hắn mà cũng không biết.

Lại dò hỏi một ít vấn đề với bà chủ, Tô Nhược Hàm lại bỏ lại một lượng bạc nhắc nhở cho nàng ta, nếu có người tìm đến đây, thì nói nàng mua mấy bộ quần áo Phượng Lan quốc thay đổi rồi đi tới hướng Phượng Lan quốc.

Còn nhấn mạnh nói cho nàng ta biết, không được nói lung tung để tránh rước họa vào thân. Dù sao mục đích của Âm Tinh là gì chính nàng cũng không rõ ràng lắm, vạn nhất bà chủ nói cái gì đó không nên nói thì gặp phải麻烦 tai vạ, nhưng mà nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Vội vàng rời khỏi tiệm quần áo, cẩn thận quan sát trái phải một lát, sau khi phát hiện cũng không thấy bóng dáng Âm Tinh, Tô Nhược Hàm đã cải trang bước nhanh đi tới thành tây. Bởi vì nàng từ trong miệng bà chủ tiệm nghe được, trong thành có mấy nhà tòa nhà đang cần bán, mà so sánh thì căn nhà ở thành tây có vẻ phù hợp với điều kiện nàng mong muốn, nàng dự định đi tới thành tây nhìn xem.

Vả lại, cho dù sau khi Âm Tinh phát hiện nàng chạy trốn, muốn tìm nàng, hắn là cũng không ngờ được nàng có gan lớn còn ở lại trong thành, còn chạy đi mua phòng cư ngụ đi?

Không phải có một câu danh ngôn nói là, trên thế giới địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất sao?

Giữ vững những lời này, Tô Nhược Hàm phải đánh bạc một trận, chỉ mong Âm Tinh sau khi không tìm được nàng thì nhanh chóng rời khỏi Lâm Lan thành. Tốt nhất là để cho hắn cho rằng nàng đã đi tới Phượng Lan quốc.

Khi "Âm Tinh" một thân hắc y mang mặt nạ màu bạc trở lại bên ngoài căn phòng vừa rời của Tô Nhược Hàm, nhìn thấy cửa chính khẽ khép mà trong phòng lại lặng yên không một tiếng động, nhú mày nghi hoặc dừng lại một chút, nâng tay gõ gõ cửa: "Tiểu thư, ta đã trở về"

Sau một hồi gõ cửa, trong phòng vẫn không hề có động tĩnh, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ nháy mắt đầy vẻ lo lắng, đưa tay dùng sức đẩy, con người màu đen nheo lại nguy hiểm không thôi nhìn về phía chiếc giường. Thấy trên đó không có một bóng người, thậm chí ngay cả chăn cũng chưa từng động qua, mà trên bàn ăn cũng chỉ còn lại có một đồng hồ độn, chỉ riêng không thấy nữ nhân kia đâu...

"Phanh" một tiếng, vẻ mặt "Âm Tinh" rét lạnh đưa tay vỗ ở trên bàn, cái bàn ở dưới tay của hắn hóa thành một đồng hồ độn.

Nàng cứ như vậy mà chuồn mất rồi hả??

Nhớ lại ánh mắt vừa rời của đối phương nhìn về phía mình khi hắn rời đi, cẩn thận hồi tưởng lại mới phát hiện, vừa rời tuy rằng trên mặt và quần áo đối phương dính dầu mỡ lộ ra vẻ ghê tởm, nhưng mà trong đôi mắt mắt hạnh đen láy lại hiện lên vẻ giao hoạt, chỉ vì lúc ấy hắn bởi vì chán ghét mà vội vàng bỏ đi, nên bị hắn bỏ qua...

Không nghĩ tới mình cũng chỉ đi ra ngoài một lát, thì nữ nhân này đã không biết tung tích, chẳng lẽ bộ dáng thô lỗ ghê tởm của nàng lúc vừa mới bắt đầu kia, hoàn toàn là cố ý?

Đúng rồi, hắn nên biết, nữ nhân này dọc theo đường đi mua đồ ăn mấy lần ở trên đường, nhưng mà khi ăn cái gì cũng không có quá mức thô tục,

chỉ sau khi đến khách điểm thì thái độ lại khác thường... Như vậy đã chứng minh nàng cố ý đùa giỡn hấn.

Nữ nhân này, chẳng lẽ đã nhận ra cái gì?

Nâng tay nhìn về phía cái chuông bằng tinh thạch màu tím trên cổ tay, trong cái chuông là một con sâu nhỏ đang im lặng cuộn mình vẫn không nhúc nhích, "Ám Tinh" chau mày. Nữ nhân không có gặp gỡ nguy hiểm, vậy mà mẫu tử cố lại căn bản không tìm được nàng, thật sự là tính toán không chu toàn rồi... (cô: cô này là cô trùng, sâu độc. Có 2 con kết hợp nên gọi là mẫu tử.)

Nghĩ đến chuyện vừa rồi thủ hạ bẩm báo, về mặt "Ám Tinh" đầy phiền muộn, đưa tay lấy ra một mảnh thân trúc hẹp ngắn từ trên cổ thối ra một đoạn không tiếng động rồi ngẩng xuống.

Một lát sau người trên lầu ba còn chưa rời đi đã vội vàng chạy lại đây.

"Chủ tử, ngài có gì cần phân phó?"

"Nữ nhân kia đã chạy trốn, phân phó người ở lại đi điều tra xem nàng có đi Phụng Lan quốc hay không. Thuận tiện người chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức chạy về Lạc Lâm thành!" "Ám Tinh" đưa tay lấy mặt nạ xuống hiện ra khuôn mặt tà mị tuấn mỹ đầy tối tăm, giọng điệu lạnh lẽo mở miệng.

Không nghĩ tới hấn lại còn có thể bị cái nữ nhân mà mình cho rằng là bao cớ đùa giỡn, tội không thể tha!!!

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mua Nhà Rẻ

Một đường đi qua phố xá phồn hoa sầm uất, dần dần đi tới đường cái thành Tây đối diện trước tòa nhà muốn bán ra. Từ rất xa Tô Nhược Hàm đã thấy được trên cửa "Tô phủ" có treo bảng thông báo chuyển nhượng ở một bên sân.

Từ chỗ bà chủ tiệm may nghe được, chủ nhân tòa nhà này họ Tô, bởi vì một nhà tính đi Cần Nguyệt quốc làm buôn bán, cho nên tòa nhà này liền chuẩn bị chuyển nhượng bán ra ngoài.

Lâm Lan thành là vùng biên cảnh nước láng giềng, dân cư tương đối phức tạp, mà tòa nhà này ở địa phương sát đường cái thành Tây, ở tại nơi này đa số là quan to quý tộc, cho nên phương hướng thành Tây này có thể nói là thủ vệ tuần tra rất siêng năng, cũng là nhiều nhất.

Đây cũng là nguyên nhân Tô Nhược Hàm suy xét đến tòa nhà này, nếu nàng mua nhà này xong, khẳng định là không tính thuê mua nhà hoàn gì đó. Dù sao nàng muốn qua cuộc sống yên tĩnh, một người tự cấp tự túc, cho nên nhân tố an toàn ở nơi này thật ra lại là cân nhắc quan trọng nhất của nàng.

Để cho nàng còn có một chút vừa lòng chính là, nơi này cách phố xá sầm uất mấy con phố, không có huyên náo ồn ào như vậy. Hơn nữa nhìn mấy tòa nhà ở lân cận cùng Hàn phủ trước mắt này, nhà nhà đều có tường vây vòng cao cao lên, cửa chính đóng chặt, người trong phòng làm cái gì thì người bên ngoài cũng sẽ không biết, như vậy cũng cho Tô Nhược Hàm một cảm giác an toàn. So sánh ra thì, cùng với tường vây quanh sân cao không tới eo người lúc ban đầu của nhà Lý thẩm nhi bọn họ thì khác nhau một trời một vực. Tường vây này cao khoảng một thước,

hoàn hảo chính là có thể khoanh vùng làm cho gà con vịt con không chạy đi ra ngoài được.

Chỉ là Tô phủ trước mắt này tuy rằng diện tích so với nhà lân cận cũng không tính rộng lớn, nhưng mà trông trang trí và điêu khắc trước cửa, cũng không khó nhìn ra chủ nhân vốn là người cực kỳ sang trọng. Không biết tòa nhà như vậy, đối phương sẽ lấy giá bao nhiêu mới chuyển nhượng đi.

Sờ sờ một ngàn năm trăm lượng bạc trong túi, nàng nhếch môi, âm thầm tự động viên cho chính mình, mặc kệ thế nào vẫn phải đi hỏi giá cả với chủ nhân một chút rồi nói sau.

Vừa vặn thời điểm Tô Nhược Hàm đứng ở cửa nhấc tay chuẩn bị gõ cửa, thì cửa chính lại đột nhiên bị người mở ra từ bên trong, nàng kinh ngạc tay dừng ở trong không trung, thực hiển nhiên người mở cửa cũng bị nàng làm cho giật mình.

Một lúc sau Tô Nhược Hàm mới xấu hổ cười cười, nam nhân trung niên mở cửa tính đi ra ngoài cũng sững sốt một chút, sau đó trên mặt mang theo nghi hoặc hỏi: “Vị đại tâu này, người có chuyện gì sao?”

Ách... Đại, đại tâu?

Tô Nhược Hàm sững sốt một chút, đột nhiên phản ứng lại đây là đối phương gọi đại tâu hình như là đang gọi chính mình. Bởi vì vừa rồi ở tiệm may nàng sợ Ám Tinh hỏi người qua đường mà đuổi theo, cho nên nàng để cho bà chủ tiệm tìm cho nàng một bộ quần áo vải thô bình thường, thuận tiện vấn một búi tóc của cô gái đã kết hôn, cả người thoát nhìn còn trẻ nhưng thật ra đã già thêm mấy tuổi.

Nhẹ nhàng ho khan một cái, nàng mạnh mẽ tự áp chế đi không được tự nhiên quái dị ở trong lòng, sau đó xấu hổ nở nụ cười mở miệng hỏi: “Vị đại ca này, tòa nhà này của các người là muốn bán qua tay đúng không?”

Sau khi đối phương nghe Tô Nhược Hàm nói, hơi sững sờ, sau đó lại hoài nghi nhìn trang phục trên người nàng, nhìn xong lại cho rằng nàng giống như chỉ là phụ nhân bình thường mà thôi, nàng là người có thể mua

được tòa nhà này sao? Nhưng mà nhìn đến tươi cười trên mặt Tô Nhược Hàm, trên mặt nam tử trung niên kia thật ra lại cũng không có thần sắc hèn mọn hoặc là nịnh hót, chỉ thản nhiên gật gật đầu nói: “Căn nhà này là muốn qua tay, bởi vì chúng ta vội vã đi Căn Nguyệt quốc, buổi chiều hôm nay liền muốn xuất phát, cho nên ta còn đang tính đi ra ngoài ủy thác cho một bằng hữu của ta giúp ta xử lý.”

Vừa nghe đối phương buổi chiều hôm nay sẽ xuất phát, phản ứng đầu tiên của Tô Nhược Hàm đó là ngạc nhiên mừng rỡ, bởi vì dưới tình huống này của đối phương, như vậy khẳng định giá cả sẽ có một chút ưu đãi, hơn nữa nếu như mua xong nàng cũng có thể ngay lập tức tiến vào ở.

Trên mặt Tô Nhược Hàm mang theo thành tâm cười nhẹ nói: “Đại ca, ta đối với tòa nhà này có chút hứng thú, cho nên có thể để cho ta vào xem hoàn cảnh bố cục không?” Bên ngoài nhìn thì vẫn được đi, cũng không biết bên trong thế nào.

Nam tử trung niên suy nghĩ một chút, thì gật gật đầu, nghĩ rằng dù sao buổi chiều sẽ xuất phát, nếu phụ nhân trước mắt này thật sự có thể mua căn nhà thì mình cũng bớt việc, miễn cho còn phải chạy tới nhờ bằng hữu hỗ trợ, đến lúc đó còn phải thiếu nhân tình với người ta.

Tô Nhược Hàm đi theo nam tử trung niên vào trong nhà, lúc này không tiến vào thì không biết, vừa tiến vào mới phát hiện tòa nhà này rất không tệ, diện tích tiền viện và hậu viện không sai biệt lắm có gần một ngàn thước vuông. Hơn nữa để cho nàng vừa lòng chính là, trong sân còn có một cái ao nhỏ nhỏ, bên trong còn có mấy con cá chép đuôi hồng đang bơi lội ở bên trong. Còn có kế bên tường vây hậu viện có hai khối đất rất lớn, nơi đó có trồng vài loại rau dưa, trong đó cải củ rau xanh xem ra cũng đã sắp trưởng thành, đến lúc đó nàng không cần đi mua cũng có đồ ăn ăn.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện phụ cận tường vây cũng không có loại cây cao to nào, Tô Nhược Hàm vừa lòng gật gật đầu. Xem ra ý thức an toàn của gia đình này cũng không kém, biết ở phụ cận tường vây không thể có loại cây rất cao, bằng không người ta từ bên ngoài theo nhánh cây đi vào liền nguy hiểm.

Càng xem càng vừa lòng, Tô Nhược Hàm xoay người nhìn nam tử trung niên ở bên cạnh hỏi: “Đại ca, sân cũng không tệ lắm, tòa nhà này của ngài tính bán... giá bao nhiêu vậy?” Trong lòng cậu nguyện đối phương trăm ngàn lần không cần nói cái giá vượt qua một ngàn năm trăm lượng.

Dù sao theo nhà Lý thẩm nhi bọn họ mà biết, bạc ở đây vẫn thực đáng giá, một ngàn năm trăm lượng bạc thật sự có thể nói là một khoản tiền lớn giá trên trời rồi. Nhưng mà vì tòa nhà này của đối phương vốn chính là vị trí ở thành Tây, hơn nữa phương diện kỹ thuật tạo ra cũng rất chú ý, đủ loại điều kiện mà xem xét, nhưng thật ra một ngàn năm trăm lượng bạc Tô Nhược Hàm không có gì lo lắng.

Vốn nam tử trung niên đi dạo cả buổi cùng Tô Nhược Hàm, trong lòng cũng đang hoài nghi, có phải mình đã nhìn lầm hay không, phụ nhân trước mắt này căn bản chính là đến quấy rối, sẽ không mua phòng ở của mình. Lúc này đột nhiên nghe được nàng hỏi giá, hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cắn chặt răng trực tiếp nói ra giới hạn giá thấp nhất của mình: “Lúc trước giá trị phí tổn xây dựng tòa nhà này ta dùng ba ngàn lượng bạc, nhưng bởi vì ta ở lại thời gian năm năm, tính toán phí hao mòn cùng với phí tu bổ, nếu người muốn thì một ngàn năm trăm lượng bạc, ta có thể thỉnh người lập tức tới nhà làm chứng nhận chuyển nhượng đăng ký vào sổ.”

Tô Nhược Hàm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo đối phương nói ra giá tiền một ngàn năm trăm lượng, nếu nhiều hơn nàng thực sự sợ là mua không nổi. Hơn nữa hắn nói là thỉnh người lập tức tới nhà làm chứng chuyển nhượng đăng ký vào sổ, thật ra lại miễn cho nàng còn phải đi ra ngoài với đối phương một chuyến, cũng hạn chế nàng ở bên ngoài bị người phát hiện. Nhưng mà...

”Ách... Đại ca, ta biết tòa nhà này thật không sai, một ngàn năm trăm lượng bạc cũng không phải là giá cao, nhưng mà ta là một phụ nhân, tướng công lại vừa mới chết, cuộn sống vốn gian khổ. Toàn bộ ngân lượng trên người cũng chỉ có một ngàn bốn trăm linh hai lượng bạc đều là ta nghĩ muốn rời đi nơi thương tâm, mà bán hết gia sản gom góp tiền mặt mới có

được, người xem có thể hay không...” Trên mặt Tô Nhược Hàm mang theo vẻ sầm khỗ nhìn về phía nam tử trung niên kia.

Quả nhiên... Đối phương vừa nghe Tô Nhược Hàm lại là quả phụ đã mất tướng công, ánh mắt của đối phương nhìn nàng hơi hơi mang theo một chút thương hại, ngược lại có thêm vài phần do dự. Vừa vặn phía sau phu nhân của hắn đã đi tới, có lẽ đúng lúc nàng đã nghe được lời nói mới rồi của Tô Nhược Hàm, nàng lập tức mở miệng nói: “Tướng công, chàng bán cho vị này đại tầu một ngàn bốn trăm lượng đi, nàng là một phụ nhân gia mới mất đi phu quân, ít nhiều cũng phải chừa chút bạc cho nàng chi tiêu trong cuộc sống. Hơn nữa chúng ta cũng khỏi phải đi nhờ bằng hữu hỗ trợ, đẹp cả đôi đường không phải sao?”

Vừa nghe phu nhân nhà mình nói, thật ra trên mặt nam tử trung niên lại lộ ra vẻ tươi cười thỏa hiệp gật gật đầu nói: “Được rồi, ta đây lập tức phái người đi nha môn thỉnh quan gia lại đây làm chuyển nhượng đăng ký quyền tài sản.” Đây xem như là đồng ý phu nhân mình nói rồi.

Tô Nhược Hàm ở bên cạnh vừa nghe, trên mặt mang theo cảm kích tươi cười nhìn về phía phu nhân kia, mà trong lòng còn lại là lớn tiếng hoan hô, quả phụ vạn tuế, tướng công chết vạn tuế!!! Không nghĩ tới lấy có tướng công đã chết này dùng thật tốt, nàng chỉ nói là tướng công đã chết mà thôi, lại thuận tiện tiết kiệm được một trăm lượng bạc, xem ra về sau nàng nên lợi dụng một chút cái danh quả phụ này.

Dù sao cái nam nhân chưa từng có gặp qua cũng đã hưu bỏ nguyên chủ nhân thân thể này, vậy thì Tô Nhược Hàm cũng có quyền coi như hắn đã chết, nàng làm một quả phụ là được.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bất Ngờ Gửi Thư

Tô Nhượng Hàm đặt tay ở trước ngực, cảm nhận được dưới quần áo là kế ước mua bán nhà và giấy tờ chuyển nhượng phòng ốc sau khi hoàn thành thủ tục, nàng cảm khái thở dài một hơi.

Nhìn bên kia người một nhà Tô Khuê đang chuyển bao lớn bao nhỏ lên trên xe ngựa nàng lộ ra cảm kích tươi cười. Tô Khuê chính là nam tử trung niên bán phòng ốc cho nàng. Vừa mới bắt đầu đối phương đáp ứng một ngàn bốn trăm lượng bạc bán tòa nhà cho nàng, thì sáng khoái đi huyện nha gọi quan viên làm công việc thủ tục tới giải quyết xong, một loạt thủ tục phức tạp ở dưới tình huống đối phương có người quen, thật ra lại giải quyết rất nhanh.

”Muội tử... Chúng ta đi trước, nếu ở đây người gặp phải vấn đề gì, có thể đi huyện nha tìm Trương lão gia, tướng công của nhà ta quen biết với hắn, bình thường việc nhỏ thì đối phương vẫn có thể hỗ trợ!” Phụ nhân Tô Khuê, cũng là một phụ nhân tốt bụng, lúc này từ bên trong xe ngựa vươn đầu ra, vẻ mặt dịu dàng mở miệng.

Tô Nhượng Hàm cười gật đầu, hướng phụ nhân bên trong xe ngựa nói: “Vâng... Đã biết, cảm ơn các người. Còn có, trên đường chú ý an toàn.”

Đối phương lại dặn dò vài câu sau đó mới đánh xe rời đi.

Nhìn xe ngựa dần dần đi xa, Tô Nhượng Hàm cảm khái, trên thế giới này vẫn còn nhiều người tốt.

Sau khi tiến bước một nhà Tô Khuê, nàng nắm chìa khóa trong tay xoay người đóng cửa vào nhà.

Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, tòa nhà thật to này về sau là thuộc về chính mình.

Tại cái thời không xa lạ này, rốt cục có một nơi thuộc về của nàng, có một cái "nhà".

Không ai biết, hôm nay trước khi nàng mua được tòa nhà này thì trong lòng có bao nhiêu bàng hoàng và bất an.

Cho dù đã không ngừng an ủi chính mình, ở đâu thì yên đó, nhưng có lẽ nàng thân là người hiện đại có một khuyết điểm, không có một địa phương thuộc về chính mình, thủy chung sẽ cảm thấy mình cái gì cũng không có. Cho dù là người mang vòng tay không gian, nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

Ở trong xã hội hiện đại, nhất là người Hoa, rất nhiều người vội vàng kiếm tài sản thứ nhất đầu chỉ vì muốn có cái nhà, hoặc là nói có một căn phòng để ở?

Điều kiện tất yếu muốn có nhà có phòng ở, không có phòng ở thuộc về chính mình, sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác bất an không yên lòng, đây cũng là lý do vì sao Tô Nhược Hàm nóng vội kế tiếp muốn mua tòa nhà thuộc về chính mình. Cho dù biết rõ hiện tại cũng không phải là thời cơ mua nhà, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

Nhìn tòa nhà thiết kế thanh lịch, Tô Nhược Hàm lộ ra tươi cười vui vẻ an tâm, nơi này chính là nhà của mình, ha ha... Thật là nhặt được món hời, chủ nhân ban đầu của tòa nhà họ Tô, vừa vặn nàng mua tòa nhà sau đó ngay cả biển hiệu trên cửa cũng không cần thay đổi.

Một nhà Tô Khuê chỉ đóng gói một ít vật phẩm quý trọng và thiết yếu, trong nhà còn lại rất nhiều thứ không thể mang đi đâu để lại đưa cho nàng.

Có thể nói, nàng mua xong tòa nhà này, thật sự thì giống như thời hiện đại mua nhà xong có thể chỉ cần xách giỏ vào phòng ở là được.

Dầu muối tương dấm củi gạo, mấy thứ này đối phương đâu không có mang đi, tuy rằng còn lại cũng không phải rất nhiều, nhưng mà nàng sinh sống một mình, ăn trong một hai tháng lại không có vấn đề.

Nhàn rồi ngẩng trong chốc lát, Tô Nhược Hàm nghĩ đến đậu tương trong không gian của mình. Bởi vì vấn đề không gian giữ tươi, đậu tương đặt ở bên trong đâu vẫn tươi mới như là mới hái, vẫn là màu sắc xanh đậm. Thời điểm ở nhà Lý thẩm nhi nàng cũng không dám lấy ra ở trước mặt người khác, hiện tại có nhà của chính mình, thật ra nàng lại có thể lấy bọn chúng ra hong cho khô. Dù sao nếu đậu tương không hong khô mà nói, dùng móng tay bóc vỏ thật sự là một chết người.

Nghĩ đến một nhà Lý thẩm nhi, Tô Nhược Hàm âm thầm thở dài, chờ cho nàng yên ổn xuống một đoạn thời gian, nàng lại nghĩ biện pháp nhờ người hỏi thăm một nhà các nàng vậy.

Tô Nhược Hàm lắc mình tiến vào không gian, đâu chuyển hết thân cây đậu và đậu tương chất đống ở trong nhà tranh đi ra, kế tiếp đặt toàn bộ lần lượt dựa vào tường ở chỗ dưới mái hiên, vạn nhất trời mưa cũng sẽ không bị ướt, tin tưởng rất nhanh có thể hong khô... Đến lúc đó nàng có thể làm chút đậu hoa nếm thử rồi.

Lúc ở trong khách sạn ăn cơm Tô Nhược Hàm biết, thời không này giống như có rất nhiều thứ cũng không giống với thế giới ban đầu của mình. Gia vị tốt nhất ở nơi này phần lớn là một ít giống như cỏ, hơn nữa thực vật như đậu tương... Hình như là ở đây không có, có cũng chỉ là oản đậu (giống như đậu Hòa Lan), hơn nữa hạt oản đậu so với nàng đã gặp qua thì muốn lớn hơn hai ba lần, hương vị thì giống nhau.

Đậu tương này ở đây thật ra lại trở thành vật hiếm lạ, nếu dưới tình huống có thể, về sau nàng tròng nhiều thêm một chút dùng để bán kiếm tiền cũng không sai.

Vừa bận rộn chuyển thân đậu, Tô Nhược Hàm đặc ý nghĩ. Tuy rằng nàng không thể như nữ chính trong tiểu thuyết xuyên qua làm cái gì mà thương nhân thiên hạ đệ nhất linh tinh. Nhưng nếu nàng thiếu tiền, thật ra lại có thể bày quán bán đồ ăn, các loại điểm tâm cũng bán được đi? Nếu

thật sự không được, bán dạo cặp lồng đựng cơm ở bên đường cũng được chứ?

Bên này Tô Nhượng Hàm đang vô cùng bận rộn lẫn qua lẫn lại đậu tương trong không gian, lại còn thuận tiện thu thập tòa nhà đã thuộc về nàng. Lúc này xa xa Liễu gia ở trong Phượng Dương thành nhận được một phong thư do Mạc Tử Khanh đưa tới, lại làm cho tất cả đều trầm trọng xuống.

Nhiều thế hệ Liễu gia thân là thư hương thế gia, tổ tiên Liễu gia cũng từng có hai người làm Thái Phó. Chỉ là đến thế hệ Liễu Thiên Nguyên thì bắt đầu, hẳn dần dần yêu thích cảm giác kinh thương và kiếm tiền. Cho đến hôm nay đến thế hệ hai đứa con trai của Liễu Thiên Nguyên hẳn, đối phương hoàn toàn thừa hưởng hứng thú yêu thích kinh thương và yêu kiếm tiền được di truyền từ hẳn, thậm chí còn có xu thế trầm trọng hơn.

Tuy hai con trai có đầy bụng kinh luân, lại tự mình có hứng thú rất lớn đối với việc kinh thương. Hơn nữa là một đứa so với một đứa càng biết kiếm tiền, giống như là hai huynh đệ đang thi đấu vậy. Một thư hương thế gia đang yên lành cứ thế để cho bọn họ dầy vò thành nhà giàu nhất Thương Lan quốc hiện tại.

Liễu Phong Liệt cũng không hổ là thiên tài kinh thương, thủ hạ của hẳn kinh doanh các cửa hàng không chỗ nào không phải là ngày kiếm đấu vàng. Mặc kệ cái gì đến trong tay của hẳn đều có thể lại tăng trưởng giá trị nâng giá bán đi. Hơn nữa chủ yếu nhất là, tuy rằng Liễu Phong Liệt ngày kiếm đấu vàng, mỗi ngày kiếm tiền vô số, hẳn cũng là một ông chủ cực kỳ yêu tiền lại luyện tiết tiêu tiền. Nói dễ nghe chút thì là tiết kiệm, nói khó nghe chút là keo kiệt, vắt cổ chày ra nước, lâu ngày được một cái danh hiệu là "Tụ tài gà trống"... ặc, không đúng! Là "Tụ tài công tử". (tài: này là tiền bạc tài sản)

Mà Liễu Phong Viêm thân là Tam thiếu Liễu gia, tuy rằng năm ấy mới mười bảy, nhưng không có cái gì là hẳn không thể kiếm tiền, lớn thì mở kỹ viện sòng bạc, nhỏ thì bày quán bán bên đường. Ở đâu có thể tiền kiếm, thì ở đó có bóng dáng của hẳn, đương nhiên hẳn có danh hiệu "Tam thiếu vợ vết của cải".

Nhưng mà tiền nhiều hơn có đôi khi cũng không nhất định là chuyện tốt, nhất là tại thời điểm Liễu gia vốn sút đầu mẻ trán này, một phong thơ thành linh gửi đến đánh vỡ bình tĩnh của ba người tham tiền Liễu gia.

Liễu Thiên Nguyên ngồi ở trên ghế chủ vị, trên bàn gỗ ở bên cạnh đặt phong thơ mới vừa rỗi thương hội của Liễu gia đóng quân ở Lạc Lâm thành đưa tới, mày gắt gao nhíu lại.

Hồi lâu sau hắn mới ngẩng đầu nhìn về con lớn nhất ngồi đối diện với mình, giọng điệu có một chút ngưng trọng mở miệng: “Phong Liệt... con thấy thế nào?”

Liễu Phong Liệt nhíu mày suy nghĩ sâu xa vẫn chưa mở miệng, ngược lại trên mặt Liễu Phong Viêm ngồi ở một bên có một chút hoài nghi mở miệng: “Có thể là quỷ kế của Mạc Tử Khanh hay không?” Dù sao từ ngày ấy sau khi nhìn thấy thái độ lạnh lùng của nam nhân kia đối với chuyện nghiệp của mình bị mất tích, hắn liền cảm thấy Mạc Tử Khanh người này kì thực là người không khác gì tên khốn.

Lời của hắn mới ra miệng, Liễu Phong Liệt lại hơi hơi lắc lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phụ thân của mình: “Phụ thân... Mạc Tử Khanh người này, tuy rằng con tự nhận nhìn không thấu hắn, nhưng cũng cho rằng hắn cũng không phải là một người dám làm không dám nhận.”

”Nhưng mà... rõ ràng chúng ta phát hiện tín vật tùy thân của thủ hạ Mạc Tử Khanh ở trong cái phòng Hương nhi mất tích không phải sao?” Liễu Thiên Nguyên có chút nóng nảy chấp tay đứng lên đi qua đi lại nói.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quyết Liệt Đoạn Tuyệt

“Chuyện này, thật ra con lại cảm thấy có vài phần kỳ quái.” Liễu Phong Liệt khẽ nhướn đuôi lông mày, khóe miệng nở nụ cười lạnh châm chọc lấy ra một ngọc bài nhỏ nhỏ từ trong lòng, ở trên người Mạc Tử Khanh cũng có một ngọc bài giống như đúc.

Nhưng mà... Một người không để cho người khác nhìn thấu bản thân, sẽ ngu xuẩn mà phạm phải sai lầm rõ ràng như vậy sao?

Để lại chứng cứ, để cho Liễu gia bọn họ biết là Mạc Tử Khanh hẳn phải người cướp Liễu Hương đi sao?

Huống chi hiện tại Liễu Hương và hắn đã không còn quan hệ, chỉ là một phụ nhân đã bị hắn hưu bỏ mà thôi, không cần hao phí một vòng lớn như vậy tìm được nàng sau đó thông báo cho Liễu Thiên Nguyên bọn họ, lại chạy tới đi cướp nàng? Cho dù hắn lo sợ Liễu gia sẽ đưa Liễu Hương trở về cho hắn, nhưng mà lúc trước thời điểm Liễu Phong Liệt để cho Liễu Phong Viêm đi tìm Mạc Tử Khanh hỗ trợ tìm người, cũng đã nói qua, nếu tìm được Liễu Hương, như vậy chuyện trước kia coi như thanh toán xong, Mạc Tử Khanh hẳn không còn nợ ân tình gì với Liễu gia.

”Kỳ quái? Làm sao kỳ quái??? Nhớ ngày đó là hắn phái người đến nói cho chúng ta biết Hương nhi ở Lý gia thôn, nhưng mà thời điểm chúng ta đến thì người cũng không thấy, mà trong phòng kia chỉ còn lại ngọc bài trong tay hắn mới có, đủ loại nguyên nhân đầu vạch rõ có liên quan hệ với Mạc Tử Khanh hắn.” Lúc này giọng điệu của Liễu Thiên Nguyên phẫn nộ vung tay áo nhìn về phía con trai lớn nhất của mình, thực hiển nhiên có bất mãn đối với hành vi của Mạc Tử Khanh mà hắn tín nhiệm.

”Phụ thân... Người cảm thấy Mạc Tử Khanh hẳn sẽ là người để cho chính mình phạm vào sai lầm ngu dốt rõ ràng như vậy sao? Biết rõ chúng ta muốn đến Lý gia thôn, hơn nữa chỗ của tiểu muội cũng là người của hắn tìm được, hắn sẽ vác đá đập vào chân mình như vậy sao?” Về mặt Liễu Phong Liệt không thừa nhận ngẩng đầu, giọng điệu còn nghiêm cần hỏi ngược lại Liễu Thiên Nguyên đang phần nộ không thôi.

Lời Liễu Phong Liệt nói, làm sao lại không phải là nghi hoặc trong lòng Liễu Thiên Nguyên?

Nhưng mà nữ nhi của mình gả cho hắn năm năm lại bị hưu bỏ, điềm ấy trong lòng Liễu Thiên Nguyên vốn vẫn còn oán niệm, lúc này Hương nhi lại bị người mang đi không biết tung tích, mà để lại căn cứ chính xác trực tiếp chỉ rõ Mạc Tử Khanh, làm sao hắn có thể bình tĩnh?

”Phụ thân, thật ra con cảm thấy đại ca lại nói không sai, tuy rằng ngọc bài rơi xuống ở trong phòng là của Mạc Tử Khanh, nhưng mà... nhìn chung cứ cảm thấy cái ngọc bài này xuất hiện ở nơi đó, giống như quá mức dễ thấy được và có sự cố ý.” Lúc này trên mặt Liễu Phong Viêm không có vẻ mặt vui cười cà lơ phất phơ của dĩ vãng, nếu có chỉ là sự trưởng thành sớm và trầm ổn hơn so với tuổi của hắn. Tuy nói lần này nhìn thấy sự đối đãi của Mạc Tử Khanh với nhị tỷ mất tích thì lòng của hắn có bất mãn, nhưng dựa vào việc ngọc bài xuất hiện ở trong phòng nhị tỷ mất tích, thật ra hắn lại cảm thấy hắn là cũng không phải Mạc Tử Khanh gây ra mới đúng.

”Cố ý? Còn thật sự là có vài phần ý vị cố ý, chẳng lẽ thực không phải là Mạc Tử Khanh làm sao? Vậy Hương nhi lại bị người nào mang đi, hơn nữa sau khi đối phương bắt đi Hương nhi đi, có thể làm gì nàng không?” Liễu Thiên Nguyên sau khi nghe hai con trai phân tích, ngược lại có thêm vài phần bình tĩnh hơn, nhưng mà lập tức lại nghĩ đến nữ nhi của mình bị đối phương bắt đi, nhất thời lại gấp gáp trán toát mồ hôi lạnh.

Liễu Phong Liệt không nói tiếng nào, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng gõ lên tay vịn ghế dựa ở bên cạnh, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, trong đôi mắt

đen thâm thúy như có vẽ đăm chiêu nhìn phong thư có kí hiệu của Mạc Tử Khanh, cùng với nửa khối ngọc bài hắt lấy ra vừa r ỡ.

Thật lâu sau sau, một nụ cười nhẹ xuất hiện ở trên khuôn mặt thanh nhã tuấn dật của Liễu Phong Liệt, giọng nói trầm thấp réo rắt nhẹ nhàng phun ra: “Nếu đối phương muốn chúng ta và Mạc Tử Khanh quyết liệt, như vậy chúng ta liền chiếu theo mong mỏi của đối phương mà làm đi!”

”A... Phong Liệt, con nói cái gì?” Liễu Thiên Nguyên kinh ngạc nhìn qua.

Lúc này Liễu Phong Viêm ở một bên cũng trợn tròn mắt, thoáng cái mạnh mẽ đứng lên, không dám tin hỏi: “Đại ca... Ca điên r ỡ?”

Khóe miệng Liễu Phong Liệt hơi hơi cong lên một chút, vân đạm phong khinh cười nhìn hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Viêm đối diện với mình, trong giọng điệu có sự chân thật đáng tin quyết đoán mở miệng nói: “Phong Viêm người cùng và ta cùng đi đón Mạc nhi về đi. Nếu tiểu muội đã không phải người Mạc gia, dù thế nào thì Mạc nhi cũng là cốt nhục của tiểu muội, lẽ ra nên đón về Liễu gia ta.”

”Nhưng mà...” Liễu Phong Viêm nóng nảy muốn mở miệng, nhưng khi chạm đến đến cặp mắt mang theo ý cười nhưng không có chút độ ấm của đại ca mình, yên lặng ngậm miệng lại.

Hắn không rõ nguyên nhân vì sao đại ca đột lại nhiên ra quyết định như vậy, nhưng mà chuyện đón Mạc nhi trở về, thật ra hẳn lại không có phản đối.

Mạc kê nhị tỷ có tìm được hay không, ở thời điểm Mạc Tử Khanh hưu bỏ nàng, bọn họ cũng đã quyết định muốn dẫn Mạc nhi về Liễu gia.

”Phụ thân... hiện tại người truy ền thư cho thương hội Liễu gia ta tại các tỉnh thành, đưa hình vẽ của tiểu muội qua, để cho bọn họ âm thầm đi ều tra tin tức của tiểu muội, thuận đường nói cho bọn họ... bắt đầu từ ngày hôm nay, Liễu gia ngưng hết tất cả những liên quan liên hợp tác quan hệ cùng Mạc gia...” Liễu Phong Viêm rũ mí mắt xuống, trong mắt mang theo sự

lạnh lùng mà câu nói phía sau lại lần nữa làm cho Liễu Thiên Nguyên khiếp sợ.

Nói quyết liệt thì quyết liệt, thậm chí còn muốn ngừng hết thấy quan hệ hợp tác? Rốt cuộc đã hiểu dụng ý của con là gì?

Mà trên phong thư Mạc Tử Khanh đưa tới, cũng chỉ có bốn chữ ngắn gọn "Thật thật giả giả".

Trong Mạc gia Lạc Lâm thành.

Trong phòng của Mạc Tử Khanh là một mảnh trăn tĩnh, giấy lát sau, có một bóng đen lung lay rơi xuống, mang theo khí lạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng nói của đối phương cũng mang theo vẻ lạnh lùng hàn ý mở miệng: "Chủ tử!" Bóng đen đúng là thủ hạ Hàn Lệ của Mạc Tử Khanh.

"Hả? Đưa đi rồi hả?" Mạc Tử Khanh không có quay đầu, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bóng dáng nho nhỏ ở phía bên ngoài trong khoảng sân đang đứng trung bình tấn, tuy rằng hai chân đã run run, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn đỏ bừng, từng giọt mồ hôi to chảy xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, nhưng mà cậu nhóc vẫn quật cường đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Là con trai của hắn, trên người chảy dòng máu của hắn, cậu nên kế thừa kiêu ngạo và kiên quyết của hắn.

"Bẩm chủ tử! Thư đã dựa theo phân phó mà đưa đến thương hội Liễu gia ở trong thành, sau đó đối phương đã ra roi thúc ngựa đưa tới Liễu gia Phụng Dương thành." Hàn Lệ gật đầu, giọng nói lạnh lùng không có chút phật phùng trả lời.

Mà Mạc Tử Khanh đứng gần cửa sổ nghe Hàn Lệ nói thì xoay người, nhìn gương mặt lạnh lùng không chút thay đổi của Hàn Lệ, hắn hơi hơi trăn ngâm một lát, khóe miệng khẽ giương lên một nụ cười nhẹ, giọng nói

trong treo nhưng lạnh lùng vô ba nhẹ nhàng mở miệng nói nhỏ: “Người nói... Liễu gia sẽ hiểu rõ ý tứ của ta sao?”

Hàn Lệ đứng ở nơi đó im lặng không nói, chỉ là im lặng đứng đó, hẳn biết rõ những lời này của chủ tử cũng không phải đang hỏi chính mình. Thay vì nói là đang thật sự hỏi hẳn, chẳng bằng lại nói chủ tử đang tự hỏi bản thân.

Mạc Tử Khanh nhìn bóng dáng nho nhỏ trong sân ngoài cửa sổ, lúc này chật vật ngã xuống đất, trong con người trong treo nhưng lạnh lùng hiện lên một chút cảm xúc, chậm rãi cất bước đi đến cửa. Ở thời điểm sắp đi tới cửa, Hàn Lệ ở phía sau trong giọng nói lạnh lùng không chút gợn sóng mở miệng hỏi: “Chủ tử, chuyện ngọc bài, xử lý như thế nào? Cần báo cho Liễu gia biết một tiếng không?”

Mạc Tử Khanh đi tới ngưỡng cửa, cước bộ dưới chân dừng lại, một lúc lâu sau hẳn vẫn đưa lưng về phía Hàn Lệ miệng bất giác nở nụ cười lạnh, nhẹ phất ống tay áo, nói hờ hững: “Không cần. Từ hôm nay trở đi, phái người chặt chẽ nhìn chăm chú phủ đệ của "Người nọ", đợi sau khi người nọ trở về, đi đưa bái thiếp cho đối phương, nói đã năm năm không thấy, ta cảm thấy rất "Tưởng niệm"...” Sau khi dứt lời, bước chân của hẳn không có chút ngừng lại đi tới bóng dáng nho nhỏ bị té ngã.

”Vâng!” Hàn Lệ lập tức khom người.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đặc Biệt Gặp Lại

“Khụ, khụ khụ... muốn chết, nấu n ữ cơm thôi mà, sao lại giống như phóng đạn mù vậy nè?”

Tô Nhượng Hàm chặt vật không thôi vọt ra từ trong phòng bếp mịt mù sương khói, trên gương mặt trắng nõn đầy khói bụi màu đen, thật giống như con mèo hoa chui ra từ trong tro bếp.

Đứng ở trong sân hô hấp không khí mới mẻ, nàng bu ồm bực phun ra một ngụm trọc khí.

Vẫn chưa có thói quen, từ lúc ban đầu nấu cơm không đun được bếp, đến bây giờ nấu cơm thì giống như phóng đạn mù, nàng đã tiến bộ rất nhiều. Dù sao mấy ngày hôm trước thời điểm lần đầu tiên nàng nấu cơm, đốt lửa mất một giờ, sau đó tất cả món nấu được đầu còn sống, lần thứ hai nấu thì cháy đen như than.

Đến hiện tại, tuy rằng thời điểm nàng nấu cơm trong phòng bếp là một mảnh sương khói, nhưng mà ít nhất đồ ăn nấu ra tuy rằng hương vị kém một chút, nhưng mà ít ra ăn vào sẽ không bị tiêu chảy.

Tô Nhượng Hàm nghỉ tạm một chút ở trong sân, sau khi nhìn thấy trong phòng bếp sương khói xông người d ần d ần tán đi, nàng đầu ầu đầy m ồ hôi mới đi tới trong phòng bếp, trong lòng tức giận nghĩ, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp cải thiện bếp nấu quái đản này một chút, không thể để cho nó mỗi lần nấu cơm đầu xông chết người như vậy đi? Hơn nữa cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc trước khi ở nhà Lý thâm nhi, hình như nàng có hỗ trợ bổ sung củi vào trong bếp lò, cũng không có thấy khói lớn như vậy đi?

Chẳng lẽ là bếp nấu của Tô gia có vấn đề?

Quên đi, trước không nghĩ nữa, nhanh chóng cơm nước xong còn phải đi thu thập đồng hồ loạn ở hậu viện.

Vốn tưởng rằng sau khi mua xong tòa nhà, thì nàng có thể sống nhàn nhã.

Nhưng mà, trời biết... thì ra cuộc sống nhàn nhã cũng không phải dễ dàng như vậy.

Chỉ là bữa cơm đầu tiên lúc mới tiến vào Tô gia, nàng đã bị ép buộc quá mức, còn muốn nhàn nhã qua ngày, vậy thì chuyện thứ nhất chính là phải học làm sao dùng được bếp nấu lạc hậu này, còn có chính là phải học được nuôi gà...

Lúc một nhà Tô Khuê rời đi, trong nhà còn để lại mấy con gà mái già và hai con gà trống không mang đi, nói là để lại vè sau để trứng cho nàng ăn, thuận tiện thay nàng giải quyết một chút vè sau để ăn cơm thừa linh tinh.

Nắm chắc ý tưởng vè sau có trứng gà miễn phí ăn, Tô Nhược Hàm vô cùng cảm tạ đã để lại mấy con gà, nhưng mà nàng vừa tiếp nhận thì trắc trở đến đây.

Chính là thời điểm nàng vừa đi vào trong hàng rào nhặt trứng gà quên đóng cửa, tất cả mấy con gà chạy đi ra từ trong hàng rào, lại nhanh như chớp liền lén đến bên trong hậu viện, thế là toàn bộ rau xanh cải củ lá cây gặp tai ương. Nàng gấp đến độ muốn đi bắt đầu sỏ gây nên, nhưng mà lại bị kịch phát hiện, sao cổ đại nuôi gà lại trơn trượt lợi hại như vậy chứ? Trước bất luận là gà mái chạy trốn thì giống nhau phi cơ trực thăng nhảy lên nhảy xuống, chỉ là hai con gà trống thoát nhìn nặng gầy tám cân, chúng nó có thể so với "máy bay chiến đấu". Tay nàng vừa đưa qua còn chưa có bắt được chúng nó, cái mỏ sắc bén cũng đã hung hăng mổ ở trên tay nàng... Bị kịch bị mổ đến máu tươi chảy ròng.

Đợi cho đến khi nàng thật vất vả lừa toàn bộ đàn gà chạy về chuồng, thì hậu viện đã thành một đồng hồ loạn, rau xanh xanh mướt và cải củ lá cây

đã bị ăn chỉ còn lại có cành cây trụi lủi, mà một cái hậu viện to như vậy nơi nơi đâu là gà béo ục. Muốn nàng là một người lớn lên ở trong thành thị, đã bao giờ gặp qua trận chiến này? Lúc ấy thì hoàn toàn trọn tròn mắt.

Hai ngày trôi qua, sau khi đánh giá gà béo ục này hẳn là không khiến người ta ghét bỏ như vậy, nàng mới quyết định hôm nay đi sửa sang lại hậu viện, thuận tiện bổ cứu rau xanh cải củ một chút. Nếu thành thực thì thu hoạch hết, nếu không thành thực lại biến thành rau, chỉ có thể nhổ lên rồi dời đến trong không gian trống lại, thử xem còn có thể bổ cứu hay không!

Hơn nữa ở nhìn thấy rau xanh không có lá cây chỉ còn lại có thân cây, đột nhiên đâu nàng thoáng qua một ý tưởng, mới phản ứng kịp rau xanh này nọ đối nàng mà nói, thật đúng là có chút trọng yếu...

Người nơi này chỉ biết xào rau nấu canh, hơn nữa chỉ biết hong khô làm dưa muối.

Nhưng mà bọn họ lại không biết đem rau xanh làm thành dưa chua, như vậy rất dễ bảo tồn, hơn nữa lại là phương pháp làm món ăn ngon mỹ vị, ở đây lại không có người biết.

Nghĩ tới điệu tượng của mình, còn có rau xanh trong hậu viện, Tô Nhược Hàm nở nụ cười ngây ngất.

Nàng đã quyết định làm toàn bộ rau xanh này thành dưa chua, đợi cho sau khi sửa sang lại không sai biệt lắm cuộc sống của mình được yên ổn, thì đi mở một cái quán ven đường hoặc là khai trương tiệm cơm nhỏ, giữ độc quyền về điệu phụ mặn mà nơi này không có... Hơn nữa lại là dưa chua điệu phụ mặn.

Trong lòng tưởng tượng tình hình tự mình kiếm tiền, Tô Nhược Hàm cười lắc lắc đầu, vẫn là nên đi trước thu dọn hậu viện cho tốt rồi lại mơ mộng phát tài thì tốt hơn.

Nhanh chóng cơm nước xong, Tô Nhược Hàm hăng hái mười phần cặm cái chổi lên đi tới hậu viện.

Trong phòng chữ Thiên trên lầu hai của đệ nhất tửu lâu "Túy Mãn Trai" Lạc Lâm thành.

Mạc Tử Khanh mặc quần áo cẩm bào màu trắng khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người đi đường qua lại như nước chảy ở ngã tư đường dưới lầu.

Hàn Lệ cung kính đứng ở phía sau của hắn, khi nhìn thấy trên ngã tư đường phía dưới xuất hiện một chiếc xe ngựa vô cùng hoa lệ, Hàn Lệ thản nhiên mở miệng: “Chủ tử... Hắn đến đây.”

Mạc Tử Khanh hơi hơi nhíu mày nhìn lại, nhìn thấy xe ngựa đứng ở dưới lầu Túy Mãn Trai, một bóng dáng màu đen như mực đi ra từ bên trong xe ngựa. Hình như là đối phương cũng nhận thấy được có người đứng ở phía trước cửa sổ nhìn mình, đôi mắt hoa đào mang theo sự mỉa mai hoặc nhìn lại đây.

Nhìn thấy trong đôi mắt phượng quen thuộc bao hàm sự khiêu khích, đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạc Tử Khanh không có một chút dao động, bình tĩnh nhìn chăm chú vào đối phương.

Người dưới lầu hai mắt gắt gao tập trung trên bóng dáng đứng trước cửa sổ, lần đầu gặp lại sau năm năm, đôi mắt bình tĩnh của đối phương làm cho trong lòng hắn vốn yên ổn lại thêm vài phần phiền chán, ánh mắt mang theo tức giận trừng tới trước cửa sổ mà Mạc Tử Khanh đang đứng.

Thời điểm chú ý tới hai mắt đối phương híp lại mang theo sự tức giận nhìn tới mình, Mạc Tử Khanh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt mở miệng nói với Hàn Lệ ở phía sau: “Đi thỉnh hắn đi lên đi!”

Hàn Lệ lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, rất nhanh cửa phòng bị đẩy ra, Mạc Tử Khanh thản nhiên xoay người nhìn sang đối diện.

Nhìn bóng dáng đứng ở ngoài cửa đã năm năm không thấy, giọng nói réo rắt của hắn bình tĩnh mở miệng: “Vẫn mạnh khỏe?”

Người ngoài cửa thân hình hơi dừng một chút không thể nhận ra, lập tức trên tuấn nhan tuyệt sắc khuynh thành cưỡng chế vẻ châm chọc thoáng hiện lên, chậm rãi cất bước đi đến, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi rũ xuống, khóe miệng khẽ nâng lên cười nói: “Ha ha... Năm năm không có nhìn thấy người, đương nhiên là ta rất tốt, hơn nữa là càng ngày càng tốt.”

Nhìn trên gương mặt đối phương khó nén ý châm chọc, cùng với lời nói khiêu khích, Mạc Tử Khanh chỉ lạnh nhạt gật gật đầu, bình tĩnh ngó xuống xuống, hắn nhìn người đối diện lạnh lùng mở miệng: “Thanh Nguyên... Năm năm!”

Nghe được tiếng nói réo rắt của Mạc Tử Khanh lại kêu ra tên của bản thân, tay đang cầm chén trà của hắn hơi ngừng lại, thân mình không tự kìm hãm được mà hơi cứng ngắc, một giọt nước trà tràn ra khỏi chén mà không biết. Một lát sau miệng của hắn mới thoáng hiện lên nụ mỉm cười mê hoặc lòng người thản nhiên mở miệng nói: “Đúng vậy, ta biết, năm năm!” Thật sự thật lâu rồi.

Mạc Tử Khanh lạnh lùng ngẩng đầu nhìn đối phương, nhìn thấy khóe miệng mỉm cười của đối phương giống như lần cuối cùng của năm năm trước khi rời đi, mày của hắn dần dần nhíu lại.

Ý tứ của hắn (MTK) rất rõ ràng, năm năm... cũng đã đủ cho hắn (TN) bình phục tâm tình của mình, chẳng lẽ hắn còn không bỏ xuống được sao?

Hắn không thích nữ nhân kia, cho nên hắn (MTK) hưu nàng, nhưng mà hắn không nên cướp nàng đi, lại không nên châm ngòi hợp tác giữa mình và Liễu gia, thậm chí còn liên lụy đến Mặc nhi... chẳng lẽ thời gian năm năm còn chưa đủ?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ân Oán Cũ

”Là người mang Liễu Hương đi sao? Miếng ngọc bài cũng do người đặt ở trong phòng hộ nông gia kia.” Mạc Tử Khanh bình tĩnh mở miệng.

”Đúng thì như thế nào?” Khóe miệng Thanh Nguyên hơi giương lên, khiêu khích nhìn hắn.

Đối với chuyện Mạc Tử Khanh sẽ biết mình mang Liễu Hương đi, có thể nói Thanh Nguyên đã sớm dự đoán được, cũng có thể nói chính là hắn cố ý để cho hắn ta biết được, là chính hắn mang Liễu Hương đi. Hắn ta muốn hù Liễu Hương, thì mình sẽ không lại trả thù nàng sao? Không khỏi nghĩ quá mức tốt đẹp rồi.

”Thả nàng đi! Năm năm, hắn là người đã buông xuống.” Mạc Tử Khanh nhẹ lướt ống tay áo cần qua chén trà rót cho mình một chén, giọng điệu nhẹ nhàng mở miệng.

Thanh Nguyên cặp đôi mắt xuống trong đó mang theo một chút phức tạp liếc mắt nhìn người mặc áo bào trắng ngời ngời đối diện, cả người Mạc Tử Khanh thanh nhã như trích tiên nâng trà mà uống, trong đôi mắt sáng trước sau như một là trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc, giống như vạn vật trên thế gian này đều không thể nhập vào trong mắt hắn.

Trong lơ đãng, khóe miệng Thanh Nguyên hơi kéo ra nụ cười khổ tự giễu không thể nhận ra, hắn quen biết với Mạc Tử Khanh hai mươi mấy năm, đã bao giờ thấy qua chuyện gì có thể làm cho hắn đánh vỡ lạnh lùng và bình tĩnh trong đáy mắt? Kể cả lúc trước bởi vì nữ nhân bao cở kia tính kế và bức hôn, đồng thời cũng bao gồm Linh nhi bởi vì hắn cự tuyệt mà...

hương tiêu ngọc tồn, không có một chuyện nào có thể đánh vỡ gương mặt bình tĩnh của hắn.

Buông?

Kêu hắn làm sao có thể buông?

Nếu như không phải nữ nhân bao cỏ kia tính kế, làm sao Mạc Tử Khanh lại có thể cưới nữ nhân bao cỏ kia? Mà Thanh Linh... muội muội sinh đôi của mình thuở nhỏ thân thể yếu kém nhiều bệnh, làm sao nàng lại có thể để cho mình mang theo nàng rời xa nơi thương tâm này, lại vì sao khi biết được ngày đại hôn của hắn thì liên tục hộc máu, dẫn tới hương tiêu ngọc tồn (chết)?

Trong đôi mắt hoa đào của Thanh Nguyên mang theo hơi thở hơi mị hoặc lạnh như hàn băng ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Tử Khanh, tất cả trong mắt đều mang phần nộ lạnh lùng. Một là muội muội chính mình từ nhỏ đã bảo bọc lớn lên, mà một người là bạn thân cùng nhau lớn lên với mình, đi đâu này kêu hắn có thể buông như thế nào?

Nghĩ tới chuyện của năm năm trước, bàn tay ẩn trong tay áo của Thanh Nguyên đã nắm rất chặt, một đôi mắt phượng nheo lại vài phần, trong mắt tràn đầy hàn ý nhìn về phía Mạc Tử Khanh, trong giọng nói có sự đau xót và phức tạp khó nén: “Nếu năm đó người khẳng định cưới Thanh Linh, thì nàng sẽ, sẽ không... Vì sao người không chịu cưới nàng? Kiêu ngạo như nàng cũng chấp nhận buông bỏ toàn bộ kiêu ngạo của mình mà gả cho người làm thiếp, vì sao người lại cự tuyệt nàng?”

Trước khi muội muội của mình chết khỏe miệng dính đầy máu giống như hồng mai vào đông, lúc này ở trong đầu của hắn lại vô cùng rõ ràng. Tươi cười trên gương mặt tuấn mỹ tà tứ của Thanh Nguyên trở nên lãnh liệt hơn, thân nhiên dời tầm mắt của mình không lại nhìn về phía Mạc Tử Khanh đối diện. Bắt đầu từ lúc đó, giao tình giữa mình và hắn, cũng đã không còn tồn tại nữa.

Mạc Tử Khanh ngẩng ở đối diện, thời điểm nghe Thanh Nguyên đề cập tới cái tên Thanh Linh, thân thể hơi cứng đờ, hồi lâu sau hắn nhếch môi

mỏng, ngẩng đầu đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba nhìn về phía Thanh Nguyên, nhú mào, giọng điệu có vài phần lạnh nhạt mở miệng: “Ta không thương Thanh Linh, cưới nàng cũng không cho nàng được hạnh phúc, sẽ chỉ làm cho nàng càng thêm thống khổ mà thôi.” Vì sao chuyện như vậy đã qua năm năm, vẫn không đủ để hắn nhìn thấu đây?

Nghe Mạc Tử Khanh nói, Thanh Nguyên mãnh liệt đứng lên, hai mắt tràn đầy chàm chọc lạnh lùng cười rộ lên, lâu sau trong giọng điệu có sự chàm chọc hừ lạnh ra tiếng nói: “Nhưng mà người cũng không yêu Liễu Hương kia, vì sao người có thể cưới nàng? Vì sao cũng không thể cưới Thanh Linh?”

Mạc Tử Khanh bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, trên khuôn mặt tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng có một chút giạt mình nhìn ngoài cửa sổ.

Bởi vì không thương, cho nên mới cưới Liễu Hương. Cũng từ năm đó nàng ở trong phủ đệ của hắn, nhưng mà số lần hắn thấy nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, đây cũng là lý do vì sao nàng oán hận hắn, cũng là nguyên do dẫn tới nàng phát tiết tức giận ở trên người Mạc nhi đi?

Đồng dạng, bởi vì không thương, cho nên cự tuyệt cưới Thanh Linh làm thiếp, chỉ vì nàng và hắn quen biết đã lâu, lại là muội muội của Thanh Nguyên, hắn không đành lòng thương tổn nữ tử kiêu ngạo có thân thể suy nhược đó. Chỉ là kết quả như thế này cuối cùng nàng cũng... hương tiêu ngọc tồn!

Thanh Linh chết, chung quy cuối cùng cũng là bởi vì hắn.

”Đưa nàng về Liễu gia đi, hại chết Thanh Linh chung quy là ta!” Thần sắc Mạc Tử Khanh đạm mạc ngẩng đầu nhìn Thanh Nguyên mở miệng.

Lại không biết lời của hắn vừa nói ra, trên mặt đối phương lại mang theo khiêu khích cười lạnh: “Không đưa về được rồi.”

Mạc Tử Khanh nhú mào: “Có ý tứ gì?”

”Ha ha... Có ý tứ gì sao? Ý tứ của ta chính là, ý tứ chính là... sau khi ta mang nữ nhân kia đi, phát hiện nàng lại mất đi trí nhớ, cùng với trước kia quả thực giống như là hai người khác nhau. Cho nên ta liền mang nàng đi tới vùng biên cảnh... Trục tiếp bỏ ở đó. A phải... Người ngấm lại xem, một nữ tử độc thân lưu lạc ở địa phương biên cảnh phức tạp kia, sẽ gặp phải tình huống gì đây? Giật tiêng cướp sắc? Hay có lẽ lưu lạc tới hoa lâu nào đấy?” Trên mặt Thanh Nguyên có khoái cảm trả thù, khiêu khích nhìn Mạc Tử Khanh. Hắn cũng không nói ra, kỳ thật là hắn mang theo Liễu Hương mất trí nhớ, nghĩ đến nàng mất đi trí nhớ, dựa theo đức hạnh bao cở trước kia của nàng, hắn là thực dễ dàng bị hắn quyến rũ. Hắn tính làm cho nữ nhân bao cở kia yêu thương hắn, sau đó hung hăng vứt bỏ nàng, thương tổn nàng, làm cho nàng thể nghiệm được tâm như tro tàn của muội muội hắn trước kia, cuối cùng tức giận đến liên tục nôn ra máu mà chết đi.

Chỉ là không biết nên cảm khái cái nữ nhân bao cở kia sau khi mất trí nhớ thì biến thông minh, hay là muốn nói vận khí nàng tốt. Dù sao bởi vì hắn và thủ hạ liên hệ trong thời gian chốc lát, lại có thể để nữ nhân kia chạy mất. Nhất là chuỗi lục lạc truy tung có mẫu cổ hắn cho nàng mang vẫn không có vang lên, vậy cũng chứng minh nữ nhân kia lúc này đang sống rất tốt, không bệnh không đau, lại không có nguy hiểm tính mạng...

Dù sao người cũng đã bị làm mất, hiện tại tuyệt đối không có biện pháp trả lại cho Liễu gia.

Hơn nữa người của hắn ở biên cảnh tìm kiếm rất lâu cũng không có được tin tức cụ thể, chỉ nói là đi điều tra được nữ nhân kia ở tiệm may mua hai bộ quần áo, sau đó liền rời khỏi Phụng Lan quốc. Nhưng mà thủ vệ giữ thành không có chú ý tới nàng có ra khỏi thành hay không. Nhưng mà nghĩ tới nữ nhân kia sau khi mất trí nhớ thì giả dối xảo quyệt, hơn nữa nàng còn ở trong tiệm may mua mấy bộ quần áo, không phải là không có khả năng sau khi đối phương cải trang mới rời đi Phụng Lan quốc.

Dù sao mặc kệ nàng đi nơi nào cũng tốt, dù sao hiện tại đã làm đánh mất nàng, giữa Mạc Tử Khanh hắn và Liễu gia sẽ bởi vì nữ nhân kia mà đấu đến người chết ta sống, ha ha... Một màn kia hắn là rất phấn khích đi?

Nhìn trên mặt Thanh Nguyên càng tươi cười, lông mày lạnh lùng thản nhiên của Mạc Tử Khanh cuối cùng là gắt gao nhúu lại.

Nữ nhân kia mất trí nhớ? Lại bị Thanh Nguyên đánh mất?

Có nên báo tin tức này cho Liễu gia biết không?

Tại Lâm Lan thành ở phía xa, trong Tô phủ.

Tô Nhược Hàm ở trong không gian bận rộn không thôi, lúc này lại đầu đầu mồ hôi từ trong không gian rất nhanh lắc mình mà chạy tới cửa viện.

Bởi vì hôm nay nàng nhổ rau xanh và củ cải dờn vào trong không gian, mà không gian cùng với việc nàng gieo trồng lại còn có thăng cấp một chút, nàng ở trong không gian cũng có thể nghe được động tĩnh bên ngoài, tin tưởng về sau tiếp tục thăng cấp nữa, có lẽ ngay cả cảnh tượng bên ngoài cũng có thể nhìn được.

Vừa rồi ở trong không gian bận rộn nàng nghe được có người ở gõ cửa, nàng vội vã chạy tới cổng chính ngoài sân.

Bởi vì xuất phát từ ý thức an toàn, ở phía trên cửa chính Tô Nhược Hàm khoan một cái lỗ nhỏ, có thể từ bên trong nhìn về phía bên ngoài, từ đó biết được người gõ cửa là ai.

Khi xuyên thấu qua lỗ nhỏ này nàng nhìn thấy bên ngoài là một bà thím hơn bốn mươi tuổi, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Mở cửa viện ra, Tô Nhược Hàm nghi hoặc mở miệng: “Vị đại thẩm này, xin hỏi có chuyện gì không?”

”Người là Tô quả phụ?” Tâm mắt của đối phương nhìn chằm chằm soi mói vào nàng.

Lúc Tô Nhược Hàm nghe thấy ba chữ Tô quả phụ thì trán toát ra mấy đường hắc tuyến, nhưng mà vẫn không được tự nhiên gật gật đầu nói: “Là

ta, người là?” Ngày ấy vì muốn làm đồ chua, thời điểm nàng đi chợ mua muối, vì để cho người ta đưa ống muối lớn đến trong nhà, nàng thật sự tự xưng là Tô quả phụ. Dù sao một nữ nhân lại ở một mình, nếu không nói mình là quả phụ mà là người bị chồng ruồng bỏ, chỉ sợ sẽ chọc người gièm pha.

Chỉ là đại thẩm trước mắt này là ai vậy?

”Ta là bà mối ở trong Lâm Lan thành, là tới làm mai cho người...” Lúc này đối phương cong khóe miệng, lạnh nhạt mở miệng.

”Cái gì? Làm mai?” Vị đại thẩm kia bình tĩnh, nhưng Tô Nhược Hàm cũng không bình tĩnh, nàng cũng đã tự xưng là quả phụ, lại còn có bà mối đến cầu thân?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Giận Đuôi Bà Mai

Tô Nhượng Hàm mờ mịt mời nữ tử trung niên vào trong phòng, đợi sau khi nàng châm nước trà dâng lên, đối phương uống một ngụm trà nóng chậm rãi phun ra một ngụm hàn khí, thế này sắc mặt mới thoảng có một chút sắc màu ấm áp mở miệng nói: “Ta là thay ông chủ tửu lâu Phùng Kí Phùng lão gia tới làm mai...”

Bởi vì lời nói của đối phương, đi đầu này làm cho Tô Nhượng Hàm ngỡ ngàng đối diện với nữ tử trung niên trong đại sảnh khẽ cau mày.

Vừa rồi phụ nhân trước mắt này tự mình giới thiệu, nói là bà mối kim bài của Hồng Môi Quán trong Lâm Lan thành, gọi là Tiết tam nương. Nghe nói là chỉ cần nàng ra tay tác hợp thì nhân duyên đâu là duyên trời định. Đương nhiên những lời này đâu là Tiết tam nương vừa rồi tự biên tự diễn nói ra, bằng không chiếu theo Tô Nhượng Hàm nàng mới tới đây, hơn nữa cũng không có tiếp xúc qua với nhiều người, làm sao có thể biết việc này?

Chỉ là...

Phùng lão gia trong miệng Tiết tam nương đề cập... Rốt cuộc là người phương nào?

Vì sao đối phương nhờ bà mối chạy đến trong nhà nàng cầu hôn rồi hả?

Lòng tràn đầy nghi hoặc Tô Nhượng Hàm cẩn thận hồi tưởng, tất cả những người đã từng tiếp xúc qua từ lúc đi vào trong Lâm Lan thành, suy tư rất lâu sau thì trong đầu ần ần có chút manh mối.

Phùng lão gia trong miệng Tiết tam nương này, không phải chính là nam tử trung niên ngày ấy khi nàng đi đến tiệm tạp hoá mua muối, ở bên ngoài tiệm tạp hoá nhìn thấy đi? Bộ dáng phì nhiêu, bụng giống như phụ nhân mang thai mười tháng đi? Lúc ấy Tô Nhược Hàm giống như nghe thấy người ta gọi hắn là Phùng lão gia tới.

Từ trong miệng Tiết tam nương nói vào một ít, mà trong lòng Tô Nhược Hàm lại sắp xếp một phen, liề n ra một kết luận.

Nhớ lại ánh mắt ngày đó của tên mập mập chết bần lúc nhìn nàng có một chút cổ quái, ánh sáng trong đôi mắt đậu xanh làm cho nàng cảm thấy ghê tởm. Mặc dù đối với ánh mắt mê đắm của người nọ có chút chán ghét, nhưng mà lúc ấy đối phương vẫn chưa đi lên bắt chuyện với nàng, chỉ dùng ánh mắt ghê tởm nhìn nàng. Cho nên nàng ở tiệm tạp hoá mua xong vật phẩm mình cần rồi đưa địa chỉ cho họ, để cho đối phương đưa tới thì sau đó nàng liề n vội vàng rời đi.

Cũng không hề nghĩ tới, heo mập với ánh mắt mê đắm kia, lại có thể từ tiệm tạp hoá nghe được địa chỉ của nàng, còn biết được nàng là một quả phụ, lại quan tâm như vậy, nhờ Tiết tam nương đến cầu hôn.

Tên mập chết bần lại còn muốn kết hôn với mình, tưởng tượng đến cảnh mình gả cho tên mập háo sắc, nhất thời nổi da gà cả người.

”Tiết tam nương, người trở về thay ta từ chối hảo ý của Phùng lão gia đi, ta không nghĩ gả làm vợ cho hắn.” Tô Nhược Hàm hơi hơi rũ mắt xuống, đưa tay vuốt vuốt ống tay áo của mình, cố nén ghê tởm dưới đáy lòng, thản nhiên mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, lập tức đưa tới giọng cười nhạo của Tiết tam nương, trên mặt đối phương mang theo vẻ hèn mọn mở miệng nói: “Ta nghĩ người nghe lầm rồi, Phùng lão gia để cho ta tới làm mai cũng không phải cưới người về làm vợ, mà là thiếp... Người là một quả phụ chết chông, chẳng lẽ còn muốn gả cho người khác làm vợ? Cũng quá người si nói mộng rồi.” Trong giọng điệu không khách khí, làm cho trong mắt Tô Nhược Hàm hiện ra ánh sáng lạnh.

Mắt hạnh đen nhánh hơi nheo lại, trong con ngươi của Tô Nhược Hàm mang theo vài phần lãnh ý trùng Tiết tam nương.

Tiết tam nương này cũng là một nữ nhân, nên biết nữ nhân ở thời đại này, bình thường đều là một nữ không hầu hai chông. Nàng ta lại chạy đến nhà một quả phụ là mình để cầu hôn, đối phương lại còn muốn nạp nàng làm tiểu thiếp... Hơn nữa trong khẩu khí của nàng ta còn mang theo nhục nhã, làm cho nàng hết sức không vui.

Tuy rằng thân phận quả phụ của Tô Nhược Hàm nàng là giả mạo, nhưng mà đối phương có hành vi như vậy, ở thời đại này chính là một loại hành vi nhục nhã người khác, huống chi thần sắc hèn mọn cười nhạo của Tiết tam nương cũng hoàn toàn chọc giận nàng.

Lập tức sắc mặt Tô Nhược Hàm liền lạnh xuống, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Tiết tam nương, trong giọng nói không chút khách khí nói: “Tiết tam nương... ta không nói nhiều, mặc kệ là làm vợ cũng được làm thiếp cũng tốt, ta cũng sẽ không đồng ý cửa hôn nhân này. Ta còn có việc bận rộn không rảnh tiếp người, mời trở về đi!” Nếu không phải vấn đề tu dưỡng của bản thân, nàng thật sự muốn đi lấy cây chổi ở trong sân đuổi Tiết tam nương này ra khỏi nhà, thật sự là khinh người quá đáng.

Tiết tam nương vừa nghe lời nói cự tuyệt kiên quyết của Tô Nhược Hàm, gương mặt vẫn còn phong vận lập tức đen lại, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh châm chọc nói: “Người phải biết rõ, người là một quả phụ, có người chịu cưới người làm thiếp đã là việc vui trên trời rồi, chẳng lẽ người còn muốn làm chính thê người ta hay sao?” Nàng ta chỉ cho là Tô Nhược Hàm vừa nghe là làm thiếp, cho nên mới náo loạn như vậy.

Vốn đáy lòng Tô Nhược Hàm đã lửa giận ngập trời, nghe xong lời này thì hoàn toàn phát cáu rồi, lập tức vỗ bàn đứng lên nổi giận nói: “Nếu Tiết tam nương người cảm thấy là việc vui, vậy người tự gả mình đi thôi!” Nói xong sau đó cũng mặc kệ đối phương còn chưa có trả lời, trực tiếp đứng dậy đuổi người.

Nhìn Tiết tam nương hùng hùng hổ hổ rời đi, đối phương còn nói cái gì là nàng không biết tốt xấu linh tinh, làm cho Tô Nhược Hàm thật muốn

lấy cây chổi đập tới nàng ta.

Tô Nhược Hàm quyết định về sau nhìn thấy người không biết tiến đến gõ cửa thì tuyệt đối không đi ra. Đây quả thực chính là, người ngồi ở trong phòng, họa từ trên trời giáng xuống, đang êm đẹp đi mua vài thứ, lại có thể cũng sẽ bị Phùng lão gia kia nhớ thương tới?

Trong lòng có một bụng oán khí, nàng thu thập xong trà cụ rồi đi đến hậu viện, tính thu hoạch rau xanh cải củ rồi làm đất một chút, đến lúc đó sẽ cân nhắc lấy ra một ít cây đậu tương ra trồng để làm vật che chắn. Dù sao hiện tại nàng đã gieo trồng rất nhiều đậu tương ở trong không gian, bên ngoài không chuẩn bị chút đậu tương làm che chắn, vạn nhất bị người biết được có thể có phiền toái lớn.

Mua được tòa nhà đã gần nửa tháng, từ lúc ban đầu mọi chuyện đều không thuận tay, đến bây giờ quen tay hay việc, nàng đã thích ứng với cuộc sống trước mắt, mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì nghỉ ngơi cũng không tệ.

Nhưng mà nói đến đậu tương ơ đậu tương, cái gì cũng không nói, chỉ là thu hoạch đậu tương vẫn tương đối phiền toái.

Nhờ nhiều cây đậu, bàn tay nàng vốn trắng nõn non mềm bị cào đến nơi nơi đều có vết rách nho nhỏ. Sau đó nàng lại làm cái bao tay bao lại thì ngược lại có vẻ tốt hơn chút, chỉ là cuối cùng sau khi hong khô cây đậu, nàng không có công cụ chuyên môn tách hạt. Bất đắc dĩ nàng chỉ phải suy nghĩ một biện pháp ngốc, dùng một tấm ga giường lớn trải trên mặt đất, sau đó đặt hết cây đậu phơi nắng khô giòn đặt lên trên đó. Nàng tìm một cây gậy gỗ lên, sau đó hạt đậu tương bung ra từ trong trái đậu.

Tuy rằng tốc độ chậm đi không ít, nhưng mà so với lúc ban đầu nàng lấy tay lột vỏ thì tốt hơn rất nhiều, sau nửa tháng đậu tương thành phẩm nàng thu hoạch được khoảng một bao.

Cũng trong nửa tháng này, Tô Nhược Hàm mới chính thức biết được, khi bản thân hoàn toàn ở thời đại này mới hiểu được, rất nhiều chuyện cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng, cũng không giống như trong

tiểu thuyết nói có không gian liền vô địch, rất nhiều chuyện vẫn cần phải dựa vào hai bàn tay đi cố gắng. Trong truyện nữ chính có không gian liền vênh vào hò hét, tròng lúa thì có cơm ăn, muốn ăn cái gì thì có cái đó.

Trời mới biết ngày ấy khi Tô Nhược Hàm nàng nhìn thấy túi hạt thóc mà một nhà Tô Khuê để lại thì mới nghĩ đến, trước kia chỉ biết là muốn ăn gạo miễn thì đi siêu thị mua là có sẵn gạo, còn loại hạt thóc mang theo vỏ này, để cho nàng ăn như thế nào đây?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mua Thịt Qua Năm Mới

Trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạc Tử Khanh có một chút giật mình ngẩng đầu, nhìn bóng dáng Thanh Nguyên đứng phía trước cửa sổ đưa lưng về phía mình, mới chẳng có bao lâu sao giữa mình và hắn lại đi tới một bước này? Là từ lúc mình cưới Liễu Hương, hay là từ một khắc Thanh Linh mất đi kia?

Nhớ tới lúc ban đầu xa xưa ấy, cuộc sống nấu rượu mơ luận anh hùng đúng là đã xa rồi, đây là bạn thân cùng nhau lớn lên, cuối cùng cũng vẫn là người xa lạ.

Bóng lưng Thanh Nguyên khẩn trương căng thẳng mang theo cô tịch và đau xót, làm cho Mạc Tử Khanh cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Nếu báo thù có thể làm cho nội tâm của người dễ chịu hơn một chút, người cứ làm đi!” Sau khi dứt lời, Mạc Tử Khanh đứng dậy hờ hững đi ra ngoài.

Mà bóng dáng màu đen đứng trước cửa sổ, thời điểm khi nghe đến câu nói kia của Mạc Tử Khanh, thân hình hơi dừng một chút, môi mỏng mím lại thành đường thẳng, trong đôi mắt phượng mang theo vẻ phức tạp nhìn dưới lầu;

Khi bóng dáng màu trắng của Mạc Tử Khanh mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng đã đi đến dưới lầu, Thanh Nguyên mới chậm rãi thở dài một hơi, trong mắt hoa đào mang theo vẻ phức tạp nhìn bóng dáng ấy rời đi.

Thân ảnh Quỷ Túc xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên, hắn phức tạp nhìn bóng dáng Mạc Tử Khanh dưới lầu sau khi rời đi, thế này mới nhìn

chủ tử của mình, do dự mở miệng nói: “Chủ tử... Vì sao người không trực tiếp nói cho hần, người làm hết thấy, đâu là vì...”

Chữ cuối cùng Quỷ Túc còn chưa nói ra thành lời, lại bị ánh mắt sắc bén của Thanh Nguyên ngăn lại, hần chỉ đành phải ngậm miệng.

Nói cho hần? Để làm gì!

Ngày hai mươi tháng mười một, sáng sớm sau một đêm tuyết rơi trắng xóa.

Lúc sắc trời dần sáng, hai huynh đệ Liễu gia đã xuất hiện ở trước cổng Mạc phủ trong Lạc Lâm thành.

Liễu Phong Viêm đưa tay phủi đi tuyết rơi đọng trên áo choàng của mình, rồi tiến lên gõ cửa, mở cửa vẫn là gã sai vặt lần trước kia.

Lúc đối phương thấy người ngoài cửa là Liễu Phong Viêm, trên mặt lộ ra khẩn trương kinh ngạc mở miệng nói: “Liều, Liễu Tam thiếu... Ngài, ngài đã tới?” Trong lòng thì lại nói thầm, chủ tử nhà mình đúng là thần đi? Đêm qua lúc trở về liền nói, trong hai ngày này người Liễu gia sẽ đến, để cho hần đến lúc đó cần phải mang đối phương đi gặp chủ tử, chưa từng nghĩ tới mới sáng sớm ngày hôm sau người Liễu gia đã tới rồi.

Liễu Phong Viêm nhìn vẻ mặt gã sai vặt kinh ngạc cũng không có ngoài ý muốn thì hơi hơi nhíu nhíu mày, nghiêng người liếc mắt nhìn về huynh trưởng đang ở phía sau một cái, thế này mới quay đầu nhìn về phía gã sai vặt hỏi: “Chủ tử nhà người có ở nhà không?”

”Ở đây, ở đây! Chủ tử phân phó nói các ngài trong hai ngày này sẽ tới, để cho nô tài trực tiếp mang các ngài đi gặp hần.” Gã sai vặt cung kính mở cửa ra đáp lại.

Nghe nói lời này, nghi hoặc của Liễu Phong Viêm dần dần dày lên, dựa vào đầu Mạc Tử Khanh biết được hần và huynh trưởng trong hai ngày này

sẽ đến đây? Ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng với trung cầ ý kiến nhìn về phía Liễu Phong Liệt, Mạc Tử Khanh này và đại ca hấn trong lúc đó rốt cuộc có quan hệ bí hiểm gì?

Nhưng mà mặc kệ thế nào, hôm nay đến đây là vì tiếp đón cốt nhục của nhị tỷ về, cái khác thì mình không cần đi nghĩ nhiều.

Trong khoảng thời gian này Tô Nhược Hàm trừ bỏ đậu tương, lại yêu thích một thứ khác, đó là mai vàng.

Đó là thời điểm lần trước trên đường mua muối về nhà, bên ngoài một tòa nhà lớn ở cách vách nhà nàng có mấy chạc cây mai vàng. Lúc ấy nụ hoa trên chạc cây đã trở ra không sai biệt lắm, nàng yêu thích mùi hương thoang thoảng của mai vàng, liền nghĩ lúc trở về nhất lấy đặt vào trong không gian thử xem có thể nuôi sống hay không.

Mấy cành mai vàng sau khi được nàng đặt ở trong không gian, rất nhanh liền ở trong không gian mọc rễ đâm chồi trở cành. Hơn nửa thời gian trong không gian và bên ngoài cách biệt, chỉ vì thời gian bên ngoài trôi qua ba ngày, thì mấy cành mai vàng kia đã biến thành mấy cây mai vàng rồi.

Hiện tại toàn bộ hậu viện, gần giống như bị nàng biến thành một Mai viên (vườn hoa mai) rồi.

Hơn nữa sau khi gieo trồng mai vàng, chỗ trống bên dưới cũng có thể trồng rau ăn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nhìn căn nhà được mình thay đổi dần dần, trong lòng Tô Nhược Hàm có thần nhiên vui sướng, thay đổi trong căn nhà, tất cả đều là tự tay nàng cải biến. Cái loại cảm giác tự mình động thủ cơm no áo ấm, làm cho người ta vô cùng vui mừng.

Không gian đã tăng cấp từ lúc ban đầu nàng nhận được đến bây giờ lại tăng thêm một trăm thước vuông. Phần đất tăng nhiều ra này được nàng

trường gừng còn có hạt tiêu lên đó. Nếu nàng đã quyết định muốn mở tiệm cơm nhỏ bán đậu hoa này nọ, như vậy thì khẳng định gia vị là không thể thiếu. Nhất là những thứ gia vị này, ở thời đại này còn có chút không giống. Đương nhiên mỗi loại nàng muốn trường nhiều một chút, đợi cho đến lúc đó nếu tài chính mở quán cơm không đủ, thì còn có thể thử một chút đem gia vị này bán cho tửu lâu khác, dùng để đổi lấy tiền nhất định là vẫn có thể.

Thời kì bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt nàng đã ở Lâm Lan thành ngày người hai tháng.

Trong lúc nàng còn lo lắng qua Tiết tam nương và Phùng lão gia kia có thể chạy tới nói huyền thuyên tìm mình phiên toái hay không, nhưng mà sau một đoạn thời gian cũng không có thấy người tới cửa, nàng cũng không đặt ở trong lòng lắm. Nhưng mà bởi vì chuyện lần đó nên nhận được giáo huấn, về sau thời điểm nàng đi ra đường, thật ra luôn nhớ rõ phải mang một cái khăn quàng cổ, che toàn bộ khuôn mặt đến độ không sai biệt lắm chỉ còn chừa lại có đôi mắt, để ngăn ngừa bị người nhận ra, lại tránh cho xuất hiện nam nhân giống như Phùng lão gia.

Ngày hôm đó Tô Nhược Hàm lại một phen cải trang xong rồi mới khoá cửa mang một cái rổ trúc đi tới phố chính Lâm Lan thành.

Trong nhà gạo cũng không còn, một túi hạt thóc bị nàng dùng cối đá tìm thấy ở trong nhà tìm cách giã một chút, sau đó toàn bộ biến thành gạo nát. Hơn nữa có thể dùng được thật sự là không có bao nhiêu, quả thực bị nàng lãng phí hết, cuối cùng chỉ đành phải làm lương thực nuôi đám gà kia của nàng.

Người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa thì đói cực kỳ.

Trong nhà không có gạo cũng không còn dầi, cho dù nếu không muốn ra đường, nhưng đã đói bụng đến hoảng, thế này Tô Nhược Hàm mới bất đắc dĩ mang theo một ít bạc ra phố.

Đã sắp hết tháng mười một nhanh chóng đến tháng chạp, người trên phố rất nhiều, phần lớn đều là những người chuẩn bị chọn mua hàng tết.

Tổng cộng Tô Nhượng Hàm mới đi vào trong Lâm Lan thành có ba bốn lần, sau khi nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt trên ngã tư đường, nàng lại hít sâu một chút, trong lòng cũng có một phen tính toán. Nhập gia tùy tục, nhìn rất nhiều người mua khối lớn khối lớn thịt heo trở về chuẩn bị đông lạnh làm chút thịt khô qua năm mới ăn, thật sự là nàng chảy nước miếng.

Sau khi mua xong căn nhà, trên người nàng tổng cộng cũng chỉ có gần một trăm lượng bạc, mà nàng còn tính mở một tiệm cơm nhỏ, cho nên bạc cũng để dành cần dùng. Tuy rằng trong ngày thường dẫu mỡ xào rau nàng sẽ không cắt xén chính mình, nhưng mà cũng rất ít mua thịt. Không tính không biết, tính toán rồi mới hay giống như đã lâu như vậy mà nàng chỉ mua qua hai lần thịt heo. Trong ngày thường cũng chỉ lấy chút trứng gà ăn, hoặc là niềm thử một chút những rau dưa mới quý giá vào mùa đông ở trong không gian.

Mặc kệ, dù nói thế nào cũng không thể cắt xén thức ăn của chính mình không phải sao?

Trong lòng đã có quyết định, Tô Nhượng Hàm sờ mười lượng bạc ở trong ngực, trước đi tiệm lương thực mua một ít gạo, sau đó để cho tiểu nhị đưa qua cho nàng. Tiếp đó xoay người đi đến con phố bên cạnh, nàng cũng tính đi mua mấy cân thịt trở về chuẩn bị làm chút thịt khô và lập xưởng ăn đỡ thèm, thuận tiện cũng có thể cho là bản thân mình chọn mua hàng hóa qua năm mới không phải sao?

Chỉ là Tô Nhượng Hàm chưa từng nghĩ đến, hành động thèm ăn này của nàng, mang đến cho nàng phát tài thùng tiền đầu tiên khi tới cổ đại.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tâm Tư Phát Tài

Sau khi Tô Nhược Hàm hỏi đường ở tiệm lương thực thì sang con phố tiếp theo chính là chợ, nàng liền đi dạo lòng vòng r ồi qua.

Dọc theo đường đi thấy rất nhiều tiểu thương bán vật nhỏ, nàng cảm thấy vô cùng hứng thú nên dừng lại quan sát một phen. Mặc kệ là hiện đại hay là cổ đại, hiện tượng cò kè mặc cả đều giống nhau, nàng nhìn thấy một người ở trước quán vẽ tranh mua một bộ tranh chữ, từ lúc ban đầu là một lượng bạc đến sau cùng là mười văn ti ền đã mua được, nàng âm thầm lú l ỏi không thôi.

Trả giá cũng là một môn học vấn, nếu muốn tiết kiệm ti ền, trước tiên còn phải học được môn mặc cả.

Đến chợ, nhìn bên trong chỉ có một vài loại rau cải mùa này thường có, hỏi giá một chút, giống như đều không đáng giá bao nhiêu. Nếu để cho nàng tr ồng rau cải r ồi mang đi bán, phỏng chừng cũng kiếm không được bao nhiêu ti ền... Trừ phi rau cải nàng bán là thứ người khác không có.

Đi tới phía trước quầy thịt, nhìn phía trước vừa vặn có một đôi phu thê trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi đang ở đó mua thịt. Tô Nhược Hàm đứng ở phía sau hai người nghe hai vợ chồng ở đó nói th ầm, nói là mua chút thịt béo (mỡ), có chút d ầu mỡ như vậy về nhà bọn nhỏ mới có thể ăn đỡ th ềm.

Nhắc tới thịt béo...

Đột nhiên Tô Nhược Hàm thoáng nghĩ tới hạt tiêu xanh xào thịt, thịt ba chỉ cắt nhỏ xào khô một nửa, vừa cay lại thơm ngon... Âm th ầm nuốt nuốt

nước miếng, nàng nhin không được ở trong lòng phỉ nhổ mình không có tí ền đồ, chỉ là thật lâu chưa ăn thịt xào mà thôi, đến mức nghe được người khác thảo luận thịt thì chảy nước miếng sao? Đợi lát nữa nàng nhất định phải mua mấy cân thịt trở về hung hăng ăn cho đỡ thèm, con sâu tham ăn trong bụng cũng nhanh bị câu ra.

Đợi cho đôi vợ chồng kia mua xong thịt béo ở trên bụng heo rồi rời đi, Tô Nhược Hàm mới đứng ở trước mặt ông chủ sạp thịt khoảng chừng năm mười tuổi chỉ vào đồng thịt hỏi: “Đại thúc... Ta muốn mua chút thịt, nhưng mà ở đây người có ruột non của heo không?” Ruột non và ruột già không giống nhau, bình thường ruột non không có ngon như ruột già, nhưng mà làm lạp xưởng, Tô Nhược Hàm nhất định phải mua được ruột non này.

Vừa nghe Tô Nhược Hàm nói mua thịt, lại đang hỏi ruột non, trên mặt ông chủ quây thịt hơi lộ ra thần sắc khó hiểu: “Rốt cuộc người muốn mua ruột non hay là mua thịt?” Lại nói tiếp ruột non này nọ ở thời đại này cũng không có nhiều người muốn ăn, hơn nữa bán giá cũng không cao, bình thường tiểu thương bán thịt heo cũng để lại cho nhà mình ăn luôn, rất ít có người chủ động hỏi mua cái này.

”Ách... Mua thịt, nhưng mà cũng muốn ruột non...” Tô Nhược Hàm sững sốt một chút sau đó nhanh trả chổng lờ.

Ông chủ hàng thịt nhìn thoáng qua ruột non bên trong cái thùng ở phía sau, sau đó quay đầu nói với nàng: “Được... Hôm nay vừa vặn còn có một bộ ruột non, người đưa năm văn tiền rồi cần đi!” Kỳ thật năm văn tiền xem như có vẻ rẻ, chủ yếu ruột non này bình thường có rất ít người ăn, đầu là bản thân bọn hắn ăn. Ăn thời gian lâu vẫn có chút ngán, có thể bán lấy tiền nhiều hơn một chút cũng không tệ.

Thời điểm nghe đối phương nói có năm văn tiền một bộ, Tô Nhược Hàm vùng trộm nở nụ cười, nàng biết một bộ chính là chỉ ruột non của một con heo... Xem ra là được tiện nghi rồi.

Nhìn Tô Nhược Hàm nghe nói có ruột non sau đó trên mặt lộ ra tươi cười, đại thúc bán thịt nghi hoặc nhỏ giọng nói thầm: “Thật sự là kỳ quái,

lại còn có người đặc biệt tiêu tiền mua ruột non ăn... Ngày thường dù có rẻ cũng bán không được.”

Ách... Ngày thường không có người mua ruột non?

”Đại thúc, người nói ngày thường không có người mua ruột non, vậy làm sao làm lap xưởng được hả?” Tô Nhượng Hàm khó hiểu hỏi.

Vừa nghe lời của nàng, đối phương lại không hiểu ra sao cả liếc nhìn nàng một cái: “Lap xưởng cái gì?”

Hả... Chẳng lẽ ở đây không có người làm lap xưởng ăn sao?

Thoáng cái Tô Nhượng Hàm hơi trợn tròn mắt, nhưng mà rất nhanh thì phản ứng lại, đây có lẽ là một cơ hội.

Lập tức nàng ngượng ngùng thoáng nở nụ cười nói: “À, không có gì đâu! Vậy thịt này bao nhiêu một cân?” Tô Nhượng Hàm chỉ vào thịt ba chỉ vừa rã đôi vợ chồng kia đã mua hỏi.

”Cái này mười văn tiền một cân.” Ông chủ không có chút do dự liền nói ra giá.

Tô Nhượng Hàm lại chỉ chỉ thịt đùi heo hỏi: “Cái này?”

”Cũng là mười văn tiền một cân.”

Nói vậy... Vì sao thịt mỡ và thịt nạc lại đồng giá?

Quên đi, nếu thịt nạc không quý thì tốt nhất.

”Vậy thịt nạc đùi cho ta năm mươi cân, thịt ba chỉ cho ta ba mươi cân đi! Nhưng mà người có thể hỏi sạp thịt chung quanh giúp ta một chút hay không, có còn bán ruột non hay không vậy?” Tô Nhượng Hàm trầm ngâm một lát rồi nói. Nếu biết thời đại này không có lap xưởng, nàng quyết định làm nhiều lap xưởng bán lấy tiền.

Sau khi mua được thứ mình cần ở chợ, nàng liền được đại thúc bán thịt heo hỗ trợ chuyển mấy chục cân thịt kia tới trong nhà. Nhất là sau khi nàng mua nhiều thịt như vậy của đối phương, đối phương lại tốt bụng đi sang mấy quầy thịt lân cận mua giúp nàng mấy bộ ruột non, thậm chí là tặng miễn phí cho nàng. Đơn giản là đại thúc bán thịt không đủ tám mươi cân thịt, lại phân một ít cho hai quầy thịt ở phụ cận, đối phương biết được nàng muốn ruột non, dù sao ngày thường cũng không có người mua, thế là ứng biến làm lễ vật đưa cho nàng, nói là về sau mua thịt thì chiều cố cho bọn họ.

Trở về vừa chuyển thịt đến phòng bếp không lâu thì nghe được tiếng đập cửa, lần này Tô Nhược Hàm xuyên thấu qua khe cửa nhìn một chút. Sau khi thấy đối phương là tiểu nhị tiệm lương thực thì mới mở cửa ra để cho đối phương chuyển hai bao tải gạo vừa mua đi vào, thuận tiện cho đối phương hai văn tiền làm phí vất vả, đối phương mừng rỡ rời đi. Nhưng mà trong lúc đối phương vận chuyển gạo, nàng cũng đã từ trong miệng của đối phương mà biết được, trong Lâm Lan thành này từ lâu nổi danh nhất phải kể tới là "Hương Phiêu Trai".

Trong lòng Tô Nhược Hàm cân nhắc, sau khi làm xong lập xưởng, hong khô nấu chín trước rồi đưa đi Hương Phiêu Trai, để cho chương quầy của đối phương thử hương vị, lại đến xem đối phương có hứng thú nói chuyện làm ăn hay không.

Ở trên đường đi dạo nửa ngày, Tô Nhược Hàm thế mới biết, thứ bạc này thật sự là không nên dùng loạn, mười lượng bạc sau khi bị nàng mua hai túi gạo và một đồng thịt, thì chỉ còn lại có năm văn tiền... Còn lại chín mươi lượng bạc kia thật sự không để đựng đến, lúc này chuyện kiếm bạc vô cùng cấp bách.

Nhìn mấy bình thịt lớn trong phòng bếp, Tô Nhược Hàm nhú nhú chân mày, hôm nay nàng đã hỏi thăm đại thúc bán thịt, người ở nơi này làm thịt khô cũng chỉ dùng muối để ướp một chút sau đó liền treo trên bếp, để cho lúc nấu cơm thì hun khói.

Nhớ tới kiếp trước khi mẹ của nàng làm thịt khô, giống như là dùng muối ướp thịt trước vài ngày mới hong khô, dùng một loại nhánh cây tên là Bách thụ nhóm lửa có khói trắng mới xông khói, như vậy thịt khô mới thơm nhất. Thời đại này cũng có Bách thụ, nhưng mà không ai dùng để xông khói làm thịt khô, lát nữa nàng đi tìm một ít dùng để xông khói thịt đi.

Nhưng mà hiện tại nàng mua một đồng thịt lớn, thật đúng là phiên toái, còn có một đồng lớn công việc phải bận rộn.

Làm thịt khô thì thả muối vào thịt ướp là được rồi, nhưng thịt làm lạp xưởng lại còn phải cắt miếng nhỏ, thịt nhiều như vậy... cắt người chết à.

Tô Nhược Hàm suy nghĩ một chút, trừ bỏ thịt để làm thịt khô thì để bên ngoài còn lại đều bỏ vào trong không gian bảo tồn. Sau đó rất nhanh đi hái một ít hạt tiêu và hoa tiêu đưa ra ngoài không gian, dùng một cái sàng đựng rồi đặt ở trong sân phơi nắng. Hiện tại nàng muốn chuẩn bị chút hạt tiêu và hoa tiêu ra ngoài, thời điểm làm lạp xưởng, hai loại gia vị này thật sự là không thể thiếu. Nhất là ở thời đại này không có hai loại gia vị này, làm lạp xưởng nhất định phải có chúng nó... Cho dù đối phương đã biết phương pháp làm ra lạp xưởng, nhưng mà không có gia vị cũng coi như phí công, như vậy đến lúc đó nàng mới có vốn bàn chuyện làm ăn với ông chủ Hương Phiêu Trai.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tới Biên Cảnh

Phượng Dương thành Liễu gia.

Ở trong sảnh, thần sắc Liễu Phong Liệt lộ ra vẻ vui mừng nhìn bóng dáng nho nhỏ đang úp sấp luyện viết chữ ở trước mặt, trên gương mặt lạnh lùng có ý cười hiểm thấy.

“Không sai, Mặc nhi con tiến bộ không nhỏ, nhưng mà còn phải tiếp tục cố gắng!” Sau khi Liễu Phong Liệt nhìn chữ viết của đứa nhỏ phỏng theo bảng chữ mẫu, khẽ gật đầu khen ngợi.

Bóng dáng nho nhỏ ngẩng đầu nhìn Liễu Phong Liệt đang ở bên cạnh mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài có trăn trở và lạnh lùng vượt ngoài lứa tuổi, nghe được lời nói khích lệ của đối phương cũng không có lộ ra vẻ vui sướng tươi cười, chỉ đạm mạc gật gật đầu vẫn không trả lời, rồi lại cúi đầu tiếp tục phỏng theo công khóa hôm phu tử giao cho.

Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng còn vô cùng non nớt của Mặc nhi, nhưng trên đó không có thiên chân vô tà của đứa nhỏ bằng tuổi, có chăng chỉ là sự lạnh lùng vượt ngoài tuổi của bé. Liễu Phong Liệt hơi nhíu mày, trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

Đứa nhỏ này... từ khi trở về Liễu gia, vẫn rất ít nói chuyện, hơn nữa có vẻ hiểu biết không giống như của đứa nhỏ mới bốn tuổi.

Thân ảnh nho nhỏ lộ ra ý chí quật cường, làm cho người ta tự dưng cảm thấy có chút đau lòng.

Nghĩ tới muội muội Liễu Hương còn không có tin tức, trên mặt Liễu Phong Liệt thoáng lộ ra sự đông lạnh.

Mạc Tử Khanh thật cho rằng hắn không nói, thì mình cũng tra không được phải không?

Đang lúc Liễu Phong Liệt đứng ở một bên thất thần, một chiếc xe ngựa vừa mới dừng ở trước cửa Liễu. Liễu Phong Viêm đã nhảy ra từ bên trong xe ngựa, bất chấp người phía sau bung dù đuổi theo. Hắn đã liều lĩnh xông vào trong tuyết lớn như lông ngỗng vọt vào trong phủ, miệng lại khó nén kích động quát to: “Đại ca... Đại ca...”

Đợi cho đến khi Liễu Phong Viêm vội vàng chạy đến cửa thiên sảnh, hắn nhìn thấy đại ca của mình đang ở trong phòng, nhất thời kích động không thôi hô lên: “Đại ca, có tin tức nhị tỷ... Ách... Ca đang kiểm tra công khóa của Mạc nhi sao?” Hắn vừa mới nói hai câu liền phát hiện ánh mắt sắc bén của đại ca phóng tới, thế này mới hậu tri hậu giác phát hiện Mạc nhi đang ở trong phòng luyện chữ.

Liễu Phong Liệt nhú mày nhìn Liễu Phong Viêm đứng ở ngưỡng cửa liếc mắt một cái, cúi đầu phân phó hai tiếng với Mạc nhi xong, thế này mới theo Liễu Phong Viêm ra khỏi thiên sảnh.

Ra khỏi thiên sảnh đi tới thư phòng mà hai huynh đệ Liễu gia vẫn chưa chú ý tới, bóng dáng nho nhỏ vốn đang cúi người viết chữ, ở lúc đột nhiên nghe thấy câu nói có tin tức của nhị tỷ Liễu Phong Viêm nói ra, tay cậu khẽ dừng một chút không thể nhận ra, trong nháy mắt viết sai một chữ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt giật mình, mày gắt gao nhú lại, thật lâu sau cậu vẫn buông bút trong tay xuống, nhẹ nhàng bước nhanh đi tới phương hướng thư phòng.

Sau khi Liễu Phong Viêm đi theo đại ca mình đi vào trong thư phòng, hắn khó nén sốt ruột ngẩng đầu vào trước bàn, rót một chén nước trà uống ừng ực rồi mới nói: “Đại ca... Thương hội bên kia đưa tin tức tới, nói là tra được nhị tỷ đã từng xuất hiện qua ở biên cảnh Lâm Lan thành.”

“Một người?” Liễu Phong Liệt cũng rót cho mình một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm hỏi.

Đột nhiên trên mặt Liễu Phong Viêm lộ ra thần sắc ngưng trọng: “Không phải... Nghe nói lúc ấy có một hắc y nam tử đi theo phía sau nàng, trên mặt đối phương mang theo một cái mặt nạ màu bạc, nhưng mà không biết vì sao... Sau khi tiến vào một khách điểm ở Lâm Lan thành dùng cơm, đột nhiên nhị tỷ lại vội vàng một mình rời đi, vẫn chưa trở về Hồn nữa trong thời gian mấy ngày kế tiếp, lại có một nhóm người xuất hiện ở Lâm Lan thành tìm kiếm tung tích của nàng.” Thời điểm nói tới đây, hắn thả chén trà trong tay trở lại trên bàn rồi cúi đầu rơi vào trầm tư.

“Có tra được nơi nàng đi không?” Liễu Phong Liệt ngưng mi mở miệng.

Liễu Phong Viêm lắc lắc đầu nói: “Không có, một đám người kia tìm kiếm ở trong Lâm Lan thành ba ngày, sau đó cũng không có tìm được nàng, lại tìm kiếm tới hướng Phượng Lan quốc. Nhưng mà đệ cảm thấy...” Nói tới đây, trong giọng nói của hắn có sự do dự.

“Hả?” Liễu Phong Liệt hơi hơi nghiêng đầu, thần sắc khó hiểu nhìn sang.

Liễu Phong Viêm lại cầm lấy chén trà mới vừa buông lần nữa, nhẹ nhàng khua nắp trà nghi hoặc nói: “Trên thư tín thương hội bên kia gửi đến có nói, bọn họ cũng phái người âm thầm đi điều tra qua, đáng nghi là vẫn chưa phát hiện ghi chép nhị tỷ có ra khỏi thành, bọn họ hoài nghi nàng cải trang rời khỏi đi Phượng Lan quốc, hoặc là...” Nói tới đây, Liễu Phong Viêm không có nói tiếp.

Nghe hắn nói xong Liễu Phong Liệt khoanh tay mà đứng ở nơi đó, hồi lâu sau hắn hít hai hơi lại nhìn về phía Liễu Phong Viêm ngồi trước bàn, trong thần sắc có sự hoài nghi mở miệng: “Ý của đệ là... có khả năng nàng... căn bản không có rời khỏi Lâm Lan thành, người đang ở trong thành?”

Liều Phong Viêm gật gật đầu, trên gương mặt tuấn mỹ như ánh mặt trời mang theo xác nhận gật đầu nói: “Cho nên... Đại ca, đệ nghĩ tự mình đi biên cảnh một chuyến, nhưng mà nếu để cho phụ thân biết được nhị tỷ từng xuất hiện qua ở nơi đó, chỉ sợ người...” Chỉ sợ lão cha kích động nhà mình nhất định sẽ chết sống muốn đi theo.

Bởi vì lần trước chuyện ở Lý gia thôn, sau khi nhị tỷ vô cớ mất tích, Liều lão gia tử liền thương nhớ con gái thành cu ồng, hơi chút nghe được một chút gió thổi cỏ lay, ông liền muốn vội vã chạy đi tìm. Hai ngày này bởi vì thương hội Liều gia có việc, thế này mới làm cho ông hơi chút ổn định lại, nếu để cho ông biết được...

“Phụ thân bên kia ta sẽ nghĩ biện pháp, đệ nhanh chóng xuất phát, cố gắng trở về ở trước đêm ba mươi tết.” Liều Phong Liệt trầm ngâm một lát sau đó mở miệng, qua đêm ba mươi tết chỉ sợ hắn cũng giấu giếm không được.

Liều Phong Viêm thấy đại ca không có ý kiến thì gật gật đầu rồi nhanh chóng đứng dậy nói: “Vậy đệ nhanh chóng đi thu thập hành lý, đợi lát nữa đệ liền xuất phát, kêu người trong phủ chuẩn bị tốt xe ngựa cho đệ.” Sau khi nói xong hắn vội vàng chạy ra khỏi thư phòng.

Ở một khắc trước khi Liều Phong Viêm đi ra, một bóng dáng nho nhỏ lặng lẽ rời đi.

Chỗ rẽ, nhìn thấy Liều Phong Viêm đã sửa sang lại hành lý rồi, một bóng dáng nho nhỏ chậm rãi đi ra, trong con ngươi đen nhánh mang theo một chút do dự, cuối cùng giống như là đã quyết định cái gì đó, đầu môi hồng nhanh như chớp chạy tới một phương hướng khác.

Ngoài hai mươi tháng chạp, từng nhà đã giăng đèn kết hoa chuẩn bị qua năm mới.

Tô Nhược Hàm vội rời giường lấy xuống một ít thịt khô đã hong khô và lạp xưởng nấu chín, sắp xếp xong nạng đi chăm đám gà, cho chúng nó

thêm một ít thức ăn. Sau đó nàng mới lấy ra một cái hộp đựng thức ăn, thả thịt khô và Lạp xưởng đã chuẩn bị tốt vào rồi mang theo ra cửa.

Hôm nay địa phương nàng muốn đi, vừa vặn chính là tửu lâu "Hương Phiêu Trai" nổi danh nhất Lâm Lan thành.

Trước kia Lạp xưởng trong nhà đầu là trực tiếp mua đồ có sẵn, mà sở dĩ Tô Nhược Hàm biết làm, nguyên nhân là do có một lần đi mua Lạp xưởng với mẹ, vừa vặn trông thấy người khác đang làm, bằng không chỉ sợ nàng cũng không biết làm.

Lần trước nàng mua tổng cộng tám mươi mấy cân thịt heo, nàng làm hai mươi cân thịt khô, sau đó tương thịt làm đến mười cân, sau này thịt khô được nàng đi ra ngoài ô tìm được một ít nhánh cây Bách thụ trở về rồi dùng nó xông khói một ngày, mỗi miếng thịt thoát nhìn đầu vàng rực, rất xa đã ngửi được hương vị thơm nức.

Toàn bộ thịt còn thừa lại sau khi làm thịt khô nàng dùng hết làm thành Lạp xưởng. Hai mươi cân tê cay và hơi cay, còn có mười cân thịt nạc được nàng làm thành Lạp xưởng vị Quảng Đông. Bởi vì nàng thích ăn nhất chính là Lạp xưởng vị Quảng Đông này, vì vị của nó ngọt, rất nhiều nữ nhân và đứa nhỏ đều thích ăn.

Bởi vì Lạp xưởng này, bản thân Tô Nhược Hàm đánh chủ ý muốn làm buôn bán lấy tiền, cho nên nàng đầu làm đủ cả ba loại hương vị, mỗi loại một ít.

Nhưng mà thời điểm làm hương vị tê cay, trái lại nàng hơi do dự một phen. Dù sao ở thời đại này không có hoa tiêu này nọ, hơn nữa hương vị tê cay này có lẽ rất nhiều người ăn không vô, cho nên hôm nay nàng chỉ mang theo một ít Lạp xưởng hương vị cay, ngược lại vị Quảng Đông và vị hơi cay thì tràn đầy một mâm.

Đầu hai mươi tháng chạp, sau một năm bận rộn mọi người không sai biệt lắm bắt đầu nhàn rồi, trên đường mang theo đứa nhỏ ra ngoài dạo phố. Còn có một số người đi chọn mua vật phẩm cần thiết qua năm mới, trên ngã tư đường nhân số đông đúc nhiều hơn vài lần so với ngày thường.

Đến ngay cả người bán hàng rong bán này nọ trên đường tiếng thét to mời chào nghe qua cũng to rõ hơn vài phần so với bình thường.

Sau khi lên phố, Tô Nhượng Hàm tùy ý tìm hai người hỏi thăm một chút thì đã hỏi được phương hướng tới Hương Phiêu Trai.

Nghe nói ông chủ đằng sau Hương Phiêu Trai này hình như là người Phụng Lan quốc. Những người đã từng đi qua Phụng Lan quốc đều nói, trong mỗi tòa thành ở Phụng Lan quốc đều có một Hương Phiêu Trai. Hiện tại không riêng gì Phụng Lan quốc, ngay cả Lâm Lan thành của Thương Lan quốc cũng mở một Hương Phiêu Trai. Chẳng lẽ về sau toàn bộ bên trong Thương Lan quốc cũng muốn mở Hương Phiêu Trai sao?

Tiếp xúc quen với văn hóa hiện đại, Tô Nhượng Hàm không thể không cảm khái, ở cổ đại này cũng thực hiện nhiều chi nhánh hả... Hơn nữa còn là "liên hoàn tửu lâu" vượt khỏi quốc gia, ông chủ sau lưng này thật đúng là lợi hại.

Nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay đi Hương Phiêu Trai, trên mặt Tô Nhượng Hàm lại lộ ra vẻ tươi cười tự tin. Hương Phiêu Trai này càng nhiều chi nhánh thì càng tốt, nếu đối phương thực sự đồng ý hợp tác với nàng, như vậy về sau nàng không cần lo lắng vấn đề sinh nhai.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm đi tới bên ngoài Hương Phiêu Trai, hình như đối phương vừa mới mở cửa không lâu, nhưng mà cũng đã có rất nhiều người ngồi ở bên trong điểm ăn bữa sáng.

Nhìn trước quầy tiền ở trong đại sảnh có một vị lão giả đang đánh bàn tính cách cách ở đó, nàng đặt hộp đựng thức ăn trong tay xuống mặt đất, đưa tay vuốt vuốt quần áo trên người. Hôm nay vì có thể bàn chuyện làm ăn thành công, Tô Nhượng Hàm cũng không có ăn mặc giống như ngày thường lui tới trên đường, bởi vì ngày thường phải xứng với vẻ nàng là một phụ nhân thiếu hiểu biết để cho người ta nhìn thấy. Nhưng bây giờ bàn chuyện làm ăn với người ta, chỉ sợ với cách ăn mặc đó cho dù đối phương không gài bẫy nàng, cũng sẽ cảm thấy nàng dễ bắt nạt. Cho nên đến khi ra cửa, nàng lại quay trở lại thay đồ, sau đó lại vì thuận lợi ra cửa mà mua một bộ nam trang, tóc cũng cột lên cao cao giống nam tử bình thường.

Đứng ở bên ngoài Hương Phiêu Trai, Tô Nhượng Hàm hơi có một chút do dự và không yên. Dù sao hiện tại nàng sắp sửa đi đây mạnh tiêu thụ sản phẩm cùng với người ta, chuyện này quan hệ đến kế sinh nhai về sau của mình, đáy lòng nàng ít nhiều cũng có thêm sự khấn trương.

Nàng ở bên ngoài hồi lâu, phát hiện trong Hương Phiêu Trai lại tới tới lui lui thay đổi một đám khách nhân, nàng âm thầm an ủi bản thân, coi như giống như trước đây đi phỏng vấn tìm việc là được. Hơi ưỡn thẳng lưng, để cho bản thân thoát nhìn càng thêm có chút tự tin, thế này trên mặt mới mang theo mỉm cười đi vào Hương Phiêu Trai.

Ở thời điểm Tô Nhượng Hàm cất bước tiến vào Hương Phiêu Trai, trước cửa sổ lầu hai có bóng dáng màu tím nhìn bóng dáng của nàng hơi hơi nhúu mày. Từ lúc nàng tiến vào Hương Phiêu Trai nhỏ giọng nói chuyện với chủ quầy ở nơi đó, tầm mắt người nọ vẫn dừng lại ở trên thân thể của nàng. Thẳng đến Tô Nhượng Hàm nàng đưa tay lấy ra hộp đựng thức ăn mang theo bên người là lúc, trong mắt đối phương mới lộ ra vẻ hứng thú, đột nhiên khóe miệng khẽ giương lên nói với một bóng người ở phía sau: “Đi kêu Phúc bá dẫn nàng và đồng nàng mang theo đưa tới ta xem!”

Người đứng ở phía sau bóng dáng màu tím hơi sửng sốt một giây, nhưng mà lại lập tức hoàn hồn gật gật đầu cất bước đi xuống dưới lầu.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nam Nhân Nguy Hiểm

Tô Nhượng Hàm cố lấy dũng khí rồi đi vào, nhìn thực khách ngồi trong đại sảnh đều ăn vận phú quý quan lại quý tộc, thán thán vậy phòng bao trên lầu chẳng phải là...

Chưởng quầy thấy nàng đứng ở trước quầy nhìn mình, hẩn ngẩn đầu nhất thời liền muốn quát lớn tiểu nhị hai câu, có khách nhân đến, không có nhìn thấy hay sao?

Trên mặt chưởng quầy mang theo vẻ nhiệt tình tươi cười tiếp đón: “Vị công tử này... Ngài muốn dùng cơm sao?”

Lúc nghe được đối phương gọi mình là công tử, Tô Nhượng Hàm hơi giật mình một cái sau đó vẻ mặt tự nhiên, xem ra cải trang của nàng hẩn không tính là thất bại. Nhưng mà nghĩ tới mục đích mình tới đây, trên mặt của nàng mang theo ý cười thản nhiên nói: “Chưởng quầy... xin hỏi trong điểm các người có cảm thấy hứng thú đối với món ăn mới không?”

“Món ăn mới?”

Tô Nhượng Hàm thản nhiên ho khan một tiếng, hơi hơi đè thấp thanh âm lại vài phần nói: “Tổ tông của ta truyền xuống một vài công thức nấu ăn kỳ diệu, muốn hỏi một chút từ lâu các người có hứng thú hay không?”

Vừa nghe lời ấy, trong ánh mắt chưởng quầy nhìn về phía Tô Nhượng Hàm mang theo vẻ xem kỹ, mà nhiều hơn là vẻ cổ quái, hồi lâu sau hẩn mới đưa tay xoa nhẹ mép môi của mình xuyên tạc nói: “Công tử... chẳng lẽ người không biết, món ăn ở Hương Phiêu Trai của chúng ta đã là đẳng cấp cao nhất trong nghề từ lâu sao? Món ăn bình thường thì chúng ta chưởng

mất.” Hần nói không sai, món ăn trong tủ lâu thì ngay cả ngự thiện trong hoàng cung Phụng Lan quốc cũng có, món ăn bình thường ở bên ngoài làm sao lại có thể sẽ được nhận vào trong Hương Phiêu Trai?

Nghe chương quỳ nói, Tô Nhược Hàm hơi nhú mày khó nhận ra, thật ra nàng cũng không dự đoán được đối phương sẽ trả lời thế này. Nàng chỉ biết là lập xưởng mình làm tuyệt đối là đồ hiếm lạ, nhưng không nghĩ tới vấn đề người ta sẽ chướng mắt đồ ăn này, lúc này cũng chưa có thấy đã bị ghét bỏ, là trường hợp nàng không có dự đoán được. Nhưng mà cũng may hôm nay nàng cũng không phải mang theo lập xưởng sống và thịt khô ra cửa, ngược lại là nấu chín rồi mới mang theo, bằng không lúc này nghe xong chương quỳ nói chỉ sợ muốn rút lui có trật tự.

“Chương quỳ, ta cũng không nói thêm cái gì, vừa vặn hôm nay ta mang theo một ít món ăn, chỉ cần người tự mình nếm một chút lại đến bàn bạc như thế nào? Cho dù đến lúc đó người muốn cự tuyệt, ta cũng tuyệt không chối cãi.” Tô Nhược Hàm nói xong thì đặt hộp đựng thức ăn trong tay của mình chuẩn bị mở ra.

Chương quỳ vốn đang muốn khước từ, nhưng mà thấy gần đó có rất nhiều thực khách đều nhìn lại đây, dù sao thì cũng muốn thử xem hương vị món ăn của đối phương cũng không thiệt thòi, đến lúc đó mình không hài lòng sẽ dễ cự tuyệt đối phương.

Khi Tô Nhược Hàm mở hộp đựng thức ăn ra, thời điểm chương quỳ nhìn thấy trên cùng là một mâm thoát nhìn giống như là thịt khô, sắc mặt liền đen lại, thì ra tiểu tử trước mắt này là đến trêu chọc mình đi? Mang theo một mâm thịt khô nhà nào cũng có chạy tới thổi phồng với mình là món ăn mới tổ truyền?

“Người đùa giỡn lão phu?” Lúc này chương quỳ đang muốn trở mặt đuổi người.

Thì đột nhiên trên lầu có một bóng người chạy xuống, đối phương đi tới trước mặt chương quỳ ngăn lại hành vi của hắn sau đó trầm giọng nói: “Phúc bá... Thiếu gia mời vị công tử này mang theo hộp thức ăn kia đi lên lầu...” Nói đến đây thì, người nọ còn liếc liếc mắt nhìn hộp thức ăn trong

tay Tô Nhượng Hàm một cái. Nhưng mà hấn vẫn không giống như chưởng quỳ lộ ra thân sắc không thích hợp nào, chỉ là cái mũi hơi giắt giắt không thể nhận ra, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thoạt nhìn thịt hun vô cùng bình thường, vì sao thơm như vậy?

Tô Nhượng Hàm quan sát vị nam tử trước mắt đột nhiên xuất hiện này, vẻ mặt tương đối nghi hoặc nghiêng đầu nhìn về phương hướng trên lầu bên kia, nhưng mà cũng không có nhìn thấy thiếu gia mà đối phương nói là ai, lại có một phòng bao đang khép hờ.

Tuy rằng đối phương đang nói với chưởng quỳ Phúc bá, nhưng tâm mắt lại rơi ở trên thân thể của nàng.

Hơi hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng gật gật đầu, dù sao mới vừa rồi bàn bạc với chưởng quỳ giống như hấn không có hứng thú đối với thứ nàng mang đến, thiếu gia nào đó ở trên lầu lại để cho nàng mang đồ lên. Tuy rằng không biết vì sao đối phương lại biết nàng và chưởng quỳ đang nói chuyện, nhưng mà thoạt nhìn đối phương giống như có quy định hạn lớn hơn rất nhiều so với chưởng quỳ trước mắt này, có lẽ có thể bàn chuyện với đối phương cũng không chừng.

Lúc trước nàng làm nhiều lạp xưởng và thịt khô như vậy, một mặt là chính nàng muốn ăn, nhưng mà càng nhiều hơn chính là muốn dùng bọn nó để kiếm tiền, hiện tại nàng không có lựa chọn khác.

Chờ Tô Nhượng Hàm mang theo hộp thức ăn theo đối phương đi lên trên lầu, căn phòng đi vào vừa vặn chính là căn phòng bao khép hờ vừa rồi nàng nhìn thấy.

Thời điểm đi tới cửa, xuyên thấu qua khe cửa không đóng kín hoàn toàn, Tô Nhượng Hàm phát hiện trong phòng có một cái bàn đặt trước cửa sổ, có một bóng dáng màu tím ngời ở trước bàn.

Khi bóng người kia nhìn thấy Tô Nhượng Hàm và người khác đẩy cửa đi vào, đối phương chậm rãi quay đầu nhìn nàng cười... Ách, hoặc là nói, đối phương là đang cười nhìn hộp thức ăn trên tay nàng...

Nam tử dẫn nàng lên lầu, lúc này cung kính đứng ở bên cạnh nam tử áo tím mở miệng nói: “Thiếu gia, người đã đến rồi.”

Nam tử áo tím gật gật đầu cười nhìn Tô Nhược Hàm mở miệng nói: “Tại hạ Phụng Vân Cẩm!”

Tô Nhược Hàm nheo lại đôi mắt hạnh, mạnh mẽ áp chế kinh diễm trong mắt, nhìn không được oán thán trong lòng, nam nhân thời đại này ai cũng đẹp mắt như vậy? Chẳng lẽ non xanh nước biếc cổ đại nuôi dưỡng mỹ nhân? Tên tự xưng là Âm Tinh cũng tuấn mỹ giống như một yêu tinh, mà người trước mắt này cũng có vẻ ngoài bất phàm giống vậy.

Chỉ là người trước mắt này một thân trường bào màu tím viền vàng, khoe miệng mỉm cười tao nhã cười nhìn thân nam trang của nàng...

Hắn thoát nhìn, tuy rằng bộ dáng cười đến thực chói mắt thực ôn hòa, nhưng mà không biết vì sao, nhìn quang mang chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt trong suốt của đối phương, Tô Nhược Hàm tổng thấy đối phương có vài phần nguy hiểm, nhìn hắn giống như nhìn thấy một con hồ ly giả dối. Đúng vậy, chính là hồ ly!!!

Tế bào trên người nàng thống nhất kêu gào, nam nhân trước mắt này rất nguy hiểm, nếu chỉ sợ một chút, có khả năng nàng sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nếu đối phương là ông chủ Hương Phiêu Trai này, chỉ sợ nàng bàn chuyện làm ăn với đối phương, không cùng một đẳng cấp với cáo già này, đối phương ăn nàng đến mảnh vụn cũng không còn.

Thấy đối phương nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn của nàng không rời, thân thể của nàng hoàn toàn là phản xạ có điều kiện liên có thái độ hết sức đề phòng.

Đối phương đối với biến hóa của thân thể nàng rõ ràng vừa thấy thì hiểu ngay, hồi lâu sau mí mắt đối phương sụp xuống, đôi mắt khôn khéo hí thành trăng khuyết, khoe miệng thoáng hiện ý cười thần nhiên, giọng nói ôn nhu nhàn nhạt nhẹ nhàng nói ra: “Người không cần khẩn trương, ta chỉ là thấy người có vẻ đang chào hàng món ăn gì đó với Phúc bá, cho nên để người đưa lên cho ta nhìn xem thôi!”

“Người là ông chủ ở đây?” Tô Nhược Hàm nhú mào phán đoán.

Đối phương từ chối cho ý kiến, chỉ là chỉ chỉ hộp thức ăn trong tay nàng nói: “Có thể cho ta nếm thử không? Hình như có vẻ rất thơm.” Cặp mắt hờy lại nheo nheo lại, cái mũi dùng sức hít một hơi.

“Dù sao vừa rồi chường quây cũng đã nói, món ăn bình thường không thể vào được Hương Phiêu Trai. Đột nhiên ta hối hận, có lẽ đồ ăn của ta không thích hợp với tởu lâu của các người.” Tô Nhược Hàm nhìn vẻ mặt đối phương rõ ràng cười đến vô cùng ôn nhu, lại làm cho nàng khẩn trương không thôi, nàng nhất thời bỏ lại một câu xoay người liền muốn chạy.

Nàng mới vừa chuyển thân, giọng nói của đối phương nhẹ nhàng thoải mái truy đến: “Người đang sợ ta?”

Cơ thể Tô Nhược Hàm hơi cứng ngắc, nhưng mà từ bóng lưng căng thẳng đó của nàng có thể thấy được, kỳ thật nàng thực khẩn trương.

Tuy rằng nàng rất muốn mạnh miệng nói mình cũng không sợ đối phương, nhưng mà nàng lại biết nếu nàng quay đầu, ánh mắt của nàng nhất định sẽ tiết lộ cảm xúc chân thật của bản thân.

Cố chấp lại lần nữa nâng chân lên, khi chuẩn bị bước chân đi ra, đối phương lại mở miệng nói lần nữa: “Người không thử một chút liền buông bỏ, cam tâm sao? Hay là nói... Người cam chịu món ăn người mang đến thật sự kém hơn so với đồ ăn của Hương Phiêu Trai ta, người không có lòng tin?”

Bước chân của nàng hung hăng dừng lại, tuy rằng Tô Nhược Hàm biết rõ đối phương dùng phương pháp kích tướng, nhưng mà nàng lại không cam lòng để mình vất vả làm ra lại bị người khác dùng giọng điệu ghét bỏ nói ra. Lập tức gương mặt âm trầm quay đầu trừng mắt nhìn đối phương, chống lại vẻ mặt đầy ý cười kia của Phương Vân Cẩm, nàng nổi cáu vọt tới trước bàn "Phanh" một tiếng đặt hộp thức ăn ở trên bàn nói: “Ai nói ta không có tin tưởng, chỉ sợ đồ ăn trong Hương Phiêu Trai này của người so ra còn kém mấy thứ này của ta đấy!”

“Hả, thật không?” Phượng Vân Cầm khẽ mỉm cười nhíu mày, một bàn tay trắng nõn thon dài như Bạch Ngọc đẩy cái nắp hộp đựng thức ăn ra, bên trong lộ ra gì đó.

Mà cùng với gì đó ở bên trong lộ diện, một mùi thơm nồng đậm nhẹ nhàng xuất hiện, hai mắt của nam nhân cong cong như hình trăng khuyết.

Bàn tay hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật cần đôi đũa lên liền hướng tới mâm thịt khô trên bàn, đột nhiên Tô Nhược Hàm tỉnh lại liền đánh qua một cái tát nói: “Đã lạnh rồi, để cho phòng bếp chưng nóng lại mới ăn được.”

Khi Phượng Vân Cầm ở phía đối diện phát hiện một bàn tay nhỏ xinh dùng sức vỗ vào trên tay của mình, tươi cười trên mặt hơi hơi cứng đờ, kinh ngạc nhìn bàn tay vừa bị đánh của mình, một lúc sau cũng chưa có phục hồi tinh thần lại.

Ôi... ông trời ơi, để cho nàng biến mất khỏi chỗ này đi!

Tô Nhược Hàm như gặp quỷ trừng mắt nhìn móng vuốt của mình đột nhiên không nghe lời... Hận không thể trừng cho móng vuốt mình cứ như vậy mà biến mất đi.

“Kia, cái kia... Ta, ta không phải cố ý, chỉ, chỉ là...” Gương mặt của nàng sung huyết đỏ bừng, trong lòng lại khẩn trương đến cực điểm, hận không thể cho mình vài cái tát tai, nàng là bị nào rút đi? Biết rõ nam nhân trước mắt này cũng không ôn hòa để nói như vẻ ngoài, nàng lại còn to gan lớn mật đi vuốt ve tay người khác...

Trên mặt đối phương hơi hơi hiện lên vẻ xấu hổ không được tự nhiên, đưa tay che miệng hơi hơi ho nhẹ, nhìn sang thủ hạ đã muốn há hốc mồm nói: “Phượng Thiên, người mang đồ này đi để cho phòng bếp chưng nóng rồi đưa lại đây.”

Lúc này Phượng Thiên đứng ở một bên đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng cúi đầu, sợ thiếu gia nhà mình phát hiện trong mắt mình chột lóe qua ý cười. Nhưng mà theo hai vai khẽ run run lúc hắn xoay người cần

theo hộp thức ăn đi ra cửa, cũng không khó để cho người ta nhìn ra hẳn đang cười... Phượng Vân Cầm ở phía sau hai mắt nheo lại nguy hiểm liếc mắt nhìn bóng dáng Phượng Thiên một cái, trong lòng cân nhắc, phải để cho gia hỏa kia đi làm nhiệm vụ ở đâu thì mới tốt đây?

Ở lúc Phượng Thiên cần hộp muốn ra ngoài, Tô Nhược Hàm giống như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói: “Đợi chút!”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Dám Đánh Cuộc Không

Tô Nhượng Hàm ng ồi đối diện, trong lòng như đánh trống.

Nhìn Phượng Thiên đã bưng mấy cái khay đi xuống dưới lầu, đáy lòng của nàng ần ần có chút hối hận.

Vì sao vừa r ồi lại đột nhiên thiếu kiên nhẫn như vậy, làm cho mọi việc đi tới tình trạng hiện tại này đây?

Phượng Vân Cẩm cười tủm tỉm c ần một ly trà xanh nhìn nàng, thấy mày liễu thanh tú gắt gao cau lại cùng một chỗ, khóe miệng tươi cười có chút giảo hoạt hỏi: “Tô công tử... Người đang khẩn trương sao?” Ánh mắt của hắn quét về phía thái dương của nàng đang rịn ra mồ hôi tinh mịn. Nhưng mà chỉ một cái liếc mắt này, khi t ần mắt của hắn liếc qua lỗ tai trắng nõn, th ần sắc hơi hơi dừng một chút.

“Có sao?” Tô Nhượng Hàm giật mình.

Phượng Vân Cẩm bu ồm cười lắc lắc đầu: “Chẳng lẽ là trong phòng quá nóng? Trán của người cũng xuất mồ hôi.”

Vừa nghe Phượng Vân Cẩm nói, khóe miệng của nàng hơi run rẩy, đang mùa đông khắc nghiệt, sẽ nóng sao?

Nghe vậy nàng khép mí mắt, nhanh chóng đi ầu chỉnh lại nỗi lòng, mạnh mẽ tự áp chế tâm tình khẩn trương của mình xuống cười nhẹ nói: “Phượng lão bản suy nghĩ nhiều... Ta đây có cái tật xấu, khi nghiêm túc suy nghĩ thật sự sẽ ra mồ hôi. Nếu ta đã nói ra, như vậy thì đối với đ ờ của mình có tin tưởng, chỉ là hy vọng đợi lát nữa sau khi có kết quả, Phượng lão bản ngài

nói chuyện giữ lời là được.” Những lời này của nàng thực rõ ràng có ý tứ hàm xúc, chính là hy vọng sau khi có kết quả, nam nhân cười đến giống như hờ hững, không cần nói nói không giữ lời chơi xỏ lá mới đúng.

Nhìn Phượng Thiên bưng lap xưởng và thịt khô vừa rỗi phòng bếp đã chưng nóng đi xuống mời thực khách nếm thử, suy nghĩ của nàng lại nhớ tới lúc nãy, khi Phượng Thiên bưng lap xưởng chuẩn bị xuống lầu đưa cho phòng bếp.

Lúc ấy thời điểm Phượng Thiên sắp ra cửa, Tô Nhược Hàm đột nhiên gọi đối phương lại: “Đợi chút!”

Đối phương khó hiểu quay đầu nhìn về phía nàng.

Nàng liếc hộp thức ăn cùng với cái khay ở bên trong một cái nói: “Lúc đi phòng bếp chưng nóng, nói cho đầu bếp trong phòng bếp nếm thử một chút thì có thể, nhưng mà thỉnh hạ miệng lưu tình, ít nhất phải để lại hai phần ba đưa lên cho chúng ta.”

Từ trong lời Tô Nhược Hàm vừa nói ra, thần sắc của Phượng Thiên và Phượng Vân Cẩm đều hơi kinh ngạc, nhất là Phượng Vân Cẩm, nụ cười nhẹ vốn ôn nhã đột nhiên cương cứng ở trên mặt hần.

Vừa vặn là, giờ phút này chương quỳ Phúc bá ở dưới lầu đi lên. Vốn không có gì, nhưng mà vừa nghe Tô Nhược Hàm nói lời này, lão nhân lập tức đen mặt. Bất chấp đối phương và thiếu gia nhà mình nói chuyện gì, chỉ biết là lời nói kia của Tô Nhược Hàm rõ ràng có chút vũ nhục người khác, nổi cáu giận dữ hét lên: “Lời này của người có ý tứ gì? Chẳng lẽ ý tứ của người, đầu bếp và tiểu nhị trong phòng bếp của chúng ta còn có thể tham ăn đồ của người hay sao?”

“Ta đây là để phòng cho khỏi xảy ra.” Tô Nhược Hàm nhún mày mở miệng.

Tuy rằng không dự đoán được sẽ bị chương quỳ nghe được, nhưng mà nàng dám nói như vậy cũng có đạo lý của nàng. Buổi sáng thời điểm nấu lap xưởng và thịt khô, chính nàng đã ăn qua, đầu bị hương vị kia làm cho

thèm ăn chảy nước miếng. Huống chi là người chưa bao giờ ăn qua đồ ăn này. Một câu dặn dò như vậy, cũng hoàn toàn miễn cho người trong phòng bếp ăn ngon miệng, nhất thời không dừng lại được mà ăn hết.

Phúc bá bị nàng nói làm cho tức giận đến cả người phát run, đầu bếp trong Hương Phiêu Trai, có sợn trần hải vị gì mà chưa có ăn qua? Cho dù là ngự thiện của Thương Lan quốc và Phượng Lan quốc bọn họ cũng đã làm, chẳng lẽ sẽ còn tham ăn một chút thịt hun khói của hỗn tiểu tử trước mắt này? Thật sự là tức chết người mà...

Phượng Vân Cẩm ở một bên nhìn bộ dáng Phúc bá bị tức sắp trúng gió, nghĩ đến đối phương theo phụ thân của mình cũng đã nhiều năm. Vốn ông ấy cũng đã cáo lão nghỉ ngơi lúc tuổi già, nhưng mà nghe nói Hương Phiêu Trai mở ra ở Thương Lan quốc, lần này ông ấy mới có thể đột nhiên rời núi đến Lâm Lan thành tạm thay mặt chức chủ quản này, đó hoàn toàn cũng là nhìn ở mặt mũi của phụ thân mình. Để tránh thực sự làm cho Phúc bá tức giận đến ngột ngạt, Phượng Vân Cẩm hơi hơi nhìn sang ra hiệu cho Phượng Thiên đứng ở bên kia mang theo hộp thức ăn xem nào nhiệt.

Sau khi Phượng Thiên tiếp nhận tín hiệu, nhanh chóng tỏ thái độ mở miệng nói với Tô Nhược Hàm: “Này, vị công tử này...”

“Tô Nhược Hàn...” Đột nhiên Tô Nhược Hàm mở miệng.

Phượng Thiên ho nhẹ một cái rồi nói: “Khụ... Tô công tử, đầu bếp trong tửu lâu Hương Phiêu Trai của chúng ta đều là nhân tài kiệt xuất, mỗi một chi nhánh cũng là sư phó đứng đầu...”

“Ta hiểu được!” Tô Nhược Hàm đánh gãy lời Phượng Thiên nói: “Ta đối với thức ăn mình mang đến rất có tin tưởng, nhất là lạ xưởng kia... Ta dám nói nó là món ăn mới trong tam quốc tuyệt đối chưa từng xuất hiện qua, người hiểu không?”

Hắn hiểu không?

Phượng Thiên cúi đầu quan sát đồ ăn trong hộp thức ăn mang theo, tuy rằng đã lạnh, nhưng mà bên trong không ngừng bay ra mùi thơm, thật ra

cũng làm cho hắn có vài phần hiểu rõ. Nhưng mà... Có khoa trương như nàng nói không?

Bên này hai người Phụng Thiên và Phụng Vân Cầm đều không mở miệng, thì Phúc bá ở bên kia đã bị tức giận đến xanh cả mặt, cả người trực tiếp nổi bão rồi.

“Biết, biết cái gì mà biết... Làm sao đồ sậy khô còn không phải là đồ sậy? Nhà nào cũng đã làm. Người dám cần đồ bình thường như vậy đến Hương Phiêu Trai quấy rối thì cũng quên đi, lại còn vũ nhục người khác. Nếu muốn dựa vào một chút đồ sậy này mà khiến cho khách nhân của Hương Phiêu Trai chúng ta thích, chúng ta ở đây chẳng phải là biến thành tử lâu hạng ba rồi hả?” Phúc bá bị bộ dáng tự tin của Tô Nhược Hàm làm cho tức giận hồng người, nhất thời lời nói có vài phần không lưu tình nể mặt. Hắn không có chú ý tới Phụng Vân Cầm ở một bên trên mặt cười nhạt lộ ra một chút thần sắc không đồng ý.

“Đồ sậy bình thường... Không có người sẽ thích phải không? Vậy người có dám đánh cuộc với ta hay không?” Khóe miệng Tô Nhược Hàm tràn ra một nụ cười lạnh.

Vốn ban đầu nàng bởi vì hơi thở nguy hiểm trên người của Phụng Vân Cầm, làm cho nàng có chút sợ hãi bị tính kế, liền đánh mất luôn ý niệm trong đầu muốn bán lại xưởng cho Hương Phiêu Trai. Nhưng mà lúc này Phúc bá nói lời cố ý hạ thấp giá trị, làm cho tính ác liệt hiểm có trong người nàng xông ra.

Đánh cược?

Lông mày Phụng Vân Cầm thâm thúy nhíu lên, nhìn hai mắt Phúc bá khóa chặt Tô Nhược Hàm, trong mắt thoáng lộ ra vẻ dăm chiêu.

Có lẽ là Phúc bá không ngờ rằng nàng sẽ đột nhiên mở miệng muốn đánh cược với mình, vẻ mặt hơi sững sờ một chút thì nghe được Tô Nhược Hàm cười lạnh mở miệng lần nữa: “Lão ngài dám không?”

“Đánh, đánh cuộc gì?” Phúc bá kinh ngạc mở miệng.

Tô Nhượng Hàm liếc mắt nhìn Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh một cái, nhìn thấy trên mặt đối phương có vẻ dăm chiêu, trên mặt có sự nghiêm túc vươn ngón trỏ sờ sờ cái mũi mở miệng nói: “Liền đánh cược ở dưới lầu tùy tiện tìm mười khách nhân ăn thử món ăn ta mang đến, nếu trên tám người thích, thì tính là ta thắng như thế nào?”

“Vậy nếu ngược lại?” Phúc bá phản xạ có điều kiện mở miệng.

“Vậy tính ta thua!” Tô Nhượng Hàm cất bước đi đến đối diện Phượng Vân Cẩm, vẫy nhẹ vạt áo ngẩng xuống.

Tô Nhượng Hàm mới nói ra, Phượng Vân Cẩm liền lạnh giọng ho khan một cái, thế này mới bừng tỉnh lão nhân gia Phúc bá hẳn... Giống như vừa rồi bởi vì hắn quá mức tức giận, cho nên trước mặt thiếu gia nhà mình, lại ở chỗ này tranh chấp với tiểu tử này, không có chú ý tới trước đó, tiểu tử này và thiếu gia nhà mình rốt cuộc đang nói chuyện gì.

Tình cảnh lúc này, trong lúc nhất thời làm cho Phúc bá có chút xấu hổ nhìn về phía Phượng Vân Cẩm... tỏ vẻ chính mình đã làm cho thiếu gia khó xử.

“Ha ha... Nếu muốn đánh cược, há có thể không có tiền đặt cược đâu? Như vậy đi... Nếu người thắng, ta liền đưa một phần ba cổ quyên Hương Phiêu lâu cho người. Nhưng ngược lại nếu người thua, người lại nên làm cái gì bây giờ?” Đột nhiên Phượng Vân Cẩm không biết từ nơi này lấy ra một cái chiết phiến (quạt xếp), nhẹ nhàng phe phẩy cười nhẹ mở miệng.

“Người có thể toàn quyền làm chủ Hương Phiêu Trai?” Ánh mắt của nàng nhìn kỹ đánh giá hắn.

Phượng Vân Cẩm buông cây quạt trong tay, nâng chén trà uống một ngụm mới cười khê mở miệng: “Tại hạ bất tài, vừa vặn là lão bản Hương Phiêu Trai này!”

Tô Nhượng Hàm nghe xong đối phương nói, hiểu rõ gật gật đầu.

“Ta sẽ không thua.”

“Vậy nếu người thua? Dù sao người cũng phải nói ra tiền đặt cược chứ?” Phụng Vân Cẩm mạnh mẽ thu hồi chiết phiến trong tay, khoe miệng tươi cười có vài phần ý tứ hàm xúc không rõ.

Lời nói của hắn, làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm cảm thấy là lạ, cảm thấy trong những lời này của đối phương có ý tứ gì đó, nhú mày suy nghĩ một chút sau đó mở miệng: “Nếu ta thua... Ta sẽ viết ra mười công thức đồ ăn mới cho Hương Phiêu Trai các người... Cam đoan tuyệt đối là món ăn mới mẻ độc đáo trong tam quốc.”

“Ai biết người nói thật hay giả, người thua, phỏng chừng cái người gọi là đồ ăn mới, có lẽ cũng không có gì hay.” Phúc bá ở một bên không phục nói thầm, nhưng mà thấy ánh mắt bất đắc dĩ của thiếu gia nhà mình nhìn sang, nhất thời giọng nói nhỏ dần, biến thành âm thanh lờ lờ.

Cho dù giọng Phúc bá rất nhỏ, nhưng Tô Nhược Hàm lại tai thính nghe được.

Vẻ tươi cười trên mặt nàng càng khắc sâu hơn, ngẩng đầu nhìn Phụng Vân Cẩm ở đối diện vẻ mặt nghiêm cẩn mở miệng: “Người cảm thấy thế nào?”

“Có thể!” Phụng Vân Cẩm thu lại nụ cười ôn nhu trên mặt, đôi mắt khôn khéo hơi nheo lại, thần nhiên gật gật đầu.

“Nhưng mà...” Tô Nhược Hàm lại mở miệng lần nữa.

“Nếu ta thắng, ta không cần cố quyên Hương Phiêu lâu này của người...” Một phần ba cổ quyên một gian Hương Phiêu lâu, căn bản không phải là mong muốn của nàng.

“Vậy người muốn cái gì?” Phúc bá bệnh cũ lại tái phát, nhất thời gấp đến độ ở một bên mở miệng chen vào.

Tô Nhược Hàm vẫn chưa quan tâm Phúc bá, ngược lại là vẻ mặt ngạo nghễ mở miệng: “Chờ lúc nữa có kết quả rồi bàn lại đi!” Nàng muốn là toàn bộ chi nhánh sở hữu Hương Phiêu Trai... nhưng mà hành vi sư tử

ngoạm như vậy... vẫn đợi lát nữa lấy kết quả rồi có vốn đàm phán lại nói sẽ tốt hơn.

Toàn bộ mọi chuyện cứ như vậy mà đến, hiện tại cũng không còn con đường lui cho Tô Nhược Hàm.

Phượng Thiên đã bung lập xưởng ba mùi vị, còn có một ít thịt khô hun khói nàng mang đến đi xuống lầu, lát sau sẽ công bố kết quả.

Mà lúc này không khí trong phòng đã có chút cổ quái.

Chỉ vì lúc này còn để lại một phần lập xưởng chưng nóng và thịt khô trên bàn ở trong phòng hiện tại đang bốc khói, một mùi thơm nồng đậm tràn ngập cả gian phòng.

Tô Nhược Hàm mới mặc kệ không khí có kỳ quái hay không, buổi sáng ra cửa còn chưa ăn cơm, vừa rồi nàng còn nói cả buổi, lúc này đói bụng quan trọng hơn, cầm qua một đôi đũa liền đưa tới đĩa lập xưởng trên bàn.

Phúc bá đứng ở phía sau Phượng Vân Cẩm, lúc này trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc, hai mắt tròn trịa nhìn chằm chằm lập xưởng cắt thành lát nhỏ, không kìm chế được mà âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

Hình như... Thật sự rất thơm...

Cái kêu là lập xưởng gì đó... Thoạt nhìn đỏ au, còn có vẻ óng ánh, được làm từ thịt gì vậy?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mặc Nhi Mật Tích

“Không tốt... Không tốt... Đại thiếu gia, xảy ra chuyện rồi.”

Lúc này một hạ nhân vội vã vọt tới trong thư phòng của Liễu Phong Liệt sốt ruột la to.

“Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ rồi hả?” Vốn Liễu Phong Liệt đang kiểm tra sổ sách nhú mày ngẩng đầu nhìn về đối phương, khi nào thì hạ nhân trong Liễu phủ không có quy củ như vậy?

Ở dưới ánh mắt sắc bén của Liễu Phong Liệt, lúc này sắc mặt hạ nhân kia đã xám trắng, cả người run run không thôi mở miệng nói: “Đại, đại thiếu gia... Tiểu chủ tử hẩn, hẩn...”

Liễu Phong Liệt vốn lại cúi đầu xem xét sổ sách, nghe lời nói ấy mạnh mẽ ngẩng đầu, giọng điệu có vài phần tàn khốc lớn tiếng mở miệng nói: “Mặc nhi hẩn làm sao vậy?”

“Tiểu chủ tử hẩn, hẩn không thấy nữa!” Hạ nhân cả người run run cúi đầu nói ra.

Liễu Phong Liệt mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt đại biến vọt tới trước mặt gia nô, một phen túm cổ áo của hẩn: “Chuyện gì xảy ra? Không phải vừa rồi Mặc nhi còn đang ở thiên sảnh ôn tập công khóa sao?” Trong khoảng thời gian ngắn, vì sao lại đột nhiên không thấy? Chẳng lẽ là... Mặc Tử Khanh?

Ý tưởng mới vừa hiện lên ở trong đầu Liễu Phong Liệt đã lập tức bị hẩn lắc đầu phủ quyết, nếu quả thật là như vậy, lúc trước hẩn cũng sẽ không

đồng ý để Mặc nhi trở lại Liễu gia.

Vậy rốt cuộc Mặc nhi đi đâu?

Chẳng lẽ... Là kẻ bắt tiêu muội đi, lúc này lại chạy tới bắt Mặc nhi?

“Phân phó xuống, toàn bộ đi tìm cho ta, nhất định phải tìm được Mặc nhi.” Liễu Phong Liệt vội vàng bỏ lại những lời này sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Mới vừa đi được hai bước, đột nhiên hắn dừng lại, mày dãn dãn nhíu lại, đột nhiên nghiêng người nhìn về phía hạ nhân đang ở phía sau hỏi: “Lúc Tam thiếu gia rời đi, Mặc nhi có ở đây không?”

Ách... Người hầu sững sốt một chút, suy tư hồi lâu sau mới do dự lắc đầu: “Không rõ ràng lắm...”

Nghĩ đến hôm nay lúc Phong Viêm và mình nói chuyện ở thư phòng, còn có Mặc nhi trưởng thành sớm, trong lòng Liễu Phong Liệt ảm ảm có loại dự cảm không ổn, nhanh chóng xoay người ở trên án thư nhanh chóng hạ bút viết xuống một phong thư đưa cho hạ nhân phân phó nói: “Nhanh chóng kêu người ra roi thúc ngựa đưa phong thư này đến phân hội Lâm Lan thành, để bọn họ chuyển giao gấp cho Tam thiếu gia.”

Sau khi thấy hạ nhân mang thư lui ra, Liễu Phong Liệt khó nén lo lắng đi ra bên ngoài, chuẩn bị phân phó người trong phủ đi tìm.

Hy vọng không nên giống như hần phán đoán.

Lúc sáng sớm, gió lạnh vù vù thổi qua, một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy trên quan đạo hướng tới biên cảnh Lâm Lan thành.

Liễu Phong Viêm ngồi ở bên trong xe ngựa, có chút phiến lòng nóng nảy lật chuyển sổ sách trong tay, nhưng mà một chữ cũng không đọc được.

Từ sau khi xuất phát ở Phượng Dương thành, bọn họ vẫn luôn ngựa không ngừng vó gập gút lên đường. Trong lúc ở trong thành trấn đổi ngựa xong liền xuất phát, đã một ngày một đêm không có nghỉ ngơi.

Đột nhiên truyền đến một tiếng hất xì, phút chốc Liễu Phong Viêm liền sửng sốt.

Suy nghĩ một chút, hắn đưa tay vỗ mạnh xe ngựa nói ra phía bên ngoài: “Liễu Nghị... Người bị cảm lạnh sao? Nếu không thì người vào trong đi, ta đến đánh xe một lúc đi!”

Nghĩ tới mùa đông khắc nghiệt, một ngày một đêm đầu là một mình Liễu Nghị đánh xe, nghĩ đến tiếng hất xì vừa rồi, hắn là hắn bị phong hàn.

Liễu Phong Viêm thành linh nói vậy, làm cho Liễu Nghị đang đánh xe ở bên ngoài sửng sốt một chút, hắn khó hiểu nói: “Tam thiếu gia... Ta không có bị phong hàn mà, người đánh xe làm gì, lập tức cũng sắp đến Lâm Lan thành.”

“Vừa rồi ta nghe người hất xì một cái...” Liễu Phong Viêm nhú mày.

Liễu Nghị ở ngoài xe ngựa chỉ cảm thấy thật khó hiểu, đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, bần chần mở miệng: “Nhưng là ta không có...”

Hai mắt Liễu Phong Viêm híp lại, hắn ta không hất xì, mà có tiếng người hất xì, chẳng lẽ là bản thân mình hay sao?

Đột nhiên ở phía sau, bên trong xe ngựa lại truyền đến một tiếng hất xì...

Hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Nghị đồng thời mãnh liệt quay đầu nhìn về phía bên trong xe ngựa...

Lúc này phía sau mấy bao hành lý có một bóng dáng nho nhỏ sắc mặt đỏ bừng ngã ra.

Trong phòng im lặng, nam tử áo tím ngồi trước bàn, nhìn chén đĩa trên bàn đã trống rỗng, sâu kín thở dài một hơi.

Mà lúc này Phúc bá thần sắc phức tạp ngồi ở chỗ kia, đang cầm một ly trà xanh uống, sau khi giảm bớt vài phần cảm giác tê tê cay cay mang theo nóng đốt ở trong miệng, hắn mới xoa xoa cái trán nhuế nhại mồm hôi nói: “Thiếu gia... Hôm nay mất lão nô thật là vụng về” Chưa từng nghĩ tới đồ sấy bình thường, còn có cái gọi là lap xưởng gì đó, lại có hương vị đặc biệt như vậy.

Nhất là khi lần đầu tiên miệng nếm thử lap xưởng, chỉ cảm thấy khẩu vị có chút kỳ quái, một cảm giác khó hiểu xuất hiện ở trong miệng, làm cho người ta ăn xong miếng thứ nhất còn muốn ăn tiếp miếng thứ hai.

Ba loại khẩu vị, hương vị hoàn toàn không giống nhau, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, còn muốn ăn nữa.

Khóe miệng Phượng Vân Cẩm hơi hơi giơ lên vẫn chưa trả lời, ngược lại là giơ lên bàn tay phải thon dài sạch sẽ như Bạch Ngọc nhìn xuất thần.

Một lúc sau ngẩng đầu xuất thần nhìn về phương hướng cửa bên kia, nghĩ lại vừa rồi nàng tự tin nói ra câu kia: “Ta có thể đưa ra phương pháp làm món ăn này, nhưng mà ta muốn yêu cầu phân chia một phần lợi nhuận của món ăn này bán ra ở mỗi chi nhánh Hương Phiêu Trai của người... Nếu người đồng ý, ta còn có thể cung cấp món ăn mới.”

Rõ ràng lúc ấy bộ dáng của nàng cũng rất khẩn trương, lại vẫn cố chấp nhìn hắn.

Vì sao nàng có thể chắc chắn hẳn nhất định sẽ đáp ứng nàng đây?

Bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện ở ngoài cửa phòng, gõ gõ cửa đi vào.

“Thiếu gia, ta đã trở về” Phượng Thiên hé ra gương mặt táo bón đi vào.

“Nàng đi đâu?” Bàn tay sạch sẽ như bạch ngọc của Phượng Vân Cẩm cầm ly rượu nhẹ uống một ngụm, thế này mới ngẩng đầu nhìn người tới thản nhiên mở miệng.

“Sau khi ta đi theo người ra khỏi Hương Phiêu Trai, đầu tiên là bị hắn mang theo ta đi hai vòng ở chợ, sau đó lại đi tới ngõ nhỏ phía sau một khách điểm bậc nhất, đợi đến lúc ta đi theo vào, lại đột nhiên không còn thấy bóng dáng của hắn.” Phượng Thiên nhíu mày đứng ở nơi đó bầm báo. Có một chuyện hắn không thể nào hiểu nổi, ngõ nhỏ phía sau khách điểm rõ ràng chính là ngõ cụt, hắn đuổi theo đi vào thì người đã biến mất, việc này nghĩ như thế nào, cũng có vài phần cổ quái.

“Không nghĩ tới, người lại có thể cũng bị người quăng đi, là gần đây người quá rảnh rồi, cho nên năng lực thụt lùi rồi hả?” Phượng Vân Cẩm ôn nhu cười quay đầu nhìn về phía hắn.

Phượng Thiên rồi rầm nhíu mày, thiếu gia nhà mình có thể dừng cười ôn nhu nhìn mình như vậy được không, đi đầu này làm cho đáy lòng của hắn sợ hãi, thực không có cảm giác an toàn... Minh theo dõi một người không có võ công lại có thể bị quăng, chuyện như vậy thực sự cũng có chút dọa người.

“Tiểu tử kia hình như biết được ta đi theo hắn...” Phượng Thiên mở miệng giải thích.

Lời vừa nói ra đưa tới Phúc bá ở một bên liếc mắt khinh bỉ, tiểu tử này còn dám nói mê sảng nữa? Người kia rõ ràng không biết võ công, làm sao có thể phát hiện được hắn?

“Nàng có lỗi tai!” Phượng Vân Cẩm có vẻ đăm chiêu nhìn mu bàn tay của mình đột nhiên mở miệng.

Phượng Thiên hơi giật mình sững sờ hỏi: “Có ý tứ gì?”

Thấy hắn chưa hiểu được, khóe miệng tươi cười của Phượng Vân Cẩm lại càng sâu hơn vài phần: “Nàng là một nữ nhân.”

Về mặt Phụng Thiên nhất thời kinh ngạc thất sắc: “Nữ, nữ nhân?”

Một nữ nhân lại mặc nam trang chạy tới Hương Phiêu Trai nói chuyện làm ăn, hơn nữa... lại còn dám đánh cược với thiếu gia nhà mình... Càng quá đáng là, sau khi nàng thắng cược, lại còn có công phu sư tử ngoạn... Một nữ nhân dám dùng sư tử ngoạn đối với thiếu gia giống như h ồ ly là thiếu gia nhà mình nàng rốt cuộc là... người không biết nên không sợ? Hay là nữ nhân này có tim gấu mật hồ?

Ách, dù sao mặc kệ đối phương là nam nhân cũng tốt nữ nhân cũng thế, thiếu gia giao nhiệm vụ xuống cũng chưa hoàn thành, người cũng đã đánh mất...

Chỉ có chờ thời điểm ba ngày sau nàng lại tới cửa, đến lúc đó cho dù thế nào cũng phải đi đầu tra một phen.

“Nhưng mà thiếu gia à... Người thật sự tin tưởng nữ nhân kia sao? Dù sao sở hữu chi nhánh Hương Phiêu Trai... phân chia như vậy cũng không phải là một con số nhỏ.” Phúc bá chép miệng, vừa r ồi ăn qua chút gì đó còn chưa thỏa mãn, vòng vo mở miệng.

Phụng Vân Cẩm thần nhiên liếc Phúc bá, tươi cười trên mặt có vài phần khôn khéo tính kế: “Đó đương nhiên không phải một con số nhỏ... Nhưng mà món ăn này lại kiếm bạc đến cho chúng ta, đó có thể càng thêm không phải là con số nhỏ. Hơn nữa các người không muốn biết, hương vị kỳ quái trong món ăn mới là gia vị gì sao?”

Hai người Phúc bá và Phụng Thiên nghe xong đồng thời gật đầu, cái này thật ra là rất muốn biết.

Phụng Vân Cẩm tin tưởng nữ nhân kia, xác thực có năng lực càng kiếm nhiều tiền cho hắn, không thể nói rõ vì sao, chỉ là nén giận trong mắt đối phương thời điểm đánh cược với Phúc bá, hắn cảm thấy ánh mắt của nàng có một chút...

Mà vào lúc này trong con ngõ nhỏ Phụng Thiên đã đuổi theo, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện ở tại nơi đó.

Đối phương cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau khi phát hiện cũng không có ai, thế này mới mở miệng nhỏ giọng nói thầm một câu rồi vội vàng rời đi.

Từ trong miệng đối phương mơ hồ nghe được một câu: “Sớm biết nhất định sẽ có người theo dõi ta, nhưng mà muốn theo dõi ta, không có cửa đâu...”

Người này vừa vặn chính là Tô Nhược Hàm mà Phượng Thiên đã đánh mất.

Lúc nàng ở Hương Phiêu Trai đi ra, cũng đã đoán Phượng Vân Cẩm cười giống như hồ ly hẳn là sẽ phái người đi theo nàng cho coi. Nàng liềnlung lay đi dạo lung tung một vòng ở chợ, quả nhiên bị nàng nhìn thấy cái tên gọi là Phượng Thiên đi theo mình, nàng liềnliền đi tới ngõ nhỏ bên này.

Sau khi tiến vào ngõ nhỏ nàng liềnliền trốn đi vào không gian, sau đó nghe được bên ngoài không còn thanh âm, nàng cũng không dám đi ra.

Bởi vì thời gian ở bên ngoài khác biệt với trong không gian, nàng một mình ở trong không gian bận việc hơn nửa ngày, thu hoạch rất nhiều gia vị gừng, hạt tiêu, còn có hành và tỏi. Sau khi thu hoạch xong, nàng lại trồngrồng một đám lớn một lần nữa, nàng mới ở trong không gian thay bộ nam trang kia ra, ngược lại mặc vào quần áo thường ngày rồi mới lắcmình ra khỏi không gian.

Vì để cẩn thận, lần trước nàng đi chợ có mua một cái đầu lạp (nón) mang theo sa mỏng mang ở trên đầu. Nàng cũng không tin đã như vậy rồi, đối phương còn có thể nhận ra bản thân hay sao?

Ra khỏi ngõ nhỏ, Tô Nhược Hàm chuẩn bị đi sang đường đối diện mua vài cái bần chậu chén muống, chuẩn bị dùng để đặt ở trong không gian, vạn nhất ngày nào đó nàng gặp phải chuyện gì cần tránh ở trong không gian, nàng còn có chút đồ dùng sinh hoạt nhà bếp, như vậy ở bên trong ngực bao lâu cũng không có vấn đề

Lúc đi ngang qua cửa một khách điểm, nàng bị người phía trước lao nhanh vọt tới đụng phải một cái.

“Thực xin lỗi!” Đối phương vội vàng nói một tiếng, sau đó liền cùng người phía sau nhanh chóng vọt vào trong khách điểm.

Vào lúc nàng rũ mắt thì nhìn thấy đối phương là một nam nhân ôm một đứa nhỏ, mà vẻ mặt đứa nhỏ kia đỏ bừng, ánh mắt có chút mơ hồ, có lẽ là đứa nhỏ kia sinh bệnh, cho nên nam tử đó mới lo lắng như vậy đi.

Xoay người rời đi nàng không có phát hiện, đứa nhỏ được đối phương ôm vào trong lòng vội vàng rời đi, khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng ở phía dưới đầu lạp, hơi suy yếu miệng mấp máy môi, hai chữ yếu ớt bật ra từ trong miệng.

Mẫu thân...

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thích Nhặt Loạn

“Liều Nghị... Người nhanh đến y quán gần nhất thỉnh thầy thuốc sang đây...”

Liều Phong Viêm ôm Mặc nhi sốt cao không ngừng nhanh chóng vọt vào trong căn phòng tốt đã được giữ riêng, trong giọng nói có vài phần sốt ruột và lo lắng phân phó.

Liều Nghị đi vào ở sau cùng, trên mặt nghiêm túc gật gật đầu, nhanh chóng xoa người chạy ra bên ngoài.

Mà lúc này tiểu nhị đưa bọn họ vào một gian phòng, cũng bị Liều Phong Viêm phân phó đi mang một chậu nước lạnh đây.

Đợi cho tiểu nhị bùng nước nóng lên, Liều Phong Viêm nhúng ướt khăn lông đắp trên trán cho Mặc nhi. Hắn lấy giấy bút tới, rất nhanh viết xong một phong thư, xoay người đưa cho tiểu nhị một khối bạc vụn rồi mới phân phó nói: “Người lập tức đưa phong thư này đến thương hội Liều gia trong Lâm Lan thành đi, để cho người phụ trách tiếp nhận phong thư này.”

Tiểu nhị vui rạo rức nhận lấy bạc vụn rồi mang theo phong thư rời đi.

Liều Phong Viêm nhíu mày cúi đầu nhìn chăm chú vẻ mặt đỏ bừng của Mặc nhi, lúc này mới phát hiện miệng của cậu không ngừng nhỏ giọng nhắc tới hai chữ "Mẫu thân", trong mắt của hắn lộ ra vẻ lo lắng cùng với phức tạp.

Nhị tỷ của hắn trước kia đối đãi với Mặc nhi như thế nào, thời điểm hắn đến Mặc gia đón Mặc nhi về Liễu gia xem như hiểu biết thấu triệt.

Chưa từng nghĩ tới đứa nhỏ này lại ở thời điểm sinh bệnh yếu ớt, tâm tâm niệm niệm của nó lại là người nương nấn tâm.

Thật sự là một đứa nhỏ làm cho người ta đau lòng, nó mới bốn tuổi thôi!

Sau khi nó biết mình đến Lâm Lan thành là vì tìm nương của nó, lại vụng trộm đi theo mình chạy đến biên cảnh Lâm Lan thành này. Hơn nữa là bởi vì vụng trộm trốn tránh ở bên trong xe ngựa, một ngày một đêm cũng không có ăn cơm, cảm nhiễm phong hàn lại đói khát, nó hoàn toàn ngã bệnh.

Cũng không biết Mặc nhi vụng trộm chạy theo sau, tình huống của đại ca mình ở bên kia ra sao rồi?

Nếu trong nhà không thấy Mặc nhi, chỉ sợ là sẽ khiến cho đại loạn rồi.

Lúc nghĩ đến đây, Liễu Phong Viêm trừ bỏ lo lắng bệnh tình của Mặc nhi, lại có chút lo lắng Liễu phủ hỗn loạn vào lúc này. Chỉ hy vọng Mặc nhi có thể nhanh chóng hạ sốt, sau đó mình lại phái người trở về thông báo cho đại ca một tiếng.

Đợi cho đến khi Tô Nhược Hàm về tới nhà, đã là sau giữa trưa.

Thời điểm ở chợ, nàng mua một ít bần chấu chén muống, lại đi dạo một vòng quây bán thịt heo, thương lượng một chút với ở đại thúc bán thịt lần trước. Đối phương lấy giá bán so với lần trước thì rẻ hơn một chút lại đưa tới cho nàng một trăm cân thịt, hơn nữa lại tìm mấy bộ ruột non miễn phí cho nàng. Nhưng mà đối phương uyển chuyển hỏi nàng ruột non này ăn làm sao, đầu bị Tô Nhược Hàm lơ đãng chuyển hướng câu chuyện.

Sau đó đối phương nhiệt tình đưa thịt đến trong nhà cho nàng, lại để lại một ít xương sườn và xương ống, nói là để cho nàng hầm canh dùng.

Thịt heo tạm thời bỏ vào trong không gian, nàng lại đặt cây giống quả quýt mua được ở chợ vào trong không gian.

Mùa đông khắc nghiệt vốn không có hoa quả gì, thật vất vả nhìn thấy trong một tiệm bán cây cảnh ở chợ có hai cây nhỏ trụi lủi, vừa hỏi tỉ mỉ mới biết cây nhỏ kia là quýt vàng. Tô Nhượng Hàm nghĩ đến hương vị quả quýt chua chua ngọt ngọt, mạnh mẽ nuốt xuống nước miếng trong miệng. Chống lại ánh mắt cổ quái của Phương lão bản, nàng thật sự là mua hai cây ăn quả quýt vàng trở về.

Có không gian tồn tại, nàng hoàn toàn có thể trồng quýt vàng ở trong không gian, tin tưởng rất nhanh thì có thể có quả quýt ăn. Mang theo lòng tràn đầy chờ mong, Tô Nhượng Hàm ở trong không gian trồng quýt.

Dùng nước suối ở trong không gian tưới cho cây quýt, Tô Nhượng Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua bộ dáng đầy bùn đất trên người, nhú mày tìm một bộ quần áo đi đến ao nước suối trong không gian.

Bởi vì nước trong suối không ngừng toát ra, dùng như thế nào cũng không hết, cho nên hiện tại nàng giặt quần áo nấu cơm cơ bản đều là dùng nước suối trong không gian, hơn nữa ở bên cạnh ao nước suối cũng đặt một cái bồn tắm, nàng chỉ dùng để tắm rửa.

Tuy rằng lần đầu tiên dùng nước suối trong không gian để tắm cảm giác lạnh thấu xương, nhưng mà sau khi quen rồi lại cảm thấy sau khi dùng nước suối tắm rửa thân thể cả người tốt lên không ít.

Tô Nhượng Hàm cởi quần áo tắm rửa, trong lúc lơ đãng cúi đầu nhìn bụng mình, nếu không phải trên bụng có nếp nhăn (vân thai), nàng nhất định sẽ không tin tưởng thân thể lại đã làm mẹ sinh qua một đứa nhỏ.

Đưa tay sờ sờ có nếp nhăn nhàn nhạt, thần sắc Tô Nhượng Hàm có chút xuất thần nghĩ, đứa nhỏ mà thân thể này sinh sẽ là đứa nhỏ có bộ dáng gì đây? Hữu thư có đề cập, Liễu Hương gả cho Mạc Tử Khanh năm năm, nghĩ đến đứa nhỏ kia chắc là vừa mới bốn năm tuổi đi?

Một đứa nhỏ bốn năm tuổi không có mẫu thân, có phải sẽ khổ sở hay không?

Nghĩ đến đây, Tô Nhược Hàm tự giễu lắc đầu cười khổ một cái, nghĩ tới tình cảnh thời đại này nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, Mạc Tử Khanh hưu nguyên chủ thân thể này chỉ sợ cũng thế thiếp thành đàn đi, tình huống như vậy, chỉ sợ cuộc sống của đứa nhỏ...

Bỗng nhiên, ngực một trận đau đớn, nàng nhú mày đưa tay đặt ở chỗ trái tim, thì thào mở miệng thẩn nói: “Chẳng lẽ thân thể này làm mẫu thân, cho nên bản năng cơ thể vì đứa nhỏ mà đau lòng sao?”

Ở trong đầu không tự giác lại xuất hiện đứa nhỏ hôm nay ở cửa khách điểm thoáng gặp qua kia. Bộ dáng đứa nhỏ kia giống như cũng mới bốn năm tuổi, trên khuôn mặt nho nhỏ có đỏ ửng khác thường, có lẽ là cảm nhiễm phong hàn thì phải, không biết đứa nhỏ thế nào rồi.

Bộ dáng đứa nhỏ kia phấn điều ngọc mài rất là đáng yêu, lại là vì sinh bệnh mà thoát nhìn yếu ớt vô cùng.

Ở hiện đại cảm mạo thực sự là chuyện đơn giản, nhưng mà tại cổ đại lạc hậu này, phong hàn nho nhỏ lại rất dễ chết người. Tô Nhược Hàm không có phát hiện, trong lòng nàng ần ần vì đứa nhỏ gặp thoáng qua mà bỗng dưng thương nhớ.

Một lúc sau phục hồi tinh thần lại, nàng nhanh chóng lắc lắc đầu thu hồi tâm tư.

Sau khi tắm rửa xong, Tô Nhược Hàm vuốt ve một chút cái bụng hơi đói, kế tiếp lắc mình một cái ra khỏi không gian, đi đến phòng bếp.

Đêm qua nấu cơm giống như còn thừa một ít, nhưng mà cũng không có rau xanh rồi.

Buổi sáng nấu Lạp Xưởng thịt khô tất cả đều mang đi Hương Phiêu Trai, mà vài thứ kia cũng đã bị gia hỏa kia ăn hết, mà nàng cũng không có

cách nào mang trở về, đối phương chỉ kém chút nữa nuốt mất chén đĩa của nàng.

Nghĩ tới một đồng lớn thịt hôm nay mua được, còn có xương sườn đại thúc bán thịt đưa cho, con sâu tham ăn lại lần nữa bị câu đi ra.

Ở trong không gian hái được một ít hạt tiêu xanh, sau đó lại đi rút một cây củ cải trắng mập mạp, Tô Nhược Hàm vọt tới phòng bếp đi làm cơm.

Canh cải củ hầm sườn, ớt xanh xào thịt.

Ừ... Có nên làm một cái trứng chiên không nhỉ?

Trong nồi hầm canh sườn, nàng bỏ thêm một ít củ vào trong bếp rồi chạy tới chuồng gà kiểm trứng gà.

Từ rất xa Tô Nhược Hàm còn chưa có tới gần chuồng gà, thì nàng đã nghe thấy gần chuồng gà truyền đến một trận tiếng gà kêu oang oác, cùng với đó còn có thanh âm "Phịch" "Phịch" gà bay loạn, nàng nhú mày đi qua... Đàn gà lại đang làm loạn cái gì?

Chờ nàng đi đến bên ngoài chuồng gà thời điểm nhìn thấy một màn kia, nàng lập tức nổi giận, thở phì phì giận dữ la hét với bóng dáng màu trắng ngời canh giữ ở ngoài chuồng gà: "Tiểu Bạch... Người không được luôn luôn nhốt mấy đồ vô dụng trở về. Nếu người cứ như vậy, ta sẽ giết thịt chó ăn." Ấy, kỳ thật muốn lượm thì lượm đồ có ích chứ.

Nhìn đại cầu bị thương lúc trước trong lúc vô tình nàng nhặt được, được nàng gọi là "Tiểu Bạch", Tô Nhược Hàm hoàn toàn nóng nảy rồi. Con chó này có chút cổ quái, chính là thích chạy đi ra bên ngoài tha một ít đồ ngẫu nhiên cổ quái trở về, lớn thì nó tha trở về một con dê, nhỏ thì nó lượm trở về một bộ quần áo rách... Nhưng mà trong quần áo có một tấm ngân phiếu trăm lượng...

Mặc dù có bạc lấy không nàng thật cao hứng, nhưng mà Tiểu Bạch lượm đồ càng ngày càng không có đi đâu cố kỵ... Nó lại lượm một con chồn

trở về lại còn tự ngậm nó ng ẩ ở ngoài chuồng gà hù dọa gà nàg nuôi, vậ nhất chúng nó sợ tới mức không để trứng thì làm sao bây giờ?

Tiểu Bạch giương cặp đ ồng tử xanh lam vô tội nhìn nàg, thậm chí còn có thể nhìn ra trên cái mặt lông lá còn có một chút ủy khuất, giống như là đang ủy khuất Tô Nhược Hàm nàg không thích đ ồng nó lượm về, nhưng mà nó nghĩ rằng nàg sẽ thích, thế này mới nơi nơi lượm này nọ lấy lòng nàg.

Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ đưa tay che trán, có chút không biết nói gì nhìn trời. Con cầu trước mắt này rõ ràng là thông minh quá mức, nhưng mà thói quen xấu của nó không thể tiếp tục dung túng.

Mặt nàg nghiêm sắc mặt, giọng điệu có cảnh cáo mở miệng: “Tiểu Bạch... Về sau không được tùy tiện lượm đ ồng vô dụng về nhà...”

Tô Nhược Hàm chưa từng nghĩ đến, bởi vì lúc này nàg oán giận Tiểu Bạch nhặt đ ồng vô dụng. Ở vài ngày sau đó, cái thói quen cổ quái khó sửa đổi của Tiểu Bạch lại nhặt về một thứ khiến cho nàg bị dọa chết khiếp, chỉ vì nó lần này lại... lại tha một người trở về

Hơn nữa... Nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, nàg hoàn toàn tròn tròn mắt...

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Lại Đứa Bé

Mạc phủ Lạc Lâm thành.

Một bóng đen thần tốc lướt qua, rất nhanh xuất hiện ở ngoài cửa thư phòng. Nhìn bóng dáng dưới ánh đèn còn ở trong phòng, đối phương không có gõ cửa, mà đẩy cửa đi vào.

Bóng đen cúi người quỳ xuống trước bàn nơi Mạc Tử Khanh đang cầm một quyển sách: “Chủ tử!”

“Hắn có động tĩnh gì?” Mạc Tử Khanh không có ngăn đầu, vẫn như trước nhìn sách trong tay, giọng nói lạnh lùng mở miệng.

“Không có, ngày ấy sau khi người và hắn gặp mặt, hắn trở lại sân viện kia thì vẫn không có động tĩnh gì, cũng không có ra ngoài, ngược lại là...” Hàn Lệ do dự, mím môi dưới.

Mạc Tử Khanh nghe xong giọng điệu do dự của Hàn Lệ, hơi dờn tần mắt vẫn đặt trên sách, ngăn đầu nhìn hắn nhíu mày: “Hử?”

“Tiểu thiếu gia hắn... hôm qua mất tích.” Hàn Lệ lạnh lùng nói ra tin tức thủ hạ ẩn thân ở bên ngoài Liễu gia thám thính đưa lên.

Mạc Tử Khanh ngồi trước bàn, tay cầm cuốn sách khẽ run một cái, nếu không phải ánh mắt Hàn Lệ sắc bén, có lẽ hắn cũng sẽ không phát hiện chủ tử nhà mình có hành vi khác thường. Chủ tử rõ ràng cũng rất quan tâm tiểu thiếu gia, vì sao lại đồng ý cho Liễu gia mang đi?

Hàn Lệ cup xuống đôi mắt vừa mới hiện lên sự nghi hoặc khó hiểu trong đó, Mạc Tử Khanh ng ồi ở trước bàn trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang vẻ lạnh nhạt nghiêm nghị truy ền tới: “Chuyện gì xảy ra?” Vì sao chuyện của ngày hôm qua, hiện tại mới b ả m báo cho h ả n?

“Tình huống cụ thể bị Liễu Phong Liệt phong tỏa, chỉ thăm dò được đêm qua sau khi tiểu thiếu gia mất tích, toàn bộ người Liễu gia đã tham gia tìm kiếm.” Hàn Lệ mở miệng.

“Có thể tìm ra không?”

“Không có!!” Hàn Lệ cắn răng trả lời.

Tay Mạc Tử Khanh ả n giấu dưới cái bàn hơi nắm lại, lông mày bắt đầu nhíu chặt.

Chính là h ả n sao?

Biết h ả n hận mình và Liễu Hương, chính là h ả n bắt Mạc nhi đi thật sao?

Dù sao Mạc nhi cũng là một đứa nhỏ, mặc kệ ân oán gì cũng không nên dính dáng đến Mạc nhi, cho nên h ả n mới đ ồng ý Liễu gia đón Mạc nhi đi.

Hy vọng không phải h ả n bắt Mạc nhi đi, bằng không...

Nghĩ đến chỗ này, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Mạc Tử Khanh thoáng hiện lên vẻ rét lạnh, trên người phóng xuất ra sát khí hủy diệt n ồng đậm.

Ba ngày sau khi Tô Nhược Hàm giáo huấn bạn Tiểu Bạch.

Sáng sớm ngày đó nàng dựa theo ước định lúc trước với Ph ượng Vân Cầm ở Hương Phiêu Trai, mang theo lap xưởng đã làm tốt và thịt khô thành phẩm đưa tới Hương Phiêu Trai. Lap xưởng hong khô một nửa bán cho bọn họ giá mười lượng một cân, tiếp đó là thịt khô thật ra thì rẻ hơn một chút, tính là năm lượng bạc một cân.

Bởi vì ba ngày trước đó, Phượng Vân Cẩm cũng không có trực tiếp đáp ứng điều kiện của nàng, mà ngược lại nói là, để cho nàng ba ngày sau mang một ít thành phẩm lại đây bán cho Hương Phiêu Trai. Phải để cho bọn họ xem thử hiệu quả ở trong tử lâu trước, thuận tiện trong lúc đó sẽ cân nhắc giá cả của lập xưởng và đồ sây rốt cuộc bán với giá nào thì có vẻ thích hợp, sau đó cũng quyết định nhượng một phần lợi nhuận để cho nàng lấy ra bao nhiêu tiền.

Đối với điều kiện này, thật ra Tô Nhược Hàm không có cự tuyệt, dù sao vừa vặn nàng bán một ít thành phẩm cho bọn hắn.

Mang theo hai mươi mấy cân đến Hương Phiêu Trai, sau khi bán được hơn hai trăm lượng bạc, Tô Nhược Hàm cố gắng không nhìn vẻ ôn nhu tươi cười của Phượng Vân Cẩm làm cho da đầu của nàng có chút run lên, lại cực lực bỏ qua đối phương không ngừng bố trí cạm bẫy trong lời nói muốn từ trong miệng nàng hỏi thăm giá vị trong lập xưởng làm cho bọn họ cảm thấy mới lạ.

Sau khi nhận bạc, nàng liền ước định thời gian lần sau gặp mặt nói chuyện cùng đối phương, sau đó lại khước từ ý muốn giữ lại của đối phương mà vô mộng chạy lấy người.

Nhưng mà ở thời điểm đi tới cửa, đột nhiên nàng đứng ở cửa quay đầu nhìn về phía Phượng Vân Cẩm, mày liễu thanh tú nhẹ chau lại mở miệng nói: “Ta hy vọng người đừng lại phái người đi theo ta, ta không thích mang theo người lượn vòng quanh.”

Sau khi bỏ lại một câu như vậy, nàng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Phượng Vân Cẩm xoay người rời khỏi Hương Phiêu Trai.

Mà Phượng Vân Cẩm còn ở lại kinh ngạc nhìn nàng tiêu sái rời đi, hồi lâu sau bóng dáng của Phượng Thiên xuất hiện ở bên cạnh của hắn, hắn ta rồi rầm nhíu nhíu mày rồi mở miệng nói: “Thiếu gia... còn muốn ta đi theo không?” Vừa rồi cái nữ nhân kia, thực rõ ràng đã chứng minh, mấy ngày hôm trước nàng biết được hắn đi theo nàng, sau đó cố ý mang theo hắn vòng vòng, sau đó lại nhân cơ hội đá bay hắn chạy lấy người.

Chỉ là Phượng Thiên vẫn là không làm sao hiểu được, rốt cuộc là Tô Nhược Hàm nàng làm sao rời khỏi cái ngõ cụt kia.

“Không có nghe thấy sao?” Phượng Vân Cẩm nhếch môi mỏng, thu lại ý cười trên mặt thản nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Phượng Thiên khó hiểu lên tiếng trả lời.

Phượng Vân Cẩm đứng dậy đi ra bên ngoài, ánh mắt khinh bỉ quét qua Phượng Thiên một cái, trong giọng nói có vẻ trêu tức: “Nếu người muốn bị nàng mang theo đi vòng vèo, vậy thì người cứ đi theo nàng đi, dù sao kết quả cũng đều như vậy.” Nếu nàng có thể ném Phượng Thiên lần đầu tiên, như vậy muốn ném đi lần thứ hai, thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nữ nhân này, thật sự là làm cho hắn cảm thấy càng ngày càng cảm giác được ngoài ý muốn, nhất là nàng giống như... càng ngày càng không sợ hắn.

Rõ ràng thời điểm lần trước gặp mặt, nàng đối với hắn còn có một chút e ngại đấy!

Phượng Thiên bị lời nói của thiếu gia nhà mình đả kích mà âm thầm giật giật khóe miệng, nhưng lại không thể phủ nhận thiếu gia nhà mình nói đúng!

Đang buồn bực hắn lại chú ý tới phương hướng sau khi Phượng Vân Cẩm xuống lầu, mà phương hướng kia là đang đi tới phòng bếp, đột nhiên phản ứng lại thiếu gia nhà mình muốn làm gì, hắn nhanh chóng tăng tốc cước bộ dưới chân đi theo.

Hắn nhớ rõ hôm nay nữ nhân kia mang theo đồ sẩy lại đây bán cho thiếu gia, nghĩ tới hương vị mấy ngày hôm trước làm cho hắn khó quên, Phượng Thiên âm thầm nuốt nước miếng cũng chạy tới phòng bếp.

Sau khi Tô Nhược Hàm ra khỏi Hương Phiêu Trai, phát hiện sau hai ngày sáng sủa thời tiết lại bắt đầu có tuyết nhẹ nhàng rơi, nhìn sắc trời âm u, giống như sắp có một trận tuyết lớn. Vốn đang muốn thuận tiện lại đi ra

chợ nhìn xem có cái gì muốn mua không, nhưng bởi vì tuyết rơi thành lình mà từ bỏ.

Vội vàng chạy đi về nhà, lúc đi ngang qua một con phố xá sầm uất, nhìn thấy có một công tử ăn chơi trác táng đang đùa giỡn một nữ tử trẻ tuổi. Nàng phát hiện chung quanh có rất nhiều người cũng đang xem náo nhiệt, mà cũng không có ai tiến lên ngăn cản thì khẽ nhíu mày một cái.

Lòng người dễ thay đổi, mọi người là tự quyết tuyết trước cửa. (ý nói chuyện ai nấy lo, không lo chuyện bao đồng của người khác)

Tô Nhược Hàm không có nhảy ra làm thánh mẫu, bởi vì nàng nhìn thấy lúc này một nam tử trẻ tuổi tiến lên ngăn trở công tử ăn chơi trác táng, thuận tiện còn ra tay giáo huấn đối phương một chút, ở trong tiếng tiếng thốn thức và trầm trầm khen ngợi chung quanh, nàng nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị rời đi.

Ở thời điểm xoay người, nàng không biết bên chân đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, bất ngờ va chạm làm cho bóng dáng nho nhỏ té trên mặt đất.

Nàng nhanh chóng đỡ tiểu gia hỏa kia lên, giọng điệu lo lắng hỏi: “Tiểu tử kia... Người không có việc gì đi?”

Âm thanh huyền náo xôn xao ở chung quanh, cùng với mấy tầng người trong trong ngoài ngoài xem náo nhiệt vây quanh, không có ai chú ý tới bên này có một đứa nhỏ bị nàng đụng ngã.

Lúc này sau khi Tô Nhược Hàm nâng đứa nhỏ dậy, hơi kinh ngạc, đứa nhỏ này rất nhìn quen mắt...

Đây không phải là đứa nhỏ sinh bệnh ngày ấy nàng nhìn thấy ở ngoài cửa khách sạn sao?

Thấy lúc này sắc mặt đối phương đã bình thường, có lẽ đã khỏi hẳn, không biết vì sao trong lòng Tô Nhược Hàm ẩn ẩn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đỏ đỏ của đối phương, nàng nhin

không được yêu thích trong lòng, lại duỗi thân nhẹ tay khẽ néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, miệng lại quan tâm hỏi một câu: “Ngã có đau không?”

Lúc này đưa nhỏ xuất thần nhìn Tô Nhược Hàm, thời điểm nhìn thấy nàng đưa tay vuốt ve đầu mình còn quan tâm hỏi thăm "Ngã có đau không?", sắc mặt của nó đại biến... Đột nhiên mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tô Nhược Hàm.

Mà Tô Nhược Hàm thấy đối phương cũng không trả lời mình, ngược lại giống như là kinh hãi nhìn mình. Nàng nghiêng đầu đánh giá xung quanh, phát hiện hai người Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên lại đi dạo đến nơi này, thời điểm đang muốn đi tới bên này giúp vui, nàng cảm thấy quýnh lên, thuận tay lấy ra quà vật vừa rỗi mua ở trên đường, chuyển hai khối điểm tâm vào trong tay tiểu nam hài ở trước mắt vội vàng nói: “Tiểu tử kia nhanh đi tìm người nhà của người đi, chớ để lạc mất.”

Bỏ lại một câu dặn dò này, nàng nhanh chóng cúi đầu lẩn mình đi tới một phương hướng khác. Nhưng mà sau khi rời khỏi Hương Phiêu Trai nàng cũng thay đổi nam trang, lúc này ăn mặc một thân nữ trang, bởi vì sợ phiến toái... vừa nãy nàng quên mang đầu lạp, nếu lúc này bị Phượng Vân Cẩm đụng phải, mọi chuyện đã không dễ giải thích rỗi.

Bởi vì muốn chạy trốn, cho nên Tô Nhược Hàm không có phát hiện, ở sau khi nàng vội vàng rời khỏi, bóng dáng nho nhỏ đang xuất thần đột nhiên hoàn hồn nhìn hai khối điểm tâm còn dính nhiệt độ cơ thể nàng ở trong tay, trên khuôn mặt nho nhỏ không biết đang nghĩ xuất thần cái gì. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên kia nam nhân đã giải quyết xong tên công tử ăn chơi trác táng đang tìm mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên lộ ra vẻ kiên định, nhanh như chớp đuổi theo phương hướng Tô Nhược Hàm vừa rời đi.

Trước kia chưa bao giờ biết, mùa đông lại có nhiều tuyết rơi như vậy.

Cuộc sống ở hiện đại của Tô Nhược Hàm, ít nhất có mười năm không có gặp qua tuyết lớn. Nhưng mà sau khi đi tới thời không này, lại phát hiện

mùa đông ở đây tuyết rơi rất nhiều, làm cho nàng không thể không lại cảm thán, cho dù thích nhưng nhìn nhiều cũng sẽ ngấy.

Trước kia nàng thích ngắm nhìn tuyết rơi, nhưng mà lúc này nhìn cũng không còn nhiệt tình nữa.

Bước chân Tô Nhược Hàm đi rất vội vàng, bởi vì tuyết trên bầu trời rơi càng lúc càng lớn, thẩn nghĩ nhanh chút về nhà, sau đó uống một chén canh nóng, ngâm người trong nước ấm, sau đó lại làm tổ trong ổ chăn ấm áp của mình.

Tuy rằng lúc này cũng mới buổi trưa, nhưng mà dưới tuyết rơi trời cũng âm u, làm tổ ở trên giường ấm áp một ngày cũng là chuyện nàng muốn làm nhất.

Ở phía sau Tô Nhược Hàm cách đó không xa, một bóng dáng nho nhỏ nghiêng ngả lảo đảo đi theo phía sau của nàng. Trong lúc không cẩn thận té ngã vài lần, bàn tay đã bị đứt vài chỗ, mỗi lần té ngã bé cố nén đau, trên gương mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ quật cường lại bò lên, cố chấp tiếp tục đi theo Tô Nhược Hàm đang ở phía trước, bé sợ nếu vì chậm hơn một chút sẽ lạc mất nàng.

Tuyết bay lá tả, thời tiết rét lạnh, Tô Nhược Hàm vội vàng đi cho rằng vừa rồi Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên không có nhìn thấy mình, cho nên nàng cũng không có lo lắng sẽ có người đi theo mình. Vốn cũng không có chú ý động tĩnh phía sau, càng không có chú ý tới phía sau có một bóng dáng nho nhỏ vẫn đi theo nàng.

Vào thời điểm nàng vội vàng trở lại thành tây, tuyết đã ngấm thấm ướt cả người, thở ra một ngụm khí lạnh, nàng vội tới mở cửa viện Tô phủ ra rồi đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Mà bóng dáng nho nhỏ kia, lại một lần dẫm đất tuyết mà ngã sấp xuống, thời điểm cố nén nước mắt đứng lên, bé lại hoảng sợ phát hiện bóng dáng Tô Nhược Hàm ở phía trước đã sớm không còn thấy đâu.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay đầy trời, bóng dáng nhỏ gầy lẻ loi trơ trọi đứng thẳng ở đó, vẻ mặt hoảng sợ nhìn quanh bốn phía.

Ở đây là đâu???

Nữ nhân có bộ dạng giống như đúc với mẫu thân đâu rồi?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhật Đứa Bé

Thân ảnh nho nhỏ đơn bạc khủng hoảng đứng ở giữa lộ, chuyển động thân mình cuống quýt nhìn quanh bốn phía, tuyết lớn như lông ngỗng nhanh chóng dừng ở trên đầu của bé, dính ở trên áo bông nhỏ, lại chậm rãi hòa tan, thấm ướt...

Không có ai, chung quanh cũng không có người nào...

Nàng đi đâu rồi?

Ở đây là đâu vậy?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có quật cường cố nén sợ hãi trong lòng, mờ mịt bất lực nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở gần đó có mấy tòa nhà lớn, trên ngã tư đường cũng không có ai. Thời điểm trên người vừa lạnh vừa đau, đôi môi phẫn nộ hơi mím một chút, trong hốc mắt có nước mắt long lánh, bộ dáng muốn khóc lại quật cường không chịu khóc.

Đến tận cùng mình đến chỗ nào vậy, nàng đâu rồi?

Nữ nhân kia là mẫu thân của mình sao? Gương mặt giống như đúc, nhưng mà nàng lại có vẻ như không biết mình, rốt cuộc nàng...

Thân ảnh nho nhỏ chật vật ngã xuống ở dưới cửa một tòa nhà, cả người run run co quắp thân mình lui thành một đoàn, trong lòng tất cả đều là bất lực và khủng hoảng, hình như mình đi đã lạc mất... người của cậu nhỏ phải theo an bài cho bé vừa rồi đã bị bé bỏ lại ở chợ, mà nàng... cũng đã lạc mất, mình nên làm gì bây giờ?

Thân mình cuộn tròn ở dưới mái hiên lúc này run run, trên mặt lại nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt khác thường, hô hấp cũng trở nên dồn dập, thần tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt bắt đầu hoảng hốt.

Mặc nhi rất lạnh, trên người Mặc nhi đau quá... hu hu... Mẫu thân... Vì sao người không cần Mặc nhi?

Cách bóng dáng nho nhỏ run run không xa, một bóng dáng màu trắng thoăn thoắt nhảy lên chạy qua.

Sau khi bóng dáng màu trắng chợt lóe rồi biến mất, đột nhiên lại quay trở về, đồng tử màu xanh lam nhìn chằm chằm thân mình cả người run run sau đó ngưng lại một lát. Cái đầu lông lá xù xì để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt liếm liếm, há mồm cắn quăn áo đối phương xoay người đã muốn đi, nhưng mà bước ra một bước rồi đột nhiên bóng dáng màu trắng kia lại dừng lại.

Nếu người còn dám tùy tiện nhặt vô dụng gì đó về nhà, ta liền giết người chung thịt chó ăn...

Trong đôi mắt xanh lam có một chút do dự, cuối cùng nó lại buông lỏng áo ngậm trong miệng, sau khi liếm liếm khuôn mặt vô cùng non nớt, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Tô Nhược Hàm về nhà, đầu tiên là đi đun một nồi nước ấm, đun nóng xong lại mang nước đến trong thùng tắm, sau đó lại ở trong không gian đào ra một củ gừng cắt miếng nhỏ, bỏ thêm chút đường đỏ ở bên trong rồi đặt ở trong nồi nấu lên.

Mùa đông khắc nghiệt, vừa rồi thời điểm nàng trở về quăn áo đầu đã ướt đầm, vì để ngừa vạn nhất bị phong hàn, làm chút canh gừng dự phòng thì vẫn tốt hơn.

Nàng bỏ thêm ít củ vào trong bếp, mang theo một thùng nước nóng, vừa mới chuẩn bị đi vào trong không gian tắm rửa, một bóng dáng màu trắng nhảy lên đến trước mặt của nàng, cái đuôi cứng ngắc hết sức đông đưa hai cái, đôi mắt màu xanh lam hưng phấn nhìn nàng chằm chằm.

Tô Nhượng Hàm thấy Tiểu Bạch không biết vừa chơi đùa ở đâu trở về, lúc này thấy nó toàn thân là tuyết đứng ở nơi đó, nàng nhất thời nhú mày quát lớn: “Tiểu Bạch... Đi ra bên ngoài lắc cho hết tuyết trên người đi, nếu người nhiễm bệnh phong hàn chết đi, thì ta sẽ lột da của người nấu thịt ăn.” Nàng biết chú cầu thông minh quá mức rõ ràng này nhất định có thể nghe hiểu nàng nói.

Lúc nghe được nấu thịt cầu, trong đôi mắt xanh lam có một chút ủy khuất, cầu làm sao cao quý như nó chứ?

Nhất thời ánh mắt màu xanh lam ảm đạm vài phần, cúi đầu bắt đầu giả bộ đáng thương.

Nhưng mà lại ở thời điểm Tô Nhượng Hàm mang theo thùng nước đi qua bên cạnh nó thì cái mũi khê giật giật.

Trên người chủ nhân... có hương vị cái tên vừa rồi nó muốn lượm...

Tình huống gì vậy?

Tô Nhượng Hàm đã rời đi cũng không biết, con cầu rõ ràng không an phận của nàng, bởi vì lúc này ngửi được trên người nàng không cẩn thận va vào mà còn giữ lại mùi của đĩa nhỏ, thì nó đã hưng phấn chạy tới cửa sau hậu viện có một cái lỗ chó dành cho nó đi ra ngoài, mục tiêu chạy tới là chỗ vừa rồi nó đã muốn nhặt.

Đợi đến khi Tô Nhượng Hàm tắm rửa xong ra khỏi không gian, ở trong phòng bếp vừa chuẩn bị uống một chén canh gừng vừa nấu xong, thì nàng nghe được âm thanh "Ngao ngao ngao" của Tiểu Bạch truyền đến từ hậu viện, nàng nhú mày đi đến đó. Tiểu Bạch tên kia trong ngày thường không kêu thì cũng thôi đi, lúc này kêu to còn giống như sói. Nếu không phải tên Tiểu Bạch vậy đâu, nàng cũng nhin không được mà hoài nghi Tiểu Bạch là sói... Nhưng mà có con sói nào sẽ dụ ngoan với con người như vậy? Ngẫm lại cảm thấy không có khả năng, ý tưởng Tiểu Bạch là sói bay ra khỏi đầu óc của nàng.

Lúc này Tiểu Bạch đang ở phía sau viện nhiệt tình tru lên cái gì chứ?

Thời điểm Tô Nhược Hàm đi vào hậu viện phát hiện toàn bộ thân mình của nó nấp ở trong lỗ chó, lại đi ra không được, chỉ đứng ở đó mà "Ngao ngao" tru lên. Sau khi nhìn thấy nàng đến, đột nhiên nó lại cố quái lui đi ra ngoài, sau đó Tô Nhược Hàm liền nghe được bên cửa nhỏ hậu viện truyền đến tiếng móng vuốt cào vào cửa...

Nhìn thấy tình hình này, đáy lòng Tô Nhược Hàm bỗng nhiên sinh ra cảm giác không ổn... Lần trước Tiểu Bạch cũng vừa kêu gào như vậy, kết quả chính là lần đó Tiểu Bạch nó nhặt được một con dê đã bị cắn chết ít nhất bốn năm tháng trở về, nó ở bên trong lỗ chó kéo vào không được, cho nên cũng ở bên ngoài cào móng vuốt kêu mở cửa...

Rất nhiều lúc nàng cũng hoài nghi, làm sao Tiểu Bạch có thể tha vồ thứ gì đó nặng như vậy đây?

Lần trước là tình hình như vậy, lần này lại sẽ thế nào...

Tô Nhược Hàm đứng ở nơi đó có chút không dám đi ra mở cửa, chỉ sợ lần này tên gia hỏa Tiểu Bạch lại nhặt được cái gì đó ngạc nhiên cố quái trở về cho nàng.

Hơn nữa, vừa rồi không phải nó cũng ở nhà sao? Tại sao nàng đi tắm rửa một cái đi ra, nó lại bỏ chạy đi đâu nhặt này nọ trở về?

Nghe bên ngoài tiếng Tiểu Bạch tru lên dầm dập, còn có tiếng móng vuốt cào cửa càng ngày càng cấp bách, Tô Nhược Hàm rồi rảo đi qua mở cửa...

Mà trong nháy mắt mở cửa ra, bóng dáng Tiểu Bạch liền thoăn thoắt ngậm lấy một đồng gì đó có kích cỡ không khác gì thân hình của nó nhanh chóng nhảy lên tiến vào.

Đợi đến lúc Tô Nhược Hàm đóng cửa viện xoay người, thế này mới phát hiện gia hỏa Tiểu Bạch đang ngậm gì đó trong miệng đi tới nàng, vẻ mặt lấy lòng đặt ở trước mặt của nàng, dùng sức đóng đưa cái đuôi ra vẻ tranh công với nàng.

Nàng cúi đầu vừa thấy gì đó đặt ở trước mặt, nhất thời sắc mặt đại biến...

Làm sao mà là đồ này nọ chứ hả, rõ ràng chính là một người, nhưng mà lại còn là một đứa nhỏ...

Tô Nhược Hàm nhất thời chán nản không thôi rít gào với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch chết tiệt... Người lại còn nhặt một người trở về cho ta... còn có cái gì khác mà người không dám nhặt hay không?”

Tiểu Bạch vốn tưởng rằng chủ nhân sẽ khích lệ mình, kết quả phát hiện chủ nhân rít gào rống mình, nó vô tội ư ử vài tiếng, trong đôi mắt màu xanh lam có khó hiểu, chẳng lẽ chủ nhân không thích đồ mình nhặt về? Rõ ràng ở trên người chủ nhân nó ngửi được có hơi thở của người kia mà.

Nhìn kỹ thấy quần áo trên người đứa nhỏ kia quen mắt, nàng lập tức cả kinh sắc mặt đại biến, khom lưng xoay mặt đứa nhỏ lại đây. Lúc nhìn thấy trên mặt đứa nhỏ đáng yêu đã muốm xanh đen, nàng sợ tới mức khẽ run rẩy. Đưa tay sờ lên mũi thăm dò, khi cảm giác được còn có hơi thở, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức sắc mặt lại đại biến ôm bé chạy vào trong phòng ngủ của mình.

Hiện tại nàng không rảnh lại đi giáo huấn Tiểu Bạch, trong lòng chỉ còn có đứa nhỏ sắc mặt xanh đen, cả người lại nóng hầm hập. Lúc này nàng chỉ nghĩ đến, nếu thật sự không thay quần áo ướt đầm ngay cho đứa nhỏ, giúp nó hạ sốt, chỉ sợ đứa nhỏ này khó giữ được cái mạng nhỏ, hơn nữa rất dễ dàng nóng sốt hồng người thành một kẻ ngốc.

Nhất là mấy ngày trước đây, tình huống đứa nhỏ này còn giống như bị nhiễm qua phong hàn, như bây giờ, không thể nghi ngờ là thương tổn trí mạng cho nó.

Đến phòng ngủ của nàng, Tô Nhược Hàm hai ba cái đã rút hết áo bông nhỏ ướt đầm của đứa nhỏ. Sau đó lao qua bên cạnh lấy vải bông sạch sẽ của mình lau khô thân thể ướt đầm của bé, sau đó thuận tay lau tóc hai cái rồi trực tiếp nhét bé vào trong ổ chăn.

Tô Nhược Hàm nghĩ đến canh gừng vừa rồi nàng vừa nấu xong, lập tức phóng nhanh đi tới phòng bếp, lấy một chậu băng, thuận tiện cũng mang canh gừng tới trong phòng ngủ.

Lúc vừa mới tiến vào trong phòng, nàng nghe được âm thanh đứt quãng rên khẽ của đứa nhỏ trên giường: “Nóng... Thật là khó chịu... Mặc nhi thật là khó chịu.”

Bưng canh gừng, Tô Nhược Hàm dùng chăn bông bọc đứa nhỏ trong ổ chăn ở trên giường rồi ôm vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Bé con... tỉnh tỉnh, đến uống chút canh gừng nóng, là ngọt nha, uống rồi sẽ khỏe lại, người sẽ không khó chịu nữa.”

Đứa nhỏ trong lòng đang mơ mơ màng màng, lúc canh gừng đưa đến bên miệng, theo bản năng hé miệng uống vào, rất nhanh liền uống xong một chén canh gừng.

Tô Nhược Hàm buông chén sang một bên, một tay ôm đứa nhỏ, một tay lấy khăn mặt ở trong bồn nước lạnh ở bên cạnh, nhẹ nhàng đặt ở trên trán của nó rồi nói: “Bé con ngoan ngoãn ngủ một giấc ở trong này, ta đi thỉnh thầy thuốc cho người, thầy thuốc xem bệnh cho người xong sẽ khỏe, sẽ không còn khó chịu.”

Vốn đứa nhỏ ở trong lòng nàng, lại bởi vì lời nói của nàng mà mơ hồ mở to mắt, thời điểm nhìn thấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nhăn lại, mím miệng một cái, thỉnh thoảng nước mắt liền xông ra từ trong ánh mắt. Bàn tay nhỏ nhỏ dùng sức túm vạt áo trước ngực của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy quật cường và ủy khuất, giọng mũi nũng nịu đậm đáng thương hề hề kêu lên: “Mẫu thân... Người đừng không cần Mặc nhi, Mặc nhi sẽ ngoan, thật sự sẽ ngoan, không cần bỏ lại Mặc nhi.”

Vừa nghe lời này, tay Tô Nhược Hàm đang cầm khăn mặt ngừng một lát, nhìn đứa bé ở trong lòng gắt gao ôm nàng không buông, trong cơn sốt mơ mơ màng màng lại kêu nàng là mẫu thân, đáy lòng của nàng ản ản có chút cảm nhận khác thường.

Vốn tính buông đứa nhỏ trong tay, trong bất tri bất giác lại âm thầm ôm chặt hơn, thuận tay đặt khăn lạnh tới trên trán của hắn.

Đứa nhỏ sinh bệnh, không biết vì sao lại bị Tiểu Bạch nhà mình tha trở về, nam tử ôm đứa nhỏ ngày ấy, lúc này có phải đang lo lắng tìm kiếm hay không?

Ai... Trước mặt kệ thôi, lúc này phải làm cho đứa nhỏ hạ sốt trước, sau đó lại xử lý một chút vết thương trên người nó thì tốt hơn.

Cũng không biết đứa nhỏ này đến tột cùng gặp phải chuyện gì, vừa rồi lúc nàng cởi quần áo của nó, phát hiện vài chỗ trên người nó đều là vết thương xanh xanh tím tím, hơn nữa trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn cũng có vài miếng vết thương thật nhỏ, lúc này vết máu trên đó đã muốn khô cạn.

Tô Nhược Hàm đưa tay vuốt trái tim của mình, vì sao nàng có cảm giác nhìn thấy đứa nhỏ đây người là vết thương, sẽ cảm thấy trái tim có chút đau đớn?

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đừng Đưa Con Đi

Đợi cho đến khi hạ sốt, đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Bởi vì uống vào canh gừng, sau đó nàng dùng khăn lạnh đắp cho hạ nhiệt, cho nên nhiệt độ cơ thể của đứa nhỏ đã trở lại bình thường, Tô Nhược Hàm thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may hài tử đã hạ sốt, có trời mới biết đêm qua nàng muốn đi thỉnh thầy thuốc cho đứa nhỏ, nhưng mà bé lại sống chết túm nàng không buông tay, chỉ cần nàng hơi chút dùng sức muốn bỏ tay bé ra để rời đi, bé liền hoảng sợ gọi mãi: "Mẫu thân, đừng bỏ lại Mặc nhi."

Liên tục nghe nói như vậy, Tô Nhược Hàm đau lòng khó chịu.

Đứa nhỏ này, chẳng lẽ là bị mẫu thân sinh vứt bỏ, cho nên ở trong thời điểm nó phát sốt mơ hồ cũng còn nhớ kỹ mà nói như vậy?

Không có cách nào, nàng cũng chỉ có thể dùng nước lạnh tắm ướt khăn bông sau đó đặt ở trên trán cho bé, để tránh cho bé con đáng thương bị sốt thành kẻ ngốc.

Cũng may khi gà gáy, trời còn chưa sáng, rốt cục thì đứa nhỏ cũng hạ sốt, mà bàn tay vẫn luôn túm tay nàng coi như là buông lỏng ra.

Nhìn đứa nhỏ có khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, Tô Nhược Hàm nhẹ tay nhẹ chân buông đứa nhỏ, đứng dậy duỗi thân một cái vì ngủ cả đêm mà thắt lưng đau nhức rồi đi tới phòng bếp.

Đi vào phòng bếp, nàng nhanh chóng đi vào không gian rút một cây củ cải trắng, sau đó thuận tiện làm chút thịt nạt băm, củ cải cắt thành hạt lựu, cùng với gạo và thịt bỏ vào trong nồi chậm rãi hầm thành cháo.

Sau khi đưa nhỏ sinh bệnh hẳn là chỉ có thể ăn chút thức ăn nhẹ, mà nếu nấu cháo hoa chỉ sợ không có khẩu vị gì, nàng liền nghĩ tới thêm chút củ cải và thịt đi vào. Bởi vì củ cải lấy ra từ trong không gian, hương vị vô cùng tươi ngọt, hầm cháo xong thì cho ra hương vị mê người.

Tô Nhược Hàm mang cháo đã chuẩn bị tốt cho đưa nhỏ ăn, đợi đến khi bình minh nàng lại đi tới khách điểm kia hỏi một chút về tình huống người nhà đưa nhỏ này. Dù sao bé mất tích như vậy, chỉ sợ người nhà của bé sẽ vô cùng lo lắng đi?

“Mặc nhi... Tỉnh tỉnh, tỉnh dậy nhanh nào... Đến ăn chút cháo, rất thơm rất thơm! Ăn xong rồi ta giúp người đi tìm thân nhân.” Tô Nhược Hàm bụng cháo đã không còn nóng nữa vào bên giường, đưa tay vỗ nhẹ kia khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đỏ đỏ.

Tìm thân nhân??

Mặc nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng nhìn Tô Nhược Hàm, thấy nàng ôn nhu bụng bát ngầy ở trước mặt bé, còn vô cùng ôn nhu kêu tên của bé. Cái mũi đau xót, nước mắt nhanh chóng tụ lại, quật cường nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn Tô Nhược Hàm, không để cho mình chảy nước mắt ra.

... Người không phải là người thân nhất của Mặc nhi sao?

Không phải nằm mơ... Thời điểm bé mơ mơ màng màng nhìn thấy mẫu thân, thật sự không phải mộng.

Thật là nàng!!!

Nàng kêu bé là Mặc nhi, còn ôn nhu nói chuyện với bé.

Nàng không có giống trước kia hung dữ với bé, càng không có như trước kia trong mắt chỉ có chán ghét nhìn bé, lúc này nàng... Làm cho bé có cảm giác nàng là mẫu thân.

Tô Nhược Hàm không dự đoán được, sau khi nàng đánh thức đứa nhỏ, đối phương trực tiếp kinh ngạc nhìn nàng, nhưng trong hốc mắt lại rung rung, một bộ dáng muốn khóc lại phải chịu đựng. Hơn nữa ánh mắt cực kỳ u oán nhìn nàng, đi đâu này làm cho nàng có chút mờ mịt vô thức ngẩng ở chỗ kia.

Một lúc sau nàng mới lại mở miệng nói: “Khụ... đến đây, trước ăn cháo, đã không còn nóng, nếu để lạnh thì không thể ăn.” Dứt lời nàng cầm thìa dứt đến bên miệng của bé.

Rốt cuộc nước mắt ở trong hốc mắt Mặc nhi nhịn không được mà rơi xuống dưới, Tô Nhược Hàm cả kinh tay cầm thìa run lên một chút, muốn buông bát xuống để lau nước mắt cho bé, lại phát hiện Mặc nhi há miệng ngậm thìa, nuốt hết cháo bên trong.

Sau khi ăn xong thấy nàng còn thất thần, Mặc nhi không ngừng rơi nước mắt, lúc này nhếch môi, nức nở hai cái, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ đỏ đỏ tràn đầy nước mắt, không được tự nhiên mở miệng: “Còn muốn...”

Sau khi Tô Nhược Hàm phản ứng lại sững sờ dứt một thìa cháo thịt nạc củ cải đi qua, có chút kinh ngạc nhìn Mặc nhi trước mắt.

Thoạt nhìn khuôn mặt của bé nhỏ nhắn vô cùng non nớt, lúc này trên mặt che đầy nước mắt, lại quật cường không được tự nhiên không khóc thành tiếng. Chỉ là không tiếng động rơi nước mắt, sau đó lại ngoan ngoãn ăn mỗi một muỗng cháo nàng dứt cho, mãi cho đến khi toàn bộ bát cháo đã vào bụng của bé, thế này Tô Nhược Hàm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ăn cháo xong... Người ngủ tiếp một lát, chờ đến bình minh ta sẽ đi tìm người nhà thất lạc giúp người há, người không cần sợ hãi.” Tô Nhược Hàm thấp giọng trấn an đứa nhỏ vẫn nhìn nàng chăm chăm không rời, chỉ cho là bé vì thất lạc người thân mà trong lòng sợ hãi.

Hơn nữa nàng chưa bao giờ biết, nàng lại có thể có nhiều kiên nhẫn đối đãi với đứa nhỏ như vậy, trước kia không phải nàng sợ nhất giao tiếp với tiểu hài tử sao? Bởi vì nàng cảm thấy một khi đứa nhỏ khóc nháo lên sẽ khiến cho nàng nhanh chóng bị đau đầu, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại làm cho nàng cảm thấy thực sự đau lòng.

Cũng chưa từng nghĩ tới, sau khi nàng nói một câu, đứa nhỏ ngẩng đầu ở trên giường, lúc này nước mắt trên mặt lại lách cách lách cách rơi nhanh hơn. Ánh mắt bị thương trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, lập tức nằm ở trên giường, đưa lưng về phía nàng, giọng mũi nùng đậm mang theo sự trưởng thành sớm cô đơn run run mở miệng nói: “Ta không có người nhà... nương không cần, cha cũng không cần ta... Mặc nhi là đứa nhỏ không có ai muốn.” Tuy rằng tiểu cửu và đại cửu cửu đối với bé tốt lắm, nhưng bé muốn ở bên mẫu thân mà... Vì sao muốn đưa bé đi? (tiểu cửu và đại cửu cửu: cậu út và cậu cả của bé)

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn bóng dáng run run đưa lưng về mình có chút nghi hoặc, vì sao đứa nhỏ này lại có thể nói nó không có người thân?

Ngày ấy ở khách điểm nam tử ôm bé là ai?

Phải làm cái gì bây giờ? Đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi, nói chuyện lại có chút trưởng thành sớm làm cho người ta đau lòng, nhất là lúc nghe được bé nói câu kia, cha không cần bé, nương cũng không cần bé, nàng liền nghĩ đến một màn khi bé đang phát sốt, khăn trương túm nàng gọi mẫu thân.

Ai... Tô Nhược Hàm hơi thở dài, vẫn là chờ trời sáng, nàng đi tới khách điểm nhìn xem tình huống rồi nói sau!

Bưng bát không đi ra bên ngoài, bóng dáng nho nhỏ vốn đưa lưng về phía nàng nghe được bước chân nàng rời đi, gắt gao nghiêm mặt ở tại nơi đó. Rất cục lúc nàng sắp đi ra cửa phòng, tiếng nói mềm mại yếu đuối lộ ra sự tuyệt vọng vng lên: “Mẫu thân... Đừng đưa Mặc nhi rời đi được không? Mặc nhi cam đoan sẽ ngoan, đừng đưa Mặc nhi rời đi...”

Khi nghe một câu như thế, bóng lưng Tô Nhược Hàm đứng ở cửa cương cứng lại, trong miệng đứa nhỏ này nàng đã trở thành mẫu thân vút

bỏ nó sao?

Trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, nước mắt lẳng lẳng rơi xuống, trái tim xoắn lại đau đến cực điểm. Phản ứng của cơ thể, làm cho nàng nhúm mày... Đây là cảm nhận của nàng, hay là của thân thể này?

Nàng rất muốn giữ đứa nhỏ này lại, khi nghe được bé gọi nàng là mẫu thân, trong lòng kêu gào rất muốn giữ bé lại. Nhưng vạn nhất... Ngày ấy nam tử ôm bé là người nhà của bé, nếu nàng giữ bé lại, người nhà của bé sẽ có nhiều lo lắng và khổ sở!!!

“Người ngoan ngoãn ngủ một giấc... Đợi sau người tỉnh ngủ, ta sẽ giúp người tìm được người nhà của người.” Tô Nhược Hàm cắn chặt môi nói ra những lời này rồi bước nhanh đi ra cửa, sau đó đóng cửa lại, chỉ cho là đứa nhỏ sinh bệnh nên ý thức còn chưa thanh tỉnh.

Sau khi nàng đóng cửa, nàng đứng ở ngoài cửa, nghe được trong phòng tiếng nước nở dầm dập một hồi của đứa nhỏ, tiếng khóc òa nén từ trong phòng truyền đi ra, một câu tràn đầy tuyệt vọng làm cho thân nàng lay nhẹ: “Mẫu thân...vì sao cuối cùng người vẫn không cần Mặc nhi...”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Tô Nhược Hàm hết sức phức tạp đứng ở cửa, đưa tay sờ sờ lồng ngực ẩn ẩn co rút đau đớn, vì sao đứa nhỏ này tác động đến tâm tư của mình như vậy?

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Liều gia Phụng Dương thành.

Thời điểm trời tối đen thì Liều Nghị cưới ngựa về tới Liều gia, đúng lúc bắt kịp đoàn người Liều Phong Liệt đi tìm ở bên ngoài trở về.

Lúc nhìn thấy Liều Phong Liệt, Liều Nghị há miệng thở dốc muốn mở miệng, ở bên kia lúc Liều Phong Liệt nhìn thấy hắc đột nhiên xuất hiện thì

trong lơ đãng liếc liếc mắt một cái về phương hướng nào đó ngoài cửa, ánh mắt ý bảo Liễu Nghị đi vào rồi nói sau.

Vừa theo Liễu Phong Liệt đi vào thư phòng, Liễu Nghị lập tức mở miệng nói: “Đại thiếu gia... Tam thiếu kêu thuộc hạ trở về nói cho ngài, tiểu chủ tử đi theo đến biên cảnh Lâm Lan thành!!”

“Mặc nhi nó thực sự lại đi biên cảnh, nó...” Liễu Phong Liệt thấp giọng tự nói, hồi lâu sau đột nhiên lại ngừng đầu dò hỏi: “Vậy vì sao người trở về lại không mang Mặc nhi về đây?”

Liễu Nghị sau khi nghe Liễu Phong Liệt hỏi, sắc mặt tái nhợt vài phần, hần đột nhiên "Phịch" một tiếng quỳ gối trước mặt Liễu Phong Liệt trầm giọng nói: “Tiểu chủ tử ở trên đường nhiễm phải phong hàn, sau khi đến Lâm Lan thành ít nhiều cũng đúng lúc cứu trị, thân thể cũng không lo ngại, nhưng mà...” Nói đến đây, đầu Liễu Nghị càng cúi thấp hơn.

Nhìn vẻ mặt cùng với giọng điệu của Liễu Nghị, mày Liễu Phong Liệt gắt gao nhíu lại, trong lòng ần ần có dự cảm không tốt: “Mặc nhi nó xảy ra chuyện gì?”

Liễu Nghị quỳ trên mặt đất, tràn đầy tự trách trầm giọng nói: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, sau khi tiểu chủ tử khỏi bệnh, Tam thiếu đi đến thương hội hỏi thăm về chuyện tìm kiếm nhị tiểu thư, để cho thuộc hạ trông tiểu chủ tử, nhưng mà... nhưng là bởi vì thuộc hạ sơ sẩy, lại làm lạc mất tiểu chủ tử.” Nói tới đây, trên mặt Liễu Nghị tất cả đều là áy náy và hối hận sâu sắc. Nếu biết ngày ấy ở trên đường cứu người sẽ làm hại tiểu chủ tử lạc đường, hần thà rằng bản thân mình vi phạm mệnh lệnh của tiểu chủ tử, cũng sẽ không đi ra tay giúp đỡ.

“Người nói cái gì? Mặc nhi ở biên cảnh bị các người làm lạc mất?” Rốt cục bình tĩnh trên mặt Liễu Phong Liệt cũng lộ ra vẻ tức giận, mạnh mẽ đập bàn đứng lên.

Về mặt Liễu Nghị xấu hổ và áy náy gật đầu: “Vâng.”

Đang cúi người quỳ trên mặt đất, lúc này Liễu Nghị hận không thể lẳng trì xử tử chính mình, cũng tại hắn mới làm cho tiểu chủ tử đi lạc mất, nếu... nếu tiểu chủ tử lại xảy ra chuyện gì, hắn thật sự là muôn lần chết cũng khó chối tội này.

“Người... Liễu Nghị, người làm cho ta rất thất vọng rồi, người cũng biết rõ, Mặc nhi nó chỉ có bốn tuổi. Nếu nó lạc đường ở cái loại địa phương như biên cảnh, sẽ là cái hậu quả gì?” Sắc mặt Liễu Phong Liệt mang theo phần nộ và trách cứ nhìn Liễu Nghị.

Liễu Nghị áy náy đã nói không ra lời, nếu không phải hiện tại tiểu chủ tử không rõ tung tích, nhất định hắn sẽ lấy cái chết đền tội, chỉ là bây giờ hắn còn chưa thể chết được... Hắn phải tìm được tiểu chủ tử về.

Tức giận xong bước chân của Liễu Phong Liệt bắt đầu có chút luống cuống đi qua đi lại ở trong phòng, thỉnh thoảng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Liễu Nghị quỳ trên mặt đất một cái.

Lúc này tung tích nhị muội còn chưa có tìm được, Mặc nhi lại mất tích.

Mặc nhi là đứa nhỏ của nhị muội, là cốt nhục của Liễu gia...

Đứa nhỏ trưởng thành sớm có chút làm cho người ta đau lòng lúc này mới có bốn tuổi, mà mùa đông khắc nghiệt này, ở địa phương biên cảnh hỗn loạn kia, rốt cuộc nó sẽ gặp phải cái dạng tình cảnh gì đây? Nghiêng đầu nhìn thời tiết bên ngoài lại bắt đầu có tuyết rơi, trên mặt Liễu Phong Liệt tràn đầy vẻ tối tăm lo lắng.

Một lúc lâu sau hắn ngừng đầu, lạnh giọng mở miệng nói: “Người nhanh chóng đi thỉnh lão gia về nhà, nói là trong nhà có việc gấp.” Vốn muốn gạt phụ thân chuyện Tam đệ đi tới biên cảnh, lúc này bởi vì Mặc nhi đột nhiên mất tích, mọi chuyện cũng đã không thể nào giấu diếm được nữa.

Đợi đến khi phụ thân từ thương hội chạy về, sau khi Liễu Phong Liệt khai báo hết mọi nguyên do, liền quyết định tự mình dẫn người đi qua biên

cảnh tìm kiếm Mặc nhi, cùng với nhị muội đã từng xuất hiện qua ở biên cảnh...

Hy vọng... Hy vọng trong khoảng thời gian Mặc nhi mất tích này, không cần nhận phải thương tổn nào là được.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đắc Tội Tiểu Nhân

Trời dần sáng, trên mặt đất là một mảnh trắng xóa, trên bầu trời tuyết còn bay phất phới, nhưng đã không có rơi lớn như đêm qua.

Thu dọn phòng bếp xong, Tô Nhược Hàm cũng tùy ý ăn qua một chén cháo, sau đó ở dưới ánh mắt lấy lòng của gia hỏa Tiểu Bạch, múc một chén cháo thật to cho nó, thấy nó vù vù vài cái đã ăn xong cháo có thịt nạc củ cải, nàng mới lại đi tới phòng ngủ.

Mà gia hỏa Tiểu Bạch kia, sau khi nó ăn no thì ánh mắt thích ý híp híp, nhìn bên ngoài gió lạnh từng cơn, trong phòng tử có t ờn tại vẻ giảo hoạt, nó mới không cần ngốc ở bên ngoài hứng gió lạnh đâu! Tiểu Bạch lập tức vui vẻ đi theo Tô Nhược Hàm đến phòng ngủ.

Khi trở lại phòng, Mặc nhi ở trên giường đã mang theo nước mắt ngủ say, nhìn thấy chăn rơi xuống tới ngực bé, nàng đi qua nhẹ nhàng nhét bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo ở bên ngoài của bé vào ổ chăn, lại đắp kín cho bé.

Tiểu Bạch đi theo vào nhà, lập tức bước đi đến bên cạnh giường nằm úp sấp xuống, mắt hơi híp lại bắt đầu ngủ gật.

Tô Nhược Hàm ng ỉ ở đầu giường, mắt hạnh nheo lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi ở trên giường, khi nhìn thấy hai mắt sưng lên của bé, nàng lại nhin không được bắt đầu rơi vào trầm tư.

Từ ngày ấy ở cửa khách điểm chỉ liếc mắt một cái đã thấy qua đứa nhỏ này, nàng... li ền ần ần có chút không thích hợp.

Đầu tiên là đối với một đứa nhỏ xa lạ không hiểu sao lại lo lắng, sau đó cho tới hiện tại lại ngoài ý muốn mà cứu bé, thân thể này lại bởi vì nhìn thấy đứa nhỏ này khóc kêu mà cảm thấy đau lòng, lại không hiểu sao muốn giữ bé ở lại bên cạnh mình.

Tình huống như vậy, quả thực có chút khác thường. Nhất là, đến tột cùng đã bao nhiêu lâu nàng không có khóc?

Tô Nhược Hàm đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài, đứa nhỏ này...

Thoạt nhìn cũng chỉ có bốn năm tuổi, vì sao lúc nàng nói muốn đi tìm người nhà giúp bé, phản ứng của bé lại lớn như vậy?

Bé nói, cha không cần bé, nương cũng không cần bé, là thật vậy chăng? Còn có thương tích trên người... Xanh tím dọa người, trên người một đứa nhỏ lại có nhiều vết bầm tím như vậy.

Hay là bé thật sự bị cha mẹ vứt bỏ, vết thương trên người bé là gia bạo (bạo lực gia đình). Khi vừa mới bắt đầu nàng nói muốn đưa bé rời đi, làm cho bé sinh ra liên tưởng tới hồi ức, cho nên mới khóc kêu nàng là mẫu thân không cần vứt bỏ bé?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tô Nhược Hàm cũng không đưa ra được một kết quả nào, quyết định trước đi tới khách điểm hỏi thăm tình huống một chút rồi nói sau.

Nhìn bên ngoài trời đã sáng choang, tuyết đã ngừng rơi, nhưng gió lạnh thổi mạnh mãnh liệt.

Tô Nhược Hàm tìm nam trang ngày hôm qua chuẩn bị mặc vào, đột nhiên nghĩ đến hôm nay thời tiết giá lạnh, nhú nhú mây bỏ nam trang trở lại, thay vào một bộ váy áo màu xanh lam mua còn chưa mặc.

Đổi quần áo xong đang chuẩn bị ra cửa, Tiểu Bạch ghé vào trước giường hơi mở mắt ra nhìn nàng, đứng dậy muốn đi theo.

“Ở nhà trông chừng đứa nhỏ này, không được chạy loạn khắp nơi.” Tô Nhược Hàm nhíu mày nhẹ giọng quát Tiểu Bạch, không cho phép nó đi theo nàng ra ngoài.

Tiểu Bạch kháng nghị ngao ô một tiếng, nhưng mà lại bị ánh mắt nghiêm khắc của nàng đánh bại, cuối cùng đáng thương hèn hèn lại nằm úp sấp trở về trước giường.

Tô Nhược Hàm thấy thế gật đầu khen ngợi, đại cầu Tiểu Bạch này quả thực thông minh quá mức, bỏ đi tật xấu nó thích nhặt bậy bạ đồ kỳ quái này nọ, kỳ thật nàng nhặt được nó coi như là nhặt được một bảo vật.

Hiện tại nàng còn không biết, chính là "Cầu" Tiểu Bạch thích nhặt này nọ này, trừ bỏ nhặt được một đứa nhỏ cho nàng, sau đó không lâu trong tương lai, nó lại nhặt về cho nàng một t ãn tại làm cho nàng vô cùng rối rắm... nhưng mà đó cũng là nói sau.

Lấy đầu lạp để ở một bên, quay đầu nhìn đứa nhỏ còn đang ngủ say, Tô Nhược Hàm xoay người đi ra ngoài.

Thừa dịp bé còn chưa tỉnh, trước đó đi tìm hiểu tình huống một chút lại quyết định.

Gió lạnh từng trận, vừa sáng tinh mơ.

Trên đường rất ít người, cửa hàng mặt tiền dọc theo con phố chính và phố xá sầm uất đang bắt đầu lác đác mở cửa. Tô Nhược Hàm ra cửa liền lập tức đi đến phương hướng khách điếm bậc nhất của Lâm Lan thành.

Lúc Tô Nhược Hàm đi vào khách điếm, khách điếm đã mở cửa, lúc này vị chủ nhân quỳ trung niên đang cầm một cây chổi lông gà hung hăng ở đuôi theo một thiếu niên: “Hỗn tiểu tử, tuổi còn nhỏ không lo học hành, cũng dám trộm tiền của Lão Tử đi đánh bạc, xem ta đánh chết người không!”

Thiếu niên bị đuổi theo chạy khắp phòng, lúc này vừa chạy vừa lớn tiếng ồm ồm: “Phụ thân... con sai rồi, người đừng đánh.”

Vốn nàng muốn cất bước đi tới, đột nhiên đứng ở cửa, nhúu mày suy nghĩ sâu xa.

Ngày ấy bởi vì chạy đi vội vàng, khi ở chỗ này đụng vào nam tử ôm Mặc nhi, nàng mang đầu lạp, căn bản không có ngẩng đầu nhìn đối phương, cho nên cũng không biết được diện mạo của đối phương.

Nàng chạy đến nơi đây như vậy, làm sao mà biết ai là nam tử ngày ấy đụng vào?

Một lát sau, Tô Nhược Hàm cất bước bước vào trước quây tiển, hỏi chương quây đang giáo huấn thiếu niên: “Xin hỏi... Hai ngày trước có hai người mang theo một đứa nhỏ có ở trọ lại nơi này của các người hay không?”

Lúc này chương quây đang bận giáo huấn con mình, đuổi theo một muốn chết thở không ra hơi, lúc này nghe Tô Nhược Hàm là tới hỏi thăm tin tức, nhất thời tức giận quát: “Nơi này là khách điếm, ngày nào mà không có người mang theo đứa nhỏ vào ở?” Sau khi nói xong cũng không quan tâm nàng, trực tiếp cưỡi theo chổi lông gà trong tay liền đuổi theo đứa con đang chuẩn bị chạy trốn.

“Là hai nam nhân... Xác định không có vào ở nơi này của các người sao?” Tuy Tô Nhược Hàm chạm phải cái đỉnh, nhưng mà vẫn chưa từ bỏ ý định lại chạy theo hỏi.

Lúc này trong lòng chương quây vốn trong cơn giận dữ, thấy Tô Nhược Hàm còn ở nơi này mà nheo với hắn, nhất thời không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Không có, không có... Muốn tìm người thì đi nơi khác mà tìm, đừng phiền ta!”

Sau khi xong chương quây trung niên phải phải chổi lông gà "Đặng đặng đặng" đuổi theo thiếu niên chạy tới trên lầu, bỏ lại Tô Nhược Hàm nhúu mày đứng ở nơi đó.

Không nghe được tin tức người muốn tìm, còn bị chương quây coi như ruồi bọ mà xua đuổi, trong lòng nàng quả thực có chút khó chịu.

Nhíu mày mím môi xoay người đi ra bên ngoài, thật sự không được thì phải đi y quán hỏi một chút.

Ngày ấy đứa nhỏ sinh bệnh, đối phương hẳn là sẽ thỉnh thầy thuốc mới phải.

Nàng đã rời đi cũng không biết được, lúc nàng chân trước vừa rời khỏi khách điểm, trên lầu chưởng quầy đột nhiên dừng lại, sắc mặt đại biến phóng xuống dưới lầu, khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng, trên mặt lộ ra vẻ hối hận không thôi.

Tại sao hẳn lại quên mất, hai ngày trước chẳng những có hai nam tử mang theo một đứa nhỏ đến ở trọ, hơn nữa sau đó đứa nhỏ kia còn mất tích. Hai nam tử có dặn dò hẳn, nói là nếu có người đến khách điểm tìm bọn họ, hoặc là mang theo đứa nhỏ đưa đến khách điểm, làm ơn nhất định giữ đối phương lại, sau đó phái người đi tới thương hội Liễu gia thông báo cho bọn họ...

Thương hội Liễu gia... Là thương hội Liễu gia đó...

Vừa rồi mình lại đuổi nữ nhân tìm hai nam tử kia chạy ra ngoài.

Sắc mặt chưởng quầy xám trắng vài phần, hơn nữa đối phương mang theo một cái đầu lạp, hẳn cũng không biết đối phương có bộ dáng gì, đi đâu này để cho hẳn làm sao đi ra ngoài tìm ra người nọ chứ?

Trong lòng chưởng quầy có vài phần chột dạ, sợ hai nam tử ở trọ kia trách trách mình, quyết định giấu diếm chuyện này đi, không đi thương hội Liễu gia nói cho nam tử kia có người đi tìm hẳn.

Chưởng quầy cũng không biết là, bởi vì hẳn giấu diếm, đã khiến cho Tô Nhược Hàm cuối cùng giữ đứa nhỏ lại, lại làm cho Liễu gia và bọn họ bỏ lỡ người muốn tìm...

Mục tiêu của Tô Nhượng Hàm đi đến là y quán, ở phố bắc phương hướng đi đến y quán, lúc đi ngang qua một chỗ rẽ, thì "Phanh" một tiếng, nàng bất ngờ không kịp phòng bị nên va chạm vào một người khác rồi ngã xuống đất, đầu lụp ở trên đầu nàng cũng theo đó mà rớt xuống.

Người đụng vào nàng, sau khi nhìn thấy nàng, trong ánh mắt nhanh chóng sáng lên vài phần, cặp mắt đậu xanh gắt gao nhìn Tô Nhượng Hàm trên mặt đất, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ghê tởm mở miệng nói: “A... Đây không phải là Tô quả phụ ở tại thành tây sao... Khéo như vậy, người muốn đi đâu hả?”

Vốn Tô Nhượng Hàm bị ngã xuống đất đang muốn đứng lên, đột nhiên nghe được đối phương mở miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, khi phát hiện trong cặp mắt đậu xanh lóe lên vẻ gian trá làm cho nàng phản cảm, lập tức chân mày gắt gao nhíu lại. Tên mập mập trước mắt này đúng lúc chính là Phùng lão gia nhờ bà mối Tiết tam nương tới cửa đề thân, hình như là có một cái tử lâu.

Lần trước cự tuyệt Tiết tam nương tới cửa làm mai, sau đó hắn cũng không có động tĩnh, chuyện này đã bị nàng quăng ra khỏi đầu, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải ở trong này.

Nghĩ đến con heo mập trước mắt này lại muốn cưới mình làm thiếp, trong lòng Tô Nhượng Hàm lập tức liếc nhìn nổi giận một trận, đứng dậy nhấc lên đầu lụp ở một bên, sắc mặt lạnh như băng muốn xoay người rời đi từ bên cạnh.

Cũng không ngờ tới đối phương đột nhiên lại lắc mình chắn ở trước mặt của nàng, trên mặt mang theo vẻ bỉ ổi mở miệng: “Như thế nào gặp mặt nói cũng không nói một câu đã muốn đi? Nói như thế nào lúc trước ta cũng cậy bà mối tới cửa đề thân không phải sao?” Thời điểm nói tới đây, trong cặp mắt đậu xanh hiện lên vẻ oán độc, nữ nhân trước mắt này rất không thức thời, hắn nguyên ý cưới nàng là một quả phụ làm thiếp cũng coi như xem trọng nàng, nàng lại còn cự tuyệt, quét sạch mặt mũi của hắn.

Vừa nghe lời này, nắm tay Tô Nhượng Hàm hơi khấn trương, cực khắc chế bản thân không cần tức giận bốc hỏa đi tới hành hung con heo mập

trước mắt này. Dù sao nàng ở trong Lâm Lan thành, có thể không đắc tội một người thì không cần đắc tội một người, mà tên béo trước mắt này vừa thấy thì biết là kẻ tiểu nhân, vạn nhất bị hắn ở sau lưng ngáng chân sẽ không tốt lắm.

“Tránh ra!!” Tô Nhược Hàm lạnh lùng nói.

“Không tránh thì lại như thế nào? Muốn ta tránh ra cũng được... Người để cho lão gia hôn một cái, ta sẽ tránh đi.” Lúc này Phùng mập mạp đưa tay hướng tới trên mặt Tô Nhược Hàm, trong lòng ung dung nghĩ, Tô Nhược Hàm nàng chẳng qua là một người đàn bà hơn nữa còn là một quả phụ, lẽ ra không dám phản kháng hắn, hơn nữa lúc này mới sáng tinh mơ, trên đường cũng không có người nào, sẽ không có ai lo chuyện bao đồng.

Thực hiển nhiên con heo mập này nghĩ sai rồi.

Trước mắt Tô Nhược Hàm cũng không phải là loại nữ nhân như hắn nghĩ nhất gan sợ phiến phúc, lúc nhìn thấy móng heo sờ tới mặt mình, hàn quang hiện lên trong mắt của nàng, lập tức liền muốn đập qua hắn.

Nhưng mà không đợi nàng động thủ, nàng đã thấy trước mặt có một cái gì đó chớp qua, liền nghe được tiếng giết heo truyền đến. Vốn tay của Phùng mập mạp đang muốn sờ mặt nàng, lúc này nhanh chóng ôm lấy tay phải của mình, lớn tiếng kêu rên: “Ôi mẹ ta nha... Tay của ta, tay của ta đau quá.”

Tô Nhược Hàm hí mắt nhìn thấy, trên tay phải của Phùng mập mạp vừa rồi muốn vươn tới người nàng lại có một lỗ thủng đỏ máu... Mà trên đó còn có một cục đá nhỏ dính máu.

Nhìn thấy tình hình này, đồng tử của nàng mãnh liệt co rút lại vài cái.

Dùng cục đá nhỏ có thể bắn thủng bàn tay người, là ai mà lợi hại như vậy?

“Còn chưa rút? Nếu không rút đi, bắn thủng chính là đầu của người.” Một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Mà Phùng mập mạp đang ở đó kêu rên nhưng một câu đe dọa "Nếu không rời đi, bắn thủng chính là đầu." sắc mặt liền trắng bệch co cứng chạy trốn.

Tô Nhược Hàm nhú mảy, chỉ sợ hôm nay Phùng mập mạp sẽ tính toán khoản nợ này lên trên đầu nàng đi! Nhưng mà cho dù vừa rồi không có người ra tay, chính nàng cũng tính giảo huấn tên mập kia, như vậy cũng sẽ đắc tội tên tiểu nhân đó.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện phía sau nàng không biết từ khi nào xuất hiện hai bóng dáng, khi nhìn thấy đối phương một thân y bào màu tím và Phượng Thiên đi theo phía sau hẳn, Tô Nhược Hàm biết vậy là không xong rồi, nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía đối phương, đội đầu lập lên đầu vôi vàng nói câu: "Cám ơn!" Sau khi nói xong, xoay người muốn đi, nàng hận lòng bàn chân không thể sinh ra gió để nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mới sáng tinh mơ, sao bọn họ lại ở chỗ này?

Cũng không biết vừa rồi đối phương có nhận ra bản thân hay không, hiện tại nàng ăn mặc nữ trang, hẳn là không thể liên tưởng tới trên người nàng đi?

Nhưng mà ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu nàng, chợt nghe được giọng nói ôn nhuận như ngọc từ phía sau truyền đến: "Tô công tử hả? Có lẽ... Ta nên gọi người là Tô cô nương?"

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Giật Mình Tỉnh Ngộ

Vốn đánh chủ ý đối phương sẽ không nhận ra bản thân nên muốn tránh đi, kết quả lại bị đối phương một lời nói toạc ra.

Tô Nhược Hàm dừng cước bộ lại, hơi hơi nghiêng người, dưới đầu lap nàng bĩu môi ấp úng nói: “Làm sao mà biết được?” Ngữ khí của đối phương cũng không kinh ngạc, làm cho nàng thấy đối phương đã sớm biết nàng là nữ.

“Ha ha... Không cẩn thận nhìn thấy Tô cô nương có xỏ lỗ tai.” Phượng Vân Cẩm nhẹ lay động chiết phiến cười đi đến trước mặt nàng.

Dưới đầu lap khoe miệng của nàng hung hăng run rẩy vài cái, vào mùa đông gió lạnh thấu xương, hắt lại ở chỗ này đông đưa chiết phiến, là đầu óc có bệnh, hay là giả bộ anh tuấn tiêu sái?

Nhưng mà nghĩ đến việc đối phương biết được mình là nữ nhân, nàng nhú mày lấy đầu lap xuống, nhìn thẳng Phượng Vân Cẩm hỏi: “Biết được ta là nữ nhân, người còn đồng ý cùng ta hợp tác?” Nàng cũng biết thân phận địa vị của nữ nhân ở thời không này cũng không phải rất cao. Mặc dù không có đến nỗi yêu cầu bó chân nhỏ không được xuất đầu lộ diện, nhưng nữ nhân đi ra ngoài kinh thương thật là cực ít, cho nên ngày đó nàng mới có thể ăn mặc thành nam trang xuất hiện.

“Người cảm thấy người kém hơn so với nam tử sao?” Phượng Vân Cẩm mỉm cười nhú mày nhìn về phía nàng.

Biết rõ ý tứ nàng hỏi, cũng không trả lời chính diện.

Hơn nữa Phượng Vân Cẩm này rất khả nghi, vừa rồi hẳn để cho Phượng Thiên ra tay cứu nàng, theo lý thuyết là đã nghe Phùng mập mập kêu nàng là Tô quả phụ, nhưng mà hẳn lại cố ý kêu nàng là Tô cô nương... Rốt cuộc hẳn có ý tứ gì?

Tô Nhược Hàm thần cong khỏe miệng, trong lời nói của người này cạm bẫy nhiều lắm. Nếu đối phương đã biết được mình là nữ nhân còn hợp tác với mình, nàng cũng không có gì phải cố kỵ, trực tiếp nhiu mày nói: “Được rồi! Nếu đã không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác, vậy nếu không có gì thì ta đi trước.” Nàng còn muốn đi y quán nhìn xem, hơn nữa đứa nhỏ kêu Mặc nhi cũng không biết đã tỉnh lại hay chưa, để một mình đứa nhỏ ở nhà ít nhiều nàng có chút lo lắng. Tuy nói có Tiểu Bạch nhìn, nhưng gia hỏa Tiểu Bạch kia có bao nhiêu không đáng tin chính nàng còn không rõ ràng lắm sao? Chỉ hy vọng gia hỏa kia trước khi nàng chưa về nhà, nó đừng lại phát tác tật xấu chạy đi ra ngoài nhất này nọ.

“Đợi chút!” Phượng Vân Cẩm mở miệng gọi lại nàng đang chuẩn bị chạy lấy người.

“Như thế nào?” Tô Nhược Hàm quay đầu nghi hoặc nhìn hẳn.

Phượng Vân Cẩm thản nhiên cười cười, chiết phiến trong tay bất tri bất giác lại mở ra ở đó nhẹ nhàng lay động rồi mở miệng nói: “Nếu là quan hệ hợp tác, dù sao ta đây cũng nên biết rõ tên thật của người mình đang hợp tác đi?”

Tô Nhược Hàm ngưng mi suy nghĩ một chút, chậm rãi phun ra: “Tô Nhược Hàm!” Nếu không có nhớ lầm, ngày ấy nàng tự báo là Tô Nhược Hàn.

“Hả?” Phượng Vân Cẩm đang nhẹ lay động chiết phiến trong tay tạm dừng lại, thần sắc nghi hoặc nhiu mày nhìn về phía nàng, đây không phải là tên ngày ấy nàng nói sao?

“Hàm trong hàm dưỡng (hàm dưỡng: tu dưỡng)...” Nàng mở miệng giải thích.

Phượng Vân Cầm cười tủm tỉm gật gật đầu: “Ô Nhượng Hàm? Không tề, không tề!”

Có cái gì không tề?

Nhìn thấy tươi cười trên mặt Phượng Vân Cầm không hiểu sao nàng liền khó chịu, mình còn đang vội, lại bị người này lôi kéo ở đây nói chuyện tào lao, cũng không biết đi y quán có thể nghe được tin tức của hai nam tử ngày ấy mang theo Mặc nhi hay không.

Hai nam tử...

Đột nhiên thần sắc của nàng khó hiểu liếc mắt nhìn Phượng Vân Cầm và Phượng Thiên ở đối diện một cái, trong ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu và dò xét, hồi lâu sau đột nhiên mở miệng nói: “Phượng thiếu gia... Người đã có đứa nhỏ (con) chưa?”

Đứa nhỏ?

Phượng Vân Cầm hơi ngẩn ra, vẻ tươi cười trên mặt ngưng lại, có vài phần khó hiểu nhìn về phía nàng, trong thần sắc mang theo ý cười không hiểu.

“Bản thân chưa hôn phối, cho nên cũng chưa có con nối dòng, Tô cô nương... Người còn có vấn đề gì không?” Một lúc sau, trên gương mặt ôn nhu tuấn nhã của Phượng Vân Cầm có vẻ hứng thú, đôi mắt khôn khéo khẽ nheo lại, hơi giương khóe miệng lên, làm cho tươi cười của hắn lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ.

“Không có vấn đề gì, ta còn có chút việc gấp phải đi trước, nếu có việc gì gấp, thì cho người truyền tin đến Tô phủ ở thành Tây.” Lúc Tô Nhượng Hàm nghe được hắn nói mình chưa hôn phối, liền trực tiếp phủ định khả năng Phượng Vân Cầm là nam tử trước khách điếm, nhất thời cũng không có tính nhẫn nại quanh co với hắn.

Nàng dám khẳng định Phượng Vân Cầm nghe được Phùng mập mập kêu nàng là Tô quả phụ, cũng biết nếu hắn căn cứ theo cái này muốn đi

đi đầu tra, cũng có thể biết nàng ở tại Tô phủ thành Tây. Nếu mọi chuyện đã không thể che giấu, thì cũng không cần phải giấu diếm, trực tiếp nói cho hắn là được.

Vội vàng bỏ lại một câu như vậy, Tô Nhược Hàm đã rất nhanh xoay người đi đến phương hướng y quán.

Đi y quán hỏi thăm hai nam tử kia là một nguyên do, còn một lý do nữa đó là tuy rằng Mặc nhi đã hạ sốt, nhưng mà vết bầm tím và vết thương rách xước trên bàn tay trên người bé, cần chuẩn bị chút dược cho bé uống, đi y quán đúng lúc mua chút dược cho bé.

Nghĩ đến mình đi ra ngoài gần nửa canh giờ, lo lắng đứa nhỏ tỉnh lại chỉ có một mình sẽ khủng hoảng, cước bộ dưới chân nàng cũng nhanh hơn vài phần.

Nhìn bóng dáng nàng rất nhanh rời đi, Phượng Vân Cầm nheo lại con ngươi đen nhánh, khóe miệng tươi cười vẫn luôn treo trên bờ môi, để cho Phượng Thiên đứng ở một bên âm thầm cong khóe miệng. Hắn cũng không hiểu thiếu gia nhà mình, người ta chỉ hỏi hắn có đứa nhỏ hay không mà thôi, tại sao hắn cười đến làm cho da đầu người ta tê dại như vậy.

Hơn nữa...

“Thiếu gia, nàng là... Một quả phụ!” Phượng Thiên nhú mày mở miệng.

Vừa rồi lúc Tô Nhược Hàm từ trong khách điếm đi ra không lâu, vốn Phượng Vân Cầm và Phượng Thiên chuẩn bị đi Hương Phiêu Trai thì gặp được nàng. Thấy nàng vội vàng không thôi, hai người liền đi theo ở phía sau, kết quả lại nhìn thấy nàng bị tên mập đùa giỡn.

Đương nhiên cũng nghe được đối phương kêu nàng là Tô quả phụ...

Nàng lại là một quả phụ?

Nhìn tuổi của nàng chưa quá hai mươi, hơn nữa cũng không có thấy nàng sơ búi tóc, như thế nào cũng không giống như là một người đã gả đi, còn là quả phụ đã chết trượng phu.

Nhưng mà trong giọng điệu của Phượng Thiên rõ ràng mang theo vẻ bài xích đối với thân phận quả phụ này.

Phượng Vân Cẩm vì Phượng Thiên nói lời này mà nhú mày, nụ cười trên khóe miệng biến mất, trong ánh mắt lạnh liệt mang theo không vui quét về phía Phượng Thiên.

Thời điểm Tô Nhược Hàm về tới nhà, đã sắp buổi trưa, gió lạnh đã ngừng, mặt trời lặn lẽ chui ra chiếu sáng trên nền đất tuyết.

Sau khi về nhà, nàng bước nhanh đi tới phòng ngủ của mình, đi ra ngoài lâu như vậy, khẳng định đứa nhỏ đã tỉnh lại, chỉ là không biết hiện tại nó thế nào.

Đi vào y quán, cuối cùng nàng cũng không có tra được nhiều lắm chuyện về hai nam tử kia, chỉ nghe thầy thuốc nói tới, hai ngày trước là hấn chẩn bệnh cho một nam hài bốn năm tuổi, mà địa phương chẩn bệnh thật sự cũng là khách điểm bậc nhất kia.

Hai nam tử đó hình như là quan hệ chủ tớ, mà người chủ tử thoát nhìn cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi...

Chỉ nghe một câu này, Tô Nhược Hàm nàng liền khẳng định, đối phương khẳng định không phải phụ thân của Mặc nhi. Dù sao thoát nhìn Mặc nhi cũng bốn năm tuổi, vị thiếu niên chủ tử kia mới mười sáu mười bảy tuổi, cho dù có tảo hôn... Hấn là cũng không có con sớm như vậy đi?

Bởi vì nguyên nhân này, mặc dù nàng đã biết hai người kia vào ở trong khách điểm bậc nhất, nhưng mà nàng không có trở lại khách điểm đi hỏi thăm, mà là lựa chọn về nhà trước.

Khi đứng ở cửa phòng ngủ, nàng liề n nghe được tiếng "Ngao ô ngao ô" trầ n thấp của Tiểu Bạch ở trong phòng.

Khi nàng mở cửa đi vào, nhìn thấy chính là Tiểu Bạch đang lẩn qua lẩn lại ở trên mặt đất, mà người nó đang cực lực lấy lòng đối với biểu diễn của nó cũng giống như không nhìn thấy.

Thân mình nho nhỏ cuộn lại trong chăn bông, cuộn mình ng ẫ ở trên giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn đáng yêu đang chau mày, mắt to đen nhánh có chút vô thầ n.

Khi nghe được tiếng mở cửa, người đang ng ẫ xuất thầ n ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nhược Hàm, đôi môi phấn nộn gắt gao mím lại không hề hé răng, trong ánh mắt có cảm xúc bi thương rất nhanh hiện lên, ánh mắt có chút tuyệt vọng cùng trống rỗng.

Có phải nàng lại không cần Mặc nhi hay không?

Tô Nhược Hàm sửng sốt một chút, tuy rằng nàng đoán được Mặc nhi đã tỉnh lại, nhưng mà nàng không có dự đoán được phản ứng lúc này của bé.

Bé không có kêu nàng là mẫu thân nữa...

Cảm xúc bi thương trong mắt Mặc nhi nàng thấy được, tiếp theo trái tim như bị kéo một cái mà đau đớn, nhìn bóng dáng nho nhỏ ng ẫ im lặng ở trên giường, ưu thương không nói lời nào, để cho nàng biết, hành vi buổi sáng của nàng đã làm thương tổn đứa nhỏ này.

Đến tột cùng là nàng làm sao vậy, lại làm cho một đứa nhỏ còn rất nhỏ có cảm giác tuyệt vọng này.

Đột nhiên trong lòng Tô Nhược Hàm tự giấu cười cười, đến tột cùng nàng đang lo lắng và e ngại cái gì?

Nếu đã muốn giữ đứa nhỏ này lại, vì sao nàng không dám nhận bé?? Làm sao phải ở đây khổ sở lo lắng vấn đề người thân của nó sẽ tìm đến?

Đứa nhỏ nhỏ như vậy là đơn thuần nhất trong sáng nhất, sẽ không làm bộ giờ thủ đoạn.

Mặc kệ Mặc nhi nó có thân nhân hay không, đối phương có thể làm cho bé không muốn trở về, vậy đã chứng minh bọn họ cũng không yêu thích bé, cũng chỉ có thể nói có lẽ bọn họ cũng không yêu thương Mặc nhi.

Nhất là đứa nhỏ bình thường với tuổi này, nếu như ở dưới tình huống như vậy, chỉ sợ phản ứng đầu tiên chính là khóc kêu muốn tìm cha mẹ... Mà Mặc nhi lại là không cần vứt bỏ bé.

Nghĩ đến câu nói kia, tim Tô Nhược Hàm mãnh liệt co rút đau đớn vài cái, đau đớn càng rõ ràng, làm cho trong lòng nàng đã có quyết định.

Nếu nó không muốn rời đi thì không cần rời đi!

Nhìn ánh mắt người trên giường nhìn thẳng nàng kia, lúc này bên trong đó là trống rỗng mang theo sự tuyệt vọng, trong lòng nàng hơi hơi thở dài lại có chút khó chịu. Chậm rãi đi qua nhẹ nhàng ôm thân hình nhỏ nhỏ đang cuộn mình ở trên giường vào trong lòng, nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu cúi xuống của bé, nhẹ giọng hỏi: “Mặc nhi, người nguyện ý ở lại làm hài tử của ta sao?”

Mặc nhi được nàng ôm vào trong ngực thân hình hơi cương cứng một giây, trong ánh mắt bị trống rỗng và tuyệt vọng chậm rãi có cảm xúc. Bên trong đó có không dám tin, có một chút kích động trong nháy mắt rồi biến mất, chính là cảm xúc chợt lóe rồi biến mất đó, Tô Nhược Hàm vẫn chưa nhìn thấy. Nàng chỉ đang phát hiện, sau khi nàng hỏi ra những lời này, Mặc nhi không nói gì, nhưng mà lại vươn tay ôm nàng, tay nhỏ bé gặt gao túm vạt áo của nàng, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng, gặt gao... gặt gao... Không muốn buông tay.

Nhìn đứa nhỏ trong lòng vẫn trơ trẽn mặc không hề rãnh, Tô Nhược Hàm không có phát hiện ánh mắt của mình mang theo sự ôn nhu, không có phát hiện đáy lòng của mình có nơi đang chậm rãi trở nên mềm mại. Chỉ kinh ngạc nghĩ, đứa nhỏ trong lòng này sẽ ở lại cùng nàng sinh hoạt sao?

Vốn nàng đi vào thời không xa lạ này, nàng không có bao nhiêu lý tưởng khát vọng lớn lao, thậm chí thậm nhiên tự tại vượt qua cả đời này. Chuyện đầu tiên đó là mua cho mình một căn nhà thuộc về chính mình cho nàng có cảm giác an toàn, trong kế hoạch nhân sinh của nàng, không có kết hôn sinh con...

Nhưng mà đứa nhỏ trong lòng này lại ngoài ý muốn xâm nhập vào trong sinh mệnh của mình, làm cho đáy lòng của nàng có một sự chờ mong, muốn giữ bé lại, đưa đứa nhỏ này đến trong kế hoạch nhân sinh của mình. Mặc kệ là cuộc sống nhàn nhã, hay là phú quý qua ngày, nàng đều muốn chiếu cố đứa nhỏ làm cho nàng đau lòng này.

Tô Nhược Hàm ngẩng ở mép giường, ôm bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi im lặng ngẩng ở chỗ kia, nàng không có thúc giục Mặc nhi trả lời mình, ngược lại là đem hai bàn tay nhỏ bé hơi có chút lạnh lẽo đến trong tay mình. Từ trong lòng ngực lấy ra được vừa rồi mua ở y quán trở về, chậm rãi bôi thuốc lên miệng vết thương thật nhỏ bị cắt qua cho bé.

Không hiểu sao không khí trong phòng có chút ấm áp. Tiểu Bạch vốn đang lẩn qua lẩn lại bán manh, lúc này im lặng ghé vào trước giường, giống như một chiến sĩ bảo vệ mảnh ôn hòa trong phòng này.

Thật lâu sau, trong phòng vang lên tiếng trẻ con rầu rĩ mang theo giọng mũi: “Về sau cũng sẽ không lại đuổi Mặc nhi đi sao?”

“Sẽ không!” Giọng nữ bình tĩnh lại ôn nhu trả lời.

“Không được gạt người!” Bàn tay nhỏ bé được bôi thuốc găt gao túm ống tay áo của nàng.

“Ừ, không gạt người.” Vuốt ve cái đầu nhỏ rồi mới trả lời.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tâm Tư Của Mặc Nhi

Ban đêm, ánh trăng màu bạc.

Trong nhà thanh tĩnh u nhã, có một hồ nước không nhỏ, mặt trên có một cầu đá hình vòm đi thông tới giữa hồ, giữa mặt hồ có xây một tòa lương đình bát giác. Lúc này có một người cảm gió mà đứng ở nơi đó nghiêng nhìn mặt hồ nước đã kết băng, mà phía sau cách hắt không xa lại là một bóng dáng đang cung kính quỳ ở đó.

Thật lâu sau đó, Thanh Nguyên nhìn mặt hồ kết băng mở miệng hỏi: “Người nói là... hai huynh đệ Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt đầu đi Lâm Lan thành, mà đứa nhỏ của nữ nhân kia cũng mất tích?”

Đứa nhỏ mất tích...

Ám Tinh quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, giọng nói trầm thấp truyền đến: “Vâng!”

Sau khi nghe Ám Tinh trả lời, bên trong đình cũng yên tĩnh trở lại.

Trên bầu trời ánh trăng lơ đãng xuyên thấu qua mái hiên dưới lương đình chiếu sáng ở trên bóng dáng màu đen của Thanh Nguyên. Chiếu trên một thân trường bào màu đen có thêu Mặc Trúc của hắn, trên dung nhan yêu diễm tuyệt luân được mạ lên một tầng ánh sáng bàng bạc mịn hoặc, làm cho hắn cả người hắn thoát nhìn có vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại lộ ra vẻ tà mị hoặc nhân.

Đôi mắt phượng cực kỳ câu hồn hơi nhú, đứng nghiêng người nhìn về phía Ám Tinh đang quỳ trên mặt đất ở trong đình, môi mỏng khẽ lên mở

miệng nói: “Người nói đùa nhỏ mất tích vào thời khắc này, người kia có cho rằng là ta mang đi hay không?” Chỉ sợ người thứ nhất hẳn hoài nghi chính là mình đi!

Trên mặt đất Âm Tinh cúi đầu trầm mặc hồi lâu sau mới nói: “Hắn phái thủ hạ ảnh vệ đi Liễu gia đi đầu tra tin tức, sau đó những ảnh vệ này đi về hướng Lâm Lan thành.”

“Hả? Người của hắn cũng đi Lâm Lan thành?” Mắt phượng của Thanh Nguyên khẽ nheo lại, như có vẻ dăm chiêu nói nhỏ.

Nghĩ đến Lâm Lan thành, Thanh Nguyên nâng lên tay trái ở giữa không trung, xuyên thấu qua ánh trắng màu bạc chiếu xuống, trên cổ tay hắn lộ ra cái lục lạc màu tím sáng óng ánh, khẽ lay động, bên trong lục lạc lại có thể mơ hồ thấy được một vật rất nhỏ đang lắc lư.

Nữ nhân chạy trốn ở Lâm Lan thành, trên người mang theo chuông tử cổ vẫn không có phản ứng.

Nhiều mày buông tay, Thanh Nguyên phiến muộn lắc lắc tay áo, trên sắc mặt là vẻ lo lắng.

Hắn lại có thể bị nữ nhân bao cở trêu đùa, thật sự là làm cho người ta bức hỏa!

“Triệu hồi người đi Phượng Lan quốc tra xét về, để cho bọn họ toàn lực chú ý trong Lâm Lan thành, ngày mai chúng ta khởi hành đi Lâm Lan thành.” Thanh Nguyên nhẹ phất ống tay áo, xoay người rời khỏi lương đình.

“Nhưng mà chủ tử... Lão chủ tử phân phó...” Âm Tinh há miệng muốn nói gì đó.

Thân ảnh Thanh Nguyên đã đi ra ngoài lương đình dừng một chút, trên người mạnh mẽ tản mát ra sự rét lạnh nhìn về phía hắn, mắt phượng nguy hiểm bắn phá nhìn về phía hắn: “Chuyện của ta không tới phiên hắn đến quản... hay là nói, hắn phái người tới giám thị ta?”

Ám Tinh quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhất thời vẻ mặt kinh hoảng mở miệng nói: “Không có... Chỉ là thuộc hạ sợ lão chủ tử sẽ trách cứ với người.”

Thanh Nguyên lạnh lùng nhìn hắn, hồi lâu sau đột nhiên xoay người rời đi.

“Không có lần sau!”

“Vâng!” Sắc mặt Ám Tinh xám trắng gật đầu.

Nhìn bóng dáng chủ tử nhà mình rời đi, Ám Tinh không khó nhìn ra, chủ tử là đang có ý kháng cự lại với lão chủ tử.

Thanh Nguyên đã đi xa khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh.

Cho dù người kia có là phụ thân thân sinh thân thể của mình thì như thế nào, thời điểm mình và Thanh Linh bỏ vợ không nơi nương tựa thì hắn ở đâu? Sau khi Thanh Linh đi hắn mới xuất hiện, còn vọng tưởng mình nghe theo đi đâu khiến của hắn, ý tưởng cũng không khỏi quá mức ngây thơ?

Tạm thời thỏa hiệp, cũng chỉ là vì mượn dùng thế lực trong tay hắn thôi, muốn đi đâu khiến mình, người si nói mộng.

Nếu huynh đệ Liễu gia cùng với người kia đầu đi Lâm Lan thành, vậy mình cũng đi qua tham gia náo nhiệt đi!

Trò chơi từ lúc mình lại lần nữa đặt chân lên địa giới Thương Lan quốc cũng đã bắt đầu, Liễu Hương và Liễu gia, cùng với người kia... thiếu nợ Thanh Linh, chính mình sẽ giúp nàng đòi lại hết thảy.

Tô Nhược Hàm xoa xoa cái trán mồ hôi, nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi ở trong sân, khoe miệng của nàng thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Đứa nhỏ này... Thật sự rất hiểu chuyện, rất nhu thuận, có đôi khi khôn khéo hiểu chuyện đến nỗi làm cho nàng cảm thấy, bé đang sợ hãi nàng đuổi bé đi, cho nên thật cẩn thận cẩn thận ở chung với nàng.

Nghĩ đến đây, nàng có chút đau lòng, nhưng cũng biết hiện tại không thể gấp gáp được, chỉ có thể chậm rãi dỡ xuống lo lắng trong lòng của đứa nhỏ.

Ngồi ở trên tấm thảm lót sàn trên mặt đất, Tô Nhược Hàm thả lỏng toàn thân sau khi vừa luyện xong bài Yoga của mình. Nàng quay đầu về phía Mặc nhi mở miệng nói: “Mặc nhi... Đã sắp một canh giờ, nghỉ ngơi một chút đi!”

Lúc này bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi đứng thẳng ở cách Tô Nhược Hàm mấy thước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy mồ hôi, nhưng mà bé lại vẫn đứng thủ trung bình tấn ở đó không hề nhúc nhích. Mà lúc này gia hỏa Tiểu Bạch kia cũng rất có cảm giác vui vẻ, nó đứng song song ở bên cạnh người Mặc nhi, hai cái chân trước nhẹ nhàng giơ lên lơ lửng giữa không trung, toàn bộ thân mình thì ngồi trên hai chân sau, hai chân giơ lên cao cao, Tô Nhược Hàm nhìn thấy có chút nghĩ mà bật cười.

Mãi cho đến khi tiếng gọi của Tô Nhược Hàm truyền đến, Mặc nhi chỉ nhìn nàng một cái sau đó còn thật sự mở miệng nói: “Phụ thân đã nói qua nhất định phải được hai cái canh giờ mới có thể nghỉ ngơi.”

Lúc Tô Nhược Hàm nghe nói như thế, chân mày hơi nhíu lại.

Vừa rồi nàng nhìn thấy hai chân Mặc nhi đã bắt đầu run lên, cứ tiếp tục như vậy bé sẽ không chịu nổi, trước kia rốt cuộc phụ thân bé nghĩ như thế nào vậy? Để cho một đứa nhỏ đứng trung bình tấn lại còn muốn phải đứng hai canh giờ, đừng nói là đứa nhỏ bốn năm tuổi, chỉ sợ nếu để cho nàng đi đứng trung bình tấn một canh giờ nàng cũng không chịu nổi.

Có thể thấy được phụ thân của Mặc nhi đối với hắn là nghiêm khắc cỡ nào, trong đầu của nàng lại phác thảo hình ảnh cha mẹ nhún tâm ngược đãi đứa bé.

Nghĩ đến đây, thì nàng lại càng đau lòng Mặc nhi.

Xoay người đứng lên, Tô Nhượng Hàm đi đến trước mặt Mặc nhi, lấy ra khăn tay xoa xoa cái trán mồ hôi của bé nói: “Nghe lời... Mọi sự phải tiến hành theo chất lượng, luyện võ vốn là vì cường thân kiện thể, con nóng nảy hấp tấp như vậy sẽ làm bị thương căn bản thân thể, như vậy thì dễ bị phản hiệu quả đạt được lúc ban đầu.”

“Nhưng mà...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi có chút do dự mở miệng.

Bé nhớ rõ phụ thân đã nói... Nam tử hán phải chịu khổ từ nhỏ, nhất là làm đũa nhỏ của hán, lại...

“Đừng nhưng mà... Con nghe nương, hôm nay con đứng trung bình tấn một canh giờ, ngày mai con lại gia tăng thời gian thêm một chút, ngày qua ngày chậm rãi gia tăng lên, như vậy vừa không tổn thương thân thể, con cũng có tiến bộ, con nói có được không?” Tô Nhượng Hàm thấy trên mặt bé có thần sắc do dự, liền lắc đầu trấn an nói qua.

Mặc nhi nghiêm túc nhìn Tô Nhượng Hàm, nhìn thấy nụ cười nhẹ ôn nhu trên mặt nàng thì hơi có chút hoảng thần, hồi lâu sau mới ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Tô Nhượng Hàm thấy Mặc nhi đáp ứng mình, lúc này mới yên lòng, thay hán lau khô mồ hôi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nói: “Đi đổi quần áo khác, tránh cho lại bị nhiễm phong hàn, hôm nay là đêm ba mươi... Nương đi làm đồ ăn ngon cho con ăn, đợi lát nữa là có thể ăn cơm rồi.”

Ăn cơm... Ăn cơm... Ngao ngao ngao...

Tiểu Bạch vốn đang đứng trên hai chân ở một bên, lúc vừa nghe Tô Nhượng Hàm nói nấu cơm, trực tiếp hưng phấn thả móng vuốt xuống dưới, liền vui vẻ vọt tới bên cạnh Mặc nhi rồi ngậm quần áo của hán xông tới phòng ngủ.

Nhìn thấy một màn này, Tô Nhược Hàm quả thực muốn phát hỏa rồi, lập tức giận dữ la hét với Tiểu Bạch đang nhanh chóng biến mất: “Tiểu Bạch chết tiệt... Ta đã nói bao nhiêu lần rồi hả, không được ngậm Mặc nhi đi, người như vậy vạn nhất tổn thương đến bé thì làm sao bây giờ? Nó là người, không phải là thứ gì đó mà thường ngày người nhặt đâu.” Nói tới đây nàng vừa tức lại vừa giận, Tiểu Bạch này chính là một cái cật hóa... Nhất là khi nàng lấy ra đồ ăn rau cải gì đó trong không gian để nấu, tên kia là mặn nhạt gì cũng không chê, ngay cả ớt vô cùng chua cay và hạt tiêu vô cùng tê cay không gì sánh được, cái tên cật hóa này cũng không hề cự tuyệt. (cật hóa: ý nói là thích ăn uống)

Lúc này vừa nghe ăn cơm, nó lại tính nết không đổi ngậm Mặc nhi đi để cho bé thay quần áo.

Nhưng mà ngày thường Mặc nhi lại cực kỳ thân thiết với Tiểu Bạch, cũng không biết có phải bởi vì nguyên nhân Tiểu Bạch nhặt Mặc nhi trở về hay không. Dù sao hiện tại là một người một câu cả ngày không xa rời nhau, để cho Tô Nhược Hàm có đôi khi nhìn có chút ghen tị, đáy lòng có chút lên men.

Cũng không biết là lúc ban đầu hành vi của nàng làm tổn thương Mặc nhi hay sao, hay là vì nguyên nhân gì khác, tuy rằng Mặc nhi ở lại... Nhưng mà bé lại không còn kêu nàng là mẫu thân một lần nào nữa. Dù rằng trong hai ngày này nàng dụ dỗ bé vài lần, nhưng mà cuối cùng Mặc nhi chỉ nhếch môi trềng mắt với nàng, trong mắt có thần sắc ủy khuất nhìn nàng, làm hại trong lòng Tô Nhược Hàm một trận thịt đau, sau đó buồn bực đi dỗ bé.

Chỉ là mỗi lần buồn bực đi dỗ Mặc nhi Tô Nhược Hàm lại không có phát hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi có một chút giao hoạt.

Lúc này Mặc nhi ở trong phòng ngủ thay quần áo, nghe được bên ngoài tiếng Tô Nhược Hàm đang rống giận với Tiểu Bạch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, thoáng chốc lộ ra tươi cười vui vẻ đáng yêu.

Mình càng ngày càng thích mẫu thân... Mẫu thân và trước kia không giống nhau...

Trước kia mẫu thân không thích mình kêu nàng là mẫu thân... Hơn nữa đối với mình đâu là lạnh băng băng.

Nhưng mà hiện tại mẫu thân không giống vậy, mặc dù có thời điểm nàng cũng lạnh băng băng, nhưng mà lại thường xuyên đang cười nhìn mình, tươi cười trên mặt mẫu thân làm cho mình cảm thấy ấm áp, thực vui vẻ.

Mỗi lần thấy vẻ mặt hưng phấn của nàng đến dự dỗ bé gọi mẫu thân, đáy lòng Mặc nhi đâu cực kỳ vui vẻ, mẫu thân thích bé gọi nàng là mẫu thân... Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy biểu tình nàng trông mong nhìn mình, chờ đợi mình kêu nàng là mẫu thân, Mặc nhi liền cảm thấy mẫu thân thực sự thích bé.

Nhất là nếu bé không gọi nàng, ủy khuất nhìn nàng chăm chăm, mẫu thân sẽ lại ôn nhu an ủi bé, như vậy mẫu thân chính là rất thích, cho nên... bé vui vẻ chơi đùa với mẫu thân cái trò chơi dụ dỗ kêu mẫu thân.

Tô Nhược Hàm ở bên ngoài liên miên cần nhằn nói một hồi, thế này mới xoay người đi vào phòng bếp nấu cơm.

Đi đến thời không này sắp ba tháng rồi.

Nàng đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống nơi này, giặt quần áo nấu cơm chẻ củi, chuyện như vậy nàng đã hoàn toàn có thể làm thuận buồm xuôi gió.

Sau khi vào phòng bếp, nàng rất nhanh lắt mình vào không gian, lấy ra vài thứ rau củ do chính mình trồng, sau đó lại đi bắt một con cá hôm qua mua ở chợ trở về liền ném vào trong ao...

Hôm qua thời điểm bỏ vào là cá bột, ngày hôm nay, cá này cũng đã trưởng thành không ít.

Sau khi Tô Nhược Hàm tìm ra này nọ, lại vô cùng bận rộn ở trong phòng bếp đối tới đối lui.

Hôm nay là đêm ba mươi, thời điểm trước đây một một người, nàng cũng không cảm thấy lễ mừng năm mới có cái gì không giống. Hơn nữa cũng không cảm giác không khí lễ mừng năm mới, dù sao tại đây ở cái thời không này nàng cũng là một người từ bên ngoài đến, không thuộc về nơi này.

Nhưng mà hiện tại có Mặc nhi, đứa nhỏ thích nhất lễ mừng năm mới, nàng muốn cho Mặc nhi hài lòng vui vẻ mừng năm mới, trong bất tri bất giác chính nàng cũng có cảm giác vui sướng qua năm mới.

Canh cá trích, gà xào ớt xanh, thịt bò hầm củ cải, thịt khô xào rau xanh, còn có mấy món chay nho nhỏ, cùng với Lạp xưởng ba loại khẩu vị đều nấu một ít.

Thời gian hầm thịt bò thì hơi lâu, cho nên sáng sớm hôm nay nàng đã hầm ở trong nồi, sau đó chỉ cần quăng vào trong bếp lò một cây củ cải chắc, thật lâu sau mới bỏ thêm một bó củi, cứ hầm ở trong nồi như vậy là được.

Sau khi Tô Nhược Hàm bận rộn nửa ngày, đã làm ra một bàn đồ ăn tràn đầy, hai người nàng và Mặc nhi, có thể ăn xong thì kỳ quái.

Mùi thức ăn cám dỗ Tiểu Bạch kêu ngao ngao ngao, mà Mặc nhi cũng là hé ra vẻ mặt non mềm phấn hồng trông mong nhìn nàng. Tô Nhược Hàm buồn cười lắc lắc đầu, đầu cho một người một câu tự một cây thịt sườn sấy khô. Thịt sườn sấy khô thơm ngào ngạt dẫn tới Mặc nhi và Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng.

“Được rồi... Hai đứa đi ra ngoài trước, chờ ta lấy một món canh cuối cùng đã chuẩn bị xong thì chúng ta liền ăn cơm.” Tô Nhược Hàm buồn cười lắc lắc đầu, đuổi Mặc nhi và Tiểu Bạch ra khỏi phòng bếp.

Sau khi có Mặc nhi và Tiểu Bạch, Tô Nhược Hàm phát hiện mình càng ngày càng thích nở nụ cười.

Ngay tại lúc Tô Nhược Hàm và Mặc nhi, cùng với Tiểu Bạch đã hưng phấn dùng sức phe phẩy cái đuôi cứng ngắc của nó chuẩn bị ăn cơm, bên

ngoài sân lại truyền đến tiếng đập cửa.

Tô Nhược Hàm nhú mào đứng dậy đi ra bên ngoài, giờ phút này sẽ là ai chứ?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mẫu Tử Giống Nhau

Trong lòng Tô Nhược Hàm tràn đầy nghi hoặc đi ra cổng, nghe được bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa lần nữa, nàng chạy đến lỗ vòm ngắm nhìn chăm chú, mày hơi cau lại.

Như thế nào lại là bọn hắn??

Bên trong cánh cửa nàng ngậy người một lát, nghe được tiếng đập cửa cố chấp lại không nặng không nhẹ, nàng bưng tỉnh, lập tức mở cửa ra.

Người đang gõ cửa ở bên ngoài, tay thu lại không kịp thiếu chút nữa liền vỗ ở trên mặt của nàng, sau khi nhìn thấy nàng mở cửa, kịp thời ngừng lại cách mặt nàng mấy ly (cm).

Phượng Thiên ngược ngừng thu hồi tay của mình, rồi lui thân trở lại phía sau thiếu gia nhà mình.

“Tô cô nương...” Phượng Vân Cẩm đứng ở cửa cười đến ôn nhuận như ngọc mở miệng.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy tươi cười trên mặt Phượng Vân Cẩm nàng liền cảm thấy trong lòng mất bình tĩnh. Nụ cười ấy làm cho nàng cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, nói chung cứ cảm thấy giống như là mang theo tính kế vậy.

“Tại sao các người đến đây?” Thời điểm Tô Nhược Hàm nhìn thấy Phượng Vân Cẩm cười chào hỏi với mình, nhất thời không chút khách khí chất vấn.

Phượng Vân Cẩm thấy nàng không khách khí chất vấn, hấn cũng không giận, nụ cười trên mặt không nóng không lạnh trả lời: “Ha ha... Là người nói có chuyện có thể tới Tô phủ thành Tây tìm người.”

Những lời này là nàng nói, nhưng là...

Tô Nhược Hàm có chút buồn bực, nàng cũng không kêu hấn tất niên ba mươi chạy đến trong nhà mình đi.

Nhất thời có chút buồn bực hỏi: “Có chuyện gì, nói mau đi!”

“Khụ... Người xem, hôm nay lạnh như thế, người không mời chúng ta vào uống chén trà nóng rồi lại bàn bạc sao?” Phượng Vân Cẩm thấy nàng trực tiếp đứng ở ngoài cửa có ý đồ đuổi chủ tớ hai người đi, nhất thời xấu hổ đưa tay che miệng giả bộ ho một tiếng rồi nói.

Tô Nhược Hàm vừa nghe thì nhú mày lườm Phượng Vân Cẩm, thấy hấn có vẻ như lạnh không chịu được thì nghi hoặc nhìn hấn vài lần. Hôm nay cũng không giống như là rất lạnh đi? Nhất là hiện tại vốn đang là buổi trưa, mặt trời cũng đã lộ dạng, chiếu ánh sáng lên người thật ấm áp.

Nhưng mà bởi vì nguyên lý trước cửa quả phụ thị phi nhiều, nếu nàng đã tuyên bố với bên ngoài mình là quả phụ, tốt nhất vẫn nên có chút chú ý thì tốt hơn, như vậy ở ngoài cửa giằng co với chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm vạn nhất bị người đi ngang qua nhìn thấy, không chừng lại khơi mào thị phi.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng mà Tô Nhược Hàm vẫn là thân thiện gật gù: “Vào nhà rồi nói đi!”

Chủ tớ hai người đi theo phía sau nàng, thời điểm theo nàng đi vào bên ngoài đại sảnh phòng khách, Phượng Vân Cẩm ngửi được mùi thức ăn thoang thoảng trong không khí, môi mỏng đẹp mắt hơi giơ lên nói: “Giống như ngửi được mùi thơm mỹ thực... Chẳng lẽ chúng ta quấy rầy Tô cô nương dùng cơm?”

Tô Nhượng Hàm đi ở phía trước cau mũi, thầm nghĩ cái mũi này của Phượng Vân Cẩm cũng thật nhạy bén, đại sảnh này cách nhà ăn có chút xa, cũng có thể bị hắn ngửi được mùi đồ ăn. Nhưng mà nghĩ đến hôm nay hắn đột nhiên tới cửa, lại nghĩ đến quan hệ hợp tác của mình và hắn, nhất thời bàn tính trong lòng cách cách vang lên. Đột nhiên nàng quay đầu lại trên mặt mang theo tươi cười nói: “Không biết chủ tớ Phượng thiếu gia đã dùng qua cơm hay chưa? Nếu thật sự chưa dùng qua, không ngại ở nơi này của ta chấp nhận dùng chút cơm rau dưa...” Dù sao một bàn đồ ăn kia, hai người nàng và Mặc nhi cũng ăn không hết.

“Hả? Tất nhiên là tốt, vậy từ chối thì bất kính rồi.” Phượng Vân Cẩm cười nheo mắt, khẽ gật đầu.

Phượng Thiên một đường đi theo hắn, cô quá liếc mắt thiếu gia nhà mình một cái, chẳng lẽ thiếu gia nhà mình biết được lúc này đến trong nhà nữ nhân này có thể có cơm? Vừa rồi lúc còn ở trong Hương Phiêu trai, Phúc bá đã sớm làm một bàn bữa cơm đoàn viên, thiếu gia chỉ uống hai ly rượu, liền bỏ chén lại rồi mang theo hắn đi tới nơi này. (cơm: ăn chực cơm @)

Nghe trong không khí ẩn ẩn mùi thơm mê người, Phượng Thiên lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, trong lòng bắt đầu oán thầm đối với thiếu gia nhà mình. Thiếu gia nhà mình cái gì cũng tốt, chính là quả không được cái miệng thích ăn mỹ vị.

Đợi cho đến lúc Tô Nhượng Hàm mang theo chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm tới nhà ăn, đúng lúc nhìn thấy hai gia hỏa Mặc nhi và Tiểu Bạch hai mắt sáng rực đang nhìn chằm chằm một bàn tràn đầy thức ăn.

Lúc Phượng Vân Cẩm đi vào nhà ăn, tầm mắt ở đảo qua bóng dáng màu bạc đang ngồi xổm ở bên cạnh bàn bỗng chốc hơi sưng sờ.

Mà Tiểu Bạch vốn đang trông mong ngóng chờ chủ nhân của mình trở về để ăn cơm, lúc này đột nhiên phát hiện có người xa lạ bước vào, thân mình đang biếng nhác lập tức buộc chặt, toàn thân làm ra tư thế chờ phân phó công kích. Tô Nhượng Hàm nhanh chóng ngăn cản nói: “Tiểu Bạch ngồi xuống, người tới là khách!”

Tiểu Bạch nghe xong không cam lòng ngao ô hai tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ng ồi xuống.

Hai người Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên đầu kinh ngạc liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Nó...” Ánh mắt Phượng Vân Cẩm nguy hiểm liếc mắt quét qua Tiểu Bạch đang ng ồi trên mặt đất một cái.

Tô Nhược Hàm không chú ý tới về nguy hiểm trong mắt hắn, chỉ thuận miệng đáp: “Người yên tâm, Tiểu Bạch là con chó rất nghe lời, sẽ không cắn người.”

Nghe lời nói của nàng, Tiểu Bạch ủy khuất không thôi ngao ô một tiếng, u oán liếc mắt nhìn chủ nhân của mình một cái, con chó làm sao cao quý, nào có uy mãnh như nó chứ? Hừ... Không phân biệt tốt xấu.

Lúc này không chỉ có Tiểu Bạch đang th ần m ẫn Tô Nhược Hàm không biết nhìn hàng, mà ngay cả hai người Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên cũng cố quái liếc nàng một cái, bên trong ánh mắt kia có th ần sắc hết thuốc chữa.

Đường đường là Ngân Lang cực kỳ trân quý hiếm thấy của Phượng Lan quốc, lại có thể bị nàng coi thành một con chó mà nuôi dưỡng, mà bộ dáng Ngân Lang kia xem ra tuy có ủy khuất, nhưng mà lại cam tâm tình nguyện.

“Mặc nhi đói bụng lắm đi... Lập tức li ền ăn cơm nha!” Tô Nhược Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn h ồng hào của Mặc nhi lúc này đang nhú m ầy nhìn nàng, chỉ cho là bé đã đói bụng, cho nên vỗ vỗ đầu của bé trấn an cười nói.

Lúc t ần mắt của Phượng Vân Cẩm đảo qua Mặc nhi, trong mắt của hắn càng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hắn cười nhẹ mang theo sự thăm dò mở miệng: “Nó là con người?”

Tô Nhượng Hàm vừa nghe lập tức cười tủm tỉm gật gật đầu, ánh mắt nhu hòa liếc mắt nhìn Mặc nhi bên cạnh một cái nói: “Đúng vậy... nó là con của ta, chẳng lẽ người không có phát hiện bộ dạng hai chúng ta rất giống nhau sao?”

Sau những lời này, Tô Nhượng Hàm nàng hoàn toàn dùng giọng điệu nói giống, nhưng mà những lời này lại làm cho tằm mắt hai người Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên nhìn quét qua lại ở trên mặt nàng và Mặc nhi.

“Đúng là rất giống!” Phượng Vân Cẩm cười nhẹ, như có vẻ dăm chiêu mở miệng.

Tô Nhượng Hàm chỉ cho là đối phương đang ý nói đùa theo mình, cho nên mới đi theo phụ họa, cũng không đặt ở trong lòng.

Có lẽ chính nàng không có phát hiện, kỳ thật ngũ quan của nàng và Mặc nhi thật sự là có chút tương tự.

Lúc Mặc nhi thấy Tô Nhượng Hàm và nam tử xa lạ không biết từ nơi đâu xuất hiện mà cười cười nói nói, trong lòng bé lập tức có sự khủng hoảng, đưa tay túm túm vạt áo Tô Nhượng Hàm, tiếng nói mềm mại ủy khuất mở miệng nói: “Mẫu thân... Mặc nhi đói bụng!”

Hả... Nương, mẫu thân!!

Lực chú ý của Tô Nhượng Hàm đang ở trên người Phượng Vân Cẩm, bởi vì Mặc nhi kêu một câu mẫu thân kia mà kích động lên. Từ lần đó trong lúc vô tình hành vi của nàng làm tổn thương Mặc nhi, đến bây giờ đây là lần đầu tiên bé lại kêu nàng là mẫu thân, nhất thời nàng vô cùng kích động, Mặc nhi tha thứ cho nàng rồi sao??? Trong khoảng thời gian này, tuy rằng Mặc nhi ở lại, nhưng mà nàng không dò xét được gì từ trong miệng bé.

Chỉ biết là bé gọi là Mặc Mặc, về phần sinh hoạt trước kia của bé thì sao, cha nương thế nào các loại, tiểu tử kia không hề rằng nói một tiếng.

Tô Nhượng Hàm cũng không biết là, khi đó Mặc nhi nói là Mặc Mặc, chứ không phải là Mặc Mặc... Hiểu lầm rồi!!!

Lúc này nghe Mặc nhi lại lần nữa kêu mình là mẫu thân, nàng cười đến cực kỳ vui vẻ, kích động sờ sờ đầu nhỏ của Mặc nhi nói: “Chờ mẫu thân đi lấy hai bộ bát đĩa lại đây liền ăn cơm.” Sau khi nói xong, không đợi hai người Phượng Vân Cẩm nói chuyện, nàng đã chạy tới phòng bếp, đi lấy thêm bát đĩa chuẩn bị cho hai người tới cạo cơm.

Tô Nhược Hàm chân trước vừa biến mất khỏi nhà ăn, trong phòng ở sau lưng nàng Mặc nhi và Tiểu Bạch một người một cầu liền thay đổi sắc mặt. Vừa rồi Mặc nhi còn ủy khuất không thôi nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền lạnh xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Vân Cẩm đang ngẩng ở đối diện với mình, đôi môi phẫn nộ căng ra thành một đường thẳng trần mặc không hé răng.

Trái ngược với Mặc nhi áp dụng thái độ trần mặc, mà Tiểu Bạch ngẩng trên đất hiển nhiên thì trắng trợn hơn, nó trực tiếp nhe răng trợn mắt ngoào vài tiếng với chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm, bộ dáng hung ác, cùng với vừa rồi ở trước mặt Tô Nhược Hàm quả thực là một trời một vực.

Lúc này trong mắt Phượng Vân Cẩm có vẻ hứng thú, vừa rồi hẳn còn thấy kỳ quái, rõ ràng Ngân Lang là tính tình thực hung ác tàn bạo, vì sao vừa rồi thời điểm nhìn thấy nữ nhân kia thì dịu ngoan như cầu. Hóa ra là nó thu liễm lại tính tình hung ác tàn bạo kia ở trước mặt nàng, đợi cho đến khi nàng mất bóng, thế này mới hiển lộ ra.

Mặc nhi nhìn Phượng Vân Cẩm ở đối diện, nhìn thấy lúc này đối phương đang cười nhìn mình, trong mắt mang theo vẻ hứng thú tìm tòi nghiên cứu, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hơi nhú mày, nhất là khi nghe được Tiểu Bạch ở một bên nhe răng uy hiếp hai người, giọng nói thanh thúy trẻ con trách mắng: “Tiểu Bạch, im lặng!”

Tiếng nói vừa ngừng lại, quả thực Tiểu Bạch lại yên tĩnh trở lại.

Phượng Vân Cẩm nhú mày liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, đứa nhỏ này... không tầm thường.

Nhìn tuổi chẳng qua mới bốn năm tuổi, lại dám đối mặt cùng với mình, tâm tư trưởng thành vô cùng sớm, hơn nữa ẩn ẩn còn có ý tứ hàm xúc cảnh

cáo và khiêu khích đối với mình.

“Mẫu thân là của ta...” Đột nhiên Mặc nhi lạnh lùng nhìn Phượng Vân Cẩm lạnh giọng nói.

Trong mắt Phượng Vân Cẩm nhìn Tô Nhược Hàm có hứng thú, làm cho Mặc nhi nho nhỏ sinh ra cảm giác nguy cơ. Vào lúc Tô Nhược Hàm đi phòng bếp cần chén đĩa, bé nhanh chóng phát ra cảnh cáo và cho thấy thái độ đối với Phượng Vân Cẩm đột nhiên xuất hiện này.

Ngoài ý muốn... Thật đúng là ngoài ý muốn...

Nghe được Mặc nhi nói, Phượng Vân Cẩm lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Nhất là nghĩ đến mục đích hôm nay mình đến đây, tươi cười trên khóe miệng hẳn trở nên càng có thâm ý.

Còn chưa đợi hẳn mở miệng, bên kia Tô Nhược Hàm đã cần bát đĩa trở lại, nhìn thấy Phượng Vân Cẩm cười đến cổ quái, nàng khó hiểu nhún mày: “Cười cái gì?”

“Ha ha... Ta cười con người thực đáng yêu, ta thực thích!” Phượng Vân Cẩm hứng thú nhìn sang Mặc nhi nở nụ cười, làm cho Mặc nhi ở trong tầm mắt Tô Nhược Hàm nhìn không tới, ánh mắt phần nộ trừng mắt nhìn lại.

Ai cần hẳn thích?

Bé chỉ cần mẫu thân thích bé là được.

“Thích cũng vô dụng, Mặc nhi chỉ là con ta.” Tô Nhược Hàm đối với việc Phượng Vân Cẩm nói thích Mặc nhi không hề phản ứng, Mặc nhi đáng yêu như vậy, được người thích cũng thực bình thường.

“Được rồi ng ồi xuống ăn cơm đi, thuận tiện nói chuyện... hôm nay các người chạy tới đây rốt cuộc có chuyện gì đi.” Thêm hai chén cơm cho Phượng Vân Cẩm và Phượng Thiên mỗi người một chén.

Khi Phượng Thiên nhận được bát đĩa Tô Nhược Hàm đưa qua, hơi do dự một chút, nhìn thấy thiếu gia nhà mình gật đầu, thế này hẳn mới nhận lấy chén ngỗng xuống ăn cơm.

Sau khi nhìn thấy hai người ngỗng vào bàn, nàng mới lại thêm một chén cơm đặt tới trước mặt Mặc nhi, sau đó ngỗng xuống vị trí của mình, động đũa gấp thức ăn bé thích cho Mặc nhi. Thuận tiện gấp một phần mỗi loại đồ ăn ở trên bàn bỏ vào một cái khay trống không, sau đó bưng cho Tiểu Bạch ở một bên nước miếng đã sớm tràn ra, cười lắc đầu nói: “Sẽ không quên mất tên cật hóa nhà người.”

Nhìn những món ăn này, Phượng Thiên lại cố quái càng thêm kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái. Tại sao hắn lại chưa từng biết, sinh vật như Ngân Lang vậy mà còn có thể ăn chay? Vừa rồi thức ăn trong mâm Tô Nhược Hàm lấy cho nó, hình như có một chút rau xanh củ cải, nó ăn thật sao?

Tiểu Bạch cũng không làm cho hắn nghi hoặc lâu lắm, trực tiếp chứng minh cho hắn, nó đối với thức ăn trong khay cũng không cự tuyệt, bắt đầu thích ý ăn vào.

Ái chà... thì ra động vật ăn thịt Ngân Lang này, còn ăn chay nha...

“Hôm nay các người tới cửa, là có chuyện gì vậy?” Sau khi Tô Nhược Hàm gấp một miếng thịt bò giúp Mặc nhi, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân đối diện động tác thì tao nhã, mà tốc độ hai tay thì vung cực nhanh ở trên mâm hời.

“Hả... cái này à... Chính là hôm nay có người cần hai bức vẽ đến Hương Phiêu Trai của ta tìm người.” Một đôi mắt đẹp rạng rỡ của Phượng Vân Cẩm híp lại thành trăng rằm, ăn vào thức ăn mỹ vị trên bàn, tùy ý đáp.

“Hả? Tìm người?” Tô Nhược Hàm nhú mày.

Tìm người, vậy chủ tớ hai người chạy tới nhà mình làm cái gì?

Như là nhận thấy được nghi hoặc trong lòng nàng, Phượng Thiên đang lang thôn hồ yết nuốt một miếng thịt khô to vào trong miệng sau đó trả lời giúp thiếu gia nhà mình: “Trên hình vẽ, một bức trong đó là người... Mà một bức khác... sau khi đến đây mới biết được, là con người!”

Cái gì???

Sắc mặt của Tô Nhược Hàm nhất thời đại biến.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Đầu "ong" một tiếng, cảm xúc tên là khẩn trương gắt gao bao phủ Tô Nhượng Hàm.

Tiếp nhận hai trang giấy gấp lại Phượng Thiên đưa qua, ngón tay run nhè nhẹ mở ra, khi nhìn thấy gương mặt trên đó đúng là bức họa nàng và Mặc nhi, mặt nàng trắng bệch.

Bức họa vẽ rất giống, chỉ cần là người đã từng gặp qua nàng, lại nhìn thấy bức họa này, tuyệt đối có thể nhận ra được nàng.

Rốt cuộc là ai?

Người mang theo hai bức họa này tìm kiếm nàng, rốt cuộc là ai?

Lúc này trong lòng Tô Nhượng Hàm có chút bối rối nhìn chủ tớ Phượng Vân Cẩm trước mắt đang phấn đấu chiến đấu với đồ ăn, huyết sắc trên mặt nàng tụt xuống, có chút tái nhợt đứng ở nơi đó.

Có người cần bức họa của nàng đang đi tìm nàng, hơn nữa... Còn có một bức họa là Mặc nhi.

Chẳng lẽ... Là người nhà của Mặc nhi tìm đến đây sao?

Nghĩ đến đây, Tô Nhượng Hàm khẩn trương nhìn thoáng qua Mặc nhi ở bên cạnh, lúc này bé mở to mắt to đen nhìn nàng, trong ánh mắt có một chút nghi hoặc và vô tội, nếu như người nhà của bé tìm đến đây thì nên làm cái gì bây giờ, bé sẽ bị mang đi sao?

Hơn nữa đối phương làm sao có thể biết được Mặc nhi đang ở đây, hơn nữa lại biết được tướng mạo của nàng?

Hai vấn đề này làm cho nàng có chút không rõ.

Nhìn chủ tớ hai người sau khi quăng cho mình vấn đề bối rối rồi không thôi thì ng ẩng đầu tận lực ăn uống, Tô Nhược Hàm đầu đầy hắc tuyến, dùng sức nhẹ ho khan vài tiếng, giọng điệu có chút khản trương hỏi: “Vậy là cùng một người tìm đúng không? Đối phương có nói cái gì không? Người có nói cho người kia tin tức ta ở trong này hay không?”

Lúc này trong lòng của nàng có chút đại loạn, không biết người mang theo hình vẽ tìm kiếm nàng và Mặc nhi là ai, lại không biết mục đích của đối phương. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên suy đoán theo phương diện nào. Dù sao lúc ấy trong lúc nàng mơ hồ cũng bị một người tự xưng là Âm Tinh lừa gạt đến nơi đây?

Phượng Vân Cẩm cầm một miếng thịt sườn khô cắn, động tác tao nhã giống như hắn đang làm một chuyện vô cùng nghệ thuật, đối với vấn đề của Tô Nhược Hàm hắn chỉ hơi nhíu mày, khóe miệng khẽ nhếch mở miệng: “Đối phương chính là một nam tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, ừ... Khuôn mặt coi như không tệ, cũng lấy ra hai bức họa đến Hương Phiêu Trai tìm hiểu tin tức. Mà lúc ấy xác thực ta chỉ nhận thức người mà không biết Mặc nhi con trai người, cho nên người hy vọng ta trả lời như thế nào?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Tô Nhược Hàm căng thẳng, ánh mắt nguy hiểm không thôi nhìn chằm chằm Phượng Vân Cẩm: “Người sẽ không nói cho người nọ, ta ở trong này đi?”

Ngay cả đối phương là ai nàng cũng không biết, nếu Phượng Vân Cẩm nói cho đối phương nàng ở đây, nàng... nhất định bóp chết hắn.

Phượng Vân Cẩm buông xương cốt đã cắn xong ở trong tay, tiếp nhận khăn lụa trắng Phượng Thiên đưa qua, nhẹ nhàng chà lau ngón tay của hắn xong, thế này mới nhìn Tô Nhược Hàm cười nhẹ mở miệng: “Ha ha... không phải ta tới cửa để báo cho người biết sao, thuận tiện đến đây tìm

người hỏi thăm tình huống sao? Dù sao hiện tại nói như thế nào chúng ta cũng coi như là đồng bọn hợp tác, nói như thế nào thì đối với an toàn của người ta cũng phải quan tâm chút không phải sao?”

Ánh mắt Tô Nhược Hàm rũ xuống, vẻ khôn khéo hiện lên từ trong mắt nàng, nàng có thể lý giải vì sao, trong những lời này của Phượng Vân Cẩm là đang chứng tỏ với nàng, bởi vì nàng và hắn có quan hệ hợp tác, cho nên gặp phải tình huống có gì nguy hiểm đến sự an toàn, là có thể tìm kiếm trợ giúp của hắn sao?

Chỉ là nam nhân trước mắt này mặt cười giống như hồ ly, nàng thật sự có chút không thể tưởng tượng, nếu nàng tìm hắn hỗ trợ sẽ bị hắn thu cái giá phải trả là bao nhiêu. Nàng mới sẽ không tin tưởng, hắn sẽ vô duyên vô cớ giúp đỡ nàng đâu, cho dù là giữa nàng và hắn có hợp tác...

Nhìn thấy lo lắng và nghi hoặc trong mắt Mặc nhi đang nhìn mình, Tô Nhược Hàm áp chế lo lắng trong lòng, trấn an vỗ vỗ đầu nhỏ của bé, gấp một chút thức ăn mới cho bé, thế này mới nhú mày hỏi Phượng Vân Cẩm: “Vậy ý tứ của người chính là, đối phương cũng không biết chỗ ở hiện tại của ta, còn có chính là... Người sẽ không nói cho đối phương biết?”

“Đương nhiên phải xem quyết định của người, nếu người để ta báo cho đối phương biết, ta có thể phái người tuyên bố vị trí của người đi ra ngoài, tin tưởng đối phương không tới một canh giờ có lẽ đã tìm tới.” Phượng Vân Cẩm ăn uống no đủ, thích ý lau miệng sau đó cười tủm tỉm mở miệng.

Tô Nhược Hàm nghe lời nói của hắn, nhất thời sắc mặt tối đen, nụ cười trên mặt nghiêm lại, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ta muốn ngẫm lại!” Nàng nhú mày mở miệng.

Sau khi nói xong bắt đầu bưng bát trà ăn cơm, Mặc nhi bởi vì mẫu thân mình sau khi nói chuyện với Phượng Vân Cẩm thì thất thần. Thừa dịp nàng đang thất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ của bé nhăn thành bánh bao, hung hăng trừng mắt với Phượng Vân Cẩm ngỗ ngược đối diện. Người này thật đáng ghét, luôn khiến cho mẫu thân chú ý, làm hại

mẫu thân ng ồi ở đó thất th ần, cũng không có giống như ngày thường cùng nhau vui vẻ ăn cơm với Mặc nhi.

Nhìn Phụng Vân Cẩm ở đối diện thích ý hơi híp mắt, vẻ mặt lười nhác trêu tức nhìn bé, lại nhìn đến cái tên kêu Phụng Thiên kia đang gió cuốn mây tan (quét sạch) thức ăn mà mẫu thân làm cho bé. Mặc nhi lờm sang Tiểu Bạch ở bên cạnh đã cơm nước xong đang nằm úp sấp nghỉ ngơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nghĩ, sớm biết rằng vậy vừa r ồi li ền thừa dịp lúc mẫu thân không ở đây, để cho Tiểu Bạch cắn hai vị này, hừ!

Đợi cho Tô Nhược Hàm giống như ăn súp mà ăn xong cơm trong bát, cuối cùng nàng ngẩng đầu nhìn sang Phụng Vân Cẩm nói: “Nhớ lấy không thể để lộ ra chỗ ở của ta và Mặc nhi...” Giờ khắc này nàng chưa từng có cảm thấy may mắn như vậy vì bình thường thời điểm đi ra ngoài đầu cả trang một phen. Tuy rằng mơ h ồ còn có thể có chút tương tự, nhưng sẽ không thể vừa nhìn thấy bức họa thì lập tức khẳng định là nàng.

“Chẳng lẽ người cũng không muốn biết, rốt cuộc là ai đang tìm người?” Phụng Vân Cẩm đột nhiên mở miệng.

Tô Nhược Hàm liếc mắt nhìn hấn, đừng tưởng rằng nàng không có nhìn thấy tò mò trong mắt hấn.

“Không muốn!”

Tuy rằng hiện tại nàng cũng có chút hiếu kỳ đối phương là ai, nhưng mà nàng cũng không biết mục đích cùng với thân phận của đối phương, nàng cũng không dám mạo hiểm, nhất là hiện tại nàng không phải chỉ có một người, còn có Mặc nhi...

Nghĩ đến đây, hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Mặc nhi, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu có vẻ ủ rũ, nàng nhẹ nhàng ôm bé đến ng ồi trên đùi nhẹ giọng hỏi: “Mặc nhi mệt sao? Ngủ một lát đi!” Mấy ngày gần đây sau khi cơm nước xong Mặc nhi cũng sẽ ngủ trưa một lúc, vừa r ồi ở trong này nói chuyện cùng Phụng Vân Cẩm, lại lơ là đứa nhỏ này.

Đôi mắt Mặc nhi mang chút bối rối chống lại ánh mắt của nàng, nhìn thấy nàng hơi nhú mày, tay nhỏ bé duỗi ra nhẹ nhàng vuốt lên giữa vùng lông mày của nàng lần đầu nói: “Mẫu thân... Đừng nhú.”

“Được... Mẫu thân không nhú mày, Mặc nhi mệt nhọc thì ngủ một lát, chờ con tỉnh lại mẫu thân làm đồ ăn ngon cho con ăn.” Tô Nhược Hàm ôn nhu nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé non mềm của Mặc nhi, nhẹ giọng dỗ dành.

Mặc nhi liếc liếc mắt nhìn Phượng Vân Cẩm một cái, toàn bộ thân mình lại chui chui vào trong lòng Tô Nhược Hàm, không bao lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Phượng Vân Cẩm buồn cười nhìn sang đứa nhỏ ngủ say, nhưng vẫn lại xem hiểu ánh mắt gần đi ngủ của đối phương.

Mẫu thân là của ta...

Lúc ấy biểu đạt trong mắt chính là như vậy.

Thấy Mặc nhi ngủ say, Tô Nhược Hàm áy náy liếc mắt nhìn chủ tớ Phượng Vân Cẩm một cái, nhỏ giọng nói: “Ta trước ôm nó lên giường, các người chờ chút, ta lập tức quay lại.”

Đợi cho Tô Nhược Hàm trở lại nhà ăn lần nữa, lúc này Phượng Thiên cũng cơm nước xong đứng ở phía sau Phượng Vân Cẩm.

“Ta không muốn để cho người khác biết ta và Mặc nhi ở đây, người có biện pháp nào?” Tô Nhược Hàm còn nghiêm túc ngăn đầu nhìn Phượng Vân Cẩm.

Từ lần đầu tiên gặp mặt thì nàng đã biết, Phượng Vân Cẩm này là một nam nhân rất có tâm kế, nhất là tươi cười trên mặt hẳn bị nàng nhìn thấy chính là mặt nạ dùng để che giấu lòng dạ tính kế của hắn, lần này nàng mở miệng xin giúp đỡ, chỉ sợ hắn muốn lên giá ngay tại chỗ rồi.

Quả nhiên, nàng vừa mới mở miệng, Phượng Vân Cẩm đã bùng lên chén canh cá Phượng Thiên vừa múc cho hắn nhẹ nhàng uống một ngụm,

khóe miệng hơi giơ lên nói: “Canh cá này thực là rất ngon... phương pháp không giống với đi? Ta không có người được chút mùi tanh nào.”

“Đừng để cho người tìm tới cửa, nói đi đâu kiện đi!” Tô Nhược Hàm nhếch môi phẫn hờn ngẩng ở đối diện hắn.

Trong mắt Phượng Vân Cẩm hiện lên vẻ tính kế, khóe miệng tươi cười nâng lên vài phần, nữ nhân này thực thông minh, không có ngu ngốc nghĩ rằng mình sẽ vô duyên vô cớ hỗ trợ. Hơn nữa nếu như quả thật là vô duyên vô cớ ra tay giúp nàng, chỉ sợ ngược lại sẽ bị nàng cho rằng có mưu đồ gì đó, làm giao dịch như vậy đến lúc đó để cho nàng càng có thể tín nhiệm mình.

“Ta có thể giúp người, nhưng mà ta muốn phương pháp làm canh con cá này, ừ... còn có... Muốn mượn móng gia vị trong tay người...” Ánh mắt Phượng Vân Cẩm khôn khéo như hồ ly cười nhìn Tô Nhược Hàm, tươi cười mang theo vẻ chắc chắn mở miệng.

Hắn đã xác định Tô Nhược Hàm sẽ đáp ứng hắn, bởi vì hắn từ trong ánh mắt của nàng nhìn đưa nhỏ kia hắn nhìn ra một ít manh mối.

Quả nhiên... tuy rằng sau khi Tô Nhược Hàm nghe hắn nói muốn mượn móng gia vị sắc mặt khó coi, nhưng cuối cùng gật gật đầu.

Nếu dùng mấy thứ này có thể đổi được an toàn của mình và Mặc nhi, nàng không ngại dùng mấy thứ này đến đổi lấy.

“Có thể... Nhưng mà mượn móng cho người sau, có thể trông được hay không phải xem bản lĩnh của chính người.” Tô Nhược Hàm giọng điệu lạnh lùng mở miệng, thực hiện nhiên nàng đối với hành vi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của Phượng Vân Cẩm có chút bất mãn.

Phượng Vân Cẩm cũng không giận, cười gật đầu: “Nếu Tô cô nương đã đáp ứng rồi, ta đây đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp thay người giải quyết hết phiền toái trước mắt, nhưng mà ta muốn biết... trong Lâm Lan thành này, có bao nhiêu người gặp qua diện mạo chân chính của người?” Hắn

cũng nhớ rõ, nữ nhân này khi ra ngoài hoặc là cải trang, hoặc là mang theo đầu lạp.

Bao nhiêu người?

Tô Nhượng Hàm nhíu mày tự hỏi, nếu như thật muốn nói tới, giống như...

“Là tiểu nhị tiệm tạp hoá trên phố chính, Hồng Môi Quán Tiết tam nương, ông chủ tửu lâu Phùng kí Phùng lão gia...” Tô Nhượng Hàm ngưng mi kể ra những người đã thấy qua bộ dạng chân chính của mình.

Vềphần ông chủ sạp bán thịt, khi hắn nhìn thấy Tô Nhượng Hàm, cả người nàng quấn cái khăn quàng cổ, cũng chỉ còn ánh mắt ở bên ngoài, nên không thể nhận ra nàng mới đúng.

Phượng Vân Cẩm gật đầu, tiệm tạp hoá chính phố kỳ thật là hắn mở, nhưng mà không muốn bị người ngoài biết, cho nên vẫn chưa để lộ ra tiếng gió, trái lại cũng dễ giải quyết.

Vềphần hai người còn lại... Phùng kí tửu lâu... Họ Phùng...

“Cái tên mập mạp đùa giỡn người, sẽ không phải chính là Phùng lão gia đi?” Lúc này đột nhiên Phượng Thiên nói chen vào.

“Đúng!” Khuôn mặt Tô Nhượng Hàm chuyển đen, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét, cái tên mập chết tiệt...

Nhìn thấy chán ghét chợt lóe rồi biến mất trong mắt nàng, ánh mắt Phượng Vân Cẩm híp lại, trong mí mắt rũ xuống xẹt qua sự lãnh ý, ánh mắt như có chút chỉ thị nhìn qua Phượng Thiên. Trong nháy mắt Phượng Thiên liền sáng tỏ, khẽ gật đầu không thể nhận ra với Phượng Vân Cẩm.

Phượng Thiên hẳn biết nên làm như thế nào!

“Đúng rồi... Nếu người muốn vềsau không bị người tìm được, ta nghĩ người cần một thứ.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ như bạch ngọc của

Phượng Vân Cầm lộ ra hơi thở gian thương không phù hợp với hân tươi cười nhìn Tô Nhược Hàm.

Cái gì vậy?

Tô Nhược Hàm đề phòng nhìn hân, người này lại muốn đánh cướp cái gì của nàng nữa vậy?

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sỗ Tiễn Lớn Treo Giải Thưởng

Dợi cho đến khi Tô Nhược Hàm tiến bước chủ tớ Phượng Vân Cẩm đi, đã là nửa canh giờ sau.

Trong nửa canh giờ này, Tô Nhược Hàm mới biết được, nói chuyện cùng với nam nhân khôn khéo như Phượng Vân Cẩm là một mối cỡ nào. Chỉ vì thời khắc nào cũng phải cảnh giác cạm bẫy trong lời nói của đối phương, còn có cái tên kia trong lơ đãng lại lộ ra sự tính kế, làm cho nàng cũng không thể không phòng bị.

Cuối cùng nàng đáp ứng dùng phương pháp nấu canh cá cộng thêm mề mống gia vị trong tay để đổi lấy Phượng Vân Cẩm ra tay giúp đỡ. Nhưng mà bởi vì tính tình Phượng Vân Cẩm khôn khéo, Tô Nhược Hàm vẫn không có quá hoàn toàn tín nhiệm hẳn, chỉ nói là hiện tại cũng chưa đến thời kỳ gieo trồng gia vị này, nàng sử dụng cũng chỉ là để tích trữ thu hoạch trước kia.

Nàng dám nói như vậy, thực rõ ràng nàng có chú ý tới, chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm đều không hề động đũa ăn qua bàn ớt xanh xào thịt gà, hơn nữa ớt xanh kia bị nàng xào có chút cháy khét, muốn phân biệt rõ ràng quả thực không dễ dàng, huống chi là chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm chưa từng có gặp qua thực vật này.

Mà cuối cùng nàng có thể đáp ứng giao ra mề mống còn có một nguyên nhân chính yếu đó là, nàng ở đây thân phận cũng chỉ là một quả phụ, mà nếu Phượng Vân Cẩm có ý định muốn cướp lấy mề mống, tuy rằng nàng có không gian, nhưng mà Mặc thì làm sao bây giờ? Nói chung nàng vẫn không thể mang theo Mặc nhi trốn mãi trong không gian được?

Cái đó đi ngược lại với cuộc sống mà nàng muốn.

Về phần những người tìm mình, mặc kệ hiện tại mục đích bọn họ là gì, chẳng sợ đối phương có là người thân của khối thân thể này, nàng cũng không tính đi đối mặt. Dù sao linh hồn của thân thể này đã thay đổi, hiện tại nàng chính là Tô Nhược Hàm... Một linh hồn đến từ thời không khác mà thôi. Người và chuyện trước kia, cũng không có quan hệ nào với nàng cả.

Nhất là phát sinh chuyện một lần kia cái tên kêu Âm Tinh lừa nàng đến Lâm Lan thành này, nàng có mâu thuẫn sâu đậm đối với người lần này mang theo hình vẽ tìm kiếm nàng và Mặc nhi.

Tuy rằng đáy lòng ả ỉn ỉn có chút đoán đối phương có thể là người nhà Mặc nhi hay không, nhưng mà... sau một đoạn thời gian sinh hoạt cùng Mặc nhi...

Chẳng sợ sẽ bị nói là ích kỷ, nàng cũng luyến tiếc Mặc nhi rời khỏi mình, huống chi chính Mặc nhi cũng không muốn rời đi.

Cho nên những người tìm nàng, không thấy là tốt nhất.

Cho dù Phượng Vân Cẩm biết nguyên nhân Tô Nhược Hàm nói như vậy là không thể tín nhiệm hắn, nhưng hắn vẫn không có mở miệng phản bác. Tiếp theo đó hắn lại nói ra một đi đầu kiện, mằm móng có thể đợi cho đến mùa gieo tròng thì đến lấy, nhưng mà nàng nhất định phải nói cho hắn phương pháp gieo tròng gia vị này.

Vốn Tô Nhược Hàm không muốn đáp ứng, nhưng khi nhìn thấy Phượng Vân Cẩm lấy ra mặt nạ da người mỏng như cánh ve, thì vội vàng đáp ứng, đây chính là thứ tốt... Dù sao mằm móng cũng đã đáp ứng cho hắn, nói cho hắn phương pháp gieo tròng lại có cái gì mà không được? Dù sao cũng còn có mấy tháng, nàng hoàn toàn có thể dựa vào gia vị này kiếm được một khoản.

Trước khi đi Phượng Vân Cẩm lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho Tô Nhược Hàm, sau đó mang theo phương pháp nấu canh cá nàng viết

rồi đi, nói là coi như mua của nàng, mà mỗi một phần canh cá được bán ở trong Hương Phiêu Trai, sẽ chia một phần mười lợi nhuận cho nàng.

Tuy rằng so với phần lớn Phụng Vân Cẩm kiếm được, một phần mười này của nàng cũng không tính là nhiều, nhưng mà nàng cũng chỉ ra một cái phối phương mà thôi. Hương Phiêu Trai trải rộng Phụng Lan quốc, bây giờ còn đang có ý đồ phát triển tới Thương Lan quốc, được chia xuống từ mỗi một khách điểm, tích tiểu thành đại cũng vẫn có thể xem là một con số không nhỏ.

Lúc này tâm tình của Tô Nhược Hàm vì bị người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mới hơi dễ chịu một chút, có bạc lấy cũng là không sai, không lấy cũng uổng.

Hơn nữa sờ một ngàn lượng bạc ở trong lòng... đúng là một khoản tiền thật lớn... Căn nhà mới mua này cũng là một ngàn bốn trăm lượng bạc.

Tiến bước Phụng Vân Cẩm, Tô Nhược Hàm đóng cửa trở lại thu dọn sạch sẽ nhà ăn xong, thừa dịp Mặc nhi còn đang trong giờ ngủ trưa, nàng lắc mình tiến vào trong không gian, thu hoạch toàn bộ gia vị đã thành thực lại một lần nữa, sau đó lại trở xuống cái mới.

Nhìn những bao tải tràn đầy trong trúc phòng, khoe miệng nàng gọi lên nụ cười lạnh.

Phụng Vân Cẩm muốn gia vị mềm mỏng thì thế nào?

Cho nhiều hay cho ít là do nàng quyết định, hơn nữa...

Tên kia có những thứ này sau đó còn không biết ăn như thế nào, lại không biết cách phối hợp giữa những gia vị này.

Đến lúc đó hẳn còn có một đồng lớn vấn đề ầu nàng, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây. Hôm nay hẳn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của nàng, chẳng lẽ đến lúc đó nàng sẽ không thể lên giá sao?

Nàng là người cái gì cũng ăn, chính là không ăn mệt!

Hôm nay Phượng Vân Cẩm hẳn dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của với nàng, thì cũng đừng oán trách nàng ngày sau tàn nhẫn bắt bí một khoản.

Phượng Vân Cẩm đã mang theo Phượng Thiên rời khỏi Tô phủ, lúc này không hiểu sao cả người rung mình một cái, Phượng Thiên ở một bên khó hiểu mở miệng: “Thiếu gia... Người làm sao vậy?”

“Khụ... Không có gì.” Phượng Vân Cẩm lắc đầu, trong lòng âm thầm oán thầm, vì sao vừa rồi trong lòng có loại cảm giác giống như bị người tính kế vậy?

Thấy Phượng Vân Cẩm nói chính mình không có việc gì, Phượng Thiên ngược lại buồn bực thêm nghi hoặc liếc hắn vài lần, cuối cùng nhin không được hỏi Phượng Vân Cẩm đang ở phía trước: “Thiếu gia... hôm nay người thực không thích hợp!”

“Hả?” Bước chân Phượng Vân Cẩm hơi ngừng, nghiêng người nghi hoặc nhíu mày nhìn về phía Phượng Thiên.

Phượng Thiên cong khóe miệng, giống như là đang rang đậu bùm bùm lớp lớp mở miệng nói: “Đúng là thực không thích hợp! Ngày thường trong việc buôn bán người có thể áp đối phương một phần là áp một phần. Nhưng mà hôm nay lúc giao dịch với nữ nhân kia, tuy rằng rõ ràng thoát nhìn giống như là người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng mặt nạ da người mỏng như cánh ve kia lại là tác phẩm của đại sư bậc nhất của Phượng Lan quốc làm ra, chỉ riêng nó cũng đã là giá trị xa xỉ, người lại... lại còn trả thêm bạc cho nàng, ưu đãi đối nàng như vậy... Mặc kệ thế nào, đây, đây cũng thực không phù hợp với tính tình trong ngày thường của thiếu gia.” Thiếu gia ngày xưa, chỉ sợ không áp chế đối phương tới cực điểm là sẽ không nhả ra.

Hơn nữa để cho Phượng Thiên khó hiểu là, nữ nhân kia cũng chưa nói muốn lấy bạc phương pháp nấu canh cá kia, ngược lại thiếu gia nhà mình là chủ động tặng một ngàn lượng bạc đi ra ngoài, còn muốn chia lời cho nàng... Đây là cái gì với cái gì hả? Ngày thường thiếu gia khôn khéo đến hận không thể cướp hết bạc trong túi của đối phương, hôm nay là bị Tà Thần bám vào người hay sao?

Nghe xong Phượng Thiên oán giận, Phượng Vân Cẩm chỉ cười nhẹ không nói gì nhìn hắc một cái rồi xoay người bước đi, chuẩn bị bắt tay vào xử lý việc thương nghị với nữ nhân kia.

Về phần chuyện khó hiểu trong lòng Phượng Thiên... Ha ha, coi như hôm nay tâm tình hắc tốt mà gây nên đi!

Trong thương hội Liễu gia Lâm Lan thành.

Liễu Thiên Nguyên nhú chặt mày trăn mặc ngồi ở chủ vị trong phòng hội nghị, hai người Liễu Phong Viêm cùng Liễu Phong Liệt ngồi ở hai bên trái phải của hắc. Lúc này bọn họ đều cau chặt mày, sắc mặt mang theo lãnh liệt nhìn bảy tám quân sự phía dưới trong thương hội Liễu gia ở Lâm Lan thành.

Nhìn mấy người đứng đối diện ở phía dưới, trăn mắt Liễu Thiên Nguyên lạnh như băng đảo qua trên người mấy người này, tay phải mạnh mẽ đập lên bàn trà bên cạnh một cái, chén trà bằng Bạch ngọc hảo hạng mang theo nước trà nóng bỏng bên trong bị đập vỡ bay qua bảy tám người phía dưới.

Khi bạch ngọc vỡ vụn mang theo nước trà nóng bỏng văng tung toé đến trên người mấy người, tất cả đều run rẩy, lại cứ thế mà đứng ở nơi đó không dám tránh đi, chỉ cúi đầu thân mình run run không thôi.

Trên người Liễu Thiên Nguyên mang theo hơi thở cuồn cuộn nhìn mấy người đó, giọng điệu tức giận đến cực điểm lạnh giọng nói: “Được... Tốt lắm... Ta chưa bao giờ biết, Liễu gia chúng ta toàn nuôi dưỡng một đám phế vật.” Lúc đang nói đến hai chữ phế vật, giọng điệu của hắc có thể nói là gằn giọng đến cực điểm, làm cho đám người phía dưới vốn đang kinh hoàng, lúc này lại vạn phần hoảng sợ, trong đó có một người mập mập đứng ở cuối cùng sợ tới mức ngã quỵ gối xuống đất.

“Lão, lão gia... Ngài, ngài bớt giận, thuộc hạ đã phái người đưa bức họa của nhị tiểu thư và tiểu chủ tử đi từng cửa hàng ở Lâm Lan thành hỏi thăm, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.” Có một nam tử cao gầy thấy tên mập

phía sau sợ tới mức ngã ngửa ở đó liền dẫn đầu nói ra, lúc này đang xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán khăn trương mở miệng.

“Rất nhanh, rất nhanh? Rất nhanh là bao lâu? Nói như vậy ta đã nghe xong vô số lần, hiện tại ngay cả gậy đầu một cái cũng không có, ta nuôi nhóm các người dùng để làm gì?” Liễu Thiên Nguyên tức giận đến sắc mặt đỏ lên trừng mắt mấy tên thuộc hạ phía dưới.

Thời gian từ khi Mặc nhi mất tích đến bây giờ cũng đã bảy tám ngày, mình và Phong Liệt từ Phượng Dương thành chạy tới cũng đã năm ngày, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, đi đâu này làm cho hần làm sao không nóng vội, không lo lắng?

Lúc này Hương nhi còn chưa tìm được, mà Mặc nhi là hài tử duy nhất của Hương nhi hiện tại cũng mất tích, Liễu Thiên Nguyên tức giận đến thối râu trừng mắt nhưng mà lại không có cách nào.

Phân hội Liễu gia trải rộng cao thấp khắp Thương Lan quốc, trong Lâm Lan thành cũng có thương hội của bọn họ. Theo lý thuyết muốn tìm hai người ở trong Lâm Lan thành này, đối với bọn họ mà nói cũng không phải rất khó khăn mới đúng. Nhưng mà không biết là nguyên nhân gì, mà một chút tin tức cũng đi đâu tra không được, cứ giống như là đá chìm đáy biển.

Liễu Thiên Nguyên hô hấp dồn dập sau đó ngửa xuống, nhìn hai đứa con trai bên cạnh, khó nén vẻ tiều tụy mỗi một mở miệng nói: “Phong Liệt, Phong Viêm... các con nói Mặc Tử Khanh bên kia có tin tức không?”

Lúc phụ tử hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Liệt tiến đến Lâm Lan thành, thì biết được Mặc Tử Khanh đã mang theo thủ hạ ảnh vệ của hần cũng chạy tới Lâm Lan thành. Mặc dù bọn họ không báo cho Mặc Tử Khanh biết, nhưng mà Mặc Tử Khanh cũng biết được Mặc nhi mất tích...

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân kia, Liễu gia và Mặc Tử Khanh đã hoàn toàn quyết liệt, nhưng mà hiện tại gặp phải tình huống Mặc nhi mất tích, Liễu Thiên Nguyên vẫn nhịn không được mà chờ đợi, Mặc Tử Khanh hần ở bên kia có thể có được một ít tin tức tìm được Mặc nhi cũng tốt.

Trong con người của Liễu Phong Liệt đã che kín tơ máu, sau khi từ Phụng Dương thành chạy tới Lâm Lan thành hắn cũng chưa từng nghỉ ngơi qua. Lúc này mặc dù thần sắc của hắn lộ vẻ mệt mỏi, nhưng mà sắc mặt lại lạnh lùng mở miệng: “Hắn bên kia có thể có tin tức thì rất tốt, nhưng chúng ta không thỏa mãn kỳ thác hy vọng ở trên người người khác, để cho người phát bố cáo treo giải thưởng tìm người đi!” Số tiền lớn cảm dỗ xuống, nếu có người gặp qua Mặc nhi và nhị muội, nên sẽ xuất hiện mới phải.

Hơn nữa để cho mấy người phụ tử Liễu gia lo lắng là, hôm nay đã là đêm ba mươi, cách ngày Mặc nhi mất tích đã bảy tám ngày, vào thời gian mùa đông khắc nghiệt này, Mặc nhi nó chịu được đói rét sao? Lại hoặc là nói, Lâm Lan thành này là vùng biên cảnh, bé có bị bọn buôn người bắt cóc hay không??

Nghĩ đến bóng dáng nhỏ gầy của Mặc nhi, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn giống như Hương nhi, lúc này còn không biết ở cái góc nào đó chịu đói chịu khổ, trên gương mặt già nua đã có nếp nhăn của Liễu Thiên Nguyên liền tràn đầy ưu thương, cả người thoát nhìn già nua không ít.

Nữ nhi đáng thương của hắn, còn có đứa cháu ngoại nhỏ đáng thương, ai...

Đều phải trách hắn, nếu ngày đó hắn không nói ra như vậy với Hương nhi, mọi chuyện sẽ không đi tới cục diện hôm nay có phải hay không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Liễu Thiên Nguyên giăng đầy vẻ tự trách, nhìn mấy quân sự phía dưới còn đang run rẩy đứng ở nơi đó, hắn suy sụp phát phát tay, thần sắc mệt mỏi mở miệng: “Cứ chiếu theo đại thiếu gia nói mà đi làm đi, chỉ cần có người đưa ra manh mối của Hương nhi và Mặc nhi, đều dùng số tiền lớn tạ ơn.” Chỉ cần có thể tìm được mẫu tử bọn họ, bao nhiêu tiền cũng không sợ.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Giải Quyết Tai Họa Ngâm

“Đây... cho nữ nhân kia ăn vào!” Phượng Vân Cẩm giơ lên bàn tay hoàn mỹ như ngọc, lấy ra một cái bình sứ xanh biếc đưa cho Phượng Thiên.

Ngâm cười nửa bước điên... sau khi ăn vào đi nửa bước người bình thường sẽ đi vào trạng thái điên cuồng, thuốc này khó giải... đây là độc dược được xếp trong mười loại độc dược đứng đầu cả ba nước.

Lúc Phượng Thiên nhìn thấy bình sứ xuất hiện trong tay thiếu gia nhà mình, trên mặt liền xuất hiện vẻ hiểu rõ, hơi gật đầu, đột nhiên lại mở miệng nghi hoặc hỏi: “Thiếu gia... còn cái tên Phùng mập mạp kia thì làm sao bây giờ?”

Nếu hắn không có nhớ lần, lúc ấy khi ở trong nhà Tô Nhược Hàm, khi nhắc tới Phùng lão gia, trong mắt thiếu gia nhà mình liền hiện lên sát ý nhàn nhạt. Phượng Thiên cũng không cho rằng thiếu gia nhà mình sẽ là một chủ tử mềm lòng ra tay nhân từ.

Quả nhiên...

Phượng Vân Cẩm tùy tay thưởng thức ngọc bội bằng Noãn ngọc chạm khắc hình Phượng hoàng trong tay (Phượng Bội), khoe miệng tràn ra tươi cười ôn nhu đến cực điểm, ánh mắt híp lại nhìn Phượng Thiên thản nhiên mở miệng nói: “Phượng Thiên... vẫn thế như vậy, người còn cần thỉnh giáo thiếu gia nhà người sao?” Dứt lời, trong con ngươi màu đen híp lại, nhanh chóng hiện lên vẻ thị huyết nhàn nhạt.

Phượng Thiên thoáng cái run lên... Không lại nói nữa, vậy không phải hắn ngứa da tìm đánh sao?

Tên mập mạp chết bần dóm ngó mong nhớ ai mà không được, cố tình lại thương nhớ nữ nhân kia, còn bị thiếu gia nhà mình nhìn thấy, kết cục của hắn có thể tốt hơn chỗ nào?

Phượng Thiên cũng không rõ, nữ nhân kia có cái gì tốt, cũng không thấy độc đáo bao nhiêu, bộ dạng cũng chỉ có coi như là trung đẳng? Hơn nữa nàng vẫn là một quả phụ mà!

Nhưng mà thức ăn làm ra hơi chút độc đáo, hơi chút mới mẻ, sau đó mê người một chút, tại sao thiếu gia nhà mình lại dễ dàng bị mua chuộc như vậy đây?

Nhớ ngày đó Phượng Thiên hắn cũng chỉ là yếu ớt nói ra một câu "Nàng là quả phụ", đã bị ánh mắt hèn mọn của Phượng Vân Cẩm bao phủ, thuận tiện phun ra hai chữ lạnh lẽo: "Cổ hủ!"

May mà Phượng Thiên còn tưởng rằng thiếu gia nhà mình gần đây trở nên dễ nói chuyện, kết quả chính là phù dung sớm nở tối tàn, dễ nói cũng chỉ là nhằm vào Tô Nhược Hàm mà thôi. Cong khéo miệng, lòng Phượng Thiên tràn đầy buồn bực bước nhanh rời khỏi Hương Phiêu Trai, đi tới mục tiêu.

Mà Phượng Vân Cẩm còn lại là như có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua rồi thu hồi Phượng Bội trong tay, lấy chiết phiến đặt ở trên bàn, thần sắc lạnh nhạt chậm rãi cũng đi ra khỏi Hương Phiêu Trai. Nếu như không có đoán sai, hôm nay Lâm Lan thành sẽ náo nhiệt không thôi.

Ở trong trung tâm thành Lâm Lan dán bố cáo treo giải thưởng.

Mọi người ở gần đó vào lúc này cũng đi lại đây, người biết chữ lúc này có chút kích động nhớ kỹ nội dung trên bố cáo, mà người không biết chữ thì dựng lỗ tai lên nghe, nghe lời nói thì thần của người bên cạnh.

Ở nơi đó, tốp năm tốp ba người châu đầu ghé tai lại, nhất là lúc nhìn thấy hai bức họa trên bảng bố cáo kia, ánh mắt mọi người gắt gao nhìn chằm chằm, hận không thể nhìn chọc ra vài cái lỗ thủng trên hai bức họa, chỉ là hai người kia... Treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim a... ông trời

oi, đời này, kiếp sau kiếp sau nữa cộng lại, bọn họ có thể có được ngàn lượng hoàng kim hay không cũng còn chưa biết được.

Nếu vận khí tốt tìm được người trên bảng bố cáo, vậy thì phát tài rồi...

Đám người vây xem ở bên ngoài, một phụ nữ trung niên cho rằng trang điểm xinh đẹp đi tới. Thời điểm nàng ta nhìn thấy ở phía trước có một đám người chõng chắt đứng ở đó, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, tay cầm khăn thơm che lại miệng mũi của mình, nghiêng người chen lấn đi tới phía trước. Lúc nghe được trong miệng mọi người đang thảo luận cái gì ngàn lượng hoàng kim, nghi hoặc lại chui vào gần hơn.

Lúc nhìn thấy một bức họa trên bảng bố cáo, nữ nhân đang che cái mũi đột nhiên giật mình, không dám tin dụi dụi mắt, cũng không ngờ sẽ làm tiêu hết trang điểm trên mắt, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ xác thực bản thân có nhìn lầm hay không?

Một lúc lâu sau, hai mắt nàng ta gắt gao nhìn nội dung dòng chữ nhỏ bên cạnh bức họa đề cập hình như có manh mối thưởng ngàn lượng hoàng kim. Khăn trang nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, sau khi phát hiện cũng không có ai chú ý tới chính mình, thế này mới dần xuống sự khẩn trương trong lòng, bước nhanh rời khỏi bảng bố cáo.

Bóng lưng vội vàng rời đi, bước chân dõn dập, không chỗ nào là không phải biểu đạt trong lòng nàng ta đang vội vàng cùng khiếp sợ.

Ngàn lượng hoàng kim... lại là ngàn lượng hoàng kim... nữ nhân quả phụ thành tây kia... giá trị tung tích của nàng lại là ngàn lượng hoàng kim... Phát tài, lần này thật là phát tài rồi.

Lúc này Tiết tam nương hưng phấn cũng muốn điên rồi, không nghĩ tới lần trước Phùng lão gia nhờ nàng ta đi làm mối cho nữ nhân quả phụ kia lại có thể sẽ bị người treo giải thưởng, ngàn lượng hoàng kim... sau khi nàng ta lấy được ngàn lượng hoàng kim này thì chỉ còn có vinh hoa phú quý đầu theo đó mà đến, làm sao còn cần làm bà mai bà mối hối hả ngược xuôi khắp nơi?

Tiết tam nương đang mộng đẹp đi đến khách điểm bậc nhất theo như lời trên bảng bố cáo, lại không có chú ý phía sau lưng của nàng ta hiện lên một bóng đen quỷ mị.

Đợi cho đến khi nàng tiến vào một hẻm vắng, đạo bóng đen kia nhanh chóng lẩn mình theo đi vào, sau đó chỉ còn nghe được một tiếng thét chói tai ngẩn ngủi, trong ngõ tối lại khôi phục yên tĩnh.

Tô Nhượng Hàm ng ẩ ở ở trước bàn mài mực, nhìn Mặc nhi nằm sắp luyện chữ, nàng hơi có chút thất th ần.

Không biết bên Phụng Vân Cẩm đã xử lý thế nào, dù sao hình dáng của nàng bị Phùng lão gia và Tiết tam nương bọn họ gặp qua. Mà Phùng lão gia còn bị nàng đắc tội hoàn toàn, lúc trước Tiết tam nương cũng bị nàng tức giận đuổi ra khỏi cửa. Nếu bị hai người kia biết được có người tìm nàng, khẳng định sẽ đi báo cho đối phương biết chỗ ở của nàng.

Đang thất th ần đột nhiên bên tai Tô Nhượng Hàm nghe được giọng nói thanh thúy của Mặc nhi vang lên:

“Mẫu thân... Mặc nhi viết xong rồi.”

“Hả? Ừ ừ... Mặc nhi đã viết xong rồi hả, không tệ, không tệ! Mặc nhi rất lợi hại, nhỏ như vậy có thể viết được nhiều chữ như vậy.” Sau khi Tô Nhượng Hàm hoàn h ồi nhanh chóng cười nhìn về phía Mặc nhi, nhìn thấy trên giấy Tuyên Thành tràn đầy một tờ giấy chữ viết bằng bút lông mà Mặc nhi viết, nàng nhin không được khen ra miệng.

Đứa nhỏ bốn năm tuổi, chữ bút lông lại có thể viết không hề kém so với nàng...

Tuy rằng chuyện này thực sự làm cho nàng chịu đ ả kích rất lớn, nhưng mà từ nhỏ nàng viết bằng bút lông rất kém, đứa nhỏ Mặc nhi này lại thiên tư xuất chúng, so sánh với bé, chữ của nàng thật sự là rất khó lấy ra...

Tuy rằng chữ của Mặc nhi viết không tệ, nhưng dù sao với tuổi tác đó của bé, số từ nhận biết cũng không nhiều.

Nàng chỉ có thể dạy cho bé nhận biết chữ, về phần viết chữ... Sẽ do tự bé luyện thôi.

Sau khi Tô Nhược Hàm nói xong, đôi con người đen bóng của Mặc nhi liền trông mong nhìn nàng, trong mắt có thần sắc vui vẻ, mẫu thân nói muốn dạy bé viết tên của nàng?

Vốn Tô Nhược Hàm đang có chút nhớ nhung rút lui có trật tự, nhìn thấy thần sắc chờ mong của Mặc nhi, nhất thời phiến muộn rỗi, nàng cũng đã nói ra miệng, hiện tại cũng chỉ có thể rỗi...

Tiếp nhận bút lông trong tay Mặc nhi, từ bên cạnh rút ra tờ giấy Tuyên Thành sạch sẽ, cong cong vẹo vẹo viết ra ba chữ Tô Nhược Hàm trên đó. Cuối cùng sau khi hạ bút xuống, phát hiện chính nàng cũng khó phân biệt được viết chữ gì, sắc mặt hơi đỏ lên, xấu hổ ho khan một cái rồi dùng sức vò tờ giấy thành một cục quăng xuống đất. Mà Tiểu Bạch vốn đang nằm rạp trên mặt đất ngủ gật, đột nhiên nhìn thấy một cái gì màu trắng hình tròn hiện lên, lập tức mở mắt, mạnh mẽ xông đến cục tròn màu trắng đó. Sau khi bắt được là một trận cắn xé, một cục giấy liền chôn vùi ở dưới miệng rộng của nó.

Tới tới lui lui, Tô Nhược Hàm viết mấy tờ giấy, rốt cục cũng có được một tờ hơi chút có thể gặp người phóng tới trước mặt Mặc nhi, sau đó chỉ vào ba chữ trên đó mở miệng nói: “Tô... Nhược... Hàm... Đây là tên mẫu thân, đến đây mẫu thân dạy con cách viết!”

Tô Nhược Hàm đứng ở phía sau Mặc nhi nên không có chú ý tới, khi nàng đọc ra ba chữ Tô Nhược Hàm, trên gương mặt nho nhỏ của Mặc nhi hiện lên một chút nghi hoặc cùng khó hiểu, tên của mẫu thân làm sao có thể là Tô Nhược Hàm... Họ Tô đây?

Mẫu thân không phải họ Liễu sao?

Mặc nhi nhớ rõ ràng cậu cả và cậu út, bao gồm ông ngoại đầu là họ Liễu, nhưng mà mẫu thân nàng...

Không đợi Mặc nhi lại nghĩ tiếp, Tô Nhược Hàm từ phía sau đã nắm bàn tay nhỏ bé của Mặc nhi, nhẹ giọng mở miệng nói: “Đến... cách viết chữ Tô...” Nàng dạy Mặc nhi viết tên của mình kỳ thật có nguyên nhân, vạn nhất một ngày nào đó Mặc nhi đi lạc, người khác hỏi người nhà của bé, ít nhất bé có thể viết ra tên nàng, để cho người ta có thể tìm ra manh mối.

Ý tưởng này của nàng, cũng giống như ở hiện đại từ nhỏ cha mẹ đã dạy cho đứa nhỏ thuộc lòng địa chỉ và tên của người thân trong nhà.

Chỉ là nàng không có dự đoán được hành vi này của mình, lại làm cho ánh mắt Mặc nhi trong một đoạn thời gian rất dài nhìn nàng đều có chút nghi hoặc.

Vừa dạy trong chốc lát, Tô Nhược Hàm liền nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập. Thấy Mặc nhi ngẩng đầu nhìn mình, nàng vỗ nhẹ đầu của bé trấn an nói: “Không có việc gì đâu, nương đi xem, Mặc nhi ngoan ngoan luyện chữ đi.”

Tô Nhược Hàm bước nhanh đi ra cửa, thời điểm đến cửa, bởi vì biết có người đang tìm mình, nàng lại cẩn thận không thôi từ lỗ vòm nhìn ra phía ngoài. Thời điểm nhìn thấy ngoài cửa lại là Phùng lão gia kia, nhất thời sắc mặt thay đổi.

Không phải Phượng Vân Cẩm nói hấn sẽ xử lý sao?

Vì sao ngược lại người kia đã tự tìm tới cửa?

Nghe được bên ngoài tiếng đập cửa càng ngày càng dồn dập, Tô Nhược Hàm cau mày lên, nếu tiếp tục để cho Phùng mập mạp ở bên ngoài gõ cửa, chỉ sợ là sẽ rước lấy sự chú ý của người chung quanh, đến lúc đó mọi chuyện càng khó khống chế.

Ngay tại lúc nàng đang khó xử, đột nhiên phía sau nàng truyền đến giọng nói: “Mở cửa cho hấn tiến vào!”

Nàng mạnh mẽ kinh hãi quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết khi nào thì Phượng Thiên đã xuất hiện ở sau lưng mình, quay đầu nhìn cửa chính đóng chặt, nàng kinh ngạc hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Phượng Thiên khinh bỉ nhìn nàng một cái, ngón tay hơi hơi chỉ vào một chỗ khác trên tường viện, ý tứ thực rõ ràng, hẳn là trèo tường vào.

Giờ phút này Tô Nhược Hàm cũng không có tâm tư đi trách cứ hẳn trèo tường nhà mình, chỉ là lo lắng mở miệng chất vấn: “Không phải thiếu gia nhà người nói sẽ xử lý sao? Tại sao người này còn chạy đến nhà của ta đây?”

Nhắc tới việc này Phượng Thiên cũng có chút rối rắm, lúc hẳn đã xử lý xong Tiết tam nương. Sau đó liền đi tìm Phùng mập mập, kết quả phát hiện hẳn sau khi nhìn thấy bố cáo cũng không phải đi đến khách điểm trước tiên. Ở trên đường từ trong nhà Phùng mập mập đi đến khách điểm lại không tìm được hẳn, đột nhiên Phượng Thiên nghĩ đến cái gì liền chạy tới bên nhà Tô Nhược Hàm.

Kết quả ở ngoài cửa liền thấy được Phùng mập mập đang gõ cửa, cho nên thế này mới trèo tường mà vào...

Sau khi nghe xong Phượng Thiên giải thích, Tô Nhược Hàm nghe được ở bên ngoài Phùng mập mập đã bắt đầu dùng sức gõ cửa thuận tiện còn phụ họa nói lời uy hiếp, nàng thần sắc nghiêm túc mở miệng: “Các người tính xử lý hẳn như thế nào? Ta và hẳn đã kết thù kết oán, hôm nay hẳn tìm tới cửa, chỉ sợ...”

Phượng Thiên thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, mím môi: “Người chết là không có uy hiếp.” Hẳn đã chuẩn bị nhìn thấy bộ dáng Tô Nhược Hàm bị dọa ngốc, nhưng mà hẳn đã thất vọng rồi.

Nghe nói lời ấy, thân mình Tô Nhược Hàm mạnh mẽ cương cứng một chút, trong con ngươi hơi co rút vài cái không thể nhận ra, sau đó cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Mặc dù đã ần ần có dự đoán, nhưng mà lại không dự đoán được Phượng Thiên lại nói trắng ra với mình như vậy, nghĩ tới trong phòng Mặc nhi còn đang luyện chữ, nàng nhanh chóng mở miệng nói: “Không cần ở trong nhà của ta... Ta chán ghét máu tanh, lại càng không muốn dọa đến Mặc nhi!” Những lời này của nàng đồng nghĩa với việc tán thành cách làm của Phượng Thiên.

Người không vì mình trời tru đất diệt, thời điểm có người uy hiếp đến chính mình, giữa sinh tử của mình và người khác, Tô Nhược Hàm tự nhận nàng vẫn là người yêu quý sinh mệnh của chính mình.

Vậy Phùng mập mập...

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Là Quan Hệ Như Thế Nào

Editor: ChieuNinh

Cho tới bây giờ Tô Nhược Hàm không nghĩ tới, lúc thật sự bị bức bách, nàng cũng có thể lạnh lùng đối mặt chuyện đoạt tính mệnh người khác như vậy, cho nên nói con người là ích kỷ, nhất là Tô Nhược Hàm nàng lại một người càng ích kỷ.

Nàng xuất thần đứng ở trong sân, nhìn phương hướng thân hình khỏe mạnh của Phượng Thiên khiêng Phùng mập mập biến mất, nửa ngày sau mới sâu kín thở dài một hơi.

Một ngày đầu năm, khiến cho nàng chứng kiến sự hắc ám của thế giới này.

Càng làm cho nàng hoàn toàn thấy rõ, ở nơi này... Nếu những người này muốn một người biến mất vô tung là dễ dàng cỡ nào.

Ở chỗ này cho dù có quan phủ trấn tại, nhưng mà giáp mặt với thế lực ngập trời trấn tại, quan phủ lại có tác dụng gì đây? Giống như hôm nay nàng chứng kiến như vậy, một người lặng yên mất tích không một tiếng động, ngay cả thi thể cũng không thấy được, ai mà biết người đó đi nơi nào, sống hay chết ai biết được? Vấn đề muốn tra ra hung thủ là ai, khó lại càng thêm khó.

Chuyện ngày hôm nay làm cho Tô Nhược Hàm thấy rõ ý niệm sinh tồn ở thời đại này, mà trình độ nguy hiểm của Phượng Vân Cẩm này cũng xa hơn nàng suy nghĩ ban đầu. Ngắm lại trước đó nàng ở trước mặt hắc trắng

trợn cò kè mặc cả, lúc này nghĩ đến mới biết đó là một việc nguy hiểm cỡ nào?

Thật lâu sau, còn đang ngẩn người Tô Nhược Hàm phát hiện vạt áo của mình bị kéo, bên cạnh vang lên tiếng Mặc nhi lo lắng: “Mẫu thân... Tuyết rơi, sao người lại đứng ở chỗ này vẫn không nhúc nhích?”

“Ồ... Tuyết rơi à?” Tô Nhược Hàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trong không trung không biết khi nào thì tuyết lại bắt đầu rơi.

“Ha ha... vừa rồi mẫu thân suy nghĩ buổi tối làm cái gì ăn ngon cho Mặc nhi, trong lúc nhất thời nên xuất thân, đi vào nhà thôi, đừng để lạnh.” Sau khi Tô Nhược Hàm lấy lại tinh thần, nhanh chóng cười cười, cúi người ôm lấy Mặc nhi đi vào trong nhà.

“Dạ... Mặc nhi muốn ăn món trắng trắng mềm mềm ngày đó mẫu thân làm ấy, bên trong có nhân bánh ngọt ngào gì đó.” Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi đầy mong đợi nhìn chăm chăm Tô Nhược Hàm.

Ha ha... trắng trắng mềm mềm còn có nhân bánh?

“Mặc nhi nói là bánh trôi nước ngày ấy mẫu thân làm cho con ăn?” Tô Nhược Hàm cười điểm điểm mũi bé.

Mặc nhi ngoan ngoãn gật gật đầu: “Dạ!”

“Được... Hôm nay là mừng một đầu năm, vốn nên sáng sớm liền nấu trôi nước cho Mặc nhi ăn, nhưng thật ra mẫu thân nhất thời quên mất, hiện tại bổ sung cũng không muộn. Đợi lát nữa Mặc nhi nhớ rõ phải ăn số chẵn, qua năm mới ăn bánh trôi phải ăn số chẵn mới may mắn.” Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi đi vào trong phòng bếp, miệng lại nhẹ giọng nhắc nhở Mặc nhi vấn đề tập tục.

Sau khi Mặc nhi thấy tươi cười trên mặt Tô Nhược Hàm, hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi không thể nhận ra, tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt Tô

Nhược Hàm hơn, con người đen bóng có chút ngĩ mà sợ nhìn chằm chằm Tô Nhược Hàm.

Vừa rồi thời điểm bé từ trong phòng đi ra tìm mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân bất chấp mà đứng ở trong sân gió tuyết vẫn không nhúc nhích, cái loại cảm giác này làm cho bé cảm thấy rất sợ hãi, mẫu thân như vậy giống như là muốn theo gió trôi đi ở trong gió tuyết. Lúc này trên mặt mẫu thân khôi phục tươi cười rồi, cảm giác đó mới hoàn toàn tiêu tán đi.

Tiểu Bạch đi ra theo Mặc nhi, đến khi nghe được Tô Nhược Hàm nói làm đồ ăn ngon, ba chân bốn cẳng chạy như điên phóng vào trong phòng, rước lấy ở phía sau là tiếng Tô Nhược Hàm tức giận mắng mang theo tiếng cười, còn có tiếng cười giòn tan của Mặc nhi.

Nhìn bộ dáng Mặc nhi cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên ở trong lòng, ý cười trên mặt Tô Nhược Hàm còn mang theo vẻ sùng nịch. Chỉ cần Mặc nhi ở lại có thể hài lòng vui vẻ, về sau trên mặt đều có miệng cười vui vẻ như hiện tại, thì chuyện nàng đã quyết định hôm nay sẽ không hối hận.

Cho dù là nàng lạnh lùng quyết định sống chết của một người, nàng cũng không hối hận.

Nhân tố bất định vọng tưởng muốn phá hư cuộc sống bình tĩnh của nàng và Mặc nhi, nên hoàn toàn bóp chết từ trong trứng nước. Nàng cũng sẽ không ngốc cho rằng Phùng mập mập là một người tốt, bằng không hôm nay tên kia cũng sẽ không tìm tới cửa.

Trong khách điểm bậc nhất ở Lâm Lan thành, lúc này điểm tiểu nhị đang vội trước vội sau bưng trà đưa nước, hai ngày này không biết vì sao trong khách điểm đột nhiên tăng thêm nhiều khách nhân, làm cho trong khách điểm của bọn họ quả thực là bận rộn muốn chết. Tuy rằng bọn họ vội đến ngực dán vào sau lưng, nhưng mà lại trên mặt lại không dám lộ ra vẻ oán giận chút nào. Chỉ vì những người vào ở này, thoát nhìn thì không giống như là người bình thường, trên người đều mang theo ngạo khí phú quý thần nhiên.

Người như vậy, tùy tiện một người thì bọn hắn cũng không thể trêu chọc, huống chi lần này vào ở vẫn là một đám thật đông như vậy đây?

Lúc này một điểm tiểu nhị đầu đầu mồi hôi, vội vàng bưng một cái khay từ trên lầu vọt xuống. Lúc mới vừa đi đến đầu bậc thang thì va vào một bóng người đang đi lên, chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng, thì thấy được một chiếc phiến rơi xuống đất.

Tuy rằng điểm tiểu nhị rất là nghi hoặc vào mùa đông còn có người cần chiếc phiến, nhưng mà cũng biết bản thân đụng vào người khác, nhất thời sắc mặt xám trắng, vẻ mặt kinh hoảng xoay người cúi đầu xin lỗi đối phương nói: “Vị công tử này thực xin lỗi, không phải ta cố ý, không có nhìn thấy ngài đi tới, thật sự là thực xin lỗi.”

Chương quỳ ngẩng trước quỳ tiễn, lúc nhìn thấy bên này vẻ mặt điểm tiểu nhị kinh hoảng đứng cúi đầu bái tội ở trước mặt một công tử áo trắng, hắn cũng đã nhanh chóng đi tới, miệng tức giận mắng tiểu nhị nói: “Tên ngu ngốc này, đi đường không có mắt sao, lại đụng vào khách quý, người muốn về nhà chết đói đúng không?”

Đồng thời lúc nói chuyện, cái trán chương quỳ đổ mồ hôi, hôm nay trong điểm của hắn có vài nhóm người cùng đến đây ở trọ, hơn nữa trong đó còn có một nhóm người là vị thiếu niên công tử lần trước mang theo đứa nhỏ đến ở trọ. Nghĩ đến lần trước chuyện đối phương dằn dò lại bị hắn làm hỏng, mà hắn lại cố ý giấu diếm đi, hôm nay chương quỳ làm cái gì cũng đầu lo lắng đề phòng, tâm treo ở trên cổ họng.

Lúc này thấy tiểu nhị lại gặp rắc rối, nhất thời giọng điệu liền hơi lộ vẻ gắt gỏng.

Khóe miệng Phượng Vân Cẩm khẽ nhếch nhìn chương quỳ đang rống giận, khom lưng nhặt chiếc phiến của mình lên, thần sắc lạnh nhạt liếc nhìn điểm tiểu nhị đang lạnh run ở một bên, trên mặt tươi cười ôn hòa không thay đổi mở miệng nói: “Được rồi, đừng tiếp tục răn dạy, cũng không phải hắn cố ý, để hắn mang ta đi lần hai, ta tìm đến người.”

Vừa nghe Phượng Vân Cẩm muốn đi lầu hai, sắc mặt chường quây lại đối đối, ánh mắt trừng sang tiểu nhị càng hung ác hơn một chút. Hôm nay lầu hai được đoàn người thiếu niên công tử lần trước mang theo đưa nhỏ ở trợ bao trọn, còn đặc biệt cẩn thận, nếu như có người nói ra muốn lên lầu hai tìm người, không được ngăn cản mà phải chiêu đãi mang theo đi tìm bọn họ. Nhưng mà tiểu nhị nhà mình lại thiếu chút nữa đắc tội với đối phương, cũng may đối phương vẫn chưa có ý trách tội.

“A... Vị công tử này là muốn đi lầu hai sao? Được được được, ta mang người đi lên. Ngu ngốc... Người còn sững sờ ở đây làm chi, còn không mau lên lầu nói cho khách nhân lầu hai, có người muốn tìm bọn họ sao? Người nhanh chút cho ta, đi lên chuyển cáo xong rồi nhanh đi xuống hỗ trợ cho ta, không thấy hôm nay trong điểm bệch nhàn nhàn việc?” Chường quây cười cười nịnh hót với Phượng Vân Cẩm, sau đó lại hung hăng rộng rãi bỏ thêm một câu với điểm tiểu nhị. Lại lo lắng để cho hắn tiếp đãi khách quý, vạn nhất tiểu tử kia đi lên không cẩn thận nói lỡ miệng lộ ra hết chuyện lần trước có người đến tìm hiểu hai vị công tử, chỉ sợ chính mình cũng chịu không nổi.

Phượng Vân Cẩm cười nhẹ gật đầu, đi theo phía sau chường quây đi tới lầu hai, hiện tại hắn có chút tò mò, dùng ngàn lượng hoàng kim treo giải thưởng tin tức, rốt cuộc là dạng người thế nào đây? Ngày ấy người mang theo bức họa đến Hương Phiêu Trai tìm hiểu tin tức, đúng là hắn tự mình gặp qua, khí chất trên người đối phương cùng với phương thức nói chuyện, không chỗ nào không phải biểu hiện ra đối phương chỉ là một kẻ thủ hạ thay người làm việc mà thôi.

Chưa từng nghĩ đến, hôm qua mới cùng Tô Nhược Hàm đàm phán giao dịch xong, hôm nay Lâm Lan thành liền xuất hiện bố cáo treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim làm cho người trong thành nóng lòng thảo luận không ngừng.

Khi bóng dáng Phượng Vân Cẩm xuất hiện ở đầu bậc thang lầu hai, hắn thấy được mấy người ở bên kia đã lo lắng nhìn về phía hắn, khi đối phương nhìn thấy người đến là hắn, thì sắc mặt đều kinh ngạc vài phần, nhất là sắc mặt Liễu Phong Viêm lại đen hơn một chút.

Vì sao người kia lại tới nơi này?

Vừa rồi nghe nói có người muốn lên lầu hai, phụ tử Liễu gia có chút kích động, tưởng là có người mang đến tin tức Mặc nhi và Liễu Hương, còn đang thẩn nghĩ treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim này chính là dùng được, bố cáo cũng chỉ mới treo lên ngắn ngủn nửa ngày, lại còn có người tìm đến đây.

Nhưng mà... khi nhìn thấy người xuất hiện là Phượng Vân Cẩm, lòng phụ tử ba người Liễu gia có chút lạnh xuống. Bọn họ cũng không cho rằng Phượng Vân Cẩm thân là con một của nhà giàu nhất Phượng Lan quốc này sẽ động lòng với ngàn lượng hoàng kim, lại đặc biệt chạy đến nơi đây bán tin tức lĩnh thưởng.

Liễu Phong Viêm nghĩ tới Phượng Vân Cẩm này có chuyện sâu xa cùng với huynh đệ mình, nhất thời sắc mặt không tốt, khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống quát: “Họ Phượng, người tới nơi này làm cái gì?”

Lúc Phượng Vân Cẩm nhìn thấy phụ tử ba người Liễu gia, tươi cười ôn hòa vô hại trên mặt lại sâu sắc hơn, trong mắt có ý tứ hàm xúc khó hiểu, chiết phiến trong tay xoay tròn ở đầu ngón tay, hắc cười đến có chút vô tội mở miệng nói: “Không phải treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim sao? Ta yêu tiền không được à? Chẳng lẽ nói... Chỉ cho phép huynh đệ Liễu gia người ái tài như si, thì không cho Phượng mỗ ta yêu tiền?”

“Người... Sao ta lại không biết, khi nào thì thân là đại thiếu gia Phượng gia con một nhà giàu nhất Phượng Lan quốc lại nghèo túng đến nỗi có thể vừa mất ngàn lượng hoàng kim rồi hả?” Liễu Phong Viêm thở gấp, nhất thời có chút nôn nóng nói ra lời châm chọc.

Vừa dứt lời, Phượng Vân Cẩm bên kia còn chưa mở miệng, bên này Liễu Phong Liệt đã không vui nhú nhú đầu mày, giọng nói lạnh lạnh mở miệng khiển trách: “Phong Viêm... Cẩm miệng!” Sau khi nói xong hắc mới ngẩng đầu nhìn sang Phượng Vân Cẩm, thẩn sắc mang theo chút hoài nghi và thăm dò mở miệng hỏi: “Phượng đại thiếu gia, người có tin tức người trong bức họa?” Nếu nói đúng vậy, đừng nói là ngàn lượng hoàng kim, chỉ sợ là đi đầu kiện bất bình đẳng, Liễu gia cũng phải cân nhắc một chút.

“Ha ha... vậy thì không... Nhưng thật ra ta muốn hỏi trước một chút, người trong bức họa có quan hệ như thế nào với các người đây? Lại có thể để cho Liễu gia các người treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim đến tìm kiếm. Nếu ta nhớ không lầm, đại thiếu gia Liễu gia lại nổi danh là vất vả chày ra nước ở Thương Lan quốc, điển hình vất vả chày ra nước. Mà Liễu gia Tam thiếu lại vợ vết của cải thành si, lúc trước còn chạy đến Phụng Lan quốc đoạt lấy sinh ý với ta... Các người lại bỏ được dùng nhiều tiền, người trong tranh này, đến cùng có thân phận như thế nào đây?” Thân sắc Phụng Vân Cẩm hào phóng ngẩng vào đối diện Liễu Phong Liệt, lại không nhìn điệu bộ của Liễu Thiên Nguyên trông mong nhìn hắn, còn có vẻ mặt Liễu Phong Viêm tức giận trừng mình, trên mặt mang theo ôn hòa tươi cười hỏi.

Kỳ thật hẳn thật là có chút muốn biết, thân phận của nữ nhân kia và Liễu gia ra sao, nhất là thời điểm hắn phát hiện trong Lâm Lan thành lại không chỉ có một nhóm người đang tìm kiếm nàng, ý tưởng này cũng càng thêm mãnh liệt.

Nhất là hôm nay hắn phát hiện, số tiền lớn treo giải thưởng tìm kiếm lại là hai "Cổ nhân" của mình là nữ nhân và đứa nhỏ Mặc nhi kia, vậy thì hứng thú quả thực tăng lên gấp bội.

“Vậy rốt cuộc người có tin tức bọn họ hay không?” Liễu Phong Liệt nhíu mày, cũng không nói gì về quan hệ của mình và hai người trong hình vẽ, ngược lại là mở miệng chất vấn.

“Nếu có, các người có nguyện ý trả giá đại giới gì đây?” Khóe miệng Phụng Vân Cẩm khẽ nhếch, thân sắc có ý vị không rõ mở miệng.

Hết chương 41 .

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Sắc Đẹp Hại Người

Cái dạng đại giới gì?

Tần mắt Liễu Phong Liệt khóa chặt ở trên mặt mang theo ý cười của Phượng Vân Cẩm. Khi thấy hấn nhú mày nhìn sang, Liễu Phong Liệt mím chặt môi, hồi lâu sau thần sắc ngưng trọng mở miệng: “Người nghĩ muốn cái gì?”

“Có phải ta muốn cái gì các người đều cho hay không?” Khóe miệng Phượng Vân Cẩm lộ ra ý cười có vài phần khiêu khích nhìn qua.

Trên mặt Liễu Phong Liệt hiện lên vẻ nguy hiểm, mà Liễu Phong Viêm ở bên cạnh hấn lại phần nộ không thôi. Rốt cuộc là tuổi trẻ khí thịnh, bản thân hấn và Phượng Vân Cẩm còn có chút khúc mắc trước đó, lúc này nghe đối phương nói lời khiêu khích, Liễu Phong Viêm lập tức mở miệng quát lên: “Họ Phượng kia, hôm nay chúng ta không có nhân hạ thoả mái lãng phí thời gian với người ở trong này, có tin tức hay không thì nói một câu.” Ngay tại lúc này một câu trả lời thuyết phục xác thực Phượng Vân Cẩm cũng không nói, vậy mà cứ ở đây hỏi Liễu gia có thể trả giá đại giới gì, thấy thế nào cũng không giống như là biết tin tức của nhị tỷ và Mặc nhi. Ngược lại giống như là ghi hận chuyện lần trước hai huynh đệ hấn đoạt một khoản làm ăn của hấn ta ở Phượng Lan quốc.

Liễu Phong Viêm vừa mới gào xong, Liễu Thiên Nguyên ở một bên vẫn nghiêm nét mặt già nua, giọng điệu cảnh cáo mở miệng: “Phong Viêm câm miệng...” Sau khi nói xong, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc nhìn về phía Phượng Vân Cẩm nói: “Phượng thiếu gia... Mặc kệ ngày xưa ở trên thương trường giữa Liễu gia chúng ta và người có ân oán gì, cũng xin người tạm thời đặt ở một bên. Nếu người thực sự có tin tức của người

trong bức họa, mời người nói ra đi đầu kiện đi.” Chẳng sợ hấn Phụng Vân Cẩm nói ra yêu cầu mình rút buôn bán khỏi Phụng Lan quốc, Liễu gia hấn cũng sẽ đồng ý...

Cũng bởi vì lời nói của Liễu Thiên Nguyên, Phụng Vân Cẩm nhẹ nhàng lạnh nhạt nở nụ cười.

Nhìn thần sắc nghiêm túc của phụ tử ba người Liễu gia ngời đối diện, tươi cười trên mặt hấn không thay đổi, chỉ là trong đôi mắt sụp xuống đã có vẻ hiểu rõ, xem ra mẫu tử Tô Nhược Hàm cùng Liễu gia này giống như có quan hệ sâu xa.

Khi biết được đối thủ đã hơn một năm trên thương trường, trình độ yêu tiển của huynh đệ Liễu gia hấn cũng có chút nghe thấy, người có thể làm cho tính tình bọn họ mà cam lòng xuất huyết nhiều như vậy, thậm chí là để cho mình đặt đi đầu kiện, chỉ sợ... quan hệ này...

Ha ha... Làm sao bây giờ? Hấn thật sự là có chút động tâm.

Chuyện này giống như càng ngày chơi càng vui, tuy rằng phụ tử Liễu gia để cho hấn ra đi đầu kiện là có vẻ làm cho người ta động tâm. Nhưng mà nghĩ đến giao dịch của nữ nhân kia và mình, tròng mắt của Phụng Vân Cẩm híp lại thành hình trăng khuyết, ý cười trên mặt mang theo vài phần tiếc nuối mở miệng: “Ài, thật sự là đáng tiếc a! Khó có khi được nhìn thấy huynh đệ Liễu gia cũng cam lòng xuất huyết nhiều như vậy, cũng không phải ta không muốn nhân cơ hội này kiếm chút lợi ích, chỉ đáng tiếc là ta lại không có tin tức các người muốn, thật sự là ngượng ngùng... Nhưng mà xin Liễu lão gia yên tâm, nếu ta có được tin tức của người trong hình vẽ, ta nhất định sẽ phái người thông báo cho các người, à... hơn nữa còn là miễn phí.”

Phụng Vân Cẩm nói xong, trên mặt Liễu Thiên Nguyên liền có vẻ thất vọng.

Tuy rằng trong lòng cũng biết đại khái phần lớn Phụng Vân Cẩm này là đến xem náo nhiệt, nhưng hấn lại vẫn ân ân ôm một tia chờ mong, kết quả sau chờ mong cũng là thất vọng.

Vẫn không có ai biết được tin tức mẫu tử Mặc nhi sao?

Ở dưới ánh mắt mất mát của Liễu Thiên Nguyên cùng với lạnh như băng của huynh đệ Liễu gia, Phượng Vân Cẩm cười nhẹ một cái đứng dậy nói một câu cáo từ rồi rời đi.

Không nghĩ tới tùy ý ra ngoài đi dạo lại còn có thể biết, thì ra nữ nhân kia còn có quan hệ với Liễu gia. Hiện tại ngẫm lại, giao dịch giữa mình và Tô Nhược Hàm, giống như mình lại thiệt thòi không ít nha... Vừa rồi vì sao mình lại nhất thời nhin không được giấu diếm thay nữ nhân kia đây?

Quả nhiên có vài phần hối hận... Thiệt thòi, thiệt thòi!!!

Được... đưa tay lấy ra Phượng Bội tùy thân thưởng thức một lát, Phượng Vân Cẩm nhìn xong thì trong mắt sáng lên vẻ khôn khéo tính kế, khóe miệng tươi cười có vài phần ngấm ngầm mưu tính. Nhất định phải khai thác càng nhiều thêm vài thứ ở trên người nữ nhân Tô Nhược Hàm mới được, hôm nay mình là vì nàng mà cự tuyệt một điều kiện của một đối thủ bậc nhất trên thương trường đấy!

Cũng may hôm nay tên Phượng Thiên không ở bên cạnh, bằng không chỉ sợ hắn lại muốn nhảy ra gào thét đây không giống mình trong ngày thường, bày đặt chỗ tốt đưa lên tới cửa cũng không cần, thật đúng là... Ai nha, thật là có chút đau lòng.

Sắc đẹp hại người, sắc đẹp hại người à... Hơn nữa sắc đẹp này lại là quả phụ mang theo con riêng...

Cũng không biết Phượng Thiên làm việc thế nào rồi?

Bên phía Tô Nhược Hàm có mặt nạ cánh ve mình đưa cho, chỉ cần nàng đủ thông minh, nên sẽ không làm ra cái yêu cầu thân gì mới đúng. Chỉ là con trai nàng... nghĩ tới đứa nhỏ có tâm tư thành thực kia, khóe miệng Phượng Vân Cẩm tươi cười có thêm chút hứng thú.

Ha ha, chỉ sợ lấy tâm tư cổ quái của nữ nhân kia, không muốn người khác nhận ra được con trai nàng, cũng cực vì dễ dàng đi?

Đợi cho sau khi Phụng Vân Cẩm xuống lầu, lúc này trên lầu hai sắc mặt Liễu Phong Viêm khó coi ngẩng xuống, chau mày nhìn Liễu Phong Liệt ở bên cạnh hỏi: “Đại ca... ca nói rốt cuộc Phụng Vân Cẩm là có ý tứ gì? Thật sự có chút quá đáng, lại cố ý chạy tới khiêu khích chúng ta.” Tuy rằng trên thương trường có kết thù kết oán, nhưng mà trước kia sao hắn không hề biết, Phụng Vân Cẩm người này sẽ là một người nhàm chán như vậy?

Liễu Phong Viêm không có trả lời, ngược lại là trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc nhìn sang phương hướng Phụng Vân Cẩm xuống lầu, hồi lâu sau mới lạnh giọng mở miệng nói: “Đệ cảm thấy... Phụng Vân Cẩm là một người thế nào?”

Nghe xong đại ca nhà mình thành linh đặt ra vấn đề, vốn còn đang nói thầm lúc này đột nhiên Liễu Phong Viêm im miệng, nghiêng đầu bắt đầu nhíu mày suy nghĩ sâu xa nói: “Khôn khéo giao hoạt như hồ ly, còn có chính là... Phúc hắc thích vợ vết của cải.” Lúc nói xong ba chữ cuối cùng thích vợ vết của cải, Liễu Phong Viêm có chút buồn bực mím môi. Cũng không rõ rốt cuộc cái đầu Phụng Vân Cẩm được sinh thế nào, tốc độ kiếm tiền một mình hắn lại có thể vượt qua hai huynh đệ nhà mình. Từ năm trước sau khi bọn họ đi Phụng Lan quốc đoạt một cuộc làm ăn của hắn, Phụng Vân Cẩm lại đột nhiên có hứng thú đối với kiếm bạc ở Thương Lan quốc, lại có ý đồ chậm rãi mở rộng công cuộc làm ăn sang biên giới Thương Lan quốc. (thích vợ vết của cải trong tiếng Hoa chỉ có ba chữ này: 爱敛财)

Liễu gia thân là đầu lĩnh của Thương Lan quốc, đương nhiên đối với đối thủ xuất hiện như xương cá mắc ở cổ họng. Nhưng mà thế lực tài lực của đối thủ này lại ngang sức ngang tài cùng nhà mình, nên cái gai này nhổ mãi không được, quả thực là vô cùng bức bối.

Thật sự không có cách nào, nếu Phụng Vân Cẩm có thể phát triển tới Thương Lan quốc để lấy bạc, vậy Liễu gia hắn đương nhiên cũng có thể phát triển tới Phụng Lan quốc lấy bạc, người tranh ta đoạt, nhà giàu nhất hai nước so đấu, trái lại cứ như vậy chậm rãi giằng co xuống.

Nhưng mà... một người như vậy, sẽ giống như là người nhàm chán đến nỗi tự dưng tìm tới cửa khiêu khích người khác?

Lúc này tỉnh tã nghĩ lại, Liễu Phong Viêm mới thản nhiên, hôm nay Phụng Vân Cẩm tìm tới cửa thật sự là có chỗ cổ quái, nhưng mà nhất thời lại không hiểu vấn đề ở đâu. Nếu nói hẳn có tin tức của nhị tỷ và Mặc nhi, với bản tính gian thương của hẳn nhất định sẽ lộ ra, dùng để giao dịch cùng Liễu gia kiếm một khoản không lỗ vốn mới đúng, nhưng mà vừa rồi hẳn lại mở miệng nói cũng không biết tin tức... vậy...

Không hiểu ra sao Liễu Phong Viêm nghĩ mãi không xong, nặng nề ngồi ở đó, hồi lâu sau trong phòng yên tĩnh mới vang lên giọng nói trầm ổn của đại ca nhà mình: “Phái người giám thị Hương Phiêu Trai ngày đêm, chú ý chỗ Phụng Vân Cẩm đi, còn có người có tiếp xúc qua với hẳn, kiểm tra xem có tin tức về mẹ con Mặc nhi hay không.”

Liễu Phong Viêm nghe xong thì đồng ý gật gù đầu, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao bố cáo treo giải thưởng đã đưa đi ra ngoài rồi, bên khách điểm chính là chờ tin tức, bên Phụng Vân Cẩm trước phái người nhìn chăm chăm rồi nói sau, nếu có thể tra được một chút tin tức cũng không còn gì tốt hơn.

Nghĩ tới hôm nay là mừng một đầu năm, khi Liễu Phong Liệt thấy phụ thân ngồi ở một bên trên mặt mang theo mỗi một ủ rũ mảy may khế chau không thể nhận ra, giọng điệu có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Phụ thân... Hôm nay là mừng một đầu năm, ngài ăn tạm một chút gì rồi đi nghỉ ngơi một chút đi, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể sẽ chịu không nổi, nơi này có con và Phong Viêm canh chừng.” Hẳn và tiểu đệ là hai người tuổi trẻ thật ra thì chịu đựng được, nhưng mà cục xương già của ông...

Lời nói của hẳn vừa mới mở miệng, Liễu Thiên Nguyên đã mất mát lo lắng lắc đầu cự tuyệt: “Lúc này Nhị muội của con và Mặc nhi một chút tin tức cũng không có, bảo ta làm sao mà ăn vô, làm sao mà nghỉ ngơi được?”

“Nhưng mà không ăn cái gì không nghỉ ngơi, vạn nhất người ngã xuống, nhị tỷ và Mặc nhi trở lại, sau khi biết ngài như vậy chẳng phải là

làm cho mẫu tử bọn họ tự trách và lương tâm bất an sao?” Lúc này Liễu Phong Viêm trấn an lấy ra danh nghĩa của nhị tử và cháu nhỏ tới khuyên.

Vậy mà lời này lại có chút hiệu quả, Liễu Thiên Nguyên nghe xong hết than lại thở dài sau đó cũng đồng ý cõm nước xong thì đi nghỉ ngơi.

Ở lần ba trong khách điểm bậc nhất, một bóng dáng kính cẩn đứng ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Trong phòng lập tức một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra: “Vào đi!”

Đẩy cửa đi vào, một bóng dáng màu trắng lạnh nhạt đứng ở phía trước cửa sổ nhìn xuống bên ngoài, mà phía dưới đứng là ngã tư đường đối diện khách điểm.

Đi vào phía sau Mạc Tử Khanh, Hàn Lệ lạnh lùng không gợn sóng mở miệng: “Liễu gia đã phát ra bố cáo treo giải thưởng số tiền lớn, trừ bỏ Phượng Vân Cẩm đã tới khách điểm, còn lại vẫn chưa có những người khác đến.”

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạc Tử Khanh lạnh lùng nhìn trên đường phía dưới, lúc Hàn Lệ đề cập ba chữ Phượng Vân Cẩm, tầm mắt rơi xuống một bóng dáng sắp biến mất ở trước ngã tư đường đối diện, môi mỏng khẽ mở nói: “Hắn mang đến tin tức gì?” Nếu như không có nhớ lần, Phượng Vân Cẩm này là đối thủ của Liễu gia ở trên thương trường...

Hôm qua lúc Hàn Lệ mang theo hai bức họa đi Hương Phiêu Trai, lúc ấy khi đối phương nhìn thấy bức họa thì hơi nhíu mày, sau đó trực tiếp nói đáp án phủ định của mình, nói là vẫn chưa gặp qua nữ tử và đứa nhỏ trên bức họa, kêu để lại địa chỉ liên hệ cho hắn, nói là nếu như nhìn thấy liên phái người thông báo.

“Không có!” Hàn Lệ không có chút ngừng lại rồi mở miệng.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của Mạc Tử Khanh khẽ cau lại, khí tức lạnh lạnh trên người càng phát ra nồng đậm, hơi hơi nghiêng đầu

nhìn về phía Hàn Lệ: “Người bên kia có tin tức?”

Hàn Lệ lắc lắc đầu sau lại gật gật đầu, thấy Mạc Tử Khanh mày lại cau chặt hơn, hần nhếch môi mở miệng: “Tạm không có tin tức của nàng và tiểu thiếu chủ, nhưng mà tối hôm qua người nọ đến Lâm Lan thành...”

Người nọ...

Trong đôi mắt lạnh lùng của Mạc Tử Khanh hơi nheo lại, đột nhiên lông mày cau chặt. Vì sao hần đến Lâm Lan thành? Hay là nói... thật sự mọi chuyện có liên quan với hần?

“Một người?” Mạc Tử Khanh hơi hơi quay đầu.

“Mang người đi theo, hơn nữa... Âm Tinh, Quỷ Túc bên người hần đầu tham gia, cũng đang tìm kiếm nàng.” Hàn Lệ ngưng trọng mở miệng.

Tìm nàng??

Không phải Thanh Nguyên nói, ngày đó đã vớt nàng ở Lâm Lan thành, vì sao hiện tại lại phái người tìm nàng?

Rốt cuộc hần muốn làm gì đây?

Mạc Tử Khanh nhẹ phẩy ống tay áo, ngẩng vào trước bàn gỗ tròn, khẽ gạt sương khói bay trên chén trà trên bàn. Cuối cùng tình bằng hữu giữa Thanh Nguyên và mình giống như nước tuyết pha trà ngấm hoa mai ngày trước đã không thể trở về được, từ khi Thanh Linh chết, chấp niệm trong lòng hần (TN) mọc thành bụi, hết thấy đầu đã mất đi rồi.

Hơi hơi thở dài, lạnh nhạt mở miệng nói với Hàn Lệ sau lưng: “Phái người theo dõi hần, đi đầu tra Mạc nhi có ở trong tay của hần hay không, về phần nữ nhân kia... nếu như tìm được nàng trước, người liền mang nàng đi tìm phụ tử Liễu gia.”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi

Editor: ChieuNinh

"Mẫu thân, người... Vì sao cho con mặc váy, còn muốn vấn bím tóc hả?"

Mắt to đen chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn mím thành đường thẳng, mặt nhăn nhó như cái bánh bao, lúc này đứa nhỏ ấp úng mở miệng.

"Ách... Ha ha, như vậy thực đáng yêu nha!" Đứa nhỏ bên cạnh là một nữ tử tuyệt đẹp, khoe miệng hơi nhếch, nhìn vẻ mặt ảm ức không thôi của đứa nhỏ, đột nhiên có chút vui sướng khi người gặp họa mà nở nụ cười.

"Nhưng mà Mặc nhi cảm thấy là lạ." Kéo kéo váy trên người mình, Mặc nhi mím môi, lầu bầu nói th ầm.

Cho dù giọng nói của Mặc nhi rất nhỏ, nhưng Tô Nhược Hàm lại vẫn nghe thật rõ ràng, khoe miệng không khỏi lại giương lên vài ph ần.

Đúng vậy, lúc này đi ở trên đường cái đối với người ngoài nhìn thấy là tổ hợp mẹ và con gái, kỳ thật chính là mẫu tử hai người Tô Nhược Hàm và Mặc nhi, chỉ là giới tính của Mặc nhi bị đổi ngược mà thôi.

Trong lòng Tô Nhược Hàm biết Mặc nhi cảm thấy quái đ ầu chỉ là quần áo trên người bé, chỉ sợ Mặc nhi rất không quen được vẫn là khuôn mặt bày ra trước mắt này đi!! Nàng lại nhớ rõ đêm hôm qua lúc nàng mang theo mặt nạ mỏng như cánh ve đi vào phòng ngủ, đầu tiên là đ ồng tử Mặc nhi co rút nhanh vài cái, sau đó lại nhìn đến quần áo trên người nàng và Tiểu Bạch

bên cạnh nàng, chỉ ngậy ngốc hỏi một câu: "Mẫu thân, sao mặt của người lại thay đổi?"

Trong lòng cũng biết Mặc nhi là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, vì để bé không nên suy nghĩ lung tung, ngay trước mặt bé Tô Nhược Hàm cho bé nhìn thấy quá trình thay đổi khuôn mặt. Sau đó lại báo cho bé biết về sau hẳn là nàng sẽ thường xuyên dùng khuôn mặt này xuất hiện, để cho bé phải tránh không nói cho người khác. Tuy rằng mơ hồ, nhưng Mặc nhi vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đi ở trên đường cái tâm tình Tô Nhược Hàm sung sướng cười nhẹ, nhìn Mặc nhi bên cạnh bị nàng chuyển thành một tiểu cô nương tinh mỹ như gấm sứ, nốt ruồi trên gương mặt Mặc nhi quả thực đáng yêu đến cực điểm. Buổi sáng lúc nàng vừa giúp Mặc nhi chuẩn bị xong nhện không được mà chảy nước miếng, dùng sức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn vài cái, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đỏ bừng đến cực điểm.

Tô Nhược Hàm đắc ý cười cười, nàng cũng không tin nàng và Mặc nhi đã hóa trang thành bộ dáng này còn có thể bị người nhận ra?

Nhưng mà Phượng Vân Cẩm cho nàng mặt nạ cánh ve cũng thật sự là biến thái, khuôn mặt giống như yêu tinh, giống như cái tên lúc ban đầu tự xưng là Ám Tinh. Hơn nữa làm cho nàng càng thêm kinh ngạc là, mặt nạ lại có thể thay đổi sang nam và nữ, chỉ cần thay đổi quần áo và kiểu tóc, nam trang và nữ trang thoát nhìn cũng sẽ không quá quái dị, thật đúng là bảo bối đến cực điểm.

Sau khi biết mặt nạ trên mặt mình là bảo bối, bất mãn trong lòng của Tô Nhược Hàm đối với Phượng Vân Cẩm thoáng cái giảm xuống một chút.

Ở trên đường đi tới Hương Phiêu Trai, Tô Nhược Hàm nghe được có vài người đang khe khẽ nói nhỏ thảo luận vài chuyện rất quái lạ mấy ngày gần đây trong Lâm Lan thành. Đầu tiên là xuất hiện một bố cáo số tiền lớn treo giải thưởng, sau đó Phùng ký tử lâu trong thành đột nhiên đóng cửa, ông chủ Phùng lão gia không biết tung tích, hừ hừ thực thực nói là thiếu một khoản nợ lớn sau đó trốn chạy. Còn có đó là bà mối Tiết tam nương số

một số hai trong Lâm Lan thành đột nhiên được người phát hiện té xỉu ở trong một con ngõ vắng, sau khi tỉnh lại thì người đã si ngốc điên điên rồ rồ.

Việc lạ hàng năm đều có, chỉ là gần đây đặc biệt nhiều hơn mà thôi.

Những người đó thảo luận một chút, rất nhanh sau đó lại chuyển dời đến đề tài khác. Chỉ có Tô Nhược Hàm nắm tay Mặc nhi rời đi, khi nghe thấy mấy cái tin tức kia đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên, thì ra Phụng Vân Cẩm xử lý như vậy sao?

Không chừng mệnh Phụng mập mập đã xong rồi, dù sao ngày ấy Phụng Thiên cũng đã nói, người chết là không có uy hiếp. Mà Phụng kí tửu lâu nhanh chóng đóng cửa, chỉ sợ là hiện tượng bên ngoài vì che giấu Phụng mập mập đột nhiên biến mất mà thôi. Nhưng mà... Tiết tam nương điên đại, thật ra lại làm cho nàng có vài phần kinh ngạc cũng có vài phần nghĩ mà sợ. Trong lòng âm thầm nhắc nhở, đặc tội ai cũng được, trăm ngàn đừng đi đặc tội hai người Phụng Vân Cẩm, vạn nhất không cẩn thận chọc tới hấn, hấn cũng để cho nàng bị điên đại thì thảm rồi.

Tô Nhược Hàm mang theo Mặc nhi đi tới phương hướng Hương Phiêu Trai, đột nhiên nàng phát hiện Mặc nhi dắt ở trong tay chợt bất động.

Có chút nghi hoặc dừng bước lại cúi đầu nhìn về phía Mặc nhi, theo tầm mắt Mặc nhi nhìn đi qua. Tô Nhược Hàm nhìn thấy một đôi nam nữ tuổi trẻ mang theo một đứa nhỏ hai ba tuổi đang đi tới bên này. Trong tay đứa nhỏ đang cầm một cây kẹo hồ lô, vẻ mặt rất vui vẻ. Nam tử ôm đứa nhỏ sấp qua muốn cướp kẹo hồ lô ăn, chọc cho đứa nhỏ cười khanh khách không ngừng, nữ tử ở một bên dịu dàng nở nụ cười rồi lấy khăn tay ra lau mặt cho hai người họ.

Người một nhà thực ngọt ngào hạnh phúc...

Gia đình đó đã đi qua từ bên cạnh Tô Nhược Hàm, mí mắt Mặc nhi hơi hơi rủ xuống, trên mặt non nớt có vẻ hâm mộ sau đó là cô đơn.

Tô Nhược Hàm vẫn chú ý Mặc nhi, rất nhanh liền phản ứng kịp Mặc nhi không thích hợp, lại nghĩ đến vừa rồi người một nhà kia làm cho nàng

cũng cảm giác được hạnh phúc, nhất thời trong lòng một trận đau lòng, chỉ sợ Mặc nhi đang nghĩ tới cha mẹ của bé đi! Vừa rồi nàng nhìn thấy hàm mộ chợt lóe rồi biến mất trong mắt Mặc nhi, đứa nhỏ này... Thật sự là làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Đột nhiên, Tô Nhược Hàm chợt cười lớn một tiếng, mạnh mẽ ôm Mặc nhi lên, giọng nói hơi có vẻ trêu ghẹo: "Sao đột nhiên Mặc nhi dừng lại rồi? Con tha thiết trông mong nhìn tiểu đệ đệ vừa rồi kia, là muốn ăn kẹo hồ lô trong tay nó sao? Tiểu quý tham ăn... giờ mẫu thân mang con đi mua kẹo hồ lô, thuận tiện mua thật nhiều đồ ăn vặt cho Mặc nhi, sau đó lại đóng gói một đồng trở về, để cho Mặc nhi và Tiểu Bạch ăn đủ luôn, thế nào?"

Khi Mặc nhi phản ứng kịp thì đã bị Tô Nhược Hàm ôm vào trong ngực đi tới phía trước, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về mặt ý cười của mẫu thân, tươi cười ôn nhu, ôm ấp ấm áp, lại liên tưởng đến người một nhà vừa rồi kia, mũi bé ê ẩm, dùng sức cọ cọ vào trong lòng Tô Nhược Hàm, đầu nhỏ ghé vào trong lòng nàng bu ãn vừa nói nói: "Mẫu thân, Mặc nhi và với mẫu thân luôn luôn ở cùng nhau, vĩnh viễn cùng một chỗ."

Tươi cười trên mặt Tô Nhược Hàm chậm rãi thu lại, trên khóe miệng chỉ còn lại nụ cười có chút nhàn nhạt, đưa tay sờ sờ đầu Mặc nhi ở trong lòng nhẹ giọng nói: "Đứa ngốc, con là Mặc nhi của mẫu thân, đương nhiên phải ở cùng với mẫu thân rồi."

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ngang qua trước mặt Tô Nhược Hàm đang ôm Mặc nhi, nàng không có chú ý tới, trong lúc nàng nhắc tới hai chữ Mặc nhi, xe ngựa đã chạy đi xa hơn mười thước đột nhiên ngừng lại.

Hàn Lệ một thân hắc y nhanh chóng nhảy xuống từ trên xe ngựa, bước nhanh đuổi theo phương hướng Tô Nhược Hàm rời đi, lắc mình chắn trước người Tô Nhược Hàm.

Tô Nhược Hàm đang dỗ Mặc nhi trong lòng, đột nhiên bị người ngăn lại, lập tức biến sắc, nhíu mày nhìn nam nhân trước mắt đang ngăn cản mình: "Người muốn làm cái gì?" Nơi đông người, không ai dám lớn mật cướp đoạt ở trên đường đi?

Hơn nữa thân hình nam nhân trước mắt này nhanh nhẹn, vừa thấy liền biết là người có võ công, đột nhiên ngăn lại một nữ nhân mang theo đứa nhỏ, là có mục đích gì?

Hai mắt Hàn Lệ sắc bén nhìn nữ nhân trước mắt này, không phải là nữ nhân kia...

Vừa mới nghe được giọng nói, còn có nhìn bóng dáng của nàng, đầu cực kỳ giống với nữ nhân chủ tử hưu bỏ, hơn nữa trong miệng nàng vừa rồi còn nhắc tới hai chữ Mặc nhi, khiến hắn cho rằng đúng phải Liễu Hương.

Nhưng mà khi nhìn trực diện nữ nhân này, hắn mới phát hiện bộ dạng nữ tử trước mắt này và Liễu Hương không hề có một chút tương tự, hơn nữa đứa nhỏ nàng đang ôm trong lòng cũng là một tiểu cô nương mặc váy gấm vải lụa. Chỉ là lúc này đứa nhỏ kia úp mặt vào trong lòng của nàng, thật ra lại làm cho hắn không thấy khuôn mặt rõ lắm.

Hơi cúi xuống mí mắt, trên mặt lạnh lùng của Hàn Lệ mang theo vẻ tìm tòi nhìn Tô Nhược Hàm, giọng điệu lạnh lùng mở miệng: "Phu nhân, vừa rồi Mặc nhi trong miệng ngươi là kêu đứa nhỏ trong lòng?"

Tô Nhược Hàm thấy đối phương vừa mở miệng chính là nhắc tới hai chữ Mặc nhi, lập tức trong lòng có chút khẩn trương, nhất là lúc này phát hiện thân thể Mặc nhi cũng khẩn trương căng thẳng gắt gao túm vạt áo trước ngực mình, nàng bắt đầu âm thầm lo lắng, chẳng lẽ là Mặc nhi biết người này?

"Đúng vậy, nữ nhi của ta kêu là Mặc nhi, vị công tử này còn có chuyện gì sao? Không có chuyện thì làm phiền người tránh đường một chút." Trên mặt xinh đẹp của Tô Nhược Hàm mang theo băng lãnh nhìn Hàn Lệ, hai tay lại hơi chút dùng sức ôm chặt Mặc nhi không thể nhận ra, sợ người đối diện sẽ đột nhiên động thủ cướp Mặc nhi đi.

Hàn Lệ không có mở miệng, chỉ là nhíu mày đánh giá Tô Nhược Hàm, hồi lâu sau cuối cùng hơi hơi dời chân tránh ra, nhường đường cho Tô Nhược Hàm.

Nhìn bóng dáng Tô Nhượng Hàm ôm đứa nhỏ bước nhanh đi xa, Hàn Lệ cũng xoay người rời đi.

Trừ bỏ thân hình và vẻ ngoài có chút tương tự, nữ nhân vừa rồi và Liễu Hương không có nửa điểm giống nhau, không giống nhất chính là giọng điệu nói chuyện và vẻ mặt, hơn nữa đứa nhỏ gọi Mặc nhi cũng là con gái...

Vẫn phải tìm được chủ tử quan trọng hơn, hy vọng chủ tử không cần xảy ra chuyện gì mới tốt, chỉ là vết máu ở địa phương kia làm cho trong lòng Hàn Lệ có vài phần lo lắng, chủ tử bị thương...

Nếu không phải bàn thân hấn đi truyền lời nhắn cho người nọ, chủ tử cũng sẽ không ra cửa một mình, lại càng sẽ không gặp phải hành thích, chỉ để lại vết máu khắp nơi, nhưng không thấy tung tích chủ tử, trong lòng Hàn Lệ có hơi rối loạn đánh xe ngựa rất nhanh rời đi.

Bên kia Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi đi rất xa rồi, lúc này mồ hôi lạnh cũng đã ướt đầm quần áo trên người.

Vừa rồi nàng thật sự rất sợ, rất sợ người kia sẽ kêu Mặc nhi ngừng đầu cho hấn xem, lại sợ đối phương sẽ động thủ cướp Mặc nhi đi, Taekwondo cấp hai của nàng thật muốn đối phó với võ công cao thủ thời đại này, chỉ sợ là không đủ xem.

"Mặc nhi... Vừa rồi người kia, con biết sao?" Tô Nhượng Hàm nghĩ mà sợ sau khi hít thở vài cái, thế này mới cúi đầu hỏi Mặc nhi thân mình căng cứng ở trong lòng.

Thân thể Mặc nhi trong lòng hơi run lên một cái, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Không biết!"

Sau khi nghe được Mặc nhi trả lời, Tô Nhượng Hàm hơi nhíu mày không thể nhận ra, nhưng mà hồi lâu sau lại giãn ra. Nàng biết Mặc nhi nói dối, chỉ vì thân mình của bé sẽ không gạt người, vừa rồi khi người nọ chặn đường mở miệng, nàng phát hiện Mặc nhi thực khẩn trương, hai tay dùng sức túm quần áo của nàng, hấn là Mặc nhi nhận biết nam nhân kia.

Thân phận của Mặc nhi, chỉ sợ là có chút phức tạp đây...

Nhưng mà nghĩ đến từng chút từng chút từ lúc Mặc nhi ở chung với mình, cùng với sự trưởng thành sớm và hiểu chuyện của bé, Tô Nhược Hàm âm thầm thở dài.

Mặc kệ vì sao Mặc nhi lại nói dối, nếu bé không muốn nói, Tô Nhược Hàm cũng làm bộ như không biết thôi.

Nàng mang theo Mặc nhi đi tới Hương Phiêu Trai, nhưng lại không biết đợi cho đến khi nàng trở về, trong nhà còn có một cái đại "Kính hỉ" gì đang chờ nàng đâu!

Nhất là khi cái "Kính hỉ" thật to kia thậm chí có quan hệ rất lớn với Mặc nhi, nàng sẽ lại có phản ứng thế nào đây?

Phương hướng thành tây Lâm Lan thành, cách cửa sau Tô phủ không xa, có một bóng người tựa vào tường viện mà quần áo màu trắng trên thân đã thấm đẫm vết máu. Nhìn cửa sau cách đó không xa giống như đang khép hờ, người nọ đứng dậy nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cố sức chậm rãi đi đến cửa sau đó.

Nhưng lúc sắp tới cửa hậu viện, một bóng dáng màu trắng bạc xuất hiện ở tại trước mặt của hắn, nghe răng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp ngăn cản hắn tới gần.

Máu từ trên người người nọ theo bàn tay trắng nõn của hắn tí tách nhỏ giọt trên mặt đất, trong đôi mắt xanh lam dựng thẳng của Tiểu Bạch trăn đầy uy hiếp nhìn cái người muốn tiến vào trong nhà kia, nghe răng làm ra tư thế phủ phục xông lên, rất có tư thế chuẩn bị công kích.

Đột nhiên người bị máu tươi nhiễm thấu cả thân áo trắng, cũng đã chống đỡ đến cực hạn, loạng choạng ngã xuống.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mặc Nhi Bị Dọa

Editor: ChieuNinh

Tô Nhượng Hàm vừa ôm Mặc nhi đi vào Hương Phiêu Trai, điểm tiêu nhị liền đi qua đón: "Công tử dùng cơm sao?"

Nhìn thoáng qua chỗ chường quây, phát hiện chường quây Phúc bá không ở đây, Tô Nhượng Hàm thản nhiên mở miệng: "An bài phòng ở lầu hai đi!"

Điểm tiêu nhị nghe xong vội vàng phúc thân, dẫn Tô Nhượng Hàm đi đến lầu hai. Sau khi vào một căn phòng, điểm tiêu nhị đang chuẩn bị thực đơn rồi nghe nàng phân phó, đột nhiên Tô Nhượng Hàm mở miệng nói: "Ta muốn gặp thiếu gia các người!"

Nàng nói thiếu gia các người, mà không phải là ông chủ các người, điểm tiêu vội sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến ngày ấy chường quây Phúc bá có dặn dò xuống, nếu có người đến Hương Phiêu Trai ăn cơm thì điểm nói muốn gặp thiếu gia nhà mình nhất định phải bẩm báo cho hắn, hoặc là nói cho thiếu gia...

Công tử trước mắt ôm đứa nhỏ, hắn...

"Công tử xin ngài chờ một chút, ta đi thông báo cho thiếu gia." Sau khi điểm tiêu nhị phản ứng lại, trong lời nói lại có thêm vài phần cung kính.

Nhìn điểm tiêu nhị rời khỏi rồi đóng lại cửa phòng, thế này Tô Nhượng Hàm mới ôm Mặc nhi trong lòng ngả xuống, một tay rót một chén trà

nóng ở trên bàn sau đó nhẹ nhàng lắc lắc kêu Mặc nhi trong lòng đã muốn ngủ: "Mặc nhi tỉnh tỉnh..."

Mặc nhi được Tô Nhượng Hàm ôm vào trong ngực rồi đi nửa ngày, mơ mơ màng màng ngủ say mất, lúc này sau khi bị Tô Nhượng Hàm đóng cửa thì tỉnh lại, nhăn nhó hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ mơ mơ màng màng mở to mắt lờ mờ nói: "Mẫu thân... Làm sao vậy?"

"Ha ha... Đến đây, uống chén trà nóng cho ấm áp cơ thể." Tô Nhượng Hàm cười đưa chén trà ấm áp đến bên miệng Mặc nhi.

Mặc nhi ngoan ngoãn uống vào hai ngụm, sau đó lắc lắc đầu: "Không uống nữa."

Khi nghe đến tiểu nhị nói có người đến tìm mình, lại nghe nói là một công tử mang theo đứa nhỏ, Phượng Vân Cẩm liền đoán được người tới hẳn là Tô Nhượng Hàm không thể nghi ngờ. Nhưng mà sau khi cất bước đi vào trong phòng hắn mới sững sốt một chút, vừa rồi tiểu nhị chỉ nói đôi phương mang theo đứa nhỏ, nhưng không có nói là nam hài hay nữ hài. Lúc này thấy Tô Nhượng Hàm cho Mặc nhi uống nước, hắn mới phát hiện Mặc nhi bị trang điểm thành một tiểu cô nương.

Phượng Vân Cẩm đứng ở cửa xấu hổ cười cười, lúc nhìn thấy Mặc nhi đột nhiên trừng mắt với mình, ý cười trên mặt hắn tang thêm mười phần mở miệng nói: "Khụ... Khụ khụ... con trai... ách... con gái này của người ăn mặc thật đáng yêu..."

Thấy Mặc nhi trong lòng bởi vì Phượng Vân Cẩm nói mà buồn bực bẹp cái miệng nhỏ nhắn, lại dùng sức chui vào trong lòng mình, Tô Nhượng Hàm tức giận cong khóe miệng. Phượng Vân Cẩm này thật sự là vạch áo cho người xem lưng, Mặc nhi bởi vì bản thân phải mặc nữ trang mà cực kỳ để ý. Lúc này Phượng Vân Cẩm còn đến khen bé mặc váy xinh đẹp, chọc cho hiện tại Mặc nhi tủi thân không thôi.

"Khụ... Được rồi, sao hôm nay người lại muốn đến đây?" Phượng Vân Cẩm bị ánh mắt cảnh cáo của Tô Nhượng Hàm nhìn quét qua, ngượng ngùng

cười cười, mở miệng nói sang chuyện khác. Lúc này nàng ra cửa, chẳng lẽ không sợ đúng lúc bị đụng phải người đang tìm nàng?

Tô Nhược Hàm không để ý đến về tìm tòi nghiên cứu không chút nào che giấu của Phượng Vân Cẩm, trấn an Mặc nhi ở trong lòng còn đang hờn dỗi vài câu, thế này mới ngẩng đầu nói: "Vốn chỉ là nghĩ ra ngoài tìm mua vài thứ, nhưng hiện tại cũng có chuyện muốn tìm người hỗ trợ."

"Hả? Hỗ trợ à..." Phượng Vân Cẩm hiểu rõ cười gật gật đầu, chỉ là cái âm điệu kéo dài hai chữ hỗ trợ kia, làm cho đôi mi thanh tú của Tô Nhược Hàm ở đôi diện hơi nhếch lên.

Nàng liền biết, thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này là một người không chịu thiệt. Nếu muốn tìm hắn hỗ trợ, nếu không cho thù lao để làm cho hắn hài lòng, khẳng định hắn sẽ không đáp ứng. Nàng cũng không muốn lại lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng nói: "Hiện tại Phùng mập mập Phùng kí tửu lâu không biết tung tích, tửu lâu đã niêm phong, nghe nói là quan phủ chuẩn bị bán nó đi, sau đó dùng số tiền này trả nợ cho những người bị Phùng kí tửu lâu đang khất nợ, cho nên... Ta nghĩ nhờ người hỗ trợ mua giúp Phùng kí tửu lâu cho ta."

Hơn nữa bên ngoài nói Phùng mập mập là trốn nợ, nhưng mà trên thực tế như thế nào, thì Tô Nhược Hàm biết, Phượng Vân Cẩm lại càng rõ ràng. Nếu hắn có thể để cho Phùng kí tửu lâu ở trong một đêm đóng cửa, vậy thì để cho hắn hỗ trợ ra mặt hỏi mua cũng không khó khăn đi?

"Người muốn mặt tiền cửa hàng kia làm cái gì?" Phượng Vân Cẩm trầm tư một lát, tươi cười trên mặt hơi mang theo vẻ khôn khéo tính kế nhìn Tô Nhược Hàm. Hắn không quá hiểu được, nàng là một phụ nhân còn mang theo đứa nhỏ, muốn đi mua mặt tiền cửa hàng kia làm cái gì?

"Mở tiệm, không được sao?" Tô Nhược Hàm bĩu môi nói.

"Tửu lâu?" Hai mắt Phượng Vân Cẩm híp lại, khóe miệng tươi cười mang theo vẻ nguy hiểm nhìn Tô Nhược Hàm.

Nữ nhân này sẽ không qua sông đoạn cầu như vậy, mình vừa giúp nàng xong, sau đó nàng liền đi chuẩn bị mở một cái tửu lâu tranh đoạt sinh ý với mình đi?

Khụ... Tuy rằng hần tự nhận Hương Phiêu Trai cũng không sợ bị tranh giành sinh ý, nhưng mà nếu nàng thực sự qua sông đoạn cầu như vậy, cảm giác này làm cho hần cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu Tô Nhược Hàm đã mở miệng đưa ra yêu cầu này, làm sao lại không có dự đoán được trong lòng Phượng Vân Cẩm sẽ nghĩ như thế nào? Chống lại tần mắt nhìn mình chằm chằm của hần, nàng hơi lắc lắc đầu: "Không thể xem như là một tửu lâu, chỉ có thể xem như là một tiệm cơm nhỏ, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với Hương Phiêu Trai của người."

"Nói như thế nào?" Phượng Vân Cẩm không dự đoán được nàng lại ra trả lời trắng ra như vậy.

Tô Nhược Hàm liếc mắt khinh bỉ nhìn Phượng Vân Cẩm một cái, ánh mắt quét vài vòng ở trên người hần mới mở miệng nói: "Người cho rằng chiếu theo trình độ tiêu phí trong Hương Phiêu Trai, có bao nhiêu người có thể đi vào ăn cơm? Giá một phần đồ ăn ở trong đây, có lẽ cũng đủ để chi tiêu trong một năm cho một gia đình nghèo khổ người ta." Cho nên nàng mới nói, nàng muốn mở tiệm cơm sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với hần, chỉ vì đám người tiêu dùng của hai tiệm cũng không giống nhau.

"Ý của người là chuẩn bị mua mặt tiền cửa hàng kia xong, sau đó bán cho người bình dân?" Sắc mặt Phượng Vân Cẩm dễ coi hơn, sau đó lại hứng thú hỏi.

Tô Nhược Hàm gật đầu: "Ừ!"

Kỳ thật nàng không muốn nói là, bán cho người bình dân thì cũng không có nghĩa là nàng không kiếm được tiền, mà hoàn toàn ngược lại. Bởi vì trình độ tiêu dùng không giống, người bình dân lại nhiều, dù sao người giàu có vẫn không có nhiều như người bình thường. Nàng tính toán lãi ít nhưng tiêu thụ mạnh, chỉ sợ thu vào cũng sẽ không kém hơn so với tửu lâu sa hoa.

Mà nguyên nhân này, Phượng Vân Cẩm là một thương nhân, hướng chỉ hấn lại khôn khéo như thế sao lại không nghĩ thông?

Nghe nàng vừa nói như vậy, thật ra hấn lại có vài phần hứng thú.

"Việc này cũng không phải là không giúp được, nhưng mà ta có đi đâu kiện!" Trong con người đen nhánh của Phượng Vân Cẩm lóe sáng mở miệng.

Đối với chuyện kiếm bạc, bình thường hấn luôn cảm thấy cực kì hứng thú.

Tô Nhược Hàm nhíu mày nhìn hấn: "Đi đâu kiện gì?" Nàng đã sớm đoán được người này sẽ có đi đâu kiện.

"Ta nhập bọn góp một phần, bạc kiếm được chúng ta phân chia thế nào?" Phượng Vân Cẩm cười mỉa mắt, khoe miệng tươi cười giống như một con holly giả dối nhìn nàng.

Tô Nhược Hàm âm thầm oán thầm, gian thương!! Góp vốn, đã muốn phân chia một phần, còn mình phải hiến kế, còn phải bỏ vốn, vậy không phải là thiệt thòi lớn?

Suy nghĩ một chút, kết cục của Phùng mập mạp và Tiết tam nương, Tô Nhược Hàm vốn muốn cự tuyệt ngay lại nuốt trở về hồi lâu sau mới mở miệng: "Người bỏ vốn mua cửa hàng và trang trí... phân chia..."

"Ta sáu người bốn?" Ngón tay Phượng Vân Cẩm nhẹ nhàng gõ mặt bàn cười nói.

"Không thể được... Ta sáu người bốn..." Tô Nhược Hàm mắt hạnh tức giận trừng qua không chịu lui bước.

"Vậy không phải người buôn bán lời? Cũng không ra tiền lại được chia sáu phần?" Phượng Vân Cẩm rót chén trà nóng, uống một ngụm rồi phản bác.

"Vậy người đừng nhập vốn là được." Nàng tức giận liếc mắt nhìn hắn.

Mặc nhi ở trong lòng Tô Nhược Hàm, lúc này ngủ mơ mơ màng màng, sau khi nghe được Tô Nhược Hàm cò kè mặc cả với Phượng Vân Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó ở trong lòng nàng lâu lâu vài câu, bối rối mười phần mở miệng hỏi: "Mẫu thân... khi nào thì chúng ta trở về?"

"Ngoan, chúng ta lập tức lên đường đi trở về" Thật ra Tô Nhược Hàm không tính tiếp tục thảo luận với Phượng Vân Cẩm. Dù sao cùng lắm thì nàng trở về đi tới chỗ quan phủ bên kia hỏi thăm tình huống một chút, tự nàng đi mua cửa hàng là được. Lúc ấy thời điểm mua tòa nhà, Tô Khuê cũng có dặn dò qua nói nếu có việc có thể tìm bằng hữu trong quan phủ của hắn hỗ trợ giúp đỡ, chẳng qua như vậy thì nhất định phải thiếu nhân tình của người ta thôi.

Phượng Vân Cẩm suy nghĩ một chút, ở lúc Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi sắp ra khỏi cửa thì nói một câu: "Cửa hàng ta sẽ mua vào, chỉ là hy vọng người đừng làm cho ta lỗ vốn là được..."

Tô Nhược Hàm âm thầm nở nụ cười một chút, vừa rồi đột nhiên nàng kiên trì, đây là nàng đánh chủ ý, để Phượng Vân Cẩm ra bạc, nàng lại không có phiếu lưu gì, có sao mà không làm?

Phượng Vân Cẩm nói thêm một câu, làm cho tươi cười của Tô Nhược Hàm biến mất, trên mặt tối đen một mảnh.

"Nếu để cho ta lỗ vốn, chỉ sợ ta bán tin tức mẫu tử các người đến thiên rã." Phượng Vân Cẩm ôn nhu cười mở miệng.

Tô Nhược Hàm vừa bước ra nửa bước hơi dừng một chút, con hờly Phượng Vân Cẩm này...

Nhìn Tô Nhược Hàm chán nản rời đi, Phượng Vân Cẩm vô tội chớp chớp mắt, ngược lại trong lòng sung sướng cười mỉa mắt.

Không mò chút lợi ích từ trên người nữ nhân này, vậy không phải đã phụ lòng cái điếu kiện mình cự tuyệt kia sao?

Ngắm lại thịt vẫn còn đau...

Tô Nhượng Hàm bị lời uy hiếp của tên Phụng Vân Cẩm kia mà tức giận, ôm Mặc nhi theo đi mua chút đồ ăn thiết r ấ vội vàng chạy về nhà.

Thời điểm vừa mở cửa ra, Tiểu Bạch cũng không biết từ nơi nào nhảy bật lên đến trước mặt mẫu tử Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi.

Mặc nhi nhìn thấy Tiểu Bạch tới đón mình, thì rất là vui vẻ đưa cho Tiểu Bạch một cái bánh ngọt táo đỏ. Bởi vì biết nó thích được ăn ngon, vừa r ấ lúc mẫu thân cho bé, bé chỉ ăn một cái còn để dành lại một cái cho Tiểu Bạch.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bạch thấy Tô Nhượng Hàm đã mang theo đồ nàng mua đi đến phòng bếp mà không có quan tâm nó, nó gấp đến độ ở đó kêu ngao ô, ngay cả Mặc nhi cho nó bánh ngọt táo đỏ nó cũng chưa ăn, túm vạt áo Mặc nhi muốn tha bé đi tới hậu viện.

Mặc nhi nghi hoặc: "Tiểu Bạch... Người làm sao vậy?"

Tô Nhượng Hàm vừa cất xong mấy thứ, thời điểm nhìn thấy vẻ mặt này của Tiểu Bạch, sắc mặt lập tức sững sờ, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ: "Tiểu Bạch... Không được túm Mặc nhi, cẩn thận làm ngã h ấ!!! Không phải người lại chạy ra ngoài nh ấ loạn đi?"

Từ lúc Mặc nhi bị Tiểu Bạch nh ấ về nhà, Tiểu Bạch cũng chưa từng quên mất sở thích cổ quái nh ấ loạn. Nó lại còn vụng trộm nh ấ đồ trở về đào cái hố chôn xuống, sau đó mang theo Mặc nhi ra phía sau viện đào báu vật, làm hại trong vườn mai của nàng chỗ nào cũng có hố đất. Cũng may là Tiểu Bạch nh ấ đều là đồ chơi nhỏ, không có lại nh ấ qua nào là động vật hoặc là người linh tinh trở về, bằng không đã thành chôn xác r ấ.

Mặc nhi thấy nàng bắt đầu tức giận, đưa tay vỗ đầu trấn an Tiểu Bạch, sau đó yếu ớt nói với Tô Nhượng Hàm: "Mẫu thân đừng giận Tiểu Bạch, nó chỉ muốn chơi đùa với con mà thôi."

Thấy bộ dáng Mặc nhi, Tô Nhược Hàm lại hết giận, không đành lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dáng đáng thương hèn ẻo của bé. Thật ra Mặc nhi nói cũng đúng, hành vi Tiểu Bạch chôn báu vật, sau đó mang theo Mặc nhi đi đào, chỉ là đùa giỡn cho Mặc nhi vui vẻ.

Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bạch mang đi Mặc nhi tới hậu viện, nàng chỉ dặn dò vài câu, để cho Tiểu Bạch đừng túm làm Mặc nhi ngã.

Tô Nhược Hàm trở lại trong phòng thu dọn, vừa mới tiến vào không bao lâu, liền nghe được hậu viện truyền đến tiếng Mặc nhi lớn tiếng kêu "Mẫu thân". Nàng sợ tới mức nhanh chóng quăng hết việc trong tay chạy tới hậu viện.

Xảy ra chuyện gì vậy?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cái Gọi Là Cảnh Cáo

Editor: ChieuNinh

Mặc nhi bị Tiểu Bạch vội vàng túm đến hậu viện, bé đi tới mảnh Mai Lâm, chỉ vì ngày thường Tiểu Bạch giấu đồ gì đó hơn phân nửa đều ở dưới tàng cây mai vàng.

Nhưng khi bé vừa mới chuẩn bị đi đến dưới tàng cây mai vàng, Tiểu Bạch ở một bên lại há miệng túm quần áo của bé, lôi bé đi tới cửa hậu viện đang khép hờ, dưới chân loạng choạng một cái Mặc nhi vội vàng nói: "Tiểu Bạch đừng túm ta, nếu ngã mất thân sẽ tức giận." Bé biết, nếu như Tiểu Bạch thật sự túm làm bé ngã sấp xuống, mất thân lại muốn rống giận Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch buông quần áo Mặc nhi đang ngậm trong miệng ra sau đó đi tới chỗ cửa sau đang khép hờ, đi hai bước rồi dừng lại nhìn về phía Mặc nhi, ý tứ là kêu Mặc nhi đi theo nó qua đó.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi có chút nghi hoặc, chỉ cho là Tiểu Bạch đổi cách chơi mới, đành gật đầu lại giấu chỗ khác rồi?

Đi theo bước chân phía trước của Tiểu Bạch, Mặc nhi mới vừa đi ra cửa sau hậu viện, bé liền nhìn thấy ngoài cửa cách đó không xa có một người nằm úp sấp trên mặt đất. Mà mặt người nọ hướng xuống, trên mặt đất ở dưới thân nhiễm đầy máu đỏ tươi, bé lập tức cả kinh giọng nói non nớt run run kêu vào trong sân: "Nương, mất thân..."

Tô Nhược Hàm vừa cất đồ xong, sau đó gỡ mặt nạ xuống dưới để cho da mặt mình hít thở không khí, thì nghe được tiếng kinh hô của Mặc nhi,

nàng vội vàng chạy tới hậu viện.

Trong lòng có chút gấp gáp rối loạn cũng có chút lo lắng, gia hỏa Tiểu Bạch kia túm Mặc nhi về phía hậu viện theo lý thuyết là giống với ngày thường là đào bới để nó giấu gì đó mới đúng, tại sao Mặc nhi lại thất kinh gọi mình?

Vội vàng chạy đến hậu viện, nhìn thấy Mặc nhi đứng ở trước cửa hậu viện, nàng khẩn trương hỏi: "Mặc nhi làm sao vậy?" Nhịp bước dưới chân lại cấp tốc đi qua.

Mặc nhi nhìn thấy Tô Nhược Hàm đến, bước nhanh vọt tới trước mặt của nàng, gắt gao ôm chân của nàng, tay run run chỉ vào trên đất xa xa bên kia sợ hãi nói: "Mẫu thân... trên người người nọ thật nhiều máu."

Tô Nhược Hàm theo tay Mặc nhi nhìn đi qua, nhìn thấy nằm một người nằm trên mặt đất, thời điểm nhìn thấy áo trắng trên người người nọ dính đầy máu tươi, đồng tử mãnh liệt kịch liệt co rút lại vài cái. Phản ứng đầu tiên đó là, cái tên gia hỏa Tiểu Bạch kia lại đi nhặt một người trở về hơn nữa nó không biết nặng nhẹ căn người ta bị thương... máu nhiều như vậy, chẳng lẽ đã cắn chết người ta rồi?

Đây chính là liên quan đến mạng người, Tô Nhược Hàm nhanh chóng trấn an vỗ vỗ đầu Mặc nhi: "Đừng sợ, đừng sợ, mẫu thân đi qua xem sao."

Buông Mặc nhi ra, Tô Nhược Hàm khẩn trương đi tới.

Thấy Tô Nhược Hàm đi tới, Mặc nhi có chút khẩn trương xích tới gần Tiểu Bạch ở một bên, hai tay gắt gao ôm chặt cổ Tiểu Bạch lùn ngang với mình. Nhìn người vẫn không nhúc nhích trên mặt đất, Mặc nhi có chút sợ hãi mở miệng: "Tiểu, Tiểu Bạch... Hửn, hửn đã chết rồi sao?" Một đầu lông xù của Tiểu Bạch cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn Mặc nhi trấn an.

Sau khi đến gần, nàng thấy người nọ vẫn không nhúc nhích, hơn nữa là quỳ rạp trên mặt đất. Tô Nhược Hàm chịu đựng cảm giác da đầu run lên ngẩng đầu xuống trở mình của đối phương, một tuần nhan hoàn mỹ như điêu khắc lại tái nhợt lộ ra.

Cũng là sau khi lật người này lại, nàng mới phát hiện vết thương trên người của người này rõ ràng là do vết chém của kiếm hoặc là vết đao, tuyệt đối hoàn toàn không phải do hàm răng sắc bén của Tiểu Bạch gây nên, như vậy cũng đại biểu không phải Tiểu Bạch làm hấn bị thương.

Tô Nhượng Hàm thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ chỉ cần không phải Tiểu Bạch gây ra mạng người là tốt rồi.

Nhìn miệng vết thương từ trên người người này, hấn là gấp truy sát linh tinh.

Hai người nàng và Mặc nhi cũng chỉ là phụ nữ và đứa bé, tuyệt đối không thể dính dáng liên quan đến việc này.

Giữ vững quan niệm bớt lo chuyện của người để được sống được lâu, Tô Nhượng Hàm cũng không quản vất vả cuộc đối phương có còn thở hay không, cuống quýt đứng dậy đi tới bên cạnh Mặc nhi, miệng dõn dập nói: "Mặc nhi nhanh đi vào nhà." Tô Nhượng Hàm vọt lại đây sau đó liền thuận tay chuẩn bị kéo Mặc nhi đi vào trong cửa.

Bởi vì vừa rồi Tô Nhượng Hàm ngẩng ở bên kia che chắn, cho nên căn bản Mặc nhi không có nhìn thấy diện mạo của người nằm trên mặt đất.

Lúc này Tô Nhượng Hàm đi tới, khi bé bị Tô Nhượng Hàm kéo vào cửa thì quay đầu liếc mắt nhìn một cái, khuôn mặt của người nọ hoàn toàn lộ ra ở trước mắt Mặc nhi.

Thời điểm khuôn mặt người nằm trên mặt đất lộ ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi trong nháy mắt mất đi huyết sắc, con người đen nhánh đột nhiên trở to, không dám tin nhìn người nọ.

Là hấn...

Mặc nhi nhìn khuôn mặt quen thuộc nhắm chặt hai mắt nằm ở đó, máu bắn tung tóe trên cằm bào màu trắng như những đóa hồng mai nở rộ, bé run run thân mình đứng ở nơi đó: "Phụ thân, là phụ thân... Mẫu thân... Là phụ thân..."

Cái gì, cái gì????

Động tác Tô Nhược Hàm muốn vào nhà đóng cửa đột nhiên dừng lại, không dám tin cúi đầu liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, sau đó lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn nam nhân không biết sống hay chết nằm ở đằng kia một cái, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nam nhân này, là phụ thân của Mặc nhi???

Trong lúc Tô Nhược Hàm còn đang ngây người, Mặc nhi vốn đang bị nàng lôi kéo, đã giãy khỏi tay nàng, thân mình nho nhỏ run run đi tới chỗ nam nhân nằm trên mặt đất.

Sau khi Mặc nhi tránh thoát khỏi mình thì Tô Nhược Hàm mới phản ứng lại. Nếu người nọ là phụ thân của Mặc nhi, xem ra thật đúng là không thể cứ mặc kệ ném người ta như vậy.

Khi nhìn thấy thân mình nho nhỏ của Mặc nhi run run chậm rãi đi tới gần nam nhân kia, nàng lập tức bước nhanh vọt đi qua, đưa tay đến phía dưới cánh mũi của hắn. Khi nhận thấy hắn còn có hơi thở, nàng quay đầu kêu lên với Mặc nhi sắc mặt trắng bệch thân mình run run: "Mặc nhi đừng sợ, còn có hơi thở, hắn còn chưa có chết." Nói xong câu đó nàng âm thầm nhú nhú mày, vì sao thời điểm nàng nói ra những lời này, trong đầu nàng lại có thể mang theo cảm giác có một tia hy vọng người này chết đi? Chẳng lẽ bởi vì Mặc nhi nói hắn là phụ thân của bé, cho nên nàng sợ hãi hắn sẽ mang Mặc nhi đi, cho nên trong lòng không có ý tốt như vậy? Thật sự là rất kỳ quái.

Cũng may Mặc nhi còn nhỏ, không có nhận thấy được ý tưởng chột lóc rồi biến mất vừa rồi của nàng.

"Không, không chết?" Trong hốc mắt của Mặc nhi chứa đầy nước mắt, nghe được Tô Nhược Hàm nói người không chết, lúc này nước mắt lại ngừng rơi.

Tô Nhược Hàm dùng sức lắc lắc đầu: "Thực không chết, nhanh lại đây giúp mẫu thân một chút." Nói xong nàng dùng sức túm nam nhân lên muốn

kéo hẳn đi, nhưng mà lại phát hiện thể lực thật sự không đủ, chỉ phải kêu Mặc nhi hỗ trợ.

Thân thể Mặc nhi nho nhỏ, nâng chân giúp nàng cũng khó khăn, cuối cùng vẫn là gia hỏa Tiểu Bạch kia chạy tới găm quần áo bả vai bên phải của nam nhân dùng sức kéo, mà Tô Nhược Hàm nắm ở phía bên kia cố sức kéo vào trong nhà.

Lúc này cách hai mươi dặm ở phía ngoại ô Lâm Lan thành Phượng Lan quốc, một đội năm người hắc y nhân nhanh chóng đi tới một nghĩa trang bỏ hoang.

Sau khi tiến vào nghĩa trang, trong đại sảnh trống trải cũ nát đã có một lão giả mặc đồ xám tro đứng chờ ở nơi đó.

Nhìn thấy năm người trở về, đôi mắt sắc như chim ưng của lão giả áo xám nhìn chằm chằm người cần đầu năm người kia, giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền tới hỏi: "Thế nào? Mọi chuyện làm thỏa đáng chưa?"

Năm người nhất tề quỳ xuống đất, người cần đầu vẫn cúi đầu, khăn che mặt màu đen che kín cả khuôn mặt chỉ còn lại một đôi mắt phượng, trong mắt mang theo lạnh lùng vô tình mở miệng: "Mọi chuyện đã làm thỏa đáng, dựa theo kế hoạch đã dẫn người đi qua."

"Ừ, đã chết chưa?" Lão giả áo xám vừa lòng gật gật đầu, trên mặt mang theo loại tình cảm tàn nhẫn.

"Không chết, Mặc Tử Khanh trọng thương đào thoát." Người cần đầu cúi đầu quỳ trên mặt đất, hai tay chống đỡ hơi hơi dùng sức ấn xuống mặt đất.

Lão giả áo xám nghe xong cũng không có phản ứng tức giận, hồi lâu sau hẳn mới mở miệng: "Thôi!!! Trở về nói cho Thanh Nguyên, lần này chính là một sự cảnh cáo, lần sau còn dám làm trái quyết định của ta, vậy

Mạc Tử Khanh có thể sẽ không có vận may đào thoát tốt như vậy nữa đâu, hừ!!!"

Nói xong sau, lão giả áo xám phất tay áo rời đi, năm hắc y nhân trừ bỏ người cầ n đầu đang quỳ, bốn người khác vào thời điểm lão giả áo xám rời đi cũng đứng dậy đi theo rời khỏi nghĩa trang.

Người cầ n đầu hắc y nhân vẫn quỳ trên mặt đất, thật lâu thật lâu sau mới chậm rãi đứng lên, đưa tay lấy cái khăn đen trên mặt xuống, lộ ra tuấn nhan đẹp như yêu nghiệt, trong mắt phượng tất cả mang theo đều là hàn ý thấu xương.

Sau khi làm người kia bị thương nặng, lại còn vọng tưởng thao túng mình???

Cảnh cáo phải không?

Người phản bội mình, không cầ n thiết phải giữ lại nữa r ồi.

Lúc này Tô Nhược Hàm bận rộn một đầ u đầ y m ò hời đảo quanh trong phòng. Nàng sai Mặc nhi và Tiểu Bạch đến phía sau viện dùng đất che giấu vết máu, để ngăn ngừa có người lầ n theo vết máu tìm tới trong nhà mình.

Mà chính nàng lại cấp tốc xử lý quần áo trên thân của người này, sau khi dùng kéo cắt toàn bộ thành mảnh vải, miệng vết thương trên thân cũng toàn bộ lộ ra. Tổng cộng có bảy vết đao chém, trong đó một miệng vết thương sâu có thể thấy được xương, làm cho thời điểm nàng xử lý miệng vết thương da đầ u cũng có chút run lên.

Bởi vì hiện tại với cái dạng này của hắ n Tô Nhược Hàm cũng không dám mang tới y quán, trước mắt nàng chỉ đành phải khắ n cấp xử lý, cầ n máu sau đó sử dụng kim châm khâu y phục hơ qua lửa xỏ sợi chỉ nhỏ vào khâu miệng vết thương trước. Ít nhất như vậy có thể làm cho miệng vết thương không lại tiếp tục nứt toát chảy máu.

Trong tay Tô Nhượng Hàm căn bản không có thuốc men gì, có cũng là của lần trước lúc tay Mặc nhi bị thương, nàng đi y quán tìm hiểu tin tức rồi mua chút thuốc mỡ bôi ngoài da trong y quán, còn có một bao thuốc bột phấn là thầy thuốc nói nếu miệng vết thương tiếp tục chảy máu thì mới dùng. Bởi vì lúc đó trở về tay Mặc nhi đã cầm máu, cho nên thuốc đó thật ra là còn thừa lại.

Nghĩ đến bao được kia, Tô Nhượng Hàm vừa khâu xong mũi cuối cùng trên miệng vết thương, nàng chạy nhanh đi tìm bao thuốc bột kia ra, cũng không quản có ích hay không, cứ rắc lên miệng vết thương trước rồi nói sau.

Đợi cho mọi việc kết thúc, Tô Nhượng Hàm cau mày bĩu môi nhìn tuấn nhan trên giường mình, có chút phức tạp mở miệng: "Ta đã tận lực rồi, có sống hay không chính là chuyện của người." Bây giờ ở trong lòng của nàng thật sự rất rối rắm, Mặc nhi nói nam nhân này là phụ thân của bé, nhưng mà hiện tại ngã vào trước cửa nhà nàng...

Trái lại Tô Nhượng Hàm không nghi ngờ nam nhân trước mắt này không phải là phụ thân Mặc nhi, chỉ vì gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của hắn có ít nhất bảy phần tương tự với Mặc nhi. Vậy cũng khó trách Mặc nhi lại đáng yêu như thế, thì ra phụ thân của bé lại là một mỹ nam.

Chỉ là... Nàng cứu tỉnh nam nhân này, vạn nhất đến lúc đó hắn muốn dẫn Mặc nhi đi thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà... Nếu hắn chết đi, vậy Mặc nhi sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến đây, Tô Nhượng Hàm liên cảm thấy mình có chút đau đầu, nhin không được muốn ném nam nhân trên giường kia ra bên ngoài.

Mỗi một xoay xoay cần cổ, Tô Nhượng Hàm nhìn miệng vết thương của nam nhân trên giường được mình xử lý đơn giản đã muốn ngừng chảy máu, nàng phức tạp thở dài. Xoay người đi đến hậu viện, chuẩn bị đi xem Mặc nhi che đây vết máu có kỹ càng chưa, đến khi che giấu xong, nàng vẫn nên đi đến hiệu thuốc bắc mua chút được thôi. Tô Nhượng Hàm cũng

không cho rằng phương thức xử lý miệng vết thương như vậy có thể làm cho hắn khỏe lại.

Lúc này trong một tòa nhà kín đáo ở trong Lâm Lan thành, dung nhan tuấn mỹ mang ý cười câu hồn nhìn bóng dáng đang quỳ trên đất, trong mắt phượng không hề có ý cười, có chỉ có sát ý lạnh như băng.

"Ha ha... Người nói ta nên xử trí người như thế nào đây? Âm Tinh..."

Thân ảnh đang quỳ nhẹ run một cái, vẫn trầm mặc chưa mở miệng. Phản bội chủ tử, nghe theo lão chủ tử đuổi giết Mạc Tử Khanh sau đó bị chủ tử tự thân bắt được, Âm Tinh đã không còn lời nào để nói. Bốn người đồng hành với hắn đã bị chủ tử giết chết, mà lúc này bản thân hắn còn chưa chết, chỉ sợ chết đã trở thành hy vọng quá xa vời với hắn...

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phụ Tử Gặp Nhau

Editor: ChieuNinh

Trong đôi mắt phượng yêu my đầy u ám của Thanh Nguyên nhìn chăm chăm Ám Tinh quỳ trên mặt đất chậm rãi mở miệng nói: "Người cũng biết, việc sai lầm nhất mà người làm cũng không phải là phản bội ta. Mà là... Người không nên đi giết hắn." Hơn nữa làm cho ta không thể tha thứ là, người đã mượn danh nghĩa của ta lừa gạt hắn đi.

Mắt phượng híp lại thành một đường, vẻ mặt có vài phần phức tạp nhìn Ám Tinh quỳ trên mặt đất một câu cũng không nói, cuối cùng nhắm mắt lại phát phát tay: "Đưa đi cửa ngấm."

Quý Túc đứng thẳng ở bên cạnh Thanh Nguyên, khi nghe được hai chữ cửa ngấm từ trong miệng chủ tử nói ra thì sắc mặt đổi đổi, nhưng cuối cùng chỉ gật gật đầu đi qua bắt Ám Tinh võ công đã bị phế hết đi tới bên ngoài.

Mà tâm tư Ám Tinh vốn đã tuyệt vọng, khi nghe được mình bị đưa tới cửa ngấm, trong mắt chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch. Cửa ngấm đó là một địa phương sống không bằng chết... Chết đối với hắn mà nói, thật sự chính là trở thành một loại yêu cầu xa vời.

Thanh Nguyên một thân y phục màu đen bó sát người còn chưa thay ra, nghiêng người ngó vào trên ghế, nhìn bóng dáng Quý Túc mang theo Ám Tinh rời đi ở phía trước, mắt phượng chậm rãi nhắm lại.

Ám Tinh đã đi theo mình năm năm, kết quả cuối cùng vẫn lựa chọn phản bội mình, đi nguyện trung thành với chủ tử ban đầu của hắn, cái người phụ thân trên danh nghĩa có cùng huyết thống với mình!!

Cảnh cáo phải không?

Môi mỏng trên tuấn nhan xinh đẹp tuyệt mỹ của Thanh Nguyên khẽ nhếch, vẻ tươi cười câu hồn người khác xuất hiện ở khóe môi của hắn, trong đôi mắt phượng mở to lại chỉ mang theo lạnh lùng và tàn nhẫn thật sâu.

Nếu người kia chưa từng ngu xuẩn đi tổn thương hắn, có lẽ hắn còn có thể bởi vì năm năm trước những chuyện Liễu Hương làm mà toàn lực hủy đi Liễu gia. Không phải bởi vì dã tâm của người kia, chỉ vì năm đó Liễu Hương kê đơn thiết kế để Mạc Tử Khanh cưới nàng và Thanh Linh chết đi, mình cũng hoàn toàn có lý do mà hủy đi Liễu gia hậu thuẫn Liễu Hương...

Nhưng mà hiện tại người kia lại ngu xuẩn động thủ với Mạc Tử Khanh, hắn cũng biết đã chạm vào điểm mấu chốt của mình đây?

Thật lâu sau, Thanh Nguyên gật đầu mở miệng: "Nguyệt Sóc..."

"Có!" Người ở bên ngoài nghe xong đẩy cửa đi vào.

Thanh Nguyên đưa tay vân vê đầu lông mày mở miệng nói: "Có tung tích của hắn không?"

Nguyệt Sóc một thân cẩm bào xanh nhạt, thần sắc trên mặt nghiêm túc lắc lắc đầu nói: "Không có... Đã tăng số người đi tìm kiếm chung quanh ở Lâm Lan thành."

"Cần phải mau chóng tìm được." Trong mắt phượng mang theo lo lắng mở miệng.

Khi hắn biết Âm Tinh phản bội mình, dùng danh nghĩa của mình lừa gạt Mạc Tử Khanh đi tới mảnh rừng cây bên ngoài thành tây. Đợi cho đến khi hắn mang theo người đuổi qua bên đó, thì đúng phải năm người Âm Tinh đang tìm kiếm, mà Mạc Tử Khanh sau khi trọng thương cũng đã đào tẩu không biết tung tích.

Nếu như không nhanh chóng tìm được hắc, chỉ sợ hắc bị trọng thương...

Lúc Tô Nhược Hàm đi đến hậu viện, bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi đang kéo một cái ki, sau đó cố sức lôi kéo bùn đất mà Tiểu Bạch đào ở bên trong Mai Lâm đến che đậy khu vực mặt đất bị máu thấm ướt. Thân mình nho nhỏ của bé muốn kéo cái ki di chuyển thật sự là rất cố sức, Tiểu Bạch ở bên cạnh nhìn không được, đành phải há miệng cắn rìa cái ki dùng sức kéo về phía trước, mà Mặc nhi ở đó phụ trách bưng đất.

Nhìn Mặc nhi và Tiểu Bạch phân công hợp tác, Tô Nhược Hàm đứng ở cửa hậu viện vốn tâm tình đang phiêu muộn đột nhiên tốt lên không ít. Gia hỏa Tiểu Bạch này trừ bỏ cái sở thích cổ quái của nó ra, bình thường thật sự rất hiểu chuyện cũng rất linh tính. Nhất là hiện tại nó và Mặc nhi vô cùng hợp nhau, rất nhiều thời điểm hành vi của Tiểu Bạch, làm cho nàng cảm thấy Tiểu Bạch cũng nhanh trở thành cầu bảo mẫu của Mặc nhi rồi.

"Mặc nhi, được rồi con dừng lại trước, để cho mẫu thân đến làm đi!" Tô Nhược Hàm bước nhanh đi qua.

Mặc nhi đang cặm đất vung rắc trên mặt đất, kinh hãi quay đầu nhìn về phía nàng: "Mẫu thân... Phụ thân không có việc gì ư?" Vừa rồi nhìn thấy trên người phụ thân thật nhiều máu, ngay cả quần áo cũng bị thấm ướt.

Tô Nhược Hàm nhú mày, nhếch miệng nói: "Hắc là không có việc gì đi, sau khi nướng xong việc thì đi ra ngoài hiệu thuốc bắc mua chút dược. Đợi lát nữa con và Tiểu Bạch ngoan ngoãn ở nhà giữ nhà, nhất định không thể chạy loạn khắp nơi." Nhất là khi nói đến câu sau, ánh mắt của nàng thực rõ ràng mang theo cảnh cáo quét về phía Tiểu Bạch, làm cho Tiểu Bạch ủy khuất ngao ô hai tiếng, lại đáng thương hệt ếch dửng dưng sức vầy vầy cái đuôi không linh hoạt.

Nhìn cái đuôi Tiểu Bạch rõ ràng vô cùng cứng ngắc, Tô Nhược Hàm hơi hơi có chút nghi hoặc, cái đuôi Tiểu Bạch đã từng bị thương qua hay sao? Giống như từ sau khi mình nhặt Tiểu Bạch trở về, cái đuôi của nó

đong đưa cũng giống như một khúc gỗ, vô cùng cứng ngắc, có hơi khác biệt với đuôi chó.

"Giả bộ đáng thương cũng vô dụng, ai kêu người lại tìm cái đại phiên toái trở về cho ta? Người phải ở nhà bảo hộ Mặc nhi thật tốt cho ta." Tô Nhược Hàm nhú mày, vô cùng oán niệm đánh gãy hành vi giả bộ đáng thương của Tiểu Bạch nói.

Tô Nhược Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì mệt của Mặc nhi ở bên cạnh, nhưng mà lại có hiểu biết giúp mình làm việc, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Kỳ thật hiện tại nàng thật sự rất muốn hỏi Mặc nhi, nếu nam nhân nằm trên giường trong phòng kia là phụ thân của bé, hơn nữa bộ dáng vừa rồi của Mặc nhi khi nhìn thấy hắn nằm trong vũng máu, giống như cũng không phải có ý tứ bài xích gì đối với hắn. Vì sao lúc trước thời điểm nàng nói phải giúp bé tìm người nhà, Mặc nhi lại phản ứng kích động như vậy? Tô Nhược Hàm nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Mặc nhi nói là, nương không cần bé, cha cũng không cần bé, mà hiện tại...

Sau này nam nhân tỉnh lại, nếu nhìn thấy con trai của mình sống chung với một nữ nhân xa lạ, nhưng lại kêu nàng mẫu thân, hắn sẽ có phản ứng gì đây? Tuy rằng bản thân Tô Nhược Hàm cũng hiểu được, chuyện như vậy thật sự có chút trùng hợp, nhưng mà... Chuyện như vậy cố tình cũng đã xảy ra.

Trước cứ mặc kệ đi, chờ nam nhân kia tỉnh lại rồi tính sau.

Sau khi Tô Nhược Hàm che giấu toàn bộ vết máu ở một đoạn đường gần hậu viện xong, nàng mới mang theo Mặc nhi và Tiểu Bạch vào nhà, thuận tiện đóng kín cửa sau lại còn khóa luôn cả cánh cửa.

Về trong phòng liếc mắt một cái nhìn nam nhân nằm trên giường vẫn còn không nhúc nhích, nhưng mà trên người đã không còn lạnh lẽo nữa nàng mới xoay người nói với Mặc nhi đứng bên cạnh: "Mặc nhi... Mẫu thân đi hiệu thuốc bắc một chuyến, nếu có người không quen biết gõ cửa kêu con mở cửa, con trăm ngàn lần không được mở cửa biết không?" Để

ngăn ngừa sau khi nàng rời khỏi đây Mặc nhi ở nhà một mình, vạn nhất có ai tìm đến trong nhà lừa gạt Mặc nhi, nàng nhin không được lại nhắc nhở một phen.

Mặc nhi cong khoe miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhắn thành cái bánh bao, mình có ngọc như mẫu thân nói sao?

Nhưng mà thấy Tô Nhượng Hàm còn nghiêm túc nhìn mình, bé vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu: "Đã biết, mẫu thân trở về nhanh nha."

Tô Nhượng Hàm gật gật đầu chuẩn bị ra cửa, lại phát hiện trên người mình trước đó bởi vì lôi kéo nam nhân kia nên trên người dính đầy vết máu, chỉ sợ đi ra ngoài như vậy, người khác còn tưởng rằng nàng vừa giết người xong đâu!

Thần nghĩ nguy hiểm thật, nàng vội vàng lấy ra một bộ váy áo, sau đó đi phòng bên cạnh thay đổi quần áo. Vốn chuẩn bị mang mặt nạ, nhưng mà lấy mặt nạ kia ra mang cũng cần mất một lúc lâu, vừa rồi lúc nàng và Mặc nhi về nhà thì mới lấy mặt nạ xuống. Lúc này phải vội vã đi hiệu thuốc bắc, ngược lại cũng không có thời gian lại đi mang mặt nạ nữa, nàng dứt khoát đi về phòng ngủ của mình lấy đầu lạp, mang lên rồi vội vàng ra cửa.

Sau khi Tô Nhượng Hàm tới hiệu thuốc bắc, vốn nàng muốn mời thầy thuốc tới cửa đi xem bệnh, nhưng mà nghĩ lại, vạn nhất người đuổi giết phụ thân của Mặc nhi biết hẳn bị trọng thương, cho người theo dõi ở hiệu thuốc bắc, vậy nàng đi thỉnh thầy thuốc không phải là chui đầu vô lưới??

Suy nghĩ một chút, lúc vào hiệu thuốc bắc nàng nói với tiểu nhị bốc thuốc: "Con ta bướng bỉnh chơi đùa dao làm bếp thì cắt trúng tay bị thương, cần phải dùng loại thuốc nào?"

Tiểu nhị bốc thuốc khó xử nhú nhú mày, ngày thường hẳn đầu dựa vào phương thuốc mà bốc thuốc, lúc này hỏi hẳn nên dùng thuốc gì thì thật sự là hẳn không biết. Lúc này hẳn quay đầu sang bên kia hỏi một vị lão đại phu đang xem xem bệnh: "Thôi đại phu... con trai vị đại tẩu này nghịch dao bị cắt vào tay, cho hẳn dùng thuốc gì thì được?"

Lúc này Thôi thầy thuốc trong miệng tiểu nhị nhìn sang, hẩn nhứ mảy nhìn Tô Nhược Hàm đang đội đầu lạp hỏi: "Tại sao người không mang con người lại đây? Chỉ bốc thuốc, ta không thấy miệng vết thương, vạn nhất thực nghiêm trọng mà bị chậm trễ thì như thế nào mới tốt?"

Tô Nhược Hàm bĩu môi ở dưới đầu lạp, nếu nàng mang "Con" bị thương tới được, chỉ sợ bệnh còn chưa có nhìn, đã bị người truy sát người kia phát hiện loạn đao chém chết trước rồi.

"Cũng chỉ là miệng vết thương có chút sâu, không có thương tổn đến xương cốt, người giúp ta tùy tiện lấy một ít thuốc cầm máu hạ nhiệt là được!" Tô Nhược Hàm không muốn lại trì hoãn thời gian, chỉ phải đánh gãy lời lão đại phu muốn tiếp tục nói.

Lão nhân nhứ mảy trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân trước mắt này thân là mẫu thân, làm sao lại không hề để ý đến vấn đề miệng vết thương của con mình, chỉ sợ là một nữ nhân nhẫn tâm.

Nếu Tô Nhược Hàm biết suy nghĩ của lão nhân kia, khẳng định nàng sẽ tức chết.

Cầm thuốc hết được, Tô Nhược Hàm bước nhanh đi ra hiệu thuốc bắc, thời điểm ra ngoài còn không quên đảo mắt nhìn chung quanh xem có ai chú ý tới mình, hoặc là có ai đi theo mình hay không. Sau khi xác định không có, thế này nàng mới xoay người đi tới phương hướng về nhà ở thành tây.

Trên đường trở về, Tô Nhược Hàm nhìn thấy rõ có vài người cưỡi ngựa lao nhanh ở trong thành thiếu chút nữa va chạm vào nàng, người qua đường ở gần đó cũng sợ bóng sợ gió không thôi. Toàn bộ người ở đó xì xào bàn tán, hôm nay trong thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao xuất hiện nhiều người như vậy giống như đang tìm kiếm cái gì? Những người cưỡi ngựa ra vào thành, cũng giống như là người báo tin.

Tô Nhược Hàm cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà vì vội vã về nhà, nên cũng không có muốn suy đoán tường tận.

Cho nên Tô Nhược Hàm cũng không biết, nam nhân bị thương nằm ở trên giường trong nhà nàng, cũng là ngọn nguồn dị thường trong thành hôm nay.

Sáng sớm hôm sau, nam nhân nằm ở trên giường khẽ giật chân mày, Mặc nhi vẫn canh giữ ở trước giường vội vàng ngẩng thẳng người, xoay người muốn chạy ra ngoài kêu Tô Nhược Hàm đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng ở trong phòng bếp. Nhưng mà lại đột nhiên nghĩ tới tình hình ở chung giữa phụ thân và mẫu thân trước kia, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hiện lên vẻ do dự, cuối cùng lại đi tới tới trước giường nhìn chăm chăm người sắp tỉnh lại.

Người trên giường chau mày vài cái, đột nhiên mở mắt ra.

Nam nhân nhận thấy được phòng trong còn có t ần tại hơi thở của một người khác. Trong con người trong trẻo nhưng lạnh lùng cảnh giác nghiêng đầu nhìn qua, một bóng dáng nhỏ nhỏ đập vào trong mắt. Thân ảnh nhỏ nhỏ kia đứng khuất bóng, cửa phòng mở rộng, ánh sáng bên ngoài chiếu vào trên bóng dáng nhỏ nhỏ đó, lại làm cho hắn có hơi nhìn không rõ lắm bộ dáng, nhưng mà bóng dáng nhỏ nhỏ này xem ra là đứa nhỏ là không thể nghi ngờ.

Mình được người cứu?

Không đợi Mạc Tử Khanh ngẫm nghĩ, bóng dáng nhỏ nhỏ cũng đã đi tới phía trước cửa sổ, mà lúc này hắn cũng thấy rõ tướng mạo đứa nhỏ kia.

Trong đôi mắt lạnh lạnh không gợn sóng của Mạc Tử Khanh lần đầu tiên xuất hiện thần sắc kinh ngạc cùng khiếp sợ, không dám tin thì tháo mở miệng: "Mặc nhi?"

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài khẽ nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, yếu ớt mở miệng nói: "Phụ thân..."

Hết chương 46.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thật Là Nàng

Editor: ChieuNinh

Nếu như nói ở lúc vừa rồi khi Mạc Tử Khanh còn có thể cảm thấy Mặc nhi trước mắt là ảo giác của mình, như vậy khi Mặc nhi mở miệng gọi "Phụ thân", hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Đứa nhỏ trước mắt này thật sự chính là Mặc nhi mà mình và Liễu gia tìm khắp nơi không có kết quả, không thấy ở đâu. Vì sao Mặc nhi lại ở chỗ này?

Mạc Tử Khanh nằm ở trên giường mạnh mẽ dùng sức muốn xoay người ngẩng dậy.

"Ngô..." Kết quả hắn vừa mới dùng sức một chút thì lại đổ trở về trên giường, miệng vết thương trên người vốn đã được khâu tốt lại bị lôi kéo kịch liệt mà vỡ ra, trong nháy mắt máu chảy tràn ra từ miệng vết thương.

Mặc nhi đứng trước giường, lúc này nhìn thấy vải thưa trên người Mạc Tử Khanh vốn được băng bó tốt nháy mắt bị nhiễm máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đại biến, thất kinh chạy tới, khăn trương cần lấy mép giường kêu lên: "Phụ thân... người không sao chứ?"

Lúc này Mạc Tử Khanh bị đau đến sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh từng hạt to. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lo lắng của Mặc nhi nhìn mình, hắn muốn nói một tiếng với Mặc nhi mình không có việc gì, lại phát hiện đau đớn trên người đã nắm giữ cảm giác toàn thân của hắn, muốn mở miệng cũng không được.

Khi Mặc nhi thấy Mạc Tử Khanh trên giường vô cùng thống khổ cau mày, vải thưa băng bó trên người lúc này đã bị thấm máu, lại có một chút

máu nhiễm lên trên chấn bông, rốt cuộc bé nhịn không được mà gào khóc lên, miệng thì lớn tiếng kêu lên: "Mẫu thân tới mau... hu hu..."

Mạc Tử Khanh thống khổ kêu rên vài tiếng, rất muốn trấn an Mặc nhi bên cạnh đừng khóc, nhưng mà lại ở thời điểm bé khóc kêu mẫu thân, trong đầu hẳn đau có chút choáng váng hiện lên sự nghi hoặc, mẫu thân???

Tô Nhược Hàm vốn đang làm điểm tâm ở phòng bếp, đột nhiên nghe được tiếng Mặc nhi khóc gọi thì cả kinh, hai trứng gà lấy ra chuẩn bị chiên đang c ãn ở trong lòng bàn tay trực tiếp rơi thẳng xuống đất, Mặc nhi đang khóc???

Tiểu Bạch đang coi giữ ở một bên chuẩn bị chờ chủ nhân làm đồ ăn ngon cho mình, thời điểm nghe được tiếng khóc của Mặc nhi, nó bỏ lại cục xương vừa r ồi Tô Nhược Hàm tiện tay quăng cho nó, đã tranh đường chạy ở phía trước nhanh chóng vọt tới phòng ngủ, mà bước chân của Tô Nhược Hàm cũng nhanh chóng chạy tới bên kia.

Từ lúc Mặc nhi rời giường buổi sáng, bé li ền một khắc không rời canh giữ ở bên cạnh nam nhân kia. Nàng nhìn cũng có chút ghen tị, trong lòng âm thầm nghĩ, nhìn thái độ lúc này của Mặc nhi đối với phụ thân, chỉ sợ sau khi nam nhân kia tỉnh lại, Mặc nhi sẽ đi theo hắn rời khỏi mình đi... Dù sao người ta cũng là cha ruột của Mặc nhi, mà mình... Khi nghĩ tới đó, trong lòng Tô Nhược Hàm có chút phức tạp.

Lúc này vì sao Mặc nhi đột nhiên lại khóc?

Chẳng lẽ là nam nhân kia tỉnh lại thì bắt nạt Mặc nhi?

Hay là nói... nam nhân kia bị thương chết đi r ồi hả? Sau khi cái ý tưởng này xuất hiện trong trong đầu nàng, Tô Nhược Hàm không thể phủ nhận, nàng ần ần có một sự chờ mong và hi vọng... Ai kêu hắn có khả năng tranh giành Mặc nhi với mình làm chi?

Khi bước chân vội vàng đuổi tới phòng ngủ, Tô Nhược Hàm li ền nhìn thấy Tiểu Bạch đang nhe răng trợn mắt g ằn nhẹ ở phía trước cửa sổ. Mà lúc này Mặc nhi một phen nước mắt nước mũi nhìn nam nhân trên giường

đang bị đau đến sắc mặt trắng bệch, còn đồ đầy mồ hôi lạnh... Càng khoa trương là, miệng vết thương vốn được nàng băng bó tốt đã cần máu, lúc này tất cả băng gạc đều bị nhiễm máu đỏ, máu đỏ tươi không gì cản được mà nhiễm lên chân bông của nàng, người không biết tình hình còn tưởng rằng nơi này là hiện trường xảy ra hung án.

"Mặc nhi... Sao lại thế này?" Tô Nhược Hàm vừa tới cửa liền lo lắng mở miệng.

Mặc nhi nhìn thấy Tô Nhược Hàm đến, vẻ mặt hoảng sợ bỏ nhào tới trước mặt nàng, kéo vạt áo của nàng liền đáng thương hờn khóc nói: "Hu hu... Mẫu thân, chảy thật nhiều máu, người cứu phụ thân, mẫu thân người cứu phụ thân đi..."

Khóc mất Tô Nhược Hàm run rẩy vài cái, mình cũng không phải thầy thuốc, hôm qua xử lý miệng vết thương cứu nam nhân này, hoàn toàn chính là ngựa chết chữa thành ngựa sống, mù quáng ép buộc, không tắt thở cũng coi như là hắc có vận khí tốt thôi. Hiện tại hắc lại biến thành như vậy, nàng cũng không cam đoan mình còn có thể cứu hắc một lần nữa, nhưng mà thấy bộ dáng lúc này của Mặc nhi, nàng cũng không dám nói lời nói thật.

Nàng trấn an nói: "Được được được... Mặc nhi trước đừng khóc, nương xem miệng vết thương của hắc trước."

Mạc Tử Khanh nằm trên giường đau đến nổi ý thức có chút hoảng hốt, mơ mơ màng màng nghe được một giọng nữ đang kêu Mặc nhi, giọng nói có chút quen thuộc, mà Mặc nhi kêu nàng là mẫu thân... Chẳng lẽ là Liễu Hương?? Không, không đúng... Sẽ không là Liễu Hương. Nếu là Liễu Hương, Mặc nhi tuyệt đối sẽ không kêu nàng là mẫu thân mới đúng. Sau khi sinh Mặc nhi, nữ nhân kia liền giao Mặc nhi cho bà vú nuôi nấng, chưa bao giờ tận sức chức trách của một người mẫu thân. Càng bởi vì nguyên nhân là hắc, nàng đối với Mặc nhi có thể nói là lạnh lùng đến cực điểm, khi tâm tình không tốt, lại phát tiết oán khí đến trên người Mặc nhi, cho nên Mặc nhi chưa bao giờ kêu nàng là mẫu thân.

Huống chi Thanh Nguyên nói lần trước hấn quăng nữ nhân kia đến Lâm Lan thành, không có khả năng Mặc nhi ở cùng một chỗ với nàng mới đúng...

Không đúng!!!

Lâm, Lâm Lan thành... Chẳng lẽ...

Trong lòng Mặc Tử Khanh ngẩn ra, chịu đựng đau đớn kịch liệt không ngừng từ miệng vết thương, cố gắng mở hai mắt nhìn về phía bóng dáng có chút mơ hồ đang đi tới trước giường...

Khi một bàn tay lạnh lẽo trơn mịn va chạm vào trước ngực hấn, thân thể của hấn hơi co rúm lại một chút, ý thức thanh tỉnh vài phần, tâm mắt hoảng hốt thấy được gương mặt hấn cả đời cũng không quên được.

Bàn tay nhỏ bé mang theo cảm giác mát lạnh đang không ngừng dao động ở trước ngực, cảm giác như vậy, hơn nữa dung nhan vừa rồi trong hoảng hốt mà thấy được, làm cho hấn nhớ tới sự kiện năm năm trước nữ nhân này làm đối với hấn... Trong bất tri bất giác, hấn đem cảnh tượng hiện tại và một đêm của năm năm trước chồng chéo lên nhau, hình ảnh si nhục không chịu nổi hội tụ lại.

Khi khuôn mặt tái nhợt vì đau tới cực điểm, gắt gao cắn môi mình, con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng cố sức mở ra, bên trong không còn vẻ thanh lãnh nữa, chỉ có những tia máu phần nộ, dùng hết khí lực toàn thân dùng sức gạt ra bàn tay nhỏ bé không ngừng dao động trên ngực, môi mỏng cố sức nhỏ giọng quát: "Tiện, tiện nhân... Đừng, đừng chạm vào ta." Mà sau khi nói xong, hấn cũng đã dùng hết khí lực toàn thân, thoáng cái hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Tiện, tiện, tiện nhân????

Mà đồng thời khi Mặc Tử Khanh ngất xỉu, Tô Nhược Hàm đang đứng ở trước giường lúc này đã nổi nóng cộng thêm phần nộ rồi.

Nàng vung tay hung hăng vỗ một cái tát lên bàn tay đang nắm tay nàng, trên đó đã hiện lên vết hằn dấu tay. Nàng tức giận đến sắc mặt cũng biến thành màu đen cả người phát run, tiếng nghiến răng kéo kệt kệt vang lên, hận không thể loạn đao chém chết nam nhân trên giường kia...

Tức giận trừng mắt nam nhân trên giường sau khi hôn mê còn cau mày, nhất là khi nhìn thấy miệng vết thương trên ngực hắn vừa rồi bị nàng cởi bỏ băng gạc xuống toàn bộ đã bị xé rách đang không ngừng đổ máu, mắt hạnh nheo lại, Tô Nhược Hàm rét lạnh đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Kêu nàng là tiện nhân, còn kêu nàng đừng chạm vào hắn đúng không? Vậy để cho hắn cứ đổ máu như vậy đến chết là được.

Tiện nam nhân đáng chết, cho rằng có được khuôn mặt dễ nhìn, sau đó là cha ruột của Mặc nhi, mình không dám gây khó dễ hắn thế nào phải không?

Mình có lòng tốt nghĩ muốn cởi bỏ băng gạc xử lý miệng vết thương cho hắn một lần nữa, kết quả hắn mở to mắt liếc mắt nhìn mình một cái, sau đó hung hăng vỗ một cái Thiết Sa Chưởng xuống tay mình, lại... Lại mắng mình là tiện nhân!!!!

Tô Nhược Hàm tức giận đến mắt hạnh nổi lên lãnh ý âm trầm, vốn nàng đã không muốn cứu hắn, lo sợ sau khi hắn khỏe lại sẽ cướp Mặc nhi đi. Nếu lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ thú, hắn đã muốn chết, nàng liền thành toàn cho hắn.

Sau khi quyết định, Tô Nhược Hàm liền xoay người đi ra khỏi phòng, chuẩn bị để cho nam nhân trên giường tự sinh tự diệt đi thôi!

Kết quả nàng vừa mới xoay người rồi đi hai bước, liền phát hiện nàng đi không được, vừa cúi đầu thì thấy, trong mắt Mặc nhi chứa đầy nước mắt đáng thương tội nghiệp túm vạt áo của nàng, cái miệng nhỏ nhắn tủi thân héch lên kêu to: "Mẫu thân... Người đừng đi, cứu phụ thân, bằng không hắn sẽ chết."

Tô Nhược Hàm tức giận trợn trắng mắt, chết đi là tốt nhất.

Nhưng mà thấy bộ dáng kia của Mặc nhi, Tô Nhược Hàm lại có chút ghen tị, có chút rồi rầm mở miệng: "Mặc nhi... con thấy được, không phải mẫu thân không cứu hấn, mà hấn không cho mẫu thân chạm vào hấn... con xem, tay của mẫu thân cũng bị đánh sưng lên." Dứt lời còn thuận tiện giơ lên bàn tay đã bị đánh h òng h òng.

Mặc nhi thấy thế, nước mắt trong mắt đôi mắt đen nhánh r ãn rào chảy ra, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay sưng đỏ của Tô Nhược Hàm, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi, vừa khóc vừa nức nở nói: "Hu... Nương, mẫu thân... Mặc nhi thổi thổi cho người sẽ không đau, hu hu... Mẫu thân cứu hấn, Mặc nhi không muốn hấn chết..."

Cuối cùng Tô Nhược Hàm vẫn thua ở dưới thế công nước mắt của Mặc nhi, hơn nữa khi bàn tay nhỏ bé của Mặc nhi đang nhẹ nhàng c ãn bàn tay sưng đỏ của nàng thổi thổi giúp nàng, giọng nói non nớt m ãn yếu còn nói thổi thổi sẽ không đau, trong lòng nàng ấm áp lại đau lòng, đứa nhỏ như vậy kêu nàng làm sao nỡ để cho hấn rời đi? Nhưng mà nam nhân kia là phụ thân ruột thịt của Mặc nhi, vạn nhất đến lúc đó hấn cứng rắn mang Mặc nhi đi thì sao?

Ai... Hiện tại nàng cứu hấn, có tính là đang tự tìm khó chịu không?

Đợi cho đến khi Mặc Tử Khanh tỉnh lại lần nữa, đã là lúc chạng vạng tối.

Mặc Tử Khanh nằm ở trên giường ngẩng đầu nhìn căn phòng có chút mờ tối, trong lúc nhất thời cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, thẳng cho đến khi nghe được cách vách truyền đến tiếng cười đùa của nữ nhân kia và Mặc nhi, hấn mới nhớ lại kí ức trước khi hôn mê, thì ra thật sự nhìn thấy nữ nhân kia và Mặc nhi...

Vừa vặn lúc này cách vách truyền đến tiếng Mặc nhi m ãn mại êm ái nói: "A... Mẫu thân, không được cởi quần áo của Mặc nhi."

Sau khi Mặc Tử Khanh nghe nói như thế, sắc mặt lập tức đổi đổi, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng hoàn toàn đen xuống. Cái nữ nhân chết tiệt kia đang

làm cái gì với Mặc nhi??? Mặc nhi vẫn là đứa nhỏ, hơn nữa là con ruột của nàng... Nàng, nàng...

Nghĩ đến đây, hấn mặc kệ hết thảy, cố sức chậm rãi ng ồi dậy, nhưng mà vì sợ miệng vết thương lại bị xé rách sẽ làm cho mình choáng váng phát sinh l ần nữa như buổi sáng, hấn cực lực đề cho mình thật cẩn thận.

Mà lúc này ở chỗ phòng ngủ cách vách Mặc Tử Khanh, Tô Nhược Hàm cười đến đáng khinh, Mặc nhi xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng... Bên cạnh là Tiểu Bạch bốn chân quỳ rạp trên mặt đất, trong đ ồng tử xanh lam tràn đ ầy hưng phấn nhìn hai bóng dáng đang truy đuổi bên kia, đây là đang chơi trò chơi mới sao?

Tô Nhược Hàm không để ý Mặc nhi xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, nàng cười hớ hớ cởi hết quần áo của bé, quăng bé vào trong thùng chứa đ ầy nước ấm bên cạnh. Lúc Tiểu Bạch nhìn thấy Mặc nhi bị quăng vào trong thùng nước, nó hưng phấn đứng lên ghé vào trên miệng thùng, rất có bộ dáng nó cũng muốn đi vào theo, làm cho Tô Nhược Hàm buồn cười thưởng cho nó hai cái cốc đ ầu cười mắng: "Người xem nào nhiệt cái gì? Đi qua một bên đi."

Nước có chút sâu, lúc Mặc nhi vừa rớt vào trong thùng còn uống một ngụm nước, nhất thời gấp đến độ cần lấy miệng thùng khăn trương kêu lên: "Mẫu thân..."

"Ha ha... Ngoan ngoan ngâm mình một chút, như vậy lúc ngủ cả người mới không bị lạnh!" Sau khi nàng nói xong, lại nghĩ đến xà phòng ngày ấy ở trên đường ngoài ý muốn mua được, lập tức nói: "Con ngâm người trước đi, mẫu thân đi phòng bên cạnh lấy xà phòng gọi đ ầu cho con."

Chờ Tô Nhược Hàm cần ngọn đèn đi đến phòng cách vách chuẩn bị tìm xà phòng mình mua, trong nháy mắt đang vào cửa, một bàn tay lạnh lẽo thấu xương bóp ở trên cổ của nàng.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hắc Là Chồng Trước

Editor: ChieuNinh

Trong nháy mắt khi Tô Nhược Hàm vào cửa, cổ của nàng liền bị một bàn tay lạnh lẽo bóp chặt.

Đồng tử mãnh liệt co rút lại, xuyên thấu qua ngọn đèn đang càn trong tay nàng nhìn thấy, người đang bóp cổ mình không phải ai khác, đúng là nam nhân vốn đang hôn mê nằm ở trên giường của nàng... phụ thân của Mặc nhi!!

"Buông tay!" Hai mắt Tô Nhược Hàm hơi híp lại, giọng nói lạnh như băng.

Khi Mặc Tử Khanh chống lại mắt hạnh lạnh lùng ở trước mắt thì giật mình, nhưng nghĩ tới tiếng kêu vừa rồi của Mặc nhi, tay của hắn lại hơi dùng lực, giọng nói lạnh như băng hỏi: "Nói... Người đang làm gì Mặc nhi?"

Nhận thấy được bàn tay trên cổ mình hơi dùng sức, Tô Nhược Hàm cau chặt mày, tầm mắt đảo qua băng gạc dính máu trên ngực đối phương, mang theo vẻ châm chọc nhìn hắn một cái, thật đúng là không hề an phận!!

Nàng làm gì Mặc nhi sao?

Nếu như hắn thực sự quan tâm đồ dành Mặc nhi, vì sao lúc trước lại quăng Mặc nhi ở Lâm Lan thành này. Nếu không phải Tiểu Bạch nhặt Mặc nhi trở về, nó là một đứa nhỏ bốn năm tuổi, ở địa phương biên cảnh hỗn loạn như vậy, chỉ sợ đã sớm không biết lưu lạc đi đâu rồi.

Hơn nữa để cho nàng tức giận là, nam nhân trước mắt này đầu tiên mắng nàng là tiện nhân, lúc này còn lấy oán trả ơn bóp cổ nàng. Hắn cũng không giấu lại, nếu không phải nàng thay hắn xử lý miệng vết thương và bôi thuốc, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm đi uống mấy ấm trà ở địa phủ rồi.

Nàng nâng đuôi lông mày lên, có chút khiêu khích mở miệng hỏi: "Người cảm thấy ta sẽ làm gì Mặc nhi?"

Kỳ thật nàng thật sự là cực kỳ muốn biết, đối phương cho rằng nàng sẽ làm cái gì với Mặc nhi?

Khi Mặc Tử Khanh nghe được nàng hỏi lại thì khóe môi giật giật, muốn nói gì đó, lại giống như liên tưởng đến cái gì, trên tuấn nhan tái nhợt mang theo lạnh lùng hèn mọn mở miệng: "Ta vừa mới nghe được Mặc nhi rõ ràng đã kêu không được cởi quần áo của nó..." Nhưng mà hắn nhớ rõ, trước kia nữ nhân này chưa bao giờ thân cận với Mặc nhi.

Liên tưởng đến hành vi năm năm trước của nữ nhân này đối với mình, hắn cũng không cảm thấy mình có oan uổng nữ nhân này.

Chỉ là nàng... nhưng Mặc nhi là con ruột của nàng...

Nghe xong Mặc Tử Khanh nói, Tô Nhược Hàm hơi kinh ngạc, cái gì mà Mặc nhi kêu không được cởi quần áo. Vì sao nàng nghe ý tứ của câu nói kia, nam nhân này sẽ không cho rằng nàng đang dâm loạn Mặc nhi đấy chứ???

Nghĩ tới cái tên nam nhân này lại còn nói mình dâm loạn Mặc nhi, nàng tức giận đến tái mặt đi... Chẳng lẽ nàng giống như bộ dáng nữ háo sắc, ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha? Hiện tại nàng thật sự rất muốn quăng nam nhân trước mắt này ngã sấp xuống đất, sau đó hung hăng dùng hai chân dẫm nát lên miệng vết thương trên ngực hắn. Nhưng mà nghĩ đến bộ dáng đáng thương hèn ẻo của Mặc nhi, cuối cùng nàng nhịn... Nhắc nhở bản thân, nhịn nam nhân này một lần nữa, bằng không nàng phải đổi thành Ninja rùa.

Trong cơn giận dữ, Tô Nhược Hàm coi thường bàn tay đối phương vẫn còn bóp cổ mình, hèn mọn cười lạnh nói: "Không phải người bị thương cũng làm cho cái đầu hồng theo luôn? Ta cởi quần áo Mặc nhi thì làm sao, chẳng lẽ lúc người tắm rửa cũng còn có thể mặc quần áo hay sao???"

Khi nàng nói lời châm chọc thì sắc mặt Mạc Tử Khanh liền đổi đổi, hai mắt hơi lộ ra vẻ cảnh cáo và nguy hiểm nhìn nàng. Chẳng lẽ nữ nhân này sau khi mất trí nhớ thì lá gan cũng lớn hơn, lại dám nói đầu óc hắn có vấn đề? Nhưng mà nàng nói cái gì... Tắm rửa??? Nữ nhân này...

Tô Nhược Hàm khó thở, nhìn thấy tuần nhan lạnh lùng của Mạc Tử Khanh đang giận quá hóa cười, khoe miệng nhếch lên, ý cười lơ đãng không rõ ý tứ treo ở khoe miệng. Lúc này nàng nâng lên bàn tay không có cấn ngọn đèn, đầu ngón trỏ và ngón cái nhẹ vuốt cái cằm hoàn mỹ của Mạc Tử Khanh lạnh giọng cười nói: "Nhưng mà... thay vì người lo lắng cho Mặc nhi, thật ra không bằng người lo lắng cho bản thân một chút thì hơn. Dù sao khuôn mặt này của người cũng không tệ, quả thực làm cho ta có vài phần xúc động..." Có vài phần xúc động đánh nó thành đầu heo.

Chỉ là lời của nàng vừa mới dứt, bên trong đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch của Mạc Tử Khanh lóe ra sát ý, bàn tay trắng nõn tinh tế đang bóp cổ nàng hơi dùng sức, lạnh lùng gần từng tiếng: "Người... muốn... chết sao?"

Tô Nhược Hàm hô hấp có chút khó khăn, sắc mặt hơi đỏ lên, cũng không chịu thua tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Tuy rằng nàng không muốn chết, nhưng mà cũng không chấp nhận được nam nhân này ba lần bốn lượt mở miệng nhục nhã mình.

Lại nói... Tô Nhược Hàm nàng lại không nợ gì hắn, vì sao phải dễ dàng tha thứ cho hắn??

Là hắn bức nàng...

Trong lòng có tính toán, Tô Nhược Hàm hô hấp dần dập, sắc mặt bắt đầu có chút tím tái. Lúc này cái tay vốn đang nhẹ nâng cằm Mạc Tử Khanh

trong bất tri bất giác lặng lẽ chuyển qua trước ngực của hắn, khi chuẩn bị công kích lên miệng vết thương nghiêm trọng nhất trên người hắn...

Thì đúng lúc này, trong phòng cách vách truyền đến tiếng kêu mền mại của Mặc nhi: "Mẫu thân... Người có lấy được đồ không vậy? Nước sắp lạnh rồi..."

Mà phía sau, Mạc Tử Khanh cũng phát hiện, bàn tay xảo trá của nữ nhân trước mắt này, lại không biết từ khi nào đã đặt ở trên miệng vết thương của hắn hơi hơi dùng sức đè một cái, tạo thành một trận co rút đau đớn mãnh liệt..."Ngô..."

"Hiện, hiện tại... Có thể lấy tay của người ra chưa?" Sắc mặt của Tô Nhược Hàm vì thiếu dưỡng mà có chút phát tím, ánh mắt lại kiêu ngạo nhìn hắn.

"Hả?" Mạc Tử Khanh nhíu眉头, nghiêng đầu nghe tiếng Mặc nhi còn đang thúc giục nữ nhân trước mắt này ở phòng cách vách, lại chống lại đôi mắt mang theo châm chọc cùng với lạnh lùng chế giễu, cuối cùng mím chặt môi, trầm mặc thu hồi tay của mình.

Tô Nhược Hàm hô hấp dần dập vùi cái, xoay người đi tới gần tủ đặt trong góc phòng. Nhìn bóng nàng xoay người, trong đôi mắt của Mạc Tử Khanh từ sau khi nhìn thấy nàng liền mất đi trong trẻo nhưng lạnh lùng mà mang theo phần hận cùng với hèn mọn, lúc này hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nàng lại không sợ hắn giết nàng?

Hơn nữa... hắn thấy được cảm xúc chợt lóe rồi biến mất từ trong mắt của nàng, nàng chán ghét hắn...

Nữ nhân này lại có thể chán ghét hắn sao?

Chẳng lẽ nói, mất trí nhớ thực sự có thể làm cho một người biến hóa lớn như vậy??

"Vì sao Mặc nhi lại ở cùng một chỗ với người?" Hấn nhìn bóng dáng nữ nhân có chút quen thuộc, lại lộ ra vẻ xa lạ hỏi.

Hơn nữa... Thân nàng đang ở trong Lâm Lan thành, rốt cuộc làm sao tránh thoát được mấy phương nhân mã của Liễu gia còn có mình và Thanh Nguyên tìm kiếm???

Nàng lại nhàn nhã sinh hoạt ở chỗ này dưới mí mắt của mọi người, thậm chí là... Sau khi Mặc nhi mất tích, bọn họ đã từng dự đoán qua trăm ngàn loại khả năng, lại duy nhất chưa từng có nghĩ đến, Mặc nhi sẽ sinh hoạt cùng một chỗ với nàng, hơn nữa... bản thân mình lại còn được nàng cứu.

"Mặc nhi là vào một ngày hàn tuyết bay đầy trời, cả người đang phát sốt cao được Tiểu Bạch của nhà ta nhặt trở về. Nhưng thật ra ta cũng muốn hỏi một chút, người là người làm cha mà chăm sóc đứa nhỏ như thế nào, lại có thể chăm sóc đến như vậy. Một đứa nhỏ nho nhỏ không muốn để cho ta giúp nó tìm người thân, chăm sóc đến nỗi nó lại nói ra, nương cũng không cần nó, cha cũng không cần nó đây? Nếu như người và phu nhân của người không thích Mặc nhi như vậy, lúc trước vì sao lại muốn sinh nó ra? Người không biết là làm cha mẹ của đứa nhỏ như vậy cũng quá không có một chút trách nhiệm nào sao?" Sau khi Tô Nhược Hàm nghe được vấn đề của hấn, trên mặt lại có vẻ tức giận, phần nộ xoay người, trong giọng điệu chất vấn có chút bén nhọn.

Vì sao sinh ra Mặc nhi?? Nàng là người rõ ràng nhất, không phải sao?

Mặc Tử Khanh nhíu mi đứng ở nơi đó, trầm mặc nhìn nàng không nói được một lời, ánh mắt thâm thúy u ám, làm cho đáy lòng của nàng có chút khẩn trương.

Bị hấn nhìn đến trong lòng có chút sợ hãi, đột nhiên sắc mặt Tô Nhược Hàm thu lại vẻ lãnh trào cùng với lửa giận, xoay người lấy xà phòng trong giỏ trúc, trên mặt nàng chỉ còn lại hờ hững và bình tĩnh mở miệng: "Ta mặc kệ người có phải là phụ thân thân sinh của Mặc nhi hay không, nếu Mặc nhi nguyện ý đi cùng người, ta quả quyết sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu... Mặc nhi không muốn đi cùng người, như vậy đến lúc đó mời người tự

mình rời đi, ta sẽ coi Mặc nhi như con ruột mình sinh mà yêu thương." Sau khi nói xong nàng xoay người đi ra cửa, nếu không đi qua chỗ nước sẽ lạnh, vạn nhất Mặc nhi bị đông lạnh thì sẽ không tốt. Thân mình nho nhỏ mới khỏi hắt phong hàn, không chịu nổi lại bị phong hàn tập kích một lần nữa.

Mặc Tử Khanh kinh ngạc đứng ở nơi đó, coi nhẹ miệng vết thương đang truyền đến sự đau đớn, có chút phức tạp nhìn bóng dáng nàng đi tới cửa.

Vừa rồi nàng nói... sẽ coi Mặc nhi là con ruột?

Mặc nhi vốn chính là cốt nhục ruột thịt của nàng...

Trần mặc một lúc lâu, Mặc Tử Khanh hơi sụp xuống mí mắt, khi ngược mắt lên lần nữa, hắn nhìn bóng lưng nàng đã sắp đi ra cửa, môi mỏng khẽ mở thốt ra hai chữ: "Liễu Hương..."

Mà cùng với Mặc Tử Khanh nói ra, Tô Nhược Hàm đã đi tới cửa lại đột nhiên cứng nhắc ngừng lại, thân mình nàng cứng ngắc, hơi hơi xoay người nhìn về phía nam nhân đang đứng ở xa xa nhíu mày nhìn mình, vừa rồi hắn kêu cái gì???

Nàng có nghe nhầm hay không, vừa rồi nam nhân này lại kêu hai chữ Liễu Hương???

Làm sao có thể... Nàng chưa từng nói qua tên của mình cho hắn, hơn nữa cho dù có nói... Nàng cũng chỉ lại dùng cái tên Tô Nhược Hàm này, làm sao hắn lại biết thân thể này kêu là Liễu Hương?

Như vậy chỉ có một khả năng... Nam nhân này lại có thể nhận biết chủ nhân trước kia của thân thể này!!!

"Người..." Sắc mặt Tô Nhược Hàm có chút trắng bệch, có chút không dám tin.

"Đến tột cùng người là ai?" Lúc này Tô Nhược Hàm giống như một con nhím xù lông, rồi đột nhiên cao giọng hỏi.

Lúc này cả người Tô Nhược Hàm căng cứng đứng ở cửa, mắt hạnh tức giận trợn trừng nhìn nam nhân đang đứng ở trong phòng mình...

Cách vách truyền đến tiếng Mặc nhi đang thúc giục, còn có tiếng ngao ô của Tiểu Bạch đang phụ họa, Mạc Tử Khanh nhíu mày nói: "Trước đi tắm rửa xong cho Mặc nhi..."

Tuy rằng đối với giọng điệu mệnh lệnh lẫn lộn đầu đuôi của hắn mà có chút khó chịu, nhưng Tô Nhược Hàm cũng không nói hai lời xoay người đi tới chỗ Mặc nhi ở phòng cách vách. Cho dù nàng muốn biết rõ hắn là ai như thế nào, cũng không muốn để cho Mặc nhi sinh bệnh... Hơn nữa nàng còn phải thừa dịp trong lúc này mà cẩn thận cân nhắc, rốt cuộc hắn là ai... Chủ yếu nhất là, là địch hay là bạn???

Đợi đến khi Tô Nhược Hàm tắm rửa lau khô tóc xong cho Mặc nhi, ôm bé đi trong phòng khách dỗ bé ngủ say, thế này nàng mới vội vàng đi đến phòng ngủ của mình đã bị tu hú chiếm tổ.

Khi còn ở bên ngoài, nàng liếc nhìn thấy đèn trong phòng còn sáng, giản lượt động tác gõ cửa nàng trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Trong phòng thẫn sắc nam nhân lạnh nhạt đang ngồi ở trước bàn, một đầu tóc đen nhánh phân tán ở sau lưng, quần áo bởi vì bị nàng cắt phá hư mà trên thân tràn đầy thương tích, có một chút chật vật lại mang theo hơi thở lãnh ngạo.

Lúc này hắn ngẩng đầu mắt lạnh nhìn nàng, trước khi nàng mở miệng đặt vấn đề, đối phương đã đạm mạc nói ra ba chữ làm cho Tô Nhược Hàm giờ chân: "Mạc Tử Khanh..."

Cái gì???

Mạc Tử Khanh... Mạc Tử Khanh...

"Người đùa giỡn cái gì?" Tô Nhược Hàm giờ chân.

Té ra hắn lại là tướng công trước của thân thể này, Mạc Tử Khanh?

Là Mạc Tử Khanh ở trên phong hưu thư đề cập sau khi Tô Nhược Hàm tỉnh lại mang theo kia sao???

Tô Nhược Hàm triệt để trợn tròn mắt... làm sao nam nhân trước mắt này có thể là Mạc Tử Khanh, hơn nữa... nếu hắn là Mạc Tử Khanh, hắn là phụ thân ruột của Mặc nhi, vậy... vậy còn nàng???

Sau khi nghĩ tới mọi chuyện, lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là...

Mặc, Mặc nhi mà nàng nhất được là con ruột của thân thể này sinh ra?

Trời ơi, chuyện không có khéo như vậy đi?

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Rất Nhiều Nghi Ngờ

Tô Nhượng Hàm chạy trốn chết!

Cho dù nàng thực không muốn không có cốt khí như vậy, nhưng trên thực tế khi nàng nghe được nam nhân nói ra tên hắc là Mạc Tử Khanh, sau khi nàng khiếp sợ xong hoàn hồn lại thì phản ứng đầu tiên đó là tông cửa xông ra, trực tiếp chạy trốn tới trong phòng Mạc nhi đang nghỉ ngơi.

Đợi cho nàng phản ứng kịp thì nàng đã ngã ở trên giường nhìn chăm chăm đã Mạc nhi ngủ say phức tạp không thôi.

Vì sao mọi chuyện lại vừa khéo như vậy?

Trong lúc vô tình nàng cứu Tiểu Bạch bị thương trở về, nó nhặt con trai trở về cho nàng, hiện tại phụ thân của con đã tìm tới cửa. Nhưng... nhưng vấn đề là nam nhân này lại có thể là chồng trước của Liễu Hương chủ nhân thân thể này, mà Mạc nhi lại biến thân thành con ruột thân thể này sinh ra.

Chuyện như vậy thực sự làm cho nàng có chút không biết phải làm sao, càng không biết làm thế nào đi đối mặt với nam nhân kêu Mạc Tử Khanh kia. Dù sao nàng cũng không phải là Liễu Hương chủ nhân trước của thân thể này, nàng chính là Tô Nhượng Hàm, một người ngoài ý muốn đi tới chỗ này. Mạc Tử Khanh đối với nàng mà nói, chỉ xem như một nam nhân xa lạ mà thôi... Hiện tại quan hệ duy nhất giữa nàng và Mạc Tử Khanh, chỉ còn lại có Mạc nhi...

Mạc nhi đang ngủ say trên giường, lúc này giống như là nhận thấy được ánh mắt của Tô Nhượng Hàm đang nhìn chăm chăm không rời, bất an

nhúu nhúu đầu mày, sau đó có chút mơ hồ mở mắt, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, vẻ mặt mê mang trông thấy Tô Nhược Hàm ngồi ở bên giường.

Từ sau khi tìm được nàng về, bé đầu ngủ cùng với mẫu thân, vừa rồi đang ngủ thì đột nhiên tỉnh lại, thì ra là bởi vì mẫu thân không ở bên cạnh, khó trách mình lại đột nhiên tỉnh lại.

Mặc nhi mím cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng buồn ngủ ngáp một cái, bất an cọ cọ sang Tô Nhược Hàm bên cạnh, ôm cánh tay của nàng nhỏ giọng lầu bầu nói: "Mẫu thân... Sao người còn chưa lên ngủ vậy?"

Tô Nhược Hàm ôn nhu cười cười, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phấn nộn có chút béo dờ dờ của Mặc nhi, nhỏ giọng mở miệng nói: "Mặc nhi... con sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ với mẫu thân sao?"

Vốn Mặc nhi đang vô cùng buồn ngủ, khi nghe được vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên dừng một chút, buồn ngủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt rút đi, bé khăn trương nhìn Tô Nhược Hàm, giọng run nhẹ nhẹ hỏi: "Mẫu thân... Người đã nói sẽ không không cần Mặc nhi, người, người sẽ không lừa Mặc nhi chứ?"

Lời nói mới rồi của Tô Nhược Hàm làm cho Mặc nhi mãi cảm bị khủng hoảng trong lòng. Bé lại nghĩ tới mẫu thân trước kia, người mẫu thân lạnh lùng chán ghét đối với bé, bé không cần... Chẳng lẽ mẫu thân lại không muốn bé nữa sao, nàng lại muốn biến trở về là nàng trước kia sao?

Mặc nhi nho nhỏ nắm chặt ống tay áo của Tô Nhược Hàm, làm cho Tô Nhược Hàm dễ dàng nhận ra khăn trương và sợ hãi trong lòng của đứa nhỏ này. Nàng hơi hơi thở dài, nhẹ nhàng bế bé vào trong giữa giường, chính nàng cũng nghiêng người nằm lên trên giường ôm thân hình nho nhỏ vào trong ngực sau đó mới nhẹ giọng nói: "Mặc nhi ngốc... Mẫu thân sẽ không không cần con, chỉ là... phụ thân con tìm đến đây, Mặc nhi... con sẽ đi với phụ thân con sao?" Kỳ thật trong lòng nàng đối với vấn đề này thực không nắm chắc, cho nên vừa rồi nàng mới hỏi câu kia.

Vấn đề hiện tại của nàng, thì cũng giống như là ở hiện đại khi cha mẹ ly hôn, để cho đứa nhỏ lựa chọn đi theo cha hay mẹ vậy. Mặc nhi nhếch cái

miệng nhỏ nhắn, nép ở trong ngực của nàng không hé răng, lại nắm chặt vạt áo của nàng.

Mặc nhi không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, phụ thân làm cho bé tôn kính và sùng bái phát ra từ nội tâm. Mặc kệ khi đó hắn đưa bé đi trong nhà ông ngoại, nhưng lúc ấy bé nghe được phụ thân và đại cữu cữu bọn họ nói chuyện, biết hắn đưa bé đi nhà ông ngoại kì thực là vì tốt cho bé.

Nhưng mà mẫu thân...

Bé rất thích mẫu thân hiện tại, làm cho bé cảm thấy thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi Tô Nhược Hàm đã nghĩ rằng Mặc nhi đã muốn ngủ say, trong ngực nàng đột nhiên truyền ra tiếng hỏi nhỏ của Mặc nhi: "Mẫu thân... vì sao Mặc nhi phải đi với phụ thân? Không thể để cho phụ thân ở lại sao?"

Ách... nam nhân kia ở lại?

Tô Nhược Hàm hoàn toàn đen mặt, vấn đề này trực tiếp phủ quyết đi, không cần suy nghĩ lại.

"Ngoan... Mặc nhi không nghĩ, thì ngủ trước đi!" Nàng nhú mày vỗ nhẹ lưng Mặc nhi dỗ dành.

Sau khi nhận thấy Mặc nhi trong ngực đã ngủ say, thế này Tô Nhược Hàm mới hung hăng phun ra một ngụm trọc khí.

Ở thời điểm không biết nam nhân kia chính là Mạc Tử Khanh, nàng đã có rất nhiều khoan nhượng và khó chịu với hắn rồi. Hiện tại lại biết hắn chính là Mạc Tử Khanh, là nam nhân hừ bỏ Liễu Hương nguyên chủ nhân thân thể này, làm sao nàng có thể sẽ giữ hắn lại? Cho nên vấn đề vừa rồi của Mặc nhi trực tiếp bị bác bỏ đi.

Dù sao xem ra năng lực khôi phục của hắc cường đại, hiện tại hắc hắc là không chết được, chờ tới sáng mai, nàng phải đi nói cho hắc, kêu hắc tự mình cắt đi. Mặc kệ hắc là Mạc Tử Khanh cũng tốt, a miêu a cầu cũng được, dù sao hắc đã huy nguyên chủ nhân của thân thể này, không có chút quan hệ nào tới nàng cả, cho nên nàng không có nghĩa vụ cứu hắc còn phải nuôi hắc ăn uống, cắt đi cho sớm.

Mà Tô Nhược Hàm và Mặc nhi ở bên này đã chìm vào giấc ngủ, trong một căn phòng khác Mạc Tử Khanh cũng đang mở to mắt nằm ở trên giường, nhìn ngọn đèn trên bàn hơi có chút thất thần.

Không có dự đoán được sẽ lại gặp mặt nữ nhân kia ở dưới tình hình như vậy, càng không có dự đoán được, thời điểm nàng lại nhìn thấy hắc, trong mắt sớm đã không còn cái loại thần sắc oán hận và ái mộ lúc trước, nếu có chỉ có chán ghét cùng với không kiên nhẫn... Nàng như vậy, làm cho hắc vốn ban đầu chán ghét nàng đột nhiên có chút không giải thích được, chỉ vì nàng hiện tại cũng chán ghét hắc...

Tâm mắt nhìn lướt qua cơm nước và thức ăn dưới ngọn đèn trên bàn, đó là ở trước khi hắc tỉnh lại cũng đã được chuẩn bị xong. Nhưng chút nhạc đệm sau khi tỉnh lại, đã làm cho người ta hoàn toàn quên mất thức ăn kia.

Hiện tại sau khi nhớ tới, Mạc Tử Khanh nhìn thức ăn này nhẹ nhõm mi.

Trước kia Liễu Hương là mười ngón tay không nước dương xuân, nhưng đồ ăn này...

Một người sau khi mất trí nhớ, trừ bỏ thay đổi tính cách ra, ngay cả năng lực cũng có thể thay đổi??

Xoay người ngẩng dậy từ trên giường, xuống giường ngẩng vào trước bàn cơm, cầm lấy đĩa kẹp một ít đồ ăn đã sớm lạnh đưa vào miệng. Tuy rằng thức ăn trong miệng vì đã nguội lạnh mà mất mỹ vị, nhưng mà cũng không cách nào che giấu được trù nghệ tốt của người xuống bếp.

Tính cách khác biệt thật lớn, trong lúc giằng co với hắn lại để lộ ra trụ cột võ công, một tay trù nghệ giỏi, mười phần quan tâm yêu thương đối với Mặc nhi. Nếu không phải vốn dĩ gương mặt của nàng và Liễu Hương giống nhau như đúc, hắn cũng cho rằng sẽ là một người khác.

Trong đôi mắt lạnh lạnh như nước che dấu vẻ suy nghĩ sâu xa, nữ nhân này...

Thật lâu sau sau, hắn mở cửa đi tới trong sân, sau khi châm một ống trúc tín hiệu bay đến không trung không tiếng động thì chậm rãi xoay người chuẩn bị về phòng.

Vừa xoay người hắn hơi hơi sửng sốt, ở cách hắn không xa, một bóng dáng màu trắng bạc đứng ở dưới mái hiên trên bậc thang bên kia, trong đồng tử màu xanh lam của đối phương tràn đầy cảnh giới tức giận trừng mắt nhìn hắn, hé miệng nhe ra hàm răng trắng hếu, tiếng gầm nhẹ kín đáo phát ra từ miệng nó.

Mạc Tử Khanh lạnh lùng khẽ nhú đầu mày, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không gợn sóng có chút ngoài ý muốn, nhẹ nhàng nói: "Ngân Lang?"

Giọng nói réo rắt ở trong ban đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, Tiểu Bạch ở thời điểm hai chữ Ngân Lang nói ra, trong cổ họng lại là một tiếng gầm nhẹ cảnh cáo vang lên.

Hai mắt Mạc Tử Khanh hơi híp lại một chút, hồi lâu sau mới thu hồi tầm mắt, bình tĩnh đi vào trong phòng. Mà Tiểu Bạch lại ngẩn ở nơi đó cả người đề phòng, mãi cho đến khi hắn đi vào phòng xong, nó mới đứng dậy lại lần nữa đi trở về căn phòng mẫu tử Tô Nhược Hàm và Mặc nhi đang nghỉ ngơi.

Sau khi Mạc Tử Khanh trở lại phòng, khóe miệng của hắn bất giác hơi giương lên, một nụ cười thần nhiên xuất hiện ở khóe miệng. Không nghĩ tới nữ nhân này lại còn nuôi dưỡng một con Ngân Lang làm sủng vật, hơn nữa... Ngân Lang kia còn vô cùng trung tâm bảo hộ nàng, còn có... Mặc nhi!

Mạc Tử Khanh dám nói, nếu như vừa rồi trên người hắn mang theo địch ý, hoặc là mưu toan đi thương tổn cái nữ nhân kia, Ngân Lang tuyệt đối sẽ quyết đoán bỏ nhào qua cản đứt cổ mình. Ngân Lang là động vật quý trọng nhất Phượng Lan quốc, trừ bỏ nó trung tâm, nó còn để cho trí nhớ người ta khắc sâu đó là sự hung mãnh thích giết chóc. Thông thường rất nhiều cao thủ gặp phải Ngân Lang đầu sẽ e ngại vài phần, huống chi là bản thân hắn đang bị trọng thương đâu?

Cũng may vừa rồi trên người hắn không có địch ý, mà Ngân Lang cũng chỉ là làm ra cảnh cáo, cũng không có làm ra công kích, bằng không chỉ sợ còn chưa đợi được Hàn Lệ đến, ngược lại Mạc Tử Khanh hắn đã bị Ngân Lang nhào qua cản giết trước rồi.

Bên trong một tòa nhà ở Lâm Lan thành, một bóng người nhanh chóng lắc mình tiến vào một căn phòng trong đêm tối.

Sau khi bóng dáng kia đẩy cửa bước vào lập tức cúi người quỳ xuống đất ở trước màn che giường khẽ gọi: "Chủ tử..."

"Hử?" Một bàn tay như bạch ngọc vén màn lên xoay người ngẩng dậy.

Quý Túc nhìn thấy trên mặt chủ tử nhà mình không hề có bộ dáng buồn ngủ liền biết, hắn vẫn không có ngủ, sợ là đang chờ tin tức tìm kiếm, hắn nhanh chóng báo cáo tình huống vừa rồi mới nhận được nói ra: "Hình như Hàn Lệ đã nhận được tín hiệu, đột nhiên ngưng hẳn mọi hành động tìm kiếm người nọ."

"Ngưng hẳn?" Thanh Nguyên một đầu tóc đen dày rơi xuống ở sau người, vài sợi tóc rơi xuống ở trước ngực bằng phẳng có phần mịn hoặc câu nhân.

"Ân! Toàn bộ nhân mã đi tìm, Hàn Lệ đã triệu hồi hết." Quý Túc gật đầu.

Thanh Nguyên neho mắt phượng, khóe miệng hơi giương lên, h ồi lâu sau thản nhiên phất phất tay: "Đã biết, người cũng rút hết người về đây đi, không cần tìm kiếm."

Nếu Hàn Lệ đã ngưng tìm kiếm, như vậy cũng đại biểu Hàn Lệ đã biết tung tích của hấn (MTK), hoặc là nói đã biết hiện tại hấn an toàn, cũng không cần phải lại tiếp tục tìm kiếm. Mà chính hấn (TN) bây giờ còn có một chuyện còn chưa giải quyết, chỉ cần biết được hấn đã an toàn cũng đủ rồi.

Sau khi Quỷ Túc rời khỏi phòng rồi rất nhanh rời đi, ở một góc âm u chỗ hành lang lại có một bóng dáng chợt lóe rồi biến mất.

Mà cùng lúc đó, trong khách sạn bậc nhất, ở trong phòng của Liễu Thiên Nguyên, hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt đồng thời xuất hiện ở tại trong phòng.

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của Liễu Thiên Nguyên, Liễu Phong Liệt đậm mạc mở miệng: "Xác thực Mạc Tử Khanh bị thương mất tích, hiện tại cũng không biết tung tích, nhưng mà thủ hạ của hấn vừa rồi lại đột nhiên ngưng hết mọi tìm kiếm, hấn là có tin tức."

Liễu Thiên Nguyên nhíu mày, bị thương không biết tung tích? Hay là cố ý thả đạn mù? Bên hấn rốt cuộc có tin tức của Hương nhi và Mặc nhi hay không đây?

Liễu Thiên Nguyên nghĩ mãi không xong, ánh mắt chờ đợi lại nhìn về phía tiểu nhi tử của mình hỏi: "Phong Viêm, bên kia thế nào? Có tra ra được người giám thị Mạc Tử Khanh ở lầu ba là ai không?"

Liễu Phong Viêm nâng chén trà nóng ở trên bàn uống một hớp sau đó mới nói: "Con đi theo người kia tới trong một tòa nhà ẩn náu ở trong thành, không có thấy rõ ràng diện mạo người phía sau màn, đối phương giống như là rất quan tâm tung tích và an nguy của Mạc Tử Khanh. Khi biết được Hàn Lệ triệu hồi người đang tìm kiếm, thì người nọ cũng phân phó rút nhân mã về. Nhưng mà... cuối cùng con cảm thấy, giọng nói của người

phía sau màn có chút quen thuộc, nhưng nhớ không nổi là đã nghe qua ở đâu."

Quen thuộc??

Phụ tử hai người Liễu Phong Liệt và Liễu Thiên Nguyên đồng thời nghi hoặc nhíu mày.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bắt Quả Tang

Editor: ChieuNinh

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Nhược Hàm bởi vì trong nhà còn có một nam nhân làm cho nàng chán ốm, thế nên dậy thật sớm. Trời chưa sáng gà vừa gáy thì nàng liền mặc quần áo rời giường đi làm cơm, chuẩn bị chờ đến khi hừng đông sau khi để cho Mạc Tử Khanh ăn qua điểm tâm thì liền tự giác cắt đi.

Khi rời giường đi sang phòng bếp, nàng nhìn thoáng qua căn phòng ngủ trước kia của nàng và Mạc nhi, phát hiện bên trong không có ánh đèn thì cong môi, để cho người kia lại ngốc trong đó một lát nữa, chờ sau bình minh thì đuổi người...

Lúc này Tô Nhược Hàm nhỏ giọng nói thầm đi tới phòng bếp, mà gia hỏa Tiểu Bạch kia từ lúc nàng rời giường mặc quần áo ra cửa thì liền đi ra theo. Nhưng mà tên kia cũng ngốc ở trong viện, lại hiếm khi thấy được không đi theo Tô Nhược Hàm vào phòng bếp cạo ăn, làm cho nàng vô cùng kinh ngạc. Theo tầm mắt của Tiểu Bạch nhìn qua, phát hiện nó lại gắt gao nhìn chằm chằm căn phòng Mạc Tử Khanh đang ở. Nàng có chút kinh ngạc đoán rằng, sẽ không phải là Tiểu Bạch canh giữ ở chỗ này để phòng Mạc Tử Khanh chứ?

Mặc kệ là thật hay giả, dù sao lúc này tâm tình Tô Nhược Hàm thật tốt, cười đưa tay vỗ vỗ đầu của Tiểu Bạch nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu Bạch thật giỏi, không cô phụ ta có thừa yêu thương đối với người, người nhìn cái tên kia cẩn thận cho ta, đợi lát nữa chủ nhân ta làm đại tiệc cho người." Dứt lời nàng rất là vui vẻ đi tới phòng bếp.

Mà đối với bóng dáng nàng rời đi, trong đôi mắt xanh lam của Tiểu Bạch là trọn vẹn khinh thường, chủ nhân thật sự trọn mắt nói dối, làm sao nàng có thừa yêu thương đối với nó, rõ ràng chính là ghét bỏ đến cực điểm có được không? Nhưng mà... Đại tiếc... Một dòng ngân quang khả nghi chảy xuống từ khóe miệng lông xù của Tiểu Bạch.

Bởi vì trong nhà có người ngoài ở, Tô Nhược Hàm cũng không dám táo bạo đi vào trong không gian hái rau, chỉ đành phải xoay người về phía sau viện bên trong Mai Lâm tùy ý hái chút rau dưa đã muốn thành thực lúc trước đi dời ra ngoài tròng.

Tùy tiện làm chút thức ăn sáng, sau đó lại nấu một nồi cháo, bên trong bỏ thêm chút rau xanh và thịt nạc, cũng vô cùng thơm ngon.

Đợi cho Tô Nhược Hàm cũng xong việc ở trong phòng bếp, khi trở lại trong phòng, nàng phát hiện Mặc nhi cũng đã tự mình mặc quần áo chỉnh tề, chỉ còn chờ nàng đi vào cột tóc dùm thôi.

"Sao lại thức sớm vậy?" Tô Nhược Hàm lau nước trên tay, đi qua cầm lấy cây lược gỗ chải đầu cho Mặc nhi thì nhẹ giọng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Mặc nhi lộ ra tươi cười: "Mặc nhi muốn đi xem phục thân đã tỉnh chưa..."

Động tác đang chải đầu cho bé của Tô Nhược Hàm hơi dừng một chút, khẽ cau mày, nàng không biết nên nói như thế nào cho Mặc nhi, nàng chuẩn bị chờ ăn xong điểm tâm thì đuổi phụ thân bé đi... Ách, thật khó làm...

Tô Nhược Hàm vừa cột tóc xong cho Mặc nhi, bé đã rất vui vẻ chạy tới phòng của Mặc Tử Khanh. Ở sau lưng nàng há miệng thở dốc muốn nói chút gì, lại cuối cùng cái gì cũng không nói mà đi theo bước chân của Mặc nhi đi đến căn phòng kia.

"Phụ thân... Rồi giường... A, phụ thân đã thức dậy rồi hả?" Mặc nhi đứng ở cửa kính nhìn trong phòng.

Vốn tưởng rằng Mạc Tử Khanh bị thương nghiêm trọng như vậy, ít nhất cũng phải nằm trên giường hai ba ngày, nhưng đêm hôm qua thấy tên kia còn có khí lực xuống giường rồi bóp cổ mình, thì Tô Nhược Hàm đã biết năng lực khôi phục của nam nhân này là cực kì biến thái. Cho nên sau khi nàng và Mạc nhi đi qua nhìn thấy hắn đã rời giường ngồi ở trước bàn, thì nàng cũng không có lộ ra thần sắc quá mức kinh ngạc, chỉ là...

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn nam nhân áo trắng ở trong phòng, thần sắc đối phương lạnh nhạt ngồi ở trước bàn, một đầu tóc đen dày rối tung ở phía sau. Khi tầm mắt của nàng lướt qua y bào màu trắng thì dừng một giây, không nghĩ tới người kia quả thực thích hợp với quần áo màu trắng. Quần áo này là lúc ấy nàng đi hiệu thuốc bắc mua thuốc, khi đi ngang qua một tiệm quần áo nghĩ tới quần áo của nam nhân này bị nàng cắt thành mảnh vụn. Vì không muốn để cho trong nhà có thêm một lửa nam (trần truồng), nàng thuận tay liền mua một bộ trở về, không dự đoán được hắn mặc vào lại còn cực kì vừa người.

Chỉ là một đầu tóc đen kia...

Nàng chưa bao giờ biết, một nam nhân đầu tóc rối tung, quần áo màu trắng lại phối hợp với tuấn nhan lạnh lùng hoàn mỹ như điêu khắc, thì sẽ cho người ta có một loại ảo giác như gặp được trích tiên trong trời nhưng lạnh lùng...

Tô Nhược Hàm hơi rũ mắt xuống sau đó nhẹ giọng ho khan nói: "Nếu đã thức dậy, vậy thì liền đi qua ăn điểm tâm đi, tin tưởng hôm qua ta đã nói được rất rõ ràng, sau khi ăn xong điểm tâm ta liền không tiến."

Nói xong nàng khom lưng ôm lấy Mạc nhi liền xoay người chuẩn bị đi tới nhà ăn, mà Mạc Tử Khanh ở phía sau cũng là thần sắc không thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bóng dáng của nàng lạnh lùng mở miệng: "Tạm thời ta không thể rời đi, cho nên..."

"Không được!" Nàng không đợi hắn nói xong, cũng không quay đầu lại mở miệng cự tuyệt.

"Liều Hương..."

Tô Nhượng Hàm nhíu mày, bước chân dừng lại, ôm Mặc nhi nghiêng người nhìn nam tử tuấn mỹ trong phòng nói: "Mạc Tử Khanh... Thỉnh không cần gọi ta Liễu Hương, Liễu Hương đã chết rồi... Hiện tại ta gọi là Tô Nhượng Hàm, cũng chỉ là Tô Nhượng Hàm. Cho nên... Người không thể ở lại!" Mặc kệ trước kia giữa Liễu Hương và người có khúc mắc yêu hận gì, vậy cũng không có quan hệ gì với Tô Nhượng Hàm ta. Những lời này chính là nàng thân nhiên nói thầm ở trong lòng.

"Tô, Nhượng, Hàm? Không nghĩ tới người mất đi trí nhớ, lại có thể ngay cả dòng họ của mình trước kia cũng đã bỏ đi." Người nam nhân tuấn mỹ đứng trước bàn khẽ nhíu mày, sau khi giọng nói thanh lãnh gần từng tiếng thân nhiên đọc ra cái kia tên, thần sắc có chút trào phúng mở miệng.

Liễu Hương đã chết, là đại biểu ý tứ trí nhớ trước kia của Liễu Hương cũng đã mất đi sao?

Tô Nhượng Hàm đối với châm chọc của hắc công khước miệng không hề rầy, chỉ có chính nàng biết, từ đầu đến cuối nàng đều không có bỏ qua dòng họ của chính mình, nàng vốn là họ Tô, chưa bao giờ vứt bỏ cả.

"Vậy cũng không có quan hệ gì tới người, ngày đó người đã vứt một phong thư cho Liễu Hương, như vậy mặc kệ hôm nay ta là Liễu Hương hay là Tô Nhượng Hàm, thì giữa người và ta cũng đã không còn bất cứ quan hệ gì. Cho nên ta không có nghĩa vụ phải thu lưu người, cho nên mời người mau chóng rời đi." Trong mắt Tô Nhượng Hàm dần dần có vẻ không kiên nhẫn mở miệng.

Một lúc lâu sau, hắc công đầu nhìn nữ tử ôm Mặc nhi ngoài cửa, tuấn nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh chống lại tầm mắt của nàng: "Người thực chán ghét ta, hoặc là nói... Người hận ta? Cho nên mới không đồng ý cho ta ở lại?"

Tô Nhượng Hàm thân nhiên liếc mắt nhìn hắc, chán ghét hắc là thực rõ ràng, về phần hận hắc? Khước miệng giương lên nụ cười lạnh tự giấu, Liễu Hương chết đi có hận hay không nàng không biết, nhưng mà về phần Tô Nhượng Hàm nàng cần gì đi hận một người xa lạ?

Nàng đang muốn mở miệng, Mặc nhi luôn luôn trăn mặc hồi lâu ở trong ngực nàng, lúc này đột nhiên ngừng đầu, hốc mắt lách lách nước, giọng điệu rầu rĩ mở miệng nói: "Mẫu thân... Không thể để cho phụ thân ở lại sao?"

Tô Nhược Hàm còn chưa kịp nói ra lời cự tuyệt, thì nghe được tiếng đập cửa truyền đến từ ngoài cổng...

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái bên ngoài trời đã sáng trưng, lúc này là buổi sáng tinh mơ, chẳng lẽ Phượng Vân Cẩm lại có cái việc gì gấp muốn tìm mình hay sao?? Dù sao theo ý nàng, người nàng quen biết hơn nữa sẽ tới cửa tìm nàng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Phượng Vân Cẩm kia là có khả năng nhất.

Tô Nhược Hàm lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Mặc Tử Khanh một cái, sau đó mới để Mặc nhi xuống đất, sò sò vuốt ve khuôn mặt của bé nhẹ giọng dỗ dành nói: "Mặc nhi ngoan, đi với hân tới nhà ăn ăn bữa sáng trước đi, mẫu thân lập tức sẽ trở lại."

Nhìn bóng dáng Tô Nhược Hàm bước nhanh rời đi, Mặc nhi ủy khuất mím môi, chu cái miệng nhỏ nhắn ập ứng nói: "Nhất định là tên quỷ chán ghét lại đến đây... tranh giành mẫu thân với Mặc nhi đầu là người xấu."

Mặc Tử Khanh nhướn đuôi lông mày, thản nhiên liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái rồi mở miệng: "Mặc nhi... Lại đây..."

Mặc nhi hoàn hồn, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hân, có chút khần trương đứng ở trước mặt Mặc Tử Khanh.

"Phụ thân..."

Mặc Tử Khanh đưa tay nhẹ nhàng ôm Mặc nhi đến trong lòng mình, tránh cho bé đụng vào miệng vết thương rồi mới tùy ý hỏi: "Con ở với mẫu thân đã bao lâu? Vừa rồi quỷ chán ghét con mới nói..."

Bên này Tô Nhược Hàm một bụng buồn bực đi đến sân nhỏ, thời điểm vừa tới cửa, nàng liếc nhìn thấy một bóng người thân nhẹ như chim yến

phi thân tiến vào từ bên ngoài tường viện. Sau khi đối phương thấy nàng đi tới thì nhấp nhấp khóe miệng không hé răng, ngược lại là ở trước mặt nàng mặt ngênh ngang xoay người đi tới trước mở cửa ra, mà ngoài cửa người nọ lại còn là vẻ mặt cười nhẹ đi vào.

Nhìn một màn trước mắt này, Tô Nhược Hàm đầu tròn tròn mắt, thẳng nhai Phượng Thiên này có thể quá coi thường người ta hay không? Hắn leo tường viện nhà mình bị mình chính mắt bắt được, hắn lại còn có thể bình thường coi như là không có việc gì, còn đi mở cửa cho thiếu gia nhà hắn... coi như không nhìn thấy chủ nhân nàng đây đứng ở chỗ này.

Tô Nhược Hàm nhìn thấy Phượng Vân Cẩm tay cầm chiết phiến, nụ cười phát ra càng đáng khinh đi tới trước mặt mình, nàng nhin không được đen mặt mở miệng: "Này, này... Ta nói, chủ tớ hai người các người có hay không..." Có hay không cái gì kia - rất không coi ai ra gì.

Kết quả nàng còn chưa có nói xong, Phượng Vân Cẩm lại tươi cười không thay đổi mở miệng: "Mẫu tử hai người các người ở nhà, chúng ta gõ cửa nửa ngày không thấy người mở cửa, sợ người xảy ra chuyện gì, cho nên mới kêu Phượng Thiên trèo tường mở cửa."

Tô Nhược Hàm khinh bỉ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Người cũng biết là mẫu tử ta và Mặc nhi ở nhà, hành vi của chủ tớ hai người các người như vậy cũng không sợ làm cho người ta gièm pha sao?"

Tươi cười trên mặt Phượng Vân Cẩm dừng một chút, lại có thêm vài phần xấu hổ nở nụ cười cũng không có trả lời.

Ngược lại Phượng Thiên ở một bên thấy thiếu gia nhà mình bị nàng quở trách, có chút ghen khuất ở đó không vui nói thầm: "Có cái gì mà để cho người gièm pha, chứ không phải là trong nhà của người cất dấu nam nhân sợ bị chúng ta nhìn thấy hay sao?"

Vốn là một câu nói vui đùa, nghe vào trong tai Tô Nhược Hàm cũng là vang lên một tiếng "ong", nói ra cũng đúng thật như vậy, giống như trong nhà nàng thật đúng là đang cất dấu một nam nhân ấy nhỉ.

Vào đúng lúc này, chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm không biết khi nào thì chạy tới đi phía trước nàng, nhất là cái mũi của hai người còn đặc biệt linh mẫn đã ngửi được bữa sáng nàng làm đang phát ra mùi thơm. Phụng Vân Cẩm đã sớm làm ra vẻ suất khí (đẹp trai) phe phẩy chiết phiến đi tới nhà ăn lần trước ăn cơm, miệng lại không chút khách khí nói: "Xem ra vận khí không kém, qua đây vừa khéo gặp phải mẫu tử hai người Tô cô nương ăn điểm tâm, đúng lúc hai người ta và Phụng Thiên vội vàng tới đây vẫn còn chưa có ăn điểm tâm, Tô cô nương hẳn là không ngại nhieu thêm hai bộ bát đĩa đi?"

Ở phía sau, khoe miệng Tô Nhược Hàm hung hăng run rẩy vài cái, nếu nàng nói để ý, vậy chủ tớ hai người bọn họ có phải sẽ không ăn hay không? Thực hiển nhiên không có khả năng, bởi vì hai cái tên cật hóa cũng đã chạy tới cửa nhà ăn rồi.

Nhưng mà không biết vì sao, hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên thời điểm đi tới cửa lại đột nhiên đứng ở nơi đó, Tô Nhược Hàm đi ở phía sau bọn họ nên nhìn không thấy tình huống, khó hiểu hỏi: "Sao không đi vào? Đứng trước cửa làm cái gì?"

Vừa vặn phòng trong truyền đến giọng nói mềm mại của Mặc nhi kêu lên: "Mẫu thân mau tới ăn cơm, con và phụ thân đói bụng..."

Không phải chứ?

Phụ thân...???

Phụng Thiên gặp quỷ trùng mắt nhìn nam nhân ngồi ở bên cạnh Mặc nhi trong phòng, sau đó không dám tin quay đầu liếc mắt nhìn Tô Nhược Hàm một cái, nữ nhân này thật đúng là đang giấu một nam nhân ở trong nhà???

Tươi cười trên mặt Phụng Vân Cẩm cứng đờ, mí mắt hơi rũ xuống, một cảm xúc khác thường xẹt qua trong mắt, rất lâu sau mới quay đầu cười nhìn Tô Nhược Hàm mở miệng nói: "Ta nhớ rõ không phải Tô cô nương đã nói mình là quả phụ sao?"

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hai Nam Đối Đáp

Editor: ChieuNinh

Ta nhớ rõ không phải Tô cô nương nói mình là quả phụ sao?

Phượng Vân Cẩm cười nhìn Tô Nhược Hàm, miệng hỏi ra vấn đề làm cho nàng không biết phải trả lời như thế nào, trong lúc nhất thời nàng tròn tròn mắt. Xuyên thấu qua khe hở giữa hai người Phượng Thiên và Phượng Vân Cẩm nàng rõ ràng nhìn thấy, ở trong nhà ăn mỹ nam ngời bên cạnh Mặc nhi đang có thần sắc lạnh nhạt. Mà lúc này mỹ nam kia không chút bị ảnh hưởng bởi người xuất hiện ngoài cửa, vô cùng bình tĩnh tự mình gấp thức ăn cho Mặc nhi...

Lúc này, lúc này... thật ra nàng thà rằng mình thật sự là quả phụ.

Hơn nữa nếu Mặc Tử Khanh không có đột nhiên xuất hiện, Tô Nhược Hàm nàng cũng nguyện ý tiếp tục cống cái danh quả phụ này tiếp tục cuộc sống, dù sao Tô Nhược Hàm cảm thấy cống cái danh quả phụ cũng không có gì không ổn.

Chỉ là nói như thế nào thì Mặc Tử Khanh cũng xem là như chồng trước của mình, hơn nữa Mặc nhi lại ở trước mặt chủ tớ Phượng Vân Cẩm kêu hấn là phụ thân... Điều này làm cho nàng giải thích như thế nào?

Hơn nữa rất nhiều thời điểm, lúc người càng không muốn sự tình phức tạp hóa, cố tình lại có người không như người mong muốn.

Ngay tại thời điểm Tô Nhược Hàm đang xấu hổ không thôi đứng ở nơi đó vắt óc tìm lý do, đột nhiên lại có người lên tiếng...

Miệng đang ăn đồ ăn Mạc Tử Khanh gấp cho, sau khi nghe được Phụng Vân Cẩm nói, Mạc nhi phồng má vẻ mặt tò mò giồn tan hỏi: "Mẫu thân... quả phụ là cái gì hả?"

Ách... quả phụ là cái gì? Chính là phụ thân con chết, ta gọi là quả phụ...

Tô Nhược Hàm có chút rối rắm nhìn Mạc nhi, sao nàng lại không biết lỗi tai của tiểu gia hỏa này nhảy bén như vậy chứ lại nghe được từ quả phụ này đây?

Nàng không mở miệng giải thích, cũng không có nghĩa là mấy nam nhân khác ở đây sẽ không giải thích.

Mắt Phụng Vân Cẩm sụp xuống, thần sắc lóe lên trong đó, khoe miệng lại giương nụ cười lên lần nữa, ý cười đến hàm xúc không rõ nhìn sang Mạc nhi thản nhiên giải thích nói: "Quả phụ chính là nữ nhân đã chết tướng công..." Mà đồng thời khi nói những lời này, thần mắt của hắn lại vẫn dừng ở trên thân của nam nhân đang gấp rau cho Mạc nhi...

"Hả... Mẫu thân, nhưng mà không phải phụ thân vẫn khỏe sao... vậy vì sao hắn nói người là quả phụ nha?" Mạc nhi nghe xong cái hiểu cái không gục gặc cái đầu nhỏ, có chút nghi hoặc cắn đầu, đột nhiên đưa tay chỉ vào Phụng Vân Cẩm bên kia, vẻ mặt khó hiểu quay sang hỏi Tô Nhược Hàm đang chột dạ cúi đầu.

Lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm hận nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay tiểu gia hỏa Mạc nhi này vẫn luôn đối đầu với mình là như thế nào?

Tại sao nó cứ nín chặt không tha mình đây?

Tuy rằng nàng thực chán ghét nam nhân Mạc Tử Khanh này, nhưng mà hành vi nguỵên rủa người khác chết nói như thế nào cũng là không đúng, nhất là bây giờ còn bị người khác vạch trần trước mặt, nàng chột dạ rồi...

Phát hiện Mạc Tử Khanh trước bàn cơm bên kia vẫn không hé răng, Tô Nhược Hàm cắn chặt răng nói: "Phụ thân con không chết, nhưng mà hiện

tại với mẫu thân mà nói hắn cũng không khác gì đã chết, thậm chí còn không bằng đã chết sạch sẽ, cho nên mẫu thân coi như là quả phụ."

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Nhược Hàm cảm thấy sau khi mình nói câu này xong, cảm giác độ ẩm trong phòng đột nhiên giảm xuống vài độ, nhưng mà kỳ quái là, tươi cười trên khóe miệng Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh nàng giống như lại cao lên vài phần.

Sau khi Mặc nhi nghe xong căn cứ đưa không hé răng, nhưng mà đôi mắt to đen nhánh lúc này lại lặng lẽ liếc qua Mặc Tử Khanh đang ngồi bên cạnh mình. Thời điểm phát hiện sắc mặt của phụ thân giống như càng ngày càng lạnh, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, cả người lặng lẽ tuột xuống ghế, đợi đến khi đứng vững trên mặt đất Mặc nhi đột nhiên nói: "Mẫu thân... Mặc nhi ăn xong rồi, con và Tiểu Bạch đi chơi." Nói xong không đợi mấy người lớn ở đây phản ứng, bé đã nhanh như một làn khói đi theo bên cạnh Tiểu Bạch chạy tới Mai Lâm ở hậu viện.

Tô Nhược Hàm chớp mắt, kinh ngạc nhìn Mặc nhi chạy trốn chết, nó, nó... sau khi nó châm thuốc nổ cho mình, bản thân lại có thể chạy nhanh như chớp, dựa vào... tên trứng thối này, thằng con bất hiếu... dám bỏ lại lão nương của mình còn bản thân thì chạy nạn.

Mà sau khi Mặc nhi biến mất, nam nhân ngồi trước bàn khẽ nâng đầu, một đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng không gợn sóng chống lại ánh mắt hơi hơi chột dạ của Tô Nhược Hàm, môi mỏng hé mở lạnh lùng mở miệng: "Ta còn không biết, thì ra phu nhân ngóng trông ta chết như vậy??"

Tô Nhược Hàm đứng ở đó biểu tình ngưng đọng cong môi: "Ách... Kia, cái kia... Người suy nghĩ nhiều." Tuy rằng rất muốn, nhưng mà nàng cũng không dám gạt đầu ở trước mặt của hắn, hơn nữa nàng chỉ cảm thấy dùng danh nghĩa quả phụ này rất tốt mà thôi. Trong lúc nhất thời nàng có chút chột dạ, vẫn còn chưa có phản ứng kịp Mặc Tử Khanh gọi nàng là phu nhân.

Ngược lại là Phượng Vân Cẩm đứng ở bên cạnh nàng, khi nghe được hai chữ phu nhân do nam nhân áo trắng trước bàn nói ra, tay cần chiết

phiến hơi khần trương, trong con người đen nhánh có lãnh ý chợt lóe rồi biến mất. Đợi đến khi hoàn hồn lại, tươi cười trên mặt hắn không giảm trái lại còn tăng đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, mày khẽ nhướn cười nhìn Mạc Tử Khanh mở miệng nói: "Phu nhân? Nói như vậy... Người chính là tướng công xem như đã chết trong miệng Tô cô nương hả?"

Hai mắt Mạc Tử Khanh hơi híp lại, tầm mắt nguy hiểm nhìn kỹ nam nhân vẻ mặt tươi cười trước mắt, tay cầm đũa hơi hơi dùng sức...

Khiêu khích, đây quả thực là trắng trợn khiêu khích...

Phượng Thiên đứng ở phía sau Phượng Vân Cẩm, lúc này không kìm chế mà đưa tay đến bên hông mình, tay đặt ở trên vũ khí, chuẩn bị động thủ với nam nhân kia nếu bị thiếu gia nhà mình chọc giận, hắn phải làm ra bảo hộ trước tiên.

Lúc này Phượng Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình, hắn cũng không rõ, vì sao thiếu gia phải đi khiêu khích nam nhân kia. Nam nhân áo trắng trước mắt này vừa thấy liền biết có quan hệ nào đó với nữ nhân Tô Nhượng Hàm. Hơn nữa tiểu quý Mặc nhi kia còn gọi hắn là phụ thân, mà nam nhân này còn gọi Tô Nhượng Hàm là phu nhân... Như vậy quan hệ còn không sáng tỏ sao? Vì sao thiếu gia nhà mình cần phải đến khuấy đảo vùng nước đục này?

Cho dù nữ nhân này có tốt như thế nào, thì nàng cũng là một người có con còn có tướng công được không?

Vốn nghĩ đến nàng là một quả phụ, thiếu gia nhà mình có hứng thú với nàng Phượng Thiên cũng cảm thấy thực sự không ổn. Hiện tại biết căn bản cái nữ nhân này không phải là quả phụ, nàng là người có tướng công... Phượng Thiên lại có thêm vài phần không hài lòng với Tô Nhượng Hàm, nàng là một người có tướng công có con trai, không có việc gì để làm hay sao mà còn trêu chọc thiếu gia nhà mình?

Nếu Tô Nhượng Hàm biết được suy nghĩ của Phượng Thiên, nàng nhất định hô to oan uổng.

Tô Nhược Hàm không chú ý tới sóng ng ầm bắt đầu khởi động của ba nam nhân ở đây, khi Ph ượng Vân Cầm ng ẩ vào trước bàn, nàng cũng đi đến trước bàn, còn chưa có ng ẩ xuống thì nghe được Ph ượng Vân Cầm nói, mới đột nhiên phản ứng kịp.

Nàng kinh ngạc mở miệng: "Phu nhân?? Mạc Tử Khanh đâu người bị thương rồi hả? Người đã sớm cho ta một phong h ư thư, hiện tại chúng ta đúng là một chút quan hệ cũng không có, làm sao người gọi ta là phu nhân?"

Theo câu một phong h ư thư khi nàng nói ra miệng, phản ứng của mấy người ở đây hoàn toàn khác nhau.

Mạc Tử Khanh là ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, trên dung nhan tuấn mĩ có vẻ không vui.

Nữ nhân này phải sạch quan hệ, làm cho sắc mặt của Mạc Tử Khanh lạnh đi vài phần, môi mỏng mím thành đường thẳng. Tâm mắt nhìn lướt qua nam nhân đối diện cười đến giống như con h ồ ly, hành vi phải sạch của nàng, là vì nam nhân trước mắt này??

Tay Ph ượng Vân Cầm đang phe phẩy cây quạt hơi hơi dừng một giây, sau khi hoàn h ần tay không tự chủ được mà khi phe phẩy cây quạt lại thoáng nhẹ nhàng hơn. Trong đôi mắt đen như mực có sự ấm áp, khóe miệng giương lên, đôi mắt nheo lại thành trăng rằm làm cho người ta không khó nhìn ra tâm tình hẳn đang rất h ớn h ỉ.

Mà còn lại Ph ượng Thiên thì không dám tin nhìn nàng một cái, hiện tại sự không hài lòng của hắn đối với Tô Nhược Hàm càng lớn hơn nữa... Nàng lại là một nữ nhân bị h ư bỏ, hơn nữa... sau khi bị h ư, nàng lại còn giấu ch ờng trước ở nhà, nè, nè...

Mạc Tử Khanh nhẹ nhàng buông đũa trong tay, ng ẩ đầu mắt lạnh nhìn Ph ượng Vân Cầm đối diện mở miệng nói: "Mạc Tử Khanh...phụ thân của Mặc nhi, của nàng..." (trong tiếng Hoa, họ dùng từ sở hữu đi trước danh từ nên mới có câu này, ý tứ của MTK là: của nàng phụ quân dịch sang thành phu quân của nàng. Cho nên trong câu nói trên có chút khó hiểu là vậy.)

Còn chưa có nói xong, Tô Nhược Hàm ở một bên đã đánh gãy lời hấn, cong khöhe miệng giọng nói lạnh lùng: "Chờng trước của ta..."

Lời vừa ra khỏi miệng, mắt Mạc Tử Khanh lại híp lại vài phần.

Mà Phụng Vân Cầm lại nở nụ cười...

"Thiếu, thiếu gia..." Nhìn tâm tình thiếu gia nhà mình rõ ràng vô cùng tốt, Phụng Thiên mím môi không quá tán đờng muốn mở miệng, kết quả nói còn chưa nói xong, thì đã bị Phụng Vân Cầm mở miệng đánh gãy hoàn toàn.

Chỉ thấy Phụng Vân Cầm vung tay thu hỡ chiết phiến trong tay, về mặt cười nhẹ nói: "Phụng Vân Cầm! Là phía đối tác của Tô cô nương, đờng thời... Cũng là... người theo đuổi... của nàng "

"Phốc... Khụ, khụ khụ..." Tô Nhược Hàm đang bưng một chén cháo uống, bị ba chữ cuối cùng "Người theo đuổi" của Phụng Vân Cầm làm cho cả kinh phun ra ngụm cháo dùng sức ho khan. Phụng Thiên xui xẻo đang ng ấ ở đối diện với nàng hoàn toàn gặp tai ương, trên mặt và tóc đầu dính hạt cơm... Hoàn toàn làm cho Phụng Thiên tối đen mặt mày.

Hiện tại nàng cũng không có tâm tư đi quản Phụng Thiên đen mặt muốn giết người, ngược lại là vô cùng khiếp sợ nhìn về phía Phụng Vân Cầm, hôm nay đầu của con cáo mặt cười này cũng bị động kinh sao? Hấn, hấn, vừa rồi hấn nói cái gì ấy nhỉ?... Người theo đuổi?

Gặp quỷ đi, khi nào thì hấn biến thành người theo đuổi của mình rồi hả???

Nghe xong Phụng Vân Cầm tự xưng là người theo đuổi Tô Nhược Hàm, trên gương mặt lạnh lùng của Mạc Tử Khanh lộ ra một chút châm chọc cười lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn sang Tô Nhược Hàm một cái sau đó mới lại nhìn hấn nhíu mày hỏi: "Người đã là người theo đuổi của nàng, chẳng lẽ ngay cả thân phận chân thật của nàng người cũng không biết?"

"Hơn nữa... Nếu ta không có nhớ lần... cái tên Phượng Vân Cẩm này, hẳn là con trai độc nhất của Phượng Cửu Thiên nhà giàu nhất Phượng Lan quốc, Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc đúng không? Trước hết không bàn tới nàng là Liễu Hương nữ nhi của Liễu gia là đối thủ một mất một còn của người trên thương trường, mà với thân phận của người... Người cảm thấy, người có thể ở cùng một chỗ với một nữ nhân bị hưu bỏ sao? Trước không nói đến cái gì mà cưới làm chính phi gì đó, chỉ sợ ngay cả cưới về làm thiếp, chắc chắn cũng không thể được đi?" Mạc Tử Khanh lạnh lùng cười nhìn Phượng Vân Cẩm và Tô Nhược Hàm trước mắt, nhất là khi nhìn về phía nàng, trong mắt có tức giận khó nén, một chút tức giận chính hắn cũng không có phát hiện.

Thật ra Tô Nhược Hàm không bị lời nói của Mạc Tử Khanh chọc giận, bởi vì nàng vốn chính là bị hưu bỏ, hơn nữa... Nàng và Phượng Vân Cẩm căn bản không có hòa hợp gì cả, nàng mới không quan tâm vấn đề thân phận cách xa của hai người, nhưng mà...

Con trai duy nhất của nhà giàu có nhất, Tiêu Dao tiểu vương gia???

Tô Nhược Hàm ngoài ý muốn nhìn về phía Phượng Vân Cẩm, không ngờ tới thân phận của thằng nhãi này lại hiển quý như vậy?

Tiêu Dao tiểu vương gia... Chẳng lẽ hẳn cha là một Vương gia nào đó của Phượng Lan quốc? Khó trách... Khó trách hẳn lại dùng họ Phượng là dòng họ của hoàng gia Phượng Lan quốc... Chỉ trách nàng không biết gì đối với triều đại nơi này, cho nên vẫn không phản ứng kịp với vấn đề mấu chốt.

Khi Mạc Tử Khanh nói ra thân phận chân thật của bản thân cũng là lúc, tươi cười trên mặt Phượng Vân Cẩm đã chậm rãi thu lại, mà lúc này Phượng Thiên ở phía sau hắn tay phải đã cầm chặt chuôi kiếm bên hông.

Thật lâu sau đó, trên mặt Phượng Vân Cẩm lại khôi phục tươi cười lần nữa mở miệng: "Ha ha... Không nghĩ tới người có hiểu biết đối với ta như vậy? Nhưng mà ta nghĩ... chuyện không có đi thử qua, ai mà biết được? Hơn nữa... Mặc nhi đáng yêu như vậy, ta nghĩ phụ thân của ta, lão nhân gia hẳn nhất định sẽ càng yêu thích có một tôn tử như vậy."

Sắc mặt Mạc Tử Khanh đổi đổi, tay đặt ở bên hông hơi hơi dùng sức nắm chặt thành quy`ên, Mặc nhi là con của hấn...

Lúc này Tô Nhược Hàm có chút bất đắc dĩ xoa xoa huyết thái dương, trong lúc hai nam nhân đối đáp nàng đã nhìn ra, nhưng mà nàng rất muốn nói một câu, các người cầu đến véo đi mà có từng hỏi qua ta hay không?

Hơn nữa... Mặc nhi là con của mình, Phượng Vân Cẩm, lão cha của người có thích hay không thì có quan hệ gì với ta đâu hả?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ... Khụ...

Dưới đây là Tiểu Vũ (tg) rảnh rồi bị đứt gân não, chút tệ hại nho nhỏ...

Một ngày nọ Mặc nhi rất là vui vẻ chạy đến trước mặt Mạc Tử Khanh: "Phụ thân... Cái tên quỷ chán ghét kia chỉ vào mẫu thân nói nàng là kẻ trộm..."

Mạc Tử Khanh mắt lạnh híp lại, lập tức hỏi: "Hấn có nói nương con trộm cái gì không?"

Mặc nhi gãi gãi đầu, h ồi tưởng cả buổi sau đó mới nghiêm trang đáp: "Cái tên quỷ chán ghét kia nói mẫu thân trộm tim của hấn..."

Sau khi nói xong Mặc nhi lại b ần ch ần hỏi: "Phụ thân... người không có tim còn có thể sống được sao?"

Mạc Tử Khanh lập tức đen mặt.

Mà sau khi hỏi xong, Mặc nhi phát hiện lão cha nhà mình đã sớm như cơn gió lao ra khỏi phòng...

N năm v ềsau, Mặc nhi mới biết được, té ra tim này không phải tim kia...

Hết chương 51 .

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tìm Tới Cửa

Editor: ChieuNinh

Từ một câu nói kia của Phượng Vân Cẩm, Mạc Tử Khanh ở đối diện cũng không cách nào tiếp tục duy trì thần sắc lạnh nhạt trên mặt, trong con ngươi tối đen thâm thúy chỉ còn lại có hàn ý rét lạnh đến thấu xương.

Thật lâu sau, Mạc Tử Khanh ngẩng đầu nhìn Phượng Vân Cẩm sau đó lạnh lùng mở miệng nói: "Mặc nhi là ta..." con trai của ta...

Lời còn chưa dứt, liền bị tiếng rống giận dữ của Tô Nhược Hàm đánh gãy: "Đủ rồi!!"

Bị bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai nam nhân trên bàn cơm ảnh hưởng, lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm tức giận bùng bùng, đen mặt sau khi hét lên một câu "Đủ rồi", nàng trực tiếp vỗ bàn một cái "bốp" đứng lên giận dữ hét: "Ta nói... Các người có yên hay không?" Nhưng mà... Nàng chụp cái bàn thì rất là có khí thế, nhưng mà... Tay nàng đau quá a!!!

Hai người đàn ông này thật sự là rất không rõ ràng lắm tình huống, đấu đá lẫn nhau mà cũng không nhìn xem mình đang ở trên địa bàn của ai, trực tiếp coi thường chủ nhân là nàng đây, ở trước mặt của nàng mặt mà bắt đầu tranh đấu... Quá đáng nhất là, ngọn nguồn hai người đấu với nhau lại chính là nàng và Mặc nhi...

Chẳng lẽ bọn họ cũng không hỏi một chút hai đương sự là nàng và Mặc nhi???

Nhất là thằng nhãi Phượng Vân Cầm này... Tô Nhược Hàm cũng không rõ, đang yên đang lành vì sao hắn phải chọc tức Mạc Tử Khanh, giữa nàng và hắn rõ ràng là trắng trong thuần khiết. Vì sao hôm nay Phượng Vân Cầm cần phải nói ra những lời ái muội không thôi đến đây?

Đối với nam nhân Mạc Tử Khanh này, mình cũng chỉ là một khí phụ bị hắn hưu bỏ mà thôi, có cái gì tốt mà tranh đấu? (khí phụ: người bị chôn ruồng bỏ)

Hiện tại Tô Nhược Hàm nàng dám nắm tóc mình mà thề, bản thân hắn sẽ tranh đấu với Phượng Vân Cầm, chẳng qua là vì cảm thấy nàng thân là phu nhân trước kia của hắn, đột nhiên lộ ra một nam nhân nói là người theo đuổi nàng, hơn nữa vừa rồi nàng lại cực kì không cho hắn mặt mũi, cho nên hắn mới có những hành vi khác thường sau đó.

Diễn hình chính là cái loại này, bản thân mình không cần người hay vật đó, nhưng người khác cũng đừng hòng có được... Diễn hình chủ nghĩa đại nam tử.

Chỉ hy vọng hắn sẽ không đại đột có... cái ý tưởng không chiếm được thì hủy đi. Bằng không Tô Nhược Hàm nàng sẽ cho hắn biết, nàng không phải là quả hồng mềm, không dễ xoa nắn như vậy đâu.

Hai người đàn ông trước mắt này, hiện tại có phải cảm thấy Tô Nhược Hàm nàng quá mức dễ nói chuyện hay không???

Trên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tô Nhược Hàm biểu lộ một chút ý cười lạnh lùng trào phúng, đột nhiên nhanh chóng bắt tay vào thu dọn bát đĩa.

"Hai vị đã có chuyện nói không hết, thứ cho nhà của ta miếu nhỏ không thể chiêu đãi nhị vị, các người đổi địa phương khác tiếp tục "Tán gẫu" đi, như thế nào? Nếu có thể... thậm chí các người có thể chuẩn bị tốt một bầu rượu ngon thức ăn ngon vừa ăn vừa nói chuyện..." Không vừa ý nhau muốn ra tay quá nặng cũng không sao cả.

Hai người Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh bởi vì hành vi của nàng, t ần mắt đầu chuyển dời đến trên người của nàng. Hai người lại ăn ý m ười phần nh ều m ầy nhìn v ề phía nàng, nhất là Phụng Vân Cẩm kia, lúc này nhanh chóng thu li ếm th ần sắc ác li ệt khi gi ằng co v ới Mạc Tử Khanh, v ề mặt tho ảng hi ện v ề vô tội chớp chớp nói: "Nhưng mà ta còn chưa ăn mà..."

Phụng Thiên đứng ở phía sau Phụng Vân Cẩm chịu không nổi tr ường mắt xem thường, thiếu gia người tranh đấu cũng n ỏi, lúc này vẫn còn nhớ thương ăn uống???

Hơn nữa Phụng Thiên thật sự rất muốn hỏi một câu... Thiếu gia à, chẳng lẽ ngài không có nhìn thấy mặt của nữ nhân Tô Nhược Hàm này đã muốn đen như đáy n ỉ r ỉ sao? Lúc này sẽ còn có ai quản người ăn hay chưa ăn?

Tô Nhược Hàm nhìn thấy v ề mặt vô tội kia của Phụng Vân Cẩm nháy mắt v ới mình, mà còn Mạc Tử Khanh ở một bên lại giống như là mắt lạnh và dao nhỏ h ầu hạ mình, nhất thời nàng lại là một trận đại hỏa: "Phụng thiếu gia... Tiêu Dao tiểu vương gia... Ngài vẫn nên trở v ề Hương Phiêu Trai của ngài mà ăn món ngon vật quý đi thôi, cơm rau dưa ta làm sao lại có thể vừa miệng tôn quý của lão nhân gia ngài?"

Th ần sắc vô tội của Phụng Vân Cẩm cứng đờ, tươi cười trên mặt ngượng ngùng cong môi: "Nhưng mà... Ta cảm thấy người làm đ ồ ăn này còn m ỹ vị hơn cao lương m ỹ vị nữa." Những lời này tuyệt đối không đáng tin.

Tô Nhược Hàm khinh thường nhếch miệng không hé răng, động tác thu thập bát đĩa trong tay cũng không ngừng.

Cho dù khen tài nấu nướng của nàng, hi ện tại nàng cũng không muốn nghe, thứ cho không thể tiếp đãi!

Bên cạnh, Mạc Tử Khanh thấy Tô Nhược Hàm mở miệng đ ối người, thì sắc mặt khôi phục một chút độ ấm, th ản nhiên li ếc mắt nhìn Phụng Vân Cẩm một cái giọng nói lạnh lùng: "Tiêu Dao tiểu vương gia đi thông thả..."

Mà Phượng Vân Cầm nghe vậy, tay gắt gao nắm chặt chiết phiến, sau đó, ngẩng đầu nguy hiểm trừng mắt liếc nhìn Mạc Tử Khanh một cái.

Mạc Tử Khanh vừa thốt lên xong, nhất thời tự rước lấy họa... ánh mắt ăn thịt người của Tô Nhược Hàm trừng qua...

Nhưng mà sau khi nhìn thấy sắc mặt Tô Nhược Hàm, Phượng Vân Cầm thông minh trăn mặc không hé răng, quả nhiên liền nghe được Tô Nhược Hàm nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: "Mạc đại thiếu gia... ta cũng không tiền người, thời gian ăn điểm tâm đã chấm dứt, chưa ăn no thì về địa bàn của người ăn đi!" Nam nhân này thật đúng là tự đại, ngỗ ở trên địa bàn của nàng mà còn kiêu ngạo cái gì? Chẳng lẽ hắn đã quên, nàng đã sớm nói để cho hắn cơm nước xong thì rút đi sao?

So sánh với vẻ mặt tức giận của Mạc Tử Khanh, Phượng Vân Cầm lại hí mắt vui sướng khi người gặp họa, hắn liếc liếc mắt Mạc Tử Khanh mặt đen một cái, tâm tình sung sướng khế nhếch khóe miệng.

Tám lạng nửa cân... Mạc Tử Khanh hắn cũng không có chỗ nào tốt hơn so với mình, đầu giống nhau là bị đuổi ra khỏi nhà... Hơn nữa mình đến tìm Tô Nhược Hàm đúng là muốn nói chuyện làm ăn kiếm tiền, hắn là sẽ không thực sự bị đuổi ra khỏi nhà mới đúng đi?

Bên ngoài nhà ăn, bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi tóm chặt da lông thật dài của Tiểu Bạch ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu Bạch... Người nói hai người là cái tên quỷ chán ghét kia và phụ thân có thể đánh nhau hay không hả?"

Tiểu Bạch đưa đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Mặc nhi, thuận tiện cuốn luôn bánh ngọt hoa quế Mặc nhi cầm ở trong lòng bàn tay sau đó trăn thấp ngao ô vài tiếng, về phần là ý tứ gì thì để cho Mặc nhi tự mình tưởng tượng đi.

Lúc này Mặc nhi giấu thân ở ngoài cửa còn cái đầu nhỏ thì ở đó vụng trộm nhìn xung quanh, sắc mặt của phụ thân có vẻ như thực dọa người...

Hơn nữa, sắc mặt của mẫu thân giống như cũng thực dọa người a...

Vốn tưởng rằng Mạc Tử Khanh sẽ tức giận, nhưng sau khi hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Tô Nhược Hàm hồi lâu, thì hắn chỉ là lạnh lùng nói một câu: "Ta tạm ở nơi này..."

"Không có cửa đâu!" Tô Nhược Hàm nổi giận.

Mạc Tử Khanh thờ ơ: "Mặc nhi..."

Tô Nhược Hàm phẫn nộ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Mặc nhi là con ta, người đừng hòng cứng rắn mang nó đi..."

"Nó cũng là con ta... Người đừng quên, chính người đã nói Liễu Hương trước kia đã chết, hiện tại người chính là Tô Nhược Hàm, ta là phụ thân của Mặc nhi, mang nó đi thì có cái gì không đúng?" Mạc Tử Khanh thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, tầm mắt hơi quét bên kia cửa một cái khó nhận ra, nơi đó có một bóng dáng nho nhỏ đang âm thầm né tránh.

"Người..." Tô Nhược Hàm tức đến sắc mặt đỏ lên, nhưng mà trong lúc nhất thời lại không biết làm sao bây giờ, thật muốn vung tay đập tới khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Mạc Tử Khanh cho nó nở hoa.

Nếu Mạc Tử Khanh cứng rắn muốn dẫn Mặc nhi đi, nàng phải làm cái gì bây giờ?

Ở cổ đại nam tử hưu thê, hình như đứa nhỏ đâu ở lại nhà chồng, cho dù là gặp quan, nàng có thể đấu lại Mạc Tử Khanh sao?

Sau khi Phượng Vân Cẩm nghe được hai người nói chuyện thì âm thầm sờ sờ cằm của mình, đột nhiên mở miệng ngắt lời nói: "Ta nghĩ Liễu gia hẳn là sẽ không để cho đứa nhỏ chảy dòng máu Liễu gia bị mang đi đi? Hơn nữa chẳng phải đúng lúc này người Liễu gia đang ở trong Lâm Lan thành sao? Bọn họ lại còn dùng một số tiền lớn treo giải thưởng tìm tung tích mẫu tử các người." Nhất là tính tình hai huynh đệ kia, thấy thế nào cũng không giống như là người không bao che cho người thân...

Hơn nữa, Liễu gia vốn cần bức họa đang treo giải thưởng số tiền lớn tìm kiếm mẫu tử các nàng, nếu bọn họ biết được tung tích của mẫu tử Tô

Nhược Hàm...

Nếu nàng là nữ nhi Liễu gia, mà Liễu gia lại trả giá lớn như vậy để tìm nàng, không biết vì sao lúc trước nàng lại để cho mình thay nàng giấu giếm đi tung tích của nàng và Mặc nhi đây?

Bởi vì Phượng Vân Cẩm nói, Tô Nhược Hàm lại một lần nữa nghe được từ ngữ mẫn cảm Liễu gia này...

Giống như Mặc Tử Khanh nói một câu với Phượng Vân Cẩm, trước tiên mặc kệ thân phận nàng là nữ nhi Liễu gia là đối thủ một mất một còn trên thương trường của người...

Liễu gia...

Chẳng lẽ Phượng Vân Cẩm cũng nhận thức người Liễu gia nhà mẹ đẻ của Liễu Hương?

Hơn nữa hẳn nói người Liễu gia đã ở trong Lâm Lan thành??

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn về phía Phượng Vân Cẩm, trong mắt có nghi hoặc, nhưng mà còn có một chút đề phòng: "Làm sao mà biết người Liễu gia đang ở Lâm Lan thành? Người đã sớm biết quan hệ của ta và Liễu gia?" Chẳng lẽ Phượng Vân Cẩm đã sớm biết được thân phận của nàng, hẳn vẫn luôn lừa gạt nàng??? Dù sao Mặc Tử Khanh cũng đã nói, Phượng Vân Cẩm và Liễu gia lại là đối thủ một mất một còn trên thương trường.

Phượng Vân Cẩm nhún vai không trả lời, nhưng mà Phượng Thiên ở bên cạnh khi nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của nàng, nhất thời có chút bất bình thay cho thiếu gia nhà mình, cũng lập tức tức giận mở miệng: "Cần bức họa tìm người bên trong đó có một đám chính là người Liễu gia, hơn nữa lúc trước là người nói như thế nào thì còn nhớ rõ đi? Thiếu gia của ta còn hỏi qua người, chẳng lẽ không muốn biết là ai đang tìm người, là chính người đã cự tuyệt. Hơn nữa... Từ đầu tới cuối, người cũng không có nói qua người họ Liễu... Hừ, ai biết quan hệ của người và Liễu gia?"

"Thực xin lỗi... Ta không phải cố ý hoài nghi của các người, bởi vì... Ta căn bản không nhớ rõ người và việc trước kia, bao gồm Mặc nhi... Ta cũng mới biết được ngày hôm qua, thì ra nó là con trai thân sinh của ta." Bị Phụng Thiên sảng giọng một trận, ngược lại Tô Nhược Hàm đã thu hãm vẻ hoài nghi vừa rồi, xin lỗi giải thích vài câu, thuận tiện bắt đầu lo lắng đến chuyện mẫu chốt.

Nàng căn bản không biết người nhà Liễu Hương là ai, càng không biết bọn họ đối Liễu Hương như thế nào...

Bởi vì thời điểm xuyên qua đến đến nơi đây, thì biết được thân thể này là bị nhà chồng hưu bỏ mà đi thất cố. Vào lúc đó suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là, một nữ nhân bị hưu bỏ không có về nhà mẹ đẻ mà ngược lại là đi tìm cái chết, vậy có lẽ người nhà mẹ đẻ cũng không được tốt lắm. Có điều nàng vẫn luôn không có nghĩ tới cần phải tiếp xúc cùng với người nhà mẹ đẻ của Liễu Hương...

Nhưng hiện tại nghe Phụng Vân Cẩm nói tới, bên trong một nhóm người tìm kiếm nàng và Mặc nhi còn có Liễu gia, lại còn dùng số tiền lớn treo giải thưởng, vậy...

"Ý tứ của người là... người mất trí nhớ?" Chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên đều là ngoài ý muốn nhìn về phía nàng.

Bọn họ cho rằng là nàng không muốn để cho người ta biết thân phận chân thật của nàng mới nói nàng là Tô Nhược Hàm, kết quả...

Ở thời điểm chủ tớ Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên hỏi Tô Nhược Hàm nàng bị mất trí nhớ, Mặc Tử Khanh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tô Nhược Hàm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một ít manh mối, lại phát hiện chẳng qua là thần sắc nàng bình tĩnh gạt đầu.

"Ừ... Mất trí nhớ."

"Vậy hiện tại người tính toán như thế nào? Có muốn thông báo cho người Liễu gia tung tích của người và Mặc nhi không? Lúc ấy không biết quan hệ của người và Liễu gia, cho nên cũng không có nói cho người... Lão

gia tử Liễu gia, cũng chính là phụ thân của người... Hắn giống như thực lo lắng cho người." Phụng Vân Cẩm liếc liếc mắt nhìn sang Mạc Tử Khanh một cái, quay đầu nhìn chăm chú Tô Nhược Hàm hỏi. Hơn nữa hắn muốn nói là, nếu Mạc Tử Khanh thật muốn cứng rắn mang Mặc nhi đi, tốt nhất vẫn là thông báo cho người Liễu gia tới đây thì có vẻ tốt hơn, ít nhất như vậy nàng còn có chỗ dựa vào.

Tô Nhược Hàm nhú mào có chút khó xử, nàng không muốn Mặc nhi bị mang đi, nhưng mà lại không biết đối mặt với người nhà Liễu Hương như thế nào... Dù sao chính nàng cũng không phải là Liễu Hương chân chính.

Không đợi Tô Nhược Hàm trả lời, Mạc Tử Khanh ở một bên vẫn trằn trọc mãi lâu lại thản nhiên mở miệng nói: "Không cần làm đi đầu thừa, tin tưởng bọn hắn đã sắp đến rồi."

Vừa dứt lời, bên ngoài phòng là một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên, giọng nói giòn giã của Mặc nhi liên tục truyền đến: "Mẫu thân... Có người đang gõ cửa..."

Tô Nhược Hàm kinh ngạc đứng ở nơi đó, ai tới rồi hả???

Chẳng lẽ là bọn họ trong miệng Mạc Tử Khanh??

Người Liễu gia sao??

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Gặp Người Nhà Mẹ Đẻ

Editor: ChieuNinh

Liều gia...

Nàng c ần phải đối mặt với bọn họ như thế nào đây??

Hơn nữa... thái độ lúc này của Mạc Tử Khanh, Tô Nhược Hàm có chút nắm không rõ, chỉ cảm thấy hắn cũng không c ần phải thật sự muốn cưỡng chế mang Mạc nhi đi mới đúng, chỉ là... Nam nhân không biết xấu hổ này muốn lấy cớ mang Mạc nhi đi để nàng đ ồng ý cho hắn ở lại mà thôi...

Nhưng mà Phượng Vân Cầm lại đề cập tới Liều gia, ngược lại làm cho Tô Nhược Hàm nhất thời không biết nên làm ra quyết định gì.

Dù sao Liều gia này cũng là nhà mẹ đẻ của thân thể Liều Hương nàng, hơn nữa đối phương còn đang tìm nàng. Nếu như có một ngày Mạc Tử Khanh thật sự muốn tranh đoạt Mạc nhi với mình, nếu nàng có một hậu thuẫn, có phải ph ần thắng lại muốn lớn hơn một chút hay không đây?

Nhưng vấn đề nàng lo lắng cũng còn chưa xong, rốt cuộc có nên thông báo cho Liều gia tung tích của mình và Mạc nhi hay không, thì Mạc Tử Khanh lại là vẻ mặt lạnh nhạt nói bọn họ rất nhanh sẽ tới, mà thực hiện nhiên bọn họ trong miệng hắn, không thể nghi ngờ là nói người Liều gia. Hiện tại nàng có một bụng lửa giận, Mạc Tử Khanh này có phải rất tự chủ trương hay không, chuyện của nàng hắn dựa vào cái gì mà quyết định thay nàng đây???

Chuyện không có khéo nhất, chỉ có càng khéo hơn... Mặc Tử Khanh vừa nói xong, bên ngoài liền có người đang gõ cửa.

Trong lúc nhất thời khi Tô Nhược Hàm cũng còn chưa phản ứng kịp, bên kia Mặc nhi và Tiểu Bạch đã sớm rất là vui vẻ đi mở cửa.

Bởi vì vừa rồi không khí trong nhà ăn rất quỷ dị, Mặc nhi ở bên ngoài lại còn vô cùng khẩn trương, sợ phụ thân mình và tên quỷ chán ghét kia đánh nhau. Nhất là nhìn thấy ánh mắt của mẫu thân như hận không thể ăn thịt phụ thân, trái tim nhỏ bé của Mặc nhi sợ tới mức nhảy thình thịch thình thịch... Lúc này đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa, trong lúc nhất thời cũng quên luôn ngày thường Tô Nhược Hàm hay dạy bé, người không biết thì trăm ngàn lần không được mở cửa.

Khi Mặc nhi giơ tay thông báo vào trong nhà ăn với Tô Nhược Hàm một tiếng là có người gõ cửa, cũng không đợi Tô Nhược Hàm kịp ngăn cản, Mặc nhi đã vọt tới cửa chính trong viện, dùng sức kiễng mũi chân kéo ra thanh chắn để mở cửa ra...

Khi cửa mở ra, mấy người ngoài cửa và Mặc nhi ở trong cổng đứng thời cùng sửng sốt.

Mãi một lúc lâu sau Mặc nhi cũng không có phục hồi tinh thần lại, mà người bên ngoài thời điểm nhìn thấy bé cũng đều sửng sốt tại đó...

Này, sao Mặc nhi lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là ảo giác?

Mãi cho đến khi Tiểu Bạch ở bên cạnh Mặc nhi đột nhiên nhe răng gầm nhẹ, toàn bộ thân mình đột nhiên vọt tới che chắn trước người của Mặc nhi, gầm nhẹ muốn nhào lên công kích mấy người bên ngoài, lúc này Mặc nhi mới đột nhiên hoàn hồn kêu lên: "Tiểu Bạch không được..."

Khi Mặc nhi nhẹ giọng mềm mại ngăn cản, Tiểu Bạch không cam lòng ngừng lại, trăn trăn ngao ô hai tiếng rồi mới lại trở về trước người Mặc nhi, đôi mắt tỏa ra sự trăn trăn nhìn mấy người bên ngoài.

Lúc này Mặc nhi có chút khấn trương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút chột dạ vắn ngón tay nhỏ bé kêu lên: "Ngoại, ông ngoại... cậu cả, cậu út..."

Mà người ngoài cửa, bởi vì Mặc nhi mở miệng cũng đều phục hồi tinh thần lại, bọn họ nhìn thấy chính là thật sự, cũng không phải ảo giác.

"Mặc nhi? Con, sao con lại ở trong này?" Lúc này Liễu Phong Viêm dụi dụi hai mắt của mình, cả kinh đến cảm cũng muốn rơi xuống đất, một vẻ như gặp quỷ trùng mắt nhìn tiêu tử trước mặt kia.

Tìm Mặc nhi khắp nơi không có kết quả, rõ ràng lại gặp được ở trong này?

Vậy, không phải Hàn Lệ nói người trong tòa nhà này có tin tức nhị tỷ nhà mình!

Nhưng mà hắn cũng không có nói là Mặc nhi cũng ở trong này a...

"Cái gì? Thật là Mặc nhi?" Liễu Thiên Nguyên ở phía sau Liễu Phong Viêm khi nghe được tiêu tử của mình lên tiếng gọi Mặc nhi, đã sớm kích động không thôi vọt lên phía trước. Hắn kích động không thôi tiến lên một phen ôm lấy Mặc nhi, nếu không phải Mặc nhi mở miệng ngăn cản, thiếu chút nữa Liễu lão gia tử đã bị Tiêu Bạch hộ chủ cản r ấi.

"Mặc nhi... cháu ngoan của ông ngoại... sao con lại ở trong này? Để cho ông ngoại nhìn xem... Ôi con xem con này, khuôn mặt nhỏ nhắn g ầy đi thật nhi ều, ô ô... Cũng thật là đen, con xem trời lạnh như thế sao lại mặc ít như vậy, ngược đãi... đây hoàn toàn là ngược đãi... Thật sự là đau lòng chết ông ngoại r ấi. Con có biết ông ngoại và mấy cậu con tìm con cũng sắp phát điên r ấi hay không? Ô... cháu ngoại nhỏ đáng thương của ta, không biết trong khoảng thời gian này con đã ăn bao nhiêu khô r ấi hả?" Liễu lão gia tử ôm Mặc nhi khó nén kích động một phen nước mắt nước mũi bắt đầu nói liên miên cần nắn.

Mà Mặc nhi bị ông ngoại nhà mình ôm vào trong ngực, bé nhìn ông ngoại đang ở đó đỏ h ồng hốc mắt, một phen nước mắt nước mũi nói

chuyện không ngừng. Mặc nhi há miệng vài lần, bé phát hiện mình cũng không thể nói chen vào được một câu, chỉ đành phải có chút bu ồm bực cúi cái đầu nhỏ, chuẩn bị đợi ông ngoại nói xong rồi thì mình lại giải thích là được.

Nhưng mà...

Sao ông ngoại và hai cậu lại đến đây? Làm sao bọn họ biết được mình ở trong này chứ?

Liều Phong Viêm bị bộ dáng nước mắt nước mũi của lão cha nhà mình khiến cho người ta ghét bỏ. Lúc này mới đi qua đưa tay qua kéo Mặc nhi chuẩn bị để mình tự ôm, lại phát hiện lão cha nhà mình không buông tay sau đó hần chán nản hét lên: "Phụ thân... con nói người đó... Người có thể buông lỏng tay trước hay không, Mặc nhi sắp bị người ôm đến thở không nổi rồi..."

"Hả? Ô... Ta, ta chỉ là rất kích động." Tiếng Liều lão gia tử đang kêu khóc đột nhiên dừng lại, nhanh chóng thả lỏng tay để cho Liều Phong Viêm bế Mặc nhi qua.

Liều Phong Liệt thấy bộ dáng kích động của phụ thân nhà mình, đôi lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, nhưng mà cũng chưa lên tiếng đánh gãy, ngược lại là tần mắt quan sát kỹ lưỡng ở trên người cùng với trên mặt của Mặc nhi. Tuy rằng sau khi nhìn thấy Mặc nhi tảng đá trong lòng hần cũng buông xuống, bỏ qua kích động và vui sướng sau khi nhìn thấy Mặc nhi, trước tiên Liều Phong Liệt lại đánh giá Mặc nhi...

Nhìn vẻ mặt hiện tại của Mặc nhi, thật ra lại sáng sủa hơn rất nhiều so với thời điểm trước kia khi còn ở Liều gia. Hơn nữa lúc này vẻ mặt của nó uất ức nhìn ông ngoại nó, sau đó phát hiện không thể mở miệng chen vào lại bu ồm bực cúi đầu, thật ra lại làm cho khóe miệng của Liều Phong Liệt hơi hơi giương lên. Mặc nhi như vậy thực đáng yêu, so với Mặc nhi trầm mặc và lão luyện trước kia, nó của hiện tại mới giống như là một đứa nhỏ bốn năm tuổi.

Về phần Liễu lão gia tử vừa rồi khóc kể hoàn toàn là vô ích, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào trắng nõn của Mặc nhi đừng nói là gầy đi thật nhiều, rõ ràng chính là béo lên không ít so với lúc mình đón Mặc nhi trở về Liễu gia. Hơn nữa quần áo đơn bạc trong miệng lão cha nhà mình... Lão cha nhà mình cũng quá trợn mắt nói dối đi, trên người Mặc nhi đang mặc lại là quần áo làm bằng gấm tơ tằm nổi danh nhất Thương Lan quốc, đó là một loại vải vóc giữ ấm tốt nhất, chỉ với một quần áo nhỏ nhỏ trên người Mặc nhi kia giá trị ít nhất cũng phải bảy tám chục lượng bạc. Có thể thấy được hiện tại người đang chăm sóc Mặc nhi là cực kỳ yêu thương nó.

Dù loại chi tiết có thể thấy được, trong khoảng thời gian Mặc nhi đi lạc này, hẳn là nó được chăm sóc rất tốt...

Nói như thế cũng không giả, dù sao quần áo trên người Mặc nhi đắt tiền đủ để huân chết người. Nhưng mà bởi vì Mặc nhi luôn phong hàn, mà ngày ấy sau khi Tô Nhược Hàm được nghe chủ tiệm may nói về loại vải vóc này giữ ấm thật tốt, cho dù là đắt tiền huân chết người, nàng vẫn nhịn đau làm vài bộ quần áo cho Mặc nhi, cũng không cam lòng làm được một bộ nào cho bản thân nàng.

Về mặt Liễu Phong Liệt suy nghĩ sâu xa, hẳn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hàn Lệ ở bên cạnh vẫn chưa động, lại càng chưa mở miệng nói chuyện.

Hàn Lệ nói chủ nhân Tô phủ này có tin tức nhị muội, hiện tại Mặc nhi lại ở trong này... Rốt cuộc là tình huống gì đây?

"Vậy chủ nhân Tô phủ này là ai, vì sao Mặc nhi lại ở chỗ này?"

Hàn Lệ mắt lạnh lùng lạnh nhìn chằm chằm không rời Tiểu Bạch ở đối diện. Thời điểm buổi sáng mình tới gặp chủ tử, nếu không phải khinh công bản thân mình rất cao, chỉ sợ Ngân Lang trước mắt này thế nào cũng phải cắn xuống mấy khối thịt của mình không chừng... Lúc này giống như là nó nhận ra được mình, một đôi đồng tử xanh lam tĩnh mịch nhìn chằm chằm mình, nghe rằng để lộ ra hàm răng trắng hếu quả thực có chút rợn người...

Lúc này bởi vì Liễu Phong Liệt đột nhiên mở miệng, Hàn Lệ mới giật mình hoàn hồn đáp: "Chờ sau khi nhìn thấy chủ nhân Tô phủ tin tưởng Liễu đại thiếu gia sẽ biết."

"Làm sao các người tra được chủ nhân nơi đây có tin tức của nhị muội ta, hơn nữa Mặc nhi còn ở trong này?" Liễu Phong Liệt nhíu mày, dù sao cũng không ít trinh thám của Liễu gia mình ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, chính mình lại dùng số tiền lớn treo giải thưởng cũng không tra được tin tức. Hôm nay Hàn Lệ lại đột nhiên tới cửa nói cho mình biết có tin tức nhị muội, lúc này đến đây lại còn nhìn thấy Mặc nhi cũng ở trong này.

Hàn Lệ ngưng mi trầm mặc vẫn chưa trả lời, chỉ là nhìn chằm chằm vào trong viện, vì sao lâu như vậy còn chưa thấy người đi ra...

Ngân Lang kêu là Tiểu Bạch ngẩng ở đó, mặc dù nó không có công kích mấy người bọn hắn, chỉ sợ cũng sẽ không để cho bọn họ cứ như vậy mà đi vào thì phải. Mà Mặc nhi giống như cũng không nhận thấy được vấn đề này, lúc này bé đang nhỏ giọng nói thầm cái gì đó với Liễu Phong Viêm đang ôm bé.

Mà Liễu Phong Viêm đang ôm Mặc nhi đột nhiên kinh ngạc lớn tiếng hỏi: "Con nói cái gì? Mẫu thân con cũng ở trong này... Hơn nữa, sau khi con mất tích đâu ở cùng một chỗ với mẫu thân con?"

Liễu lão gia tử và Liễu Phong Liệt bởi vì lời nói của hắn mà tầm mắt đồng loạt nhìn sang, Mặc nhi bẹp cái miệng nhỏ nhắn còn chưa trả lời, đột nhiên một giọng nữ quen thuộc từ bên kia truyền tới: "Mặc nhi..."

Sau khi nghe được giọng nói kia, Mặc nhi bị Liễu Phong Viêm ôm vào trong ngực vội vàng giãy dụa một cái rứt từ trong lòng hắn xuống mặt đất, liền nhanh như chớp nhi xông đến bóng dáng kia. Sau khi chui vào ôm ấp quen thuộc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đầy khẩn trương nhỏ giọng lầm bầm nói: "Mẫu thân... Ngoại, ông ngoại và hai cậu đến đây..."

Tuy rằng đã ẩn ẩn đoán được thân phận của người tới, nhưng mà khi Mặc nhi nói ra, cơ thể Tô Nhược Hàm vẫn hơi hơi cứng ngắc một chút, vẻ mặt có chút không biết làm sao nhìn mấy người ngoài cửa.

Mà t ần m ất của Hàn Lệ và ba người phụ tử Liễu gia đ ầu theo Mặc nhi mà di chuy ển qua, nhìn ba nam một nữ đ ứng ở trong vi ện. Khi nhìn thấy chủ t ớ hai người Ph ượng Vân C ầm, mặc dù ba người phụ tử Liễu gia có chút ngoài ý mu ốn, nhưng mà lúc này bọn h ắn càng quan tâm cũng chỉ có nữ tử đ ang đ ứng ở bên cạnh bọn họ...

"Hương, Hương nhi..." Liễu lão gia tử kích đ ộng l ắm b ầm nói.

"Nhị tử..." Liễu Phong Vi êm kinh h ỉ kêu lên.

Nhìn bốn nam nhân ngoài cửa, một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi lúc này về mặt kích đ ộng nhìn mình, mà trong đó có một m ỹ thi ếu niên mười l ăm sáu tuổi vừa r ồi kêu mình là nhị tử... Vậy còn lại soái ca lạnh lùng tuấn m ỹ hơn hai mươi tuổi kia là huynh trưởng của Liễu Hương?

Tô Nh ược Hàm âm th ầm oán th ầm, chẳng lẽ bốn nam nhân trước mắt này chính là người nhà mẹ đ ẻ của Liễu Hương, nàng còn có phụ thân... một, hai, ba... Hai ca ca một đ ệ đ ệ, vậy thân nhân thật đ úng là không ít...

Còn chưa chờ nàng oán th ầm xong, trong đó vị soái ca h ắc y mặt lạnh ở đối diện cũng đã dẫn đ ầu mở mi ệng nói với Mặc Tử Khanh bên cạnh nàng: "Chủ tử..."

H ả, à... thì ra người n ọ là thủ hạ của Mặc Tử Khanh...

Lúc này Tô Nh ược Hàm có chút phức tạp đ ứng ở nơi đó, hai tay không tự chủ đ ược mà g ắt gao ôm Mặc nhi, nàng không biết nên đối mặt với người Liễu gia như thế nào, là nói mình bị mất trí nh ớ, hay là nói bản thân mình cũng không phải là Liễu Hương đây??

Còn chưa chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, Liễu lão gia tử ở đối diện đã h ồng h ộc m ắt vọt lại đây, kích đ ộng n ứu chặt ống tay áo của nàng nước m ắt nước mũi chảy ra hô lên: "Hương, Hương nhi... con, vì sao con không đ ể ý tới phụ thân? Ô ô... con còn trách phụ thân sao? Đ ầu do ta, nếu lúc trước không nói ra nh ững lời kia, con cũng sẽ không ăn từng đó khổ sở, phụ thân đ áp ứng con, mặc k ệ con có nguyên ý trở lại Mặc gia hay không, phụ thân đ ầu nghe lời con, con nói thế nào thì chính là cái đó, chỉ c ần con lại đ ừng

làm chuyện điên rồ nữa." Nói xong thuận tiện nín lấy ống tay áo của Tô Nhược Hàm lau nước mũi của mình.

Phía đối diện Liễu Phong Viêm đen mặt, trợn mắt xem thường có ý nói, đây không phải là phụ thân của ta, ta không biết... Vì sao phụ thân thấy nhị tỷ và Mặc nhi thì có cái bộ dáng này hả ... Hơn nữa còn bị cái tên Phượng Vân Cẩm kia nhìn thấy, thực dọa người...

Khóe miệng Tô Nhược Hàm hung hăng run rẩy một chút, nhìn mỹ đại thúc trung niên đang túm ống tay áo của mình một phen nước mắt nước mũi, nàng có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Ta..."

Bên cạnh, Mặc Tử Khanh thần nhiên giành trước đáp lời: "Nàng mất trí nhớ!"

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tín Vật Đính Ước

Editor: ChieuNinh

"Người nói cái gì?" Tiếng nói thanh lãnh, động tác mặc quần áo ngừng lại, nghiêng người nhú mày nhìn về phía Quỷ Túc vừa mới tiến vào phòng.

Quỷ Túc thấy được chủ tử nhà mình nhú mày, khẩn trương cúi đầu lắp lại: "Hàn Lệ đi tìm phụ tử Liễu gia... đoàn người bọn họ đi tới thành tây Lâm Lan thành."

Thanh Nguyên trầm mặc cài đai lưng, một lúc lâu sau mới nhướn mày mở miệng: "Có biết vì sao Hàn Lệ tìm phụ tử Liễu gia?"

"Không biết..." Trên trán Quỷ Túc dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Thanh Nguyên lạnh lùng liếc mắt nhìn Quỷ Túc một cái, trong giọng điệu có vẻ lạnh lùng hỏi: "Vậy có biết bọn họ đi chỗ nào ở thành tây không?"

Quỷ Túc cúi người quỳ dưới đất mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, hơi gật gật đầu: "Tôi phủ thành tây."

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, Thanh Nguyên đưa tay sửa sang lại mũ phát quan bằng ngọc trên đầu, hần nâng tay khẽ nhú mày, khi tầm mắt đảo qua linh đang trên cổ tay mình, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét... Mắt phượng khép hờ cất giọng lạnh lùng nói:

"Chuẩn bị xe... Đi thành tây!"

Tô Nhược Hàm cần chén trà thổi một hơi, nhìn đám sương lượn lờ trên miệng chén, nàng có chút buồn bực ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía trước một cái, lập tức lại nản lòng bối rối, phát hiện Mặc nhi trong lòng kéo kéo ống tay áo của nàng nhỏ giọng kêu: "Mẫu thân..." Đôi mắt to đen nhánh trông mong nhìn nhìn chén trà trong tay nàng, lúc này nàng mới phản ứng kịp, mỉm cười lại nhanh chóng thổi mấy hơi, đợi cho trà không còn nóng mới đưa cho Mặc nhi.

Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, sự tương tác giữa nàng và Mặc nhi không hề ngoài ý muốn mà rơi vào ở trong mắt của mấy người khác đang có mặt ở đó, nhất là sự kinh ngạc trong lòng Mạc Tử Khanh và mấy người phụ tử Liễu gia rõ ràng nhất.

Tuy rằng đã biết được sau khi Mặc nhi mất tích thì vẫn luôn sinh hoạt cùng với nàng, nhưng mà bọn họ vẫn không có quá tin tưởng nàng có thể thuận theo mà thân thiết chiếu cố Mặc nhi như vậy. Hơn nữa hành vi của nàng hoàn toàn là vô cùng tự nhiên, đó không hề là làm bộ, tuyệt đối là hành vi theo bản năng... Trước kia nàng đối với Mặc nhi chính là...

Nhìn Mặc nhi đang cần chén trà mỉm cười ngọt ngào, trong lòng mấy người đang ngồi đó đều có chút phức tạp.

Mạc Tử Khanh khẽ nhướn đuôi lông mày, Mặc nhi thay đổi rất nhiều... Hình như ở trong trí nhớ của hắn, hắn chưa bao giờ thấy qua khuôn mặt tươi cười của Mặc nhi.

Trước kia Mặc nhi trầm mặc không thích nói chuyện, thay vì nói nói tuổi trẻ mà thành thạo, chẳng bằng nói là có chút... ừ, tử khí? (tử khí: cứng nhắc, không linh hoạt, thiếu sức sống)

Hoặc là nói nữ nhân này thay đổi, trên thân thể của nàng rút đi bài xích và chán ghét trước kia đối với Mặc nhi, trở thành là nàng tự nhiên mà cực kỳ thật tình yêu thương. Cho nên Mặc nhi trở nên nguyện ý tới gần nàng, thậm chí là cực kỳ dính nàng, có vẻ như rất sợ tình thương của mẹ có được không dễ này sẽ vỡ tan giống như bọt biển yếu ớt sao?

Có lẽ hiện tại hắn muốn mang bé đi, Mặc nhi cũng sẽ luyến tiếc rời khỏi nữ nhân này đi!

Mỹ đại thúc trung niên ngồi ở trên ghế đối diện với nàng vừa mới bắt đầu thì nín chặt nàng khóc lóc một phen nước mắt nước mũi, lúc này là vẻ mặt lo lắng và phức tạp mở miệng hỏi: "Hương nhi... con, con... Mặc Tử Khanh hắn nói, là thật vậy chăng?"

Nàng trầm mặc gật gật đầu: "Là thật!"

Nhận được câu trả lời, Liễu Thiên Nguyên nóng nảy, hắn kích động đứng lên nói: "Chuyện gì xảy ra? Làm sao con có thể mất đi trí nhớ? Đại phu đâu? Đại phu nói như thế nào?"

Tô Nhược Hàm có chút chột dạ, nàng không có xem qua đại phu có được không? Đi ra ngoài nói cho người ta là nàng thất cố sau khi tỉnh lại thì mất trí nhớ, ai sẽ tin hả?

Mặc kệ thế nào, cuối cùng nàng vẫn thuật một lần toàn bộ chuyện đã xảy ra từ sau khi tỉnh lại ở nhà Lý thẩm nhi cho tới một đường đến đây. Nhưng mà chuyện không gian và bản thân nàng không phải là Liễu Hương thật sự thì nàng vẫn chưa đề cập tới. Chỉ nói là sau khi mình tỉnh lại thì cái gì cũng đã không còn nhớ rõ, trên người chỉ có một phong thư Mặc Tử Khanh đưa mà thôi.

Liễu Phong Liệt vẫn trầm mặc để ý thăm dò nhìn nàng một cái sau đó trầm giọng nói: "Trước kia chỉ nghe nói qua người bị thương tổn ở đâu từng có dấu hiệu mất đi trí nhớ, không nghĩ tới tiểu muội thất cố cũng có thể mất trí nhớ..."

Tô Nhược Hàm xấu hổ khụ một cái, chột dạ không thôi... đại ca của Liễu Hương này thật sắc bén...

Còn Liễu Phong Viêm ngược lại lúc này có vẻ đăm chiêu mở miệng: "Ta nghĩ... Nhị tỷ là vì họ Mặc làm cho chết tâm, cho nên quên hết đi mọi chuyện trước kia! Nhưng mà... Như vậy không phải tốt lắm sao?" Xác thực... Như bây giờ, cũng không có gì không tốt. Ít nhất ở trong mắt Liễu

Phong Viêm, nhị tỷ hiện tại tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với nàng của trước kia, ít nhất hẳn đã không có cái loại cảm giác không vui này trước kia, hiện tại nàng và Mặc nhi có thể này mới giống như là một đôi mẫu tử chân chính.

Trước kia nhị tỷ yêu nam nhân Mặc Tử Khanh yêu tới quá mức điên cuồng, điên cuồng đến nỗi trong thế giới của nàng chỉ còn lại có nam nhân kia, hết thảy của nàng đều là chuyển động quay chung quanh hắn, mọi thứ còn lại đối với nàng mà nói giống như đều là dư thừa.

"Ô ô... Hương nhi đáng thương của ta... Đầu do phụ thân, nếu không phải lúc trước ta cho rằng ép con về Mặc gia thì tốt cho con, thì con cũng sẽ không luân luân trong lòng, sau đó cũng sẽ không ăn phải nhiều khổ sở như vậy, ô ô... Con còn bị người xấu bắt đến địa phương hỗn loạn này, cũng may con không có xảy ra chuyện gì, bằng không con kêu phụ thân phải làm sao bây giờ hả?" Liễu Thiên Nguyên hốt mắt lại đỏ lên, một bộ dáng đau lòng không thôi xem xét Tô Nhược Hàm. Nhìn đến nỗi trong lòng nàng có chút chột dạ thêm tự trách, mỹ nam đại thúc còn không biết, nữ nhi Liễu Hương chân chính của hắn đã hương tiêu ngọc vãn (chết) đi? Ai...

Nhưng mà nhắc tới chuyện mình bị bắt, Tô Nhược Hàm lại hỏi một chút tình huống một nhà Lý thẩm nhi, còn có chính là...

Tô Nhược Hàm đột nhiên mở miệng hỏi: "Ta thấy Mặc Tử Khanh giống như thực sự chán ghét ta, vậy vì sao lúc trước hắn lại muốn cưới ta, cuối cùng còn hưu ta?"

Sắc mặt phụ tử Liễu gia chợt biến đổi lớn, toàn bộ trầm mặc.

Thời điểm Tô Nhược Hàm và ba người phụ tử Liễu gia nói xong mọi chuyện rồi từ thiên đình đi ra đại sảnh, thấy hai nam nhân Phượng Vân Cẩm và Mặc Tử Khanh đang ngồi ở đó, chỉ là hai người đầu trần mặt mày thôi.

Nàng cũng không rõ, cho dù nàng chính là Liễu Hương, mà người Liễu gia cũng tìm tới cửa, vậy thì nói như thế nào cũng chỉ xem như là chuyện của nhà Liễu gia đi? Hai người đàn ông này dựa vào cái gì còn có vẻ mặt tự

nhân ng ấ ở chỗ này? Nhất là... Một nam nhân lại còn là người hưu bỏ Liễu Hương, mà Phụng Vân Cẩm kia không phải cũng nói là đối thủ một mất một còn trên thương trường của Liễu gia sao?

Nàng cũng không có hứng thú để cho hai nam nhân này xem diễn, cho nên mím miệng không hé răng, ngược lại là nhú mày nhìn Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh hỏi: "Tại sao các người còn chưa rời khỏi? Hay là nói... Các người cũng cảm thấy hứng thú đối chuyện nhà của người khác?"

Cho dù các người cảm thấy hứng thú, nhưng mà ta cũng không muốn cho các người xem diễn.

Mạc Tử Khanh lạnh lùng liếc nàng liếc mắt một cái: "Ta còn có chuyện thảo luận cùng với bọn họ."

Ý tứ thực rõ ràng, còn bây giờ hẳn sẽ không đi.

Tần mắt của Tô Nhược Hàm lại nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, Phụng Thiên thủ hạ của hắn vừa mới bắt đầu đã bị hắn đi đầu đi r ấ, hiện tại có phải hắn cũng nên đi hay không?

Phụng Vân Cẩm nhú mày, đưa tay vuốt cái mũi của mình cười nói: "Làm sao bây giờ? Ta còn giống như thật sự là có chút hứng thú à! Không phải nói muốn theo đuổi một người, trước tiên phải hiểu biết hết thầy của nàng, không phải sao?"

Lời vừa nói ra, phụ tử ba người Liễu gia cùng nhú mày, Phụng Vân Cẩm nói lời này là có ý tứ gì?

Vừa r ấ nhìn thấy hắn ở trong này, ba người phụ tử Liễu gia cũng đã cực kỳ kinh ngạc r ấ, nhất là khi thấy bộ dáng Tô Nhược Hàm có quen biết hắn, bọn họ mới chưa mở miệng chất vấn, nhưng lời hắn vừa nói, quả thực là làm cho phụ tử ba người nhin không được r ấ...

"Hương nhi... con và hắn..." Liễu Thiên Nguyên nhú mày, có chút do dự mở miệng.

Tô Nhược Hàm không trả lời Liễu Thiên Nguyên, ngược lại là đen mặt nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Phụng Vân Cẩm cảnh cáo nói: "Phụng Vân Cẩm... đừng vui đùa quá đáng."

"Làm sao người có thể khẳng định là ta đang nói giỡn đây? Vì sao người không thấy là ta đang nghiêm túc đây?" Phụng Vân Cẩm thản nhiên cười nhìn về phía nàng.

"Không có khả năng!" Tô Nhược Hàm không chút nghĩ ngợi nhún mày phủ quyết.

Nàng không phải hoa mắt, sẽ không đại đột nghĩ đến bởi vì mình là nhân sĩ xuyên qua, là nam nhân nhìn thấy nàng thì sẽ thích nàng. Tuy rằng tướng mạo của nàng còn có thể coi như không kém, nhưng mà Phụng Vân Cẩm này có thân phận gì? Cái dạng nữ nhân xinh đẹp nào mà chưa có gặp qua? Làm sao hắn có thể cảm thấy hứng thú đối với mình là một người bị hưu bỏ, lại còn là một người bị chồng ruồng bỏ có một đứa con trai? Về phần tranh chấp vừa mới bắt đầu giữa Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh, nàng hoàn toàn cho rằng là tranh giành khí thế giữa hai nam nhân mà thôi.

Cho nên nàng cũng không cho rằng khi Phụng Vân Cẩm nói những lời này sẽ là thật sự.

Nụ cười nhẹ trên mặt Phụng Vân Cẩm không thay đổi, khi tầm mắt đảo qua Mạc Tử Khanh sắc mặt lạnh lùng ở bên kia, khóe miệng khẽ nhếch nhìn nàng nói: "Làm sao lại không có khả năng? Ta thật là nghiêm túc... Mặc kệ người là Liễu Hương cũng được, là Tô Nhược Hàm mà người nói thì cũng thế... Đã có những người có mắt không biết nhìn vàng xem ngọc, vì sao người lại không cho ta có con mắt tinh tường biết nhận thức ngọc có một cơ hội đây?"

Mạc Tử Khanh lạnh lùng hơi híp lại hai mắt, cho dù động tác chột lóc rồi biến mất, nhưng mà vẫn bị Liễu Phong Liệt ngời ở đối diện với hắn thấy được, hắn (LPL) tỉnh bơ hơi rũ mắt xuống.

Hắn đang phần nộ?

Phần nô vì Phượng Vân Cầm ám phúng, hay là phần nô vì Phượng Vân Cầm nói hần muốn theo đuổi tiểu muội? (ám phúng: ng âm chế giễu)

Mặc kệ hiện tại Mạc Tử Khanh có thái độ gì, giống như cũng đã không còn quan trọng nữa, bởi vì phụ thân nhà mình đã nói, mọi thứ đều y theo quyết định của tiểu muội.

Cho dù nàng thật sự muốn ở cùng một chỗ với Phượng Vân Cầm, chỉ sợ phụ thân nhà mình...

Liễu Phong Viêm bức bối vỗ bàn quát: "Họ Phượng kia, người nói cái gì đấy?" Bởi vì thấy nhị tỷ nhà mình có vẻ giống như quen biết với hần (PVC), cho nên hần (LPV) mới nhìn Phượng Vân Cầm nửa ngày. Lúc này thấy hần lại có ý tưởng không an phận đối với nhị tỷ nhà mình, nhất thời cũng không quản Phượng Vân Cầm hần có thân phận gì, trực tiếp nổi bão.

Phượng Vân Cầm đối với sự rống giận của Liễu Phong Viêm nhìn như không thấy, chỉ là cười nhìn Tô Nhược Hàm, trong con người đen thâm thúy giống như một con sâu sâu thăm, làm cho Tô Nhược Hàm thấy mà có chút ngại người, làm sao hần giống như thực sự còn rất nghiêm túc? Chỉ là... Làm sao có thể đây?

Không đợi Tô Nhược Hàm nghĩ lại, Phượng Vân Cầm đã đứng dậy đi tới đối diện với nàng, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội làm bằng Bạch Ngọc điêu khắc hình Phượng nhét vào trong tay nàng nói: "Vậy thì ta tặng tín vật đính ước là được!"

Tại thời điểm ngọc bội được lấy ra, sắc mặt mấy nam nhân ở đây nháy mắt biến đổi lớn.

Tay Mạc Tử Khanh đang nắm chén trà đột nhiên siết chặt, một gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng che kín hàn ý, có thể nói là lạnh tới cực điểm.

Mà đồng tử Liễu Phong Liệt co rút lại vài cái, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Phượng Vân Cầm. Về phần Liễu Phong Viêm vốn đang phần

nộ thì thần sắc cũng cứng đờ, kinh ngạc nhìn ngọc bội làm bằng Bạch Ngọc điêu khắc hình Phượng kia, trong lúc nhất thời cũng ngẩn người ở đó.

Khoa trương nhất là Liễu Thiên Nguyên, hắn là một bộ dáng như gặp quỷ chỉ vào cái ngọc bội kia nói không ra lời, đây, đây... Phượng Vân Cẩm là có ý tứ gì?? Hắn lại có thể lấy ra ngọc bội này cho Hương nhi nhà mình, hắn...

Nhiệt độ ấm áp trên ngọc bội làm cho Tô Nhược Hàm đột nhiên hoàn hồn, nhìn Phượng Bội Bạch Ngọc mang theo ấm áp trong lòng bàn tay, nàng cau mày...

Nàng thấy thần sắc khác nhau của mọi người, nghi hoặc liếc mắt nhìn cái ngọc bội hình phượng một cái, giống như trừ bỏ chạm trổ y như thật, còn có chính là một cực phẩm Bạch Ngọc được điêu khắc ra, giống như không có chỗ độc đáo nào đi?

Nó thực đáng giá?

"Hương nhi... ngọc bội này..." Liễu Thiên Nguyên sốt ruột mở miệng.

Nói còn chưa xong, đột nhiên một tiếng cười réo rắt truyền đến: "Nơi này thật đúng là náo nhiệt ha!"

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Bất Năng

Editor: ChieuNinh

"Nơi này thật đúng là náo nhiệt!"

Ngay tại lúc Liễu Thiên Nguyên mở miệng muốn ngăn cản Tô Nhược Hàm nhận lấy ngọc bội hình phượng, thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói làm cho mọi người im lặng, tất cả đều quay mặt nhìn đối phương, vừa rồi là ai đang nói chuyện?

Chỉ có hai người Tô Nhược Hàm và Mạc Tử Khanh thẫn sắc lạnh nhạt ở bên kia là có phản ứng khác thường.

Mạc Tử Khanh khẽ cau mày, ngừng đầu nhìn phương hướng ngoài cửa, môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Là hắn!!!

Chỉ là... lúc này hắn xuất hiện tại nơi đây, là tính làm cái gì? Người Liễu gia toàn bộ đều ở đây, cho dù hắn có oán hận đối với Liễu Hương hoặc là toàn bộ Liễu gia, hơn nữa mình cũng biết rõ ở sau lưng hắn đang tiến hành một vài kế hoạch, nhưng hiện tại Thanh Nguyên hắn sẽ đại đột nhảy ra khiêu khích sao?

Giờ khắc này Mạc Tử Khanh phát hiện, xa cách năm năm sau, bằng hữu cùng nhau lớn lên với mình, giống như đã biến thành người khác để cho mình cũng không thể hiểu biết hành vi và ý tưởng của hắn.

Lúc này sắc mặt Tô Nhược Hàm cũng cứng lại, sau đó thân mình hơi cứng đờ, có chút không dám tin quay đầu nhìn về phía cửa.

Trước hết mặc kệ mẫu chốt là giọng nói này nghe có chút quen tai, thì vừa rồi lúc người Liễu gia tới cửa, nàng đã tự mình đóng cửa viện lại rồi. Lúc này trong nhà đột nhiên lòi ra một người tới, đây không thể nghi ngờ là hung hăng đánh lên mặt của nàng mặt rồi nói với nàng, hai cánh cửa của nhà nàng hoàn toàn chỉ là đồ trang trí, ai muốn vào thì vào... Khó trách người ta có cái câu nói gì nhỉ, các loại khóa gì đó, chỉ có thể phòng quân tử chứ không thể phòng tiểu nhân.

Đầu tiên là chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm trèo tường nghênh ngang đi vào, lúc này lại có thêm một người trèo tường mà vào. Hiện tại có thể biết trong lòng Tô Nhược Hàm phần nộ ra sao, nàng mang theo Mặc Nhi một tiểu hài tử, ở trong mắt người bên ngoài là một đôi cô nhi quả phụ, cứ tùy tiện vào cửa như vậy, coi nàng là dễ bắt nạt đúng không?

Không đợi Tô Nhược Hàm phát hỏa cơn phần nộ ở trong lòng với người tới cửa, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của người tới, phản ứng đầu tiên của nàng là hơi chột dạ.

Chỉ vì người tới...

Một thân quần áo hoa văn màu đen làm cho nàng cảm thấy quen thuộc không thôi, tuy rằng mặt nạ màu bạc trên mặt hắn đã che hết khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh thành giống như yêu nghiệt mị thế, nhưng dưới cái mặt nạ lại lộ ra đôi mắt phượng mang theo hơi thở câu hồn nhè nhẹ, không chỗ nào là không chứng minh người trước mắt này chính là cái tên lúc trước nửa đêm bắt mình đi từ nhà Lý thẩm nhi.

Khóe môi dưới cái mặt nạ hơi giương lên, tươi cười như vậy bao hàm hơi thở nguy hiểm, lại làm cho Tô Nhược Hàm cảm thấy da đầu có chút run lên.

Phụng Vân Cẩm đứng ở bên cạnh Tô Nhược Hàm, lúc người xuất hiện ở cửa thì hắn hơi hơi nhíu mày, nhưng thấy lực chú ý cả người Tô

Nhược Hàm đã bị người tới hấp dẫn đi, ngay cả Phượng Bội nàng cũng quên cự tuyệt, thì hẳn hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi không thể nhận ra.

Vừa rồi lúc Liễu Thiên Nguyên mở miệng, vốn trong lòng hẳn cũng không để bụng lại có chút lo lắng Tô Nhược Hàm sẽ cự tuyệt. Dù sao nếu ngọc bội kia có hàm nghĩa đại biểu cho cái gì bị nói ra, thì nữ nhân Tô Nhược Hàm này trên cơ bản không cần trì hoãn sẽ cự tuyệt hẳn.

Nhưng mà như bây giờ cũng tốt, trong lúc nhất thời nàng không nghĩ tới, rồi cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt mình ngay, cho dù sau này nàng lại nhớ tới, mình cũng có thể tùy ý viện cớ lấy lệ cho qua.

Chỉ là... nam nhân mang theo mặt nạ màu bạc trước mắt này là ai?

Nhìn thấy chủ nợ tới cửa, bất chấp phản ứng mấy người khác có mặt ở đây, Tô Nhược Hàm phản xạ có điều kiện đó là xiết chặt miếng Phượng Bội Bạch Ngọc trong tay, sợ tới mức giọng có vẻ chột dạ kêu lên: "Người, người vào bằng cách nào?" Sau khi hỏi xong lập tức nàng hận không thể đánh mình hai cái tát tai, nàng hỏi thật vô nghĩa không phải sao?

Quả nhiên...

"À? Giống như trèo tường vào." Đối phương làm ra vẻ còn thật sự hời hợt lại rồi mới trả lời.

Tô Nhược Hàm lập tức nghiêng răng nghiêng lợi hung bạo: "Ta hỏi là... vì sao người lại ở trong nhà của ta?" Thằng nhãi này lúc trước đưa mình tới Lâm Lan thành, tuy rằng mình chạy trốn, nhưng mà lại cuỗm đi một ngàn năm trăm lượng bạc của hắn.

Phải biết rằng, thời đại này một ngàn năm trăm lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ.

Nàng chột dạ như vậy cũng có chút bình thường.

Nhìn thấy Mạc Tử Khanh nhíu mày cùng với nghi hoặc trong mắt hắn, khéo miệng Thanh Nguyên khẽ nhếch nhẹ bước đi tới bên cạnh Tô Nhược

Hàm, thấy nàng chợt dậm lùi từng bước, hần nghiêng người thấp giọng ní non nói ở bên tai của nàng: "Ừ... trong nhà của người... nhưng mà sao ta lại nhớ rõ, giống như bậc mua tòa nhà này là của ta đi... Như thế nào? Tiêu chủ tử của ta... có vẻ người thực không muốn nhìn thấy ta? Hay là nói... Người có niềm vui mới, thì đã quên tình cũ rồi?" Ngữ điệu lười nhác khi nói đến niềm vui mới với tình cũ, thì bên trong đôi mắt phượng lóe ra sự bén nhọn lạnh lùng, ánh mắt hơi liếc mắt quét qua Mạc Tử Khanh và Phượng Vân Cẩm một cái... Trước khi hần tới đã để cho Quỷ Túc đi đi đâu tra thời gian và giá cả mua bán căn nhà này.

Khi tra được thời gian vừa vặn chính là cái ngày nữ nhân này chạy trốn đi, hơn nữa giá cũng chính là một ngàn năm trăm lượng bạc, hần không có chút hoài nghi liềm khẳng định, người mua tòa nhà này nhất định chính là nữ nhân trước mắt này không thể nghi ngờ, bởi vì lúc trước nàng lại cuỗm đi một ngàn năm trăm lượng bạc của hần.

Hơn nữa vừa rồi thời điểm mới đến, hần đứng là ở bên ngoài nhìn thấy trò hay, không nghĩ tới lúc trước nữ nhân bao cở này vì muốn có được Mạc Tử Khanh có thể làm ra mấy chuyện kia. Lại sau mấy tháng không thấy, ngay cả con trai độc nhất của nhà giàu nhất Phượng Lan quốc đồng thời cũng là Phượng Lan quốc Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Vân Cẩm cũng trở thành bêtôi dưới váy của nàng ta... Thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn à... Hơn nữa lúc này miếng Phượng Bội Bạch Ngọc nàng nắm ở trong tay, có phải là...

Cho dù giọng nói của Thanh Nguyên rất nhỏ, nhưng mà mấy nam nhân ở đây có ai mà không phải là người luyện võ, nhĩ lực vốn thật tốt, cho nên lời nói của hần cũng làm cho người ở đây nghe được rành mạch. Khi những lời này đến trong tai mấy người khác có mặt ở đây thì hoàn toàn thay đổi hương vị một phen.

Tay Phượng Vân Cẩm hơi hơi dùng sức nắm chặt, ánh mắt ngưng lại liếc mắt quét qua nam nhân mang mặt nạ đang cúi người nói nhỏ với Tô Nhược Hàm một cái.

Bạc mua phòng ở đâu là hấn ra? Còn có cái gọi là niềm vui mới tình cũ?

Tiểu chủ tử...

Lúc Thanh Nguyên nói câu tiểu chủ tử của ta ra miệng, vẻ mặt của Mạc Tử Khanh giật mình, nghi hoặc nhìn sang.

Hấn... Đến tột cùng muốn làm gì đây?

Hơn nữa... Hấn lại còn kêu nữ nhân kia là tiểu chủ tử, rốt cuộc đang đùa cái trò gì?

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Phong Viêm tối sầm, vừa rồi Phượng Vân Cẩm nháo ra cũng còn chưa có làm rõ ràng tình huống. Lúc này đột nhiên lại lòi ra một tên mang mặt nạ màu bạc, nhưng lại lời nói tán tỉnh linh tinh ái muội cái gì mà niềm vui mới với tình cũ cùng với nhị tỷ nhà mình. Liễu Phong Viêm phần nộ trùng mắt liếc nhìn nhị tỷ nhà mình một cái. Tuy rằng nàng so với trước kia không làm cho người ta chán ghét như vậy, nhưng mà như bây giờ nàng trái một tên Phượng Vân Cẩm, phải một tên đội mặt nạ màu bạc có hình dáng thế nào, trêu chọc hoa đào thế này thì cũng rất không tốt đi??

Hấn phần nộ nhảy ra, đưa tay chỉ vào tên đội mặt nạ màu bạc đứng ở trước mặt nhị tỷ mình lạnh giọng hỏi: "Người là ai? Nhị tỷ của ta khi nào thì thành tiểu chủ tử của người?" Thuận tiện còn dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Tô Nhược Hàm.

Trên trán Tô Nhược Hàm gân xanh nhảy thành thịch, nàng có biết vấn đề này đâu?

Làm sao biết được người kia sẽ nói ái muội như vậy, bạc mua nhà đúng thật là của hấn, chẳng qua là nàng cuỗm đi từ chỗ của hấn mà thôi.

"Hương nhi... Hấn là?" Liễu lão gia thấy sắc mặt Tô Nhược Hàm khó coi, nhất thời có chút khẩn trương đi đến bên cạnh nàng dò hỏi.

Còn có thể là ai...

Không phải là lúc trước vào nửa đêm khuya khoắt hắt đóng gói khiêng nàng đây là người cái gì cũng không rõ ràng từ nhà Lý thăm nhi đi, tên... Âm Tinh!

Thấy tầm mắt mấy người ở đây đều tập trung ở trên người mình, trong lòng Tô Nhược Hàm có chút phiền chán. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, người nào cũng nhảy vào trong nhà, làm phiền nàng đến đâu cũng sắp nổ tung.

Nàng có chút chịu không nổi cắn răng lạnh giọng nói với cái tên mang mặt nạ màu bạc: "Cho dù ta cần đi một ngàn năm trăm lượng bạc của người, vậy thì cũng là người tự chuốc lấy! Cho nên người không cần lại lập lời nói dối hư vô này. Từ trước tới giờ ta không hề tin tưởng người, bởi vì ta căn bản không phải cái gọi là chủ tử trong miệng người đúng không? Người thực sự coi thường ta ngu ngốc giống như heo sao? Lúc trước người luôn miệng gọi ta là tiểu chủ tử, nhưng mà trong mắt người không chút nào che giấu vẻ hèn mọn và khinh thường có thể rất rõ ràng một chút hay không, đây sẽ là thái độ đối đãi với chủ tử sao? Người cho ta là người mù hả?" Thời điểm nói tới đây nàng dừng một chút lại mở miệng nói: "Kỳ thật mặc kệ người muốn làm cái gì cũng được, nhưng mà người không nên liên lụy đến ta. Mặc kệ trước kia ta cùng với người có cừu có oán cũng được, nhưng mà người rõ ràng biết ta đã không còn nhớ rõ mọi chuyện trước kia, sau đó người lại vẫn lừa ta đến Lâm Lan thành này. Nếu không phải ta chạy trốn, lúc ấy người lại muốn lợi dụng ta làm cái gì? Uy hiếp người Liễu gia... hay là uy hiếp cái người từ sau khi người xuất hiện thì vẫn nhìn chăm chú không rời, cái người kêu là Mạc Tử Khanh?" Thời điểm nói xong một câu cuối cùng, khóe miệng Tô Nhược Hàm có chút khinh thường cười lạnh.

Về phần vấn đề cái gì mà nên vui mừng với tình cũ, lời nói bấy bọ như vậy căn bản nàng sẽ không tin.

Nếu trước đó chưa có gặp qua người Liễu gia, có lẽ nàng thực sự sẽ nghĩ đến nam nhân trước mắt này và Liễu Hương chủ nhân trước của thân

thể này thực sự có quan hệ ái muội hay không. Nhưng vừa rồi từ trong miệng người Liễu gia nàng đã biết Liễu Hương trước kia đã yêu nam nhân Mạc Tử Khanh ra sao. Nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng Liễu Hương đã yêu Mạc Tử Khanh đến mê muội sẽ còn có quan hệ ái muội cùng với nam nhân khác.

Nghe xong lời nói vạch rõ không che giấu chút nào của Tô Nhược Hàm, dưới tấm mặt nạ chân mày Thanh Nguyên nhẹ giương lên, không nghĩ tới sau mấy tháng không thấy thì nữ nhân này lại trở nên thông minh không ít a!

Nhưng mà đối với vấn đề của nàng, Thanh Nguyên lựa chọn không để ý, chẳng qua là cong khóe miệng lạnh nhạt mở miệng: "À? Vậy phải nói là... lúc trước chạy trốn, vì hoàn toàn không tin ta đúng không?"

"Đúng thì thế nào?" Tô Nhược Hàm tức giận mắt trợn trắng, vô nghĩa... Phát hiện vấn đề còn ngẩn ngơ chờ chết, nàng cũng không phải một người ngu xuẩn.

Nhưng mà hiện tại Âm Tinh tìm tới cửa, rốt cuộc hẳn muốn làm sao?

"Ha ha... Nhưng mà ngược lại theo như lời người nói toàn bộ cũng không sai...." Đột nhiên Thanh Nguyên nở nụ cười, như có ngụ ý nhìn sang phương hướng Mạc Tử Khanh bên kia.

Tô Nhược Hàm nhíu mày quay đầu nhìn về phía Mạc Tử Khanh, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng: "Có ý tứ gì?"

Thanh Nguyên thần nhiên liếc mắt nhìn Mạc Tử Khanh một cái sau đó tà mị cười nói: "Ý tứ chính là... lúc trước ta bắt đi người thật sự là có liên quan tới hắn..."

Có liên quan tới Mạc Tử Khanh?

Tô Nhược Hàm hoài nghi liếc mắt nhìn Mạc Tử Khanh một cái, chẳng lẽ nam nhân này thực chán ghét Liễu Hương như vậy. Sau khi hừ bỏ Liễu

Hương rồi, biết nàng thất cố tự sát không chết, lại còn phái người đưa mình đến địa phương hẻo lánh Lâm Lan thành này vứt bỏ?

Tuy rằng trong lòng có một đồng nghi hoặc, nhưng mà hiện tại người Liễu gia đang ở đây, mặc kệ người trước mắt này lúc trước là vì cái gì mang mình đến nơi đây, hôm nay lại là vì cái gì mà tìm tới cửa, hiện tại cũng không phải nàng không có người để dựa vào...

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tô Nhược Hàm đột nhiên tràn ra một nụ cười lạnh, quay đầu sang bên cạnh Liễu lão cha giải thích với bọn họ: "Hắn chính là người mà ta vừa mới nói qua cùng các ngươi... Âm Tinh... là người lúc trước bắt ta đi..."

Khi hai chữ Âm Tinh được nói ra, Mạc Tử Khanh hơi hơi nhíu mày...

Cho dù hắn đội mặt nạ, nhưng dù sao quen biết mười mấy năm, làm sao lại không nhận biết được hắn chứ?

Thanh Nguyên... rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?

Âm Tinh...

Nếu hắn không có nhớ lầm, hình như đây là tên của một thủ hạ đi?

Ánh mắt huynh đệ hai người Liễu Phong Liệt và Liễu Phong Viêm chớp lên, trong mắt lộ ra vài phần sắc bén nhìn về phía người tới... Hắn chính là người lúc trước mang Liễu Hương đi?? Hơn nữa theo như lời vừa rồi hắn nói... lại có quan hệ với Mạc Tử Khanh, là thật hay giả?

Mà Liễu gia lão cha nổi danh là bao che cho con, thời điểm khi nghe được hai chữ Âm Tinh, sắc mặt của hắn lập tức lạnh lùng, thu lại toàn bộ vẻ trẻ con bị ức hiếp ở trước mặt Tô Nhược Hàm, nhất thời hóa thân thành đế vương công, khóe mắt có một chút nếp nhăn híp lại, giọng điệu có sự nguy hiểm mở miệng nói: "Lúc trước chính là người bắt đi Hương nhi của nhà ta? Lại quăng nàng đến nơi hẻo lánh Lâm Lan thành này?"

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp

Editor: ChieuNinh

Theo lời chắt vắt của Liễu Thiên Nguyên, đối phương chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sau đó vẻ mặt vô vị mở miệng: "Đúng thì thế nào?"

"Người muốn chết..." Liễu Thiên Nguyên vừa nghe đối phương nói, dưới chân hắn đã chợt lóe, cả người mang theo đầy phần nộ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Thanh Nguyên, ngón cái và ngón trỏ hơi cong đánh tới phần cổ của hắn.

Khóe miệng Thanh Nguyên giương lên vẻ khinh thường, hơi ngửa người ra sau, dễ dàng tránh đi tập kích, lại trở tay đánh trả một chưởng đi qua Liễu Thiên Nguyên. Tuy rằng Liễu Thiên Nguyên tiếp được chưởng kia, nhưng cả người cũng lùi về phía sau vài bước.

Đối với phản ứng của Liễu lão cha nháy mắt hóa thân thành bạo long, Tô Nhược Hàm cũng hơi hơi sửng sốt một chút. Dù sao từ khi gặp mặt thì mỹ đại thúc này liền lôi kéo nàng khóc lóc một phen nước mắt nước mũi, cứ giống như tiểu thụ vạn năm. Lúc này đột nhiên hóa thân bạo long đi phun lửa, nàng lại có chút khó có thể chịu nổi.

Nhưng mà thời điểm nhìn thấy khóe miệng Liễu lão cha có tơ máu tràn ra, sắc mặt nàng vẫn đổi đổi, có chút lo lắng nghênh đón nhỏ giọng hỏi: "Liễu lão... Ách, người, người không sao chứ?" Vốn muốn hỏi Liễu lão đầu, người không sao chứ? Nhưng mà khi nói ra miệng lại cảm thấy xưng hô như vậy là không đúng, nhưng bảo nàng gọi hắn là phụ thân, chính nàng lại cảm thấy có chút không gọi ra được.

Tuy rằng ba người phụ tử Liễu gia vừa rồi có nói qua tiêng căn hậu quả mọi chuyện cho nàng, nhất là Liễu lão cha lại nói biết vậy thì hẳn chẳng phạm sai lầm. Còn nói qua lúc trước khi biết Liễu Hương bị hưu về nhà, hẳn vì bức Liễu Hương về Mặc gia mà khi đó hẳn đã nói ra lời ngoan độc mới dẫn đến nàng luẩn quẩn trong lòng mà đi thất cố. Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào... Cho dù mục đích lúc ban đầu của Liễu lão cha là vì tốt cho Liễu Hương, nhưng mà Liễu Hương chân chính lại ở lúc trước bởi vì hành vi bức bách của hẳn đã hèn về địa phủ, hiện tại hẳn hối hận như thế nào cũng có chút chậm.

Nhưng mà hẳn thật sự là thật lòng yêu thương Liễu Hương, mà vừa khéo nàng vì Mặc nhi lại cần hậu thuẫn Liễu gia này, cho nên cho dù nàng không phải là Liễu Hương chân chính, nhưng vẫn ngấm thừa nhận quan hệ thân nhân giữa người Liễu gia thân thể mình.

"Khụ... Khụ khụ... Không, không có việc gì! Hương nhi chớ sợ, có phụ thân ở đây, hôm nay phụ thân sẽ không để cho hẳn lại đối với con như vậy nữa." Liễu Thiên Nguyên được Tô Nhược Hàm đột nhiên nâng đỡ, có chút kích động ho khan.

Từ hôm nay sau khi nhìn thấy Hương nhi, hẳn liền phát hiện ánh mắt của nàng thực xa lạ, cho dù vừa mới bắt đầu đã nói qua mọi chuyện trước kia với nàng, lại nói qua mình chính là phụ thân của nàng, nhưng mà thái độ của nàng còn vô cùng lạnh nhạt... Lúc này đột nhiên thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, nhất thời trong lòng Liễu Thiên Nguyên có một trận kích động, mặc kệ Hương nhi của mình biến đổi như thế nào, nàng vẫn sẽ quan tâm mình, vẫn là nữ nhi bảo bối của mình... Ô ô... Hoàn hảo Hương nhi không có nhớ chuyện lần trước mình bức bách đuổi nàng ra khỏi nhà rồi trách mình.

Huỳnh đệ hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt không có dự đoán được lão cha nhà mình sẽ đột nhiên ra tay, càng không dự đoán được người mang mặt nạ không biết bộ mặt thật này lại có võ công lại cao như vậy. Mãi cho đến lão cha nhà mình sau khi tiếp được chưởng kia bị nội thương mới phản ứng kịp, hai người đồng thời đã đi đến trước mặt Liễu Thiên Nguyên.

Nhìn bộ dáng phụ thân nhà mình lúc này kích động dùng sức ho khan, khỏe miệng không ngừng tràn ra tơ máu, Liễu Phong Liệt nhú mày thấp giọng hỏi nói: "Phụ thân... Người không sao chứ?"

"Ách... Khụ, khụ khụ... Không... Ách, có, có việc... A... Ta thật là khó chịu... Các con đi giúp ta bắt tên kia lại." Liễu Thiên Nguyên ho khan một chút, vốn muốn nói chính mình không có việc gì, nhưng mà phát hiện Tô Nhược Hàm đang dìu đỡ mình lặng lẽ ở thu h ẫi tay, hấn nhất thời lại vội vàng nói rằng mình có sao, thuận tiện còn làm ra vẻ suy yếu không thôi ngã tới nàng. Sau khi phát hiện Tô Nhược Hàm lại nâng đỡ mình, hấn mới ngừng tiếng ho khan chợt dạ hạ mí mắt. Thật vất vả Hương nhi mới nguyện ý lại để ý mình quan tâm mình, nhất định không bỏ qua cơ hội như vậy...

Ánh mắt Liễu lão cha lóe tinh quang lại mang theo chợt dạ để cho Liễu Phong Viêm đang ở đối diện vừa vặn nhìn thấy, nhất thời có chút hắc tuyến khỏe miệng run rẩy, phụ thân thật sự là... Nếu không phải hiểu biết võ công phụ thân nhà mình, cùng vẻ mặt vừa r ẫi lộ ra dấu vết, hấn thật đúng là muốn bắt đối phương lại r ẫi đánh hấn bị thương nghiêm trọng không thôi đâu!

Chẳng qua vừa r ẫi lão cha nhà mình khi tiếp được một chưởng kia của đối phương, tuyệt đối không có làm bộ mới đúng... Hơn nữa hấn bị nội thương cũng là thật sự... võ công của nam nhân mang theo mặt nạ trước mắt này thực lợi hại như vậy?

Ánh mắt huynh đệ hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt ngưng lại, trong lòng bàn tay hơi dùng sức, lắ mình một cái đã muốn công kích đối phương, nhưng đúng lúc này...

Mạc Tử Khanh vẫn tr ầi mặc ng ẫi ở bên kia mở miệng nói: "Đợi chút..."

Trong lòng Tô Nhược Hàm có chút ưu tư nhìn chăm chú vào Liễu lão cha ở bên cạnh đang giả vờ suy yếu, lại liếc mắt nhìn Mạc Tử Khanh đột nhiên mở miệng một cái, nàng có chút tự giấu cười rộ lên.

Với hấn nàng vốn tương đối có ý kiến, mặc kệ là thân phận của bản thân hấn hay là hấn thân là chồng trước của mình thì nàng đều cực vì bài xích. Hiện tại cái tên Âm Tinh lúc trước bắt nàng đi có nói trước đó hấn bắt nàng đi là có quan hệ với hấn (MTK), hơn nữa hấn lại còn ngăn cản người Liễu gia động thủ với Âm Tinh.

Chẳng lẽ thật sự là Mạc Tử Khanh sai khiến hay sao?

Căn cứ theo hai ngày gần đây chung sống cùng Mạc Tử Khanh mà nhìn nhận, người này vừa mở miệng liền mắng mình là tiện nhân, động một tí thì dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, có lẽ thật sự là có khả năng sẽ kêu người bắt nàng quăng đến cái thành biên cảnh bên này.

Mặc kệ chuyện lúc trước có quan hệ gì với hấn hay không, nàng vẫn nên cự tuyệt lui tới với Mạc Tử Khanh thì tốt hơn.

Về phần Mạc nhi...

Tô Nhược Hàm nàng nhất định sẽ không buông tay, dù sao hiện tại nàng lại có Liễu gia làm hậu thuẫn.

Liễu Phong Liệt nhíu mày, hơi dừng lại bộ pháp dưới chân, ánh mắt cực kì phức tạp quay đầu nhìn hấn. Mà bên kia Liễu Phong Viêm cũng không để ý ngăn cản của hấn, trước đó không nói hấn hưu bỏ nhị tử của mình sau đó biết được nàng thất cố thì vẻ mặt lạnh lùng, lại nói luận theo lời nói vừa rồi của cái tên mà nhị tử kêu Âm Tinh kia, Liễu Phong Viêm liền dứt khoát sẽ không mua khoản nợ của hấn.

Liễu Phong Viêm phần nộ đánh tới Thanh Nguyên, lúc phát hiện Mạc Tử Khanh lắc mình một cái lại đây ngăn cản, hai mắt hấn mở to phần nộ nhìn Mạc Tử Khanh chất vấn: "Mạc Tử Khanh... Người có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói... lúc trước người này bắt nhị tử ta đi, thật sự có liên quan hệ với người, là người sai khiến hay sao?" Nếu nói không phải, vậy hành vi hiện tại của hấn lại có ý tứ gì?

Mạc Tử Khanh ngay sau khi đón đỡ một kích của Liễu Phong Viêm, khẽ cau mày một chút, thân hình hơi lung lay không thể nhận ra, thần sắc lạnh

lòng mở miệng: "Không phải... Người trước đợi chút, ta có chuyện muốn hỏi hần..."

"Người..." Liễu Phong Viêm phần nộ không thôi.

Không để ý ánh mắt Liễu Phong Viêm tức giận trợn trừng, Mạc Tử Khanh lạnh lùng xoay người nhìn về phía nam nhân đang mang mặt nạ màu bạc ở trước mặt mình. Rất lâu sau giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thấu xương hỏi: "Thanh Nguyên... đến tột cùng người muốn phải như thế nào? Hay là nói... Người cố ý muốn tiếp tục sai thêm nữa?" Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, khi nào thì người đã đi đến nông nổi như vậy?

Thanh Nguyên???

Phụ tử ba người Liễu gia, khi cái tên Thanh Nguyên được thốt ra từ miệng Mạc Tử Khanh thì đầu sững sốt một chút, có chút không dám tin nhìn về phía người mang mặt nạ, hần... là Thanh Nguyên??

Tô Nhược Hàm nghi hoặc nghiêng đầu nhìn qua, không phải kêu Âm Tinh sao?

Phượng Vân Cẩm không biết khi nào thì đã đứng ở bên cạnh nàng đột nhiên nhỏ giọng mở miệng hỏi: "Mặc nhi đâu?"

Mặc, Mặc nhi??

Sắc mặt Tô Nhược Hàm nhất thời đổi đổi, đột nhiên nhớ lại, vừa rồi thời điểm nói chuyện với người Liễu gia ở thiên đình (phòng bên), nàng kêu Mặc nhi ra phía sau viện đi chơi cùng Tiểu Bạch. Lúc này đột nhiên lại lòi ra một tên không biết kêu là Âm Tinh hay là kêu Thanh Nguyên, hơn nữa hần còn có địch ý với mình... Mặc nhi không sao chứ??

Nghĩ đến đây, nàng bất chấp trước mắt diễn tuồng gì, trực tiếp mạnh mẽ buông tay đang dìu đỡ Liễu Thiên Nguyên ra, cả người lo lắng không thôi lao ra khỏi phòng khách chạy tới hậu viện...

"A... Hương, Hương nhi... con đang đi đâu?" Liễu lão cha đột nhiên bị buông ra, cả người thiếu chút nữa té ngã xuống đất, vẫn là Phượng Vân Cẩm ở một bên hiểu rõ cười giúp đỡ hắt một phen nhỏ giọng nói: "Liễu lão gia... Người không muốn Nhược Hàm nàng biết vừa rồi người là giả bộ đi? Hơn nữa... Người không biết là, để nàng rời khỏi nơi này là tốt nhất sao? Dù sao nam nhân trước mắt gọi là Thanh Nguyên này... Các người hẳn là nhận biết đi?" Nếu hắt không có nhìn lầm, vừa rồi về mặt phụ tử ba người Liễu gia đều có chút phức tạp cùng khiếp sợ.

Giữa nam nhân kêu là Thanh Nguyên này... và Liễu gia, còn có Mạc Tử Khanh kia... Ừ, rốt cuộc là quan hệ như thế nào đây?

Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, nhưng cũng làm cho Phượng Vân Cẩm hắt cảm thấy càng ngày càng thú vị...

Mà Liễu Thiên Nguyên bởi vì Phượng Vân Cẩm nói mà đột nhiên câm miệng, nháy mắt thu hồi lại bộ dáng suy yếu trên mặt ở trước mặt Tô Nhược Hàm, thần sắc có vài phần xa cách lạnh lùng nói với Phượng Vân Cẩm: "Người biết cái gì?"

"A... Liễu lão gia người cảm thấy ta có thể biết được cái gì?" Phượng Vân Cẩm buồn cười lắc lắc đầu, hắt đúng là nhìn không hiểu ra sao. Nhưng mà nắm chắc năng lực quan sát dù rất nhỏ, nhận thấy được một việc mà thôi.

Liễu Thiên Nguyên trầm mặc xuống, sau khi liếc mắt một cái nhìn Mạc Tử Khanh và người kêu Thanh Nguyên bên kia, hắt đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phượng Vân Cẩm nhíu mày nói: "Tiêu Dao tiểu vương gia... Người không thích hợp với Hương nhi. Mặc kệ là thân phận của người, hay là bản thân người, ta đều cảm thấy người không thích hợp với Hương nhi, cho nên ta hy vọng người đừng trộn lẫn vào chuyện này. Về phần Bạch Ngọc Phượng Bội trong tay Hương nhi, ta sẽ kêu nàng lấy ra, ta sẽ phái người đến Hương Phiêu Trai trả lại cho người."

Phượng Vân Cẩm nghe Liễu Thiên Nguyên đã muốn làm rõ ngăn cản mình và Tô Nhược Hàm, khóe miệng giương lên, vẻ mặt lạnh nhạt mở miệng: "Ta không biết là có cái gì không thích hợp, hơn nữa... nếu người

đã biết hàm nghĩa mà Bạch Ngọc Phượng Bội đại biểu cho, cũng nên biết được thái độ của ta."

"Người..." Liễu Thiên Nguyên nhú mồm mở miệng, lại bởi vì đột nhiên nghe được đối thoại của Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên bên kia thì đột nhiên im miệng, sắc mặt đại biến nhìn qua.

"Ha ha... chỉ như vậy đã phần nộ rồi? Nếu ta lại nói cho người biết, ta đã gieo xuống tử mẫu cốt ở trên thân thể của nàng... có phải người sẽ càng thêm phần nộ hay không đây?" Thanh Nguyên rét lạnh nở nụ cười trào phúng, giọng điệu có vài phần khiêu khích nhìn Mạc Tử Khanh chậm rãi nói.

Tử mẫu cốt??

Sắc mặt của người ở đây đều ngưng lại...

Phượng Vân Cẩm nhú chặt chân mày, mặc kệ phản ứng của mấy nam nhân ở đây, xoay người chạy tới phương hướng hậu viện vừa rồi Tô Nhược Hàm rời khỏi, muốn đi kiểm chứng tính chân thật của lời này.

Mà lúc này khi Liễu Thiên Nguyên bởi vì nghe được ba chữ tử mẫu cốt, đã mất đi bình tĩnh vọt tới giận dữ hét: "Thanh Nguyên... Người biết rõ Hương nhi đã cái gì cũng không nhớ rõ, người lại còn gieo xuống tử mẫu cốt với nàng, đến tột cùng người muốn thế nào? Cho dù lúc trước là Hương nhi không đúng, một ít hành vi của nàng làm ra đã gây thương tổn đối với mọi người, nhưng mà nàng đã nhận được trừng phạt thống khổ trong năm năm qua, không phải sao?"

Nghe được Liễu Thiên Nguyên nói, đột nhiên Thanh Nguyên nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng cao, càng ngày càng điên cuồng, thật lâu thật lâu sau đó hắn mới ngừng lại được, chậm rãi đưa tay lấy đi mặt nạ màu bạc mang theo trên mặt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có lạnh lùng trào phúng nhìn Liễu Thiên Nguyên gần từng chữ: "Nàng ta còn sống... Nhưng Thanh Linh đã chết..."

Hết chương 56.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ai Phải Ai Trái

Thời điểm Tô Nhược Hàm lo lắng chạy đến Mai Lâm ở hậu viện thì không tìm thấy bóng dáng của Mặc nhi, nhất thời sắc mặt đại biến hô to: “Mặc nhi...”

Mặc nhi chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ...

Nóng vội như tê dại nàng nhất thời giống như ruồi nhặng không đầu tìm lung tung ở trong Mai Lâm, miệng lại càng lớn tiếng kêu: “Mặc nhi... Tiểu Bạch...”

Cũng may vừa kêu hai tiếng, cửa hậu viện ở bên kia liền bị đẩy ra, bằng không chỉ sợ tiếng kêu của nàng thế nào cũng phải dẫn mấy người bên phòng khách tới đây.

Chỉ thấy cái đầu lông xù của Tiểu Bạch chen lẫn cái cửa phía hậu viện, tròn mắt quay tròn chui vào từ bên ngoài, mà Mặc nhi cũng theo sát ở phía sau vội vàng lên tiếng trả lời: “Mẫu thân con ở trong này...”

Đứng ở dưới tàng cây mai, khi Tô Nhược Hàm nhìn thấy Mặc nhi, trong lòng đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo Mặc nhi không có việc gì.

Chợt tầm mắt của nàng đảo qua một ít bùn đất dính trên quần áo màu xanh lơ của Mặc nhi, mà trong lòng còn ôm một cái hộp gỗ nhỏ cỡ bàn tay dính đầy bùn đất, nhất thời nàng có chút oán giận trừng mắt liếc nhìn Tiểu Bạch ở một bên một cái. Nàng ngẩng đầu xồm xuống phúi bùn đất giúp Mặc nhi lo lắng nói: “Vừa rồi con chạy đi đâu? Sao lại làm cho quần áo đầu là bùn đất? Có phải là Tiểu Bạch lại chôn thứ cổ quái gì đó rồi để cho con đi đào

không? Lần sau chơi ở trong sân thì được rồi, bên ngoài nhiều người xấu, nếu con bị người xấu mang đi thì mẫu thân phải làm sao bây giờ?” Nàng rất sợ vừa rồi Mặc nhi bị người mang đi mất, cái loại cảm giác này...

Đôi mắt to đen nhánh sáng lấp lánh nhìn Tô Nhược Hàm cau mày phải bần đầu trên người cho mình, nghe miệng nàng rõ ràng đang cần nhẫn nhưng lại khó nén quan tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi đột nhiên ngậy thơ cười cười, một tay vỗ vỗ cái đầu lông xù của Tiểu Bạch ở bên cạnh rồi mới bỏ nhào vào trong lòng Tô Nhược Hàm nhỏ giọng lầm bầm nói: “Mẫu thân... Mặc nhi sai rồi!”

Tô Nhược Hàm sâu kín thở dài một hơi, ôm thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm ấm áp của Mặc nhi ở trong lòng, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải nương trách Mặc nhi, chỉ là lo lắng con bị người xấu mang đi.”

Mặc nhi nhào vào trong lòng nàng mắt to chớp chớp, đột nhiên cánh tay nhỏ nhỏ bấu víu cổ của nàng nhỏ giọng mềm mại nói ở bên tai nàng: “Mẫu thân... Ai cũng không thể mang Mặc nhi rời khỏi mẫu thân... Bao gồm phụ thân nữa... Cho dù hắn mang Mặc nhi đi, Mặc nhi tìm được cơ hội cũng sẽ vùng trộm chạy về bên cạnh mẫu thân.” Trước khi mấy người ngoại công tới, bé ở ngoài phòng nghe được phụ thân nói muốn mang bé rời khỏi mẫu thân. Lúc này sau khi nghe được trong lời nói của Tô Nhược Hàm có chút sợ hãi, bé có chút nóng vội bày tỏ ý nguyện của mình với Tô Nhược Hàm. (ngoại công = ngoại tổ phụ = ông ngoại)

Sau khi Tô Nhược Hàm nghe được Mặc nhi nói thì kinh ngạc ngẩn người, Mặc nhi nghe được?

Nhưng mà khi nhận thấy được ý tứ trong lòng Mặc nhi biểu đạt, ở một nơi mềm mại nào đó sâu trong nội tâm của nàng bị va chạm thật mạnh, hai tay gắt gao ôm Mặc nhi nhẹ giọng nói: “Mặc nhi... con không trách mẫu thân sao? Trước kia mẫu thân đối với con như vậy...” Từ miệng của người Liễu gia nàng mới biết được, trước kia Liễu Hương đối với Mặc nhi cũng không giống như là tốt lắm, thậm chí có thể nói đúng là chưa từng làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân, Mặc nhi không trách mình sao?

Vào cái ngày Mặc nhi xuất hiện, khi bé ưu thương tuyệt vọng khấn cầu, còn tuổi nhỏ mà khóc nói mẩu thân không cần lại bỏ rơi bé...

Mặc nhi buồn buồn ở trong lòng Tô Nhược Hàm không hé răng, thật lâu sau giọng nói nhỏ nhỏ rồi rồi truyền ra từ trong ngực nàng: “Mặc nhi không trách... Bởi vì trước kia mẩu thân thực sự không vui, Mặc nhi vụng trộm nhìn thấy mẩu thân thường xuyên vừa khóc vừa quăng đồ... Tuy rằng trước kia mẩu thân không để ý tới Mặc nhi, nhưng Mặc nhi không trách mẩu thân...” Mặc kệ quá khứ mẩu thân đối với mình như thế nào, hiện tại mẩu thân thương chính mình yêu chính mình, vậy cũng đã hoàn toàn đủ rồi.

Tô Nhược Hàm vô cùng phức tạp vuốt ve cái đầu nhỏ nhỏ của Mặc nhi, đứa nhỏ này lại hiểu chuyện như vậy nhu thuận như vậy. Trước kia Liễu Hương dựa vào cái gì có thể lạnh lùng đối đãi với nó như vậy, vì một nam nhân không thương mình, lại có thể lạnh lùng bạc bẽo thương tổn chính con của mình, dựa vào cái gì mà như thế... Đáng giá sao???

Đang lúc Tô Nhược Hàm ở chỗ này ôm Mặc nhi vô cùng phức tạp mà thở dài, đột nhiên nghe thấy phía sau một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, không đợi nàng phản ứng kịp, bóng dáng mặc quần áo màu tím nhạt đã như gió vọt tới trước mặt của nàng.

Tô Nhược Hàm nhíu mày nhìn bộ dáng lo lắng đang đến của Phượng Vân Cẩm trước mặt: “Này... Làm sao người...”

“Ách, người làm gì vậy hả?” Nàng đang muốn hỏi hắn đến làm chi, đã thấy lúc này sắc mặt của hắn nghiêm túc bắt lấy tay phải của nàng thì nhất thời nhíu mày.

Trên mặt Phượng Vân Cẩm đã mất đi nụ cười nhẹ nàng thường nhìn thấy trước kia, thần sắc nghiêm túc mang theo vài phần phức tạp nhìn nàng một cái, trên mặt không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ là đặt đầu ngón tay trong suốt như ngọc mang theo chút lạnh lẽo lên mạch đập của nàng.

Nàng bị bộ dáng này của Phượng Vân Cẩm hù dọa có chút sợ hãi, lại nhìn tư thế xem mạch của hắn hiện tại, da đầu của nàng có

chút run lên, lại mở miệng dò hỏi lần nữa: “Phượng Vân Cẩm... đang yên đang lành làm sao người xem mạch cho ta? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhược Hàm hỏi lại bị coi thường, sau khi Phượng Vân Cẩm xem xong mạch đập tay phải của nàng thì chân mày nhíu chặt. Khi nàng mở miệng hỏi thì hần lại có thêm vài phần nghi hoặc mà nắm lên tay trái của nàng. Tô Nhược Hàm cả kinh phần nộ kêu lên: “Phượng Vân Cẩm... Người làm cái trò gì? Hôm nay người cần quấy kiếm chuyện vô ích ta còn chưa tính sổ với người. Lúc này người lại động tay động chân, rốt cuộc là muốn làm sao? Đừng cho là ta sẽ không động thủ với người...” Tuy rằng Taekwondo của nàng tính ra là công phu mèo ba chân, nhưng mà tốt xấu gì nàng cũng không phải là tay trời gà không chặt.

Theo lời Tô Nhược Hàm nói chuyện, Mặc nhi hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống nàng. Vừa rồi thời điểm tên quỷ chán ghét này xuất hiện, bé đã bị hần túm khối trong lòng mẫu thân đặt xuống đất, lúc này làm sao tên quỷ chán ghét này vẫn lôi kéo tay của mẫu thân không buông?

Phượng Vân Cẩm khẩn trương túm tay trái của Tô Nhược Hàm, khi đầu ngón tay của hần lại lần nữa đặt lên mạch đập của nàng thì phát hiện chuỗi Linh Đang bằng tinh thạch trên cổ tay nàng. Sắc mặt của hần đổi đổi, đột ngột nâng cao tay trái của nàng tiến đến trước mắt của mình cẩn thận xem xét, miệng lại nghiêm túc hỏi: “Sao lại mang cái vòng tay Linh Đang này thế?”

Khẩu khí chất vấn kia làm cho Tô Nhược Hàm cảm thấy có chút không hiểu ra làm sao, từ khi người này vừa xuất hiện thì hành vi liên tiếp cũng làm cho nàng đầu đầy mờ mịt. Lúc này còn đột nhiên chất vấn nàng vì sao mang theo cái vòng Linh Đang này, nhất thời làm cho nàng có chút nổi nóng vô cớ, khẩu khí có chút không vui mở miệng: “Rốt cuộc người muốn làm sao? Vừa rồi người xem mạch cho ta làm cái gì? Hơn nữa ta mang theo cái vòng Linh Đang này thì làm sao vậy?” Hơn nữa Linh Đang này cũng không phải nàng muốn mang, lúc trước cái tên kêu là Âm Tinh cũng là Thanh Nguyên cũng chưa cho nàng cơ hội cự tuyệt thì buộc vào ở trên cổ tay nàng.

Thoạt nhìn là sợi dây màu trắng bạc vô cùng đơn giản, nhưng mà cũng không biết là làm bằng chất liệu gì, bất kể nàng dùng dao nhỏ hay là dùng lửa, giống như cũng không có cách nào cắt nó ra được. Dù sao mang ở trên cổ tay coi như là một món đồ trang sức mà thôi, Linh Đang cũng sẽ không kêu không có tiếng động cũng sẽ không ầm ỹ đến nàng, dần dà phát hiện giống như cũng không có gì khác thường, nàng cũng kệ nó rồi.

Linh Đang làm sao vậy???

“Cái vòng Linh Đang này gần đây có biến hóa gì không? Hoặc là nói... Người đã làm qua cái gì với nó chưa?” Phượng Vân Cẩm cổ quái không thôi cẩn thận nhìn chằm chằm mặt Tô Nhược Hàm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một ít manh mối.

Hiện tại hẳn cũng thực sự muốn biết Linh Đang này bị làm sao vậy??

Vừa rồi nghe nam nhân kêu là Thanh Nguyên nói đã gieo xuống tử mẫu cổ ở trên người Tô Nhược Hàm, cho nên hẳn lo lắng chạy tới đây chứng thực. Ở thời điểm xem mạch hẳn cũng phát hiện trong cơ thể Tô Nhược Hàm là có chút khác thường, giống là có thêm cổ trùng tồn tại, nhưng khi nhìn thấy kia vòng Linh Đang tinh thạch thì có thêm nghi hoặc mới.

Bên trong năm cái Linh Đang (chuông nhỏ) vòng tay tinh thạch kia giống như đều có một tơ máu nhỏ như sợi tóc ngắn gần nửa gát gạo, hoặc là nói đây là cổ trùng tử mẫu cổ...

Chẳng qua là năm cổ trùng lớn nhỏ nghiêm chỉnh trong Linh Đang và trong sách ghi lại thì hoàn toàn không giống mà thôi. Hơn nữa tình hình trong cơ thể Tô Nhược Hàm hình như cũng không giống như là có dấu hiệu bị trúng tử mẫu cổ, thế này mới làm cho hắn cảm thấy kỳ quái, muốn biết rõ... tử mẫu cổ trong Linh Đang này là làm sao vậy?

Dựa theo lời nói mới rồi của Thanh Nguyên, lẽ ra tử mẫu cổ trên người Tô Nhược Hàm là tử mẫu mới đúng, mà trên người của hắn hẳn là có mẫu cổ.

Nhưng mà hiện tại vừa thấy cổ trùng trong Linh Đang trên người Tô Nhược Hàm, đây... đây rõ ràng cũng sắp vượt qua sức chống đỡ của mẫu cổ r ồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Còn chưa có nghe nói qua có tử cổ có thể phản phệ (cản trả) mẫu cổ...

Nghe xong Phượng Vân Cẩm nói, Tô Nhược Hàm có chút khó hiểu rút tay mình về, ngẩng đầu nhìn Linh Đang trên cổ tay mình, nghi hoặc khó hiểu nhìn vài lần sau đó đột nhiên kêu lên: “Oa... Kỳ quái...”

“Như thế nào?” Phượng Vân Cẩm vội vàng nhìn về phía nàng.

“Hả... Như thế nào mà giống như đã thay đổi vậy? Sao bên trong lại nhiều ra một đoạn giống như như tơ máu gì đó vậy? Ta nhớ rõ lúc ban đầu bên trong lại không có thứ này.” Tinh tế nhìn hồi lâu Tô Nhược Hàm có chút nghi hoặc nói thêm.

“Người cẩn thận ngẫm lại, có phải đã làm cái gì với Linh Đang này hay không, hoặc là để cho nó dính qua thứ gì đó?” Phượng Vân Cẩm thử nhắc nhở nhìn nàng hỏi.

Đã làm cái gì???

Tô Nhược Hàm có chút đau đầu hồi tưởng lại, giống như đã làm chuyện gì... Chẳng hạn như dùng chuôi dao đập đập vài cái phát hiện đập không bể được, sau đó dùng ngọn đèn đốt một chút phát hiện đốt không cháy ngược lại sau đó là tay bị tổn thương, thì nàng vốn không có đã làm cái gì với nó đi?? Trừ bỏ chính là lúc tắm rửa thì dính một chút nước, hẳn là không có dính qua những vật khác đi?

Nàng buông tay, tr ần mặc không hé răng, ngược lại là vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu hoài nghi nhìn Phượng Vân Cẩm, chẳng lẽ Linh Đang trên cổ tay mình là thứ tốt thật sao, người này cảm thấy hứng thú với Linh Đang như vậy??

“Linh Đang này thật đúng là thứ tốt hay sao?”

Vừa nghe lời ấy, Phượng Vân Cẩm ngạc nhiên ngây người.

Thứ tốt???

Nhìn biểu tình một bộ dáng vẻ đề phòng lại thêm đề phòng cướp của nữ nhân trước mắt này đối với mình, nàng còn tưởng rằng mình muốn tính kế thứ này với nàng hay sao??

Hơn nữa cái thứ quỷ đòi mạng này, ai thêm có hứng thú với nó hả?

Nếu không bởi vì biết được lợi hại của cái thứ quỷ đòi mạng này, một hồi sau một bộ dạng như gặp quỷ nhìn chăm chăm nàng cố quá mở miệng: “Một thứ muốn mạng người, người cảm nhận được là thứ tốt?”

Oa a... Có ý tứ gì?

Muốn mạng người??

Tô Nhược Hàm dùng sức nháy mắt, nàng không có nghe sai, hoặc là hiểu sai đi?

Ý tứ của Phụng Vân Cẩm là, vòng tay Linh Đang này là có cái gì cố quái nhưng lại nguy cơ cái mạng nhỏ của mình?

“Đây là vui đùa đúng không?” Tô Nhược Hàm nuốt nuốt nước miếng, có chút trông mong nhìn Phụng Vân Cẩm hỏi.

Phụng Vân Cẩm nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Không phải nói giỡn, ta là nói thật, cái vòng tay này là nam nhân kêu Thanh Nguyên đeo lên cho người đi? Vừa rồi hẳn nói người bị trúng tử mẫu cố... cái thứ này... Người cảm thấy sẽ là cái gì?”

Tô Nhược Hàm nghe xong sắc mặt trắng bệch, nhất thời có loại xúc động muốn kéo cái vòng quỷ trên cổ tay xuống...

Không phải đâu? Tử mẫu cố?

Lúc trước cũng đoán được tên mỹ nam yêu nghiệt không có lòng tốt với mình, không nghĩ tới không biết khi nào thì hẳn lại có thể hoàn trả cho mình bị trúng tử mẫu cố. Hơn nữa... cái Linh Đang này rõ ràng chính là tự

tay cái tên kia đeo vào cho nàng, cho nên nói... Hấn nha, trắng trợn tảo bạo mưu hại chính mình, nàng lại còn ngây ngốc không tự biết?

Sau khi Thanh Nguyên nói một câu "Nàng còn sống, nhưng Thanh Linh đã chết...", toàn bộ không khí trong phòng khách lâm vào một mảnh trầm lặng yên tĩnh.

Liễu Thiên Nguyên đang phẫn nộ tại một câu nói pha lẫn thê lương và bi thương của Thanh Nguyên kia mà trầm mặc im lặng lại.

Lại nhớ tới nữ tử đi đêm đàm khăn cầu Hương nhi được đồng thị nhất phu (hầu chung một chồng) bị đuổi ra ngoài cửa, hiện tại đã vùi thân trong đất vàng, mà tuy nói cái chết của nàng không phải Liễu Hương gây nên, nhưng khó thoát khỏi can hệ với nàng (LH).

Trong con người lạnh lùng của Mạc Tử Khanh mang theo gợn sóng hiềm thấy, nguyên nhân Thanh Linh chết còn có bản thân hắn, đồng thời cũng làm cho hắn khi đối mặt với Thanh Nguyên chỉ còn lại có áy náy.

Nhưng mà áy náy vì Thanh Linh cũng không thể trở thành lý do Thanh Nguyên hắn không kiêng nể gì mà tùy ý tiêu xài sự dễ dàng tha thứ của mình, hắn không nên tiếp tục khẳng khẳng một mực thù hận thêm nữa... Nếu Thanh Nguyên hắn muốn, mình hoàn toàn có thể dùng tính mệnh này để trả lại cho cái chết của Thanh Linh...

"Thanh Nguyên... Người đây là tội gì..." Mạc Tử Khanh lạnh lùng nhìn Thanh Nguyên.

Trước kia hắn cũng không phải một người có trái tim tàn nhẫn, càng không biết dùng tử mẫu cố tổn hại người khác mà không có lợi gì cho mình như vậy.

Tử mẫu cố thông qua mẫu cố khống chế tử cố, có thể biết được vị trí của người tử cố đang ký gửi, lại đợi cho đến lúc tử cố vừa được hoàn thiện, thì có thể thúc dục tử cố làm cho chủ nhân nương nhờ mỗi ngày có

hai canh giờ bị thống khổ tê tâm liệt phế sống không bằng chết. Hơn nữa chủ nhân bị ký gửi căn bản không sinh ra được ý tưởng tự kết liễu mình, bởi vì khi ý tưởng như vậy vừa toát ra sẽ bị cổ trùng sở khống chế xóa đi... Đi tra tấn một người cực kỳ tàn khốc làm cho mình thống hận như vậy, nhưng mà đối với bản thân mình làm sao lại không tàn khốc đâu?

Chỉ vì cái giá phải trả cho việc thúc dục tử cổ đó là thời điểm tử cổ phát tác thống khổ lên người ký chủ, chủ nhân mẫu cổ cũng có cảm nhận cơn đau xé trái tim một cách sâu sắc... Chẳng qua là thời gian hơi ngắn mà thôi.

Phương pháp tổn hại người không có lợi cho mình như thế, rốt cuộc Thanh Nguyên hẳn là nghĩ như thế nào?

Đồng thời khi Mạc Tử Khanh nói xong, bên kia Thanh Nguyên đã lấy mặt nạ xuống đột nhiên lẳng lẳng nhìn hắn một cái, trên gương mặt yêu mỹ tuấn dật có nụ cười lạnh yêu mỹ thấp giọng nói: “Ta tội gì? Ha ha... Người không biết là như vậy thực có ý nghĩa sao? Cái nữ nhân kia hại chết Thanh Linh, vậy nàng ta cũng đừng hòng có được như nàng ta mong muốn... Làm cho một người chết rất đơn giản, tử vong cũng không phải là một loại trừng phạt, đó chỉ có thể xem như là một loại giải thoát... Ta không thể cho nàng ta được lợi như vậy. Biết đau tê tâm liệt phế là thế nào không? Lúc trước khi Thanh Linh biết người đại hôn cùng với nữ nhân kia, nàng đau đó mới là tê tâm liệt phế, máu từ trong cơ thể ấm áp chậm rãi chảy ra từ miệng của nàng, máu đó có được có phải là đau đến tê tâm liệt phế mà đến hay không?... Cho nên biện pháp tốt nhất đó là, làm cho nàng ta ngày ngày đêm đêm thống khổ, nhưng mà lại không thể chết đi... Hơn nữa là thanh tỉnh ngày ngày thừa nhận đau đớn xé nát con tim. Làm cho nàng ta biết mình từng phạm phải sai lầm nghiêm trọng cỡ nào, biết được bản thân mình đã từng làm cho một người khác khi đó đã đau tê tâm liệt phế cỡ nào...”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn sang phụ tử ba người Liễu gia cười lạnh nói nhỏ: “Ha ha... Đúng rồi, lúc đó sở dĩ cái nữ nhân kia không phải ỷ vào chỗ dựa phía sau nàng là Liễu gia sao? Cái thân phận nữ nhi của nhà giàu bậc nhất làm cho người ta kinh sợ biết bao

hả??... Nếu đây là vốn đề nàng ta kiêu ngạo và cu'ồng vọng, thì ta đây li'ền hoàn toàn hủy nó đi... hủy hết Liễu gia các người..."

Hắn cười lạnh thấp giọng kể ra, mà phụ tử ba người Liễu gia ở đây cảm thấy trong lòng vô cùng phức tạp, cũng không phải sợ hãi hắn hủy đi Liễu gia theo như lời hắn nói, mà là thờ dài vì biến hóa của Thanh Nguyên cùng với năm năm trước...

Mạc Tử Khanh rũ mắt xuống, nhìn Thanh Nguyên cười lạnh đến càng phát ra tà khí yêu my, hắn có chút nhú mày mở miệng nói: "Dừng tay đi! Nàng cái gì cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ người, không nhớ rõ Thanh Linh, không nhớ rõ Mạc nhi, không nhớ rõ người Liễu gia, không nhớ rõ người tên Mạc Tử Khanh này, không nhớ rõ mọi người... Người đi hận một người như vậy, tội gì?"

"Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ kêu ta cứ như vậy mà buông tha cho nàng ta sao? Nàng ta dựa vào cái gì mà sau khi làm chuyện sai l'ầm thì không thể nhận trừng phạt? Dựa vào cái gì mà có thể sống cuộc sống tiêu điều tự tại?" Mắt phượng của Thanh Nguyên lạnh lùng thấu xương nhìn chằm chằm Mạc Tử Khanh.

Nghe lời Thanh Nguyên nói, Liễu Phong Viêm có chút phức tạp ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Mạc Tử Khanh một cái sau đó quay đầu nhìn về phía Thanh Nguyên, giọng điệu có vài phần lạnh lùng cùng trào phúng mở miệng nói: "Bây giờ nhị tỷ của ta còn không được xem như là nhận trừng phạt sao? Nàng điên cu'ồng yêu phải một nam nhân không thương nàng, yêu thương đơn phương, yêu đến nỗi buông tha cả kiêu ngạo và tự tôn, thân là nữ tử lại làm ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy. Cho dù cuối cùng nàng đã được như nguyện là gả cho nam nhân nàng yêu, nhưng mà kết quả là thế nào? Năm năm cũng bắt đầu từ năm đó người nàng yêu luôn lạnh lùng không nhìn tới nàng, năm năm khóa chặt thân mình trong tường cao trạch viện chẳng khác gì lãnh cung... Năm năm là bao nhiêu tháng ngày? Tháng ngày dài đằng đẵng giày vò hết kiêu ngạo và gai góc vốn có trên người nàng mà cái chờ được lại là một tờ hưu thư... Nhưng mà ta muốn hỏi một câu, nếu lúc trước tuy là Mạc Tử Khanh người bị ép buộc... Nhưng

trong chuyện thành thân với nhị tỷ ta, vì sao người lại phải đồng ý cưới nàng? Người có quyền lợi cự tuyệt...”

Liễu Phong Viêm làm cho Mạc Tử Khanh trầm mặc nhìn hắn, mà thật lâu sau một chữ cũng không phun ra được.

Một lúc sau không nhận được câu trả lời Liễu Phong Viêm tự giễu cười lạnh nói: “Người không trả lời, vậy ta giúp người trả lời đi! Đừng lấy có cái gì mà nợ nhân tình hay là ân nghĩa linh tinh gì đó, người và ta đều vô cũng rõ ràng... Thân là gia chủ Mạc gia người không phải là một người như vậy. Người đồng ý thú (cưới) nhị tỷ ta, hoàn toàn là lợi dụng nàng để chặt đứt nhớ nhung của Thanh Linh đối với người mà thôi... Trước kia nhị tỷ ta là làm sai rồi, nhưng mà làm sao người cũng không phải một người tàn nhẫn đối với nàng đây? Người vì suy nghĩ cho Thanh Linh, muốn chặt đứt thương nhớ của nàng muốn cho nàng có cuộc sống tốt đẹp lại thuận tiện lợi dụng mà thú nhị tỷ của ta. Nhưng mà lại không ngờ được bản thân Thanh Linh cũng là chịu không nổi đả kích mà chết, người...”

“Đủ rồi...”

Một tiếng quát lớn mền mại đánh gãy Liễu Phong Viêm muốn tiếp tục nói nữa.

Khi Liễu Thiên Nguyên nghe tiếng quát lớn vang lên, nhất thời thần sắc khẩn trương nhìn về phía cửa, nhìn thấy Tô Nhược Hàm đã ôm Mạc nhi không biết khi nào thì lặng lẽ đứng ở cửa, mà đứng bên cạnh nàng còn có Phượng Vân Cẩm thần sắc có lo lắng nhìn về mặt của nàng.

Trên mặt Tô Nhược Hàm không chút biểu tình, trong đôi mắt hạnh chỉ còn lại có lạnh như băng và trào phúng ôm Mạc nhi bình tĩnh đi vào phòng khách, ở dưới tầm mắt của mọi người nàng lạnh nhạt ôm Mạc nhi ngồi ở ghế trên phía bên phải. Khi tầm mắt lướt qua Mạc Tử Khanh đang nhìn chằm chằm chính mình và Thanh Nguyên đã lấy xuống mặt nạ, đột nhiên nàng lạnh lùng trào phúng cười nói: “Trước kia ta thật đúng là không có mắt...”

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cự Tuyệt Rời Đi

Editor: ChieuNinh

"Mẫu thân... Tiểu cậu đến đây." Mặc nhi rất là vui vẻ chạy tới hậu viện, bên cạnh còn có Tiểu Bạch đang ngậm cục xương đi theo.

Tô Nhượng Hàm bỏ mấy cọng rau cải cuối cùng được nhờ rửa nước sôi không gian vào trong hồ, thế này mới ngẩng đầu nhìn Mặc nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn đi tới, hé miệng cười nói: "Chạy gấp gấp như vậy làm cái gì, mấy ngày nay tiểu cậu của con không phải mỗi ngày đều tới đây sao? Để cho hấn trước tự tiếp đãi mình đi, không phải còn để lại cho hấn một ít điểm tâm còn hâm nóng ở trong nồi đó thôi, kêu hấn ăn trước đi... Nướng việc xong rồi thì đi qua..." Dứt lời nàng lại bắt đầu bận rộn công việc trong tay.

Mặc nhi chạy đến trước mặt nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực lại mang theo chút rầm rối than thở nói: "Không cần Mặc nhi nói thì tiểu cậu cũng đã đi phòng bếp tìm thức ăn rồi, mẫu thân... có phải Tiểu cậu chọc ngoại công tức giận hay không, cho nên ngoại công trừng phạt hấn hả?"

Tô Nhượng Hàm đang thu thập nông cụ thì đột nhiên nghe được vấn đề này, có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn phía Mặc nhi hỏi: "Làm sao vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi nhăn như cái bánh bao, cái miệng nhỏ nhắn trề môi oán giận nói: "Nếu không phải tiểu cậu chọc ngoại công tức giận, vậy vì sao mỗi ngày bộ dáng của cậu giống như cũng chưa cơm ăn, còn đặc biệt chạy đến chỗ chúng ta bên này ăn cơm, lại còn tranh giành thức ăn ngon của Mặc nhi và Tiểu Bạch, quá đáng nhất là... Tiểu cậu nói

Tiểu Bạch chỉ biết ăn chẳng biết làm việc gì cả, chính là một tên cật hóa... Hắn còn đoạt xương sườn buổi sáng mẫu thân để lại cho Tiểu Bạch nữa..." Cùng với Mặc nhi đang bu ãn bực oán giận, Tiểu Bạch ở một bên ngậm một cục xương sạch sẽ, lại còn vô cùng khôi hài là cái đầu đầy lông mồm như nhung đang ở đó mạnh mẽ gật đầu phụ họa Mặc nhi, vẻ mặt ủy khuất đến cực điểm... Nhìn cục xương bị gặm sạch sẽ trên mặt đất, Tiểu Bạch đầu cúi bu ãn bực đến cực điểm.

Tô Nhược Hàm bu ãn cười nhìn bộ dáng Tiểu Bạch ngậm cục xương được gặm sạch sẽ đến trước mặt mình kể oan, bất đắc dĩ cười lắc đầu. Gia hỏa Tiểu Bạch này có đôi khi thật sự là làm cho người ta vừa bực mình vừa bu ãn cười, nó quả thực là bảo vệ thức ăn đến cực điểm. Lúc này tên Liễu Phong Viêm kia đoạt xương của nó, nó lại biết là không thể cắn Liễu Phong Viêm, cho nên vì sao lúc này nó bu ãn r ãu đến cực điểm...

Sau khi nghe được Mặc nhi oán giận, Tô Nhược Hàm lau bàn tay ở trên quần áo, nâng lên giỏ trúc đựng công cụ ở bên cạnh, nàng cười nhìn Mặc nhi trêu chọc nói: "Tiểu cậu của con có chọc giận ngoại công con tức giận hay không thì mẫu thân không biết, nhưng mà ta lại biết hẳn chọc Mặc nhi và Tiểu Bạch chúng ta cùng giận r ã... Đi thôi, mẫu thân đi báo thù thay cho cả hai..."

Tô Nhược Hàm xách giỏ trúc đi ở phía sau, nhìn phía trước Mặc nhi và Tiểu Bạch đã bước nhanh chạy tới tiền viện, nàng bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Từ ngày hỗn loạn đó đã trôi qua năm sáu ngày, cũng từ ngày ấy tới nay Liễu Phong Viêm cứ mỗi ngày thì lại chạy tới nhà của nàng, mà niềm vui thú lớn nhất của hắn chính là giành ăn với Mặc nhi, khó trách giành ăn đến nỗi Mặc nhi sẽ lôi kéo đồng minh Tiểu Bạch tới đây tố cáo.

Ngày đó nàng ôm Mặc nhi ở bên ngoài nghe đối thoại giữa Thanh Nguyên và Mặc Tử Khanh, còn có lúc ấy Liễu Phong Viêm hẳn tranh luận thay nàng. Vài đoạn lời nói ngắn gọn đã làm cho nàng đơn giản biết được, thì ra trước kia Liễu Hương nhận biết Thanh Nguyên còn có Thanh Linh đã chết đi trong miệng hắn...

Lúc ấy nghe lời nói có chút điên cuồng của Thanh Nguyên, trong lòng Tô Nhược Hàm cảm thấy có chút sợ hãi. Tuy Phụng Vân Cẩm nói tử cữu trên người nàng có dị biến, cũng không giống như sẽ chịu khống chế của mẫu cữu. Nhưng mà bộ dáng cừu hận của Thanh Nguyên với mình, chỉ sợ sau khi hắn biết tử mẫu cữu không thể tra tấn mình, khó bảo đảm hắn sẽ không dùng biện pháp khác.

Cho dù lúc ấy Liễu Phong Viêm ra mặt thay cho Liễu Hương, kể ra năm năm thống khổ và tuyệt vọng gả cho Mạc Tử Khanh. Nhưng mà cuối cùng Tô Nhược Hàm vẫn mở miệng đánh gãy lời nói tiếp theo của Liễu Phong Viêm. Cho dù Tô Nhược Hàm nàng cảm thấy trước kia Liễu Hương rất không đáng giá, nhưng mà nói cho cùng đau khổ trước kia cũng là Liễu Hương tự nàng đi tìm đến. Cho dù có không cam lòng và ủy khuất, hiện tại Liễu Hương chân chính cũng đã chết, nàng chỉ là Tô Nhược Hàm mà thôi, cũng không tới phiên nàng đến lên án...

Hơn nữa nàng không muốn lại quẩn quýt chuyện trước kia Liễu Hương như thế nào hoặc là làm chuyện gì, bao gồm cái tên kêu là Thanh Nguyên kia. Cho dù trước kia Liễu Hương có ân oán gì với hắn, hiện tại nàng là Tô Nhược Hàm, sẽ không phụ trách việc làm trước kia của Liễu Hương. Nếu hắn cố ý muốn trả thù đến trên người Tô Nhược Hàm nàng, nàng cũng không phải là kẻ ngốc, sẽ không ngốc đến nỗi bị người bắt nạt còn không biết trả đũa.

Lúc ấy khi nhìn Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên đứng chung một chỗ, nhất là vẻ mặt trong lạnh lùng trào phúng còn mang theo chán ghét của hai nam nhân khi nhìn mình, Tô Nhược Hàm chỉ có thể nói một câu, trước kia thật đúng là nàng không có mắt...

Thật sự là không có mắt...

Mạc Tử Khanh đúng là bộ dạng không sai, nhất là cái loại khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người hắn lại càng hấp dẫn người khác, nhưng mà chẳng lẽ Liễu Hương cũng không nhìn ra nam nhân như vậy là một nam nhân lạnh lùng vô tâm sao? Cố ý đi trêu chọc nam nhân như vậy, bản thân nàng ấy thống khổ năm năm, còn làm cho một nữ nhân khác cũng

thương tâm tuyệt vọng mà mất đi, vô tội nhất là Mặc nhi... Bởi vì nó là con Mặc Tử Khanh, mà bị Liễu Hương nàng đối đãi oán niệm hơn bốn năm, bởi vì Liễu Hương nàng là một người ngu xuẩn yêu một người nam nhân, tiến tới tra tấn nhiều người bên cạnh như vậy, ngu muội biết bao??

Mặc kệ chuyện đã qua thế nào, hiện tại nàng cũng đã không phải là Liễu Hương, chỉ là Tô Nhược Hàm, Tô Nhược Hàm sẽ vĩnh viễn yêu thương Mặc nhi, chăm sóc Mặc nhi...

Nghĩ đến hai người đàn ông Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên này, Tô Nhược Hàm đã sắp đi tới tận viện liêu công môn cười lạnh.

‘Sai lầm trước kia Liễu Hương phạm phải, đã sớm đặt một dấu chấm tròn kể từ khi Liễu Hương chết đi. Tại thời điểm ta tỉnh lại thì ta chính là Tô Nhược Hàm, mà tại một khắc Liễu Hương đã chết đi kia, cho dù Liễu Hương thiếu các người thì nàng cũng đã sớm dùng mệnh của nàng trả lại cho các người, các người cũng không nên tiếp tục dùng cái bộ dạng ta thiếu nợ các người xuất hiện ở trước mặt của ta.’

Đoạn lời nói này lúc ấy là nàng đã nói ra ở trước mặt Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên còn có người Liễu gia. Mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, Tô Nhược Hàm tự nhận đã nói được đủ rõ ràng, cho dù sợ rằng căn bản bọn họ không sẽ rõ ràng lắm theo những lời như Liễu Hương đã chết trong miệng nàng là sự thật, mà không phải như bọn hắn nghĩ đến là nàng mất trí nhớ cho nên nói Liễu Hương trước kia đã chết. Dù sao đã nói đã đến nước này rồi, vậy cũng chẳng trách nàng.

Khi Mặc Tử Khanh nghe đến lời nói phía sau, trong con người lạnh như băng nhìn nàng rất lâu cuối cùng xoay người rời đi. Mà Thanh Nguyên cũng bỏ lại một lời ngoan độc nói với nàng rằng đừng tưởng rằng tìm lấy cớ là có thể trốn tránh trả thù của hắn, nói cái gì mà nàng kiên cố chế chút, chờ xem...

Nghĩ chuyện ngày ấy, Tô Nhược Hàm có chút đau đầu thở dài, ngày ấy rối loạn làm cho nàng khắc sâu cảm thấy cuộc sống yên bình hiện tại là tốt đẹp cỡ nào...

Vừa buông giỏ trúc rồi đi tới đại sảnh, liền nhìn thấy vẻ mặt Liễu Phong Viêm ăn no nấc cục ở đó hô: "Nhị tỷ... Ngô... ăn ngon quá, vì sao tỷ không nấu thịt sườn nhiều thêm một chút, ăn chưa có đã thèm. Ai... Trước kia sao không biết tỷ còn có trù nghệ tốt như vậy đây?"

Tô Nhược Hàm tức giận liếc trắng mắt, miệng khinh bỉ nhắc tới: "Ngay cả thức ăn của Tiểu Bạch và Mặc nhi cũng giành, người cũng thật sự là sống ngược đời. Nói đi... hôm nay người lại tới đây là có chuyện gì? Nếu như kêu ta cùng nhau trở về Phụng Dương thành với các người, vậy không cần phải nói nữa... Ta đã nói rồi cuộc sống của mẫu tử hai người ta cùng với Mặc nhi ở đây tốt lắm, không muốn về Phụng Dương thành sinh sống... Hơn nữa bản thân ta cũng có thể kiếm được tiền tiêu dùng, mẫu tử chúng ta sẽ không bị đói, cần bản các người không cần lo lắng."

Từ sau ngày ấy, phụ tử ba người Liễu gia vốn muốn mang nàng và Mặc nhi cùng trở về Phụng Dương thành, nhưng mà lại bị Tô Nhược Hàm cự tuyệt. Sau đó Liễu Phong Liệt bởi vì việc buôn bán của thương hội ở Phụng Dương thành đột nhiên gặp phải thế lực không rõ chèn ép đã chạy trở về trước, mà phụ tử hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Viêm lại lo lắng hai người nàng và Mặc nhi nên tạm thời còn ở lại trong Lâm Lan thành. Nhưng mà vì thái độ của Tô Nhược Hàm, hai người bọn họ vẫn ở tại thương hội Liễu gia mà thôi.

Đã nhiều ngày nay kỳ thật Liễu Thiên Nguyên cũng thường xuyên lại đây, thời điểm mỗi lần tới được đều trông mong nhìn Tô Nhược Hàm, một phen nước mắt nước mũi phun loạn. Tô Nhược Hàm nhìn một mỹ đại thúc tốt đẹp lại có hành động dọa người như vậy, có chút chịu không nổi cũng bắt đầu trốn tránh hắn. Sau khi Liễu Thiên Nguyên phát hiện nữ nhi không chịu gặp mình, hắn bị đả kích liền phái thẳng nhãi Liễu Phong Viêm này lại đây để cho hắn thuyết phục Tô Nhược Hàm và Mặc nhi theo bọn họ cùng nhau trở về Phụng Dương thành.

Mà Liễu Phong Viêm nghe được Tô Nhược Hàm nói xong thì trên gương mặt tuấn tú suất khí lộ ra vẻ mặt khổ sở: "Nhị tỷ... trình độ phụ thân chúng ta thương tỷ, cho dù hiện tại tỷ mất đi trí nhớ cũng không khó để nhận ra đi? Hắn sẽ yên tâm mẫu tử hai người sinh sống ở nơi này sao?"

Nhất là bây giờ còn có cái tên Thanh Nguyên kia nói sẽ không bỏ qua tử và Liễu gia, tử cảm thấy chúng ta yên tâm cứ như vậy mà quảng tử sống ở đây sao?" Hơn nữa hắn còn chưa nói thêm là, dưới tình huống có cái tên nam nhân Phượng Vân Cẩm giao hoạt gian trá đang dòm ngó nhị tử nhà mình, bọn họ có thể yên tâm để nàng và Mặc nhi một mình sinh hoạt ở đây mới kỳ quái...

Ngày ấy cái tên Phượng Vân Cẩm kia gian trá đến cực điểm, sau khi đưa Bạch Ngọc Phượng Bội cho nhị tử mình rồi còn nói cái gì mà tín vật Phượng Bội làm vật đính ước chỉ là nói đùa, ngọc bội đó chỉ là một cái tín vật của Hương Phiêu Trai mà thôi. Nàng thân là người hợp tác của hắn, đương nhiên phải có tín vật của Hương Phiêu Trai. Hơn nữa sau khi có tín vật kia nàng còn có thể ở trong các chi nhánh của Hương Phiêu Trai lấy ra được một số lượng tiền mặt nhất định, cực kỳ thuận tiện gì đó.

Lúc ấy nghe nói một phen như vậy xong thì Tô Nhược Hàm không nghĩ nhiều liền thu ngọc bội kia vào, làm hại phụ tử hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Thiên Nguyên ở một bên dấn sức liên tục chớp mắt cho nàng thiếu chút nữa nôn ra máu mà chết... Thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này thật không biết xấu hổ, quả thực là vô sỉ đến cực điểm... hàm nghĩa đại biểu của bản thân cái ngọc bội kia rõ ràng còn có giá trị phi phàm cực kỳ trọng yếu hơn so với cái gì mà tín vật đính ước. Hắn nha lại còn có thể kéo xuống thành cái gì mà tín vật vô ích của Hương Phiêu Trai, đây, đây quả thực là...

"Nhưng mà ta thật sự không muốn về Phượng Dương thành sinh sống... Người có nghĩ tới hay không, nếu ta mang theo Mặc nhi trở về Phượng Dương thành sinh sống, người khác sẽ nghị luận ta cùng với Mặc nhi như thế nào đây... Nghị luận này, với ta mà nói thật ra thì ta không cảm thấy có sao cả dù sao ta cũng không thiếu miếng thịt nào, nhưng mà Mặc nhi thì sao? Nó còn nhỏ... Ta không muốn nó sống trong lời đồn đại vô căn cứ mà lớn lên... Ở Lâm Lan thành, tuy rằng danh nghĩa ta dùng là quả phụ, ít nhất Mặc nhi sẽ không gặp phải lời đồn đại vô căn cứ công kích. Ta muốn Mặc nhi có thể vui vui vẻ vẻ trưởng thành, nó đã không vui vẻ hơn bốn năm... Phong Viêm, người hiểu chưa?" Về mặt Tô Nhược Hàm thật sự nghiêm túc nhìn Liễu Phong Viêm nói ra suy nghĩ chân chính của mình.

Mặc nhi... Nàng quan tâm nhất vẫn là Mặc nhi. Nếu trở về, nó sẽ bị người khác chỉ vào mũi nói mẩu thân của nó là bị chèn ruồng bỏ, mà nó cũng chỉ là con trai của một người bị chèn ruồng bỏ, càng khó nghe hơn có lẽ còn có rất nhiều rất nhiều... Mặc nhi còn nhỏ, nhưng mà tâm tư lại trưởng thành sớm vô cùng, nếu những lời này bị nó nghe được, nhất định sẽ tạo thành bị thương tổn tâm linh nặng nề khi nó còn nhỏ, đây không phải là điều Tô Nhược Hàm có thể chấp nhận.

Liều Phong Viêm bởi vì Tô Nhược Hàm nói mà hoàn toàn trầm mặc lại.

Cứ mặc kệ mẩu tử các nàng sinh hoạt tại Lâm Lan thành, hấn và phụ thân còn có đại ca khẳng định sẽ lo lắng, nhưng mà vừa rồi nhị tỷ nói...

Nên làm cái gì bây giờ đây?

Hết chương 58.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Dứt Khoát Ở Lại

Editor: ChieuNinh

"Mẫu thân... vì sao đột nhiên Tiểu cậu đi rồi ả?" Mặc nhi mang vẻ mặt nghi hoặc từ bên ngoài chạy vào phòng hỏi.

Mặc nhi đứng ở cửa nhìn thấy Tô Nhược Hàm ngồi ở trong phòng trầm tư không nói gì, bé có chút lo lắng nhìn nàng, chẳng lẽ vừa rồi tiểu cậu bị mẫu thân mắng rồi sao? Hay là bởi vì mới vừa rồi mình và Tiểu Bạch tố cáo, cho nên mẫu thân mắng tiểu cậu làm hắn tức giận?

Nàng đã nói nguyên nhân không trở về Phụng Dương thành cho hắn, chỉ sợ hiện tại Liễu Phong Viêm đã trở lại thương hội Liễu gia vừa vặn thương lượng với Liễu lão cha đi?

Sau khi Tô Nhược Hàm hoàn hồn nhìn Mặc nhi rồi lập tức cười nhẹ nói: "Tiểu cậu đột nhiên nhớ tới bản thân còn có chuyện phải xử lý liên quan đi trước, bây giờ mẫu thân muốn ra ngoài một chuyến, con và Tiểu Bạch giữ nhà hay là muốn đi với mẫu thân?" Nghĩ tới ngày ấy Phụng Vân Cẩm nói qua vấn đề mặt tiền cửa hàng đã xử lý xong, nàng hỏi Mặc nhi như thế rồi đi về phòng mình.

Mặc nhi nghi hoặc gãi gãi đầu, tiểu cậu đi gấp như vậy, xem ra nhất định là có chuyện rất khẩn cấp đi?

Nhưng mà mẫu thân muốn ra ngoài... Chẳng lẽ là đi tìm cái tên quý chán ghét kia?

Nghĩ đến ánh mắt của cái tên quỷ chán ghét Phượng Vân Cẩm kia cười nhìn mình, Mặc nhi bĩu cái miệng nhỏ nhắn đảo cặp mắt trắng dã, nhỏ giọng nói thầm: "Con mới không đi tới đó nhìn cái tên quỷ chán ghét kia đâu..."

"Cái gì quỷ chán ghét?" Tô Nhược Hàm khó hiểu mở miệng.

Mặc nhi nhỏ giọng nói thầm đột nhiên ngừng lại, thấy Tô Nhược Hàm nghi hoặc nhìn về phía bé, trên mặt Mặc nhi nháy mắt treo lên nụ cười mỉm ngọt ngào nói: "Không, không có gì nga... Mẫu thân... Mặc nhi cũng không đi cùng với người đâu, con và Tiểu Bạch giữ nhà, yên tâm đi! Chúng ta sẽ không chạy loạn." Lúc này Mặc nhi nín chặt cái lỗ tai lông xù của Tiểu Bạch một bên bày tỏ quan điểm với Tô Nhược Hàm.

Tô Nhược Hàm nhìn bé hồi lâu sau mới gật gật đầu, đứng dậy khẽ vuốt vết nhăn trên ống tay áo cười hỏi: "Vậy Mặc nhi muốn ăn món ăn vặt gì không, chờ mẫu thân làm xong xuôi mọi chuyện khi trở về sẽ mua cho con."

Mặc nhi vốn muốn lắc đầu, nhưng mà Tiểu Bạch ở bên cạnh dùng cái đầu lông mềm như nhung dùng sức nhích cọ bé, ý bảo nó muốn ăn. Mặc nhi vội cười tủm tỉm nói: "Mặc nhi muốn ăn bánh ngọt phù dung, còn có cái gì khác ăn ngon, mẫu thân đừng quên nhé! Ừ mua một chút nga, Tiểu Bạch nói nó cũng muốn ăn..." Phối hợp với Mặc nhi, Tiểu Bạch ở một bên dùng đầu vẫy tới vẫy lui cái đuôi cứng ngắc.

Tô Nhược Hàm tức giận cười trêu ghẹo: "Đã biết, quên không được phần của nó... Ta nói Tiểu Bạch à, nói thế nào người cũng là Ngân Lang cái gì kia đi, như thế nào mà lại học theo hành vi vẫy cái đuôi của con cầu càng ngày càng tự nhiên đây?" Đã nhiều ngày mỗi lần Liễu Phong Viêm tới cửa, sau đó lại ở trong lúc vô tình nói chuyện phiếm nàng mới biết, thì ra Tiểu Bạch một thân bị thương chỉ vì ngoài ý muốn mà được nàng nhặt trở về lại có thể là Ngân Lang (sói bạc) mà không phải cầu... Lúc ấy nàng trừ bỏ vạn phần kinh ngạc ra, còn có một ý tưởng chính là, khó trách Tiểu Bạch đang đưa cái đuôi lại cứng ngắc như vậy...

Lúc này đ ồng tử màu xanh lam của Tiểu Bạch vô tội nhìn Tô Nhược Hàm, nó vốn chính là Ngân Lang có được không? Hơn nữa lúc trước nó không đ ồng đưa cái đuôi được còn bị chủ nhân nàng quở trách ngay cả vậy đuôi cũng không biết, lúc này nàng lại ghét bỏ nó... Ô ô ô, nó vô tội làm sao.

Nhắc nhở Tiểu Bạch và Mặc nhi ở nhà không được chạy loạn, sau đó nhìn một người một sói chạy về Mai Lâm ở phía sau hậu viện chơi đùa, Tô Nhược Hàm mới thay quần áo ra cửa.

Ngày ấy lúc Mạc Tử Khanh rời đi cũng không có đề cập đến muốn dẫn Mặc nhi đi như đã nói, làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm ảm ảm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng biết được nam nhân kia là phụ thân thân sinh của Mặc nhi, tuy rằng thân thể này là mẫu thân ruột thịt của Mặc nhi, nhưng mà linh hồn lại chính là một người khác, kỳ thật nàng rất lo lắng nam nhân kia sẽ tranh đoạt Mặc nhi với mình.

Cho dù hành vi nàng giữ Mặc nhi ở lại bên cạnh mình có chút ích kỷ, nhưng mà nàng không hối hận vì mình ích kỷ. Chỉ cần Mặc nhi và nàng chung sống hài lòng vui vẻ với nhau vậy là tốt rồi... Mặc nhi là một bộ phận mềm mại nhất trong lòng sau khi nàng đến thế giới này, là Mặc nhi làm cho nàng có một sự thuộc về ở thế giới này. Cho dù mang trên lưng tội danh ích kỷ, nàng cũng tuyệt đối không hối hận.

Đ ồng thời trong lòng nàng lại an ủi chính mình, thời đại này nam nhân phổ biến ba vợ bốn nàng hầu, vì vậy lão bà (vợ) hơn nữa con cái tự nhiên mà cũng nhiều hơn. Nhìn Mạc Tử Khanh đối xử chán ghét với lão bà Liễu Hương này như vậy, chỉ sợ dưới tình huống Mặc nhi đi theo hắn, có lẽ hắn không thể toàn tâm toàn ý yêu thương Mặc nhi mới đúng.

Bởi vì đã biết mấy nhóm người trong thành đang tìm kiếm mình theo thứ tự là người Liễu gia, còn có người của Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên, hiện tại nàng ra cửa cũng không cần lại làm cái gì để che giấu nữa. Dù sao bọn họ đều đã biết nàng ở trong Tô phủ tại thành tây. Mà cái mặt nạ mỏng như cánh ve Phượng Vân Cẩm cho nàng hiện tại cũng không

cần phải dùng nữa, sau đó cũng bị nàng tịch thu vào, thẩn nghĩ về sau vạn nhất gặp phải chuyện gì khẩn cấp nguy hiểm, đúng lúc nàng còn có thể lấy ra dùng nữa. Hơn nữa ngay cả Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên kia còn có người Liễu gia cũng không biết tên tại của mặt nạ này... Cho nên cái đồ kia vào lúc cần thiết thật sự còn có thể cứu nàng một mạng.

Sau khi Tô Nhược Hàm ra cửa lập tức đi đến Hương Phiêu Trai chỗ Phượng Vân Cẩm ở. Thời điểm trên đường nàng lại lo lắng, lúc ấy giữa nàng và Phượng Vân Cẩm từng có ước định, đến mùa gieo trồng gia vị, nàng sẽ đưa mần móng (hạt giống) cho hắn, nhưng lại phải dạy cho hắn phương pháp gieo trồng...

Hiện tại sau khi đã biết Liễu gia và Phượng Vân Cẩm ở trên việc làm ăn có thể nói là đối đãi, đột nhiên nàng có chút vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ, Phượng Vân Cẩm muốn mần móng gia vị và phương pháp gieo trồng thì nàng liền cho hắn, nhưng mà đồng thời nàng cũng sẽ cho Liễu gia... Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, thì dù sao Liễu gia cũng là người thân huyết mạch của chủ nhân thân thể này. Hiện tại tuy rằng sau khi nhận thức nàng không thể giống đối đãi thân cận đối với bọn họ như đối với Mạc nhi, nhưng là ít nhất đưa cho họ một vài lợi ích thích hợp thì vẫn có thể, hiện tại nói như thế nào thì Liễu gia coi như là một cái hậu thuẫn của nàng không phải sao???

Nếu gia vị cho Phượng Vân Cẩm rồi sớm muộn gì cũng đã bị bên ngoài biết được, còn không bằng rõ ràng nàng để cho Liễu gia cũng đồng thời có được, thậm chí có thể nói là để cho gia vị này phổ biến ra ngoài, cải thiện phong cách ẩm thực của mọi người ở đây... Ha ha, dù sao vật hiếm có mới quý, khi nàng mở quán cơm khẳng định sẽ lập tức dùng tới gia vị này, nếu chỉ có một mình nàng có được, khó bảo đảm không có một số người vì ích lợi bị mờ mắt mà sẽ làm ra chuyện cướp đoạt gì đó, như vậy nàng hoàn toàn là tự mình đi tìm đường chết...

Còn không bằng chờ sau khi nàng khai trương một đoạn thời gian, liền đưa phương pháp gieo trồng và mần móng cho Liễu gia cùng Phượng Vân Cẩm, để cho bọn họ chậm rãi phổ biến thứ này đi ra ngoài. Đến lúc đó nàng đã chiếm giữ tiên cơ trước tiệm cơm cũng kiếm được một khoản bạc, thứ

này phở biến ra ngoài nàng cũng khỏi phải lo lắng cho an toàn của mình, như vậy cũng là một kế sách lưỡng toàn.

Nếu cứ như vậy mà nói, khẳng định thằng nhãi Phượng Vân Cầm này phải chịu chút thiệt thòi, nhưng mà lúc ấy khoản nợ hân nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của nàng còn chưa tính sổ, vừa vặn liệ̀n dùng chút ấy đến bù lại là được.

Trong lòng sau khi đã có quyết sách, trên đường Tô Nhược Hàm đi tìm Phượng Vân Cầm bước chân cũng nhanh hơn.

Thời điểm Liễu Phong Viêm trở lại thương hội Liễu gia trong Lâm Lan thành, rất xa hân đã nhìn thấy lão cha nhà mình đang đứng ở ngoài cửa ngóng trông, mà phía sau ông còn có mấy người phụ trách thương hội ở đó khẩn trương làm bận, hân có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi. Ai kêu lão cha nhà mình sau khi thấy nhị tử thì có bộ dáng nước mắt nước mũi làm chi, đừng nói nhị tử chịu không nổi, bản thân hân nhìn cũng có chút khó có thể chấp nhận. Đường đường là gia chủ đứng đầu một gia tộc ông lại biến thành chật vật như vậy, nhìn thấy quả thực lại làm cho người ta có chút đau đầu.

Lúc này Liễu Thiên Nguyên nhìn thấy Liễu Phong Viêm lại trở về nhanh như vậy, nhất thời vội vã vọt lên trước lo lắng hỏi: "Phong Viêm sao con lại trở về nhanh như vậy? Nhị tử của con có đường ý hay không hả?"

Trên mặt Liễu Phong Viêm không có thần sắc vui cười, chỉ là nhíu mày liếc mắt nhìn lão cha nhà mình một cái, sau đó liếc liếc mắt mấy lần sự phía sau ông một cái rồi thản nhiên lắc đầu đi vào trong thương hội.

Liễu Thiên Nguyên thấy tiểu nhi tử của mình chỉ lắc đầu rồi sau đó cái gì cũng không nói mà đi vào bên trong, nhất thời có chút nóng nảy, lớn tiếng la hét đuổi theo ở phía sau: "Phong Viêm con nói xem làm sao hả... vì sao nhị tử con lại cự tuyệt đây? Nàng có nói là nguyên nhân gì hay không hả?"

Vào nhà sau đó hung hăng rót một ly trà nóng hân hấp, Liễu Phong Viêm mới quay đầu sang Liễu lão cha cùng đi vào ở phía sau nói: "Nhị tử

nói sau khi trở về Phụng Dương thành, thì những lời đồn đãi vô căn cứ sẽ xúc phạm tới Mặc nhi, cho nên nàng sẽ không trở về cùng chúng ta, mà lại dự tính định cư ngay tại trong Lâm Lan thành này." Chuẩn xác mà nói nàng đã định cư ở đây rồi, nếu lần này không phải mình và cha với đại ca ngoài ý muốn tìm được mẫu tử các nàng, chỉ sợ các nàng thật sự vui vẻ sinh sống ở chỗ này.

Vừa nghe lời này, trên khuôn mặt tuấn tú có một ít nếp nhăn của Liễu Thiên liền nhăn chặt có thể kẹp chết một ruồi mạnh mẽ lắc đầu hét lên: "Cái gì? Nàng muốn mang Mặc nhi sinh sống ở đây? Đi đâu này sao mà được hả? Không được không được, ta lo lắng!"

Liễu Phong Viêm tức giận liếc mắt lão cha nhà mình một cái: "Vậy bằng không thì thế nào? Nhị tỷ nói cũng không có sai, nếu thật sự nàng và Mặc nhi trở về Phụng Dương thành sinh sống, chỉ sợ Mặc nhi lại biến trở lại trăn mặc ít lời trước kia, người hy vọng Mặc nhi còn tuổi nhỏ mà trăn mặc giống như một đầu gỗ sao?" Hơn nữa hắn còn không nói là, nếu sau này trở về, nhị tỷ sẽ chịu lời đồn đãi vô căn cứ chỉ sợ là càng nhiều hơn.

Nhị tỷ nàng... Nàng thật sự biến hóa lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Đã nhiều ngày nay hắn mỗi ngày chạy tới nhà nhị tỷ, tuy rằng thực nhiều thời gian hắn đều dùng trong việc vui đùa với Mặc nhi, nhưng mà hắn vẫn thường xuyên đi dạo quanh tòa nhà được nhị tỷ thu thập có trật tự. Nhất là Mai Lâm ở phía hậu viện, còn có vườn rau xanh mướt, cùng với gà đàn mỗi ngày đều đã đẻ thật nhiều trứng gà... Hắn chưa bao giờ biết nhị tỷ trước kia mười ngón tay không dính nước dương xuân, ngay cả chải đầu cũng phải có người hầu hạ lại còn có thể làm việc nhà nông, thậm chí còn có thể nuôi gà nấu cơm... Chuyện như vậy Liễu Phong Viêm không thể tin được.

Những việc nhà nông này đừng nói nhị tỷ yếu điệu trước kia, mà ngay cả để cho bản thân Liễu Phong Viêm hắn đi làm, chỉ sợ hắn cũng làm không được...

Đã nhiều ngày tiếp xúc với nhị tỷ làm cho Liễu Phong Viêm dần dần có vài nhận thức mới đối với nhị tỷ hiện tại, cũng vì đã nhiều ngày ở chung

làm cho hắn hoàn toàn nhận rõ, hiện tại nhị tỷ thật sự đã thay đổi hoàn toàn, không còn là đại tiểu thư trước kia cái gì cũng không làm, chỉ biết điều ngoa bốc đờng, hơn nữa...

Liễu Thiên Nguyên bởi vì tiểu nhị tử mình nói mà hoàn toàn nhụt chí, hắn nhăn mặt cau mày ở đó buồn khổ hỏi: "Nhưng mà chẳng lẽ cứ như vậy mà mặc kệ mẫu tử hai người các nàng sinh hoạt tại nơi này? Người đừng quên, Thanh Nguyên vẫn còn ghi hận nhị tỷ người, hơn nữa ngày đó hắn cũng nói mọi chuyện sẽ không cứ như vậy mà quên đi... Ô ô ô... Hương nhi, Hương nhi số khổ của ta à... Phụ thân không yên tâm để con sống ở đây mà..." Nhắc tới phía sau vị phụ thân nào đó lại giống như bị Tà Thần nhập vào ở đó bắt đầu kêu rên.

Liễu Phong Viêm vốn đã đau đầu không thôi, lúc này lại nổi trận lôi đình trực tiếp lớn tiếng rống lên với lão cha nhà mình: "Âm ỹ muốn chết... Nhị tỷ không đi, chẳng lẽ chúng ta lại không thể nghĩ biện pháp ở lại hay sao?" Thật sự là dốt muốn chết.

"Oa... ở lại??? Đúng nha... Sao ta lại không nghĩ tới đây? Đúng đúng đúng... Chúng ta đến Lâm Lan thành này ở lại còn không phải có thể chiêu cố mẫu tử các nàng sao. Hơn nữa ta cũng có thể thường xuyên nhìn tiểu ngoại tôn ngoan ngoãn và bảo bối Hương nhi của ta sao? Không được không được... Ta phải đi trước kêu người ta mua cho ta một tòa nhà kế bên khu nhà của Hương nhi đi, ừ... Còn phải nhanh chóng phái người đi thông báo cho Phong Liệt, để cho hắn xử lý tốt chuyện trong Phụng Dương thành, sau đó kêu hắn trực tiếp qua bên này..." Liễu lão cha được một lời đánh thức sau đó liền kích động không thôi đi tới đi lui ở phòng trong nói mãi không ngừng, thời điểm nói xong hắn lại sớm kích động không thôi liền xông ra ngoài chuẩn bị phân phó người đi làm chuyện hắn dặn dò.

Liễu Phong Viêm có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, lão cha nhà mình... Sao lần này nhìn thấy nhị tỷ lại trở nên như vậy... Ừ, cái kia gọi là gì ấy nhỉ...

Mà Tô Nhược Hàm đang đi tới Hương Phiêu Trai còn chưa biết, bởi vì nàng cự tuyệt trở về Phụng Dương thành, khiến cho toàn bộ Liễu gia lại

hấp tấp muốn dời tới Lâm Lan thành...

Hết chương 59.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cái Gọi Là Đẹp Đôi

Editor: ChieuNinh

"Thiếu gia... Tô cô nương đến đây..." Phúc bá tiến vào bên trong trà thất (phòng uống trà) thấp giọng bẩm báo với người đang pha trà.

Bóng dáng màu tím ng ỡ trước cái bàn thấp đưa lưng về phía Phúc bá hơi dừng lại, chậm rãi... Khóe miệng hơi giương lên, giọng điệu có một chút sung sướng thấp giọng nỉ non nói th ầm: "Nha? Rốt cục nàng nhớ tới tìm ta r ồi hả?? Ha ha... Ta còn tưởng rằng c ần phải đợi thêm một thời gian dài nữa đấy? Phúc bá... đưa nàng lại đây, nói là ta đã pha trà xong đang đợi nàng." Khi nói đến câu sau, đột nhiên hắn quay đầu cười nhìn Phúc bá ngoài ngưỡng cửa phân phó.

Phúc bá đứng ở ngoài cửa nhìn tươi cười trên mặt thiếu gia nhà mình mấy ngày nay rốt cục cũng biến thành bình thường, ông vội gật gật đầu xoay người ra khỏi trà thất, sau khi đi ra Phúc bá âm th ầm đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên cái trán mình. Rốt cục tươi cười trên mặt thiếu gia không phải là cười lạnh âm tr ầm, cùng với tươi cười giả dối tính kế người khác nữa r ồi. Mấy ngày nay cũng không biết là chỗ nào của thiếu gia không đúng, tóm lại chính là thoát nhìn giống như tâm tình rất kém, làm hại đã nhiều ngày nay người trong Hương Phiêu Trai luôn bị thiếu gia sửa chữa một cách vô tội, có thể nói là thảm không nói nổi.

Tô Nhược Hàm ngoài ý muốn nhú mày đi theo Phúc bá tới trà thất, ở thời điểm nàng đi vào Hương Phiêu Trai, khi Phúc bá nhìn thấy nàng, đôi phương khiến cho nàng cảm thấy có chút thân thiết quá đáng. Cảm giác đó giống như là gặp được cứu tinh hoặc là gặp được con dê đến chịu tội thay, dù sao cũng làm cho trong lòng nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Theo Phúc bá đi tới cửa phòng trà thất, Phúc bá phúc phúc thân nhẹ nhàng nói: "Thiếu gia đang chờ ở bên trong, Tô cô nương ngài tự mình vào đi thôi, lão nô liệ̀n trước lui xuống." Dứt lời hặ́n xoay người muốn rời khỏi.

Bởi vì Tô Nhược Hàm nghĩ đến khi ra cửa đã đáp ứng Mặc nhi mang chút đồ ăn vặt trở về cho nó và Tiểu Bạch, thời điểm thấy Phúc bá muốn lui ra, nàng đột nhiên mở miệng kêu lên: "Phúc bá..."

"Tô cô nương có gì phân phó?" Phúc bá dừng lại, hoàn hậ̀n nhìn nàng cung kính hỏi.

Tô Nhược Hàm nhìn Phúc bá có chút cung kính thì cảm giác có chút mất tự nhiên, bởi vì thời điểm lần đầu gặp mặt lão nhân này, đối phương cũng không có nói chuyện cung kính dễ chịu như vậy, cũng không biết vì sao hặ́n đột nhiên lại thay đổi thái độ.

Nhưng mà nghĩ đến đồ ăn vặt Mặc nhi nhắc tới, nàng ngượng ngùng cười cười, giọng điệu mềm nhẹ hỏi: "Không biết có thể phiệ̀n toái Phúc bá gọi người đi mua một ít điểm tâm giúp ta ở tiệm điểm tâm cách vách được không? Bởi vì con trai ta nó..."

Phúc bá hơi hơi ngặ́y người, có chút hiểu rõ gặ́t gặ́t đầu nói: "Có thể, cái này để lão nô phái người đi mua, có xác định mùi vị đặc biệt nào không?"

Tô Nhược Hàm thặ́n nhiên lặ́c lặ́c đầu, tùy ý nói bánh ngọt phù dung với Phúc bá thì đẩy cửa trà thất ra rặ̀i đi vào.

Vừa mới vào cửa, Tô Nhược Hàm liệ̀n nghe thấy giọng nói trầm thấp thanh nhặ́ truyệ̀n đến: "Thật khó... còn tưởng được nàng tới tìm ta, thực ra nàng cũng đã quên mất ta rặ̀i."

Tô Nhược Hàm nhụ́ mặ́y, vẻ mặt lạnh nhạt ngặ́ xuống đối diện với bóng dáng màu tím nói: "Đậ̀y bụng oán niệm này ta nghe một chút thì cũng thôi, nếu như bị người khác nghe xong, người ta còn nói là giữa Tiêu Dao tiểu vương gia người và ta có cái quan hệ ái muội gì đó. Ta là một nữ nhân

bị phu gia hưu bỏ thật ra thì cũng không có cái thanh danh tốt gì để mà so đo, nhưng mà đầu gì ngài cũng là Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc không phải sao? Ta cũng thật sợ vạn nhất lời bàn tán của người bên ngoài rơi vào trong tai hoàng thất Phụng Lan quốc các người, chỉ sợ lúc đó hoàng gia các người chụp lên đầu ta cái mũ làm nhục danh dự hoàng thất Phụng Lan quốc các người, ta chỉ là một tiểu nữ tử làm sao có thể đảm đương nổi?"

Phụng Vân Cẩm nâng cái đầu đang buông xuống lên, trên mặt mang theo cười nhẹ, đuôi mắt hơi cong, giọng điệu bình tĩnh cười mở miệng nói: "Nàng đã không so đo thanh danh, cần gì phải lo lắng vấn đề của ta đây? Có câu cửa miệng nói thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, giữa nàng và ta có ái muội xen vào hay không, sao cần người ngoài chủ trương? Về phần theo như lời nàng nói bị chụp mũ tổn hại danh dự... Ha ha, hiện tại nói ra thì vẫn còn quá sớm, có lẽ chúng ta sẽ được gọi là giai ngẫu thiên thành cũng không chừng, không phải sao?" (giai ngẫu thiên thành: giống như là đẹp đôi trời định)

Tô Nhược Hàm cong khóe miệng cúi đầu không hé răng, ngọt ngào bưng một ly trà xanh ở trên cái bàn thấp Phụng Vân Cẩm vừa rót cho nàng, nhẹ uống một ngụm sau đó mới áp chế cảm xúc cuồn cuộn ở trong lòng mình bởi vì lời nói khiêu khích của cái tên nhóc Phụng Vân Cẩm này mà trào ra. Hồi lâu sau nàng cần chén trà ngăn đầu bình tĩnh nhìn Phụng Vân Cẩm nói: "Không thảo luận vấn đề này... hôm nay ta đến đây trừ bỏ hỏi chuyện về mặt tiền của hiệu Phùng ký tửu lâu, còn có về vấn đề năm tử mẫu cổ ở trên người của ta..." Dứt lời nàng đặt tay trái của mình lên bàn, nhẹ kéo ống tay áo lên lộ ra cánh tay trắng nõn, để cho hắn có thể nhìn được rõ ràng biến hóa của cổ trùng trong Linh Đang trên cổ tay.

"Tử mẫu cổ có vấn đề?" Phụng Vân Cẩm ngưng mi, cúi đầu nhìn về phía cổ tay nàng.

Khi tầm mắt của Phụng Vân Cẩm chạm đến năm cổ trùng trong Linh Đang trên cổ tay Tô Nhược Hàm, nhất thời mở to hai mắt nhìn, cả người như gặp quỷ đánh mạnh về phía cái bàn, lại hoặc là nói đánh về phía cái tay kia của nàng, để sát vào nhìn năm con nhỏ nhỏ trong Linh Đang. Năm cổ

trùng vốn giống như tơ máu lúc này lại có thể biến thành năm cái kén nhỏ màu tím nhạt...

Phượng Vân Cẩm có chút há hốc mồm hỏi: "Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngày ấy khi nhìn thấy, không phải kích cỡ của chúng nó đều mới trưởng thành như mẫu cổ, tại sao hôm nay chúng nó cũng đã tới thời kỳ thành thực, lại còn tiến giai kết thành kén..." Nếu cứ tiếp tục như vậy, rốt cuộc thì tử cổ này nó sẽ đổi thành bộ dáng gì nữa, đến lúc đó rốt cuộc là Thanh Nguyên khổng chế nàng, hay là nàng đi khổng chế Thanh Nguyên hả? Sự tình giống như càng lúc càng lớn, chỉ sợ cổ trùng sẽ trở thành không có cách nào khổng chế.

Tô Nhược Hàm thấy bộ dáng Phượng Vân Cẩm giật mình, có chút xuất thần trăn trăn nhìn Linh Đang trên cổ tay. Lúc ban đầu cổ trùng trong Linh Đang có dị biến nàng không biết nguyên nhân, nhưng mà sau đó nó lại dị biến thì xem như nàng đã biết nguyên nhân, chúng nó là vì linh tuyền trong không gian của nàng... Thời điểm nàng dùng linh tuyền để ngâm mình, trong lúc vô tình tay ngâm ở trong nước suối, mà chính mắt nàng lại nhìn thấy sau khi Linh Đang dính nước suối thì cổ trùng biến hóa. Nước suối trong không gian của mình giống như... có chút biến thái á...

"Hiện tại Thanh Nguyên hẳn không có cách nào thúc dục mẫu cổ trong tay hẳn đến tra tấn nàng, tạm thời nàng có thể yên tâm... vừa rồi hỏi tới cửa hàng, hiện tại đã trang hoàng xong, nàng chuẩn bị khi nào thì tiếp nhận?" Phượng Vân Cẩm gật gật đầu sau đó buông tay nàng nói, cổ trùng trong cơ thể nàng để cho hẳn nghĩ biện pháp khác cho nàng là được.

"Đã trang hoàng xong? Vậy nhìn xem tài chính của ngươi khi nào thì đúng hạn đi, càng nhanh càng tốt." Tô Nhược Hàm thu hồi tay của mình, buông ống tay áo sau đó mới thản nhiên nói.

Phượng Vân Cẩm rót một ly trà cho mình, nhẹ nhàng thổi lớp sương khói mỏng trên mặt rồi cười hỏi: "Thân là nhị tiểu thư Liễu gia, thời điểm này nàng còn thiếu bạc sao? Từ lâu ngươi có tính để cho Liễu gia tham dự vào hay không?"

Tô Nhượng Hàm liếc trắng mắt, thân phận nhị tiểu thư Liễu gia này thì không thiếu tí tiền, nhưng mà lúc trước hiệp nghị giữa nàng và hắn đó là hắn ra tiền. Lúc này để cho chính nàng xuất tiền túi ra, vậy còn không bằng bản thân một mình nàng nắm lấy là được, cần gì phải chia cho hắn một chén canh?

Về phần Liễu gia...

"Tửu lâu Liễu gia sẽ không tham dự vào, ta có dự tính khác..." Tô Nhượng Hàm lắc lắc đầu nói.

Hậu viện Hương Phiêu Trai có một người rảnh rồi đứng bước đứng trong một tiểu viện lịch sự tao nhã, Phượng Thiên đưa tay bắt lấy một con bọ câu trắng không ngừng kêu "cúc cu", bóng dáng mau lẹ từ bên ngoài lách mình tiến vào trong một căn phòng.

Khi tiến vào phòng, Phượng Vân Cẩm đang ở trước bàn mở ra một tờ giấy thật nhỏ cuộn thành cuộn nhỏ, sau khi nhìn thấy Phượng Thiên tiến vào, hắn ngẩng đầu đưa tờ giấy trong tay qua.

Phượng Thiên thấy thiếu gia nhà mình không nói chuyện, hắn trầm mặc tiếp nhận tờ giấy rồi nhét vào trong hộp thư dưới chân bọ câu, làm xong hết thấy hắn mới có chút do dự ngẩng đầu nhìn Phượng Vân Cẩm, mấp máy môi mỏng hỏi: "Thiếu gia... Ngài xác định phải làm như vậy sao? Chỉ là ngài đưa Bạch Ngọc Phượng Bội tặng đi ra ngoài thì... Lúc này còn muốn động vào Thiên Tâm mà lão Vương gia thật vất vả mới tìm được kia đến dẫn tử mẫu cổ ra... Cái đó chỉ sợ lão Vương gia sẽ..."

Hơn nửa ngày ấy thiếu gia lại còn tặng Bạch Ngọc Phượng Bội cho Tô Nhượng Hàm, hiện tại lại muốn động tới Thiên Tâm của lão Vương gia... Thiếu gia biết rõ nữ nhân kia là người Liễu gia, lại còn tặng đi ngọc bội có ý nghĩa phi phạm ra ngoài cũng đã không nói trước, hiện tại lại dám đụng tới Thiên Tâm bảo bối mà lão Vương gia coi như là sinh mệnh... rốt cuộc hắn có dụng ý gì??

Lá thư trên người bọ câu đưa tin mang theo này, chỉ sợ nội dung trong đó sẽ làm cho lão Vương gia phát điên.

Thiếu gia hẳn là nghiêm túc sao?

Phượng Vân Cẩm ngẩng đầu lẳng lặng liếc mắt nhìn Phượng Thiên một cái, một lúc sau mới khẽ nhếch môi mở miệng hỏi: "Phượng Thiên... Người quên lần này khi ta đến Thương Lan quốc, lúc ra cửa lão nhân đã nói gì hay sao?"

Suy nghĩ của Phượng Thiên bị thiếu gia nhà mình dẫn đường trở lại một màn trước khi đi, về mặt lão Vương gia nhà mình hỗn hển rít gào nói một câu: "Hỗn tiểu tử... Nếu người không cưới một tức phụ trở về cho Lão Tử ôm tôn tử, Lão Tử sẽ không thừa nhận người đưa con bất hiếu này."

Đúng vậy... Ngay lúc đó nguyên văn lời thoại hẳn là như thế này ấy.

Phượng Thiên có chút buồn bực cong khóe miệng, tuy rằng lão Vương gia sốt ruột ôm tôn tử (cháu nội), cũng xác thực đã rất nhiều lần thúc giục thiếu gia đón dâu, nhưng mà... nhưng mà đối tượng hiện tại thiếu gia người coi trọng thật sự cũng có chút không hợp lẽ thường đi?

Trước tiên mặc kệ thân phận nàng kia từng gả một lần, chỉ là hiện tại nàng bị chôn ruồng bỏ còn mang theo đứa nhỏ, điểm này chỉ sợ sau khi lão Vương gia biết được thì muốn lật trời. Dù rằng đứa nhỏ Mặc nhi kia bộ dạng phấn điêu ngọc mài sau đó lại còn thông minh dọa người, nhưng mà... nhưng mà dù sao nó cũng không phải cốt nhục của thiếu gia, lão Vương gia sẽ không có ý kiến sao? Huống chi thiếu gia lại còn ngay cả thông báo cho lão Vương gia cùng với vị lão tổ tông trong cung kia một tiếng cũng không có, liền trực tiếp giao Bạch Ngọc Phượng Bội đi ra ngoài, hơn nữa còn là một cái giá rẻ vô cùng lại tìm lấy cái cớ nát vụn tới cực điểm cứng rắn nhét cho người ta.

"Đúng vậy, lão Vương gia thật sự là để cho ngài đi tìm tức phụ nhi (vợ) trở về, nhưng mà thiếu gia... Kia, cái người Tô Nhược Hàm kia nàng..." Phượng Thiên mặt mày nghiêm nghị, một bộ dáng muốn nói lại thôi muốn khuyên giải thiếu gia nhà mình một chút, hy vọng hẳn có thể mất đi hứng thú với Tô Nhược Hàm.

Trước kia không phải thiếu gia nhà mình và Liễu gia có xung đột sao?

Trước kia huynh đệ Liễu gia chạy đến Phụng Lan quốc đoạt chuyện làm ăn của thiếu gia, lúc ấy thiếu gia còn cười đến âm thầm nói cái gì mà bạc Phụng Lan quốc làm cho hắn thực thích. Sau đó dù thế nào cũng phải mang Hương Phiêu Trai chạy đến Thương Lan quốc, thì sống thì chết tranh đoạt bạc cùng với Liễu gia đấy... Lúc này hắn lại còn cảm thấy hứng thú đối với nữ nhi Liễu gia người ta, lại còn là một người bị chôn ruồng bỏ mang theo con riêng... Đây, đi đâu này làm cho Phụng Thiên hắn làm sao có thể tiếp nhận được, thiếu gia nhà mình thay đổi giống như bị Tà Thần chiếm thân nha?

"Được rồi Phụng Thiên... Đi thả bồ câu đi!" Phụng Vân Cẩm làm như không muốn nghe Phụng Thiên đàm luận đi đâu không phải về Tô Nhược Hàm ở trước mặt mình. Vào lúc Phụng Thiên vừa muốn mở miệng, hắn liền quét một ánh mắt sắc bén qua, Phụng Thiên chỉ đành phải lại nuốt trở vào.

Sắc mặt Phụng Thiên không thể nào tốt được từ trong phòng đi ra, vào lúc thả bồ câu, hắn quay đầu nhìn căn phòng của thiếu gia nhà mình rồi thở dài một hơi, thiếu gia thật sự là bị Tà Thần bám vào người rồi... rốt cuộc Tô Nhược Hàm nàng có cái gì tốt, tại sao thiếu gia giống như ăn ****, đối với nữ nhân kia lại càng ngày càng nghiêm túc đây. Ban đầu hắn còn tưởng rằng thiếu gia chỉ là có chút hứng thú với đồ ăn nàng làm mà thôi, dù sao thiếu gia có tiếng là thích ăn ngon... Nhưng mà hiện tại xem ra, thiếu gia cũng không giống như chỉ là có chút hứng thú với đồ ăn nàng làm, sự tình cứ tiếp tục như vậy đi thì không thể nào tốt được!!!

Chỉ sợ sau khi lão Vương gia nhận thư được thiếu gia đưa trở về sẽ giận dữ muốn giết người đi?

Hết chương 60.

P/s: Mình sẽ đổi cách xưng hô của PVC khi nói chuyện với TNH là nàng nhé vì tình cảm của anh đối với chị xem như đã xác định. Còn TNH thì vẫn ta - ngươi như bình thường vì chị còn chưa có thương ảnh đâu (còn kêu ngta là thằng nhóc thằng nhãi nữa kìa!!!) Chương sau dài gần gấp đôi chương này, oái cả mắt!

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hao Tồn Tâm Tư

Editor: ChieuNinh

Sau khi Tô Nhược Hàm mang theo điếm tâm Phúc bá mua giúp cho mình rời khỏi Hương Phiêu Trai, đầu tiên là nàng đi chỗ tửu lâu ban đầu thuộc về Phùng mập mập nhìn một chút. Phát hiện hiện tại bên ngoài tửu lâu đã thay đổi lớn, lại có mấy nam tử tuổi trẻ đang chuyển bàn ghế ở trong đó, nhìn chất lượng mấy thứ kia nghiễm nhiên là hoàn toàn mới. Hơn nữa kiểu dáng này nó có vẻ độc đáo mới mẻ không ít, giống như tửu lâu tiệm cơm trong thành này hiện nay, mà ngay cả trong Hương Phiêu Trai, hình như cũng phải thua kém hơn.

Nhìn này những cái bàn đồ dùng này, Tô Nhược Hàm cúi đầu như có vẻ dăm chiêu.

Phượng Vân Cẩm bố trí cái bàn dụng cụ đầu là kiểu dáng mới mẻ độc đáo không có gì không tốt, nhưng mà hẳn không cần thiết đưa đến tửu lâu những thứ vừa thấy cũng biết là rất quý giá này, hoàn toàn có thể đưa đi Hương Phiêu Trai. Dù sao cái tửu lâu mới này nàng cũng không dự tính đi theo con đường chi tiêu xa hoa như Hương Phiêu Trai của hẳn, mà dự tính đi con đường trình độ tiêu phí bậc trung. Mấy thứ này chuyển đến nơi đây mà nói, chỉ sợ đến lúc đó ngược lại sẽ có vẻ có chút không phù hợp.

Dù sao những đồ gia cụ này quá mức lịch sự tao nhã và sang quý, nhất định sẽ làm cho khách nhân có một loại cảm giác trình độ tiêu phí của tửu lâu rất cao, chỉ sợ sẽ dẫn tới có một bộ phận thực khách chùn bước, ngược lại sẽ làm cho tửu lâu bỏ lỡ một phần lớn khách nhân, đây cũng không phải là kết quả nàng muốn.

Suy nghĩ một chút, Tô Nhượng Hàm gọi lại một nam tử bên đang chỉ huy chuyển bàn ghế, nam tử này lần trước nàng đã nhìn thấy qua ở Hương Phiêu Trai, hẳn là đi theo làm việc phía sau Phúc bá, cũng đã gặp qua nàng, hình như gọi là Phan Dịch thì phải.

Đối phương bị Tô Nhượng Hàm gọi lại, sau khi quay lại nhìn thấy là nàng, giọng điệu đối phương có vài phần cung kính đi tới hô: "Tô cô nương... sao ngài lại ở chỗ này?" Bởi vì Phượng Vân Cẩm vẫn chưa nói qua với những người phía dưới việc trang hoàng tửu lâu mới này có quan hệ với Tô Nhượng Hàm, cho nên đối với phương cũng chỉ cho rằng nàng là người quen của thiếu gia nhà mình mà thôi.

Tô Nhượng Hàm thấy người bên kia còn đang chuyển đồ, nàng xoay người nhìn Phan Dịch trước mắt nhíu mi hỏi: "Những bàn ghế này là thiếu gia các người kêu chuyển tới đây sao?"

Mặc dù Phan Dịch có nghi hoặc đối với vấn đề của nàng, nhưng mà nghĩ tới gần đây nàng thường xuyên đi Hương Phiêu Trai tìm thiếu gia nhà mình, hơn nữa mỗi lần sự phó giống như đầu có vẻ cung kính với nàng, thầm nghĩ hẳn là nàng và thiếu gia rất quen thuộc. Hiện tại vấn đề này cũng không có chạm đến vấn đề cơ mật gì, hẳn cũng không lại nghĩ nhiều liên gập đầu nói: "Đúng là thiếu gia phân phó để cho hôm nay chúng ta chuyển tới, Tô cô nương ngài có vấn đề gì sao?"

Có vấn đề gì? Vấn đề lớn đó...

Tô Nhượng Hàm có thể nói là lập tức muốn xoay người trở lại Hương Phiêu Trai tìm Phượng Vân Cẩm, nhưng mà nghĩ tới Mặc nhi đang ở nhà chờ, nàng đi ra trong chốc lát thì còn được, nếu như quay lại Hương Phiêu Trai thế nào cũng phải trì hoãn một thời gian lâu. Vạn nhất Mặc nhi không đợi được nàng trở về mà sốt ruột, đến lúc đó chạy đi tìm nàng lỡ xảy ra chuyện gì thì không tốt.

Suy nghĩ một chút, nàng mới có quyết định hỏi Phan Dịch: "Có thể phiền toái người hiện tại giúp ta đi Hương Phiêu Trai gửi lời nhắn của ta tới thiếu gia các người hay không? Ừm nếu người không thể đi được thì tùy tiện gọi một người nào đó bên này các người đi qua cũng được..."

"Lời nhắ? Vậ... Không biết Tô cô nương muốn chuyển lời nhắ gì cho thiếu gia?" Lúc này hắ đang vô cùng bận rộn, kêu hắ đi đư lời nhắ? Nhưng mà đố phươg lại là bằng hữu của thiếu gia, trong lúc nhất thời Phan Địh có chút khó xử nhìn nằg. Sau đó lại nhìn nhìn sang bên kia mọi người đã chuyển đầ vào đấ r ấ mới mở miệg.

"Cứ nói với thiếu gia nhà người, những thứ gia cụ này hết thấy không thể dùng, kêu hắ thay đố toàn bộ một lần nữa." Thầ sắc Tô Nhượg Hàmg nghiêm túc nói ra lời nói mình muốn chuyển đặ.

Lời của nằg vừa nói xong, sắc mặt Phan Địh liề có chút khó coi, không vì cái gì khác, chỉ vì một câu nói những gia cụ không thể dùng của Tô Nhượg Hàmg, rốt cuộc nằg có biết mình đang nói cái gì hay không? Tất cả những cái bàn này đầ là thiếu gia thỉnh thờ mộc tốt nhất Phươg Lan quốc đấ nhanh tốc độ mới làm đượ. Nếu vật như vậy cũng còn không thể dùng, vậy thì cái dạng bàn gế gì mới có thể dùng hả?

"Tô cô nương... lời nói này của ngài có chút không có đạo lý, phải biết rằng tất cả những cái bàn này đầ là thiếu gia thỉnh thờ mộc tốt nhất Phươg Lan quốc đấ nhanh tốc độ làm ra..." Sắc mặt Phan Địh có chút khó coi, trong giọng nói lộ ra vẻ không phục mở miệg cãi lại.

Tô Nhượg Hàmg biết rõ lời nói trực tiếp vừa r ấ của mình có chút chọc giận Phan Địh, nằg cười cười xin lỗi r ấ mới mở miệg nói: "Thậ có lỗi, có lẽ là ta nói cũng không rõ ràng. Vừa r ấ theo như lời ta nói không thể dùng, cũng không phải nói những cái bàn này không tốt, ngược lại là chúng nó thật sự quá tốt, cũng không thích hợp tửu lâu này, cho nên ta mới nói không thể dùng. Người chỉ cần giúp ta chuyển lời này cho thiếu gia các người là đượ, đến lúc đó hắ biết nên làm cái gì bây giờ."

Sau khi nghe Tô Nhượg Hàmg giải thích, Phan Địh cũng bưng tỉnh, đột nhiên phản ứng kịp vừa r ấ bởi vì đấ lòng mình không vui lại có thể mạo phạm bằng hữu của thiếu gia, hắ vội vàng có chút sợ hãi lắ lắ đầ nói: "Tô cô nương chớ xin lỗi với tiểu nhân, vừa r ấ là tiểu nhân có nhiều mạo phạm, mong rằng Tô cô nương đừng trách móc mới đứg. Vâng... Tô cô nương ngài yên tâm, ta sẽ chuyển cáo cho thiếu gia biết." Mặc kệ trước

mắt lời nói của Tô Nhược Hàm xuất phát từ nguyên nhân gì, vừa rồi ngôn ngữ của mình có mạo phạm với nàng là sự thật, hy vọng nàng sẽ không đi cáo trạng nói cái gì đó với thiếu gia nhà mình mới tốt. Bằng không chỉ sợ cho dù mình là đồ đệ của Phúc bá, thiếu gia cũng sẽ không tha thứ cho mình đâu.

Tô Nhược Hàm gật gật đầu, sau khi liếc mắt nhìn Phan Dịch một cái mới xoay người rời đi.

Đối với tâm tư nhỏ nhỏ trong lòng Phan Dịch, nàng không có quá nhiều để ý, ở trong cảm nhận của nàng, vừa rồi vốn chính là nàng đã sai, Phan Dịch vì nhà mình thiếu gia mà biện bạch đó hoàn toàn là chuyện hết sức bình thường.

Sau khi Phan Dịch nhìn Tô Nhược Hàm rời đi, hẩn lau mồ hôi trên trán, quay đầu liếc mắt nhìn bên kia còn đang vận chuyển bàn ghế vào, suy nghĩ một chút rồi ngoắc tay kêu một tiểu nhị bên Hương Phiêu Trai nói: "Ta có chút việc phải về Hương Phiêu Trai bẩm báo với thiếu gia, người ở đây giám sát bọn họ, để cho bọn họ tiếp tục phải cẩn thận chuyển đồ vào, ta sẽ trở về ngay." Cho dù hẩn phải đi chuyển đạt lời nhắn của Tô Nhược Hàm, nhưng mà hiện tại còn chưa biết trước kết quả, biện pháp tốt nhất vẫn là dựa theo phân phó trước đó của thiếu gia mà làm tốt. Đợi sau khi lời nhắn chuyển cáo xong, vạn nhất thiếu gia có đi đâu thay đổi đến lúc đó rồi hãy nói sau.

Dặn dò xong, tiểu nhị gật đầu nghe theo, Phan Dịch đã xoay người đi đến phương hướng về Hương Phiêu Trai.

Thời điểm Tô Nhược Hàm từ phố chính trở lại thành tây, trùng hợp thấy được tòa nhà gần với nhà mình nhất, lúc này có vài người đang bao lớn bao nhỏ chuyển ra ngoài. Hơn nữa mấy người đó còn có vẻ mặt vui mừng hớn hở, trong đó có một nam tử trung niên thoát nhìn như là nam chủ nhân lúc này đang vuốt râu, có chút kích động thấp giọng nói chuyện với phu nhân của mình: "Phu nhân... Ta còn là cảm thấy có chút không thích hợp a!"

"Cái gì không thích hợp?" Đối phương bèn chần hời ngược lại.

Vị nam tử trung niên vò đầu, sắc mặt rối rắm mở miệng: "Người nói người hôm nay mua tòa nhà của chúng ta có phải đầu có vấn đề hay không hả? Tuy nói tòa nhà này của chúng ta cũng không tệ lắm, nhưng mà cũng không đáng được giá một vạn lượng bạc đi? Có thể có vấn đề gì hay không?"

Lời nói của hắn nói dẫn tới ánh mắt của một phụ nhân còn phong vận ở bên cạnh giận dữ nhỏ giọng mắng: "Xem người có chút tiền đồ ấy, quản chi người nọ có bệnh hay không, dù sao chúng ta đã cần bạc vào trong tay, chúng ta chỉ cần dựa theo yêu cầu nhanh chút chuyển đi là được, cần gì đi hỏi nhiều vấn đề như vậy? Đừng nhiều lời... Nhanh chóng đi xem phía hạ nhân đã sửa sang lại mọi thứ đã ổn không cho ta, người cũng đừng quên người ta đã nói hôm nay phải dọn nhà rồi đưa cho đối phương."

Sau khi nữ nhân đó nói xong, nam tử cười làm lành gật gật đầu sau xoay người lại chạy tới trong tòa nhà, còn không ngừng hét to hạ nhân tay chân lạnh lẽo một chút.

Thời điểm Tô Nhược Hàm đi ngang qua cửa nghe được hai người nói chuyện, thì có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn tòa nhà kia một cái.

Lời nói mới rồi của hai người nàng đã biết, này tòa nhà bị người ta ra giá trên trời một vạn lượng bạc mua, còn yêu cầu họ hôm nay liền chuyển đi...

Giá trên trời một vạn lượng, có thể rất khoa trương hay không?

Phải biết rằng, lúc trước nàng mua lại Tô trạch, thoát nhìn tuy rằng nhỏ hơn một chút so với tòa nhà này, nhưng mà mỗi kết cấu trong sân đều là vô cùng không tệ, vậy cũng chỉ mới tốn của nàng một ngàn năm trăm lượng bạc mà thôi, tòa nhà lại có thể là một vạn lượng. Nghe khẩu khí của chủ nhân nhà kia giống như giá cả này cũng có chút quá mức, vậy người mua tòa nhà này nghĩ như thế nào nhỉ? Tiền nhiều quá không chỗ xài, có lẽ là một nhà giàu mới nổi tài đại khí thô, hoàn toàn không coi bạc là bạc để xài à?

Âm thầm lắc lắc đầu, mắng một câu nhà giàu mới nổi, Tô Nhược Hàm cặm theo điểm tâm trở về nhà mình.

Đợi cho đến sau này khi nàng biết được hiện tại nàng đang mắng nhà giàu mới nổi là ai, thì nàng trừ bỏ lú lười một trận ở ngoài, còn lại chỉ có một hũ thịt đau...

Bên kia sau khi Phan Dịch trở lại Hương Phiêu Trai liền đụng phải Phúc bá, nhìn thấy Phan Dịch đột nhiên trở về, Phúc bá bèn chần hởi: "Tiểu Dịch người về đây làm cái gì, không phải thiếu gia cho người giám sát những người đó chuyên gia cộ đi qua sao?"

Phan Dịch nghe xong nghi vấn của sư phó nhà mình, hấn vội dừng chân, nói hết chuyện vừa rồi đụng phải Tô Nhược Hàm rồi nàng kêu mình chuyển đạt lời nói một phen, Phúc bá nghe xong nhú mày trăn mặc một lát sau ngẩng đầu nói: "Thiếu gia ở phía sau viện, người nhanh đi qua nói lời này cho hấn nghe một chút đi." Thái độ của thiếu gia nhà mình đối với Tô cô nương, làm cho lão nhân hấn cũng có chút suy nghĩ không rõ, dù sao thoát nhìn cũng không phải là thái độ đối đãi với người bình thường.

Nghe xong sư phó nhà mình nói, Phan Dịch vội gật gật đầu, thái độ lại hoàn toàn biến đổi, vô cùng cung kính đi đến hậu viện.

Phượng Vân Cẩm ngẩng đầu nhẹ vuốt mấy viên thức ăn rồi ném vào trong ao cá trước mặt, nhìn phía dưới một đám cá đang tranh nhau tiến lên cướp đoạt hết sạch thức ăn, thế này hấn mới hứng thú quay đầu nhú mày nhìn Phan Dịch, giọng điệu có vài phần sung sướng hởi: "Nàng thật sự là nói như vậy?"

"Đúng vậy... nguyên văn Tô cô nương nói là như vậy, hơn nữa sau đó nàng lại nói, nguyên nhân bàn ghế này không tốt là bởi vì không thích hợp với quán mới." Phan Dịch gật gật đầu, lặng lẽ ngẩng đầu đánh giá sắc mặt thiếu gia nhà mình, thời điểm phát hiện thiếu gia vẫn không tức giận giống như trong tưởng tượng của mình như vậy, Phan Dịch âm thầm thấy may mắn. Hoàn hảo là mình chạy tới thông báo cho thiếu gia, bằng không nếu Tô cô nương tự mình đến đây báo cho thiếu gia biết, thuận tiện thêm mắ

thêm muối một phen việc bất kính của mình đối với nàng mới vừa rồi, chỉ sợ mình thật sự là chịu không nổi.

Trên mặt Phụng Vân Cẩm có tươi cười thản nhiên, trong tay lại cầm lên mấy hạt thức ăn nhẹ nhàng quăng vào bể cá đang bơi lội không ngừng ở phía dưới, giọng điệu có vẻ đăm chiêu mở miệng nói: "Phải đổi lại à? Vậy nàng có nói là cái gì dạng mới thích hợp với quán mới hay không?"

Phan Định lắc lắc đầu nói: "Không có, nàng chỉ kêu thuộc hạ mang lời nhắn cho ngài, còn nói là nói cho ngài xong, ngài sẽ biết rõ phải làm cái gì."

Phụng Vân Cẩm cười nhẹ lắc đầu, phải nói nàng là tin tưởng mình, hay là nói nàng là người lười đây? Chẳng thêm quản chuyện này.

Vốn tưởng rằng nàng muốn khai trương tửu lâu, cho nên mình mới yêu cầu mọi chuyện đều thật tình tế đến cực điểm, mỗi thứ cấp cho nàng nhất thiết đều phải là tốt nhất. Kết quả nữ nhân kia lại để cho người ta đến nói với hắn, cái này không thích hợp với nàng... Rõ ràng như vậy, nhưng thật ra lại làm cho Phụng Vân Cẩm phát hiện mình phạm vào một sai lầm cấp thấp.

Chỉ vì là nàng, hắn muốn làm cho nàng vui vẻ, kết quả thứ vất óc suy tính làm ra lại quên lúc ban đầu nàng đã nói qua, tửu lâu kia là mở ra cho những người có khả năng tiêu phí trung đẳng. Mình lại phân phó người dưới làm ra mấy thứ chỉ có hào nhoáng bên ngoài, khó trách nữ nhân kia sẽ nói cái gì mà không thích hợp tửu lâu mới.

Suy tư một lát, Phụng Vân Cẩm mới vỗ vỗ bàn tay dài trắng nõn của mình, bất đắc dĩ cười phân phó Phan Định: "Hôm nay chuyển toàn bộ mấy thứ kia đi, phân phó thợ mấy người mộc đến đây ta có chuyện muốn nói với bọn họ. À, đúng rồi... lúc người đi ra ngoài thì nói với Phúc bá một tiếng, nói là khi nào Phụng Thiên trở về thì kêu hắn tới gặp ta."

Phan Định nhận được mệnh lệnh thì gật đầu đi ra bên ngoài, nhưng đi được vài bước lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn dừng bước lại quay đầu hỏi: "Thiếu gia... vậy mấy cái bàn dụng cụ này chuyển đến Hương Phiêu Trai hay là như thế nào?" Chủ yếu là, thiếu gia gọi người điều khiển

chạm trở một bộ bàn và mấy cái ghế bằng cẩm thạch (bạch ngọc), mấy thứ đó cực kỳ sang quý. Thiếu gia kêu chuyển mấy thứ đó ra khỏi tử lâu mới, nhưng mà lại không có nói chuyển đi nơi nào nha...

Phượng Vân Cẩm nghĩ tới mấy ngày trước đây mình thức suốt đêm vẽ, vội vàng để cho người ta điêu khắc ra. Nếu cứ như vậy chuyển ra quảng về Hương Phiêu Trai, giống như không có ý nghĩa gì, cái đó vốn chính là muốn đưa cho nữ nhân kia, làm cho nàng một chút kinh hỉ (kinh ngạc vui vẻ). Kết quả nàng chỉ là nhìn thấy mấy món đồ bình thường liền hô to không thích hợp, hiện tại khiến cho bộ bàn ghế điêu khắc bằng cẩm thạch cũng bị trả về..

Chẳng lẽ tâm huyết của hần lại lãng phí như vậy?

Cuối cùng Phượng Vân Cẩm vẫn là không muốn tâm huyết của mình trở thành phế thải, gật đầu suy nghĩ sâu xa phân phó: "Đưa bộ bàn ghế cẩm thạch tới Tô phủ thành tây, nói là ta tặng cho. Về phần mấy thứ còn lại khác, người cho người đưa về Hương Phiêu Trai là được."

Phan Định khép mí mắt gật đầu rồi đi.

Tô phủ thành tây...

Hoàn hảo lúc ban đầu hần đúng lúc phát hiện sai lầm, không có tiếp tục nói ra lời mạo phạm đến Tô cô nương, xem thái độ hiện tại của thiếu gia, cùng với sự phẫn nộ của nhà mình đều cung kính có thêm đối với Tô cô nương, chỉ sợ về sau khi nhìn thấy kia Tô cô nương, mình còn phải thật để ý mới được. Một nam tử như thiếu gia đối với một nữ nhân như vậy, biết đâu một ngày nào đó nữ nhân này sẽ trở thành thiếu phu nhân nhà mình cũng không chừng.

Tô Nhược Hàm vừa về nhà, thì đã bị hai tiểu tử Mặc nhi và Tiểu Bạch nhiệt tình nghênh đón, đương nhiên hai vị này chân chính nghênh đón là điểm tâm trong tay nàng còn về. Nhìn bộ dáng một người một sói trên người tràn đầy bùn đất, nàng cười giảo huấn một người một sói vài câu.

Dặn dò Mặc nhi đi rửa tay rồi mới đến ăn điểm tâm, lúc này Tiểu Bạch đá cái đuôi túm Mặc nhi đi thẳng ra ngoài, giống như rất sợ chậm một chút thì Tô Nhượng Hàm sẽ ăn sạch vậy.

Cho đến khi Mặc nhi và Tiểu Bạch đi vào phòng bếp múc nước rửa tay, Tô Nhượng Hàm mới vội vàng lắc mình một cái đi vào trong không gian. Nhìn thấy mấy thứ gieo trồng bên trong đều chín toàn bộ, hơn nữa thời điểm thấy mấy cây ăn quả gần đây sưu tập trồng xuống lại đã kết đầy quả, nàng âm thầm chắc lưỡi. Đồng thời, nàng còn quyết định chờ đêm nay Mặc nhi ngủ rồi thì nàng tiến vào không gian thu thập một chút mấy thứ bên trong này.

Dù sao tởu lâu mới lập tức sẽ chuẩn bị xong, tuy rằng nàng không cần ra tiền, nhưng mà nên chuẩn bị đồ gia vị thì vẫn chuẩn bị tốt.

Về phần đậu tương... đoạn thời gian trước nàng đã sớm thí nghiệm qua, làm đậu hoa và đậu hủ bình thường. Nàng đã liên tục lãng phí đậu tương mấy ngày, đến nỗi Mặc nhi và gia hỏa Tiểu Bạch nhìn thấy nàng mài đậu lên sợ hãi, rốt cuộc nàng có thể làm ra đậu hoa, còn có sữa đậu nành...

Từ trên cây rất nhanh hái được mấy quả cam tươi ngon sau đó lắc mình ra khỏi không gian, Tô Nhượng Hàm vừa giả bộ bỏ quả cam vào trong rổ điểm tâm vừa rồi, bên kia hai tên cật hóa Mặc nhi và Tiểu Bạch cũng đã thí diên thí diên (vui vẻ) chạy tới.

Tô Nhượng Hàm nhanh chóng lấy điểm tâm và quả cam ra, nhìn ánh mắt Mặc nhi và Tiểu Bạch nhìn điểm tâm đều đã phát sáng, nàng buồn cười lắc đầu nói: "Ăn điểm tâm trước, nường đi cắt quả cam, vừa mới mua còn tươi ngon nên ngọt lắm, lát nữa Mặc nhi phải nhớ rõ ăn nhiều một chút." Dù sao đứa nhỏ vẫn phải ăn nhiều hoa quả rau dưa mới tốt với thân thể, để cho nó ăn đồ ăn vặt lâu đối với thân thể không hề tốt. Trong không gian của nàng hoa quả mau chín, tùy thời đều có thể có hoa quả trái mùa có thể cho Mặc nhi ăn, chỉ là phải nhắc nhở kỹ cho Mặc nhi không nên lỡ miệng nói ra ngoài là được.

Mặc nhi ăn bánh ngọt phù dung dính bánh vụn đầy miệng, ngoan ngoãn gật đầu, khi nhìn Tô Nhượng Hàm đang cầm mấy quả cam chuẩn bị đi

phòng bếp, đột nhiên bé phát âm không rõ kêu lên: "Ngô... Nương, mẫu thân... người vừa mới bắt đầu ... đi thì sau đó... ngoại, ngoại công đã tới nhà..."

Tô Nhược Hàm quay đầu, khó hiểu hỏi: "Ngoại công con đã tới? Ông có nói cái gì hay không?" Buổi sáng Liễu tiểu đệ mới đến rồi, mình mới nói quyết định cho hắn, thì Liễu lão cha đã tìm tới cửa, chẳng lẽ hắn chưa từ bỏ ý định muốn đến thuyết phục mình sao?

Mặc nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nuốt nuốt điếm tâm trong miệng, Tô Nhược Hàm thấy thế nhanh chóng quay trở về buồng quả cam rót một chén nước cho bé uống, thấy rốt cục nó nuốt xuống điếm tâm trong miệng rồi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Ăn gấp như vậy làm cái gì, con bị ghen thì phải làm sao?"

Thấy sắc mặt Tô Nhược Hàm có chút tức giận, Mặc nhi thật cẩn thận kéo vạt áo của nàng làm nũng nói: "Mẫu thân, Mặc nhi biết sai rồi, không phải cố ý... Ngoại công vừa mới tới tìm người, thấy người không có ở nhà thì ông liền đi."

"Hả? Thật sự ngoại công cũng chưa nói cái gì?" Tô Nhược Hàm bần chần nhíu mày.

Mặc nhi nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, liếm liếm điếm tâm dính trên tay sau mới than thở nói: "Hình như ngoại công còn hỏi Mặc nhi có muốn thường xuyên nhìn thấy hắn, à... Còn có cái gì nữa? Giống như, giống như ngoại công còn nói buổi tối muốn tới đây ăn cơm, kêu mẫu thân chuẩn bị thức ăn ngon..." Lúc nói đến câu sau, hai mắt Mặc nhi sáng lên, hơn nữa Tiểu Bạch ở một bên con người cũng sáng lên, hai tên cater hóa ở chỗ này trông mong nhìn nàng, ăn ngon...

Có muốn thường xuyên nhìn thấy hắn? Chẳng lẽ Liễu lão cha muốn lừa gạt Mặc nhi trở về, sau đó muốn mình phải bắt cóc đi theo hắn về Phượng Dương thành?

Vốn vẻ mặt nàng đang suy nghĩ sâu xa ý tứ của Liễu lão cha là gì, bất chợt bị ánh mắt sáng long lanh của hai tên cater hóa nhìn chòng chọc làm cho

nàng vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải lắc đầu thương nhẹ nhàng hai cái cốc đầu cho một người một sói r ấ nhỏ giọng giáo huấn nói: "Lúc này miệng cũng còn đang ăn này nọ, lại ở nhớ thương ăn nữa... Thật sự là hai đứa ham ăn."

Nhưng mà buổi tối Liễu lão cha nói muốn tới, đến lúc đó hẳn là có thể biết được rốt cuộc hẳn có ý tứ gì.

Hết chương 61 .

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Sách Dạy Nấu Ăn Từ Đầu Đến

Editor: ChieuNinh

Tại phía xa Lâm Dương thành ở trong một căn nhà nào đó, một bóng dáng màu đen lẳng lẳng ng ồi ở trong lương đình bên cạnh hồ nước, nhìn lá sen khô đã rớt đầy trên mặt hồ, trên dung nhan tuyệt mỹ có chút hiu quạnh khó nén lãnh ý.

Thật lâu sau đó, bóng dáng màu đen an tĩnh giống như hòa vào đêm đen hợp thành một thể mới thản nhiên mở miệng nói: "Nếu..."

Ở phía sau của hắn, một bóng dáng màu trắng thản nhiên đáp: "Hả?"

Thanh Nguyên không có quay đầu, chỉ là lẳng lẳng ng ồi xuống ghế đá dựa vào lương đình, giọng điệu mang theo tức giận khó hiểu nói: "Nếu người tới chính là muốn khuyên ta không cần ra tay với Liễu gia, ta nghĩ người vẫn nên từ bỏ đi, ta sẽ không đáp ứng người."

"Người tội gì phải lừa mình dối người?" Mạc Tử Khanh lạnh lùng nhìn hắn.

Thân hình Thanh Nguyên hơi cương cứng một cái, trong con người mang theo một chút buồn bực vì bị người nhìn thấu, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mạc Tử Khanh một cái sau đó nói: "Sao ta lại lừa mình dối người? Chẳng lẽ Thanh Linh chết không có liên quan gì tới bọn họ?"

Mạc Tử Khanh thản nhiên liếc mắt nhìn hắn cũng không thêm nhắc lại, bởi vì hắn phát hiện mặc kệ mình nói cái gì, một vấn đề mà Thanh Nguyên đã nhận thức đúng thì không quay đầu lại.

Một lát sau, Mạc Tử Khanh mới mở miệng nói: "Đã nhiều ngày qua ta luôn luôn nghĩ tới, nếu ngày ấy ta thực sự bị Âm Tinh giết chết, như vậy có phải là có thể hoàn lại đủ ân tình ta thiếu người và Thanh Linh hay không? Cũng có thể làm cho người không còn khẳng khăng một mực tiếp tục hận thù như vậy?"

Nghe lời nói lạnh lùng bình tĩnh không gợn sóng của Mạc Tử Khanh, trên mặt Thanh Nguyên lộ ra vẻ cu ồng nộ, trong đôi mắt phượng tràn đầy kích động trừng mắt nhìn Mạc Tử Khanh, thật lâu sau mới cứng ngắc nói: "Âm Tinh đã bị ta nghiêm trị..."

Mạc Tử Khanh nghe xong thì không thêm nhắc lại, đối với chuyện Âm Tinh phản bội Thanh Nguyên, kỳ thật không thể nào trách Thanh Nguyên được. Chỉ là không nghĩ tới bởi vì chuyện này lại có thể sẽ làm cho hắn gặp được mẫu tử Mặc nhi, càng không nghĩ tới cái nữ nhân kia và Mặc nhi đều có biến hóa lớn như vậy.

Càng thật không ngờ cái nữ nhân kia lại sẽ cứu mình, trở về qua nhiều ngày khi mở ra băng gạc băng bó trên miệng vết thương mới phát hiện, thì ra miệng vết thương bị cái nữ nhân kia dùng châm tuyến khâu lại giống như khâu quần áo mà khâu lên. Tuy rằng nhìn thì có chút xấu xí, nhưng mà lại không thể không thừa nhận với biện pháp xử lý miệng vết thương này mà nói thì cực kỳ hữu hiệu. Miệng vết thương trên người hắn có thể tốt lên nhanh như vậy, hoàn toàn có quan hệ rất lớn với phương pháp nàng xử lý miệng vết thương.

Cái nữ nhân này trước kia không phải rất sợ chết lại nhát như chuột sao, không nghĩ tới sau khi mất trí nhớ, nàng lại dám đối mặt với người một thân là miệng vết thương mà ra tay khâu lại?

Nàng thật sự không hề giống như với trước kia.

Không còn dùng ánh mắt si mê nhìn hắn, thật tình yêu thương với Mặc nhi, còn có tài nấu nướng cực kỳ tốt, cùng với sắc bén khắp người nàng...

Trong lúc Mạc Tử Khanh đang trầm tư, Thanh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn ch ần chờ mở miệng hỏi: "Người nói... Một người sau

khi mất đi trí nhớ lại biến hóa thực sự lớn như vậy sao?" Có thể nào cái nữ nhân giả dối kia lại giả ngây giả dại lừa gạt mọi người hay không đây?

Mạc Tử Khanh ngồi ở trước bàn đá, trong tay nhẹ cầm lên cái chén tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt ở trong đêm tối, khóe miệng hơi nở nụ cười khổ tự giễu không thể nhận ra rồi tự rót cho mình một ly rượu, ngửa đầu uống cạn sau đó trềnh trềnh không nói.

Làm sao hắn lại không muốn biết vấn đề này đâu, một người mất trí nhớ thực sự có thể thay da đổi thịt biến hóa đến trình độ như vậy sao?

"Thực và giả, quan trọng sao?" Mạc Tử Khanh thản nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Nguyên đang ngồi dựa vào rào chắn lương đình ở bên kia lạnh nhạt hỏi.

Quan trọng sao?

Đúng vậy... Mặc kệ nàng là thật sự mất trí nhớ cũng tốt, giả ngây giả dại lừa gạt mọi người cũng được, cái này đối với Mạc Tử Khanh hắn cũng đã không trọng yếu, đối với Thanh Nguyên hắn mà nói còn trọng yếu sao?

Xác thực cũng không trọng yếu...

Dù sao cứ như vậy mà kêu hắn buông tha cho việc trả thù đối với Liễu Hương, Thanh Nguyên tự nhận có chút làm không được, dù sao đây cũng lý do chống đỡ cho hắn thời gian năm năm qua. Về phần Liễu gia... đây hoàn toàn chính là một vấn đề thuận tiện, chỉ vì cái nam nhân vứt con bỏ vợ kia muốn Liễu gia... Hắn muốn, như vậy Thanh Nguyên hắn đều phải cướp đi hết thảy. Hắn nghĩ sau nhiều năm vứt bỏ rồi tìm mình và Thanh Linh về chính là một loại ban ân đối với mình sao? Quả thực là nằm mơ... Mẫu thân đã chết rồi, mà Thanh Linh cũng đã chết... Huống chi lần này hắn lại vọng tưởng muốn lợi dụng Mạc Tử Khanh đến để áp chế mình, thực sự cho rằng mình yếu đuối như vậy sao? Sẽ ngoan ngoãn nghe hắn phân phó sao?

Đúng lúc hắn cùng với Liễu gia vốn là có thù cũ, hơn nữa người họ cũng có ý đồ với Liễu gia, cũng đúng dịp tăng thêm Thanh Nguyên đến

tính số chung, không phải rất tốt sao?

Mặc kệ nguyên nhân cái nữ nhân kia hại chết Thanh Linh, hay là nàng ta thiết kế gả cho Mạc Tử Khanh. Chung quy đi đâu mà hấn chú ý nhất, lại hoặc là nói ghen tị nhất, kỳ thật cũng chỉ vì nàng cuối cùng đã từng có được người nam nhân trước mắt này mà thôi...

Trời biết, Thanh Nguyên hấn có bao nhiêu chán ghét nàng...

Phượng mâu hơi nheo lại, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn Mạc Tử Khanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng đậm mặc đang ng ồi uống rượu ở trước bàn đá. Đột nhiên Thanh Nguyên chầm chọc lạnh lùng cười rộ lên, tươi cười trên dung nhan tuyệt mỹ có chứa vẻ chua sót nhàn nhạt. Hấn đi đến trước bàn đá, nhắc lên mấy bình rượu trên bàn còn có chưa mở niêm phong, xé đi giấy niêm phong trên mặt ng ừa đầu trút vào trong miệng, rượu trong suốt từ cái cảm hoàn mỹ của hấn nhỏ giọt ở trên áo bào màu đen như mực của hấn.

Thật lâu thật lâu sau đó, Thanh Nguyên mới ngừng tiếng cười lạnh của mình, nhìn chằm chằm vào Mạc Tử Khanh ở đối diện tự giễu nói: "Cũng đúng... người lãnh tâm lãnh tình giống như người vậy, người nào cũng không vào được trong lòng người, thực và giả giống như cũng thực sự không còn trọng yếu nữa... nhưng mà, ta không hiểu... Thật sự thực không hiểu, không biết là trước kia căn bản ta không có hiểu rõ người, hay là trong năm năm này người trở nên làm cho ta nhìn không thấu."

"Không hiểu vì sao người trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy... Giống như người đối tất cả mọi người đều là lạnh lùng như vậy, thật sự là không biết cái dạng người gì mới có thể cho người thể động dung?" (động dung: lộ vẻ xúc động)

Thanh Linh không thể, Liễu Hương kia lại không thể...

Ai mới có thể đi vào tâm của người? Hoặc là... Người vốn vô tâm?

"Thanh Linh cho đến khi chết đi vẫn tưởng niệm người, nhưng mà người lại th ần nghĩ chặt đứt nhung nhớ của nàng, cảm thấy đây là vì tốt

cho nàng, nhưng đó căn bản không phải là nàng muốn... Mà cái nữ nhân Liễu Hương kia, rõ ràng người chán ghét nàng đến cực điểm, nhưng mà sau khi đã xảy ra chuyện kia, người lại không có giết nàng, thậm chí... thậm chí còn cưới nàng, để cho nàng sinh ra hài tử của người... Mạc Tử Khanh... Người thà rằng cùng một nữ nhân như vậy sinh hoạt ở dưới một mái nhà, cũng không muốn..." Thời điểm nói tới đây, cảm xúc của Thanh Nguyên có chút kích động.

Đối với lời nói lên án của Thanh Nguyên, Mạc Tử Khanh chỉ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trong con người đen thâm thúy trong trẻo nhưng lạnh lùng híp lại vài phần, thật lâu thật lâu sau hắn mới thản nhiên nói: "Ta nói rồi... Không có khả năng... Hôm nay ta đến chỉ là muốn nói, Liễu Phong Liệt đã trở lại Phượng Dương thành để xử lý tình huống phát sinh trong thương hội Liễu gia bên đó. Ta mặc kệ kế tiếp người muốn làm cái gì, chỉ hy vọng người có thể biết được Mặc nhi là con ta, người làm cái gì cũng có thể, nhưng mà không thể động vào nó... Nó chỉ là một đứa nhỏ." Dứt lời Mạc Tử Khanh liề n đứng lên, buông ly rượu trong tay chuẩn bị rời đi.

Thanh Nguyên gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn bóng dáng màu trắng chuẩn bị rời đi, môi mỏng hé mở khản trương hỏi ra miệng: "Ta có thể cho rằng là... là người đến cảnh cáo ta không?"

Mạc Tử Khanh đã đi đến cổng lương đình đưa lưng về phía Thanh Nguyên không có quay đầu lại, chỉ là cước bộ dưới chân hơi tạm dừng một chút sau đó đạm mạc mở miệng: "Tùy người nghĩ như thế nào." Sau khi nói xong hắn nhanh chân rời đi, chỉ để lại Thanh Nguyên sắc mặt âm trầm ở lại trong lương đình.

Đã nói đến nước này, hy vọng Thanh Nguyên người sẽ không làm cho giữa ta và người trở mặt, mười mấy năm hữu nghị hóa thành một làn mây khói là được.

Sau khi Tô Nhược Hàm đã biết được buổi tối Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ muốn đến đây, nghĩ tới buổi trưa bộ dạng đang thèm ăn của hai tên cật

hóa Mặc nhi và Tiểu Bạch ở trong nhà. Nàng bu ãn cười lại chạy tới trong không gian hái được một ít rau dưa mùa này, chẳng qua rau dưa này là sản phẩm của không gian, hương vị khẳng định khác nhau rất lớn mà thôi! Nhất là biết rõ gia hỏa Liễu Phong Viêm cũng là điển hình của một tên cật hóa, đã nhiều ngày sang đây cũng giành ăn không ít với Mặc nhi và Tiểu Bạch, lúc Tô Nhược Hàm nấu cơm thì lại tăng số lượng nhiều thêm một ít.

Tự mình động thủ cơm no áo ấm, từ sau khi mua xong tòa nhà này, Tô Nhược Hàm nghiêm nhiên sắp xếp bên trong tòa nhà trong tay có đầu có trật tự. Hiện tại không riêng gì hậu viện được trồng một phần rau cải nàng đòi ra từ trong không gian, sau đó nàng lại nuôi nấng thêm một ít vịt và ngỗng. Mà trong hồ sen khi vào mùa đông thì lá sen đã sớm khô đi, nhưng sau khi nàng nhìn thấy cá con bên trong đều rất nhỏ bé, liền mua một ít cá con mới nuôi dưỡng ở trong không gian, đợi cho thời gian khác biệt và nước suối bên trong bổ dưỡng xong. Sau khi cá bột nhanh chóng lớn lên lại bị nàng bắt ra quăng đến bên trong hồ sen trong nhà, hiện tại trong hồ sen trong suốt có thể thấy đầy bầy cá đang kết đội bơi qua bơi lại nơi nơi.

Cơm chiều chính là nàng hạ quyết tâm chuẩn bị, vừa giết gà làm thịt ngỗng, lại là bắt cá nấu thịt, bởi vì buổi tối có thêm hai người ăn cơm. Một bữa cơm này nàng nấu còn muốn phong phú hơn so với ăn bữa cơm đoàn viên thời điểm qua năm mới cùng với Mặc nhi nữa!

Cho nên đợi đến khi Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đến, phụ tử hai người sau khi nhìn thấy nàng chuẩn bị một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, cũng vô cùng ăn ý nuốt nước miếng. Nhất là mấy ngày gần đây đây cũng là lần đầu tiên Liễu lão cha được thưởng thức đồ ăn Tô Nhược Hàm làm, khi hắn gấp đồ ăn đưa đến miệng khi cảm nhận được mỹ vị vô cùng tuyệt diệu, hạnh phúc híp cả mắt, giống như một lão hồ li được ăn no nê... Hương nhi nhà mình làm đồ ăn thật đúng là mỹ vị.

Nhưng ý nghĩ như vậy cũng chỉ duy trì một lát, đợi cho đến khi hắn nghĩ đến trước kia Hương nhi nhà mình lại là mười ngón không dính nước dương xuân. Đừng nói là nấu cơm, là một nha đầu cho dù là ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, hiện tại lại có thể làm ra một bàn đồ ăn như vậy, phải nói nàng trở nên giỏi giang, hay là nói nàng ăn không ít khô

đây? Bảo bối mình nâng ở trong lòng bàn tay còn sợ ngã, ngậm ở trong miệng lại sợ tan. Sau năm năm gả cho Mạc Tử Khanh, cho tới bây giờ lại đến nông nổi có thể tự lập. Nghe hỗn tiểu tử Phong Viêm nói, thời điểm nhieu ngày tới đây, hẳn còn nhìn thấy Hương nhi cho gà cho vịt ăn, thậm chí còn quét tước chuồng gà, nơi đó thật là bẩn a... Ô ô ô, Hương nhi đáng thương, rốt cuộc con ăn bao nhiêu khổ rồi hả? Năm năm, số lần nàng về nhà mẹ đẻ ít đến đáng thương, thời điểm mỗi lần mình mang theo hai tên hỗn tiểu tử trong nhà đi thăm nàng, nàng lại không có đề cập tới việc này, không nghĩ tới cuộc sống của nàng lại trôi qua gian khổ như vậy.

Nếu lúc này Tô Nhượng Hàm biết được suy nghĩ trong lòng Liễu lão cha là cái gì, nhất định nàng sẽ nhảy ra lớn tiếng phản bác nói, đại thúc ngài nghĩ quá nhieu...

Liễu lão cha nháy mắt hốc mắt hơi hòng lên, trong mắt mang theo hơi nước nhìn Tô Nhượng Hàm ở bên kia đang ôm Mặc nhi gấp thức ăn cho nó, hơi ghen ngào nhỏ giọng nói: "Ô... Hương nhi con..." Con chịu khổ rồi... Ô ô ô.

Tô Nhượng Hàm ngẩng đầu thần sắc mờ mịt nhìn Liễu lão cha đột nhiên đỏ hốc mắt, đang yên lành ăn cơm sao mỹ đại thúc thế nào lại là nước mắt nước mũi nữa đây? Chẳng lẽ là mình làm đồ ăn không hợp khẩu vị? Nhưng mà sẽ không đâu nha, tên Phượng Vân Cẩm được chiêu chuộng thành cái đức hạnh kia, không phải cũng thích ăn đồ ăn do mình làm? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khẩu vị mọi người không đồng nhất?

Sau khi trong lòng có suy đoán, Tô Nhượng Hàm xấu hổ cười cười nói: "Ách... Trù nghệ của ta không được tốt, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị của người mà nói thì thông cảm nhieu cho. Phải biết rằng thời điểm ta vừa tới nơi này, lúc ấy nấu cơm không cháy khét thì cũng sống, hiện tại đã tốt hơn rất nhieu."

"Ô ô ô... Hương nhi à, con chịu khổ..." Tô Nhượng Hàm nói chưa dứt lời, vừa nói ra thì hốc mắt Liễu lão cha lại triệt để đỏ lên.

Liễu Phong Viêm ở bên cạnh đang dùng sức nuốt xuống thịt xào khô Tô Nhượng Hàm làm, sờ sờ khóe miệng dính mỡ cười nói: "Nhị tỷ suy nghĩ

nhì ầu, phụ thân mới không phải nói trù nghệ của tử không tốt đâu, chính là thật quá tốt, lão nhân gia hẳn mới đau lòng tử đó... Lại nói, tử nói trù nghệ của tử không tốt, vậy không phải thật đả kích người sao? Đệ lại nghe được cái tên Phụng Vân Cẩm kia ở trước mặt đệ khoe khoang, có vẻ như tử còn viết một ít thực đơn mọi người cũng chưa thấy qua bán cho hẳn đấy. Nhưng mà... Nhị tử à, không phải cái gì tử cũng không nhớ rõ sao, tại sao còn nhớ rõ cái gì mà thực đơn tổ truy ền? Hơn nữa... Nhà chúng ta làm gì có sách dạy nấu ăn tổ truy ền chứ?" Hơn nữa hẳn thật sự rất ngạc nhiên, "sách dạy nấu ăn tổ truy ền" lúc trước nhị tử nói cho Phụng Vân Cẩm, khụ... Rốt cuộc là làm sao mà có? Trời mới biết, tổ tiên năm đời trước của Liễu gia, giống như vốn cũng không có một người nào có trù nghệ tốt, mặc kệ nam nhân hay là nữ nhân, trù nghệ ầu là không thể nào gặp người khác, làm sao có thể nghĩ được cái sách dạy nấu ăn gì chứ hả?

Mà ngày ấy thời điểm tên Phụng Vân Cẩm kia đụng phải mình, hẳn lại nói lúc ấy nhị tử nói là... sách dạy nấu ăn tổ truy ền...

Sau khi Liễu Phong Viêm nói xong, lập tức sắc mặt Tô Nhược Hàm cứng đờ, có chút xấu hổ ng ẩ ở đó, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích như thế nào.

Mà lúc này Liễu lão cha là trực tiếp nổi giận đùng đùng ở dưới bàn hung hăng đập một cước tới Liễu Phong Viêm đang ng ẩ ăn bên cạnh mình, tên hỗn đản này... Đừng tưởng rằng mình không biết nó đang suy nghĩ cái gì, y theo tính tình vợ vệt của cái của Phong Viêm này, nhất định đang bày mưu hại người. Nếu Liễu gia thực sự có cái gì mà sách dạy nấu ăn tổ truy ền, còn cần phải vội vàng chạy tới chạy lui, nghĩ biện pháp cho tửu lâu nhà mình đi bán, nhìn xem có thể kiếm thêm một ít ngân lượng cũng tốt.

Ài, hai con trai của mình cái gì cũng tốt, chính là cái tính tình vợ vệt của cái kia... Thật sự là làm cho Liễu lão cha hẳn có chút theo không kịp.

Hết chương 62.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Âm Thầm Lừa Gạt Mặc Nhi

Editor: ChieuNinh

Có lẽ là bản thân Liễu Phong Viêm cũng đã nhận ra Tô Nhược Hàm xấu hổ, trên bấp chân bị lão cha nhà mình đá một cái nên cũng bị đau đớn nóng rất một trận, hần hần mặt cau mày ngượng ngùng cười nói lảng sang chuyện khác: "Ách... Nhị tỷ, tỷ muốn ăn đặc sản Phượng Dương thành không? Muốn ăn thì đệ gửi thư cho đại ca, để cho thời điểm hần về đây thì mang một ít lại đây cho tỷ."

Tô Nhược Hàm nghi hoặc ngẩng đầu: "Lại đây?? Không phải hần trở về Phượng Dương thành sao? Vì sao còn muốn lại đây?" Hơn nữa nàng muốn nói, Liễu tiểu đệ bao giờ người mới cùng Liễu lão cha cũng về Phượng Dương thành hả? Cả ngày cứ chạy sang nhà nàng như vậy, chỉ sợ người chung quanh không biết thân phận của bọn họ sẽ có không ít nhàn ngôn toái ngữ (nói xấu)?

Có lẽ là vẻ mặt nghi hoặc trên mặt Tô Nhược Hàm đã lấy lòng hần, khi Liễu Phong Viêm còn chưa mở miệng, Liễu lão cha ở một bên đã cười tủm tỉm nhìn Tô Nhược Hàm hưng phấn nói: "Hương nhi... con nói con không muốn trở về Phượng Dương thành cùng chúng ta, nhưng mà phụ thân thật sự lo lắng cho mẫu tử hai người các con một mình gốc ở đây, cho nên... Cho nên phụ thân đã mua tòa nhà ở đây, tính mang theo đại ca còn có tiểu đệ của con cùng nhau chuyển đến định cư ở Lâm Lan thành này, nói như vậy phụ thân có thể thường xuyên nhìn thấy Hương nhi và Mặc nhi... Hương nhi, con vui không?" Sau khi nói xong thì vẻ mặt tươi cười kích động nhìn Tô Nhược Hàm tranh công.

Tô Nhượng Hàm vô cùng kinh ngạc nhìn Liễu lão cha, nhìn bộ dáng hưng phấn tranh công của ông, trên mặt là vẻ mặt khen ngợi ta đi khích lệ ta đi. Nếu Liễu gia lão cha có cái đuôi, chỉ sợ lúc này cái đuôi của hắn nhất định là đang vung qua vung lại bán manh.

Nàng thật sự thật không ngờ, bởi vì nàng cự tuyệt trở về Phượng Dương thành cùng bọn họ, Liễu lão cha lại mang cả nhà chuyển tới đây. Đây, đây thật sự là làm cho nàng thật không biết nói cái gì cho phải, nếu cự tuyệt, nàng thật sự là rất không biết tốt xấu.

Nhưng mà... Mua tòa nhà?

Nghĩ tới lúc trở về nghe đối thoại chủ nhân của tòa nhà cách vách kia, đột nhiên Tô Nhượng Hàm dãn sức vỗ vỗ cái trán, Mặc nhi trong lòng nàng sợ tới mức ngẩng đầu nhìn nàng, Tô Nhượng Hàm một bộ dáng chứng thực mở miệng: "Cho nên người mua tòa nhà bên cạnh sẽ không phải chính là các người chứ?"

"Oa... làm sao mà Hương nhi biết?" Liễu lão cha ngạc nhiên tròn to mắt.

Trán Tô Nhượng Hàm rớt hắc tuyến, nhà giàu mới nổi... Không nghĩ tới cái nhà giàu mới nổi kia, người có đầu không bình thường lại là Liễu lão cha...

Một vạn lượng bạc a... a a a, thật sự là thật nhiều tiền, sớm biết rằng Liễu lão cha sẽ tốn nhiều tiền như vậy để mua tòa nhà, còn không bằng nàng kêu bọn hắn trực tiếp đến ở trong nhà mình cho rồi, đưa một vạn lượng bạc cho nàng thì tốt biết bao nhiêu?

Một lúc sau Tô Nhượng Hàm có chút buồn rầu ngẩng đầu nhìn Liễu lão cha: "Người có biết... hôm nay chủ nhân tòa nhà kia người ta còn tưởng rằng người mua tòa nhà của hắn là đầu có vấn đề, tiền nhiều cũng không có chỗ xài, một vạn lượng bạc a... tòa nhà này ta mua xong cũng mới có một ngàn bốn trăm lượng."

Liễu Phong Viêm vừa nghe được phụ thân của mình lại có thể mua tòa nhà tốn hết một vạn lượng, hấn vợ vét của cải như mạng nhất thời giờ chân hét lên: "Cái gì? Tòa nhà nhị tỷ mới một ngàn bốn trăm lượng? A... Tức chết ta rồi, phụ thân, người lại phá sản, ta lại không biết người mua tòa nhà phải dùng hết một vạn lượng, ôi không được, lòng ta đau quá, đau lòng chết ta."

Thấy con trai bão nổi, Liễu lão cha vội vàng nói sang chuyện khác hỏi Tô Nhược Hàm: "Bên trong Mai Lâm của con có một bộ bàn ghế cẩm thạch thật không tệ, ai làm ra vậy? Hai ngày trước lúc ta tới thì không có mà, cái thứ đồ này lại là thứ tốt nha, nhất là chạm trổ và kiểu dáng thiết kế kia, chỉ sợ trong vòng tam quốc (ba nước) ít có cái nào có thể so sánh được."

Vốn Tô Nhược Hàm đang có chút xấu hổ, lúc này bị Liễu lão cha mang theo đề tài khác lại chuyển dời lực chú ý, nàng có chút ngoài ý muốn nhíu mày hỏi: "Người nói cái bàn kia là Bạch Ngọc điêu khắc?" Ách... Nàng còn tưởng rằng chỉ là tảng đá.

"Ừ, đúng vậy! Hương nhi không biết sao? Con còn chưa nói làm sao có được đấy, ngày khác ta cũng làm một bộ đi." Liễu lão cha ho nhẹ gật đầu nói, vừa vặn mua tòa nhà bên cạnh, thật đúng là có thể đi làm một bộ bày ra ở trong đình viện.

Lúc này Tô Nhược Hàm không hé răng, ngược lại là trềnh mặt nhíu mày.

Buổi chiều thời điểm Phan Dịch của Hương Phiêu Trai đưa tới, nàng còn tưởng rằng không đáng giá tí tiền, chỉ cho là Phượng Vân Cẩm thay đổi toàn bộ gia cụ tửu lâu mới, vừa vặn thừa ra một ít thứ không có biện pháp xử lý, cho nên mới tặng một bộ đến cho nàng. Lúc ấy vốn nàng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hấn là không đáng giá bao nhiêu tiền nên mới nhận.

Hiện tại nghe ý tứ trong lời nói của Liễu lão cha, bộ bàn ghế này còn giống như có vẻ rất trân quý, nàng cứ nhận như vậy, giống như có chút không thể nào nói nổi... Chẳng lẽ lại trả trở lại cho Phượng Vân Cẩm?

Nhưng mà phải lấy có gì để trả lại đây, giống như có chút ý tứ quét sạch mặt mũi của người ta vậy. Xem ra thứ này không thể trả về, cũng chỉ có thể về sau ở trên phương diện hợp tác có thể tận lực hoàn trả lại một ít lợi ích cho tên Phượng Vân Cẩm kia.

Lúc Tô Nhược Hàm ở bên này đang nhú mày suy nghĩ sâu xa, thì ở bên kia Liễu Phong Viêm cũng đang nhú mày chờ đáp án, nhưng thật ra Liễu lão cha thấy lúc này nữ nhi bảo bối của mình đang nhú mày có vẻ phiến lòng, có chút quan tâm hỏi: "Làm sao vậy Hương nhi? Có cái gì không ổn?"

Bị Liễu lão cha mở miệng đánh gãy, nàng đột nhiên hoàn hồn lại, thần nhiên lắc lắc đầu nói: "Hả? Không có gì... Chỉ là cái bàn kia lúc buổi chiều Phượng Vân Cẩm gọi người đưa tới đây, ta chỉ nghĩ nó là đồ vật bình thường, cho nên liến nhận. Hiện tại nghe người nói vậy, mới biết được nó thật quý giá, hiện tại ngẫm lại thật sự cảm thấy mình có chút qua loa rồi." Hơn nữa quả thực nàng cũng không ngờ tới Phượng Vân Cẩm lại sẽ đưa cho nàng một bộ bàn ghế điêu khắc bằng cẩm thạch. Quá đáng nhất là, bây giờ khi biết được nó là Bạch Ngọc, hiện tại ngẫm lại vì nên tay vịn cái ghế được mạ vàng, nàng nhin không được hoài nghi... sẽ không phải là vàng thật chứ?

"Cái gì? Tỷ nói nó là do cái tên Phượng Vân Cẩm đưa tới?" Liễu Phong Viêm giờ chân lớn tiếng hỏi. Sao hắn lại không hề biết, cái tên trước kia cùng lão ca nhà mình tranh giành sinh ý (làm ăn), lại hào phóng với nhị tỷ nhà mình như vậy? Nếu nói hắn không ý đồ với nhị tỷ nhà mình, thì nhất định rất kỳ quái, nhất là cái tên Phượng Vân Cẩm kia mấy ngày gần đây thời điểm nhìn thấy mình lại còn cười chào hỏi, có lèm hay không chứ? Tên này trước kia mỗi lần nhìn thấy mình thế nào cũng phải nói chuyện làm cho mình tức chết đi được, hiện tại lại bắt đầu khách khí như vậy. Nếu không phải bộ dạng cũng như thế, Liễu Phong Viêm cũng cho rằng hắn không phải là Phượng Vân Cẩm.

Lúc này Liễu lão cha có vẻ muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn Tô Nhược Hàm một cái sau lại mở miệng nói: "Hương nhi à... Lại nói tiếp, giữa con và Phượng Vân Cẩm rốt cuộc là..."

Liễu lão cha còn chưa có nói xong, Liễu Phong Viêm ở bên cạnh thần sắc khẩn trương đã giành trước mở miệng nói: "Nhị tỷ... đệ nói với tỷ, trăm ngàn lần tỷ không được có ý tứ kia với Phượng Vân Cẩm đó. Trước không nói đến chuyện tên đó và nhà chúng ta đối nghịch ở trên thương trường, tỷ đừng quên tên kia còn có một thân phận là Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc. Thân phận của hắn như vậy cùng nhà chúng ta tuyệt đối không tương xứng, nếu tỷ thích hắn mà nói, đó là tuyệt đối tuyệt đối sẽ ăn thiệt thòi, nhất là tỷ phải suy nghĩ cho Mặc nhi, đúng không?" Hiện tại hắn đang khẩn trương muốn chết, nghĩ đến bộ dáng điên cuồng trước kia của nhị tỷ nhà mình khi yêu Mặc Tử Khanh, mặc dù hiện tại nàng đã mất đi trí nhớ rồi hình như là không có một chút hảo cảm nào với Mặc Tử Khanh nữa.

Nhưng mà hiện tại lại nhảy ra một tên Phượng Vân Cẩm, vạn nhất nhị tỷ nhà mình lại điên cuồng yêu thích Phượng Vân Cẩm, sau đó lại biến trở về cái bộ dáng trước kia. Trước tiên mặc kệ lão cha nhà mình, đại ca cùng với Mặc nhi có thể nhận hay không, chỉ là Liễu Phong Viêm hắn là người đầu tiên không thể nhận. Cho nên hiện tại hắn nhất định phải nghĩ biện pháp bóp chết hảo cảm vừa manh nha của nhị tỷ đối với Phượng Vân Cẩm.

Tuy rằng Liễu lão cha bị con trai giành nói trước thì không vui, nhưng mà sau khi nghe xong lời của nó nói. Thật ra thì ông cũng không có phản bác, chỉ vì ông cũng hiểu được đúng là Phượng Vân Cẩm cũng không thích hợp với Hương nhi nhà mình, Hương nhi bị khổ năm năm... Hiện tại ông thàn nghĩ chỉ cần nữ nhi bảo bối của mình mang theo tiểu ngoại tôn của mình có cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt, cho dù để cho ông nuôi dưỡng mẫu tử bọn họ cả đời, ông cũng nguyện ý. Nếu Hương nhi thích Phượng Vân Cẩm, chỉ là thân phận của nàng còn kéo theo Mặc nhi, vậy người hoàng thất Phượng Lan quốc há có đạo lý nào không đi ra ngăn cản?

Lúc này lông mày của Tô Nhượng Hàm cũng có thể kẹp chết con muỗi, nàng không có nghĩ tới mình chỉ thu nhận đồ của Phượng Vân Cẩm đưa tới, lại làm cho Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ có phản ứng lớn như vậy, lại còn nói nàng thích Phượng Vân Cẩm? Chẳng lẽ bọn họ thực sự để ở trong lòng những lời nói của Phượng Vân Cẩm mấy ngày trước đây?

"Kỳ thật ta cùng với Phượng Vân Cẩm chính là quan hệ hợp tác, ngày ấy Phượng Vân Cẩm chỉ là nói giỡn mà thôi, các người cảm thấy hẳn đường đường là một tiểu vương gia, sẽ để ý tới ta một người bị chôn ruồng bỏ còn mang theo đứa nhỏ sao?" Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, dù sao nàng không coi lời của Phượng Vân Cẩm là thật.

Đáng tiếc là, lời của nàng nói ra, ánh mắt hai người phụ tử Liễu gia ở đối diện trừng to lên, thần sắc nghiêm túc liếc nhau, bọn họ tuyệt đối cho rằng Phượng Vân Cẩm có ý đồ với nàng... Bằng không làm sao hẳn có thể ngay cả ngọc bội kia cũng đưa ra?

Nhưng mà nàng không cho là thật thì cũng tốt, bọn họ sẽ không ngốc mà đi vạch trần chuyện này.

Lúc này Mặc nhi đang làm tổ ở trong lòng Tô Nhược Hàm, nghe mẫu thân nhà mình đang nói chuyện về tên quỷ chán ghét kia với ngoại công và tiểu cữu, bé bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm không thôi hỏi: "Ngoại công... Tiểu thế tử là cái gì vậy?"

Tiểu thế tử???

Phụ tử hai người Liễu gia trộm nhìn nhau, đột nhiên Liễu Phong Viêm nhẹ giọng hỏi Mặc nhi: "Vì sao đột nhiên Mặc nhi hỏi cái này?"

Mặc nhi phồng hai gò má trắng nõn mắt nhìn mẫu thân nhà mình, lúc thấy nàng cũng đang nhìn mình, thế này bé mới cúi đầu chơi đùa ngón tay của mình lầu bầu nói: "Là cái tên quỷ chán ghét kia ngày đó hỏi con, hẳn hỏi Mặc nhi có muốn làm tiểu thế tử không, còn nói sau khi làm tiểu thế tử rồi thì không có ai dám ức hiếp mẫu thân và nói bậy về mẫu thân... Mẫu thân, rốt cuộc tiểu thế tử là cái gì vậy ạ?" Nếu có thể bảo vệ mẫu thân, làm cho mẫu thân hài lòng vui vẻ, thì tiểu thế tử gì đó cũng không tệ đi?

Theo vấn đề của Mặc nhi nói ra, sắc mặt ba người lớn ở đó liếc khác nhau, phụ tử Liễu gia thì tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, mà lúc này Tô Nhược Hàm cũng là một đầu hắc tuyến, Phượng Vân Cẩm này lại chạy tới nói như vậy với Mặc nhi hồi nào vậy hả?

Mà còn lại phụ tử Liễu gia là âm thầm bực bội, hờly Phượng Vân Cẩm này thật gian trá xảo hoạt, thời điểm không lừa gạt được Tô Nhược Hàm, trước hết lại bắt đầu lừa gạt Mặc nhi, còn muốn lừa Mặc nhi đi làm con trai của hắn, cũng chính là cái tiêu thế tử gì kia... Thật tức chết phụ tử hai người...

Tô Nhược Hàm thấy sắc mặt hai người Liễu lão cha và Liễu tiêu đệ có chút khó coi, mình vừa giải thích mình và Phượng Vân Cẩm không quan hệ gì, Mặc nhi lại tới một câu xuyên thủng lời nói của mình, nhất thời nàng có chút không biết giải thích như thế nào. Vốn nàng cảm thấy giữa mình và Phượng Vân Cẩm giống như thực sự không có quan hệ gì, nhiều nhất chính là bằng hữu hoặc là quan hệ hợp tác thôi.

Nàng lắc lắc đầu, đành phải thử nói sang chuyện khác nói: "Ta có chút mần móng (hạt giống) muốn cho các người, có chúng nó rồi, từ lâu của Liễu gia chắc chắn nghênh đón phát triển rất tốt."

"Cái gì vậy?" Phụ tử Liễu gia nghi hoặc mở miệng.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lão Nhân Nổi Bão

Editor: ChieuNinh

Thấy lực chú ý của Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ bị mình dời đi, Tô Nhược Hàm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong lòng âm thầm quyết định, chờ sau khi bọn họ đi rồi, nàng nhất định phải cảnh báo Mặc nhi thật kỹ một phen, để cho nó về sau trực tiếp bỏ qua lời nói của tên Phượng Vân Cẩm kia. Bằng không một ngày nào đó con trai mình bị tên kia bắt cóc cũng còn không biết, như vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Liễu Phong Viêm có hứng thú nhất với chuyện gì? Đương nhiên chính là kiếm tiền rồi.

Vừa nghe nhị tỷ nhà mình nói xong, mà trong từng từ từng câu chữ đều để lộ ra mùi bạc, nhất thời hấn tỉnh táo tinh thần, thấy nàng đang ở đó cúi đầu trầm tư, hấn có chút nôn nóng thúc giục: "Nhị tỷ... tỷ nói nhanh đi, là hạt giống gì hả?"

"A? Là như vậy, trong tay ta có một chút mầm móng, chính là ta sử dụng bên trong món ăn này." Nàng hoàn hồn rồi thản nhiên nói.

Liễu Phong Viêm vừa nghe được thì lập tức hứng thú, kỳ thật vào lúc đầu tiên được ăn món ăn nhị tỷ làm thì hấn đã muốn hỏi. Hương vị kia làm cả người cực kỳ si mê, bên trong giống như bỏ thêm một chút gì đó, nhưng mà hấn lại nói không nên lời là cái gì. Vốn muốn hỏi nhị tỷ, nhưng mà lại sợ nàng không muốn nói, cho nên mới đành phải nén ở đáy lòng. Lúc này Tô Nhược Hàm chủ động đề cập, Liễu Phong Viêm tò mò không thôi hỏi:

"Nhị tử... Những mềnh móng gia vị này làm sao mà có được? Sẽ không phải cũng là cái gì mà gọi là tổ truyền của tử đi?" Khi nói đến hai chữ tổ truyền, bên trong có ý tứ trêu ghẹo nòng đậm.

"Khụ khụ... Khụ... Không, không phải!" Tô Nhược Hàm bị lời trêu ghẹo này của hắn, làm cho trực tiếp bị sắc nước miếng, sắc mặt đỏ bừng xấu hổ lắc đầu.

Đợi một hồi sau, nàng thuận khí không còn ho khan nữa mới mở miệng nói: "Chúng nó là lúc trước khi đi vào Lâm Lan thành, ta ngoài ý muốn cứu một cụ già nghèo túng đã tặng cho, lúc ấy hắn nói cho biết ta phải gieo trồng thực vật này như thế nào, cùng với đưa tặng ta một ít sách dạy nấu ăn rồi sau đó liền rời đi." Tuy rằng lý do có chút gượng ép, nhưng mà dùng như vậy để giải thích tại sao mình có sách dạy nấu ăn cùng với mềnh móng cũng không sai. Dù sao nàng cũng nói chính là một cụ già hơn nữa người ta cho đỡ bước đi, nếu thực sự có người muốn đi thăm dò chứng thực, thiên hạ phân chia tam quốc, xem bọn họ làm sao tìm được người.

Thấy Liễu tiểu đệ và Liễu lão cha đều trầm mặc không có tiếp tục truy vấn, nàng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi sau đó lại nói lần nữa: "Ta cùng với Phượng Vân Cẩm hợp tác mở một tửu lâu, mấy ngày sắp tới cũng chuẩn bị bắt đầu buôn bán, bên trong món ăn sẽ dùng gia vị này nấu. Bởi vì thứ này thực mới mẻ độc đáo, đến lúc đó tất nhiên sẽ khiến cho người ngoài tra xét cùng với khao khát dòm ngó. Ta đã đáp ứng khi đến mùa xuân sẽ là lúc cho Phượng Vân Cẩm một ít mềnh móng, sau đó cũng sẽ cho hắn biện pháp gieo trồng. Dưới danh nghĩa Liễu gia cũng có không ít tửu lâu, tuy rằng ta không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, nhưng mà tóm lại các người là thân nhân của ta, ta cũng không thể quên mất các người. Cho nên mềnh móng cùng với phương pháp gieo trồng ta cũng sẽ cho các người, hy vọng đối với tửu lâu của Liễu gia cũng có thể có một chút giúp ích là được." Hơn nữa nàng còn chưa nói là, cứ như vậy mấy thứ này sẽ không phải nàng độc chiếm, nàng sẽ không bị mọi người nhớ thương, cuộc sống cũng an toàn hơn không ít.

Dù sao trên thế giới này bình thường đều không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương. Nếu như có một người từ một nơi bí mật gần đó nhớ thương

người, thừa dịp người không phòng bị mà đâm cho người một đao, dù không chết cũng muốn vứt nửa cái mạng. Hiện tại Tô Nhược Hàm nàng chỉ nghĩ trông coi Mặc nhi an an ổn ổn mà sống, cũng không muốn vì một chút tài tiền mà đánh mất mạng nhỏ.

"Cái gì? Con lại còn kết phường mở một tửu lâu cùng với con họ Lý Phụng Vân Cẩm kia? Hương nhi, ta không có nghe sai đi?? Con họ Lý kia gian trá lại phúc hắc, con hợp tác với hắn, chỉ sợ là sẽ bị lột sạch da ăn đến xương cốt cũng không còn đi?" Liễu lão cha nghe xong không có cao hứng vì Hương nhi nhà mình không quên mất Liễu gia, ngược lại là quan tâm nàng có thể bị Phụng Vân Cẩm tính kế hay không, nhất thời có chút lo lắng giọng chân gào thét.

Hơn nữa Liễu Phong Viêm cũng có chút hoài nghi nhìn chằm chằm đến sức mà đánh giá nhị tỷ nhà mình, nhị tỷ còn có thể làm ăn buôn bán? Nhưng mà lại cùng cái tên Phụng Vân Cẩm kia kết phường làm buôn bán mở tửu lâu? Có lăm hay không hả? Trước kia nhị tỷ tiêu tiền như nước, cho tới bây giờ cũng chỉ biết là xài bạc như thế nào, làm sao mà kiếm bạc biết như thế nào chứ? Hơn nữa trong nhà có lão cha biết kiếm tiền, còn có đại ca và mình có thủ đoạn vơ vét của cải cao minh, nhị tỷ nàng cho tới bây giờ đâu chỉ cần cần bạc mặc sức xài là được. Cho dù bọn họ có keo kiệt đến như thế nào, nhưng mà đối nàng lại thực hào phóng, cho tới bây giờ cũng không biết nhị tỷ lại còn có thể làm buôn bán, có khả năng sao?

Nghĩ đến đây, Liễu Phong Viêm cũng tán thành mở miệng: "Nhị tỷ... Phụng Vân Cẩm người này rất khôn khéo, nếu như làm đồng bọn hợp tác, hơi vô ý sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nếu nhị tỷ thật sự là muốn mở tửu lâu mà không đủ vốn, chúng ta đưa thêm khoản này cho nhị tỷ là được, tỷ không cần tìm Phụng Vân Cẩm nữa. Dù sao nói như thế nào thì Liễu gia chúng ta cũng là nhà giàu có nhất Thương Lan quốc này."

Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ thở dài, chuyện hợp tác cùng với Phụng Vân Cẩm đã sớm được quyết định xong, giờ phút này đột nhiên giở quẻ, đây không phải phong cách làm việc của nàng. Hơn nữa nàng cực kỳ khinh thường hành vi như vậy, cho dù giữa hai người căn bản không có cái gọi là hợp đồng kiềm chế, mà lúc trước thời điểm nàng cần hỗ trợ thì Phụng

Vân Cẩm cũng không có cự tuyệt mình xin giúp đỡ, nàng cũng không thể làm chuyện như vậy được.

Lại nói...

"Phương diện chuyện tiền vốn các người không cần quan tâm thay ta, ta cũng biết các người đang lo lắng cái gì. Kỳ thật tuy rằng trên danh nghĩa là ta cùng hắn kết phường mở tửu lâu, nhưng mà về phương diện tiền bạc là hắn ra, trước đó còn có một phần bạc lợi nhuận từ Hương Phiêu Trai của hắn chia cho ta. Mặc kệ nói như thế nào hắn chính là người xuất vốn, còn ta thì một lượng bạc cũng không có bỏ ra." Tô Nhược Hàm vẫn nói ra tình hình thực tế.

"Ách... Còn có chuyện như vậy? Tỷ xác định người hợp tác với tỷ là Phượng Vân Cẩm?" Liễu Phong Viêm vốn đang muốn ngăn chặn thì đột nhiên ngừng lại, có chút ngoài ý muốn kinh ngạc nghi hoặc hỏi.

Liễu lão cha cũng ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn nàng.

Tô Nhược Hàm bình tĩnh gật đầu: "Thật là như vậy, nhưng mà cho dù như vậy hắn cũng sẽ không thiệt thòi." Bỏ tiền vốn này, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi tửu lâu khai trương không lâu là có thể kiếm trở về rồi.

Nhị tỷ không ra một phân tiền nào, cái này giống như thật sự không giống như là việc mà Phượng Vân Cẩm sẽ làm đi?

Chẳng lẽ nói con họ ly giáo hoạt Phượng Vân Cẩm này chỉ là muốn lợi dụng chiêu này để dụ dỗ nhị tỷ nhà mình, giống như hắn lẳng lẽ chạy tới dụ dỗ Mặc nhi như vậy, thừa dịp mẫu tử bọn họ trong bất tri bất giác thì cuỗm bọn họ chạy đi?

Thật lâu sau Liễu lão cha hết than lại thở nói: "Hương nhi... cái khác phụ thân cũng không nói nhiều, bạn thân con phải cẩn thận mọi chuyện hơn. Phụ thân tin tưởng sau năm năm con trải qua hết thủy, thì rất nhiều chuyện con cũng có ý nghĩ và quyết định của chính mình. Nếu như có nhu

cần gì muốn chúng ta hỗ trợ thì con nhất định phải mở miệng, mặc kệ con muốn làm cái gì phụ thân đâu sẽ ủng hộ con."

"Ta cũng ủng hộ nhị tỷ..." Tuy Liễu Phong Viêm có chút không đồng ý nàng và Phượng Vân Cẩm hợp tác, lại bị một ánh mắt của Liễu lão cha ngăn lại, cho nên cười cười nhấc tay tỏ thái độ, chỉ có thể từ một nơi bí mật gần đó đề phòng cái tên Phượng Vân Cẩm kia tính kế nhị tỷ.

Ánh mắt phụ tử hai người giao nhau, kỳ thật trong lúc lơ đãng Tô Nhược Hàm cũng đã nhìn thấy, nhưng mà lời nói của Liễu lão cha làm cho nàng vẫn có chút để ở trong lòng. Dù sao thiên hạ này không có bữa ăn nào là miễn phí, rất nhiều thứ đều cần trao đổi như nhau.

"Tức chết bốn vương..."

Một tiếng "bốp" thanh thúy vang lên, một chén trà tốt nhất bị nam nhân trung niên ném xuống mặt đất trong đại sảnh.

Gương mặt đã có nếp nhăn lúc này đã tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, râu mép phía ngoài miệng bởi vì hô hấp dồn dập của hắn mà lúc lên lúc xuống, diễn hình của thói râu trũng mắt chính là cái dạng trước mắt này rồi.

Phía dưới Phượng Thiên cung kính đứng ở đó mà trong lòng kêu khổ không ngừng, thiếu gia nhà mình thật đúng là hại mình khổ mà. Biết rõ lá thư kia sau khi đưa trở về lão Vương gia sẽ triệu hồi mình về hồi tề hưởng, vậy mà thiếu gia vô lương lại còn thực sự quăng mình trở về đối mặt với lửa giận của lão Vương gia.

Lúc này nam nhân ngồi trên ghế chủ vị đã quăng bể một chén trà rồi mà còn chưa hết giận, tức giận đến vỗ bàn đứng lên, đứng ở đó lớn tiếng nổi giận mắng: "Vô liêm sỉ... Tiểu tử này nó là muốn tạo phản có phải không? Phượng Thiên ngươi là thấy thiếu gia thế nào? Hắn thực sự tặng Phượng Bội cho nữ nhân kia?"

Phượng Thiên oan ức cong khóe miệng gật đầu, việc thiếu gia muốn làm, mình có thể ngăn cản sao?

"Hồ đồ, vô liêm sỉ... Ôi mẹ ta nha, hần là muốn tức chết Lão Tử ta đúng không? Tuy rằng Lão Tử kêu hần cưới tức phụ nhi về cho Lão Tử ôm hôn tử, nhưng mà Lão Tử không có kêu hần đi tìm một nữ nhân bị lưu lạc, lại còn mang theo một đứa con riêng, không được, không được... Tức chết Lão Tử rồi, Lão Tử mới không cần nuôi dưỡng hôn tử cho người khác đâu! Hần lại còn dám mơ tưởng Thiên Tâm của Lão Tử, nằm mơ... Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có, Lão Tử phải tăng quân số nhân thủ canh chừng Thiên Tâm bảo bối của ta." Sau khi Lão Vương gia thấy Phượng Thiên gật đầu, lập tức vừa tức giận lại nóng nảy đi tới đi lui ở đó nói.

Phượng Thiên tức giận liếc mắt lườm lão Vương gia một cái, hần rất muốn nói cho lão Vương gia, thiếu gia nhà mình sớm phải người tóm Thiên Tâm mà lão Vương gia ngài nuôi dưỡng đi rồi. Dựa theo lộ trình thời gian để tính, phỏng chừng Thiên Tâm cũng đã nhanh chóng vào trong tay thiếu gia rồi mới đúng, hiện tại cho dù muốn ngăn cản hình như cũng đã chậm rồi.

Thời điểm Lão Vương gia quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp được vẻ mặt trên mặt Phượng Thiên, nhất thời tức giận đến hai mắt trợn lên, một hồi sau mới quát lên không ngừng: "Không phải người định nói cho ta biết, hôn tử kia đã bắt mất Thiên Tâm của ta đi rồi đi?" Nếu đúng như vậy, Lão Tử nhất định phải đuổi tới Lâm Lan thành làm thịt cái tên hôn tử kia.

Chân Phượng Thiên run lẩy bẩy, cứng ngắc gật gật đầu.

Đợi cho hần vừa gật đầu một cái, lão Vương gia vốn đang ở trên ghế chủ tọa đã giống như một cơn gió lướt qua trước mặt hần, tức giận tận trời liền xông ra ngoài quát lên với bọn hạ nhân: "Chuẩn bị ngựa xe cho bản Vương, ta muốn đi Lâm Lan thành..."

Phượng Thiên ở trong đại sảnh âm thầm nuốt nước miếng, âm thầm cầu nguyện, hy vọng thiếu gia và lão Vương gia sau khi gặp mặt thì

không cần phát sinh sự cố bạo lực mới tốt.

Thời gian qua thật sự nhanh, gia cụ bên trong tửu lâu mới sau khi lần trước bị Tô Nhược Hàm trả về, thời điểm một đám gia cụ khác được chế tạo gấp gáp vừa hoàn thành một lần nữa, thì Tô Nhược Hàm đã được Phụng Vân Cẩm phái người mời nàng đi qua. Nói là mọi thứ cũng muốn để cho nàng là một trong lão bản (bà chủ, ông chủ) tương lai phải xem xét, tránh cho nàng không hài lòng trì hoãn thời gian khai trương tửu lâu.

Lúc Tô Nhược Hàm đi tới tửu lâu, Phụng Vân Cẩm đã ở đó, nhưng mà lại không có bóng dáng Phụng Thiên vẫn đi theo bên cạnh hẳn.

Nhìn thấy Tô Nhược Hàm đến đây, đột nhiên Phụng Vân Cẩm thu lại chiết phiến trong tay, cười gật đầu chào hỏi nàng: "Nàng đã đến rồi?"

Tô Nhược Hàm đi tới ngừng xuống, tự ý rót một ly trà giải khát rồi mới nói nói: "Ừ... Người đợi lâu lắm không?"

"Ha ha... vậy thì không có. Sao Mặc nhi đến cùng với nàng?" Phụng Vân Cẩm cười nhẹ lắc đầu, thấy nàng đến đây một mình, thật ra chỉ tùy ý hỏi Mặc nhi.

Không đề cập tới Mặc nhi thì còn tốt, vừa nghe hẳn hỏi Mặc nhi vì sao không có tới, Tô Nhược Hàm cổ quái liếc mắt nhìn hẳn, một hồi sau lâu bầu nói một câu: "Biết ta muốn tới đây, nó bị ngoại công mang đi dạo phố rồi." Từ mấy ngày trước đây sau khi Mặc nhi hỏi cái vấn đề tiêu thổ tử kia, quả thực Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đối với Phụng Vân Cẩm liên giống như đề phòng cướp. Kiên quyết không cho Mặc nhi lại đến gần Phụng Vân Cẩm, bọn họ rất sợ chỉ cần không cẩn thận một chút thì Mặc nhi bảo bối của bọn họ sẽ bị Phụng Vân Cẩm cuốn mất.

Về phần Tô Nhược Hàm nàng thì... ít nhất nàng cũng là người lớn, tương đối không có dễ bị lừa gạt như Mặc nhi vậy, bọn họ cũng hơi yên tâm một chút.

Phượng Vân Cẩm hơi nhú mày, có vẻ đăm chiêu nhìn chằm chằm nàng.

Đang lúc Tô Nhược Hàm chuẩn bị mở miệng nói đi xem cái bàn gia cụ, thì đột nhiên nghe được một tiếng rống tràn đầy sức mạnh vang lên ở bên ngoài: "Hỗn tiêu tử... ngươi lăn ra đây cho Lão Tử..."

Hết chương 64.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chỉ Tốt Với Nàng

Editor: ChieuNinh

Tô Nhượng Hàm có chút ngạc nhiên, sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, tầm mắt kinh ngạc liếc mắt ngắm nhìn một lão đầu nhí (ông cụ) đã đi tới cửa? Ách, được rồi... Kỳ thật đối phương cũng chỉ mới năm sáu mươi tuổi mà thôi, tóc cũng còn chưa có hoa râm, thật ra còn không đủ trình độ là danh hiệu lão đầu nhí này nữa, chỉ có thể xem như đại thúc...

Đại thúc đứng ở ngưỡng cửa thở hòng hộc hỗn hển ánh mắt thì như muốn ăn thịt người trừng mắt Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh nàng. Mà một lát sau tầm mắt của hắn dừng ở trên người Tô Nhượng Hàm, nhất là sau khi nhìn thấy con "Sâu" ở trên mu bàn tay nàng cắn chặt không buông miệng, ánh mắt ăn thịt người của đối phương mới chuyển dời đến trên người nàng.

Nhìn đến toàn thân xích thề đã đỏ bừng của Thiên Tâm, đại thúc đã tức giận đến tóc cũng muốn dựng ngược, lúc này mắt hồ trợn lên, đứng ở cửa đưa tay chỉ vào Tô Nhượng Hàm, miệng tức giận đến phát run hướng Phượng Thiên ở phía sau đã đuổi theo hỏi: "Đây, đây tuyệt đối không phải là cái con ta nuôi dưỡng đúng không? Phượng Thiên, tuyệt đối không phải đúng không?" Sau khi nói xong hắn giống như là an ủi mình, lại lập lại một lần.

Phượng Thiên cũng thô lỗ thở hỗn hển đứng ở cửa, hắn nhìn thấy bộ dáng lúc này của lão Vương gia nhà mình là một vẻ lừa mình dối người cùng với muốn mình chứng thực. Phượng Thiên có chút bất đắc dĩ, cũng có chút chột dạ, nhưng mà lại vẫn chịu đựng da đầu run lên cứng ngắc gật

gật đầu nhỏ giọng nói: "Nếu... như không có gì ngoài ý muốn, hẳn là chính là của người nuôi dưỡng."

Tô Nhượng Hàm nghi hoặc liếc mắt nhìn đại thúc kia một cái, lại liếc mắt nhìn Phượng Thiên một cái. Đại thúc này là ai, Phượng Thiên đi vào theo hắn, chẳng lẽ hắn là người của Phượng Vân Cẩm?

Hơn nữa lúc này đại thúc vừa nghe Phượng Thiên nói, vẻ mặt đang thoải mái bỗng nhiên hóa đá, đứng sờ ở nơi đó gần nửa ngày.

Ngay tại lúc Tô Nhượng Hàm còn đang khó hiểu, người hóa thạch hơn nửa ngày rốt cục hành động, chẳng qua bộ dáng của hắn là một vẻ muốn liều mạng vọt tới chỗ của nàng, miệng lại rít gào lớn tiếng giận dữ la hét: "A a a... Thiên Tâm của ta, người cái nữ nhân chết tiết này... Người trả Thiên Tâm cho ta, người trả bảo bối cho ta... Tức chết Lão Tử, người là kẻ trộm..."

Đối phương có bộ dáng hùng hổ, tuy rằng Tô Nhượng Hàm không biết làm sao mình lại trêu chọc đối phương, nhưng ý thức an toàn của nàng vẫn rất cao, ở trước khi đối phương bắt được mình, nàng vội vàng lách mình một cái trốn được phía sau Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh.

"Thiên Tâm là cái gì? Ta không biết." Bị người mắng làm kẻ trộm làm cho trong lòng nàng cực kỳ không vui, nhúu mày thò đầu ra mở miệng hỏi, thuận tiện dùng sức lách lách cái tay của mình. Đột nhiên chết tiết này, vì sao cái thứ trên mu bàn tay còn không nhả ra?

Mà nàng dùng sức vung vẩy cái tay, con sâu kia thì sống chết không nhả, nàng thật sự không có dũng khí lấy tay đi kéo nó ra, chỉ vì Tô Nhượng Hàm nàng cái gì cũng có thể không sợ, nhưng mà lại sợ nhất là mấy thứ như sâu bọ côn trùng. Tuy rằng cả người con sâu này trong suốt óng ánh, xem thì cũng không đáng sợ như sâu bình thường, nhưng mà cũng không thay đổi được chuyện nó thực sự là sâu.

"Thiên Tâm rõ ràng ngay tại trên tay người, người lại còn nói không biết... Phượng Thiên, bắt lấy nữ nhân này cho ta, nàng dám trộm Thiên Tâm của Lão Tử, Lão Tử muốn cho nàng ăn cơm tù..." Lúc này Phượng

Cửu Thiên bị Phượng Vân Cầm ngăn trở, không bắt được Tô Nhược Hàm phía sau hắn, hắn trực tiếp quay đầu rồng lên với Phượng Thiên về mặt đau khổ ở phía sau.

Lúc này Phượng Thiên thật sự hy vọng mình có thể ẩn hình, lão Vương gia kêu mình đi bắt cái nữ nhân kia, vậy không phải muốn để cho hắn sau này bị thiếu gia lộ da phá cốt sao. Biết rõ thiếu gia tặng ngọc bội cho nàng, ngay cả Thiên Tầm cũng trộm cho nàng, lại còn kêu mình bắt nàng, lão Vương gia hắn ... đây ... đây không phải là đang hại mình sao? Rốt cuộc là bắt không bắt đây? Phượng Thiên có chút rối rắm đứng ở đó.

Phượng Vân Cầm bất đắc dĩ thở dài, tầm mắt thản nhiên liếc mắt quét qua Phượng Thiên ở bên kia một cái, bên trong ánh mắt có ý hỏi, ý tứ là vì sao hắn lại nhanh như vậy đã mang theo lão nhân về đây?

Phượng Thiên thật là vô tội buông tay, ý bảo mình căn bản không ngăn cản được lão Vương gia.

Cũng không phải hắn không thấy được ánh mắt không vui của thiếu gia nhà mình, nhưng mà khi lão Vương gia biết bảo bối Thiên Tầm của hắn bị thiếu gia phái người trộm đi rồi, thì lập tức kêu người chuẩn bị xe đuổi theo tới đây. Cho dù là như vậy, nhưng mà vẫn đến chậm một bước, Thiên Tầm bị thiếu gia cho uống máu của Tô Nhược Hàm.

Thậm chí Phượng Thiên dám giơ hai tay mà nói, thiếu gia nhà mình tuyệt đối là cố ý, nhất định là vừa rồi ở bên trong khi nghe được tiếng rồng giận dữ của lão Vương gia, hắn mới cho Thiên Tầm uống máu Tô Nhược Hàm. Bằng không vì sao lúc này Thiên Tầm lại còn liều chết bám vào mu bàn tay của Tô Nhược Hàm không nhả miệng đây? Biết rõ lão Vương gia đã chạy tới đây, thiếu gia lại vẫn đưa Thiên Tầm cho Tô Nhược Hàm.

"Phụ thân... Thiên Tầm là ta cho người đi rộm, không liên quan đến nàng." Phượng Vân Cầm nhíu mày mở miệng.

Không mở miệng thì còn tốt, Phượng Vân Cầm vừa mở miệng, lửa đạn trực tiếp dờn đi.

Lúc này Phượng Cửu Thiên hung tợn trừng mắt dậm chân mắng: "Không liên quan đến nàng? Như thế nào lại không liên quan đến nàng, nếu không vì lời của nàng, người sẽ trộm Thiên Tâm của ta sao? Còn có... Người đưa ngọc bội cho nàng ta cũng còn chưa có tính sổ với người, lại còn dám trộm Thiên Tâm của ta cho nàng, người tức chết Lão Tử... Người biết rõ nó là Lão Tử thật vất vả mới bắt được, bảo bối mà ta nuôi dưỡng giống như h ầu hạ tổ tông mấy năm, tên bất hiếu nhà người li ền hủy mất của Lão Tử... Người đền cho ta..." Lúc nói đến sau cùng, Phượng Cửu Thiên đã nhào qua nín chặt vạt áo của Phượng Vân Cẩm dùng sức đóng đũa, hoàn toàn bị vây trong trạng thái khóc lóc om sòm.

Phượng Vân Cẩm có chút đau đầu, cũng may lúc này tửu lâu mới còn chưa khai trương buôn bán, cho nên trong đại sảnh cũng chỉ có một ít người trong nhà. Mà thời điểm vừa mới nghe được tiếng rống giận dữ, một đám tiểu nhị vô cùng khôn khéo đã sớm chạy trốn đi nơi khác, thật ra lúc này trong đại sảnh cũng chỉ còn lại có bốn người bọn họ. Bằng không với cái dạng này của phụ thân hắn mà bị người khác nhìn thấy còn không chê cười chết sao, nói như thế nào hắn cũng đường đường là một Vương gia không phải sao?

Tuy rằng hắn cũng đoán được trộm Thiên Tâm của lão nhân thì nhất định hắn sẽ phát điên, nhưng mà không nghĩ tới là, lão nhân lại vì Thiên Tâm mà đuổi tới Lâm Lan thành chỉ vào cái mũi của mình mà mắng. Nhưng mà nghe qua ý tứ trong lời nói của hắn, thật ra thì có chút giống như vì nữ nhân sau lưng mình mà tới.

Về phần Thiên Tâm thì...

Phượng Vân Cẩm cười vô tội nhún vai nói: "Người thấy rồi đó, Thiên Tâm đã được uống máu, muốn ta đền cũng không có biện pháp, người vẫn nên chờ nàng nuôi Thiên Tâm đến khi thành thực, đợi cho nó hóa kén thành bướm sau đó để trứng r ồi lại đền cho người đi!" Quay đầu nhìn lướt qua Tô Nhược Hàm tránh ở phía sau của mình, trên mặt của hắn lại l ần nữa có ý cười, chỉ vì cảm thấy một màn nàng né tránh ở phía sau mình này vô cùng thuận mắt. Cho dù lúc này nàng đang hung tợn trừng mắt với mình, nhưng bộ dáng nàng ẩn thân phía sau mình vẫn làm cho hắn cảm thấy có

một loại cảm giác che gió ngăn mưa cho nàng, ừ... Nếu có thêm một cái bánh bao nhỏ Mặc nhi thì tốt, mình không ngại về sau che gió chắn mưa giúp cho mẫu tử bọn họ.

Thấy Phượng Vân Cẩm nhìn mình, hai mắt Tô Nhược Hàm nheo lại nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Có thể giải thích một chút, nó, đến, cùng, là, cái tình huống gì?" Thuận tiện giơ lên cái tay bị "Sâu" cắn không rời cho hắn xem.

Vừa rồi thời điểm ngoài cửa vang lên một tiếng tiếng rống giận dữ, Phượng Vân Cẩm vốn đang vẽ mặt ý cười thì đột nhiên tươi cười cứng đờ. Tô Nhược Hàm cũng còn chưa có phản ứng kịp, liền nhìn thấy thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này đột nhiên từ trong tay áo mặt lấy ra một cái gì đó màu xanh biếc. Lúc ấy lóa mắt nàng vừa thấy còn tưởng rằng là một cái vật phẩm trang sức điêu khắc bằng Phỉ Thúy. Tiếp theo nàng liền cảm giác được trên mu bàn tay của mình đau đớn một chút, là Phượng Vân Cẩm quăng cái gì đó màu xanh biếc đến trên mu tay nàng. Mà cũng một lúc sau nàng mới phát hiện, cái này làm sao lại là vật phẩm trang sức bằng Phỉ Thúy gì chứ, nó căn bản chính là một con sâu màu xanh biếc, nhưng mà miệng lại đang cắn chết không buông uống máu của nàng...

Sau đó lão nhân được Phượng Vân Cẩm gọi là phụ thân vọt vào liền chỉ vào cái mũi của nàng lại liên tục điên cuồng hét lên, mắng nàng là kẻ trộm, còn kêu nàng đến cái gì mà Thiên Tàm, gặp quỷ á... Không phải Thiên Tàm mà hắn nói, chính là con sâu đang cắn mu bàn tay mình không chịu nhả đi?

Hơn nữa nàng thực sự không thấy con sâu này có cái gì là bảo bối, vậy mà lão cha Phượng Vân Cẩm lại còn là một bộ dáng giống như đã đánh mất nhi tử mà ở đó kêu rên.

Còn có... Cái ngọc bội kia rốt cuộc có vấn đề gì, lần trước Liễu lão cha giống như cũng muốn nói cái ngọc bội kia như thế nào đó, kết quả giữa chừng lại bị ngắt lời. Chuyện này nàng lại quên hỏi luôn, hơn nữa Phượng Vân Cẩm không phải nói ngọc bội là tín vật của Hương Phiêu Trai sao?

"Ha ha, không chuyện gì, chính là phụ thân hắn biết ta có ý trung nhân, cho nên chạy đến xem tức phụ nhi và tôn tử tương lai của mình thôi, thế

nào? Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng, có cảm giác khân trương hay không?" Phụng Vân Cẩm nhíu mày nhìn nàng, khóe miệng tươi cười cực kì có thâm ý nhìn nàng.

Gì?? Xem tức phụ nhi và tôn tử tương lai? Hỏi nàng có khân trương hay không, ý tứ kia chính là tức phụ nhi là nàng?

Khóe miệng Tô Nhược Hàm hung hăng run rẩy vài cái, ánh mắt nguy hiểm không thôi trừng mắt nhìn hấn, Phụng Vân Cẩm người này là cố ý là sao?

Biết rõ lúc này bộ dáng phụ thân hấn giống như hận không thể ăn mình, hấn lại còn nói ái muội cái gì mà con dâu xấu gặp cha mẹ chồng như vậy, chẳng lẽ là muốn để nàng bị ánh mắt như đao của lão Vương gia ở bên kia tức giận đến tóc cũng muốn dựng đứng lên giết chết sao?

Nghĩ đến đây, giọng nói của nàng hung tợn để sát vào hấn thấp giọng cảnh cáo nói: "Họ Phụng kia... trò đùa này không hề buồn cười chút nào, lần sau lại nói lung tung như vậy nữa, ta liền bóp chết người. Còn có... Nhanh chóng lấy con sâu chết tiệt này xuống khỏi tay ta... Ghê tởm chết người." Nói xong còn đưa tới bàn tay bị Thiên Tầm cắn, đầu ngón tay run lẩy bẩy.

Phụng Vân Cẩm cười lấy Thiên Tầm đã uống máu no nê từ trên tay nàng xuống, mà Tô Nhược Hàm thì lại là nhanh chóng rút lại tay mình bị sâu cắn qua, trên mu bàn tay dính vết máu và dịch của Thiên Tầm thì đưa qua cổ tay áo màu tím rộng thùng thình của hấn mà lau vài cái, rất có ý tứ trả thù khiêu khích liếc hấn một cái, ghê tởm chết người.

Buồn cười lắc lắc đầu, nhìn bộ dáng tức giận đến nhe răng trợn mắt của nàng lúc này, nhất là trong đôi con ngươi đen láy mang theo ánh lửa nóng rực nhìn mình. Cho dù là tràn ngập lửa giận, nhưng mà Phụng Vân Cẩm vẫn cảm thấy biểu tình này của nàng thuận mắt đến cực điểm, cảm giác giống như là thời điểm một con mèo nhỏ không ngừng bị chủ nhân trêu chọc, vui đùa nó đến cực hạn. Nó trực tiếp xù lông dựng thẳng cái đuôi lên vươn móng vuốt hung hăng cho người thấy một chút.

Không biết vì sao, đột nhiên hắn thích loại cảm giác trêu chọc nàng, nhất là nhìn thấy bộ dáng nàng tức giận đến xù lông, thấy thế nào cũng cảm thấy tâm tình thực sung sướng à... Ách, này vì sao có hứng thú cổ quái như vậy?

Nhưng mà Phượng đại thiếu gia thì nhìn sung sướng, người bên cạnh nhìn thì không chắc à...

Biểu tình chán ghét của Tô Nhược Hàm vừa vịn bị Phượng Cửu Thiên bắt được, đối với một chút oán khí của nàng liền bạo phát ra, hắn dùng sức đẩy con trai đứng ở trước mặt mình ra, thối râu trừng mắt đưa tay chỉ vào mũi của nàng quát: "Người, người nữ nhân vô sỉ này, chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ? Con ta còn chưa ghét bỏ người, người lại còn ghét bỏ hắn? Người rốt cuộc có ý tứ gì hả? Hơn nữa... Thiên Tầm Lão Tử nuôi dưỡng mấy năm tự xưng không công tiện nghi cho người, người lại còn dùng vẻ mặt ghê tởm nhìn nó? Người người... tên bất hiếu, người xem xem người ta căn bản cũng không cảm kích, tại sao người còn lãng phí Thiên Tầm của Lão Tử, để cho nàng bị tử mẫu cổ hành hạ chết không tốt sao? Có người tận tâm tận lực trả lại như vậy sao?" Mới đầu hắn còn mắng Tô Nhược Hàm, mắng một hồi sau lại đột nhiên phản ứng kịp, không phải hắn không muốn nàng ở chung với nhi tử mình thôi sao, lúc này biết nàng ghét bỏ nhi tử của mình, làm sao mình lại tức giận như vậy?

Phượng Cửu Thiên càng nói càng rối rắm, nói đến lúc sau lại trực tiếp dờn mục tiêu đi mắng sang nhi tử đứng ở một bên đang nhếch miệng mỉm cười, trực tiếp hận không thể không có sinh ra nhi tử cánh tay hướng ra bên ngoài này.

Phượng Vân Cẩm bị mắng xong thì lạnh nhạt ngẩng đầu, ở trong nháy mắt ngẩng đầu thì trong đôi mắt sáng kia xẹt qua vẻ giảo hoạt, đợi đến khi ngẩng đầu rồi, thì trên mặt của hắn chỉ còn lại có vẻ phức tạp và chua sót lẫn lộn cười nói: "Phụ thân, người không rõ, ta chỉ muốn đối xử tốt với nàng... Hơn nữa người cũng thấy đấy, người ta căn bản chú ý mắt nhi tử của người, không phải người cho là người ta quẩn quít lấy nhi tử của người không buông sao, ai... Xem ra phụ thân không được ôm tôn tử rồi, nếu kiếp này không thú (cưới) được nàng, ta liền quyết định đời này cũng

không thú tức phụ." Lúc nói đến phần sau, tầm mắt của hắn bất tri bất giác trông mong nhìn về phía nàng.

Lúc thấy một màn như vậy, Tô Nhược Hàm trợn mắt xem thường, thẳng nhai Phụng Vân Cẩm này có dám lại diễn khoa trương hơn một chút hay không? Đừng tưởng rằng nàng không có nhìn thấy tia sáng chợt lóe rồi biến mất trong mắt hắn, còn có khóe miệng hắn nhanh chóng hiện lên tươi cười gian trá, phụ thân hắn mà tin cái mê sảng này của hắn thì có quý rồi.

"Không được..." Phụng Cửu Thiên rống lớn.

Hết chương 65.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Gạo Nấu Thành Cơm

Editor: ChieuNinh

"Xú tiêu tử, rốt cuộc nàng cho người uống thuốc gì, lại còn dám nói cái gì nếu không cưới được nàng thì cả đời không cưới?"

Nghe tiếng rống giận dữ trung khí mười phần của Phượng lão Vương gia, xa xa Tô Nhược Hàm cũng âm thầm run lấy lấy, Phượng lão Vương gia này cũng đã một bó tuổi rồi còn càng già càng dẻo dai, ngay cả lượng hô hấp cũng khỏe như vậy, thiếu chút nữa làm lỗ tai nàng cũng nổ tung rồi.

"Năm đó người cũng đối với mẫu thân là không phải Khanh thì không cưới, hơn nữa còn giống như huyền não oanh oanh liệt liệt trực tiếp mang theo nàng bỏ trốn đi, không phải sao? Vì sao ta lại không thể không phải nàng thì không cưới chứ?" Phượng Vân Cẩm cười vô tội mở miệng. (không phải Khanh thì không cưới: Khanh này là từ thân mật trong vợ chồng. Khanh là nữ, quân là nam)

Phượng Cửu Thiên đột nhiên bị lời chuyện cũ ra, nhất thời sắc mặt đỏ sạm lên, xấu hổ ho khan vài tiếng sau đó tức giận trừng mắt nhìn chính nhĩ tử của mình liếc mắt một cái. Lại lấy chuyện tình năm đó của mình làm cớ, một gương mặt già nhất thời có chút thẹn quá thành giận đỏ lên quát: "Dù sao thì ta cũng không đồng ý người thú nàng."

"Mặc kệ người, dù sao người muốn ôm tôn tử cũng không phải ta." Phượng Vân Cẩm cũng không giận, thần sắc không thay đổi, gió nhẹ mây bay nhìn lướt qua sắc mặt rối rắm của Tô Nhược Hàm ở bên kia mà cười trả lời.

"Người..." Vừa nghe lời này, phổi của Phượng Cửu Thiên cũng muốn nổ luôn rồi, nhưng mà vừa rống lên một từ "Người", đột nhiên tắt hẳn cơn tức.

Giống như hắn đã quên mất một chuyện rất trọng yếu gì đó, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó có chút không thích hợp, nhưng mà lại nghĩ không ra, kỳ quái, thật là kỳ quái à...

Bởi vì đáy lòng nghi hoặc, Phượng Cửu Thiên đột nhiên cau mày đứng ở nơi đó ngưng mi trầm tư suy nghĩ. Một lúc sau, một ánh sáng hiện lên ở trong đầu, nhất thời hai mắt híp lại nguy hiểm không thôi quét về phía hỗn tiểu tử nhà mình ở đối diện: "Nhất định là nàng thật sao?"

Phượng Vân Cẩm nhú mày, ngoài ý muốn nhìn bộ dáng lão nhân nhà mình nhanh như vậy liền phản ứng kịp, nhưng mà đối với vấn đề của lão nhân, hắn vẫn vận phần xác định nên cười nhẹ gật đầu: "Đúng!"

Từ khi biết được hỗn tiểu tử này đưa tín vật của Vương phi cho một người bị chôn ruồng bỏ còn mang theo đứa nhỏ, ở trong lòng mình giống như có một nỗi tức giận không có phát tiết ra được. Đến sau đó thời điểm lại biết hỗn tiểu tử này lại càng bởi vì nữ nhân này mà trộm Thiên Tâm của mình, cơn tức lại đến cực điểm, hiện tại đột nhiên ngấm lại... Thấy thế nào cũng giống như là một bàn cờ hỗn tiểu tử này thiết kế, hơn nữa đối với hỗn tiểu tử này mà nói tuyệt đối là bàn cờ thắng cả hai bên.

Hảo tiểu tử... Thiếu chút nữa thì mắc mưu của nó rồi.

Nếu Tô Nhược Hàm này là hỗn tiểu tử cố ý tìm đến làm mình tức giận, nếu mình phản đối hắn thú nàng, vậy tên hỗn tiểu tử này còn tìm lấy một cái có quang minh chính đại khổ sở vì tình gì đó làm lý do, vừa vận tiểu tử này đã có thể tạm thời không cần cưới vợ để cho mình được ôm hôn tử.

Mà nếu quả thật hỗn tiểu tử này thật sự thích Tô Nhược Hàm, nếu mình ngăn cản nó, chỉ sợ hỗn tiểu tử sẽ thực sự làm ra cái chuyện cả đời không cưới, như vậy kết quả thì vẫn là mình toi công, cũng đừng hòng ôm hôn tử.

Suy đoán ra hai loại tình huống này, đột nhiên Phượng Cửu Thiên liề n tỉnh ngộ lại, tiểu tử gian trá này hoàn toàn thiết kế một ván cờ cho Lão Tử nhà mình. Mà mặc kệ là tính loại khả năng thế nào, mình cũng không thể phản đối hắ n và nữ nhân này ở cùng nhau, chỉ vì hai loại kết quả cũng không phải là hắ n mong muốn.

Nghĩ tới mấy vị bằng hữu của mình thường xuyên ôm tôn tử cháu gái của bọn họ đến khoe khoang cùng với mình. Trong lòng Phượng Cửu Thiên phải nói là hâm mộ ghen tị hận. Mà trước đó không lâu đã khoe khoang khoeác lác ở trước mặt mấy lão hữu, nói là trong vòng năm nay nhất định phải để cho hắ n tiểu tử nhà mình thành thân hơn nữa cho mình ôm tôn tử. Cho nên lúc ấy hắ n mới đuổi hắ n tiểu tử này ra ngoài, còn nói không mang tức phụ nhi về cho mình ôm tôn tử thì cũng đừng đi trở về. Chỉ phải trách thê tử âu yếm của mình lúc trước thân thể yếu nhược nhiều bệnh nên đi sớm, chưa sinh nhiều con trai cho mình, bằng không hiện tại ít nhất mình có thể tìm một đứa sinh tôn tử cho mình ôm nha, tội tình gì phải đến bức bách tiểu h ồ li trước mắt này?

Hiện tại mặc kệ nói như thế nào, nếu Phượng Cửu Thiên hắ n muốn ôm tôn tử, vậy vô luận như thế nào cũng không được ngăn cản nhi tử cùng với nữ nhân trước mắt này ở chung r ấ i.

Tô Nhược Hàm nhìn phụ tử hai người Phượng Vân Cẩm trước mắt đột nhiên ở đó giống như đang đánh đố với nhau, làm cho nàng không hiểu ra sao. Nghĩ tới Liễu lão cha dẫn Mặc nhi đi dạo phố, chỉ sợ sau khi bọn họ dạo xong thấy mình đã lâu không ra đi, nhất định muốn tới đây tìm. Về phần hôm nay đến đây xem cái bàn gia cụ gì đó, vừa mới ng ẩ i xuống thì đã bị Phượng lão Vương gia tới đây phun tức giận. Lúc này nàng cũng chỉ là tùy ý liếc mắt nhìn quét một vòng trong đại sảnh, những thứ bàn ghế gia cụ thật ra đã làm cho nàng vừa lòng r ấ i. Còn phòng khách cùng với nhấ gian trên lầu căn bản nàng còn chưa có đi lên xem thử, cho nên cũng không biết là bộ dáng gì nữa. Nghĩ đến dưới lầu cũng đã được xử lý tốt, vậy thì có lẽ cũng không thành vấn đề.

Nếu đã như vậy, nàng có thể không cần lại đi nhìn xem thế nào, cũng không cần ở lại đây nhìn khắ ng long phun hỏa nướng nhi tử nhà mình, vẫn

nên chạy nhanh né tránh đi tìm Mặc nhi nhà mình thì có vẻ tốt hơn.

Đã có quyết định, cước bộ dưới chân Tô Nhược Hàm đã bắt đầu di động, chậm rãi dời đi về phía cửa.

Chỉ là nàng tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng mà vẫn làm cho tâm mắt của mấy phụ tử Phượng Vân Cẩm ở đây, cùng với Phượng Thiên vốn đang đứng ở cửa đồng loạt nhìn qua.

Phượng lão Vương gia nhìn sang khó hiểu hỏi: "Người muốn làm gì?"

Tô Nhược Hàm khó hiểu dừng lại: "Rời đi à."

"Người lại dám rời đi vào lúc này?" Sắc mặt Phượng Cửu Thiên đen lại, không dám tin lớn tiếng hỏi.

"Bằng không thì sao?" Tô Nhược Hàm có chút khó hiểu liếc mắt quét qua Phượng Thiên một cái, lúc này lão Vương gia cũng chưa nói bắt mình ăn cơm tù, hắn còn ngăn cản mình làm cái gì?

Phượng Thiên khinh bỉ liếc mắt quét nàng một cái, khoe miệng cong lên rất nhỏ.

Tiếng "Xuy" rất nhỏ như không thể nghe thấy tràn ra từ trong miệng hắn, đã khiến cho lão Vương gia chửi bới thiếu gia một trận, thân là đầu sỏ gây nên nàng lại còn muốn vô mộng chạy lấy người, rất vô trách nhiệm đi?

Lúc này Phượng lão Vương gia lại không nổi bão, đưa tay che miệng xấu hổ không thôi ho khan vài tiếng rồi nói: "Khụ... Nếu như gạo đã nấu chín thành cơm, Thiên Tầm cũng bị người cho uống máu, người phụ trách nuôi dưỡng Thiên Tầm bảo bối của ta đến khi hóa kén thành bướm hơn nữa để trứng hóa sâu đằm cho ta, còn có... Đừng cho là hỗn tiểu tử của gia đã nhận định người thì các người có thể ở cùng một chỗ. Phải biết rằng người hoàng thất Phượng Lan quốc cũng không phải dễ nói chuyện như vậy. Bọn họ cũng sẽ không quản người có bao nhiêu thích thú tiểu tử của nhà ta, những người đó chỉ biết xem trọng tôn nghiêm hoàng thất của bọn

họ so với cái gì cũng quan trọng hơn. Cho nên người phải được những người đó tán thành, cơ bản là có thể buông tha cho..."

Tôn nghiêm hoàng thất của bọn họ?? Phượng Thiên có chút tức giận liếc mắt nhìn lão Vương gia và thiếu gia nhà mình một cái, phụ tử hai người bọn họ thật đúng là không thích đánh đờng bản thân mình và mấy vị trong hoàng cung kia có quan hệ nha, nhất là vị có địa vị cao nhất Phượng Lan quốc kia, một câu nói lại có thể nhìn ra được manh mối.

Từ lúc Tô Nhược Hàm nghe được Phượng lão Vương gia ở đối diện có tính tình táo bạo lại ngạo kiêu (kiêu ngạo), nói ra là gạo sống đã nấu chín thành cơm thì liền choáng váng. Đến lúc sau lại nói ra cái gì mà tôn nghiêm hoàng thất, hiện tại nàng thật sự rất muốn thốt lời thô tục. Gạo sống nấu chín thành cơm cái em gái hắc, tán thành và tôn nghiêm hoàng thất cái em gái hắc, căn bản nàng vô tội muốn chết có được không? (cái em gái hắc: tiếng Hoa là hắc muội cũng coi như là một câu chửi tục nhé)

Qua một lúc lâu sau nàng mới tìm về được giọng của mình, vô cùng cứng nhắc mở miệng đánh gãy phía bên kia còn đang nói liên miên cần nhắc: "Cái đó... Phượng lão Vương gia thực xin lỗi ta muốn đánh gãy lời người một chút, kỳ thật... có vẻ người đã hiểu lầm rồi."

Phượng Cửu Thiên không vui nhìn về phía nàng: "Ta hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ người không muốn đến Thiên Tàm cho ta, hả?" Lúc nói đến câu sau, giọng điệu liền có chút âm trầm nguy hiểm, rất có ý tứ nếu nàng dám gạt đầu, hắc liền nhào qua bóp chết nàng.

"Ách... Không có!" Thành linh bị tức giận trợn trừng, nàng nuốt nuốt nước miếng vội vàng lắc đầu.

"Vậy người nói ta hiểu lầm cái gì hả?"

Tô Nhược Hàm cắn chặt răng nhìn về phía Phượng Vân Cẩm, phát hiện tên kia không biết từ khi nào thì đã đi đến bên cạnh nàng. Lại còn cầm con "Sâu" đã ăn uống no máu biến thành hồng bảo thạch (ruby) trong suốt đưa tới cho nàng, nhất thời sắc mặt của nàng buồn bực không thôi nói: "Đương nhiên hiểu lầm quan hệ giữa ta và con người." Phượng Vân Cẩm chết tiệt,

đã thấy chết mà không cứu được thì cũng quên đi, lại còn vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng cười.

Tô Nhược Hàm thấy ánh mắt ăn thịt người của Phượng Cửu Thiên trừng tới mình thì vội vàng lắc đầu: "Chúng ta thực không có quan hệ ái muội." Có chăng cũng chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường cùng với hợp tác.

Phượng Cửu Thiên hoài nghi nhìn nàng lại nhìn qua Phượng Vân Cẩm, đột nhiên hắt xuất ra một câu: "Hay là người cảm thấy hỗn tiêu tử của nhà ta có điểm nào không tốt?"

Tô Nhược Hàm nhú mào: "Không có gì không tốt."

"Vậy dựa vào cái gì người chứng mắt con ta?" Râu của Phượng Cửu Thiên cũng vì tức giận mà sắp dựng thẳng lên. Nữ nhân này nói chuyện thật là giẫm lên mặt mũi, người nói xem nàng là một nữ nhân bị chèn ruồng bỏ còn mang theo con riêng, dựa vào cái gì mà chứng mắt nhi tử anh tuấn tiêu sái lại biết kiểm tiển của mình? Hơn nữa nhà mình nói như thế nào cũng là người trong hoàng thất, dựa vào cái gì mà bị nàng khinh thường?

Nghe được lão Vương gia nói, Phượng Thiên hóa thạch không nói gì nhìn trời, lão Vương gia cũng bị Tà Thần bám vào người sao?

Không phải Lão Vương gia hẳn là cực lực ngăn cản thiếu gia và nữ nhân này ở cùng một chỗ sao? Tại sao lúc này ngược lại trở thành lão Vương gia chất vấn nàng vì sao không cần nhi tử của mình đây?

Tô Nhược Hàm có chút đau đầu, không phải nàng chứng mắt Phượng Vân Cẩm, mà là căn bản nàng chỉ cảm thấy Phượng Vân Cẩm nói thích mình là vui đùa, cho tới bây giờ nàng đều không coi là thật mà thôi.

"Ta không có khinh thường hẳn, ngược lại ta biết hẳn thực vĩ đại, chỉ là ta và hẳn thật sự chính là đồng bọn hợp tác mà thôi." Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ giải thích.

"Người lừa quỷ hả? Người nhận tín vật Bạch Ngọc Phượng Bội đại biểu cho Vương phi của hôn tiều tử nhà ta đưa, hấn còn cánh tay chìa ra bên ngoài lừa gạt phái người trộm mất bảo bối của ta giải cổ cho người. Người có biết trong vòng tam quốc Thiên Tâm này là một con duy nhất dưỡng thành thực thể (cơ thể thành thực) không? Một khi cho uống máu giải cổ thì sẽ hóa kén thành bướm, đợi cho đến khi lại đẻ trứng rồi ấp trứng, vậy phải mất bao nhiêu thời gian biết không? Ngấm lại tâm của ta cũng đều muốn đau lòng muốn chết, ta hầu hạ nó mấy năm a... Người, người nữ nhân này, bây giờ người còn nói giữa người và hôn tiều tử không có quan hệ, người cho là ánh mắt của ta mù hay là đầu óc của Lão Tử ngốc hả?" Phượng Cửu Thiên hớn hển mở miệng

Tô Nhược Hàm bị Phượng lão Vương gia trái một câu Lão Tử phải là một câu Lão Tử rống lên nên sắc mặt có chút biến thành màu đen. Tuy rằng có khó chịu nhưng mà vì ý tứ từ trong lời nói của hấn mà trầm mặc xuống.

Bạch Ngọc Phượng Bội... là tín vật Vương phi?

Lúc trước thời điểm Phượng Vân Cẩm lấy ngọc bội ra, Phượng Thiên đi theo bên cạnh hấn sắc mặt liền đại biến, cùng với sắc mặt của mấy người Liễu gia và Mạc Tử Khanh ngay lúc đó, có lẽ bọn họ hấn là biết kia ngọc bội là tín vật Vương phi. Cho nên lúc trước Liễu lão cha mới không muốn cho nàng nhận lấy ngọc bội, kết quả sau đó nàng lại ngây ngốc bị Phượng Vân Cẩm lừa gạt, nói đó là tín vật Hương Phiêu Trai, cần nó có thể lấy bạc chỗ nào cũng được. Mà trùng hợp nàng tự nhận không tham tài nhưng tuyệt đối không phải không thích tiền muốn chiếm tiện nghi, cho nên liền nhận ngọc bội.

Còn có con sâu kêu là Thiên Tâm kia, là có thể giải cổ độc? Nghĩ tới tử mẫu cổ trên người mình, Tô Nhược Hàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang Phượng Vân Cẩm bên cạnh mình, giọng điệu thật sự nghiêm túc hỏi: "Thiên Tâm thật sự là giải cổ độc trên người ta?"

"Ừ, cho nên nàng không cần lo lắng sâu trưởng thành trên người nàng rồi." Phượng Vân Cẩm cười nhẹ trêu ghẹo, mà trên thực tế tử mẫu cổ cũng

sẽ không mọc đầy sâu trên người, chỉ là sức tưởng tượng của bản thân nàng quá mức khoa trương mà thôi.

Nàng giật mình hỏi: "Vì sao?"

"Hả?" Hắc nhú mày khó hiểu nhìn Tô Nhược Hàm đang cau chặt mày.

Có lẽ là từ thần sắc của nàng mà nhìn ra cái gì, trong đôi mắt đen nhánh của Phượng Vân Cẩm hơi ảm đạm, lại lập tức giấu đi chỗ khác thường chợt lóe rồi biến mất đó, khóe miệng đột nhiên gợi lên một nụ cười tà khí để sát vào nàng nhỏ giọng nói: "Chỉ là trùng hợp biết lão nhân nuôi dưỡng một con, cho nên lấy đến đây có chỗ cần dùng thôi, hắc dưỡng ở đó không dùng thì cũng lãng phí. Dù sao đợi cho nó để trứng hóa sâu sau đó nàng nuôi dưỡng rồi trả lại cho lão nhân thì tốt rồi. Làm sao nhìn ta như vậy? Ha ha... Chẳng lẽ nàng bị ta làm cảm động hả, nếu thật muốn cảm kích ta, nàng dứt khoát liền lấy thân báo đáp là được."

Ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt khóe miệng mang nụ cười ôn nhuận, con người đen nhánh của đối phương nhìn chăm chăm vào nàng, bên trong tươi cười che giấu lại mang theo vẻ nghiêm túc, làm cho nàng có chút không biết phải làm sao.

Chẳng qua nàng và Phượng Vân Cẩm nhận thức chỉ mới ít ỏi hơn một tháng, nàng cũng không phải xinh đẹp như thiên tiên và tài nghệ tuyệt luân, làm sao hắc có thể sẽ thích nàng? Nhưng mà lại đưa ngọc bội như thế cho nàng, lại vì nàng mà trộm Thiên Tâm trân quý như vậy của phụ thân hắc.

Rốt cuộc hắc...

Thần sắc Tô Nhược Hàm phức tạp nhẹ giọng mở miệng: "Ta..."

Phượng Vân Cẩm thân nhiên cười cười, đột nhiên để sát vào nàng bên tai thấp giọng hỏi nói: "Như thế nào? Bị lão nhân nói nên ảnh hưởng rồi, cảm thấy trong lòng có chút bồn khoăn? Ha ha... Không cần để ở trong lòng, nàng xem lão nhân ngoan độc bức hôn ta như vậy, ta cũng không có biện pháp mới ra một chiêu này, coi như nàng hỗ trợ giúp ta là được. Lại nói giả bộ làm vị hôn thê của ta nàng cũng sẽ không thiệt thòi à, nam nhân

tuấn nhã nhiều tiền giống như ta vậy, mang đi ra ngoài cũng sẽ không đánh mất mặt mũi của nàng không phải sao?"

Cái gì... Làm bộ???

Vốn đáy lòng còn có một chút băn khoăn, cùng với tâm tình hơi hơi có chút xúc động mềm mại và phức tạp đột nhiên dừng lại. Hồi lâu sau đột nhiên ánh mắt tỏa ra ánh sáng lạnh nhìn về phía nam nhân bên cạnh này. Nàng thật sự là một người ngu ngốc là đi, cho tới bây giờ nàng cũng rõ ràng căn bản mình và hắn là không có khả năng. Lúc này bị người ta nói một chút và Phượng lão Vương gia trêu chọc một chút, lại còn cho nàng một loại ảo giác kỳ thật Phượng Vân Cẩm thích mình. Kết quả vừa rồi tên nhãi này nói nhỏ một phen ở bên tai, trực tiếp hắt nước lạnh làm nàng tỉnh lại.

Nha, tên nhãi này nháo như vậy, hoàn toàn vì không cho lão cha của hắn được bức hôn hắn, cho nên mới kéo nàng xuống nước?

Hết chương 66.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Một Cục Đá Hạ Ba Con Chim

Editor: ChieuNinh

Liễu lão cha tức giận ôm Mặc nhi đi ở phía trước, mà sắc mặt Tô Nhược Hàm thì lại là tối tăm đi theo ở phía sau, chỉ có Mặc nhi ở trong lòng Liễu lão cha là vui rạo rức đang cần Thiên Tâm sáng óng ánh như Hồng Bảo Thạch mà thưởng thức, làm cho sắc mặt của nàng lại khó coi hơn.

Đầu tại cái tên Thanh Nguyên kia tìm chuyện cho mình, lại chạy tới gieo mìn mìn mìn cổ cho mình, làm hại hiện tại tử mẫu cổ còn biến dị. Bây giờ mặc dù có Thiên Tâm giải cổ rồi, nhưng mà nàng cũng đã bị chủ nợ Phượng lão Vương gia quấn lấy, làm cho nàng rất sợ sâu lại đi nuôi dưỡng con "Sâu" kia để đền cho ông.

Bởi vì Phượng Vân Cẩm giải cứu, tử mẫu cổ trên người nàng có thể giải quyết xong, đồng thời nàng cũng biết rõ chiếm chuyện tốt của đối phương, dùng xong Thiên Tâm bảo bối mà lão gia tử nhà người ta dưỡng vài năm không trả thì cũng không thể nào nói nổi rồi. Nuôi dưỡng ra một Thiên Tâm khác đến trả lại cho người ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên).

Nhưng mà làm cho sắc mặt nàng khó coi cũng không phải là để cho nàng dưỡng Thiên Tâm, mà là Phượng Vân Cẩm kia lại lợi dụng nàng đến để tránh cho Phượng lão Vương gia bức hôn hấn, nàng đã nói mà với đi đầu kiện của nàng làm sao có thể là nữ nhân hấn xem trọng. Nghĩ đến mình bởi vì hành vi ái muội của hấn mà trong lòng sinh ra hơi hơi xúc động, từ thời điểm một câu nói giả vờ của tên kia nói ra thì hoàn toàn tan biến. Kỳ thật

hiện tại nàng cũng không biết là đang tức giận hấn lợi dụng mình, hay là đang tức giận vì mình lại thiếu chút nữa tưởng là thật.

Hơn nữa càng làm cho nàng thêm buồn bức không thôi là, thời điểm Liễu lão cha ôm Mặc nhi chạy đến tửu lâu mới tìm mình, trùng hợp là Mặc nhi đi ở phía trước không cẩn thận đụng vào Phượng lão Vương gia. Mà Mặc nhi đáng yêu lại vô cùng khả ái đã hoàn toàn thu phục Phượng lão Vương gia. Sau khi ông biết được Mặc nhi là đứa nhỏ của Tô Nhược Hàm, ánh mắt phải nói là sáng như cầu vồng, hận không thể ôm Mặc nhi không muốn buông tay.

Cuối cùng vẫn là Liễu lão cha đen mặt vì sợ ngoại tôn của mình bị cướp đi, Phượng Vân Cẩm mới mang về mặt bất đắc dĩ để cho lão cha nhà mình trả lại Mặc nhi cho Liễu lão cha. Mà Mặc nhi bị ánh mắt của Phượng lão Vương gia nhìn như hồ rình mồi dọa sợ, Liễu lão cha quyết đoán mang theo bảo bối ngoại tôn và nữ nhi của mình rời đi, cảm giác rất sợ chỉ chậm một bước thì đi không xong.

Mà lúc này Phượng lão Vương gia đi theo Phượng Vân Cẩm trở về Hương Phiêu Trai thì rất là kích động, ông hưng phấn không thôi nhìn sang nhi tử đang xem sổ sách oán giận nói: "Hỗn tiêu tử... sao ngươi không nói sớm một chút cho ta biết con trai của Tô Nhược Hàm đáng yêu như vậy chứ? Ôi... khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà đầy thịt, còn có mắt to đen bóng cùng với cái miệng vô cùng ngọt, một đứa nhỏ đáng yêu cỡ nào hả? Hơn nữa ta cảm thấy Mặc nhi và ngươi ngày bé rất giống nhau, ánh mắt kia, cái mũi kia, cái miệng nữa, ai nha thật sự là càng nghĩ càng giống không chịu được. Đứa nhỏ này trời sinh đã có duyên với ngươi, là đứa nhỏ thuộc về Phượng gia chúng ta... Ta mặc kệ, ngươi phải nghĩ biện pháp nhanh một chút thú Tô Nhược Hàm kia vào tay cho ta. Cho dù thú nàng không được, cũng phải nghĩ biện pháp lừa gạt mang Mặc nhi trở về làm tôn tử cho ta." Khi Phượng Cửu Thiên nói câu sau, miệng ông trực tiếp có chút chời xấu rề.

Phượng Thiên vừa bùng nước trà đi vào thì một đầu hắc tuyến lặng lẽ liếc mắt ngắm lão Vương gia một cái, thái độ thay đổi nhanh như vậy, quả thực cũng còn nhanh hơn so với nữ nhân biến sắc mặt.

Lúc ban đầu không phải Lão Vương gia nói cái gì mà tuyệt đối không đồng ý thiếu gia thích cái nữ nhân kia, lại còn nói cái gì mà tuyệt đối không nuôi dưỡng tôn tử cho người khác nha? Lúc này lại còn kêu thiếu gia thú nữ nhân kia trở về nhanh một chút, thú không được người ta cũng phải lừa gạt con trai người ta trở về làm tôn tử, đây là cái gì cùng với cái gì hả?

Huống hồ.. làm sao mà Mặc nhi và thiếu gia ngày bé lại giống nhau hả?

Phượng Thiên đảo cặp mắt trắng dã, thời điểm đặt nước trà tới trên bàn thì vụng trộm liếc mắt nhìn thiếu gia nhà mình một cái, âm thầm bĩu môi. Thời điểm mình đi theo thiếu gia là bảy tám tuổi, sao lại không có phát hiện thiếu gia ngày bé và Mặc nhi có chỗ nào tương tự đâu? Đây rõ ràng là lão Vương gia yêu thích đưa nhỏ Mặc nhi kia, bèn chơi xấu tìm lấy cớ, dù sao chính là muốn lừa gạt con trai người ta trở về làm tôn tử của mình.

"Hỗn tiểu tử... Lời nói của ta người có nghe hay không? Ài, cũng không biết phải bao lâu nữa mới có thể lại được nhìn thấy đứa nhỏ kia." Phượng Cửu Thiên nói tới miệng khô lưỡi khô, uống một ngụm trà sau đó ngẩng đầu quát.

"Nghe được... Người đã thích Mặc nhi như vậy, có rảnh thì có thể đi Tô phủ thành tây nhìn nó." Phượng Vân Cẩm đang ngồi trước bàn tính sổ sách thì ngừng tay một chút, khóe miệng mang ý cười liếc mắt nhìn lão nhân nhà mình một cái, chỉ là ở trong nháy mắt cúi đầu thì khóe miệng khẽ nhếch một độ cong thoát nhìn có vài phần hương vị ngấm ngầm tính kế.

"Hả? Tô phủ thành tây sao?" Lúc này Phượng Cửu Thiên vuốt ve râu trên cằm của mình bắt đầu rơi vào trầm tư.

Nếu như mình đi, thì phải dùng cái cớ gì đây?

Hắc hắc... Đúng rồi, Thiên Tàm... nói là đi nhìn Thiên Tàm không được sao?

Nét mặt già nua của Phượng lão Vương gia nhất thời có vẻ tươi cười, vẻ mặt vui vẻ bị lừa dối đi ra khỏi thư phòng đi tới bên ngoài, đã bắt đầu cân nhắc ngày mai khi đăng môn (đến nhà) cần phải mang lễ vật gì.

Sau khi thấy lão Vương gia rời đi, lúc này Phượng Thiên có chút khó hiểu nhỏ giọng nói thầm: "Thiếu gia... Thuộc hạ thật sự không hiểu được, vì sao hôm nay người còn nói cái gì mà giả bộ làm vị hôn thê? Không phải ngọc bội cũng cho nàng rồi sao, vậy thì làm sao có thể là giả bộ?"

Phượng Vân Cẩm nhú mảy cười sau đó buông sổ sách trong tay xuống, nhớ tới vẻ mặt buồn bực khi rời đi của Tô Nhược Hàm, lại liên tưởng đến vẻ kinh ngạc và tức giận của nàng khi mình nói ra hai chữ làm bộ, trong mắt có ý cười tràn đầy.

Nhất định là nàng đang cảm thấy mình trêu chọc nàng, lại lợi dụng nàng đi?

Nhìn Phượng Thiên nghi hoặc nhìn mình, Phượng Vân Cẩm lắc đầu cười nhẹ nói: "Phượng Thiên... Ta hỏi người..."

"Dạ?" Phượng Thiên khó hiểu.

"Nếu đổi thành người khi biết mình bị người nhớ thương, trong lòng người không có ý phòng bị sao?" Chỉ sợ cái nữ nhân kia gần như sẽ liệt mình vào danh sách cự tuyệt lui tới.

"À... Cho nên ý của thiếu gia là..."

Phượng Vân Cẩm cười mà không đáp, ngược lại là lấy ra một cái ngọc bội từ trong lòng bắt đầu thưởng thức, cái này cũng là ngọc bội Bạch Ngọc tốt nhất thoát nhìn cực kì giống với cái đưa cho Tô Nhược Hàm. Chỉ là hình vẽ trên đó không giống mà thôi, một cái là phượng một cái là long, long phượng thành đôi.

Nàng là một người có tâm phòng bị rất nặng, tuy rằng nàng cũng không nói bất cứ cái gì, nhưng mà hẳn biết sau khi nàng bị nam nhân kêu là Mạc Tử Khanh hưu bỏ thì từng tự sát. Sau khi tỉnh lại thì lại mất đi hết thái trí

nhớ trước kia, cho dù nàng không nhớ nổi sự tình trước kia, nhưng mà ở trong lòng của nàng chỉ sợ hoặc nhiều hoặc ít càng có thêm phòng bị cùng với oán hận đối với nam nhân đi.

Ngày ấy lúc hắn đưa Phượng Bội cho nàng là nói là thật tâm, dù rằng lúc ấy hắn cũng không cảm thấy được là thích nàng, chỉ cảm thấy nàng cũng không giống với những nữ nhân khác làm cho mình chán ghét như vậy. Thậm chí có thể nói ở chung với nàng còn có chút vui vẻ, mà nàng lại khéo tay làm thức ăn cực kì hợp khẩu vị của hắn. Cho dù nàng có đưa nhỏ Mặc nhi, nhưng đưa nhỏ này khôn khéo lại trưởng thành sớm mà bộ dáng cũng rất đáng yêu. Đủ loại đi đầu kiện nhân tố, đột nhiên hắn cảm thấy thú (cười) nàng thật sự là một chuyện không tệ. Cưới nàng chẳng khác nào có thể tử lại có đưa nhỏ, lão nhân trong nhà cũng sẽ không lại bức hắn đi thú những nữ nhân làm cho người ta chán ghét. Vậy đây không phải một hòn đá ném hai con chim, không đúng... một cục đá hạ ba con chim sao?

Chỉ là không dự đoán được là, nữ nhân này căn bản lại không cho là hắn nói thật, đi đầu này làm cho hắn có chút kinh ngạc cũng có chút buồn bực.

Nghĩ tới lần đầu tiên hắn biểu đạt thiện cảm với một nữ nhân, lại bị đối phương hoàn toàn coi thường, chẳng lẽ hắn giống như là người lấy loại chuyện này ra đùa giỡn sao?

Nhưng mà từ sau khi tiếp xúc nhiều hơn, thật ra nữ nhân Tô Nhược Hàm này lại làm cho bản thân hắn càng nhìn không thấu. Nhất là bộ dáng lúc trêu đùa nàng thì nàng xù lông giống như con mèo nhỏ vươn móng vuốt phản kích, làm cho hắn cảm thấy tâm tình vui sướng không thôi, nhìn nàng vẫn thuận mắt hơn những nữ nhân nhìn thấy hắn thì liền giả vờ giả vệt.

Nếu đã hạ quyết định quyết tâm cưới nàng, như vậy thì tuyệt đối không thể để cho nàng có tâm trốn tránh mình.

Chỉ có thể thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, chậm rãi tung lưới rồi lại thu lưới, đợi cho đến khi đối phương phát hiện là lúc đã bị bắt mất rồi.

Mới sẽ không cho nàng cơ hội đào thoát đâu...

Lúc này Phượng Thiên giống như đã hiểu mà gật gật đầu, nhìn khoe miệng tươi cười tính kế của thiếu gia nhà mình mà làm cho da đầu hắn run lên, âm thầm thở dài. Hiện tại hắn cũng không biết là, gặp gỡ nữ nhân kia, rốt cuộc là cái nữ nhân kia bất hạnh hay là thiếu gia nhà mình bất hạnh nữa.

Thời điểm Tô Nhược Hàm đi theo Liễu lão cha trở về, đã sắp đến giữa trưa, lúc về nhà nhìn thấy Tiểu Bạch đang ghé vào ngưỡng cửa vô cùng lười nhác nằm phơi nắng mặt trời, mà ngoài cửa còn có một chiếc xe ngựa dừng lại.

Lúc nhìn thấy chiếc xe ngựa kia, đột nhiên sắc mặt Liễu lão gia vui vẻ nói: "Hương nhi, xem ra là đại ca con đến."

Vừa dứt lời, người trong xe ngựa liền vén rèm xe lên, người ở bên trong vừa vặn chính là Liễu Phong Liệt, mà Liễu Phong Viêm ở trong xe cũng đi xuống theo.

"Ừa... sao các người lại ở trong xe ngựa mà không có đi vào nhà ng ấ?" Tô Nhược Hàm khó hiểu nhíu mày hỏi.

Huỳnh đệ hai người xuống xe nhìn thấy Liễu lão cha và Tô Nhược Hàm, vẻ mặt Liễu Phong Viêm có chút bất đắc dĩ lại thêm ủy khuất oán giận nhìn nàng nói: "Nhị tỷ... Tiểu Bạch nhà tỷ hơi quá đáng, tỷ và Mặc nhi không ở nhà, chúng ta tới đây nó lại không cho chúng ta vào cửa... rõ ràng là nó đang trả thù ngày ấy đệ tranh giành thịt sườn của nó mà thôi." Nói tới đây, hắn còn không quên liếc mắt sang bên kia một cái để r ấ nhận lấy ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Bạch.

Mà còn Tiểu Bạch thì lại lười quan tâm, trực tiếp dùng sức đuổi thân, nghe hàm răng nanh trắng ớn ngáp một cái đứng dậy đi tới, mà hàm răng nanh trắng ớn này hù dọa Liễu Phong Viêm một cái. Kết quả cái con sói Tiểu Bạch phúc hắc này chỉ vô cùng bình tĩnh đi qua bên cạnh của hắn, sau đó đi xúm lại Mặc nhi bên cạnh Liễu lão cha. Khi Mặc nhi được thả xuống mặt đất, nó trực tiếp đưa đầu tới cùng cùng Mặc nhi dẫn Mặc nhi vào nhà.

Liễu Phong Viêm ngẩn người hóa đá ở trong gió, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp thở hỗn hển nhìn chằm chằm Tiểu Bạch bên kia đã vào nhà cùng Mặc nhi, hần ủy khuất không thôi nhìn về phía Tô Nhược Hàm: "Nhị tỷ... tỷ xem Tiểu Bạch..." Vừa rồi cũng không biết có phải hần bị mờ mắt hay không, lại có thể nhìn thấy con sói phúc hắc kia khi đi ngang qua bên cạnh mình, giống như con người màu xanh lam của nó liếc mắt hèn mọn nhìn mình một cái, có l âm hay không, mình lại bị một con sói khinh thường?

Tô Nhược Hàm thấy cái bộ dáng ủy khuất kia Liễu tiểu đệ mà có chút bật cười, nhưng mà cũng đã có chút ngoài ý muốn quét mắt liếc nhìn sang Tiểu Bạch một cái. Không nghĩ tới nó lại bảo vệ nhà như vậy, mình và Mặc nhi không ở nhà nên cũng không cho bất kì ai bước vào cửa sao?

"Ha ha... Được rồi, người tức giận với Tiểu Bạch làm cái gì, người và đại ca nhanh đi vào nhà, ta đi nấu cơm." Tô Nhược Hàm thấy thần sắc của Liễu Phong Liệt ở bên kia có chút mệt mỏi, vội vàng cười tiếp đón bọn họ vào cửa.

Khi đón mọi người đến phòng khách rồi nấu một ấm trà bùng lên, Tô Nhược Hàm vội vàng vàng chạy tới hậu viện, chuẩn bị hái đồ ăn nấu cơm.

Trong lúc Tô Nhược Hàm bận rộn cũng không biết, khi nàng đi rồi Liễu lão cha nhìn thấy Liễu Phong Liệt đang nhíu chặt mày, hần nhỏ giọng nhíu mày hỏi: "Sự tình chưa giải quyết xong?"

Thần sắc Liễu Phong Liệt nghiêm túc nhìn lão cha nhà mình một cái, trầm giọng nói: "Sự tình có chút phiền phức, có vài bố trang ở Phượng Dương thành xuất hiện hàng hóa nhập vào bị người đánh tráo, lại có rất nhiều người mang theo một ít vải dệt thấp kém đến bố trang kêu gào trả hàng. Những người đó con đã an bài người đi xử lý, cũng đã tra xét ra được kẻ mờ ám bên trong, chỉ là cần chết không chịu nhận tội. Người giặt dây sau lưng, chỉ sợ khó thoát can hệ với Thanh Nguyên." (bố trang: tiệm vải)

Hơn nữa chuyện làm hấn không còn gì để nói là, trừ bỏ bố trang bên Phụng Dương xảy ra vấn đề, tiền trang (ngân hàng tư nhân) còn có từ lâu đầu đã bắt đầu bị ảnh hưởng. Nhất là bên trong tiền trang bắt đầu có rất nhiều người mang theo ngân phiếu định mức lớn đến đổi tiền mặt, trong lúc nhất thời tiền mặt trong tiền trang cũng bắt đầu trở nên túng thiếu. Hiện tại đã bắt đầu đi đầu động tiền mặt từ tiền trang khác qua, vấn đề chỉ sợ là... Nếu người sau lưng thật sự là Thanh Nguyên sai khiến, chỉ sợ tiền mặt đang trên đường đi đầu động trở về cũng sẽ không được bình yên.

Về phần từ lâu còn lại chính là phần lớn đầu bếp chính bị đào (cướp) đi, lại thêm có người tới nháo loạn nói là ăn thức ăn ở từ lâu bị đau bụng linh tinh. Tuy rằng những người đó đầu đã bị đuổi đi, nhưng mà dù sao miệng người đáng sợ, ít nhiều vẫn sẽ tạo thành ảnh hưởng tới sinh ý.

"Thanh Nguyên? Xem ra là hấn cố ý ra tay với Liễu gia chúng ta." Liễu Phong Viêm hừ lạnh một tiếng ngẩng xuống.

Lúc này sắc mặt Liễu lão cha có chút khó coi, không nghĩ tới Thanh Nguyên sau khi hạ tử mẫu cố với Hương nhi, lại còn không chịu dừng tay mà tiếp tục ra tay với Liễu gia. Vốn Liễu Thiên Nguyên còn có chút áy náy với chuyện năm năm trước Hương nhi đối với Thanh Linh, nhưng mà sau khi nghĩ tới hấn ác độc lại hạ tử mẫu cố với Hương nhi như vậy, chút áy náy còn lại này cũng biến mất không còn lại gì.

"Hiện tại chỉ có cửa hàng bên Phụng Dương thành xảy ra vấn đề?" Liễu Thiên Nguyên trầm giọng hỏi.

Liễu Phong Liệt gật gật đầu: "Tiền mặt trong tiền trang đã không còn thừa lại bao nhiêu, nhưng mà người tới đổi tiền mặt ngược lại không giảm mà còn gia tăng, con đã sai người đi tiền trang khác đi đầu động tiền mặt về, chỉ là trên đường đi... Cho nên con tính tự mình đi qua xem thế nào."

Vừa nghe lời này, sắc mặt Liễu Phong Viêm và Liễu lão hca đầu có chút khó coi, nhất là Liễu Phong Viêm cũng giống như nghĩ tới cái gì, hấn cau mày có chút lo lắng nói: "Đại ca... Nếu như quả thật là Thanh Nguyên làm, chỉ sợ kế tiếp sẽ không chỉ cửa hàng ở Phụng Dương thành xảy ra vấn đề"

Liều Phong Liệt lắc lắc đầu, vừa muốn nói cái gì, lại nghe được tiếng cười của Mặc nhi đuổi theo Tiểu Bạch truy ền tới, nghe tiếng bước chân đã sắp tới cửa, cho nên hắn dừng lại lời muốn nói.

Tô Nhược Hàm bưng tới một mâm lê rửa sạch đi tới, thấy không khí trong phòng giống như có chút nặng nề, lập tức cười cười nói: "Các người sao vậy? Nhanh đến nếm thử một chút... Đây chính là trái trên hai cây lê ở hậu viện của ta kết trái, so với trái cây bên ngoài bán thì ngọt hơn nhiều."

Phụ tử ba người nhìn nhau, âm thầm quyết định chuyện Thanh Nguyên nhằm vào Liều gia tạm thời không muốn nói cho nàng biết, để tránh cho nàng lo lắng. Lập tức trên mặt ba người đều lộ ra tươi cười c ần lấy lê lên ăn.

Liều Phong Viêm không gọt vỏ li ền cắn một miếng, khi nước lê ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng thì hắn híp híp mắt. Lê bán bên ngoài thật đúng là không thể so được với của nhị tỷ tr ồng. Lập tức nghĩ tới chuyện nàng đã nói, li ền quay đầu nhìn sang Liều Phong Liệt ở bên cạnh nói: "Đại ca... Nhị tỷ cho chúng ta m ầm móng đ ồ gia vị mới, còn có một vài thực đơn nấu ăn mới, tin tưởng có mấy thứ này, vấn đề từ lâu của chúng ta sẽ được giải quyết dễ dàng."

Hết chương 67.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Liễu Gia Gặp Khó Khăn

Editor: ChieuNinh

Khí tức cả người Quỷ Túc lặng yên xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên, trong tay đưa qua một tờ giấy giọng lạnh lùng nói: "Chủ tử... Lão chủ tử bên kia đưa đồ sang đây." Sau khi nói xong hắn đặt một cái rương gỗ lớn ở trên mặt đất.

Thanh Nguyên ngẩng đầu, mắt phượng nghiêng nghiêng quét mắt liếc qua một cái, nhận tờ giấy trong tay đối phương rồi nhìn lướt qua, hồi lâu sau khóe miệng giương lên một nụ cười lạnh châm chọc. Kế tiếp tay hơi dùng sức, tờ giấy vừa lấy trong lòng bàn tay đã biến thành bột phấn biến mất ở trong kẽ ngón tay như Bạch Ngọc. Bàn tay hơi hơi giương lên nhấp nhোáng một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho rương gỗ trên mặt đất đột nhiên mở ra, năm cái đầu người ở dưới ánh sáng mờ tối trông thật âm trầm khủng bố.

Đây là cảnh cáo?

Cảnh cáo mình rằng hắn đã biết được kế hoạch của mình, biết rằng sau khi mình đoạt được Liễu gia cũng sẽ không bị hắn khống chế, hiện tại hắn tới cảnh cáo mình đừng vọng tưởng phá hư dã tâm của hắn muốn đạt được Liễu gia sao?

Thanh Nguyên nắm chặt lòng bàn tay mình, thật lâu sau giọng không chút gọn sóng hỏi: "Quỷ Túc, ngươi và Ám Tinh đi theo ta cùng một thời gian đi?"

Trong con người lạnh lùng của Quỷ Túc không gợn sóng, chỉ khẽ gật đầu: "Vâng!"

"Người sẽ làm ta thất vọng sao?" Thanh Nguyên có vẻ dăm chiêu nhìn hẩn lạnh giọng nói.

Quỷ Túc ngẩng đầu, hồi lâu sau mới cúi người quỳ xuống đất lạnh lùng mở miệng: "Ngày đi theo chủ tử Quỷ Túc liền thề, nguyện là một thanh lợi kiếm trong tay chủ tử, vì chủ tử giết người, vì chủ tử mà chết, vĩnh viễn không phản bội."

Thanh Nguyên tà tứ cong khóe môi, lạnh lùng cười nhẹ nói: "Nếu ta kêu người giết người là Lão chủ tử trong miệng người... thì sao? Người còn giết người vì ta, mà chết vì ta?"

Lúc Quỷ Túc nghe đến ba chữ lão chủ tử thì trong đồng tử lạnh lùng lóe ra một chút kinh ngạc, nhưng vô cùng kiên định gật đầu: "Nguyện vì chủ tử phân ưu."

"Được, tốt lắm..." Thanh Nguyên phức tạp thấp giọng lầm bầm nói. Hẩn hận nhất chính là bị cảnh cáo và uy hiếp, muốn chơi liền chơi ngoan (độc) một chút đi.

Nhìn chằm chằm năm cái đầu trong rương gỗ, trong phòng mờ tối chỉ còn lại có một tiếng nói réo rất nhỏ giọng nói thẩn, đến thật lâu sau đó, trong sân đột nhiên truyền ra tiếng kinh hô dồn dập: "Người tới... bắt kẻ ám sát..."

"Tửu lâu có vấn đề? Vấn đề gì hả?" Tô Nhược Hàm đang cầm bát khó hiểu ngẩng đầu hỏi.

Trên bàn cơm phụ tử ba người Liễu gia hơi dừng lại, nhất là Liễu Phong Viêm biết được chính mình lỡ miệng, vội vàng xấu hổ cười cười nói: "À... Nhị tỷ, tỷ cũng biết đi, cái ngành tửu lâu này này tính cạnh tranh rất lớn, tửu lâu của chúng ta đương nhiên cũng phải không ngừng làm món

ăn mới để đổi mới. Gần đây không phải vừa vặn đến thời điểm nên đổi thực đơn mới đó thôi, cho nên ta nói tỷ cho mấy thứ kia và thực đơn thật là kịp lúc." Nói tới đây, hân âm thầm thở ra một hơi.

Tuy rằng đáy lòng Tô Nhược Hàm còn có nghi hoặc, nhưng mà thấy ba người bọn họ đều không có ý tứ muốn nói, chỉ đành phải nhẫn nại gật gật đầu không hỏi nữa.

Ăn qua cơm chiều, Liễu Phong Liệt ở đó khảo công khóa của Mặc nhi, mà còn lại Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ thì ở đó cần thức ăn vui đùa Tiểu Bạch mà nó không thèm quan tâm, Tô Nhược Hàm liếc nhìn đứng dậy đi về phòng ngủ của mình một chuyến. Sau khi đóng cửa phòng thì nhanh chóng lắc mình đi vào trong không gian, lấy mấy bao thành phẩm hai loại hoa tiêu và hạt tiêu đã được mài nhuyễn. Rồi sau đó lại lấy gừng tỏi đã thu hoạch để đó, dùng quần áo cũ gói lại hai bao rồi mang theo.

Chờ khi nàng trở lại nhà ăn, lúc Liễu Phong Viêm nhìn thấy mấy bao đồ trong tay nàng, lập tức trên mặt cười một đóa hoa nở rất nhanh chạy tới hưng phấn hỏi: "Nhị tỷ, mấy bao này là thứ kia mà tỷ nói?"

Tô Nhược Hàm gật đầu cười nói: "Đây là thành phẩm, hành lá còn ở bên trong Mai Lâm hậu viện còn chưa nhỏ, ngày mai ta chuẩn bị cho các người. Mấy thứ này trước cho các người cần về cho người thử tay xem, về phần cách dùng mấy thứ này, ta đã nói với người, chỉ là vấn đề mức đo lường cách dùng. Về phần mần móng... Chờ các người tìm được đất, lại gọi người đến bên cạnh tường viện Mai Lâm hậu viện lấy vài cọng thấp có gai dờn qua đi."

Khi Liễu Phong Viêm nghe được mang thứ cây thấp, nhất thời hai mắt sáng lên, có chút ngoài ý muốn hỏi: "Cái thứ bộ dáng cả người đều là gai, lá cây không dài lại không ra hoa, thoát nhìn giống như là bụi cây gai kì quái, lại chính là mấy loại cây nguyên liệu gia vị bên trong thức ăn?"

Thấy ba người phụ tử Liễu gia đều tò mò nhìn mình, Tô Nhược Hàm hơi cười nói: "Đúng vậy, cái cây người quán quít ta hỏi mấy lần, vì sao vừa xấu lại không ra hoa đó là cây "Hoa tiêu". Đó chính là lần trước cụ ông kia nói cho ta biết, ta đi rìa núi Nam Sơn tìm thật lâu mới tìm được vài

gốc, nên đào toàn bộ trở về Cũng may lời nói của ông ấy ta đều nhớ kỹ, bằng không chờ trồng mần móng xuống, chờ hoa tiêu kết quả được chỉ sợ phải mất thời gian mấy năm, chờ đến hoa cúc cũng đã lạnh rồi." Nàng không có cách nào giải thích được vì sao cây hoa tiêu kia ở trong hơn một tháng ngắn ngủn mà có thể cao lớn như vậy, chỉ có thể thoái thác là ông cụ kia nói cho nàng, sau đó nàng chạy tới trên núi Nam Sơn tìm thấy.

Liễu Phong Viêm ngượng ngùng gãi gãi đầu, âm thầm thề lười. Hai ngày trước thời điểm mình nhìn thấy Mặc nhi và Tiểu Bạch ở phía sau viện chơi đùa, ngoài ý muốn thấy được mấy cây thấp bé mang theo gai nhọn, hắn còn đang nói thầm nhĩ tử bị hờ dờ hay sao, không có việc gì sao không trồng hoa, lại đi trồng cái thứ mang gai này, thì ra mấy thứ này lại là cây hoa tiêu quý giá.

Sau khi đưa cho bọn họ mấy thứ đó, phụ tử ba người Liễu gia ngời hàn huyên với Tô Nhược Hàm trong chốc lát. Thời điểm Liễu Phong Liệt biết được Tô Nhược Hàm hợp tác cùng Phượng Vân Cẩm mở một tửu lâu thì mày chỉ khẽ nhếch lên một chút, vẫn không có mãnh liệt ngăn cản giống như Liễu Phong Viêm và Liễu lão cha. Chỉ là lạnh nhạt nói một câu, tuy rằng Phượng Vân Cẩm người nọ phúc hắc khôn khéo, nhưng mà cũng một tiểu nhân vô sỉ, hợp tác với hắn thật ra không cần nhiều lo lắng.

Dù sao Liễu Phong Liệt ở trên thương trường cũng không phải một lần hai lần giao thủ với Phượng Vân Cẩm. Phải biết rằng từ năm ấy ở Phượng Lan quốc ngoài ý muốn trêu chọc phải cái tên khó chơi, sau vài năm thì tên kia và Liễu gia người tới ta đi tranh đoạt sinh ý với nhau. Ít nhiều cũng có thể nhìn ra hành vi tác phong của nam nhân kia, giống như có câu châm ngôn, trên thế giới này người hiểu biết người nhất, có lẽ là địch nhân của người.

Nếu Liễu Phong Liệt đã nhắc tay tán thành, tự nhiên Liễu tiểu đệ không có đường phản đối rồi.

Ngồi trong chốc lát, bởi vì nghĩ Liễu Phong Liệt lặn lội đường xa về đây còn chưa nghỉ ngơi, ba người phụ tử Liễu gia liền đứng dậy rời đi, chuẩn bị đi về căn nhà cách vách mới mua. Bên trong nhà đã phải người

tới sửa sang lại, thật ra đi qua thì có thể nghỉ ngơi. Suy nghĩ một chút Tô Nhược Hàm liền không giữ bọn họ ở lại, dù sao trong nhà chỉ có hai gian phòng khách, nàng cũng chỉ mới sửa sang lại một gian, bọn họ ba người ở lại cũng không đủ chỗ.

Lúc Liễu lão cha rời đi hỏi Tô Nhược Hàm có muốn đi qua nhìn xem nhà mới hay không, Tô Nhược Hàm suy nghĩ một chút liền cười lắc đầu nói ban ngày ngày mai mới đi qua. Hôm nay trời đã dầm tối, đi qua cũng không xem được gì, hơn nữa vừa đi qua căn nhà kia thì nàng cảm thấy thịt đau, thực hiển nhiên là nghĩ đến cái giá trên trời mua căn nhà rồi.

Tô Nhược Hàm tiến bước phụ tử ba người Liễu gia rồi về phòng, tiểu tử Mặc nhi đã hiểu chuyện mà mang chậu rửa mặt tới chờ ở phòng bếp, chuẩn bị đồ nước ấm để cho nàng rửa mặt. Mà còn lại gia hỏa Tiểu Bạch kia thì vô cùng thích ý ghé vào bên cạnh bếp nấu lửa còn chưa tắt hết mà sưởi ấm ngủ gật khò khè.

Thấy nàng trở về khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi nhăn lại, vào lúc Tô Nhược Hàm đổ nước vào bồn, bé nhỏ giọng ấm úng nói: "Mẫu thân..."

Tô Nhược Hàm đang nhúng ướt khăn mặt trong nước ấm nghe được Mặc nhi gọi thì ngừng đầu, nàng cười nhẹ bụng nước tới nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy Mặc nhi?"

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi phình nồm thành một đường thẳng tắp, hồi lâu sau mới nói: "Kỳ thật ngày đó tên quỷ chán ghét có cho Mặc nhi một túi bạc, nói là để cho Mặc nhi mua đồ ăn vặt mà ăn. Nếu mấy người ngoại công và đại cứu cứu không đủ bạc, mẫu thân giúp Mặc nhi lấy bạc kia cho mấy người ngoại công đi, Mặc nhi không ăn quà vặt rồi."

Tô Nhược Hàm hơi hơi nhíu mày âm thầm nghĩ, giới thiệu cho người cái tên Phụng Vân Cẩm kia, dùng lời nói lừa gạt Mặc nhi nhà mình cũng quên đi, lại còn thừa dịp lúc mình không biết thì dùng bạc tới dụ dỗ nó? Lại còn là một túi bạc... Đó là bao nhiêu?

Nhưng mà thấy vẻ ông cụ non của Mặc nhi nói ra lời nói vô cùng đáng yêu, Tô Nhược Hàm hơi sững sốt một chút rồi buồn cười hỏi: "Vì sao Mặc nhi nói ngoại công và đại cứu cứu không có bạc hả?" Nếu nhà giàu bậc nhất Thương Lan quốc cũng không có bạc, vậy người nào mới có bạc hả?

"Bởi vì mới vừa rồi con nghe mấy người đại cứu cứu lặng lẽ nói cái gì mà sự tình thực khó giải quyết, còn nói cái gì mà tiền trang đã không có bạc, đại cứu cứu và tiểu cứu cứu còn muốn đích thân đi đến địa phương khác lấy bạc, nhưng lại nói cái gì mà tạm thời đừng cho mẫu thân biết mọi chuyện." Lúc này Mặc nhi phồng má, vẻ mặt rầu rĩ nói ra chuyện mình vừa mới nghe lén được.

Tô Nhược Hàm ngăn người, tuy rằng mơ hồ biết được có khả năng Liễu gia gặp chút vấn đề, nhưng mà không nghĩ tới tình hình lại có thể khó giải quyết đến vậy. Vừa nãy khi Liễu Phong Viêm không cẩn thận nói lộ ra, nàng liền muốn hỏi, nhưng mà thấy bọn họ có ý tứ không muốn nói, thế này mới nhin xuống, không nghĩ tới Mặc nhi lại nghe trộm được bọn họ nói chuyện.

Nhìn Mặc nhi rầu rĩ không vui trăn thuật lại, Tô Nhược Hàm cười chuyển ghế qua ngồi xuống rồi ôm Mặc nhi đến trên người, vừa rửa mặt cho nó vừa nhỏ giọng trấn an: "Mặc nhi ngoan, nếu mấy người ngoại công thực sự thiếu bạc, mẫu thân sẽ nghĩ biện pháp, nhưng mà nếu ngoại công biết Mặc nhi còn nhỏ mà biết quan tâm bọn họ, chỉ sợ ngủ cũng sẽ cười tỉnh." Nói tới đây, nàng nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má mềm mại của nó.

Mặc nhi dưới một phen trấn an của nàng, trái lại không còn rầu rĩ nữa, rất nhanh liền để cho Tô Nhược Hàm ôm về giường dỗ ngủ.

Đợi cho Mặc nhi ngủ rồi, Tô Nhược Hàm nhú mày đi ra phòng ngủ, Tiểu Bạch ghé vào trước giường ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, lại phát hiện ánh mắt cảnh cáo của nàng, Tiểu Bạch nhỏ giọng ngao ô một tiếng sau đó lại nằm úp sấp trở về. Chỉ là không có nhắm mắt ngủ say giống như vừa rồi, mà ngược lại mở to hai mắt cảnh giác trông coi Mặc nhi.

Nhìn thấy Tiểu Bạch không đi theo mình, Tô Nhược Hàm bước nhanh đi ra cửa phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đến tận cùng Liễu gia là cái tình huống gì, mà ngay cả tiệp trượng lại không có bạc, hơn nữa ngay cả Liễu Phong Liệt cũng nói sự tình khó giải quyết, chỉ sợ mọi chuyện thật sự có chút phiền phức mới phải... Bọn họ tính gạt nàng mọi chuyện, chỉ sợ để tránh cho nàng lo lắng là một nguyên nhân, chỉ sợ chuyện này có liên quan với nàng. Thậm chí có khả năng chính là Thanh Nguyên gây nên cũng nói không chừng, mà nàng rõ ràng còn nhớ rõ, ngày ấy lúc Thanh Nguyên rời đi có nói qua, mọi chuyện sẽ không đơn giản mà kết thúc như vậy.

Tô Nhược Hàm mang tâm sự nặng nề ra cửa, bước nhanh đi tới bên ngoài căn nhà Liễu lão cha mới mua, nhìn thấy cửa chính căn nhà đóng chặt, nàng đứng ở bên ngoài trong lúc nhất thời không biết có nên đi gõ cửa hay không. Chỉ vì nếu chuyện thật sự thực khó giải quyết, như bây giờ nàng đi thì có năng lực hỗ trợ cái gì đâu? Hơn nữa... nếu đúng như nàng đoán nguyên nhân mọi chuyện do nàng mà dựng lên, bọn họ gạt nàng chỉ sợ là vì sợ nàng áy náy, hiện tại nàng đi hỏi bọn họ, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không nói cho nàng đi?

Ở ngoài cửa do dự nhiều lần, cuối cùng nàng thu hồi tay chuẩn bị gõ cửa, xoay người đi về phương hướng Tô phủ. Nàng có chút do dự, nếu Liễu gia thật sự gặp phải cửa ải khó khăn, ai mới có thể có đủ năng lực hỗ trợ đây? Nghĩ tới nghĩ lui, trong những người nàng quen biết, giống như chỉ có Phụng Vân Cẩm kia là có năng lực giúp mình.

Chỉ là tên Phụng Vân Cẩm kia, bởi vì chuyện vào ban ngày, nàng vừa mới chưa cho đối phương về hoà nhã, lúc này lại chạy tới mở miệng để cho người ta hỗ trợ, lại còn là một chuyện vô cùng khó giải quyết, đối phương chịu ra tay sao? Dù sao trên thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí, không ai sẽ vô duyên vô cớ đối tốt với người, hoặc là không yêu cầu gì báo mà giúp người. Ở dưới tình huống nếu Liễu gia thật sự gặp khó khăn nàng có cái lợi thế gì mới có thể đổi lấy được sự ra tay cứu giúp của đối phương đây?

Tô Nhược Hàm cau mày ở dưới sắc trời mờ tối mà đi trở về Tô phủ, nhưng không có dự đoán được, lúc này ở trước cửa Tô phủ lại có một bóng dáng tuấn dật đứng ở nơi đó. Đối phương giống như không có nhận thấy nàng đang đi tới, lúc này cũng đang có một bộ dáng suy nghĩ sâu xa đứng ở nơi đó.

Tô Nhược Hàm đứng từ nơi xa xa, nàng nhíu mày có chút ngoài ý muốn nhìn bên kia, lúc này, vì sao hắn lại ở chỗ này? Ngược lại mọi chuyện cũng thật là có chút khéo, nàng vốn đang do dự có muốn đi Hương Phiêu Trai tìm hắn không, cũng không ngờ hắn lại xuất hiện tại cửa nhà trước.

"Phượng Vân Cẩm... Người ở chỗ này làm cái gì?" Tô Nhược Hàm đi tới nhíu mày hỏi.

Hết chương 68.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hôn Rồi Phụ Trách

Editor: ChieuNinh

Thân ảnh màu tím vốn đang đứng ở trước cửa trầ n tư, bởi vì Tô Nhược Hàm thành linh xuất hiện nói ra mà đột nhiên ngắ ng đầ u. Đối phương làm ra bộ dáng giống như bị nàng đột nhiên xuất hiện từ phía sau lưng mà hoảng sợ, sừng sốt một lúc sau mới xấu hổ ho khan một tiếng cười nói: "Trời đã tối rồi sao nàng lại không ở nhà?"

Tô Nhược Hàm vô tội nhú mắ y, vì sao thì mình nhất định phải ở nhà?

Hơn nữa hắ n cũng biết hiện tại trời đã tối rồi, vì sao lúc này còn xuất hiện ở trước cửa nhà nàng, đây không phải là tăng thêm đầ u đề cậ u chuyện cho mình sao?

Nghiêng đầ u nhìn thấy phía trước cách đó không xa trong một căn nhà, có một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi thò đầ u nhìn sang bên này thăm dò. Tô Nhược Hàm đứng ở cửa âm thầ n nhú mắ y, ở chỗ này được một thời gian, nàng cũng biết phụ nữ vừa rồi lại có tiếng là người nhe ù chuyện ở khu này. Bản thân nàng còn phải tiếp tục sinh sống ở đây, cũng không muốn nghe được lời nói đầ n đắ i lung tung gì đó ảnh hưởng đến Mặc nhi. Lúc này sắc trời đã bắt đầ u tối, y theo khoảng cách từ chỗ phụ nữ kia và bên này lẽ ra sẽ không thấy rõ dung mạo Phượng Vân Cẩm mà chỉ có thể nhìn được thân hình mà thôi, nghĩ đến đây thì trong lòng nàng đã có tính toán.

Tô Nhược Hàm đi tới trước mặt Phượng Vân Cẩm, xuyên thấu qua thân hình của hắ n lắ ng lẽ nhìn sang bên kia. Thấy phụ nữ kia vẫn còn nghiêng đầ u ở đó xem náo nhiệt vẫn chưa đi vào, nàng âm thầ n tức giận

mắng một câu thật xui xẻo, lập tức ngẩng đầu nhìn nét mặt biểu lộ vẻ tươi cười sáng lạn của Phượng Vân Cẩm mà cười nói: "Đại ca... Người mới từ Phượng Dương thành trở về vì sao còn không đi nghỉ ngơi đi? Vừa rồi không phải ta đã nói cho phụ thân rồi đó thôi, chờ ngày mai mới qua thăm nhà mới, lúc đó người đưa lễ vật cho ta là được, tội gì người lại tự mình đưa lại đây chứ?"

Đột nhiên nàng nói ra những lời này, làm cho Phượng Vân Cẩm ở đối diện với nàng kinh ngạc sửng sốt một chút, phản xạ có điều kiện muốn nhìn ra phía sau, chẳng lẽ Liễu Phong Liệt đang ở phía sau của hắn? Nhưng mà hắn cũng còn chưa quay đầu, Tô Nhược Hàm ở trước mặt hắn đã nhanh chóng đưa một bàn tay túm vạt áo của hắn nhỏ giọng nói: "Không được quay đầu!"

Phượng Vân Cẩm ngoài ý muốn nhếch đuôi lông mày: "Hử?"

Tô Nhược Hàm nhỏ giọng căn dặn nói: "Căn nhà bên kia có bà nhiều chuyện đang nhìn, ta cũng không muốn ngày mai khắp nơi nơi đều truyền ra tin đồn là ta gặp mặt đàn ông vào ban đêm."

Nghe xong lời của nàng, Phượng Vân Cẩm giống như kịp phản ứng cái gì, tươi cười trên mặt hắn lại thâm thúy hơn, đột nhiên đề cao giọng mà cười nói: "Đương nhiên phải đích thân đưa lại đây, tiểu muội chính là người đại ca yêu thương nhất, đương nhiên phải đích thân mang theo lễ vật đưa tới đây."

Hả... Cái gì, cái gì mà kêu là hắn yêu thương nhất?

Tô Nhược Hàm há hốc miệng sửng sốt một chút, một hồi sau mới hoàn hồn thảng thãi này kêu mình là tiểu muội, nàng phần hận trọn tròng hai mắt nhìn hắn. Người này thật đúng là không chịu thiệt thòi, để cho hắn nói giúp mình một chút, miệng lưỡi của hắn cũng muốn chiếm tiện nghi của mình. Hắn cũng không giấu lại, phiến toái này cũng là hắn đưa tới cho mình chứ đâu.

Liếc liếc nhìn qua bên kia một cái, khi phụ nhân kia nghe được Phượng Vân Cẩm kêu nàng là tiểu muội, hình như là cảm thấy không thú vị liếc

"Xuy" một tiếng, nhưng mà cũng không có thu đầu trở về Tô Nhược Hàm có chút tức giận đến nghiêng rằng, sao nàng lại không biết cái bà nhều chuyện kia bởi vì cái chết tiệt gì mà nhìn chăm chăm trước cửa nhà mình không rời?

Chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy? Nghĩ đến bản thân mình cũng có chuyện muốn tìm thẳng nhãi Phượng Vân Cẩm này đàm phán, nhất thời cắn chặt răng, nàng dùng sức kéo vạt áo Phượng Vân Cẩm giương giọng âm thầm cắn răng lớn tiếng cười nói: "Thật sự là không có biện pháp với vẻ tự cao tự đại của ca, nếu đã phiên toái đưa lại đây rồi, vừa vặn đi vào cần một bao Bích Loa Xuân (trà) tốt nhất mang về cho phụ thân giúp muội đi." Dứt lời nàng dùng sức túm vạt áo của hắn kéo hắn đi tới trong viện.

Mặc dù Phượng Vân Cẩm bị túm đi, nhưng mà khoe miệng lại khê nhếch lên cười cười nhìn nữ nhân trước mặt đang tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi mở cửa.

Đợi cho nàng mở cửa ra xong, dùng sức đẩy hắn đi vào trong viện, không ngờ bộ pháp dưới chân hắn không ổn định mà sắp ngã ngã. Mà tay trái của Tô Nhược Hàm vừa mới đóng cánh cửa lại, nàng quên mất tay phải của mình còn túm quần áo của hắn, bị trọng lực Phượng Vân Cẩm ngã ra phía sau lôi kéo, suýt nữa thì bị ngã tới phía trước. Lập tức, sắc mặt nàng đại biến vờn một bàn tay khác dùng sức đi kéo hắn.

Dùng sức một cái, Phượng Vân Cẩm vốn đang ngã ra sau, vì bị kéo nên ngã tới trên người nàng, trực tiếp thành Tô Nhược Hàm ngửa mặt dựa người vào trên cửa phía sau, mà còn Phượng Vân Cẩm thì lại là cả người bổ nhào vào trên người nàng, một cảm xúc mềm mại ấm nóng đặt ở trên môi của nàng.

Nhất thời Tô Nhược Hàm kinh ngạc sửng sốt, cái ... cái tình huống gì?

Nàng trừng to đôi mắt nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại ở trước mặt, khuôn mặt trơn bóng như ngọc của đối phương phóng đại ở trước mắt. Cho dù hiện tại sắc trời đã dần tối, nhưng mà vẫn không gây khó khăn ảnh hưởng nàng nhìn thấy rõ ràng lông mi dài mà dày đặc của đối phương

đang run nhè nhẹ, lúc này trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy đang trăn trăn nhìn nàng chăm chăm.

Nhận thấy hơi thở ấm áp truyền đến trên mặt mình, còn có xúc cảm nóng bỏng của hai tay mình đang đặt ở trên ngực của đối phương, cùng với đó còn có tiếng tim đập thình thịch thình thịch mà đến kia, nàng có chút phân biệt không rõ ràng lắm rồi cuộc đó là tiếng tim đập của mình hay là của hắn. Đột nhiên hoàn hồn lại, nàng dùng sức đẩy Phụng Vân Cẩm ra, sau đó bắt đầu hô hấp mãnh liệt, thế này mới nhớ tới vừa rồi nàng lại có thể ngừng thở, thiếu chút nữa thì nghẹt thở rồi.

Còn có... Vừa rồi bị ăn đậu hủ (sốt sắng) rồi hả???

Tuy rằng có khả năng đối phương không phải cố ý, nhưng mà cũng tránh không được chuyện nàng bị ăn đậu hủ là sự thật.

Tô Nhược Hàm cảm thấy tức giận trừng mắt nhìn qua, nhưng mà sát khí trong ánh mắt của nàng cũng còn chưa truyền đạt tới được cho đối phương, thì một câu nói sâu kín xông ra: "Phụ trách!"

"Cái gì?" Tô Nhược Hàm há hốc mồm ngẩn đầu, không phải chứ, thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này sẽ không nghĩ đến chỉ mới hôn mình một chút, sẽ chịu trách nhiệm với mình đi? Tuy rằng bị sốt sắng thì nàng rất là tức giận, nhưng mà nàng sẽ không đại độ vì đã đánh mất một cái hôn thì tìm người khác phụ trách đi. Thời đại nàng từng sinh sống trước kia, đừng nói chỉ là không cẩn thận miệng đối miệng một chút, mà cho dù là đã lăn lộn trên giường xong rồi bước xuống, vậy mà còn có thể bình tĩnh nói gặp lại, sau đó đường ai nấy đi là được rồi?

Suy nghĩ một chút, nàng nhanh chóng lắc đầu giống như cái trống bỏi nói: "Không, không cần... Phụng đại thiếu gia không cần cảm thấy phức tạp làm gì, ta không cần người phụ trách, vừa rồi chỉ là sự ngoài ý muốn mà thôi."

Kết quả không ngờ lời của nàng vừa nói xong, thần sắc của Phụng Vân Cẩm ở đối diện cô quá nhìn chăm chăm nàng cả một hồi lâu, sau đó hắn mới đột nhiên kèn sát vào nàng nói: "Ta nói là nàng phụ trách với ta..."

"Cái gì? Lại còn muốn ta phụ trách đối với người?" Phụng Vân Cẩm bất thành hình nói một câu, làm cho Tô Nhược Hàm ở đối diện hỗn độn trong gió. Đột nhiên nàng nghe được phía sau tường viện không xa bên kia có tiếng "bịch" trăn đực truyền đến, nàng mạnh mẽ nghiêng đầu nhìn lại, lại phát hiện bên kia cái gì cũng không có, cảm thấy có chút nghi hoặc lại quay đầu nhìn về phía Phụng Vân Cẩm.

Mà nàng không có chú ý tới là, ở thời điểm nàng quay đầu nhìn về phía bên kia tường vây, hai mắt Phụng Vân Cẩm nguy hiểm híp lại liếc mắt quét qua chỗ tường vây bên kia một cái sau đó nở nụ cười quỷ dị. Mà tươi cười thoáng qua này giống như phù dung sớm nở tối tàn chợt lóe rồi biến mất. Đến khi Tô Nhược Hàm quay đầu lại, vừa vặn chống lại là đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Phụng Vân Cẩm đang nhìn nàng chăm chăm, nhẹ cười lên án nói: "Chứ không phải là nàng cho là đã chiếm tiện nghi của ta xong rồi, thì nghĩ rằng không phụ trách sao?"

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn Phụng Vân Cẩm, khóe môi hoàn mỹ của hắn hơi giương lên phát họa nụ cười mỉm thản nhiên, giống như đang nói vui đùa. Nhưng mà ánh sáng lấp lóe trong đôi mắt lại có tồn tại sự nghiêm túc, nàng trăn mặc được một lúc lâu mới thật cẩn thận hỏi: "Người là đang đùa giỡn sao?"

Ở phía đối diện, Phụng Vân Cẩm chỉ lẳng lặng cười nhìn nàng, nhìn đến nỗi da đầu Tô Nhược Hàm có chút run lên, sắc mặt lại có chút nóng lên, có vẻ như tim cũng nhảy lên hơi nhanh một chút. Nàng âm thầm nhận định mình đang chợt dạ cộng thêm khẩn trương, bằng không tim đập nhanh làm cái quỷ hả?

Mà Phụng Vân Cẩm vẫn luôn khẳng khái lúc này đột nhiên giống như cực kỳ thất vọng thở dài cười nói: "Ài... lại bị nàng nhìn thấu. Vì sao nàng lại không thể coi là thật chứ, kỳ thật ngược lại ta hy vọng nàng có thể thực sự phụ trách ta. Dù sao ta đối với chuyện cưới nàng vẫn có chút hứng thú, được rồi... ban đêm gió rét lạnh, đi vào nấu chén trà nóng chiêu đãi ta đi, thực ra ta mang tới tin tức của Liễu gia cho nàng."

Vừa nghe hẳn nói lời này, Tô Nhược Hàm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi lại nổi giận mắg: "Không ứng đắg, luôn thích nói giỡn lung tung, người cẩn thận một ngày nào đó ta li ền tưởng là thật r ấi không phải là người thì không gắ." Sau khi nói xong, lại cảm thấy cảm thấy có chút mất mát, nàng hơi nhúu nhúu mày, mình đang mất mát cái quý gì hả? Thằg nhấi Phượng Vân Cẩm này cả ngày không nói một câu đứg đắg, chẳng lẽ nàng còn chưa quen sao, lại còn có thể tưởng lời hẳn nói là thật, thật sự là...

Nghĩ đến đây, nàng tức giận liếc mắt Phượng Vân Cẩm một cái sau đó xoay người mà đi vào trong phòng.

Chỉ trách Tô Nhược không có nhìn thấy được, ở trong nháy mắt nàng xoay người kia, trong mắt nam tử áo bào màu tím phía sau nàng hiện lên vẻ bất đắc dĩ và thất vọng, đây có thể tính là tự bùng đá đập chân mình không? Trái lại hẳn thật hy vọng nàng tưởng thật, sau đó lại ắn vạ mình đấy!

Vốn tưởng rằng không thể nóng vội để tránh làm nàng sợ hãi mà bỏ chạy, hiện tại cũng không ngờ lời cuối cùng nói ra thì nàng lại bị nàng tưởng thật, ai... Đưa tay vuốt ve môi của mình, nam nhân tuấn dật thất vọng thở dài, thực đáng tiếc... Kỳ thật vừa r ấi thật sự muốn thuận theo đó mà hôn lại nàng, nhưng mà thấy bộ dáng nàng cau mày, không biết vì sao hẳn cũng khiếp đảm, sợ sẽ như vậy mà làm nàng kinh sợ, làm cho nàng hoàn toàn khóa chặt cánh cửa trái tim.

Mãi cho đến khi Phượng Vân Cẩm có vẻ đắm chiêu liếc mắt nhìn sang bên cạnh tường viện một cái r ấi vung tay áo đuổi kịp bước chân Tô Nhược Hàm rời đi, bên ngoài tường viện có một người âm thầm thở ra một hơi.

Phượng Thiên dùng sức xoa xoa cái mông của mình vừa r ấi bị ngã xuống dưới, u oán trừng mắt nhìn tường viện không thôi. Nếu ánh mắt của hẳn có thể mà nói, phỏng chừng tường viện kia cũng bị hẳn trừng mà thủng ra vài cái lỗ.

Vốn bởi vì thiếu gia nhà mình nhận được tin tức r ấi vội vàng chạy đến thành tây này, không cần phải nói thì Phượng Thiên cũng biết vì sao thiếu gia nhà mình đến đây. Nhưng mà nghĩ đến hiện tại Liễu gia bị người đề

mắt tới, nhất định bên ngoài căn nhà của Tô Nhược Hàm có người mai phục. Mà thiếu gia nhà mình lờ mờ tùy tiện chạy tới vạn nhất xảy ra cái sự cố gì thì hắn cũng không đảm đương nổi. Tuy rằng biết rõ võ công của thiếu gia nhà mình còn cao hơn mình nữa, nhưng mà hắn vẫn lo lắng đi theo tới đây.

Chỉ là thật không ngờ, Phượng Thiên tránh ở trên tường viện không lên tiếng, lại ngoài ý muốn đụng phải một màn như vậy.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Phượng Thiên có chút khinh bỉ trợn mắt xem thường, thiếu gia nhà mình cũng thực không biết xấu hổ... Người luyện võ thì hạ bàn (bàn chân, nền tảng) vốn ổn định, làm sao có thể chỉ bị Tô Nhược Hàm nhẹ nhàng đẩy một chút thì ngã về phía sau, sau đó kéo một cái lại còn gục lên người người khác, mà sao cứ lại khéo...

Phượng Thiên nghĩ đến đây, cảm thấy trên khuôn mặt mình cũng đã đỏ lên, đó hoàn toàn là cảm thấy ngượng ngùng thay thiếu gia nhà mình. Đây, đây không phải rõ ràng ăn đậu hủ của người ta sao hả, hơn nữa sau khi ăn đậu hủ xong, lại còn tới đòi bắt người ta phụ trách với hắn, không biết xấu hổ... Quả thực có chút không biết xấu hổ mà. Nhưng mà thiếu gia cũng là tự tìm khổ để ăn, khiến cho hắn không có việc gì thì ở chỗ đó ái muội hai câu với cái nữ nhân kia, hiện tại người ta căn bản cũng không xem lời của hắn nói là thật, để xem thiếu gia hắn có thể chịu được tới đâu.

Nhưng mà nghĩ đến vừa rồi bởi vì câu nói kia của thiếu gia mà mình ngã xuống khỏi tường viện, cũng không biết thiếu gia nhà mình có phát hiện ra mình không nữa.

Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua, Phượng Thiên đứng dưới tường viện run run đánh "hắc xì" một cái, khổ sở liếc mắt nhìn bên trong viện một chút. Lúc này thiếu gia nhà mình thì đang uống trà nóng, mà mình lại ở chỗ này đón gió lạnh thổi tới, sớm biết vậy thì vừa rồi thời điểm ngã từ trên tường viện xuống thì liền rớt xuống ở trong sân luôn, ài, thật sự là tính toán không chu đáo mà!

Hết chương 69.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Điều Kiện Của Người

Editor: ChieuNinh

Tô Nhượng Hàm dẫn Phụng Vân Cẩm đến thiên sảnh, thấy hấn ng ỡ xuống r ỡ nàng có chút tức giận nói: "Người ng ỡ đợi một lát, ta đi pha trà cho người." Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài, miệng còn lầm bầm cằn nhằn, cũng may vừa r ỡ sau khi đổ nước ấm cho Mặc nhi rửa chân thì mình lại lập tức nấu một ấm đ ồng đặt ở trên bếp củi, bằng không lúc này mà đi nấu nước pha trà cho người này, vậy còn không phi ền toái muốn chết?

Lúc ra đến cửa, Tô Nhượng Hàm quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện lúc này Phụng Vân Cẩm hình như có chút khác thường ho khan vài tiếng, lại nhìn tên kia một thân y bào đơn bạc màu tím. Ban đêm gió lạnh mà cái tên này ngay cả cái áo choàng cũng không mặc mà đã chạy tới, nghĩ tới vừa r ỡ ở cửa khi nàng không cẩn thận chạm đến trên người hấn, phát hiện nhiệt độ cơ thể của hấn có chút quá cao, nàng nhẹ nhúu mày một cái r ỡ xoay người ra cửa.

Khi nàng ra ngoài r ỡ, Phụng Vân Cẩm nghiêng người tựa vào ghế rơi vào trầm tư.

Tình huống trước mắt của Liễu gia mặt ngoài thoát nhìn chỉ có ở bên Phụng Dương thành là xảy ra vấn đề, nhưng đây rõ ràng là đối thủ bố trí một ván cờ, hơn nữa lại còn là một ván muốn từng bước ăn sạch Liễu gia. Vốn tưởng rằng hết thảy là do cái tên nam tử yêu mỹ kêu là Thanh Nguyên kia gây nên, nên cũng không phái người đi tra một vài thứ khác. Điêu này làm cho Phụng Vân Cẩm có chút ngoài dự đoán, không nghĩ tới miếng thịt béo lớn Liễu gia này lại còn bị người ta ở trong chỗ tối nhớ thương nhiều năm như vậy. Chỉ sợ người Liễu gia cũng thật không ngờ, sau lưng

Thanh Nguyên kia còn che giấu một người bí mật chân chính dòm ngó Liễu gia đi.

Nghĩ tới mấy chuyện phái người đi thăm dò hai mươi mấy vềnăm trước, Phượng Vân Cẩm xoa xoa huyết thái dương có chút phát đau. Cân nhắc xem chuyện này có muốn nói cho Tô Nhược Hàm biết hay không đây. Nàng đã không còn nhớ rõ chuyện trước kia, vậy chuyện hai mươi mấy năm trước thì nàng lại càng không biết. Dù sao khi đó nàng cũng còn chưa có sinh ra, cho dù sau đó có nghe phụ thân nàng đề cập qua, nhưng sau khi mất trí nhớ thì cũng nhớ không được mới đúng.

Tô Nhược Hàm ở trong phòng bếp bận rộn một hồi lâu mới bùng một cái chén lớn đến trong thiên sảnh, thời điểm đi tới nhìn thấy Phượng Vân Cẩm kia lại đang chống tay ở trên bàn mà ngủ thì kinh ngạc trừng mắt nhìn hồi đi qua.

Nàng trộm làm cái bàn vang lên hai tiếng "keng keng", Phượng Vân Cẩm có chút mệt mỏi mở mắt cười nói: "Trà xong rồi?"

Hắn mới mở miệng thì giọng nói thoáng có chút khàn khàn không du dương giống như bình thường, Tô Nhược Hàm nhú mày, lấy cái chén nhỏ trong khay ở trên bàn đưa cho hắn bầu nói: "Ừ... Uống vào đi, nhìn bộ dáng của người giống như là nhiễm phải phong hàn, canh gừng này có thể giúp người trừ bỏ hàn (lạnh) trước. Đợi lát nữa sau khi trở về thì người đi tìm đại phu khai chút dược cho người uống đi."

Phượng Vân Cẩm sửng sốt một chút, trong con người rạng rỡ thoáng hiện lên ánh sáng.

Kinh ngạc nhìn chén nước canh bốc lên hơi nóng ở trước mặt mình, trong đôi mắt rủ xuống có cảm xúc khác thường. Thật lâu sau sau hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay thon dài sạch sẽ như Bạch Ngọc khê nâng cái chén nhỏ kia lên đến bên miệng rồi nhẹ nhàng uống một hớp. Lúc này trong vị ngọt mang theo cảm giác cay cay càn quét trong khoang miệng, lại làm cho trong người ấm áp. Môi mỏng đẹp để trần ra một nụ cười tươi nhàn nhạt, chỉ có điều lại không giống như tươi cười tao nhã ngày thường hắn luôn treo ở

trên mặt. Lúc này tươi cười mang theo vẻ thỏa mãn nho nhỏ, cũng có thêm cảm thấy mỹ mãn tâm tính trẻ con.

Tô Nhược Hàm mím môi ng ẩ ở đối diện, khi nhìn về mặt thỏa mãn của gia hỏa Phụng Vân Cẩm đang c ần canh gừng mình vừa nấu xong miệng uống mà mang theo tươi cười, nàng có chút tức giận đảo cặp mắt trắng dã. Không phải chỉ là một chén canh gừng thôi sao, sao hắn lại giống như đang c ần là món ăn cao lương mỹ vị trân quý vậy?

Cũng không biết đã trễ thế này hắn còn tìm đến mình là chuyện gì, hơn nữa hắn lớn như vậy lại còn không biết chiều cỡ cho bản thân, đi ra ngoài mà ngay cả cái áo choàng cũng chưa mặc liền chạy đi. Chẳng lẽ hắn không biết lúc này là đầu mùa xuân ban đêm có bao nhiêu rét lạnh, vừa r ồi nghe tiếng hắn ho khan không phù hợp, liền tưởng đến nhiệt độ cơ thể hắn hơi cao, cho nên nàng làm người tốt nấu bát canh gừng cho hắn.

Trong lòng l ầm b ầm h ồi lâu, Tô Nhược Hàm chột ngẩn người, vì sao mình phải quan tâm chết sống của người này?

Chẳng lẽ là bởi vì chiều cỡ Mặc nhi đã thành thói quen, cho nên mẫu tính trên người mình được kích phát đi ra, nhìn thấy thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này không biết chiều cỡ chính mình, nàng coi hắn như Mặc nhi mà cảm r ầm r ồi?

Nghĩ đến vừa r ồi hành vi mình nấu canh gừng cho Phụng Vân Cẩm, trong ánh mắt của nàng có nhẩn nhịu thật sâu, thật lâu sau mới hung hăng lắc lắc đầu, vừa r ồi nhất định mình là bởi vì có việc phải c ần hắn, cho nên mới đối với hắn tốt như vậy, nhất định là như vậy!!!

Ng ẩ ở chỗ kia, nhìn chằm chằm tên Phụng Vân Cẩm ng ẩ ở đó chậm rãi uống canh gừng, Tô Nhược Hàm cảm thấy có chút buồn bực, nàng còn muốn hỏi hắn trễ như vậy còn chạy tới tìm mình là có chuyện gì đây. Cho dù không hỏi hắn tới làm cái gì, nàng còn muốn mở miệng hỏi hắn có biết tình huống của Liễu gia hay không, sao hắn cứ c ần chén canh gừng giống như là bảo bối ở nhà mà không bỏ xuống đây? Nếu thực thích cái chén sứ Thanh Hoa đó, chờ lát nữa lúc hắn đi, thẳng thắn để cho hắn đóng gói mang nó đi là được.

Lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm oán thầm muốn hổng rồi, nếu Phụng Vân Cẩm biết ý tưởng của nàng, chỉ sợ hắn sẽ nhịn không được mà phun ra bát canh gừng vừa uống xong, thuận tiện phun ra một búng máu luôn.

Thật lâu sau đó, nhìn thấy Phụng Vân Cẩm mới đặt chén trong tay xuống, Tô Nhược Hàm vội vàng chuyển qua một chén trà nóng mở miệng nói: "Phụng đại thiếu gia, hiện tại có thể nói xem người tới đây làm cái gì không?"

Phụng Vân Cẩm thần nhiên liếc mắt quét nhìn nàng một cái, khẽ nhếch môi biểu lộ hiện tại tâm tình của hắn vô cùng tốt, cho nên đối với vấn đề của nàng lại trả lời thực rõ ràng: "Bởi vì tửu lâu sắp khai trương, nàng nói mấy thứ kia lại không có đưa đến tửu lâu, cho nên ta lại đây xác nhận một chút, để tránh cho đến lúc đó xảy ra so suất gì thì sẽ không tốt lắm." Sau khi nói xong hắn lẳng lặng ngẩng đầu ở chỗ kia cười nhìn nàng.

"À... Người tới là vì chuyện này hả? Ngày mai ta sẽ đưa đồ đi qua." Tô Nhược Hàm có chút thất vọng đáp lời, kỳ thật nàng ần ần có chút chờ mong hắn biết tình huống của Liễu gia, cho nên mới đến tìm nàng bàn bạc giao dịch. Nhưng lại suy nghĩ lại, tính tình của hắn khôn khéo, cho dù đã biết, chỉ sợ cũng sẽ không chủ động đề cập đi.

Nhìn thần sắc thất vọng của nàng, Phụng Vân Cẩm cười nhẹ không nói.

Vốn hắn tới đây là vì chuyện của Liễu gia, nhưng mà vừa rồi khi cầm chén canh gừng nóng nàng nấu cho mình kia, cái loại cảm giác này quá mức ấm áp, làm cho hắn có chút mong mỏi có được càng nhiều hơn. Một khắc kia trong đầu của hắn thoáng hiện qua một hình ảnh, đó chính là một ngày nào đó phong trần một đời về nhà, vẻ mặt của Tô Nhược Hàm là cười nhẹ bưng canh nóng cơm chín lên cho mình. Sau đó là hình ảnh tiêu tử Mặc nhi khôn khéo không thôi kia đang vui đùa ần ỉ ở trong phòng.

Bởi vì một màn đột nhiên xuất hiện ở trong đầu đó, mà trong lòng Phụng Vân Cẩm hắn có một dạng tính toán khác, kế tiếp vẫn chưa chủ động đề cập chuyện của Liễu gia, ngược lại là đang chờ đợi nàng mở

miệng. Hẳn biết rõ nếu như mình chủ động đề cập chuyện của Liễu gia, chỉ sợ nàng sẽ hiểu ý mà có phòng bị. Dù sao hẳn tự mình đưa lên cửa cho nàng có cơ hội lợi dụng như thế cũng không tránh khỏi quá mức lộ rõ, trên trời cũng sẽ không tự nhiên rớt xuống bánh có nhân, cũng không có bữa cơm miễn phí. Thay vì để cho lòng nàng có phòng bị, còn không bằng chờ nàng chủ động mở miệng, dù sao ai mở miệng trước, thì người đó mất tiên cơ.

Bầu không khí trong phòng bắt đầu trầm mặc, tươi cười trên khóe miệng Phượng Vân Cẩm không thay đổi, uống trà nóng trong chén, ngón tay nhẹ nhàng thưởng thức chén trà trong tay, vẻ mặt nhàn nhã làm cho Tô Nhượng Hàm ở đối diện có chút âm thầm cắn răng.

Thấy tên Phượng Vân Cẩm thật sự không có ý tứ đề cập tới chuyện Liễu gia, cuối cùng nàng vẫn không chịu nổi mà mở miệng: "Người có biết chuyện của Liễu gia sao?"

Động tác hắn đang thưởng thức chén trà dừng lại một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, cười nhẹ hỏi: "Chuyện Liễu gia? Ha ha... Nàng muốn biết cái gì?"

Vừa nghe lời này, Tô Nhượng Hàm nheo mắt, người này thật sự biết rõ, nàng đã nói mà...

Nghĩ đến nội dung Mặc nhi nghe lén được, sắc mặt nàng khó coi mở miệng: "Khó khăn Liễu gia gặp phải vô cùng khó giải quyết?"

"Khó giải quyết thôi sao... Là hoàn toàn khó giải quyết, dù sao mục đích của đối phương chính là từng bước xâm chiếm toàn bộ Liễu gia. Tình huống trước mắt chỉ là khởi đầu mà thôi." Trong tay Phượng Vân Cẩm không biết khi nào thì lấy ra chiết phiến ngấm ngấm, nhẹ nhàng nhấm mày nói.

"Cái gì... từng bước xâm chiếm toàn bộ Liễu gia? Khẩu vị của tên Thanh Nguyên cũng không tránh khỏi quá lớn đi, chẳng lẽ không sợ ăn không vô toàn bộ Liễu gia, ngược lại rối loạn tiêu hóa no chết hẳn sao?" Tô Nhượng Hàm vừa nghe lời của hắn nói, cơn giận bốc lên quất.

Phượng Vân Cẩm thấy vẻ mặt giận dữ của nàng, vô tội nhún vai cười nói: "Khâu vị là rất lớn."

Nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt nhẹ nhàng băng quơ mọi chuyện không liên quan tới mình của Phượng Vân Cẩm, trong lòng Tô Nhược Hàm phải nói là ghen khuất. Tục ngữ nói thật sự là rất đúng, chuyện không liên quan đến mình thì chẳng cần lo. Lúc này nàng gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, mà hẳn lại còn có thời gian rồi chơi đùa cây quạt, hơn nữa rót cuộc cây quạt quý kia của hẳn đặt ở đâu, sao đột nhiên lại xông ra?

Có lẽ là thấy được vẻ mặt tức giận của nàng, trái lại Phượng Vân Cẩm thu liễm lại hơi thở lười nhác trên người, ngẩng thẳng người nói: "Thanh Nguyên hẳn ăn hết toàn bộ Liễu gia hay không, thì ta không biết. Nhưng mà ta biết lần này đối phương thiết kế bố cục, nếu Liễu gia không tìm được viện trợ, thì khả năng bị tằm ăn rồi (từng bước xâm chiếm) tính là rất lớn nha... Lại nói cho nàng một tin tức tốt lắm, người sau lưng cũng không phải là chỉ có một mình Thanh Nguyên như các nàng nghĩ đến, còn có một người vượt ra ngoài dự đoán của các nàng đấy! Còn không tốt là, đó là đối phương lại muốn Liễu gia các nàng hoàn toàn diệt vong, nàng có biết đại ca nàng chuẩn bị tự mình đi hiệu buôn tỉnh thành lấy tiền mặt hay không? Nếu đối phương muốn, chỉ sợ đại ca nàng ở trên đường..." Hẳn nói tới đây thì ngừng lại, tươi cười trên mặt cũng thu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Đột nghe thấy ở chỗ tối lại còn có một người dòm ngó Liễu gia, nhất thời thần sắc của nàng nghi hoặc hỏi: "Người đang nói, đối phương muốn ra tay với đại ca? Còn có cái người ngoài dự đoán là ai?" Vượt ngoài dự đoán của Liễu gia, chẳng lẽ người sau lưng còn có Mạc Tử Khanh hay sao? Giống như nếu là người kia mà nói, thì mọi người mới có thể cảm thấy ngoài dự liệu đi.

"Hả hừ... đó là suy đoán của ta, nhưng mà không bài trừ cái khả năng này, dù sao giữa người kia với Liễu gia các người, hoặc là nói cùng với lão nhân phụ thân nàng có khúc mắc, nếu sinh ra ý tưởng như vậy cũng là hoàn toàn bình thường." Phượng Vân Cẩm hừ mũi gạt đầu.

Tô Nhược Hàm giật mình, có khúc mắc với Liễu lão cha?

"Người nợ là ai hả?"

Phượng Vân Cẩm lấy ra một tấm lụa trắng ở trong ngực, trên đó viết chỉ chút chữ thật nhỏ, mà nội dung trên đó làm cho nàng hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Thật lâu thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn hắn mở miệng: "Phượng Vân Cẩm, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng. Nếu đã tra mọi chuyện rõ ràng thấu triệt đến như vậy, thậm chí ngay cả người phía sau màn cũng tra ra còn rõ ràng hơn so với Liễu gia, tin tưởng người cũng có biện pháp giải quyết, nhất định có thể giúp Liễu gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này đi?"

Hắn nở nụ cười...

Hắn cúi đầu duỗi tay chọc chọc chỉ vào chén canh gừng vừa uống xong sau mới ngẩng đầu cười nói: "Ta là một thương nhân..." Hơn nữa lại là một thương nhân có ý đồ đối với nàng.

Nàng khinh bỉ quét mắt liếc nhìn hắn một cái, ta đương nhiên biết người là thương nhân rồi, lại còn là một tên ăn tươi nuốt sống, dương danh thiên hạ đại gian thương.

"Nói đi, đi đầu kiện của người... Người muốn như thế nào mới có thể giúp Liễu gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này?" Tô Nhược Hàm ngẩng xuống thẳng tắp nhìn hắn.

Hết chương 70.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Gả Cho Ta

Editor: ChieuNinh

Trong ánh trăng như mực, một bóng đen lại giống như quỷ mặt quỷ nhanh chóng lấp mình tiến vào trong Mạc phủ.

Bóng đen đứng ở ngoài cửa một gian phòng, lúc nhìn phòng trong đã tắt đèn, hắn đứng ở cửa lạnh giọng mở miệng: "Chủ tử!"

Vừa dứt lời, phòng trong truyền ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại không hề có vẻ buồn ngủ đáp: "Tiến vào!"

Trong phòng tối đen, Hàn Lệ bước tới cách hai bước ở phía trước giường thì dừng lại, mở miệng nói: "Có động tĩnh rồi."

"Hả?" Trong màn giường màu trắng có giọng nghi vấn réo rắt thản nhiên vang lên. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Hàn Lệ lạnh lùng mở miệng nói: "Vừa nhận được tin tức, bên kia truyền đến hắc bị đâm trọng thương, là Quỷ Túc làm phản gây nên."

Nghe được Hàn Lệ nói, phòng trong không có một chút động tĩnh, thật lâu sau mới nghe đối phương thản nhiên mở miệng nói: "Người tự mình đi kiểm chứng."

Trầm mặc một lát, Hàn Lệ mới mở miệng: "Thuộc hạ đã đi qua xem xét qua, nhưng trong phòng đã bị người bên cạnh hắn vây quanh nghiêm cẩn, bên trong không ngừng mang ra chậu nước đầy máu, nhưng thuộc hạ không có nhìn thấy tình hình cụ thể của bản thân hắn ra sao."

Không có nhìn thấy tình hình bản thân hẳn, thì tình hình còn phải đợi đi đâu tra kiểm chứng rồi?

Lần này trong phòng trằn mặc có chút tĩnh mịch, thật lâu sau người trong màn mới thản nhiên thở dài một hơi nói: "Mấy ngày gần đây đến xem tình huống bên Liễu gia, chỉ sợ hẳn lại có kế hoạch mới rồi. Người để cho người tiếp tục nhìn chăm chăm là được. Ở Lâm Lan thành bên kia thì có tin tức gì không?"

Hàn Lệ gật gật đầu, sau đó mới mở miệng nói: "Tin tức hẳn là còn hai ngày nữa mới có thể đưa đến, phong thư hai ngày trước đưa tới chủ tử đã xem qua rồi, nhưng mà chủ tử... Ngài thật sự không đón thiếu chủ tử trở về sao?" Tuy nói chủ tử xem như đã hưu bỏ Liễu Hương, hơn nữa tuy lần trước ở Lâm Lan thành nàng cứu chủ tử nhà mình là sự thật, nhưng mà hiện tại tiểu chủ tử lại đi theo bên người nàng không chịu rời đi, chẳng lẽ chủ tử nhà mình cứ buông tay như vậy hay sao? Nói như thế nào thì trên người tiểu chủ tử cũng chảy huyết thống của chủ tử không phải sao, chẳng lẽ thật sự muốn để cho tiểu chủ tử đi theo cái nữ nhân kia chịu khổ chịu tội ở vùng biên cảnh Lâm Lan thành hay sao? Dien*dan*le*quy*don
ChieuNinh

Rất lâu sau đó, trong màn truyền đến một giọng nói mang theo tiếng thở dài nói: "Hàn Lệ... Ngày ấy người cũng nhìn thấy nàng, người cảm thấy nàng và trước kia có gì không giống?"

Hàn Lệ nhú nhú mày không trả lời, theo ý hẳn Liễu Hương cùng với trước kia căn bản giống nhau duy nhất có lẽ cũng chỉ còn lại có khuôn mặt đi?

Nhưng chủ tử có ý tứ gì?

Tô Nhược Hàm nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, Tiểu Bạch đang ghé vào trước giường liền ngẩng mạnh đầu, một đôi đồng tử xanh lam dựng thẳng nhìn sang. Khi nhìn thấy là chủ nhân nhà mình thì thu liễm thần sắc cảnh giác trong mắt nó, lại ngoan ngoãn nằm úp sấp trở về.

Khẽ khàng đi tới trước giường, trên giường Mặc nhi mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy là mẫu thân mình đứng ở trước giường, nó vô cùng buồn ngủ lắm lắm: "Mẫu thân... Sao người còn không ngủ vậy?"

Tô Nhược Hàm trấn an cười nói: "Giờ mẫu thân ngủ đây, Mặc nhi ngoan ngoan ngủ đi." Nói xong nàng để nguyên y phục nằm trên giường, kéo Mặc nhi ở bên cạnh đã cuộn mình lại giống như một con nhộng nhỏ cũng tới vào trong lòng, nhìn thấy nó nhắm mắt lại ngủ thật say lắm nữa, mới sâu kín thở dài một hơi.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ được rồi, nhất là Phượng Vân Cẩm lại nói ra điều kiện thật sự là vượt qua ngoài ý liệu của nàng, nàng phát hiện thật sự là không hiểu nổi hẳn, một chút cũng không hiểu hẳn.

Nhìn lướt qua cái lọ nhỏ có màu xanh lam băng lạnh dựa vào bên cửa sổ trong phòng, bên trong là Thiên Tâm hẳn cho mình giải tử mẫu cổ mà theo lão Vương gia nói là trộm được. Nàng đưa tay lấy ra một khối ngọc bội Bạch Ngọc hình phượng ở bên thắt lưng còn mang theo nhiệt độ cơ thể của mình lên xem. Ngọn đèn trong phòng chưa tắt, dưới ánh đèn mờ nhạt Bạch Ngọc Phượng Bội lóe ra ánh sáng óng ánh mờ nhạt. Lần đầu tiên nàng chú ý chỗ bất phạm của khối ngọc bội này, cũng là lần đầu tiên chính diện nghĩ đến hàm nghĩa đại biểu của khối ngọc bội này.

Ngày đó lúc Mạc Tử Khanh tới cửa, khi hẳn (PVC) biết mình là một nữ nhân bị người hưu bỏ, dứt khoát đứng dậy dùng lời lạnh lùng châm chọc Mạc Tử Khanh có mắt không biết nhìn vàng xem ngọc. Lại lấy vật phẩm đại biểu chứng minh cho thân phận Tiêu Dao vương phi của Phượng Lan quốc, cứ như vậy mà dễ dàng cho mình. Thậm chí sau đó lại còn đặt một cái lý do che giấu hàm nghĩa chân chính của ngọc bội.
Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Sau khi biết rõ trên người nàng trúng tử mẫu cổ, hẳn cái gì cũng không có nói qua, liền lấy ra Thiên Tâm vô cùng trân quý giải cổ cho mình.

Những chuyện Phượng Vân Cẩm làm cho nàng, không phải nàng không có nhìn ở trong mắt nhớ ở trong lòng, mà là bản thân nàng cũng không có tin tưởng. Hẳn là một nam nhân tập hợp ngàn vạn hào quang trên người

như vậy sẽ coi trọng nàng là một nữ nhân bình thường. Hơn nữa thanh danh lại còn đang bàn cãi, nàng là một người bị chèn ép ruồng bỏ mang theo đứa nhỏ, cho nên đã vô số lần nàng phủ định khả năng Phượng Vân Cẩm thích mình.

Nhất là tuy rằng Phượng Vân Cẩm hẳn thường hay nói giỡn bình thường lại nói ra một vài lời nói ái muội, nhưng mỗi lần khi nàng thiếu chút nữa tin là thật, thì hẳn lại cười nói với nàng, đó là giả...

Nhưng mà lúc nàng bắt đầu nghĩ là giả, tối nay hẳn lại đưa ra điều kiện như vậy, nàng không hiểu... Thật sự không hiểu.

Thật thật giả giả, nàng đã phân biệt không rõ ràng lắm rồi cuộc ý tưởng chân chính của Phượng Vân Cẩm hẳn là cái gì.

Liễu gia... Liễu lão cha ở trước mặt mình sùng nữ sùng đến tận xương, còn có Liễu Phong Liệt lạnh lùng ít lời lại khó nén quan tâm, cùng với tiêu đệ Liễu Phong Viêm tuổi trẻ mà thành thạo lại cứng chỉ đầu tử, đủ loại bảo vệ của bọn họ đối mình nàng đều nhìn ở trong mắt. Cho dù nàng không phải là Liễu Hương chân chính, nhưng nàng tự nhận mình không phải là người lãnh tâm lãnh phế. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Người khác đối tốt với nàng, nàng thật sự làm không được chuyện lạnh lùng khi nhà gặp phải nguy cơ trọng đại thì không đếm xỉa đến, hướng chi... Hiện tại người sau lưng đang nhắm vào toàn bộ Liễu gia, một người cũng đừng mong chạy trốn. Cho dù nàng không sợ, nhưng nàng không thể không suy nghĩ cho Mặc nhi.

Nhưng mà Phượng Vân Cẩm hẳn... Gả cho hẳn??

Đúng vậy, Phượng Vân Cẩm nói ra ra điều kiện đó là để cho nàng gả cho hẳn.

Khi Phượng Vân Cẩm nói ra ba chữ "Gả cho ta", ngay cả lời nói cự tuyệt Tô Nhược Hàm nàng cũng còn không kịp nói, thì Phượng Vân Cẩm lại nói tiếp.

"Nàng mang theo Mặc nhi tự mình sinh sống cho dù có Liễu gia hỗ trợ, nhưng mà sẽ đưa tới bao nhiêu là lời gièm pha. Mà lão nhân gia phụ thân ta sốt ruột ôm tôn tử, vừa vặn hẳn cũng thực thích đưa nhỏ Mặc nhi này, ta cũng rất thích Mặc nhi, cho nên hai người chúng ta li ền cố mà làm thành một đôi đi! Thời gian cân nhắc một ngày cũng đủ chứ? Ta nghĩ nàng cần có thời gian suy xét, nhưng mà tình huống của Liễu gia thì thời gian lại không chờ, hy vọng ngày mai nàng sẽ cho ta một câu trả lời vừa lòng thuyết phục."

Bỏ lại một đoạn lời nói ở trên làm cho nàng kinh ngạc không thôi, sau đó Phượng Vân Cẩm lại thoải mái vỗ vỗ hông chạy lấy người, lại làm cho trong đầu Tô Nhược Hàm nàng hiện tại là bị phi ền não quá r ầy.

Phượng Vân Cẩm hẳn nói cũng có chút quá tùy ý, cái gì gọi là lão nhân gia phụ thân hẳn sốt ruột ôm tôn tử vừa vặn rất thích Mặc nhi, sau đó hẳn cũng rất thích, cho nên muốn mình giả cho hẳn?

Lại nói tiếp ý tứ này ngược lại có chút giống như là, cảm giác vì Mặc nhi cho nên muốn lấy nàng về nhà sao? Hơn nữa... đưa nhỏ Mặc nhi kia, cũng không biết bị tên Phượng Vân Cẩm này ngầm thu mua như thế nào, tuy rằng ngoài miệng của nó vẫn gọi hẳn là quỷ chán ghét, nhưng rõ ràng thấy được đã bắt đầu không còn kháng cự hẳn như trước kia rồi.

Còn có một chuyện làm cho nàng có chút khó hiểu, li ền đoán là Phượng Vân Cẩm bởi vì trốn tránh Phượng lão Vương gia bức hôn hẳn, cho nên muốn cưới mình làm báo cáo kết quả công tác là được. Nhưng thành thân ở thời đại này không phải là một chuyện nhỏ, nhất là hẳn biết rõ mình mang theo Mặc nhi sẽ dẫn tới bị người cười chê. Chẳng lẽ hẳn vốn không có nghĩ tới lấy thân phận của hẳn mà thú mình, sẽ thừa nhận hậu quả gì?

Nhưng đối với Liễu gia, nàng thật sự không thể mắt thấy gặp nạn mà vô tâm mặc kệ, hơn nữa nếu giả cho Phượng Vân Cẩm mà có thể giúp Liễu gia, sau đó có thể để cho Mặc nhi an ổn khoái hoạt lớn lên, nàng có thể đáp ứng.

Nhưng mà đi ều kiện tiên quyết chính là, Phượng Vân Cẩm có thể đối đãi yêu thương với Mặc nhi như đưa nhỏ thân sinh, làm cho nó phóng

khoáng vui sinh sống, sẽ không bị lời đ ền đ ải vô căn cứ quấy nhiễu.

Lúc này trắng đêm khó ngủ làm sao chỉ có một mình Tô Nhược Hàm chứ?

Đợi đến khi Phụng Thiên nhìn thấy Phụng Vân Cẩm bị Liễu Hương tống ra ngoài, lúc này nghiễm nhiên cũng đã trôi qua một hai canh giờ lâu như vậy. Hắn chờ sau khi Tô Nhược Hàm vào nhà, nhất thời bị lạnh xanh cả mặt chạy đến bên cạnh thiếu gia nhà mình, lại phát hiện sắc mặt thiếu gia nhà mình có chút đỏ lên, sau đó lại còn kì quái nắm chặt một cái chén Thanh Hoa trong tay. Phụng Thiên thật là có chút kì lạ đánh giá thiếu gia nhà mình, sắc mặt thiếu gia h ồng như vậy... Lại nghĩ tới một màn khi thiếu gia vừa mới tới cửa đã bắt đầu ăn đậu hủ của Tô Nhược Hàm, chẳng lẽ giữa thiếu gia và nàng đã xảy ra cái gì? Hơn nữa cái chén Thanh Hoa trong tay thiếu gia là bảo bối gì hay sao, sao hắn cứ nắm chặt không buông tay? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Phụng Thiên còn chưa mở miệng hỏi, chỉ thấy Phụng Vân Cẩm giống như nổ mạnh hết đà lao đảo thân hình, khi Phụng Thiên vội vã bước lên phía trước đỡ người mới phát hiện. Lúc này vì sao tâm tình thiếu gia nhà mình tốt mà mặt lại bị đỏ ửng, đó căn bản chính là sắc mặt đỏ bừng vì phát sốt thiêu đốt. Hiện tại hắn giúp đỡ thiếu gia nhà mình thì giống như đang đỡ cái lò lửa, hắn vội vàng mở miệng hỏi: "Thiếu gia... Người làm sao vậy?" Trong lòng có chút th ần oán Tô Nhược Hàm, sao thiếu gia nhà mình đi vào trong nhà nàng nói chuyện một lát đi ra li ền xảy ra vấn đề

Phụng Thiên ở bên cạnh thì lo lắng muốn chết, kết quả người hắn lo lắng lúc này lại suy yếu cười cười, cúi đầu nhìn v ề phía trong tay mình, phát hiện cái chén Thanh Hoa đang nâng niu ở trong tay, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lập tức khoe miệng giương lên một chút r ồi thản nhiên cười nói: "Không có việc gì... Chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi, đưa ta v ề Hương Phiêu Trai trước đi." Trong lời nói không khó để nhìn ra hiện tại tâm tình của hắn không tệ.

Phượng Thiên thấy hành vi kỳ quái của thiếu gia nhà mình, đỡ hấn đi tới phương hướng Hương Phiêu Trai, cuối cùng hấn vẫn nhìn không được mà mở miệng hỏi: "Thiếu gia... làm sao người vẫn nắm chặt cái chén không buông, nó có chỗ nào đặc biệt hay sao?"

"Bảo bối!" Khóe miệng giương lên thản nhiên nói.

Vừa nghe thiếu gia nhà mình nói, Phượng Thiên liếc mắt xem thường, có chút tức giận nói thản: "Sao ta lại không nhìn ra nó có chỗ nào là bảo bối? Cái chén như vậy ở trong Hương Phiêu Trai và vương phủ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thậm chí phẩm chất đều tốt đẹp hơn nó."

Phượng Vân Cẩm cười nhẹ không nói, chỉ là hồi tưởng lại khi Tô Nhược Hàm đứng dậy muốn đưa tiền mình, khi mình mở miệng yêu cầu muốn cái chén kia, lúc ấy kinh ngạc trên mặt nàng thêm thản sắc cổ quái giăng đầy khuôn mặt thanh tú của nàng, cái bộ dáng kia làm cho hấn cảm thấy đùa rất là vui.

Hấn có chút chờ mong ngày mai nàng tới gặp mình...

Sáng sớm hôm sau, vừa nghe tiếng gà gáy không lâu, Tô Nhược Hàm một đêm không ngủ liền rời giường thu xếp làm điểm tâm, trong lúc đó nàng còn đóng gói chuẩn bị xong gia vị tài liệu cho tẩu lâu mới khai trương, mãi cho đến khi nàng thu xếp xong hết thấy rồi, mới thấy sắc trời hừng sáng lên.

Giúp Mặc nhi rửa mặt chải đầu xong, Tô Nhược Hàm ôm bé đến nhà ăn ăn sáng, nhìn Mặc nhi cầm một cái chân gà còn lại của đêm hôm qua ở đó chơi đùa với Tiểu Bạch, kết quả bị Tiểu Bạch cướp đoạt đồ ăn rồi cất tiếng cười, bất giác miệng nàng thoáng hiện vẻ tươi cười thản nhiên.

Thật lâu sau nàng mới buông chén trong tay, sờ sờ đầu Mặc nhi nhẹ giọng kêu lên: "Mặc nhi..."

"Dạ, mẫu thân..." Mặc nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hòng hào cười đến ngọt ngào ngằng đầu nhìn nàng.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc nhi, Tô Nhược Hàm cảm thấy vấn đề mình muốn hỏi cũng có chút khó có thể mở miệng. Qua một hồi lâu khi thấy vẻ mặt Mặc nhi mê mang nhìn chăm chăm mình, thế này nàng mới cười nhẹ mở miệng hỏi: "Mặc nhi thích Phượng thúc thúc không?"

Một câu nói... Mặc nhi đang cười đến ngọt ngào thoáng cái liền thu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ trầm tư lão luyện, thật lâu sau đó nó mới ngằng đầu nghiêm trang dùng tiếng nói mềm mại nói: "Dạ... Vốn ban đầu... Mặc nhi không thích bộ dáng hắc nhìn mẫu thân, vừa thấy liền có cảm giác hắc sẽ tranh giành mẫu thân với Mặc nhi. Nhưng mà nha... nhìn trên việc sau đó hắc lại nói muốn dạy con võ công lợi hại sau đó bảo hộ mẫu thân, Mặc nhi có thể đại nhân có đại lượng miễn cưỡng thích hắc..."

Vốn tưởng rằng cho dù Mặc nhi không chán ghét Phượng Vân Cẩm, phỏng chừng cũng chưa nói tới tình độ thích đi? Kết quả Mặc nhi với tính tình trẻ con lại mang theo vẻ ông cụ non, còn nói đại nhân có đại lượng nữa, rõ ràng nó còn là tiểu tử ấy.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Nhưng mà lúc Tô Nhược Hàm bị lời nói đùa của Mặc nhi mà vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại càng thêm cảm khái. Thăng nhãi Phượng Vân Cẩm này thật sự là giáo hoạt như hồ ly, ở trong bất tri bất giác, hắc nghiêm nhiên đã thu mua xong con trai bảo bối Mặc nhi của mình.

Nhưng mà có lời nói mới rồi của Mặc nhi, trong lòng nàng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần Mặc nhi không chán ghét Phượng Vân Cẩm, mà Phượng Vân Cẩm cũng có thể đủ thật tình yêu thương Mặc nhi, cho dù gả cho hắc thì có làm sao?

Suy tư một lát nàng ngằng đầu thấy Mặc nhi đang nghi hoặc nhìn chăm chăm mình, nàng lập tức cười nhẹ một cái, đưa tay nhẹ nhàng điểm điểm chóp mũi trắng nõn của bé chề cười nói: "Rõ ràng chính là tiểu tử, còn nói

mình là đại nhân (người lớn), ha ha! Ở trước mặt mẫu thân, Mặc nhi vĩnh viễn đâu là tiểu tử."

Mặc nhi bị động tác nàng điểm nhẹ chóp mũi của mình làm cho sững sốt một chút, sau khi phục hồi tinh thần lại thấy mẫu thân đang cười, bé cũng mỉm cười ngọt ngào lên theo. Đột nhiên bổ nhào vào trong lòng nàng cất giọng mềm mại nói: "Mẫu thân, Mặc nhi thích nhất thích nhất là mẫu thân nha ~"

Ôm thân thể mềm mại của Mặc nhi, nhìn miệng cười ngây thơ trên mặt bé, nàng cảm thấy tâm của mình cũng đã hòa tan rồi.

Khi Tô Nhược Hàm để Mặc nhi và Tiểu Bạch ở lại giữ nhà, thời điểm nàng mang theo đồ đi đến Hương Phiêu Trai, tên Phụng Vân Cẩm kia nghiễm nhiên đã là vẻ mặt mang tươi cười ngẩng ở chỗ kia đợi nàng hơn nửa ngày. Thấy nàng đã đến, Phụng Vân Cẩm cười cười mở miệng hỏi: "Nàng đã đến rồi... nghĩ xong câu trả lời chưa?"

Tô Nhược Hàm quăng một bao gia vị thật to chuẩn bị cho tửu lâu mới khai trương sử dụng lên trên bàn, sau đó mới ngẩng ở đối diện Phụng Vân Cẩm mở miệng nói: "Điều kiện của người ta có thể đáp ứng, nhưng mà điều kiện tiên quyết là người phải giải quyết cho xong những phiền toái do cái thân phận hiển hách của người mang đến, sẽ không để cho Mặc nhi bị lời bịa đặt của người khác công kích, người phải biết rất rõ ràng, nguyên nhân ta đáp ứng người là vì cái gì..."

Hết chương 71 .

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bạc Đầu Không Rời

"Ta muốn gả cho Phượng Vân Cẩm!"

Ở Lâm Lan thành, trong một ngôi nhà Liễu gia mới mua ở thành tây, lúc này hai giọng nói khiếp sợ nhất tề cùng phát ra:

"Cái gì? Hương nhi con phải gả cho Phượng Vân Cẩm ha?"

"Nhị tỷ, người điên rồi hả? Người đang nói giỡn với chúng ta có đúng hay không, mới hai ngày trước người còn nói không có quan hệ với hắn mà, sao hôm nay..." Liễu Phong Viêm gấp đến độ kêu gào.

Nhìn vẻ mặt Tô Nhược Hàm trước mắt bình tĩnh nói ra lời nói không thể tưởng tượng này, trông mắt hai người Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đầu tròng muốn lòi ra, lập tức đứng lên vội vàng nhìn chăm chăm nàng.

Mà ở đây người tỉnh táo nhất, chỉ sợ cũng chỉ có Liễu Phong Liệt đang nghiêng người ngồi ở đối diện Tô Nhược Hàm. Sau khi hắn nghe lời của nàng nói thì nhẹ nhúm mày, nhìn lướt qua bên kia Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đã gấp đến độ đứng lên, chỉ trăn mặc đặt chén trà hơi hơi nghiêng mà nước bị tràn ra ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tô Nhược Hàm.

"Ta không phải nói giỡn!" Tô Nhược Hàm chịu đựng ánh mắt thẩm tra của ba nam nhân Liễu gia ở trong phòng. Dù là nàng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy da đầu có chút run lên, nhất là ánh mắt của Liễu gia đại ca. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Đó hoàn toàn chính là một loại ánh mắt sắc bén như đao, giống như muốn bóc từng tầng da đầu của nàng ra, nhìn xem trong đầu nàng đang suy nghĩ đến cái gì vậy.

"Nhưng mà... Hương nhi à, con, con nói thật với phụ thân, vì sao đột nhiên con phải gả cho Phượng Vân Cẩm? Lúc trước con không có nói như thế này cho phụ thân nha." Liễu lão cha gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cũng đã đi qua chụp tay nàng hỏi.

Nhìn Liễu lão cha trước mắt mặc dù đã tuổi già trung niên nhưng khuôn mặt anh tuấn khó tả, nàng sâu kín thở dài một hơi ở trong lòng, nhưng trên mặt lại chỉ cười nhạt nói: "Đó là lúc trước ta không biết hắc đối tốt với ta, hiện tại đã biết, cho nên ta muốn gả cho hắc."

"Này, đây không phải coi hắc có tốt với tỷ hay không mà cân nhắc có được không? Nhị tỷ, tỷ nói một câu tỷ muốn gả cho hắc, vậy tỷ có nghĩ tới Mặc nhi thì phải làm sao bây giờ hay không? Hiện tại tỷ không còn là tỷ của năm năm trước có được không? Lúc trước tỷ một câu phải gả cho Mạc Tử Khanh. Đúng vậy, là phụ thân thương tỷ, cho nên sau khi biết tỷ làm ra chuyện kia, phụ thân không tiếc lợi dụng ân tình đến làm điều kiện với Mạc Tử Khanh để cho hắc cưới tỷ. Nhưng mà tỷ quên năm năm đó tỷ trôi qua như thế nào hay sao?" Liễu Phong Viêm tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hận không thể lại đây bắt nàng dùng sức lay nàng xem có thể làm cho nàng tỉnh táo hay không.

Làm ra chuyện kia...

Khi nghe mấy chữ như thế, trong phòng Liễu lão cha và Liễu Phong Liệt nhẹ nhúm một cái.

Tô Nhược Hàm nghe xong lời nói tức giận ngập trời của Liễu tiểu đệ, môi khẽ giật còn chưa mở miệng, Liễu tiểu đệ vừa nói xong lại tức giận không thôi mở miệng nói: "Huống chi, hiện tại tỷ không phải chỉ có một người, không phải một câu tỷ phải gả cho Phượng Vân Cẩm thì mọi chuyện sẽ đơn giản như vậy, hiện tại tỷ còn mang theo Mặc nhi!

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Đúng vậy, cho dù Phượng Vân Cẩm hắc thích nhị tỷ, nhưng mà tỷ có thể cam đoan hắc sẽ thích Mặc nhi sao? Dù sao Mặc nhi cũng không phải thân sinh cốt nhục của hắc, huống chi Phượng Vân Cẩm hắc có cái thân phận gì? Đó là người trong hoàng thất Phượng Lan quốc, cho dù hắc chỉ treo một cái phong hào Tiêu Dao

tiểu vương gia nhàn tản, nhưng mà cũng không che giấu được chuyện hẳn thực sự là người trong hoàng thất. Sao hoàng thất Phụng Lan quốc lại đồng ý cho các người ở cùng một chỗ?"

"Phong Viêm..." Tô Nhược Hàm bất đắc dĩ mở miệng, nhưng thực hiện nhiên nàng chưa có phần mở miệng nói chuyện.

Lúc này Liễu lão cha cũng là nước mắt ào ào nắm lấy tay nàng, vẻ mặt thương tâm không thôi mở miệng nói: "Hương nhi... tiểu đệ của con nói đúng, con nên vì Mặc nhi mà ngẫm lại. Nếu không con đổi lại thích một người khác đi, mặc kệ là mỹ thư sinh bậc nhất của Thương Lan quốc chúng ta cũng được, hoặc là kiếm khách đẹp trai nhất giang hồ cũng tốt, chỉ cần con xem vừa mắt, cha sẽ đi kêu bọn hắn tới cưới con. Cho dù không đáp ứng, phụ thân cũng cứng rắn tới bọn họ đến cho con. Cái tên Phụng Vân Cẩm kia thực sự không thích hợp với con, con xem hẳn có một đôi mắt hoa đào, cả ngày cười giống như holly, là điển hình của công tử phóng đảng, không biết bên người hẳn có bao nhiêu nữ nhân, trong phủ có bao nhiêu thê thiếp đâu, hu hu..."

"Cạc cạc cạc cạc..." một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Tô Nhược Hàm, nhất thời nàng có chút đau đầu không thôi.

Nếu trong phủ Phụng Vân Cẩm có thê thiếp gì đó, chỉ sợ Phụng lão Vương gia cũng sẽ không bức bách hẳn thành thân như vậy.

Tô Nhược Hàm đầu đầy hắc tuyến nhìn Liễu lão cha khóc một phen nước mắt nước mũi, thuận tiện kéo cổ tay áo của nàng lên lau nước mắt trên mặt, nàng có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương.

Chỉ là nàng không muốn làm cho ba người phụ tử Liễu gia biết mình vì giúp Liễu gia cho nên mới giả cho Phụng Vân Cẩm, cũng không dự đoán được nàng chỉ nói như vậy, ba người bọn họ đầu phản đối mình giả cho hẳn. Nếu nói ra giao dịch giữa nàng và Phụng Vân Cẩm, chẳng phải là Liễu lão cha sẽ khóc tới ngất đi sao?

Suy nghĩ một chút thái độ của nàng đành phải kiên quyết mở miệng nói: "Có phải giải quyết hết những vấn đề trong miệng các người, thì ta có thể

gả được cho Phụng Vân Cẩm hay không?"

Nói ra một câu, không khí phòng trong lại trì trệ, Liễu lão cha cũng ngưng khóc, nhưng mà lại là một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Ba người phụ tử Liễu gia cũng không lại nói chuyện, chỉ là trằm mặc nhìn nàng.

Thật lâu sau đó, lâu đến mức chóp mũi của Tô Nhược Hàm bắt đầu tỉnh tởm ồ ồ, đột nhiên Liễu Phong Liệt thản nhiên mở miệng: "Người có biết mình đang nói cái gì không?"

Nàng ng ời đó cơ thể có chút khấn trương, tay đang c ần chén trà âm thầm run lên, nhưng vẫn ng ằng đầu đón nhận ánh mắt phảng phất có thể xuyên thủng hết thảy của Liễu Phong Liệt, hơi hơi gật gật đầu cười nhẹ nói: "Đại ca, ta biết ta đang nói cái gì."

Nghe xong lời của nàng, trong mắt Liễu Phong Liệt hiện lên vẻ ưu tư, con người thản nhiên quét qua khóe miệng co quắp của nàng r ồi cười nhẹ một cái, trằm mặc r ữ xuống con người khép hờ bình tĩnh mở miệng nói: "Được, nếu như bản thân muội đã quyết định, chúng ta đây cũng không thể ngăn cản muội cái gì, ta chỉ muốn biết... Muội là thật tâm muốn gả cho Phụng Vân Cẩm sao? Hay là có nguyên nhân nào khác?"
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Khi nói tới câu sau cùng thì hấn ng ằng đầu, trong con người mang theo hoài nghi giống như nghiên cứu kỹ mà nhìn nàng.

Trái tim của Tô Nhược Hàm run rẩy một cái không thể nhận ra, hơi cụp mí mắt xuống, chẳng lẽ hấn đã biết? Nhưng mà nghĩ lại, bọn họ cũng chưa nói qua chuyện của Liễu gia cùng với mình, mà nàng cũng không có mở miệng hỏi qua. Bọn họ chỉ biết căn bản là nàng không biết hiện tại Liễu gia phát sinh phi ền toái, hấn là không biết mới phải.

Mạnh mẽ tự áp chế chột dạ dưới đáy lòng, nàng ng ằng đầu vô cùng nghiêm túc mở miệng: "Nếu muốn nói nguyên nhân thật sự, vậy hấn rất tốt với ta có tính không là một nguyên nhân không? Ta đột nhiên cảm thấy, có lẽ đối với một nữ nhân mà nói, cũng không phải nên gả cho người mình

yêu nhất, mà là giả cho một người yêu thương con người của chính mình, đạo lý này ta dùng năm năm thời gian để nghiệm chứng." Nàng thừa nhận khi nói những lời sau này, có chút bị vây ở trong tính kế gọi lên oán hận của bọn họ đối với Mạc Tử Khanh. Sau đó để cho bọn họ nghĩ đến năm năm vắng vẻ của Mạc Tử Khanh đối với Liễu Hương, sau đó lại nói cho bọn họ biết, nàng cũng không như bọn họ nghĩ là yêu Phượng Vân Cẩm điên cuồng giống như yêu Mạc Tử Khanh lúc trước.

"Được, ta đã biết, mặc kệ nói như thế nào, hy vọng lựa chọn của muội là đúng." Thật lâu sau Liễu Phong Liệt mới thở dài một hơi mở miệng.

Liễu Phong Viêm thấy đại ca lại thỏa hiệp như vậy, mà lão cha giống như một bộ dáng chứa nước mắt không biết nói cái gì mới tốt, thì hắn có chút nóng nảy. Đối với chuyện năm năm trước nhị tỷ ân ỹ phải giả cho Mạc Tử Khanh trí nhớ của hắn còn khắc lại quá sâu. Từ sau đó mọi chuyện chậm rãi chuyển dời, nhị tỷ trở nên càng ngày càng điên cuồng càng ngày càng làm cho hắn không thích. Thật vất vả sau năm năm nhị tỷ và Mạc Tử Khanh mới tách ra, sau khi nàng bị mất trí nhớ thì hoàn toàn mất đi cảm giác đối với Mạc Tử Khanh. Bây giờ lại đột nhiên lò ra một tên Phượng Vân Cẩm, hiện tại lại nháo phải giả cho Phượng Vân Cẩm, hắn không dám tưởng tượng sau một lần năm năm nữa thì nhị tỷ mình yêu thích trước mắt này sẽ biến thành cái dạng gì.

Nhất là Mặc nhi đáng yêu, hu hu hu... Hắn lo lắng, Liễu Phong Viêm cảm thấy hiện tại mình cũng muốn khóc giống như lão cha, nhị tỷ có thể không lập gia đình được hay không vậy...

Mặc kệ thế nào, cuối cùng ba người phụ tử Liễu gia cũng trăn mặc thỏa hiệp, nhưng mà cho dù ba người tạm thời thỏa hiệp, kỳ thật lại còn đang suy nghĩ, thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này có thể bởi vì hoàng thất Phượng Lan quốc bên kia gây áp lực này kia hay không, cho nên sẽ không cưới Tô Nhược Hàm nhỉ? Mặc dù phụ tử Liễu gia là phi thường mong mỏi, nhưng cuối cùng bọn họ lại vẫn bị thất vọng rồi. Dân*đan*le*quy*don ChieuNinh Không biết Phượng Vân Cẩm dùng biện pháp gì, dù sao hoàng thất Phượng Lan quốc bên kia bảo trì trăn mặc. Mà tin tức hắn thân là Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc muốn cưới nữ nhi của nhà giàu

bạc nhất Thương Lan quốc vẫn truyền đi ra ngoài. Hơn nữa cũng không biết là hiệu ứng của người có tiếng tăm hay là có người cố tình chi phối, dù sao tin tức lan ra rất nhanh. Rất nhiều dân chúng của hai quốc gia khi nhàn hạ lại thảo luận lễ thành thân có chút ngoài ý muốn này không thôi.

Nữ nhi của nhà giàu bạc nhất Thương Lan quốc, có lẽ dân chúng Phụng Lan quốc không quá hiểu biết, nhưng mà dân chúng Thương Lan quốc thì lại vô cùng rõ ràng. Vào năm năm trước tròng diện long trọng khi Liễu Hương nữ nhi của Liễu gia nhà giàu bạc nhất Thương Lan quốc xuất giá không thể không nói là không chấn động, chưa từng nghĩ tới cách năm năm sau Liễu gia lại muốn gả nữ nhi lần nữa.

Rất nhiều người đều suy nghĩ, lần này giá rớt cuộc nữ nhi Liễu gia xuất là ai, có phải có sắc đẹp như thiên tiên, hoặc là có tài nghệ càn kỳ thư họa hay không đây? Khi mọi người đang thảo luận, người biết chuyện lại đột nhiên xuất hiện nói ra, nói rằng Liễu gia căn bản chỉ có một nữ nhi, đó là nhị nữ nhi Liễu Hương, vào năm năm trước vốn nàng gả vào Mạc gia thân bí khó lường ở Lâm Dương thành Thương Lan quốc.

Vì sao Liễu gia chỉ có một nữ nhi, một nữ nhi đã gả cho người ta vào năm năm trước, năm năm sau lại có một nữ nhi xuất giá hả?

Nhưng mà vẫn không ngăn được mọi người đào bới, rất nhanh thì đã biết được, Tiêu Dao tiểu vương gia muốn kết hôn nữ nhi Liễu gia Phụng Dương thành đó là nhị tiểu thư Liễu Hương Liễu gia năm năm trước đã xuất giá...

Tin tức thế này không thể không nói là không oanh động, mọi người quả thực cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thế đạo này không phải là không có nữ tử tái giá xuất giá lần hai, nhưng mà đó cũng là người có trượng phu đã chết, hoặc là cùng cách gì đó đi? Sao bọn họ lại nghe nói là hình như Liễu Hương là bị nhà chồng hưu bỏ đây?

Hơn nữa nàng tái giá lại gả cho người có thân phận cũng thực sự quá hiển hách đi. Nhi tử độc nhất của nhà giàu nhất Phụng Lan quốc, thuận

tiện lại còn là Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc. Hắn là một nam nhân tập hợp một thân vừa thân phận địa vị ti tiện tài dung mạo như vậy, vì sao sẽ cưới Liễu Hương như vậy... Ấc, tuy rằng nàng là nữ nhi của nhà giàu nhất nước cũng coi như vang dội, nhưng mà thủy chung nàng là người bị chôn ruồng bỏ, lại còn mang theo một đứa con trai nữa.

Nhưng cho dù là đê tài gây ra một trận sóng to gió lớn như vậy, khi Phượng Vân Cẩm đột nhiên ở trong hoàng thất Phượng Lan quốc cầ được một đạo thánh chỉ tứ phong, nghiễm nhiên chuyện đã được đẩy lên tới đỉnh điểm. Chỉ vì đên đài có nói việc Phượng Vân Cẩm cưới Liễu Hương vốn bị hoàng thất cực kì phản đối, thậm chí là hạ một đạo thánh chỉ muốn hắn chọn lựa thiên kim quan gia ở Phượng Lan quốc này làm phi, dẫn tới tâm hồn của rất nhiều nữ tử danh môn khuê tú ở Phượng Lan quốc ngậm chờ đợi. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Cũng không ngờ hắn một mực cự tuyệt không tiếp chỉ, còn bỏ xuống một câu, kiếp này chỉ thú một mình nàng làm thê tử, nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Cuối cùng chuyện xử lý như thế nào, người bên ngoài không thể nào biết được, dù sao chỉ biết là sau này lại không thấy tung tích thánh chỉ đó, mà hoàng thất Phượng Lan quốc cũng trăn mặc.

Mọi người nhìn thấy kết quả thế này, cũng không có ai lại thảo luận linh tinh Liễu Hương không xứng với Phượng Vân Cẩm nữa, càng không có lời nói thương tổn tới Mặc nhi. Nếu có chính là nữ tử thiên hạ khâm phục ao ước và ghen tị, một nữ nhân gặp được nam nhân thế này, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Khi những lời đên đài đó rơi vào trong tai người Liễu gia, nhất là bên trong lỗ tai Liễu gia tiểu đệ Liễu Phong Viêm, hắn quả thực âm thầm cắn răng lại thêm dậm chân, vì sao hoàng thất Phượng Lan quốc này lại không chịu kiên trì thêm chút nữa chứ? Tại sao để cho con họ ly gian trá Phượng Vân Cẩm chỉ nói mấy câu thì bị dọn sạch rồi, hay là nói thẳng nhai Phượng Vân Cẩm này còn ngậm làm cái gì hay sao?

Tô Nhượng Hàm nghe được mọi người bàn tán cái câu nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau, nàng ôm Mặc nhi thản nhiên nở nụ cười.

Cái người Phượng Vân Cẩm này tính toán tỉ mỉ, chỉ sợ hết thấy mọi thứ này đều ở trong kế hoạch của của hắn đi? Dùng một câu khắc sâu vào xúc động lòng người như vậy, làm cho mọi người biết hắn rất để ý mình, để ý mình đương nhiên sẽ để ý đến con trai mình, tự nhiên vì vậy mà sẽ không có ai lại dám nói chuyện vô căn cứ với mẫu tử nàng và Mặc nhi rồi.

Nàng đoán đúng hơn phân nửa, nhưng vẫn chưa đúng hoàn toàn, lúc này Tô Nhượng Hàm cũng không biết, một câu kia của Phượng Vân Cẩm là hắn phát ra từ nội tâm. Nói cho người trong thiên hạ nghe đồng thời, kỳ thật nhất là muốn để cho nàng biết. Nhưng mà Phượng Vân Cẩm xét thấy ở trong cảm nhận của Tô Nhượng Hàm đã hóa thân thành con cừu tiểu vương gia, một câu kia của hắn tạm thời sẽ không được nàng cho là thật.

Tin tức vốn nhanh chóng càn quét qua hai quốc gia, ngay cả dân chúng trên đường cũng có thể bắt quái buổi sáng, người có tâm muốn biết thì lại càng muốn dễ dàng. (bắt quái: tám chuyện)

Khi trên lá thư vốn nên ghi lại sinh hoạt hằng ngày cùng với bình yên của mẫu tử Mặc nhi, trực tiếp biến thành chuyện thảo luận nóng bỏng giữa hai quốc gia, không khí trong một căn phòng nào đó của Mặc gia đã đông lạnh đến cực điểm.

Ngón tay thon dài sạch sẽ của Mặc Tử Khanh nắm chặt một tờ giấy mỏng, một lúc sau môi mỏng cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau sao?"

Hàn Lệ đứng ở một bên ngưỡng đầu liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, cuối cùng không có hé răng. Giờ khắc này hắn cảm thấy không khí trong phòng vô cùng áp lực, làm cho hắn cảm thấy có chút không thở nổi. Dien*đan*le*quy*don ChiêuNinh Chủ tử... là đang tức giận cái nữ nhân kia tái giá, hay là đang tức giận tiểu chủ tử sắp phải đi theo gã vào hoàng thất Phượng Lan quốc đây? Nếu đợi cho hai người kia thành thân rồi, vạn nhất tiểu chủ tử bị ghi vào tông tịch (gia phả) hoàng thất Phượng Lan

quốc, chỉ sợ đến lúc đó muốn mang tiểu chủ tử về sẽ rất khó khăn, chỉ vì dính dáng đến hoàng thất...

Nhưng mà nhìn chủ tử nhà mình lúc này lại nhắc tới câu nói kia, Hàn Lệ có chút không chắc mà đoán mò tâm tư của hắn.

Thật lâu sau, cuối cùng nam tử mặc một thân quần áo màu trắng bạc buông tờ giấy mỏng trong tay xuống, thần sắc lạnh lùng ngẩng đầu mở miệng nói: "Chuẩn bị xe!"

P/s: Đoạn cuối chương truyện mình có nhắc tới Hàn Lệ, nhưng trong nguyên tác của tác giả lại ghi là Quỷ Túc. Mà thực ra Quỷ Túc là thuộc hạ của Thanh Nguyên chứ không phải của Mạc Tử Khanh. Vì vậy, mình đã sửa hết Quỷ Túc thành Hàn Lệ trong chương truyện này cho phù hợp. Cho nên nếu có bạn nào đã đọc cv mà thấy khác ở chỗ này là vì lý do này nhé!

Hết chương 72.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tự Đưa Tới Cửa

Editor: ChieuNinh

Chuyện tửu lâu mới khai trương, nàng đã sớm giao cho Phượng Vân Cẩm đi để ý, cũng đưa qua vật phẩm cần cho tửu lâu. Bởi vì thành linh xảy ra chuyện hôn sự, hiện tại tửu lâu mới cũng để Phúc bá đi qua chủ trì đại cục, mà Phượng Vân Cẩm chính là sau khi tới cửa lừa gạt nàng một câu ở nhà chờ, thì người cũng không có xuất hiện.

Mấy ngày gần đây Tô Nhược Hàm vẫn im lặng ngốc ở nhà, bởi vì nàng mỗi ngày làm bạn cùng học bài nên Mặc nhi lại tiến bộ không ít, nhưng cũng bởi vì ngốc ở nhà, nàng mới biết được chuyện tốt hai đứa Mặc nhi và Tiểu Bạch này làm.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đang nhăn nhó giống như cái bánh bao đứng trung bình tấn ở trong sân.

Mà Tô Nhược Hàm phía đối diện với bé thì lại ngồi trên cái ghế nhỏ ở chỗ kia, trước mặt của nàng còn bày ra vẻ một cái giá đỡ bằng gỗ, trên mặt trải ra một tờ giấy, lúc này nhìn thấy mẫu thân nhà mình đang cầm một cục than củi rất nhanh họa đến họa đi ở trên đó. Mặc nhi xoay chuyển tròn mắt, lặng lẽ nâng lên cằm, ánh mắt lặng lẽ nhìn lên trên tờ giấy trắng, kết quả vừa vừa động chợt nghe Tô Nhược Hàm ở đối diện đâu cũng không nâng một cái nhẹ nhàng nói: "Mặc nhi đừng nhúc nhích nha... Đừng tưởng rằng mẫu thân không phát hiện, lại động đây thì buổi tối đâu sư tử kho tàu mẫu thân liền cho Tiểu Bạch ăn hết, con xem biểu hiện của Tiểu Bạch đâu hơn con." Nàng vừa nói, động tác xuống tay lại chưa từng ngừng lại.

Mặc nhi nghe xong mẫu thân nhà mình nói, lúc này ủy khuất mím cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cực vì u oán nhìn lại bên phải của mình. Chỉ thấy tên Tiểu Bạch kia lúc này ng ẩ ở đó giờ hai chân trước đứng lên như vậy. Bu ồm bực không thôi nhất là, trên cái đầu lông xù của Tiểu Bạch còn đang đội một cái mâm đựng đầy trái cây. Thấy Mặc nhi nhìn sang, cái đầu lông xù của Tiểu Bạch lặng lẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, trong cặp mắt xanh lam dựng thẳng là bộ dáng đầy đáng thương h ề h ề.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn mẫu thân cúi đầu ng ẩ ở đối diện một cái, Mặc nhi quay đầu mím cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói m ền mại đáng thương h ề h ề mở miệng nói: "Mẫu thân... Mặc nhi sai r ồi..." Phối hợp với tiếng Mặc nhi nhận sai, lúc này Tiểu Bạch ở bên cạnh cũng ngao ô hai tiếng, đầu đội mâm đựng trái cây cũng không dám có một cử động nhỏ nào.

Mặc nhi lại vội vàng thêm một câu nữa: "Mẫu thân... Tiểu Bạch nói nó cũng biết sai r ồi."

Vốn đang nhanh chóng phác họa hình dáng của Mặc nhi và Tiểu Bạch ở trên tờ giấy trắng, Tô Nhược Hàm nghe được một người một sói Mặc nhi và Tiểu Bạch ở đối diện đang hát xướng đàm phán, đột nhiên tay nàng run lên một cái. Diendanlequydon~ChieuNinh Vừa bực mình vừa bu ồm cười ngẩng đầu nhìn hai vị ở đối diện này, nàng dùng sức ho khan, áp chế ý cười trên khóe miệng, vẫn cứ làm ra vẻ mặt nghiêm túc không thôi hỏi: "Thật sự biết sai r ồi? Vậy con nói một chút xem sai ở chỗ nào?"

Mặc nhi bĩu môi, sai ở nơi nào hả?

Trùng mắt liếc nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh một cái, thấy móng vuốt tên Tiểu Bạch kia hung hăng dùng sức di chuyển vài cái, đột nhiên trong mắt hiện lên vẻ hiểu rõ, nhất thời bắt đầu nhỏ giọng l ầu b ầu nói: "Mặc nhi không nên vụng trộm chạy đi ra ngoài với Tiểu Bạch, không nên đi đào h ầm với Tiểu Bạch, còn không nên đào h ầm mà không lấp hố làm cho ngoại công rớt xuống trong hố, không nên..."

Tô Nhược Hàm vốn đang nghiêm trang nghe Mặc nhi phụng phịu nói nhỏ, vào lúc Mặc nhi nói câu đào h ầm mà không lấp hố nhin không được mà phá vỡ. Nàng tức giận buông than củi trong tay đi qua nhẹ nhàng nhéo

nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nói: "Mẫu thân không phải đang tức giận mấy thứ này, tức giận là con và Tiểu Bạch đi ra ngoài cũng không nói với mẫu thân, mẫu thân tìm khắp nơi không thấy con nên rất lo lắng." Nhất là mấy ngày gần đây, nàng cảm thấy ở bên ngoài căn nhà có vài người có cảm giác khả nghi, khi phát hiện không thấy Mặc nhi, nàng sợ tới mức hồn cũng muốn mất đi.

Mặc nhi vốn đang chu miệng, khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt nàng, nó nhu thuận chui đầu cứng cứng ở trong lòng nàng, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, về sau Mặc nhi sẽ không lại cho người lo lắng nữa."

Ngày đại hôn của Tô Nhược Hàm nàng và Phượng Vân Cẩm đã ước định vào ngày mừng ba tháng ba. Mà sau cái ngày nàng đi Hương Phiêu Trai nói chuyện giao dịch với Phượng Vân Cẩm, nàng cũng không có gặp lại Phượng Vân Cẩm. Mà mấy ngày nay nàng chỉ gặp qua Phượng Thiên hai lần, một lần đó là hắn đến nói cho nàng chuyện của Liễu gia là gia thiếu nhà hắn đã bắt tay vào an bài xong, thậm chí là thiết kế toàn diện tình hình tốt lắm, chỉ còn chờ người sau lưng vào rọ thôi.

Còn có một lần đó là ngày hôm qua, Phượng Thiên tới nói cho Tô Nhược Hàm thời gian thành thân, còn có sinh lễ... Diendanlequydon~ChieuNinh Sinh lễ trong từng chiếc xe ngựa chuyên chở đến làm cho tầm mắt của tất cả mọi người trong Lâm Lan thành đều tụ tập ở trước hai tòa nhà thành tây. Lúc ấy Tô Nhược Hàm yêu cầu đưa sinh lễ đến trong nhà chỗ mấy người Liễu lão cha, nói như thế nào thì thân phận thân thể của nàng cũng là nữ nhi Liễu gia, sinh lễ nên đưa đến bên kia.

Cũng chính là như thế này, người trong Lâm Lan thành mới biết được, hiện tại toàn bộ người Liễu gia lại đều đang ở tại Lâm Lan thành, nhất là Liễu Hương sắp phải gả cho Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Vân Cẩm Phượng Lan quốc cũng ở Lâm Lan thành. Tất cả mọi người có chút tò mò, lại càng trông ngóng mong chờ, cũng muốn biết đến tột cùng Liễu Hương lớn lên là bộ dáng gì?

Cũng may sinh lễ là đưa đi tới chỗ mấy người Liễu lão cha ở cách vách, cho nên tiêu điểm của tầm mắt mọi người đều quay chung quanh ở trên tòa

nhà kia, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới Tô Trạch bên cạnh này chính là địa phương Tô Nhược Hàm cư ngụ. Nhưng cho dù là như thế, căn nhà bên cạnh vẫn có nhiều thêm không ít người xa lạ, làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm có chút bất an, chỉ vì Mặc nhi... trừ bỏ Mặc nhi là con trai của nàng ra, nó vẫn là đứa nhỏ của Mặc Tử Khanh.

Từ sau lần đó, Mặc Tử Khanh cũng không có lại xuất hiện lần nào nữa, cũng không nói rốt cuộc hắn có mang Mặc nhi đi theo hay là không mang đi. Cũng chính bởi vì như vậy, Tô Nhược Hàm mới sợ hãi, sợ Mặc Tử Khanh đột nhiên xuất hiện tranh đoạt Mặc nhi với mình. Cho dù biết nàng như vậy thì rất ích kỷ, ít nhất Mặc Tử Khanh vẫn là phụ thân thân sinh của Mặc nhi. Mà tuy rằng nàng yêu thương Mặc nhi còn hơn đứa nhỏ thân sinh, nhưng linh hồn của nàng thủy chung cũng không phải là Liễu Hương sinh dục Mặc nhi, nàng tranh đoạt Mặc nhi như vậy, đồng thời trong lòng còn có thêm một ít áy náy.

Nếu Mặc nhi biết mình cũng không phải mẫu thân thật sự của nó, nó còn có thể lựa chọn đi theo mình, mà không phải đi theo Mặc Tử Khanh không?

Bởi vì những nguyên nhân này, cho nên đã nhiều ngày nay chỉ cần hơi có chút gió thổi cỏ lay, Tô Nhược Hàm đều cảm thấy run sợ trong lòng. Sợ Mặc Tử Khanh phái người đến bắt Mặc nhi đi mất, cho nên Mặc nhi và Tiểu Bạch lén chuồn đi chơi, dưới tình huống nàng tìm không thấy người thiếu chút nữa thì đã phát điên. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Cũng may cuối cùng vẫn là Tiểu Bạch nghe được tiếng gọi của nàng, thế này mới mang theo Mặc nhi trở về, cho nên nàng mới có ý trừng phạt Mặc nhi và Tiểu Bạch ở đây.

Mặc nhi dính ở trong lòng Tô Nhược Hàm một hồi lâu sau, nó mới kinh ngạc không thôi hỏi: "Mẫu thân, vừa rồi người đang vẽ cái gì nha?"

Tô Nhược Hàm nhìn bộ dáng tò mò của nó, nàng cười cười nói: "Tự con đi nhìn..." Nói xong thuận tay lấy cái mâm đựng trái cây trên đầu Tiểu Bạch vẫn bắt nó đội để giải phóng nó, nàng thuận tiện răn đe một câu: "Tiểu

Bạch, lần sau lại mang Mặc nhi chạy loạn nữa, có lẽ ta sẽ nghe theo Phong Viêm, cho người giảm béo."

Lúc này Tiểu Bạch mệt đến quỳ rạp trên mặt đất le lười, nghe được chủ nhân cảnh cáo mình, trực tiếp lấy hai chân trước ôm đầu mình quỳ rạp trên mặt đất, làm ra một bộ dáng đáng thương nhận sai, chọc cho Tô Nhược Hàm ở một bên cười lắc đầu.

Mặc nhi nhìn trên giấy Tuyên Thành màu trắng, trên đó có một nam đang đáng yêu ủy khuất bĩu môi, một đôi mắt to đen nhánh lại trí tuệ không thôi lặng lẽ đánh giá nơi nào đó. Ở bên cạnh tiểu nam hài nhi còn có một Ngân Lang đầu đội mâm đựng trái cây, hai chân trước ôm lấy nhau ngẩng ở đó. Thân sắc đáng thương hề hề trên mặt Ngân Lang cũng được miêu tả ở trong đó. Nhất thời kinh hãi không thôi ngẩng đầu nhìn sang Tô Nhược Hàm kêu lên: "Mẫu thân... Đây là Mặc nhi sao? Đây là Mặc nhi và Tiểu Bạch đúng không?"

Khi Tô Nhược Hàm nhìn thấy Mặc nhi đang cằn kìa bức họa ở đó hưng phấn chạy tới chạy lui, mà Tiểu Bạch cũng đi theo bên cạnh chạy tới chạy lui thì nàng cười nhẹ lắc đầu. Trực tiếp bỏ lại một câu đề cho bọn nó tự chơi đùa, nàng đi trước chuẩn bị cơm chiều, liền đi tới phương hướng phòng bếp.

Nhưng mà khi Tô Nhược Hàm đang ở trong phòng bếp lấy gạo bỏ vào nồi, bỏ thêm mấy cây củ vào trong lò, nàng đi về phía hậu viện chuẩn bị kiểm mấy cái trứng gà làm món trứng chưng cho Mặc nhi và Tiểu Bạch. Khi nàng vừa đến Mai Lâm hậu viện, đã thấy được một bóng đen trực tiếp đánh úp về phía nàng, chỉ nghe "bịch" một tiếng, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Tô Nhược Hàm trực tiếp ngã xuống mặt đất. Mà lúc này lại còn có một bóng dáng đang ngã trên người của nàng. Cho dù đối phương mang mặt nạ che mặt, nhưng nhìn đến đôi mắt phượng câu hồn đến cực điểm trước mắt, nàng vẫn là nhận không được kinh sợ kêu lên thành tiếng: "Thanh Nguyên..."

Đúng vậy, người đột nhiên gục ở trên người nàng, sau đó tiêu cự trong mắt phượng mê mang nhìn nàng một cái, rồi nặng nề gục ở trên thân thể

của nàng vẫn không nhúc nhích là Thanh Nguyên.

Tô Nhược Hàm không kịp đi cảm nhận sự đau đớn vì bị ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi đưa tay dùng sức đẩy Thanh Nguyên trên người mình ra. Sau đó xoay người bò lên từ trên mặt đất, quay người xông tới bên cạnh Thanh Nguyên, sau đó hai tay dùng sức tập kích lên cổ của hắn.

Thanh Nguyên đến đây... Hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nghĩ đến cái tên gia hỏa này hạ tử mẫu cổ với mình, lừa mình đến Lâm Lan thành, sau đó hắn còn tuyên bố muốn hủy diệt Liễu gia. Tuy rằng sau này lại không biết vì nguyên nhân gì mà hắn lại ngừng chèn ép Liễu gia, nhưng hắn đột nhiên lại xuất hiện ở trong nhà của mình, tể bào toàn thân Tô Nhược Hàm đều đang kêu gào nguy hiểm, tên gia hỏa này hận mình hận muốn chết, hắn xuất hiện ở trong này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Dùng sức kẹp lên cổ Thanh Nguyên rồi, lúc này Tô Nhược Hàm mới phát hiện, đối phương không chút phản kháng nào, nhìn kỹ thì lại gắt gao nhắm mắt lại, môi trắng như quỷ. Càng cổ quái là, nàng vì kẹp cổ Thanh Nguyên, cả người gục ở trên người hắn, nàng cảm giác trên bụng truyền đến một cảm giác ấm áp ẩm ướt, cúi đầu vừa thấy, nàng liền sức buông tay xoay người đứng lên.

Phía trên kiện áo bằng lông cáo màu trắng nhỏ lại dính vào máu đỏ tươi, mà nàng lại không có bị thương, máu chính là ở trên người Thanh Nguyên...

Đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, Tô Nhược Hàm có chút mất trọng trọng nhìn chằm chằm Thanh Nguyên không biết sống hay chết nằm trên mặt đất, làm sao hắn có thể mang vết thương trên người xuất hiện ở trong nhà mình?

Nhìn Thanh Nguyên nằm trên đất vẫn không nhúc nhích, phát hiện y bào màu đen ở trên người hắn hoàn toàn nhìn không ra tổn hại, nhưng mà lại làm cho trên người mình bị dính vết máu, vậy có lẽ cũng không phải vừa bị người khác thương tổn mới đúng. Vào lúc bị nàng đẩy ra, mặt nạ trên mặt Thanh Nguyên đã sớm rơi xuống dưới, trên khuôn mặt yêu mỹ quá

đáng lúc này lại tái nhợt vô sắc, trên môi cũng đang dần dần biến mất huyết sắc.

Nhú nhú mảy, Tô Nhược Hàm vẫn xoay người đưa tay đến chóp mũi của hắc thẩm dò. Khi phát hiện còn có hơi thở nhàn nhạt, nàng tức giận hừ lạnh một tiếng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Trước kia người này đối với mình như vậy, hiện tại thì ngã quỵ trong tay mình, cứ để cho hắc cử đồ máu đến chết sau đó chôn ở hậu viện này làm phân bón đi, hay là trước cứu sống hắc r ồi trối lại, chậm rãi ngược đãi đây?

Đang lúc nàng chưa có chủ ý, bên kia lại truyền đến tiếng vui đùa ần ỉ, là Mặc nhi mang theo Tiểu Bạch chạy đến hậu viện. Từ xa xa Mặc nhi nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, lập tức dẫn Tiểu Bạch thí diên thí diên chạy tới, hưng phấn không thôi hỏi: "Mẫu thân... Sao người này lại nằm ngủ ở trong viện chúng ta vậy?" Ủa... Người này nhìn thật quen mắt... Không phải lần trước khi phụ thân đến, người này nói chuyện với phụ thân sao?

Vốn Mặc nhi muốn nói, nhưng lại nghĩ đến mẫu thân không thích mình nhắc tới phụ thân, trái lại bé nuốt lời muốn nói trở vào, nhất thời có chút tò mò mở miệng: "Mẫu thân..."

Tô Nhược Hàm đang dẫn đo cân nhắc, lúc này đột nhiên bị tiếng kêu của Mặc nhi mà bừng tỉnh, phát hiện Mặc nhi đã ng ồi xồm trước mặt mình nhìn lên Thanh Nguyên, còn có cái mũi của gia hỏa Tiểu Bạch đã động đập ngửi tới trên bụng tràn ra máu của Thanh Nguyên. Tô Nhược Hàm suy nghĩ một chút quay đầu nói với Mặc nhi: "Mặc nhi... con giúp mẫu thân đi lấy dây thừng lần trước mẫu thân dùng để buộc bó củi đến trong phòng mẫu thân đi."

Mặc nhi không hiểu ra sao, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đợi cho sau khi Mặc nhi rời khỏi, khóe miệng Tô Nhược Hàm mới nở nụ cười cổ quái nhìn chằm chằm Thanh Nguyên trên đất, vậy cũng đừng trách ta, là tự người đưa mình lên cửa. Miệng nàng bất giác tươi cười, làm cho Tiểu Bạch ng ồi xồm ở bên cạnh nàng kêu ngao ô một tiếng, thật là khủng khiếp, chủ nhân tươi cười thật là khủng khiếp.

"Tiểu Bạch... Nhanh chút lại đây kéo hần tới trong phòng cho ta đi, dùng sức kéo cho ta, dù sao giữ lại cái mạng không chết là được rồi." Tô Nhược Hàm kéo một chút thì mệt không chịu được, vội vàng kêu Tiểu Bạch tới hỗ trợ.

Hết chương 73.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Nguyên Nhân Nhắm Vào

Editor: ChieuNinh

Khi Thanh Nguyên lại mở mắt lần nữa, hoang mang nhìn đỉnh đầu trong chốc lát, sau đó lại nhìn quanh bốn phía, sau đó phát hiện cũng không phải hoàn cảnh mình quen thuộc, nhúu nhúu mày, xoay người muốn ng ẩng dậy từ trên giường.

Hắn mới vừa cử động, lúc này mới phát hiện mình lại không có cách nào khác đứng dậy được, chỉ vì hiện tại tứ chi của hắn đều bị dây thừng cột vào trên bốn chân giường, nhất thời trong mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Suy nghĩ bắt đầu trở lại trước khi mình bị mất đi ý thức, hình như hắn tìm đến nữ nhân Liễu Hương. Sau đó khi vừa nhìn thấy nàng, bởi vì miệng vết thương trên người vẫn chưa có xử lý thế nào, hắn mất máu quá nhiều trực tiếp mất đi ý thức.

Nếu trước khi mất đi ý thức người nhìn thấy là nữ nhân kia, vậy không phải nói hiện tại hắn đang ở trong nhà Liễu Hương, mà dây thừng trói mình cũng là cái nữ nhân kia gây nên sao?

Nghĩ đến đây, Thanh Nguyên bất chấp đau đớn trên người của mình, ngưng mi muốn vận khí cắt đứt dây thừng trói buộc mình, lại đột nhiên nghe được một tiếng "Ngao ô" trầm thấp cảnh cáo của động vật. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh giường, thế này mới phát hiện một con Ngân Lang đang quỳ rạp trên mặt đất. Một đôi đồng tử xanh lam nhìn chằm chằm chính mình, bên trong thần sắc hung quang cùng với cảnh cáo không chỗ nào là không phải đang nhắc nhở hắn, nếu hắn dám lộn xộn một cái, nó tuyệt đối sẽ nhào lên trên giường cắn đứt cổ của Thanh Nguyên hắn.

Thời điểm nhìn thấy Ngân Lang, Thanh Nguyên đã vạn phần khẳng định, người trối mình lại tuyệt đối là Liễu Hương. Bởi vì lần trước lúc đến đây, hắn đã gặp qua con Ngân Lang này ở trong nhà Liễu Hương.

Cũng chính vào lúc này, đột nhiên hắn nghe được ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đẩy cửa đi vào, mà bóng dáng thấp bé khi nhìn thấy Thanh Nguyên mở to hai mắt nhìn bọn họ, nó đột nhiên giòn giã nói: "Mẫu thân... Thúc thúc tỉnh rồi."

Tô Nhược Hàm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thanh Nguyên trên giường một cái, phát hiện lúc này hai mắt hắn tức giận hừng hực trừng mắt nhìn mình, da đầu nàng tê dại một chút. Diendanlequydon~ChieuNinh Nhưng mà tim mắt chống lại dây thừng cột lấy tứ chi của hắn, đột nhiên nàng lại tràn đầy sức mạnh, quay đầu sang Mặc nhi cười cười nhẹ giọng nói: "Mặc nhi... hôm nay công khóa của con còn chưa có làm xong, đi hoàn thành công khóa trước đi, chờ giữa trưa mẫu thân làm đồ ăn ngon cho con."

Vốn Mặc nhi đang không muốn rời đi, vừa nghe có ăn ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào gật đầu thật mạnh, nó vẫy vẫy tay với Tiểu Bạch hưng phấn nói: "Tiểu Bạch... Theo ta làm công khóa đi, mẫu thân nói giữa trưa chuẩn bị thức ăn ngon."

Ngày thường Tiểu Bạch nghe ăn thì vẻ mặt tham ăn, lúc này hơi hơi đứng dậy, con người xanh lam liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, lại liếc mắt nhìn Thanh Nguyên trên giường một cái, cuối cùng "Ngao ô" một tiếng lại nằm úp sấp trở về, một bộ dáng không tính đi ra ngoài với Mặc nhi.

Sau khi Mặc nhi kêu hai tiếng Tiểu Bạch cũng không quan tâm, nó thờ phờ ra cửa phòng, trong lòng âm thầm nói hôm nay gia hỏa Tiểu Bạch kia kì lạ thật, không phải ngày thường nó đều thích chơi đùa với mình sao?

Sau khi Tô Nhược Hàm nhìn thấy Mặc nhi rời khỏi, thế này gương mặt mới lạnh lùng chậm rãi đi đến trước giường, đứng ở đó nhìn xuống Thanh Nguyên bị mình cột lấy tứ chi, chống lại ánh mắt hắn hận không thể giết mình, nàng lạnh lùng chế giễu cười cười: "Đã lâu không thấy... ân hử, người có khỏe không?"

Một câu nói, hơi thở trên tuấn nhan yêu mỹ của Thanh Nguyên lạnh lẽo hơn vài phần, giọng nói nghiêng rãng rãng lợi lạnh lùng nói: "Nữ nhân chết tiết, người lại dám trối ta?" Hơn nữa, bộ dáng hắc như bây giờ, giống như tượng được không?

Đối với dáng vẻ phần nộ của Thanh Nguyên, Tô Nhược Hàm vô tội nhún vai, vẻ mặt khiêu khích mở miệng: "Vì sao ta không thể trối người?"

Thanh Nguyên ở trên giường bực bội dùng sức muốn xoay người ngẩng dậy, mà tứ chi lại bị người trối đành ngoan ngoan ngã trở lại trên giường, nàng mới lạnh lùng nói: "Đầu óc của ta cũng không phải có bệnh, đầu tiên là người bắt ta đi từ nhà Lý Thẩm nhi, sau đó còn hạ tử mẫu cố ở trên người ta, thậm chí còn sử dụng chiêu số hèn hạ với Liễu gia. Ai biết lần này người tới nhà của ta lại muốn làm gì? Hơn nữa... ta không thừa dịp người bị thương lấy mạng người cũng là một loại ân oán đối với người rồi. Dù sao căn cứ vào những chuyện trước kia người làm đối với ta, cho dù ta giết người, đó cũng là người tự tìm."

Thanh Nguyên khinh thường nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Người là nữ nhân ác độc, hiện tại người không có động thủ giết ta, chỉ sợ là muốn tra tấn ta, làm cho ta sống không bằng chết đi?"

Tô Nhược Hàm đưa tay vuốt cằm của mình, nhú mào, cong môi lạnh giọng nói: "Vậy mà người có chút tự mình hiểu lấy hả?"

"Nhưng mà..." Nàng mắt hạnh lạnh lùng, cất bước đi đến trước giường, cúi người lấy tay hung hăng nắm lấy cằm Thanh Nguyên nhìn hắc, lạnh giọng chất vấn nói: "Người đã biết ta sẽ làm như vậy, sao người lại đại độ mình bị thương còn chạy tới nhà ta là nữ nhân ác độc đây?"

Diendanlequydon~ChieuNinh Chẳng lẽ người không nhớ rõ, những lời lần trước ta đã nói với người? Ta không muốn trộn lẫn chuyện trước kia cùng với các người, cũng không quản trước kia có cái gì gọi là khúc mắc, kêu người không cần lại xuất hiện ở trước mặt ta, vì sao người cố tình cứ chưa từ bỏ ý định, thậm chí còn chạy tới ngáng chân Liễu gia hả?"

Thanh Nguyên có chút kích động muốn tránh tay nàng ra, trên mặt nổi lên cảm giác chán ghét, miệng hắc lớn tiếng nổi giận nói: "Buông tay..."

Người nữ nhân ghê tởm này, tiện chân (từ thô tục) người đừng có chạm vào ta. Ta chính là muốn đến giết người, thế nào? Nữ nhân ghê tởm giống như người vậy, lại còn muốn mang theo đứa nhỏ của hắc tái giá, sau đó làm cho danh dự của hắc bị quét sạch, còn không bằng hiện tại ta sẽ giết người."

Tiện chân?

Trong mắt Tô Nhược Hàm thoáng hiện lên vẻ giận dữ, sắc mặt lạnh lùng, đưa tay "bốp" một tiếng, một cái tát tai dùng hết toàn lực liền đánh lên trên mặt Thanh Nguyên, cái đánh trực tiếp kia nháy mắt trên khuôn mặt còn yếu ớt hơn nữ nhân xuất hiện năm dấu tay hồng hồng.

Thanh Nguyên bị đánh sưng sốt một chút, hồi lâu sau phản ứng kịp.

"Người muốn chết, lại dám đánh ta?" Đột nhiên vận khí một cái chặt đứt dây thừng đang trói buộc tứ chi mình, chỉ là hắc còn chưa kịp đứng tới Tô Nhược Hàm, bên kia Tiểu Bạch vốn luôn luôn cảnh giác, lúc này trong mắt cũng hiện ra hung quang. Gầm nhẹ một tiếng liền nhảy lên trên giường, răng nanh ngân bạch lóe sáng lạnh lẽo liền đánh tới cổ của hắc. Khi chỉ còn kém một chút liền cắn lên cái cổ mảnh khảnh, giọng nói của Tô Nhược Hàm vang lên: "Tiểu Bạch, dừng lại!"

Tiểu Bạch há miệng, cái miệng rộng hiem hiem dừng ở trên cổ Thanh Nguyên. Tuy rằng nó dừng động tác cắn xé, nhưng mà lại không có lui ra, ngược lại là miệng vẫn dừng lại ở ngay trên cổ, miệng còn phát ra tiếng gầm gừ "Ngao ô" phẫn nộ. Hiem hiem đối với động tác chủ nhân nhà mình kêu nó dừng lại thì trong lòng bất mãn, vừa rồi nam nhân này muốn động thủ đối với chủ nhân nhà mình, vì sao chủ nhân không cho mình cắn chết hắc đi?

Tô Nhược Hàm nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của Thanh Nguyên, nàng thản nhiên nói: "Trên người hắc còn có mẫu trùng tử mẫu cở, nếu người cắn xuống, vạn nhất dính phải cái gì không sạch sẽ thì không tốt lắm. Hơn nữa thoát nhìn hắc cũng không có mấy lượng thịt, tất cả đều là xương cốt, cho người ăn cũng thương tổn răng nanh, còn không bằng giữa trưa ta làm cho người nhai thêm cái chân giò heo nướng."

Lời nói của nàng, trấn an Tiểu Bạch tức giận, lại làm cho sắc mặt Thanh Nguyên khó coi đến cực điểm, tim của hắn đập rất nhanh, đáy lòng e ngại còn chưa rút đi, hắn lại quên mất, quên mất con Ngân Lang còn đang ở trước giường.

Hơn nữa Ngân Lang này nổi danh hung tàn ở Phượng Lan quốc, vừa rồi nó có thể nghe lời nữ nhân ghê tởm trước mắt này dừng lại cắn xé mình, đó hoàn toàn cũng có thể xem như kỳ tích. Ngay tại vừa rồi khi Ngân Lang nhào lên chuẩn bị cắn vào cổ Thanh Nguyên, khi cảm nhận được hơi nóng thổi ra từ miệng sói, sợ hãi tử vong hoàn toàn bao phủ hắn. Cho dù là hiện tại con Ngân Lang này cũng còn chưa có thói lui, hơi thổi ấm áp làm cho hắn kinh sợ không thôi vẫn còn đang ở phía trên cổ của hắn.

Nhìn thân hình của Thanh Nguyên cương cứng cũng không dám có một cử động nhỏ, sắc mặt thì trắng bệch, Tô Nhược Hàm lạnh lùng mở miệng: "Như thế nào, người cũng sợ chết? Người cũng đã sợ chết, vậy vì sao muốn để cho người khác chết? Ta muốn mang theo Mặc nhi thành thân, đó là chuyện của ta. Nếu Mặc Tử Khanh đã hưu ta, vì sao ta lại không thể xuất giá? Cái gì gọi là ta làm cho danh dự của hắn bị quét rác? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Việc làm của Mặc Tử Khanh hắn, làm sao lại không phải làm cho danh dự của Liễu Hương đi quét rác, thậm chí là lòng tràn đầy tuyệt vọng? Hắn có thể hưu bỏ một nữ nhân, làm cho nàng tuyệt vọng đến đi thắt cổ tự sát. Vì sao ta không thể mang theo Mặc nhi đi xuất giá? Ít nhất người ta muốn gả, tuyệt đối sẽ không lãnh tâm lãnh phế giống như Mặc Tử Khanh hắn đi?"

Sau khi Tô Nhược Hàm nói xong, Thanh Nguyên vốn đang e ngại Tiểu Bạch, hắn tức giận không thôi giận dữ hét: "Liễu Hương... Người không biết xấu hổ!"

Một câu nói ra, trong đồng tử màu lam của Tiểu Bạch hiển thị thần sắc cảnh cáo, miệng lại để sát vào cổ hắn một chút.

Tô Nhược Hàm phát phát tay: "Tiểu Bạch, lui xuống trước đi!"

Hiện tại trên người Thanh Nguyên có trọng thương, mà chính bản thân nàng cũng có chút Taekwondo, cho nên thật ra nàng không sợ hắn có thể

làm gì mình, nhất là thân thể gia hỏa Tiểu Bạch này lại nhanh nhẹn như vậy. Nếu không phải vừa rồi nàng kêu kịp, chỉ sợ nó đã hạ miệng xuống, cái cổ Thanh Nguyên cũng phải bị nó cắn đứt rồi. Đã có nó ở trong phòng, thật đúng là Thanh Nguyên không dám làm gì.

Tiểu Bạch nhìn nàng một cái, lắc lắc cái đuôi, ánh mắt rét căm căm liếc liếc mắt nhìn Thanh Nguyên một cái, thế này mới nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh Tô Nhược Hàm ngồi xuống.

"Ta làm gì mà không biết xấu hổ? Ta đã cần hưu thư Mạc Tử Khanh cho ta, hơn nữa Phượng Vân Cẩm hẳn nam chưa hôn (kết hôn), ta nữ chưa gả, ta như thế nào mà không biết xấu hổ?" Tô Nhược Hàm khiêu khích mở miệng, nàng còn chưa nói là, nếu không phải bởi vì Thanh Nguyên người ngáng chân nhằm vào Liễu gia, làm sao sẽ để cái tên nào đó ở trong chỗ tối thiết kế đối với Liễu gia, làm cho mình cuối cùng không thể không đi tìm Phượng Vân Cẩm hỗ trợ, cuối cùng còn phải bởi vì đi đầu kiện mà gả cho Phượng Vân Cẩm?

Ngữ khí đúng lý hợp tình của nàng, làm cho Thanh Nguyên tức giận đến ho khan mãi liệt, thậm chí bởi vì trên người bị thương, còn ho ra vết máu, trong mắt phượng mang theo tơ máu tình hồng trừng mắt mắng nàng: "Người nữ nhân không biết hổ thẹn, năm năm trước nếu không phải người hạ xuân dược với hắn, sau đó người không biết liêm sỉ bò lên giường của hắn, làm sao hắn lại có thể thú người?"
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Làm sao muối muối ta lại có thể chết, hiện tại người lại không biết hổ thẹn muốn mang đứa nhỏ của hắn đi tái giá với người khác, làm sao người lại không biết liêm sỉ như vậy, không thể thiếu nam nhân sao?"

Thanh Nguyên tức giận mắng, làm cho Tô Nhược Hàm tức tới đỏ mặt, hận không thể lại cho hắn thêm một cái tát. Nhưng mà lại bởi vì nghe được câu nói kế tiếp của hắn mà sững sờ ở đó, năm năm trước... Nàng, nàng hạ xuân dược Mạc Tử Khanh?

Ý tứ chính là, lúc trước Mạc Tử Khanh chịu thú Liễu Hương, hoàn toàn là vì nàng để cho người ta hạ dược, sau đó mình trèo lên giường cùng hắn

đã xảy ra quan hệ, sau đó Mạc Tử Khanh mới có thể thú nàng. Nhưng mà lại bởi vì cái chuyện kia, Mạc Tử Khanh chán ghét đến cực điểm đối với Liễu Hương. Mà Mặc nhi, cũng chính là đêm hôm đó ặc...

Khó trách... Khó trách lúc trước khi nàng xử lý miệng vết thương cho Mạc Tử Khanh, nam nhân kia lại phản ứng lớn như vậy, hóa ra là hấn nghĩ tới việc làm năm năm trước Liễu Hương đối hấn?

Còn có một chuyện chính là, vì sao Thanh Nguyên hấn lại kích động như vậy, nói ra cảm giác giống như là Liễu Hương bắt hấn *** vậy. Hơn nữa chung quy Tô Nhược Hàm cứ cảm giác đối phương không phải là vì muội muội hấn chết mà nhằm vào mình. Dù sao theo ý nàng, chuyện này giống như có điểm không hợp lý một chút, tuy rằng cách làm của Liễu Hương là có chút không đúng, nhưng mà Thanh Linh chết, chung quy cuối cùng vẫn là bản thân nàng nghĩ không ra, sau cùng mới buồn bực mà chết đi?

Tô Nhược Hàm ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh mắt ăn thịt người của Thanh Nguyên, đột nhiên nàng đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, thử dò xét mà mở miệng: "Người kích động chuyện năm năm trước như vậy, ta cũng không thể được lý được, kỳ thật người thích Mạc Tử Khanh?"

Một câu nói... Thanh Nguyên hóa đá ở trên giường, mà ngoài phòng truyền đến tiếng trâm đục đồ vật rơi xuống đất.

Hết chương 74.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Suy Nghĩ Cỗ Cháp

Bởi vì Tô Nhượng Hàm nói một câu mang theo vài phần thăm dò, Thanh Nguyên ở trên giường hóa đá một hồi lâu, mà phản ứng của hắn vừa vặn cũng làm cho Tô Nhượng Hàm lộ ra vẻ cổ quái.

Chẳng lẽ nàng nói trúng rồi?

Bởi vì tâm tư của hai người trong phòng đều đặt trên câu nói kia, mà thanh âm có gì đó rơi trên mặt đất ở bên ngoài cũng không phải rất rõ ràng, ngược lại làm cho hai người đã xem nhẹ đi.

Chủ yếu nhất là, Tô Nhượng Hàm nàng nghĩ Tiểu Bạch ở trong nhà, cho nên nàng cảm thấy không ai dám không mời mà đến xuất hiện ở bên ngoài phòng của mình mới đúng. Nói cho cùng hành vi hộ chủ của Tiểu Bạch, đã làm cho nàng hoàn toàn buông xuống đề phòng.

Thanh Nguyên sống sót một hồi lâu, lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Dung nhan tuyệt mỹ của hắn xung huyết đỏ bừng, cũng không biết là thẹn quá thành giận hay là nguyên nhân gì khác, hắn hung hăng trừng mắt với nàng, phần nộ không thôi rộng lớn: "Nữ nhân chết tiệt, ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Chính ngươi không biết liêm sỉ thì cũng quên đi, còn nghĩ người khác cũng giống như ngươi, ngươi thật sự là rất không biết xấu hổ." Khi nói đến câu sau, hắn giống như là tìm lấy được một cái cớ, đúng lý hợp tình trừng mắt với nàng.

Tô Nhượng Hàm cong môi, một đôi mắt hạnh khép hờ nhìn kỹ Thanh Nguyên, khi nhìn thấy trong đôi mắt phượng câu hồn của hắn có vẻ chột dạ và trốn tránh, nàng không nhanh không chậm mở miệng nói: "Ngươi biết

không, hiện tại bộ dáng của người chỉ có một từ ngữ có thể biểu đạt, đó chính là... Chột dạ, người chột dạ... Bởi vì ta nói trúng ý tưởng chân chính trong nội tâm của người, cho nên người thẹn quá thành giận. Thanh Nguyên... Người nói xem ta nói có đúng không?"

Một câu lại một câu, làm cho mặt Thanh Nguyên từ hồng chuyển sang trắng, sau đó lại từ trắng chuyển xanh, cuối cùng vẽ phần nộ trên mặt hắc dần dần thối lui, trên mặt chỉ còn lại có vẻ lạnh như băng, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Tô Nhược Hàm.

Tô Nhược Hàm bị lãnh ý trên mặt Thanh Nguyên Lãnh mà kinh ngạc một chút, cảm giác ánh mắt của Thanh Nguyên nhìn nàng giống như hắc đang nhìn người chết, giống như hắc nổi lên sát ý với mình... Khụ, bị ý tưởng này làm hoảng sợ, đột nhiên nàng lui về phía sau nửa bước. Khi phát hiện Tiểu Bạch ở bên cạnh đang hung tợn trừng mắt với Thanh Nguyên trên giường, đột nhiên nàng lại hít thở sâu, hiện tại Thanh Nguyên bị thương, cho dù hắc thẹn quá thành giận cũng không có khả năng giết mình được.

Nàng đi đầu chỉnh thân hình, giọng nói đúng lý hợp tình lạnh lùng nói: "Người trừng cái gì mà trừng, chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Người luôn nói hận ta, nói ta hại chết muội muội của người, chẳng lẽ người không biết là lý do này quá mức gượng ép sao? Năm năm trước cho dù Mạc Tử Khanh bị ta cái gì kia, thì có cái quan hệ gì tới người, người canh cánh ghi nhớ ở trong lòng như vậy? Năm năm sau ta mang theo Mạc nhi muốn tái giá thì lại làm sao chứ, chuyện này có quan hệ gì tới người? Nếu không phải người thích Mạc Tử Khanh, người lại kích động tức giận vì hắc như vậy là vì cái gì?"

Lúc này đây Thanh Nguyên không có phần nộ phủ nhận, chỉ nhìn nàng rất lâu, khi nhìn thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ hèn mọn và chán ghét như hắc suy nghĩ, hắc lạnh lùng mở miệng nói: "Người có biết hay không, người thật sự thực làm cho người ta chán ghét."

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nàng một chập thấy máu nói toạc ra bí mật đáy lòng hắc mười mấy năm qua, trừ bỏ người kia, thậm chí ngay cả Thanh Linh cũng không biết bí mật này.

Tô Nhượng Hàm tức giận dưới chân cũng chênh vênh, chính Thanh Nguyên hẳn mới đáng chán ghét, lại còn có mặt mũi nói nàng làm cho người ta chán ghét. Hơn nữa nàng cũng không phải bạc, không làm được ai cũng thích.

"Người cho là, người thì ai cũng thích?" Nàng tức giận phất phất tay, xoay người đi đến bên một cái ghế ngả xuống, thế này mới nhìn hẳn nói: "Nhưng mà lại nói, cho dù người thích Mạc Tử Khanh, vậy người đi nói với hẳn nói đi, thích nam nhân lại không có gì sai, nhưng mà người không có việc gì thì tự dừng đến tra tấn ta làm cái gì?"

Đột nhiên Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn nàng, lời của nàng giống kim châm chui vào trong lòng hẳn, thần sắc âm lãnh trên mặt hẳn càng biến hóa mãnh liệt, bàn tay tránh thoát dây thừng nắm chặt thành quyền. Nếu không phải đánh giá Ngân Lang kia như hổ rình mồi, phỏng chừng Thanh Nguyên hẳn đã sớm động thủ nhào qua vặn gãy cổ của Tô Nhượng Hàm.

"Người biết cái gì? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?" Thanh Nguyên ngẩng đầu, giọng điệu bén nhọn trừng mắt nàng nói.

Nữ nhân này có thể nói với đương nhiên như vậy, thích nam nhân lại không có sai, chẳng lẽ nàng không biết...

Thích nam nhân là không sai, nhưng mà nếu là nam nhân thích nam nhân, vậy không chỉ là có sai, mà là thế tục cũng không dung tha.

Tô Nhượng Hàm không hiểu sao lại bị rỗng một trận, trong lòng cũng tức giận, Thanh Nguyên bởi vì tâm tư của bản thân hẳn, lại coi nàng trở thành nơi trút giận, bây giờ còn rỗng nàng, nhất thời nàng liếc nhìn giận quát lên: "Nam nhân thích nam nhân có gì đặc biệt hơn người, cũng không phải chưa từng thấy qua, người ta còn có nữ nhân thích nữ nhân kia!" Thế kỷ hai mươi một, cái dạng tình huống gì mà không có? Làm sao tên Thanh Nguyên này phải có bộ dáng ngạc nhiên muốn chết không muốn sống đây.

Thực hiển nhiên nàng chỉ thần nghĩ lừa gạt gia hỏa Thanh Nguyên cực đoan làm trò gây sự với nàng đi phiến Mạc Tử Khanh. Nàng lại quên mất, nơi này căn bản không phải là thế kỷ hai mươi một, mà là cổ đại...

Mà lúc này ở bên ngoài ánh mắt của người kia hơi nhú lại, nam nhân thích nam nhân không có sai? Còn có nữ nhân thích nữ nhân?

Cho nên không phải nàng sẽ thích nữ nhân đi?

Khi đáy lòng của người đứng ngoài cửa hiện lên suy đoán này, nhất thời sắc mặt lại khó coi hơn, dùng sức lắc lắc đầu, âm thầm bỏ đi suy đoán này. Không có khả năng nàng thích nữ nhân, mà mình cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý nàng thích nữ nhân.

Thanh Nguyên kinh ngạc ngẩng ở trên giường, nam nhân thích nam nhân thật sự không có gì nghiêm trọng sao?

Hắn nghĩ tới, lúc trước mình che giấu không được cảm tình với người nọ, cuối cùng khi bị người nọ phát hiện, khiếp sợ trên mặt người nọ, còn có thần sắc cự tuyệt rõ ràng của người nọ, tâm của hắn lại đột nhiên đau đớn như bị xé nát. Khi hắn lại ngẩng đầu lần nữa, một đôi mắt đã tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Tô Nhược Hàm.

Lúc trước sau khi người kia biết được cảm tình của mình đối với hắn, chỉ lạnh lùng mà lại nói trắng ra cho hắn, giữa bọn họ chỉ có thể là bằng hữu, tuyệt đối không có khả năng có quan hệ mà hắn muốn. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Cho nên một ngày nọ sau đó, người nọ biết rõ nữ nhân Liễu Hương tính kế, lại vẫn uống vào ly trà bị bỏ được, lại... lại cùng nữ nhân kia...

Khi nghĩ đến đây, Thanh Nguyên ở trên giường hai mắt đỏ bừng, môi mỏng khô gợn bị hắn cắn chặt, thống khổ mà lại phẫn hận mở miệng nói: "Vì sao? Vì sao hắn thà rằng ở cùng một chỗ với nữ nhân như người vậy, vì sao rõ ràng hắn chán ghét người đến cực điểm, biết rõ chén trà kia có được hắn còn muốn uống vào, biết rõ là người thiết kế, hắn lại vẫn cưới người, lại cùng người sinh hoạt ở cùng dưới một mái hiên năm năm, vì sao? Người nói... Chẳng lẽ cũng bởi vì người là nữ nhân, mà ta là nam nhân?"

Lúc nói đến phía sau, trong giọng nói của Thanh Nguyên đã khàn khàn lại lộ ra tuyệt vọng, Tô Nhược Hàm ở một bên nhìn mà bất đắc dĩ không

thôi. Tục ngữ nói người đáng thương tất có chỗ đáng giận, những lời này xem như nói không hề sai.

Vốn đang muốn hung hăng ngược Thanh Nguyên, kết quả lúc này nhìn cái bộ dáng sống dở chết dở của hắn, đột nhiên Tô Nhược Hàm cảm thấy trong lòng có chút phiên chán, nàng có tính là tự bê tảng đá đập mình chân không? Ý định ban đầu là muốn cứu sống hắn rồi hung hăng ngược hắn, kết quả lúc này mới đánh Thanh Nguyên một cái tát tai, tay nàng cũng đã nóng rát và đau cả nửa ngày, hiện tại giống như nàng lại không có tâm tình động thủ ngược hắn lần nữa.

Đang lúc Tô Nhược Hàm đứng ở nơi đó buồn bực không biết nên làm cái gì bây giờ, trên giường Thanh Nguyên lại đột nhiên có bộ dáng cầu xin nhìn nàng, làm cho nàng "Bá" một cái liếc phòng lên: "Người nhìn ta như vậy làm gì? Ta cảnh cáo người, đừng tưởng rằng chuyện Mạc Tử Khanh và ta cũng không có quan hệ gì tới người, người ít có đồ oán khí lên trên người ta đi."

Thấy vẻ mặt phòng bị của nàng, gương mặt tuyệt mỹ lạnh lùng của Thanh Nguyên lộ ra cười khổ nhàn nhạt, hắn ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Không phải trước kia thực thương hắn sao?"

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Vì sao hiện tại lại đột nhiên muốn mang theo đứa nhỏ của hắn tái giá với người khác?"

"Không cần người quản." Tô Nhược Hàm không kiên nhẫn nhíu mày, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Yêu Mạc Tử Khanh là Liễu Hương trước kia, nàng chết thì cũng đã hết, còn nói cái này làm gì.

Thấy bộ dáng nàng nói không cần suy nghĩ, Thanh Nguyên lại phức tạp mở miệng: "Vậy người có thể trả Mạc nhi lại cho hắn hay không?"

Những lời này vừa ra, Tô Nhược Hàm phía trước giường trực tiếp tạc mao (xù lông), giọng lạnh lùng nói: "Năm mơ... Mạc nhi là của ta, chỉ cần nó nguyện ý chung sống cùng với ta, ai cũng không thể cướp nó từ bên người ta đi."

"Nhưng mà Mặc nhi cũng là đứa nhỏ của hần..." Thanh Nguyên cười lạnh.

Vừa nói lời này ra, Tô Nhược Hàm liền nổi giận.

Từ trước kia theo lời nói bóng nói gió của người Liễu gia, hơn nữa hôm nay lời nói trong miệng của Thanh Nguyên, tổng kết vụn vặt lại một chút, xem như nàng biết rõ tên Mặc Tử Khanh kia là cái dạng mặt hàng gì rồi. Bởi vì hần phát hiện Thanh Linh muội muội Thanh Nguyên yêu thích hần, thậm chí ngay cả cảm tình của Thanh Nguyên đối với hần cũng không bình thường, hần không muốn phá hỏng hữu nghị mười mấy năm của ba người.

Cho nên hần dứt khoát li hôn lợi dụng Liễu Hương cũng dóm ngó hần giống như vậy, sau đó cưới Liễu Hương có một đêm vợ chồng về nhà bày ở đó năm năm. Mà trong lúc Thanh Nguyên thương tâm rồi đi, thuận tiện còn mang theo Thanh Linh cũng bị thương tổn giống vậy, thậm chí Thanh Linh còn buồn bực vì Mặc Tử Khanh mà chết.

Ích kỷ, lạnh lùng ích kỷ xiết bao... Một mình hần đồng thời làm ba người bị tổn thương...

Càng nghĩ Tô Nhược Hàm càng bức hỏa, một người nam nhân như vậy, hần sẽ thật tình yêu thương Mặc nhi sao?

Mặt nàng cứng ngắt tức giận nói: "Mặc nhi là đứa nhỏ của hần thì thế nào? Mặc Tử Khanh hần đã hưu ta, mà Mặc nhi có quyền lợi lựa chọn đi theo sống cùng với ai."

Thanh Nguyên không nói gì, chỉ là cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu sau sau hần mới ngẩng đầu bình tĩnh nhìn nàng: "Vậy... Nếu ta có thể cho người trở lại bên cạnh của hần, người có thể đừng mang Mặc nhi tái giá hay không?"

"Người đùa giỡn cái gì?" Tô Nhược Hàm kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Ta không có nói giỡn, trước kia không phải người yêu thương hần đến điên cuồng, yêu đến không từ thủ đoạn sao? Cho người trở lại bên cạnh

hắn, người không cần mang theo đứa nhỏ của hắn tái giá, kỳ thật hắn thực quan tâm Mặc nhi." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Thanh Nguyên tự giấu cười khổ mà nói. Ít nhất người kia vì Mặc nhi, nhiều lần đi tìm mình, bảo mình không cần làm tổn thương Mặc nhi.

Hắn lại có thể để cho mình trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh?

Tô Nhược Hàm thiếu chút nữa đã bị sắc nước miếng của mình mà chết, nàng thật muốn bỏ cái đầu tên điên Thanh Nguyên này ra mà nhìn xem bên trong là cái gì. Kết quả còn không đợi nàng nổi bão rống giận, lại nghe được tiếng vang "bình" thật lớn, cửa ở phía sau liền bị người đẩy ra.

Hai người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa, mà khi thấy người tới ngoài cửa, sắc mặt của hai người Tô Nhược Hàm và Thanh Nguyên đều biến đổi, hắn, làm sao bọn họ có thể ở ngoài cửa?

Hơn nữa... Vì sao đầu ở ngoài cửa?

Một bóng dáng màu tím trong hai người ngoài cửa đi vào, đối phương đi đến trước giường, lạnh lùng nhìn xuống Thanh Nguyên đang ở trên giường, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc không có tươi cười thản nhiên giống ngày thường, có chỉ có căng thẳng tức giận và lạnh như băng nói: "Nàng sắp là Vương phi của bốn vương, cũng sẽ chỉ là Vương phi của ta, thê tử của ta."

Nói xong rồi, cũng không quan phản ứng của Thanh Nguyên, trực tiếp đưa tay kéo tay Tô Nhược Hàm qua, liền thẳng tắp đi ra phía bên ngoài. Mà ở thời điểm đi tới cửa, nhìn thấy nam nhân áo trắng đến sau mình một lát, lại cùng đứng ở góc tường ngoài cửa giống như mình nghe lén nửa ngày, trong mắt Phượng Vân Cẩm có cảnh cáo thật sâu lạnh lùng nói: "Không có lần sau!"

Dứt lời, trực tiếp lôi kéo Tô Nhược Hàm đi vào trong sân.

Mà lúc này Tô Nhược Hàm thì không hiểu ra làm sao, tại sao Thanh Nguyên mới xuất hiện không lâu, Phượng Vân Cẩm biến mất vài ngày lại đột nhiên xuất hiện, sau đó Mặc Tử Khanh cũng nhào ra, lại còn giống như

đã ước hẹn xong với nhau cùng nhau ở góc tường ngoài phòng nghe trộm, đây là cái gì với cái gì chứ?

"Ta nói... Sao ngươi lại tới đây hả?" Tô Nhược Hàm nhìn chăm chăm Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh hỏi.

Hỏi xong câu hỏi, Phụng Vân Cẩm đang lúi kẻo nàng bước nhanh đi tới thì dừng lại, trên dung nhan trắng nõn như ngọc mang theo vẻ tức giận hờn lạnh nói: "Chỉ sợ nếu ta không đến, Vương phi và tiểu thế tử của ta đều phải bị người ta bắt cóc rồi."

Ặc... Tô Nhược Hàm xấu hổ, đây là nói gì chứ...

Ai mà ngờ đến tên điên Thanh Nguyên kia lại sẽ nói ra như vậy đâu, nhưng lại bị hắn vừa vặn nghe được.

Hết chương 75.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nước Ấm Nấu Éch

Editor: ChieuNinh

Tô Nhượng Hàm có chút chột dạ cúi đầu nhìn mũi chân của mình, tuy nói nàng đáp ứng gả cho Phượng Vân Cẩm tính ra là một cuộc giao dịch. Nhưng chí ít là nàng cũng sắp phải gả cho hắn, hiện tại lại bị hắn đung phải nàng đang bị người khác dụ dỗ cự hôn, việc này thế nào cũng có chút không thể nào nói nổi.

Nàng xấu hổ ho khan cười cười: "Khụ... Ha ha, cái kia... tên Thanh Nguyên kia cho tới nay đầu ước gì muốn chinh chết ta, vừa rồi hắn nói hươu nói vượn ta căn bản không có quan tâm, người cũng biết ta hoàn toàn không nhớ rõ mấy chuyện hắn nói."

Vốn tưởng rằng là an ủi một câu, cũng không ngờ Phượng Vân Cẩm ở đối diện ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, đột nhiên nhếch môi mỏng hỏi: "Vậy nếu nàng nhớ rõ, có phải nàng sẽ đồng ý theo như lời của Thanh Nguyên, mang theo Mặc Nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh hay không?" Khi hỏi đến câu sau, thân hình của hắn không tự kìm hãm được mà tới gần nàng hơn, làm cho Tô Nhượng Hàm có chút khẩn trương hơi hơi ngửa ra sau.

Đôi mắt sáng trong trên tuấn nhan của Phượng Vân Cẩm thẳng tắp chống lại con người của nàng, thân hình hơi cúi vừa vặn là cúi đầu nhìn chằm chằm nàng. Hơi thở ấm áp đảo qua khuôn mặt trắng nõn của Tô Nhượng Hàm, làm cho nàng hơi hơi sững sốt một chút, qua một lúc lâu sau sắc mặt hơi không được tự nhiên nghiêng đầu, lộ ra cằm cổ trắng nõn nhiễm vẻ đỏ ửng ở dưới tầm mắt của hắn, nàng nhìn sang hướng khác tức giận nói thầm: "Người, người nói hươu nói vượn cái gì đấy? Ta cũng

không phải là Liễu Hương năm năm trước cái kia, đừng nói ta không nhớ rõ chuyện trước kia, cho dù nhớ rõ cũng sẽ không mang theo Mặc Nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh." Chỉ vì cho tới bây giờ nàng cũng không phải là Liễu Hương yêu Mặc Tử Khanh, hơn nữa Mặc Tử Khanh lạnh lùng như vậy, thậm chí tính cách lạnh nhạt thờ ơ ích kỷ như vậy, quả thực không phải Tô Nhược Hàm có thể chịu nổi.

Mà vì sao hôm nay Phượng Vân Cẩm thoát nhìn là lạ nhỉ?

Chẳng lẽ là vừa rồi gia hỏa này ở ngoài cửa nghe được chuyện năm năm trước từ trong miệng Thanh Nguyên, cho nên hắn mới cổ quái như vậy?

Tô Nhược Hàm quay đầu đi nên chưa phát hiện, Phượng Vân Cẩm vẫn nhìn của nàng khi nhìn thấy ở trên cổ nàng hiện lên vết đỏ ửng thì con người tối sầm, giọng nói của hắn hơi ám ám: "Không tệ... cũng may nàng không có tâm tư như vậy, bằng không ta..." Bằng không chỉ sợ ta sẽ hóa thân thành ma đi giết Mặc Tử Khanh.

Khi nào thì bắt đầu, hắn đã khắc sâu nàng ở đáy lòng của mình, trở thành người duy nhất của mình chứ?

Vừa rồi ở ngoài phòng, khi nghe được Thanh Nguyên mê hoặc nàng, kêu nàng mang theo Mặc Nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh, trong nháy mắt đó, Phượng Vân Cẩm thật sự muốn giết chết tru diệt Mặc Tử Khanh đến sau mình một lát, cũng đang đứng ở bên cạnh cùng với hắn đang nghe trộm ở góc tường.

Trong nháy mắt kia trong lòng mãnh liệt tức giận mà sát ý chợt lóe rồi biến mất, làm cho Phượng Vân Cẩm hơi hơi sửng sốt một chút. Tuy rằng lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mặc Tử Khanh, khi biết được hắn là chồng trước của Tô Nhược Hàm, tâm tính liền ôm sự bài xích đối với hắn ta. Nhưng vừa rồi nghe Thanh Nguyên nói xong, trong lòng hắn đột nhiên có chút khủng hoảng, sợ hãi nghe được sự đáp ứng từ trong miệng nàng. Dù sao cho tới bây giờ nàng cũng không có phát hiện tâm ý của mình đối với nàng, nói đến cái này cũng coi như là hắn tự bẽ mặt đập chân mình...

Ở trong nháy mắt vấn đề Thanh Nguyên nói ra, Phượng Vân Cẩm khựng hoảng, hẩn phức tạp nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Tử Khanh ở bên cạnh, cùng với trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng có vẻ đăm chiêu chột lóe r ỡ biến mất của hẩn ta. Cuối cùng Phượng Vân Cẩm hẩn nhin không được mà đẩy cửa đi vào đánh gãy câu trả lời của Tô Nhược Hàm.

Cho tới bây giờ, câu trả lời của Tô Nhược Hàm, thế này mới làm cho sự khựng hoảng trong lòng Phượng Vân Cẩm theo gió r ỡ biến mất. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nghĩ đến nàng nói cho dù nhớ rõ chuyện trước kia, nàng cũng sẽ không mang theo Mạc nhi trở lại bên cạnh Mạc Tử Khanh, lãnh ý trên mặt Phượng Vân Cẩm mới rút đi, hiện ra ý cười ấm áp, nhìn chằm chằm dung nhan không tính là cực đẹp, nhưng lại vô cùng dễ nhìn của nàng.

Nàng bị nhìn chòng chọc có chút không được tự nhiên, Tô Nhược Hàm hơi hơi nhúu mi, hôm nay Phượng Vân Cẩm thật sự rất kỳ quái, nghe được vừa r ỡ hẩn thấp giọng nói câu kia, nàng tò mò hỏi: "Vừa r ỡ người nói cũng may ta không tâm tư như vậy, bằng không người muốn thế nào hả?"

Phượng Vân Cẩm nhìn nàng một cái, trên mặt có vẻ nghiêm túc, lại giống như vui đùa mở miệng cười nhìn nàng nhún vai nói: "Không có gì cả, đương nhiên là trực tiếp đóng gói nàng và Mạc nhi trực tiếp trôi lại mang đi trở v ề r ỡ nói sau, bằng không nàng mang theo đứa nhỏ chạy mất thì làm sao bây giờ? Vậy không phải Vương phi và tiểu thế tử của bốn vương sẽ không có tin tức sao?"

Nghe được lời nói nửa thật nửa giả của hẩn, Tô Nhược Hàm cong môi, có chút ngượng ngùng.

Hôm nay Phượng Vân Cẩm là lạ, nhất là ánh mắt của hẩn nhìn nàng vừa nãy, làm cho nàng có chút mặt đỏ tai hồng tim đập nhanh hơn. Hơn nữa nghe hẩn nói lời bá đạo kia, làm cho nàng có ẫn ẫn có loại cảm giác giống như ăn trộm, dù sao cũng làm cho trong lòng nàng lại có chút cổ quái có chút ngọt ngào.

Ý niệm này vừa hiện lên ở trong đầu nàng, nàng nhất thời sửng sốt, một lúc lâu sau ngẩng đầu nhìn Phượng Vân Cẩm, không phải trong bất tri bất giác nàng có cảm giác với nam nhân này đi? Nghĩ đến đây, nàng âm thầm lắc lắc đầu, không ngừng thôi miên chính mình ở trong lòng, không được, không được... Lúc này nam nhân này vì ngăn chặn lão cha của hắn thúc giục thành thân mới có thể cưới mình trở về làm báo cáo kết quả công tác, nếu thích hắn, nàng nhất định sẽ rất thê thảm.

Dù sao Phượng Vân Cẩm hắn bài xích cưới nữ nhân khác như vậy, có quỷ mới biết được có phải hắn giống như Thanh Nguyên, trong lòng âm thầm thích một nam nhân hay không nhỉ? Ý nghĩ như vậy vừa toát ra, đột nhiên nàng có chút mất mát, lại có chút buồn nôn.

Ổn định tâm tư bị phá hỏng, nàng tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Lời nghe người nói bấy bả, hôm nay người tới đây là vì chuyện gì?"

Làm sao là bấy bả được, hắn nghiêm túc có được không?

Nếu nàng thực sự có tâm tư như vậy, Mạc Tử Khanh là phụ thân thân sinh của Mặc nhi, giết tên kia khẳng định là không thực tế, cũng chỉ có thể đóng gói mẩu tử các nàng mang về, hắn nghiêm cẩn như vậy, làm sao lại bị nàng cho rằng là vui đùa rồi hả?

Đáy mắt Phượng Vân Cẩm hiện lên vẻ thất vọng, trong lòng âm thầm buồn bực không thôi.

Nhưng mà nghĩ lại, Mạc Tử Khanh đã hoàn toàn bị loại, nàng sắp là Vương phi chính mình, ngày còn rất dài...

Lúc này Tô Nhược Hàm một chút cũng không có phát giác, nàng giống như là một con ếch trong nước ấm, mà Phượng Vân Cẩm trùng hợp chính là ngọn lửa nấu ếch, vừa khéo tình cảm của hắn giống như nước ấm bao vây lấy nàng. Trong lúc nàng không có nhận ra, chậm rãi dùng dụ dàng của hắn bao vây nàng lại, đợi cho đến khi phát hiện, ôn nhu nhẹ nhàng kia đã hóa thân thành cái lưới gặt gao cuốn lấy nàng. Nước ấm nấu ếch, ở trong bất tri bất giác cũng đã đánh mất sức phản kháng...

Phượng Vân Cẩm sung sướng hơi híp mắt, một đôi con ngươi đen nhánh rạng rỡ cong cong biến thành hai vòng trắng khuyết. Nghe nàng hỏi ý đồ mình đến hôm nay, hấn không có bụng bàn tay vẫn nắm chặt tay nàng ra, mà là vẻ mặt ý cười đưa một cái gói trong bàn tay còn lại cho nàng.

Tô Nhược Hàm nghi hoặc tiếp nhận cái gói, cấn vào trong tay rồi mới phát hiện cái bọc thật to cũng không nặng, có chút cảm giác giống như là quần áo.

Nàng nhú mày: "Không phải là giá y Tiêu Dao tiểu vương gia chúng ta đặc biệt đưa đến đây cho ta đi?"

Phượng Vân Cẩm chỉ cười nhẹ không nói, ngược lại là dắt nàng đi tới hậu viện, hấn biết bộ bàn ghế Bạch Ngọc của mình đưa cho nàng được đặt trong Mai Lâm ở hậu viện. Ở tiền viện có hai tên chán ghét Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên kia, hấn cũng không muốn ngốc ở đó.

Đến hậu viện rồi, nắm nàng ngồi trên ghế dài Bạch Ngọc ở dưới tàng cây mai vàng. Tô Nhược Hàm thật là có chút tò mò mở bọc ra nhìn vào, bên trong là hai bộ quần áo. Một bộ là quần áo tiểu hài tử, vừa thấy chính là chuẩn bị cho Mạc nhi, màu vàng nhạt, nhìn không ra ra chất liệu, nhưng mà tú nghệ tinh xảo trên đó làm cho người ta không khó nhìn ra, bộ quần áo này là hao tổn tâm huyết để hoàn thành.

Mà khi nàng nhìn thấy giá y đồ tươi ở bên trong đó, phía trên trang điểm từng viên từng viên trân châu còn có chỉ thêu tơ vàng từng châm từng châm thêu lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, đây là tú công hoàn mỹ, còn có hoa văn phức tạp đa dạng và xa xỉ, nàng cũng lú lẫm không thôi: "Này, vật như vậy làm giá y, có phải rất xa xỉ hay không?"
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhà giàu mới nổi, thật sự là nhà giàu mới nổi, quả thực phong cách nhà giàu mới nổi còn nồng đậm hơn Liễu lão cha.

Càng làm cho nàng không nói gì là, nàng nhìn đến phía trên mũ phượng, lại còn trang trí một viên Dạ Minh châu lớn cỡ quả trứng gà thì tròn tròn mắt. Trước không nói đến trình độ trân quý của đồ này, chẳng lẽ

thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này muốn nàng mang cái gì đó chiếu sáng ở trên đầu như một cái bóng đèn sao hả?

Phụng Vân Cẩm cũng không nhìn ra vẻ mặt không nói gì kia của nàng, ngược lại là khoe miệng ý cười mang theo vẻ sủng nịch nhìn nàng nhẹ nhàng nói: "Không hề xa xỉ, nếu không phải thời gian rất vội vàng, ta nhất định sẽ tìm đến càng tốt làm giá y cho nàng. Nhưng mà mấy viên trân châu này ta cảm thấy chúng nó rất xứng đôi với nàng, khoác lên cho ta xem đi."

Một câu nói, Tô Nhược Hàm đen mặt, Phụng Vân Cẩm là cố ý đi, cố ý đi???

Hắn một người phong lưu lỗi lạc như vậy, Phụng h ồly anh tuấn tiêu sái không thôi, rốt cuộc hắn có ánh mắt thương thức gì hả, lại... lại làm một bộ giá y nhà giàu mới nổi như vậy cho nàng mặc, còn nói xứng với nàng... Ý nói trên người nàng cũng có hơi thở nhà giàu mới nổi sao? Còn kêu nàng phủ lên cho hắn xem, để cho nàng đi tìm chết đi!!!

Tô Nhược Hàm c ầu xin tha thứ ngẩng đầu: "Có thể không mặc được không hả?"

Thần sắc Phụng Vân Cẩm sững sốt một chút, có chút thất vọng cùng với cô đơn chợt lóe r ồi biến mất, một h ồi lâu sau hắn mới miễn cưỡng cười mở miệng: "Nàng không thích sao? Không việc gì, nàng nói nàng thích cái dạng gì, ta kêu người ta đẩy nhanh tốc độ một lần nữa, nhất định có thể làm ra cái nàng thích."

Tô Nhược Hàm xấu hổ đứng ở đó, vội vàng xua tay nói: "Không, không phải... Chủ yếu là trân châu này giống như rất quý trọng, ta, ta trở lại kêu bọn họ lấy nó xuống thì tốt r ồi, không c ần phải cho người ta đẩy nhanh tốc độ làm lại cái khác."

Phụng Vân Cẩm không nói cái gì nữa, chỉ cười nhẹ nói: "Nàng thích là tốt r ồi. Hôm nay tới đây trừ bỏ đưa giá y cho nàng, chủ yếu là muốn đến nói cho nàng biết, chuyện của Liễu gia đã không sai biệt lắm, đối phương đã sa lưới, kế tiếp đó là hành động thu lưới. Dien*dan*le*quy*don

ChieuNinh Qua một đoạn thời gian nữa, có lẽ tạm thời ta không thể tới gặp nàng, có chuyện gì cần hỗ trợ thì nàng đi tới Hương Phiêu Trai tìm Phúc bá, hẳn sẽ giúp nàng." Nói tới đây có chút phức tạp liếc nhìn nàng một cái, thời điểm gặp lại, chỉ có thể là lúc ta tới cửa nghênh đón kiệu hoa. Thì ra mình cũng có thể như vậy, cũng sẽ có loại tình cảm tưởng niệm và không nữa?

"A? Nhanh như vậy?" Tô Nhượng Hàm có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới hẳn nhanh như vậy đã có thể dụ người trong chỗ tối kia vào trong lưới.

"Ha ha... Nàng không muốn nhanh chút sao?" Bàn tay với ngón tay có khớp xương rõ ràng không tự kìm hãm được mà đưa sang, nhẹ nhàng thay nàng sửa sửa lại sợi tóc rơi xuống ở bên mặt sang bên tai cười nhẹ hỏi.

Sắc mặt Tô Nhượng Hàm hơi đỏ một chút, tim đập hơi nhanh hơn, một lát sau đột nhiên ý thức kịp, hành vi có đủ ái muội như vậy.

Cảm thấy có chút tức giận, Phượng Vân Cẩm hẳn lại không thích mình, lại cứ thích động tay động chân cùng nói vài lời ái muội đến trêu chọc nàng, làm cho nàng không biết khi nào thì càng ngày càng để ý mỗi lời nói cử động của hắn. Nàng có chút nóng nảy rối loạn đứng lên, có chút nghĩ một đằng nói một nẻo hờ hững nói: "Đương nhiên ta muốn nhanh chút, dù sao nguyên nhân ta gả cho người thì là vì nó không phải sao? Nếu là giao dịch, đương nhiên chuyện giải quyết càng nhanh càng tốt." Sau khi nói xong, lòng của nàng có một chút hối hận.

Quả nhiên lời vừa nói ra, Phượng Vân Cẩm ở đối diện liếc nhìn trộm, một bàn tay hơi dùng sức nắm chặt lòng bàn tay của mình, ức chế cảm giác chua xót run rẩy dưới đáy lòng.

Ý cười trên mặt hắn cũng đã biến mất, hắn lặng im nhìn nàng hồi lâu mới thản nhiên nói: "Nàng đã nghĩ như vậy, ta đây sẽ mau chóng giải quyết xong việc này." Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nói xong cũng không đợi nàng phản ứng lại, hắn đã đứng dậy cất bước mà đi tới tiền viện, quyết định rời đi.

Tô Nhược Hàm có chút phiền lòng ng ồi xuống, vừa r ồi lúc nói ra những lời này, nàng li ền hối hận, hơn nữa hiện tại nhìn thấy bóng dáng Phụng Vân Cẩm khi rời đi, nàng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu lại có chút phiền chán, cứng cỏi tự an ủi chính mình, nàng không có làm sai, hẳn không nên tới trêu chọc tâm bình tĩnh của mình.

Nàng ng ồi ở đó thật lâu, đột nhiên nàng nghe được phía sau có tiếng bước chân vang lên, nàng tưởng là Mạc Tử Khanh hoặc là Thanh Nguyên ở ti ền viện, cho nên sắc mặt có chút khó coi quay đầu trông người đi tới.

Nhưng khi t ần mắt ở ch ống lại đối phương, nàng giật mình, cong môi buồn bực nói: "Sao người lại tới đây? Không phải thiếu gia nhà người mới vừa đi ra đó sao?"

Đối phương không có trả lời nàng, chỉ là một đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Người có biết hay không, có đôi khi ta thật sự suy nghĩ, rốt cuộc người có sức quyến rũ gì, lại có thể làm cho thiếu gia một lòng hướng về người đến bước này. Nhi ều l ần, ta thật sự muốn không để tâm đến mệnh lệnh của thiếu gia mà đến hỏi người, tâm của người làm tảng đá hay sao?"

Người tới là Phụng Thiên, lời nói của hắn làm cho Tô Nhược Hàm nhíu mi ng ẩng đầu: "Có ý tứ gì?"

Phụng Thiên không có quan tâm vấn đề của nàng, mà là lập tức đi đến bên cạnh nàng, đứng ở đó nhìn giá y đồ tươi ở trên bàn, giọng điệu lạnh lùng như tự thuật nói: "Bộ giá y này là thiếu gia tự mình thiết kế, Dạ Minh châu trên mũ phụng là viên lớn nhất trong của h ồi môn của Thái Hoàng thái hậu năm đó. Hẳn c ầu xin thật lâu mới c ầu được, chỉ vì hắn cảm thấy người mới là Minh Châu chân chính, cho nên cảm thấy chúng nó rất xứng đôi với người, nhưng mà người lại ghét bỏ tâm ý của thiếu gia."

Không đợi Tô Nhược Hàm mở miệng, Phụng Thiên hơi hơi xoay người, trong con người lạnh như băng có ý trách cứ nhìn nàng: "Người cho là vì sao thiếu gia cưới người? Lão Vương gia bức thiếu gia thành thân sinh con bao nhiêu năm, khi nào thì thiếu gia hắn thỏa hiệp? Người cảm thấy thiếu gia là vì ngăn chặn lão Vương gia bức hôn, cho nên mới cưới

người sao? Người có biết thiếu gia vì buổi hôn lễ này, rốt cuộc dùng bao nhiêu tâm tư hay không?" Cũng hoặc là nói, hẳn vì nữ nhân là người mà dùng bao nhiêu tâm tư, nhưng mà người lại một chút cũng không có nhận thấy được.

"Phượng Thiên... Người nói..." Tô Nhược Hàm không dám tin ngẩng đầu.

Lời của nàng cũng không có nói xong, Phượng Thiên đã liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó lạnh lùng xoay người: "Chuyện của Liễu gia, người thực sự cho rằng đơn giản giống thiếu gia nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu như vậy sao? Người có biết lần này hẳn đi lại có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Người không biết... Cái gì cũng không biết, lại còn lạnh lùng nói với hắn, hôn lễ của các người chính là một giao dịch, thậm chí ngay cả giá y hắn tự mình thiết kế cũng bị người ghét bỏ tã tẹ. Người có biết tâm ý của thiếu gia đối với người? Người có cảm thấy cho tới bây giờ hắn đâu đang đùa cười trêu chọc người hay không? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Đó là bởi vì hắn sợ người chạy mất. Người... biết không? Cho tới bây giờ, ta đâu cảm thấy người không xứng với thiếu gia của nhà ta, bởi vì tâm của người làm bằng đá, thậm chí là còn muốn cứng rắn hơn tảng đá, chỉ vì... Giọt nước còn có thể xuyên thủng đá, vì sao người lại..." Lúc nói tới đây, hắn đã phi thân nhảy lên đầu tường, phức tạp liếc mắt nhìn nàng một cái rồi cuối cùng biến mất.

Vừa rồi từ một chỗ bí mật gần đó, đủ loại biểu tình của thiếu gia đều bị hắn nhìn thấy rất rõ ràng, bao gồm thất vọng và phức tạp của hắn, còn có mất mát sau đó. Không chỗ nào mà Phượng Thiên nhìn không rành mạch, cho nên lúc này mới nhin không được mà chạy ra, hung hăng tức giận mắng nữ nhân mà thiếu gia một lòng đối đãi một chút, cũng có ý tứ nhắc nhở của nàng.

Tô Nhược Hàm sửng sốt, hoàn toàn sững sờ ở nơi đó...

Vừa rồi Phượng Thiên nói cái gì??

Phượng Vân Cẩm hẳn đối với mình, lại... lại...

Lúc này lòng của nàng thực phức tạp, lại có ngọt ngào, nghĩ đến vừa rồi mình nói với Phượng Vân Cẩm như vậy, nàng hối hận thật sâu, liền đứng dậy chạy thật nhanh ra phía bên ngoài.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Gợn Sóng Nhỏ

Editor: ChieuNinh

Phượng Thiên trở lại Hương Phiêu Trai, liền thấy Phúc bá đứng đăm chiêu suy nghĩ ở ngoài cửa, hắt lạnh mặt, nhíu mày đi qua hỏi: "Phúc bá, thiếu gia có trở lại chưa?"

Vừa thấy là Phượng Thiên trở lại, đôi mắt già nua đục ngầu của Phúc bá lóe lên một cái gật gật đầu, thần sắc lo lắng tiến lên trước mặt hắt nhỏ giọng nói: "Thiếu gia vừa trở về, nhưng mà sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm đi về hậu viện, đã xảy ra chuyện gì?" Thiếu gia vừa mới ôm giá y tú nương cung đình đưa đến, lòng tràn đầy sung sướng đưa giá y đi cho thiếu phu nhân tương lai, tại sao khi trở về lại là bộ dáng âm trầm chứ?

Phượng Thiên nghe Phúc bá nói xong vẫn chưa trả lời, ngược lại là quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, khi nhìn thấy phía sau không có bóng dáng của nữ nhân kia thì nhíu mày một cái, cuối cùng mới thấp giọng nói: "Không có gì, ta đi trước giúp thiếu gia thu thập hành lý." Sau khi nói xong hắt xoay người đi vào Hương Phiêu Trai, đến chỗ xa xa, Phượng Thiên mới sâu kín thở dài một hơi, hy vọng nữ nhân kia có thể hiểu rõ một phen tâm ý của thiếu gia đối với nàng mới đúng.

Cho tới nay, Phượng Thiên đầu nhìn ở trong mắt hết thấy chân tâm (thật tình) của thiếu gia nhà mình đối với Tô Nhược Hàm. Cho dù hắt vẫn cảm thấy nàng không xứng với thiếu gia nhà mình, vậy nhưng thiếu gia lại vẫn đặt nàng vào mắt vào tâm đối với một nữ tử như nàng, thậm chí cho đến bây giờ là chân thành. Lần trước khi thiếu gia cầm cái bát Thanh Hoa từ nhà Tô Nhược Hàm về, cũng chẳng phải là vật phẩm xa hoa gì, lại được thiếu gia hắt coi như trân bảo mà thường xuyên lấy ra nhìn chăm chăm

trần trụi một hồi. Có đôi khi thiếu gia nhìn thấy cái bát kia thì đáy mắt hiện lên ý cười thản nhiên, làm cho Phụng Thiên có chút không hiểu nổi.

Lại nghĩ tới đoạn thời gian lúc trước, thiếu gia khêu đèn thức trắng đêm vội vàng vẽ ra bản vẽ giá y, về sau lại chạy vào trong hoàng cung tìm Thái Hoàng thái hậu cầu xin viên Nam Hải Dạ Minh châu trân quý đến cực điểm. Dien*dan*le*quy*don Chiêu Ninh Biết rõ Thái Hoàng thái hậu vốn bất mãn thiếu gia cưới Tô Nhược Hàm, sau đó thì vẫn bị hấn cố ý ép buộc bức bách mà bất đắc dĩ đáp ứng. Hiện tại hấn vì một Tô Nhược Hàm mà đi cầu Dạ Minh châu để cưới năm đó của Thái Hoàng thái hậu, như vậy có thể nghĩ ra cầu được viên Nam Hải Dạ Minh châu không dễ cỡ nào.

Phụng Thiên còn nhớ rõ, ngày ấy về mặt thiếu gia mỗi một lại mang theo tươi cười cảm thấy mỹ mãn, phong trần mệt mỏi mang theo viên Dạ Minh châu kia chạy về đây, lúc ấy Phụng Thiên vô cùng mê mang nhìn hấn hỏi: "Thiếu gia, người làm như vậy, thật sự đáng giá sao?"

Phụng Vân Cầm lấy viên Dạ Minh châu lấp lánh ngân quang mờ nhạt ở trong lòng ra, khóe miệng tràn ra một nụ cười nhẹ ấm áp nói: "Không có gì đáng giá cùng giá trị hay không, chẳng qua là đột nhiên phát hiện có một người vào mắt vào tâm, sẽ muốn cho nàng thứ tốt nhất. Ở trong mắt của ta, nàng mới là một viên Minh Châu sáng ngời nhất, mà ánh sáng của viên Nam Hải Dạ Minh châu này cũng chỉ làm nền cho nàng."

Nói thật, Phụng Thiên vẫn không quên được tươi cười lúc ấy trên mặt thiếu gia nhà mình, có lẽ xem như hấn đi theo bên cạnh thiếu gia cho tới nay, thật sự là người nhìn thấy tươi cười trên mặt nhiều nhất đi? Thân phận và địa vị của thiếu gia, thì đã định trước rất nhiều thời điểm hấn phải chuẩn bị che giấu cảm xúc mà sống qua ngày, không nghĩ tới sẽ có một ngày thiếu gia vì một nữ tử mà lộ ra tươi cười chân thật của bản thân.

Cho nên hôm nay khi thấy thiếu gia nhà mình mang theo giá y hoàn chỉnh gấp gáp đi Tô phủ thành tây, Phụng Thiên lặng lẽ đi theo, lại nhìn rõ ràng chuyện đã xảy ra ở trong căn nhà. Đến cuối cùng khi nghe được Tô Nhược Hàm nàng nói ra giả cho thiếu gia là vì giao dịch, hấn mới nhận không được cuối cùng chạy tới nói những lời này với Tô Nhược Hàm.

Chẳng biết từ khi nào thì bầu trời đã bắt đầu nhấc lên cơn mưa phùn lất phất. Lúc Phượng Thiên đi vào hậu viện, nhìn thấy thiếu gia nhà mình đang đứng ở dưới mái hiên, xuất thần nhìn mưa bụi rơi xuống từ trên bầu trời, ngay cả khi nào Phượng Thiên đi đến phía sau hần hần cũng không phát hiện.

"Thiếu gia..." Phượng Thiên trầm mặc thật lâu mới mở miệng.

Phượng Vân Cẩm hơi quay đầu, khoe miệng giương lên một chút cười khở, vẻ mặt có chút mất mát xuất thần mở miệng nói: "Cưới nàng, chung quy là ta miễn cưỡng nàng, đáy lòng nàng vẫn có oán đi?"

Thấy bộ dáng thiếu gia nhà mình, ngược lại Phượng Thiên vội vã mở miệng nói: "Không phải thiếu gia..."

Phượng Vân Cẩm phát phát tay, tự giấu cười khở nói: "Ha ha... Thôi, người không cần an ủi ta." Từ lúc bắt đầu nàng nói ra lời giao dịch, ít khi nào cũng mang theo oán đi? Chỉ là mặc dù là như vậy, mình cũng không muốn buông tay.

Nghe tiếng cười khở trầm thấp của Phượng Vân Cẩm, Phượng Thiên trầm mặc lại, do dự có muốn rống lên một trận chuyện mới vừa rồi mình đi tìm Tô Nhược Hàm nói cho thiếu gia không, nghĩ nghĩ cuối cùng hần vẫn trầm mặc.

Thật lâu sau, Phượng Vân Cẩm sâu kín thở dài một tiếng nói: "Phượng Thiên... Đi thu thập hành lý, lát nữa chúng ta li hôn xuất phát!"

Đột nhiên Phượng Thiên ngẩng đầu, không phải nói ngày mai mới xuất phát sao?? Hơn nữa lúc này đang mưa, thiếu gia hần...

Chính yếu là, nữ nhân Tô Nhược Hàm kia nghe xong mình nói như vậy rồi, sao nàng còn chưa tới, chẳng lẽ thật sự muốn làm cho thiếu gia mang theo mất mát rời đi? Phải biết rằng, lần này đi đến đối mặt với cái tên giáo hoạt ẩn nấp mười mấy năm nhằm vào Liễu gia từ trong bóng tối kia, còn không biết chuyến đi này có bao nhiêu hung hiểm đâu.

Nhưng mà nhìn bộ dáng không cho phép phản bác của thiếu gia nhà mình, Phượng Thiên không nói nữa, gật gật đầu xoay người đi chuẩn bị hành lý xuất phát.

Mà Tô Nhược Hàm bên này, khi nàng nghe Phượng Thiên nói một trận, đợi cho đến khi phục hồi tinh thần lại, nàng liền xoay người chạy ra bên ngoài.

Khi chạy đến tiền viện, nàng nhìn thấy hai người Thanh Nguyên và Mạc Tử Khanh đang tranh chấp cái gì đó. Hai người nghe được bước chân của nàng chạy tới, đồng loạt ngừng nói nhìn về phía nàng.

Dien*dan*le*quy*don Chiêu Ninh Tô Nhược Hàm nhú mày, nhìn thấy bóng dáng Mạc nhi và Tiểu Bạch tránh ở xa xa nghe lén, nàng đi qua ôm lấy Mạc nhi, sau đó lạnh lùng nói với hai người ở trong phòng: "Phòng ở tạm thời cho các người mượn, nói xong rồi, các người tự mình rời đi đi!" Nói xong ôm Mạc nhi đi ra bên ngoài, hiện tại nàng vội vã đi tìm Phượng Vân Cẩm, nhưng mà lại lo lắng để Mạc nhi ở nhà, vạn nhất Mạc Tử Khanh mang Mạc nhi đi thì làm sao bây giờ?

Tiểu Bạch đi theo nàng hai bước rồi sau đó ngừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn hai nam nhân trong phòng một cái, suy nghĩ một chút nó ngao ô một tiếng lại chạy đến nằm úp sấp dưới mái hiên.

Tô Nhược Hàm đi không có chú ý tới ánh mắt phức tạp của hai nam nhân trong phòng lộ ra khi nhìn bóng dáng của nàng. Nàng ôm Mạc nhi đi rất nhanh ra khỏi Tô trạch đi đến chỗ căn nhà của Liễu lão cha ở bên cạnh. Thời điểm đụng phải Liễu tiểu đệ ở ngoài cửa, nàng vội vàng vàng đi qua nhét Mạc nhi vào trong lòng hắn nói: "Trước trông nom Mạc nhi một chút, ta có việc phải đi ra ngoài." Nói xong không đợi Liễu tiểu đệ nói chuyện, nàng đã đi xa rồi.

Liễu Phong Viêm gấp đến độ hét lên ở phía sau: "Nhị tỷ... Trời mưa, tỷ đang muốn đi đâu hả? Che ô rồi đi chứ..."

Đáp lại lời của hắn là bóng dáng Tô Nhược Hàm cũng không quay đầu lại mà chạy đi mất, Liễu Phong Viêm bất đắc dĩ bĩu môi, cúi đầu nhìn Mạc

nhi trong lòng tr ần mặc không hé răng, h ắn tò mò hỏi: "Mặc nhi, mẫu thân con đang vội vội vàng vàng đi đâu vậy?"

Mặc nhi bu ồm bực ng ất ở trong lòng tiểu c ửu của mình, được một lúc sau nó mới ng ẩng đầu nói: "Vừa r ồi Ph ượng thúc thúc đi không bao lâu, thì nhìn thấy mẫu thân chạy ra bên ngoài, h ắn là đi tìm h ắn đi." Bởi vì không còn chán gh ết đối với Ph ượng Vân Cầm như trước kia, ngược lại Mặc nhi sửa lại xưng hô không h ề gọi h ắn là qu ỷ chán gh ết nữa, mà ngoan ngo ãn gọi là Ph ượng thúc thúc.

"Ơ... hôm nay Ph ượng Vân Cầm đi tìm mẫu thân con?" Liễu Phong Viêm nh ướm m ồm tò mò hỏi.

Mặc nhi g ật g ật đầu l ần b ầu nói: "Dạ, không chỉ có h ắn đến tìm mẫu thân, tiểu c ửu... Phụ thân con cũng đến đây, còn có thúc thúc lớn lên thật xinh đẹp l ần trước, h ắn đã ở nhà chúng ta, giống như phụ thân đang cãi nhau với h ắn."

"Con nói cái gì? Phụ thân con đến đây?" Sắc mặt Liễu Phong Viêm đại biến.

Còn có thúc thúc rất xinh đẹp... Chẳng lẽ là tên Thanh Nguyên kia?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Suy nghĩ một chút Liễu Phong Viêm vội vàng ôm Mặc nhi phóng đi vào trong viện, chuẩn bị tìm đại ca và lão cha nhà mình hỏi tình hu ống một chút. Vào giai đoạn này, Thanh Nguyên chạy đến trong nhà nhị tỷ, mà Mặc nhi nói Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên đang cãi nhau, chẳng lẽ là Thanh Nguyên muốn gây bất lợi cho nhị tỷ, cho nên Mặc Tử Khanh ngăn cản, hai người gây g ỗ hay sao?

Bước chân Tô Nh ược Hàm vội vàng chạy tới Hương Phiêu Trai, dọc theo đường đi nàng cũng h ồi tưởng lại một l ần từ khi quen biết Ph ượng Vân Cầm đến bây giờ, lại kết hợp theo như lời Ph ượng Thiên nói, giống như có rất nhi ều chuyện thật sự bị chính nàng bỏ qua, hoặc là nói là nàng

cố ý bỏ qua. Chỉ vì nàng vẫn luôn nhắc nhở chính mình, người như Phụng Vân Cẩm không có khả năng thích mình.

Kỳ thật rất nhiều chuyện chỉ cần người đứng xem chỉ điểm một câu, thì có thể để cho đương sự thấy rõ rất nhiều thứ. Hiện tại thì Tô Nhược Hàm cũng vậy, lúc này nàng mới biết mình giống như thật sự sai lầm rồi, hơn nữa thực quá sức sai lầm. Nàng không ngừng ám chỉ chính mình, Phụng Vân Cẩm và mình là người của hai thế giới, mặc kệ hắn làm cái gì, nàng cũng chỉ trở thành trò đùa thú vị buồn nôn của hắn, không chịu hưởng tới một phương diện suy nghĩ khác là hắn thích mình, chỉ vì sợ một khi có loại suy nghĩ này rồi, nàng sẽ quản không được tâm của mình.

Khi Tô Nhược Hàm đi vào Hương Phiêu Trai, bầu trời mưa bụi đã trở nên nặng hạt, nàng đứng ở cửa một đầu tóc đen đã bị dính nước mưa ướt nhẹp đang nhỏ nước, mà áo đơn sơ trên người cũng bị mưa thấm ướt, gió lạnh đầu mùa xuân thổi qua, đột nhiên nàng rung mình một cái.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhìn thấy những thực khách đang tránh mưa trong đại sảnh đầu đang nhìn mình, sắc mặt Tô Nhược Hàm có chút không được tự nhiên đi đến trước mặt Phúc bá, bị lạnh mà môi có chút mất đi sắc máu run run hỏi: "Phụng, Phụng Vân Cẩm đâu?"

Khi Phúc bá ngẩng đầu thấy người đến là nàng, trong mắt già nua đục ngầu hiện lên vẻ kinh ngạc, nghĩ đến thần sắc cô đơn của thiếu gia nhà mình khi trở về, Phúc bá phức tạp nhìn nàng một cái, xoay người đi tới hậu viện, mà Tô Nhược Hàm bước nhanh chạy đi theo phía sau của hắn.

Đến hậu viện, khi sắp bước vào sân của Phụng Vân Cẩm ở lại, Phúc bá đột nhiên dừng chân lại quay đầu nhìn nàng nói: "Tô cô nương, theo lý thuyết ta nên gọi ngài một tiếng thiếu phu nhân tương lai hoặc là Tiểu Vương phi, có vài lời nói thực sự không phải ta là lão nô nên nói. Nhưng mà hôm nay thấy vẻ mặt thiếu gia khi trở về, ta muốn hỏi một chút, khi thiếu gia đưa giá y đến cho ngài thì đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Nhược Hàm trầm mặc mân mê, nàng không biết phải trả lời Phúc bá như thế nào.

Phúc bá sâu kín thở dài một hơi: "Thiếu gia phong trần mệt mỏi từ Phượng Lan quốc lấy được đờm mới trở về, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đôi thân quần áo cũng không có, liền vội vàng đi thành tây đưa giá y cho ngài. Khi hẩn đi về vui vẻ trên mặt thì khó có thể che giấu, mà khi hẩn trở về lại là thần sắc cô đơn cũng rất rõ ràng...

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Có thể nói là lão nô nhìn thiếu gia lớn lên, ta chưa từng thấy qua thiếu gia nhập tâm đối với bất kì nữ nhân nào như vậy, chỉ hy vọng giữa ngài và thiếu gia có cái gì hiểu lầm, vẫn nên cởi bỏ sớm một chút thì tốt."

Môi nàng giật giật, không nói được lời nào, Phúc bá lắc đầu ngăn cản nói: "Việc này ngài không cần nói với lão nô, chỉ cần giải thích rõ ràng với thiếu gia là được. Sau khi thiếu gia trở về liền ngốc ở viện phía sau, hình như kêu Phượng Thiên thu thập hành lý, nói là lát nữa muốn xuất phát rời đi. Ngài tự vào đi thôi, phía trước lão phu còn có việc bận, sẽ không mang ngài đi vào." Sau khi nói xong Phúc bá trực tiếp xoay người rời đi, để Tô Nhược Hàm ở lại tại chỗ đó.

Tô Nhược Hàm lặng im thật lâu, mới cất bước chậm rãi đi vào cửa hậu viện, dựa theo trí nhớ trước kia khi tới nơi này, chậm rãi đi đến chỗ Phượng Vân Cầm ở lại.

Ao cá nhỏ nhỏ gần cách trong sân, nàng thấy được dưới mái hiên đối diện phòng ngủ của Phượng Vân Cầm có một bóng dáng màu tím đứng đó. Đối phương khoanh tay đứng lẳng lẳng nhìn chăm chăm mấy con cá chép đuôi hồng đang bơi qua bơi lại ở trong nước. Khi con người đen nhánh chống lại bóng dáng Tô Nhược Hàm ở xa xa, trong con người nhanh chóng co rút lại vài cái, trên mặt có hoảng hốt và vẻ kinh ngạc ngăn người nhìn nàng.

Mưa rơi xuống ở trong hồ nước gợn lên nhiều bọt sóng lăn tăn, cũng giống như ánh mắt của nam tử một thân áo bào màu tím đơn bạc rất anh tuấn ở dưới mái hiên đối diện đang nhìn chăm chăm mình, cũng làm cho trong lòng nàng nổi lên từng gợn sóng nhỏ như thế, Tô Nhược Hàm đứng ở nơi đó, đột nhiên có phần không biết làm sao.

Hai người đầu đứng bất động ở nơi đó, yên tĩnh nhìn đối phương, nhưng làm cho một già một trẻ ở chỗ tối nóng nảy gần chết, Phúc bá nhỏ giọng kêu gào: "Làm sao mà giống như hai cái đầu gỗ vậy, trợn mắt ếch à?"

Vừa dứt lời, Phượng Thiên liền ôm miệng Phúc bá, nhỏ giọng nói: "Cẩn thận bị thiếu gia nghe được."

"Ưm ưm ưm... A a, nắm tay rồi..." Phúc bá kéo tay hắn đang bịt miệng mình ra, đột nhiên nhỏ giọng nói thêm.

Tô Nhược Hàm đứng bất động ở đó hồi lâu, xa xa Phượng Vân Cẩm phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc khi nhìn thấy nàng xuất hiện. Khi tầm mắt rơi vào mái tóc đen ướt đẫm, còn có áo khoát đơn sơ thấm ướt trên người nàng, ánh mắt hơi nhú lại cất bước đi tới.

Theo mỗi một bước Phượng Vân Cẩm đi tới, Tô Nhược Hàm cảm thấy mỗi một bước kia giống như đang đập ở đầu quả tim của mình vậy. Trước kia cũng không có cảm thấy gì, hôm nay bị Phượng Thiên nói một trận gõ tỉnh chính mình, nàng phát hiện tâm ý của Phượng Vân Cẩm đối với mình rồi, đột nhiên phát hiện thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này thực sự có một sức quyến rũ hấp dẫn người khác. Cho dù khuôn mặt của hắn không có trình độ đẹp đến yêu nghiệt như Thanh Nguyên, cũng không có khuôn mặt thanh lãnh lạnh lùng như thiên thần đoạt lòng người khác như của Mạc Tử Khanh, nhưng Phượng Vân Cẩm chính là Phượng Vân Cẩm...

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Quần áo mỏng cảm bào màu tím hoàn mỹ phát họa thân hình hoàn mỹ của hắn, lông mày đẹp đẽ, mũi cao anh tuấn, con ngươi đen nhánh thâm thúy, môi mỏng khêu gợi đẹp mắt khi cười nhẹ mang theo một chút tà tứ dịu dàng, khụ... Được rồi, lúc này trên mặt tên kia hình như là vô cùng không vui, môi mỏng khêu gợi cũng bị hắn kéo thành một đường thẳng, gương mặt lạnh lùng.

Phượng Vân Cẩm đứng ở trước mặt nữ nhân nhìn chằm chằm mình đã muốn trợn tròn mắt, đưa tay muốn thay nàng chỉnh lý một chút tóc bị thấm ướt dính vào cái trán. Nhưng nghĩ tới mới vừa rồi ở trong Mai Lâm nhà nàng, động tác hắn muốn vén tóc cho nàng thì đưa tới phản ứng, tay

Phượng Vân Cẩm hơi hơi dừng lại ở không trung, cứng ngắc hồi lâu mới thu trở về, hẩn mím môi nhúm mày nói: "Người lớn như vậy, cũng là nương một đứa nhỏ rồi, chẳng lẽ còn không biết chăm sóc cho mình? Mưa lớn như vậy, có việc tìm ta, chẳng lẽ không biết che ô đi tới sao?" Sau khi nói xong, cuối cùng hẩn vẫn nhịn không được mà đưa tay nắm lấy tay nàng, trên người tản ra lãnh khí lôi kéo nàng đi đến phòng mình.

Tô Nhược Hàm lảng lảng đi theo phía sau hẩn, nàng nhìn bàn tay trắng nõn đẹp mắt lại mang theo giá lạnh của đối phương đang nắm tay mình, nàng vui vẻ gọi lên môi đỏ mọng. Vì sao trước đây mình trì hoãn như vậy, kỳ thật nam nhân này có đôi khi rõ ràng sẽ lộ ra rất nhiều tình cảm chân chính, vì sao nàng lại cho rằng hẩn đang vui đùa chứ?

"Trước kia ta thật sự là thực trì hoãn, chuyện rõ ràng như vậy cũng nhìn không thấu... Phượng Vân Cẩm, vì sao người thích một nữ nhân gốc nghềch chậm chạp như ta vậy chứ?" Khi nói đến câu sau, đột nhiên nàng nở nụ cười vui vẻ.

Phía trước đang đi nhanh thình lình dừng chân, Tô Nhược Hàm hiểm hiểm dừng bước mới không để cho mình nhào lên lưng đối phương.

Thân ảnh anh tuấn ở phía trước nàng cương cứng ở đó, thật lâu sau mới cất giọng khàn khàn hỏi: "Nàng... đã biết?"

Hết chương 77.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Người Khắc Đá

Editor: ChieuNinh

"Nàng... đã biết?"

Tô Nhượng Hàm nhận thấy được bàn tay đang nắm chặt tay mình có hơi chút dùng sức, từ trong giọng nói khàn khàn trầm thấp của đối phương, có thể nghe ra tâm tình khẩn trương của hắn, chút khẩn trương tột cùng tại ở trong lòng nàng khi đến gần Hương Phiêu Trai cũng theo đó mà tiêu tán đi. Nàng thản nhiên cười nói: "Ta biết cái gì?"

Phía trước, trên khuôn mặt của Phụng Vân Cẩm lộ ra vẻ tức giận, quay đầu gắt gao trừng mắt nữ nhân trước mặt, nàng là cố ý đi?

Rõ ràng vừa rồi nàng cũng đã hỏi mình tại sao lại thích nữ nhân trì độn như nàng, hiện tại lại bắt đầu giả ngu. Trầm mắt của hắn chống lại đôi mắt mang ý cười của nàng, trong mắt của đối phương lóe sáng vẻ giảo hoạt.

Ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Tô Nhượng Hàm ở đối diện tóc còn nước nhỏ giọt, áo mỏng trên người ướt đầm lại cau mũi "hắc xì" một tiếng, đánh ra một cái hắt xì vang dội. Càng thêm buồn cười là, nước mũi lại chảy văng ra cái bong bóng treo ở trên mũi, nhất thời làm Tô Nhượng Hàm xấu hổ đến nỗi muốn đào một cái động ở trên mặt đất rồi chui vào đó không bao giờ đi ra nữa, thật sự là xấu hổ chết người.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ trở tay dùng ống tay áo ra sức lau nước mũi của nàng, Phụng Vân Cẩm sững sờ ở đó.

Qua một lúc lâu sau Phượng Vân Cẩm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thấy nàng dừng lại động tác lau nước mũi, mới đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ và ảo não nhỏ giọng nói: "Đúng vậy... Ta cũng muốn biết, vì sao ta lại thích cái nữ nhân cảm tình trì độn này, nhưng lại không biết chăm sóc cho bản thân. Thật không biết nàng ngay cả chính mình cũng không chăm sóc tốt, còn chiều cổ Mặc nhi như thế nào? ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng mà về sau có ta tới chiều cổ mẫu tử các nàng." Sau khi nói xong, như là có chút giận dỗi xoay người đi đến phía trước, nhưng mà bàn tay của hắn đang nắm tay Tô Nhược Hàm, cũng chưa từng buông ra, ngược lại càng dùng sức nắm chặt hơn, mang theo một loại ý niệm kiên định cùng với khẳng định mà nắm chặt cái tay kia của nàng.

Tô Nhược Hàm theo sát ở phía sau, tuy rằng cảm giác bị gió lạnh đầu mùa xuân thổi trúng làm không ngừng run run, nhưng mà nhìn nam tử phía trước đang nắm chặt tay mình bu ãn bực đi về phía trước, khịt khịt mũi, nàng cũng nở nụ cười...

Rất nhiều thứ thời điểm chưa có thấy rõ thì không có nhận thấy được, một khi được vạch trần rồi, thật ra thì có thể nhìn ra được rất nhiều cái trước kia bị nàng bỏ qua. Lại nói tiếp, thật ra trước kia là nàng để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu như nàng sớm phát hiện được, có phải nam nhân này cũng sẽ không giống hiện tại ảo não và bất đắc dĩ như vậy hay không đây? Vừa rồi một tiếng thở dài kia của hắn, thật ra lại giống như một cái lông chim khẽ vuốt qua đầu quả tim của nàng, lại làm cho đáy lòng của nàng có chút ấm áp ngửa ngái.

Nếu không phải tên Phượng Thiên kia nhảy ra gõ tỉnh mình, chỉ sợ nàng vẫn còn đang tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt, thuận tiện cả người quần đ ãy gai thật cẩn thận đề phòng Phượng Vân Cẩm tới gần mình đi?

Xem ra Phượng Thiên hắn nói lòng của nàng được làm từ đá, kỳ thật cũng không có sai. Nhưng mà không phải lòng của nàng lãnh tình giống như tảng đá vậy, mà là lòng của nàng giống một cục đá cứng không hiểu biết. Mà Phượng Vân Cẩm hắn trùng hợp chính là người khắc đá kia. Thì

ra không biết từ khi nào, lòng của nàng đã bị đục ra một vết rạn, Phượng Vân Cẩm đã chậm rãi đi vào.

"Bịch..." một tiếng, Tô Nhược Hàm còn đang cúi đầu âm thầm nghĩ mọi chuyện, lại bị va chạm vào trên lưng của Phượng Vân Cẩm ở phía trước, cái mũi thanh tú vênh cao trực tiếp bị đụng phải mà đổ lên, nàng bị đau đến hai mắt chảy cả nước mắt, buồn bực ngẩng đầu: "Ôi... Làm sao vậy?"

Nhìn bộ dáng mờ mịt ôm cái mũi của nàng, Phượng Vân Cẩm bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, nhíu mi nhìn thoáng qua hòn non bộ ở bên phải, không vui mở miệng hỏi: "Các người nhìn đủ chưa?"

Tô Nhược Hàm khó hiểu, cái gì nhìn đủ chưa?

Nhìn qua theo tầm mắt của hắn, hai bóng dáng một già một trẻ đứng dậy sau núi giả, mà hai người kia thực rõ ràng chính là Phúc bá vừa nói ở trước sảnh còn có chuyện bận rộn, còn có Phượng Thiên vốn nên đang thu thập hành lý giúp Phượng Vân Cẩm.

Tô Nhược Hàm nhìn thấy hai người đứng dậy, đồng thời tầm mắt nhìn cái tay Phượng Vân Cẩm đang nắm tay mình, nàng xấu hổ dùng sức rút tay mình trở về, sắc mặt có chút đỏ ửng đứng ở phía sau Phượng Vân Cẩm.

Thần sắc hai người bị tóm ra trái lại thì rất tự nhiên, nhất là Phúc bá lại vô cùng bình tĩnh vỗ vỗ cái trán nói: "Ai nha... Ta cũng đã nói phía trước có chuyện phải bận rộn mà, tại sao còn đứng ở đây?" Sau khi nói xong, lão nhân lại cứ ngênh ngang bỏ đi như vậy.

Mà còn lại Phượng Thiên thì vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng đưa tay vuốt ve nước mưa bị dính trên tóc, ho nhẹ một chút nói: "Khụ... Thiếu gia, đột nhiên thuộc hạ nhớ tới hành lý còn chưa chuẩn bị xong, hiện tại ta đi sửa sang lại..." Nói xong hắn cũng đã xoay người chuồn mất.

Thấy Phượng Thiên muốn đi mất, Phượng Vân Cẩm mở miệng nói: "Chờ một chút..."

Phượng Thiên dừng một chút, biểu tình vô cùng cứng ngắc quay đầu: "Thiếu gia... không phải ta cố ý nhìn lén, là Phúc bá cứng rắn kéo ta đi xem."

Không đánh đã khai, hoàn toàn không đánh đã khai...

Xa xa Phúc bá còn chưa đi xa âm thầm dặm chân, tiểu tử Phượng Thiên này thật sự quá ngu ngốc.

Phượng Vân Cẩm chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Phượng Thiên một cái phân phó: "Gọi người đưa hai thùng nước ấm đến trong phòng ta, lại kêu người đi bố trang gần đây mua bộ quần áo may sẵn về đây..."

"À..." Phượng Thiên nghe xong gật gật đầu đi ra bên ngoài, đi được hai bước, Phượng Thiên đột nhiên quay đầu giả ngu hỏi: "Thiếu gia... mua quần áo may sẵn là nam trang hay là nữ trang vậy?"

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Sau khi hỏi xong hắn còn liếc trên người Tô Nhược Hàm phía sau Phượng Vân Cẩm, trong mắt càng có thêm vẻ trêu tức thần nhiên.

Khóe miệng Tô Nhược Hàm hung hăng run rẩy một cái, lấy ánh mắt nhìn tên ngu ngốc liếc Phượng Thiên một cái, hắn là cố ý đi, tuyệt đối là cố ý đi? Rõ ràng là đi mua quần áo giúp nàng, lại còn hỏi mua nam trang hay là nữ trang, chẳng lẽ hắn ngứa da muốn ở trước mặt thiếu gia nhà mình lên mặt một chút?

Phượng Vân Cẩm không nói gì, chính là ánh mắt nhìn Phượng Thiên hơi híp lại, hồi lâu sau đột nhiên lạnh lạnh cười nói: "Người cảm thấy sao? Mấy ngày trước nghe lão nhân tới đây có đề cập tới, hình như ở khu vực biên cảnh phía Bắc Phượng Lan quốc đang khai phá một khu vực khai thác mỏ đi, Phượng Thiên người nói xem ta có nên đưa người đi qua đó rèn luyện thêm không?"

Một câu nói, làm cho Phượng Thiên ở bên kia vốn đang giả ngu, nhất thời vẻ mặt buồn bực nói: "Thiếu gia... Ta sai rồi còn không được sao, ta đi kêu người đi mua quần áo cho "Thiếu phu nhân" chúng ta thay. Về phần chuyện khu vực khai thác mỏ thì coi như xong, ta đi thu thập hành lý thay

thiếu gia đi, không phải người nói ngày mai phải xuất phát sao?" Nói xong r ồi lập tức bỏ trốn mất dạng.

Phượng Thiên rời đi r ồi, ngược lại Phượng Vân Cẩm không nói gì nữa, chỉ là bu ồm bực nắm tay Tô Nhược Hàm đi đến trong phòng của mình, một chút cũng không có chú ý tới Tô Nhược Hàm bởi vì Phượng Thiên trêu ghẹo câu thiếu phu nhân kia mà sắc mặt có chút đỏ lên, hoặc là nói... Hắn thấy nhưng nhất quyết vì bận tâm tâm tình của nàng cho nên làm bộ không có thấy.

Vào nhà r ồi, Phượng Vân Cẩm trực tiếp kéo nàng đến trước bàn để nàng ng ồi xuống, hắn đứng dậy đi tìm một cái áo choàng lông cáo màu trắng bọc lấy người nàng. Sau đó lại lấy ra một cái khăn mới mình còn chưa dùng qua li ền vội tới lau tóc cho nàng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Tô Nhược Hàm vốn nói để mình tự làm, kết quả không lay chuyển được hắn, chỉ đành phải cả người nằm úp sấp ở trên bàn mặc cho hắn lau tới lau đi, đầu có chút mờ mịt, mà trên đầu lại có hơi thở ấm áp cọ qua cọ lại, sau đó không lâu nàng li ền ngủ mất.

Vài đứa nha hoàn của Hương Phiêu Trai bắt đầu mang theo nước ấm vào vào ra ra, mãi cho đến khi Phượng Vân Cẩm lau hết nước mưa trên tóc nàng không sai biệt lắm, nàng cũng còn chưa có tỉnh lại. Mấy nha hoàn mới đi qua nói: "Thiếu gia... Nước ấm đã chuẩn bị xong r ồi, quần áo vừa mua về đặt ở sau bình phong."

Động tác lau tóc trong tay Phượng Vân Cẩm giúp Tô Nhược Hàm cũng không ngừng, chỉ gật gật đầu nói: "Đi xuống đi..."

Mãi cho đến khi mấy nha hoàn đầu đã rời r ồi, Phượng Vân Cẩm mới dừng lại động tác trong tay, cúi đầu nhìn nữ nhân sắc mặt ửng h ồng, môi hé mở nằm úp sấp ở trên bàn ngủ say, nhú nhú mày nhẹ nhàng đẩy nàng một cái nói: "Tỉnh tỉnh..."

"Hả?" Tô Nhược Hàm mơ h ồ mở to mắt, sau khi nhìn thấy là Phượng Vân Cẩm trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp, chỉ là than thở sao hắn lại ở trong này, cứ như vậy mà trực tiếp sờ nhìn hắn.

Phượng Vân Cẩm chỉ chỉ phía sau bình phong bên kia nói: "Nàng bị mưa lạnh, bên kia chuẩn bị nước ấm xong rồi, nàng đi ngâm một chút trước, sau đó thay thế quần áo bị ướt sũng trên người nàng đi."

Bởi vì hắn nói vậy, làm cho nàng đột nhiên nhớ tới, mình chạy tới tìm Phượng Vân Cẩm, nàng âm thầm có chút xấu hổ, lập tức có chút khân trương muốn đứng dậy.

Cũng không biết là bởi vì gặp mưa cảm lạnh hay là như thế nào, Tô Nhược Hàm lại cảm thấy đầu mình có chút nặng, mờ mịt. Khi đứng dậy dưới chân như bước vào hư không, thiếu chút nữa thì ngã xuống bên cạnh. Vẫn may Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, thần sắc lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải rất khó chịu hay không?" Sau khi nói xong hắn có chút thần oán chính mình, vừa rồi chỉ lo lau tóc thay nàng, sau đó đám người vẫn luôn đưa nước ấm và quần áo tới, lại quên để cho nàng thay quần áo ướt sũng ra trước.

"À... Không có việc gì, vừa rồi ngã lâu chân đã tê rần thôi." Nàng tùy tiện tìm cái lý có nói.

Kết quả vừa dứt lời, Phượng Vân Cẩm bên cạnh nàng lại nhíu mày nhăn mặt, liền xoay người ôm ngang nàng lên. Tô Nhược Hàm cả kinh đột nhiên thét to: "A... Người muốn làm gì?"

Phượng Vân Cẩm không nói chuyện, lập tức ôm nàng đi đến phía sau bình phong, lấy một bàn tay ra, sờ sờ nước ấm đang bốc khói ở trong thùng tắm, phát hiện độ ấm sẽ không nóng phỏng người, liền thả nàng vào bên trong rồi chuẩn bị rời đi. Đột nhiên nghĩ tới tình huống vừa rồi khi nàng đứng dậy bị choáng váng.

Đột nhiên hắn nghiêm mặt, chỗ bên tai có chút đỏ lên nhìn nàng không được tự nhiên nói: "Trước tiên nàng tắm rửa thay quần áo, ta ở trong phòng với nàng, sẽ không nhìn lén." Nói xong bước chân vội vàng đi ra ngoài khỏi bình phong.

Nhìn thấy hắn vội vàng rời đi khỏi bình phong, sau đó nghe được tiếng bước chân đi tới cửa rồi đóng cửa lại, sau đó đối phương lại trở lại tới

trước bàn rửa rồi xuống. Lúc này mới xem như Tô Nhược Hàm phục hồi tinh thần lại, vừa rồi hẳn nói cái gì?

Kêu nàng tắm rửa, kết quả hẳn lại ở trong phòng với nàng?

Tuy nói hai người sắp thành thân, nhưng mà... nói chung cảm thấy giống như có chút xấu hổ nha.

Hơn nữa hẳn còn nói cái gì, sẽ không nhìn lên??

Ngược lại Tô Nhược Hàm nghĩ đến vừa rồi bên tai hẳn có chút đỏ lên, nam nhân này thật sự thẹn thùng sao?

Nghiêng đầu nhìn về phía chỗ bên kia bình phong, phát hiện bình phong vô cùng dày, thật sự nhìn không thấy tình hình phía sau, nàng mới có thể khẳng định, Phượng Vân Cẩm nói sẽ không nhìn lên là thật sự, bởi vì muốn nhìn cũng nhìn không thấy.

Nàng đứng dậy cởi quần áo ướt đẫm trên người rồi ngâm mình ở trong nước ấm, thẳng đến khi lại bước vào trong thùng tắm lần nữa, nàng mới thoải mái thở dài một hơi.

Thật lâu sau, Tô Nhược Hàm mới sâu kín mở miệng nói: "Thực xin lỗi..."

"Hả?" Trong giọng nói ôn nhuận như ngọc mang theo nghi hoặc.

"Ta cũng không phải cố ý nói gả cho người chính là giao dịch như vậy, chỉ là lúc ấy ta... ừ, nói như thế nào nhỉ... Nếu không phải hôm nay Phượng Thiên gõ tỉnh ta, có lẽ ta còn ở để tâm vào chuyện vụn vặt, Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh cảm thấy người sẽ không thích nữ tử như ta vậy, dù sao chúng ta có thể nói là người của hai thế giới." Tô Nhược Hàm tựa đầu vào trong thùng tắm, trong tay thưởng thức miếng ngọc bội hình phượng nhẹ giọng nói.

Khi Phượng Vân Cẩm nghe được trong miệng nàng nhắc tới Phượng Thiên gõ tỉnh nàng thì con người nheo lại, là vì hẳn ta chạy tới nói gì đó,

cho nên nàng mới có thể khác thường chạy tới tìm mình như vậy, vậy nàng... đối với mình?

Nghĩ tới hôm nay nàng và Thanh Nguyên ở trong phòng nói đến nam tử thích nam tử là chuyện thực bình thường, ngay cả nữ nhân cũng có thể thích nữ nhân...

Chẳng lẽ nàng...

Nghĩ đến cái khả năng kia, nhất thời trong lòng hắn có vẻ không vui, giọng điệu hờn giận mở miệng: "Vì sao ta sẽ không thích nữ tử như nàng chứ? Chẳng lẽ giống như theo lời hôm nay nàng nói với Thanh Nguyên, ta phải đi thích nam nhân mới được?"

Một câu nói, trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hết chương 78.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Khiến Ta Đau Lòng

Editor: ChieuNinh

Phượng Vân Cẩm nói một câu bao hàm mùi thuốc súng, trái lại làm cho Tô Nhược Hàm sững sốt một chút, nàng làm tổ ở trong thùng nước ấm thoải mái có chút chột dạ hơi hơi rụt xuống. Nàng đã nói vì sao lúc đó Phượng Vân Cẩm lại có chút là lạ, hóa ra là hẳn là nghe được câu nói kia nàng nói với Thanh Nguyên?

Nhưng mà Phượng Vân Cẩm đi thích nam nhân?

Ý niệm này hiện lên ở trong đầu của Tô Nhược Hàm, nhất thời nàng hung hăng lắc lắc đầu.

Nàng mới vừa biết được tâm ý chân chính của mình, vốn tưởng rằng chỉ cần lạnh nhạt nuôi dưỡng Mặc nhi tại cái thời không xa lạ này sống qua ngày, thật vất vả phát hiện cảm giác của mình đối với con h ồ ly Phượng Vân Cẩm này, đột nhiên hẳn muốn vỗ vỗ mông đi thích nam nhân, vậy thì làm sao được???

Hung hăng ném đi hình ảnh Phượng Vân Cẩm cười tà đổ lên một tên nam nhân nào đó ra khỏi đầu, đáy lòng th ần kêu... Tuyệt đối không thể.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Nhược Hàm đột nhiên nhất thời ần ào, mạnh mẽ rống lớn: "Không được..."

Vốn sắc mặt Phượng Vân Cẩm có chút khó coi, bị nàng thành linh hô một tiếng mà bị dọa một chút, sau khi hơi kinh ngạc qua đi, lập tức phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của nàng. Diendanlequydon~ChieuNinh Trong

đôi con người tối đen mang theo vẻ kinh hãi liếc mắt nhìn bình phong bên kia một cái, khéo miệng thoáng hiện nụ cười tà khí, ngữ điệu lại cực độ vô tội nói: "Tại sao không được, không phải lúc đó nàng nói với Đổng Thanh Nguyên, nam nhân thích nam nhân là thực bình thường sao? Kỳ thật hiện tại giấu lại, dù sao nàng trì hoãn như vậy, ta đào tìm móc phở cho nàng, kết quả nàng lại không có chút tỏ vẻ nào. Hiện tại ngược lại ta cảm thấy, có lẽ ta thực sự có thể cân nhắc một chút chuyện thích nam nhân, dù sao đầu là nam nhân, nghĩ đến hẳn là sẽ càng hiểu biết đối phương mới đúng, sẽ không giống như bốn nữ nhân ngọc như nàng... Nàng nói phải không?"

Khi Phượng Vân Cẩm đang mừng thầm nữ nhân ngọc này cũng không phải không có cảm giác với mình, lại có chút tức giận trước kia nàng trì hoãn, nhất thời nổi lên ý trêu tức cố ý nói những lời nói kia, cũng là trêu đùa nàng.

Là cái rắm nha...

Tô Nhược Hàm âm thầm trợn mắt xem thường, trong lòng oán thầm nói, Thanh Nguyên thích nam nhân nàng sẽ không có ý kiến gì, dù sao cũng không phải là gì của mình, hơn nữa hẳn còn luôn nghĩ nhằm vào chính mình, đương nhiên nàng không có ý kiến. Kết quả hiện tại lại bị Phượng Vân Cẩm lấy lời nói trước đó của nàng đến bức nàng, còn nói nàng ngọc, nói nàng trì hoãn.

Được rồi, nàng thừa nhận, thật là như vậy, cái gì mà kêu la nàng không tỏ vẻ một chút hả??

Trong lòng bị buồn phiền không thôi, nàng muốn mở miệng phản bác, nhưng mà vậy không phải cũng đánh miệng mình sao, nói thế nào thì cũng là tự nàng nói ra. Nghe khẩu khí lúc này của Phượng Vân Cẩm, rõ ràng là người này cố ý làm vậy, chính là muốn báo thù cho tới nay nàng vẫn trì hoãn để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy. Nàng đã chủ động chạy đến Hương Phiêu Trai tìm hẳn, kết quả thằng nhãi này lại còn được đăng chân lên đăng đầu rồi.

Thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này điển hình là nói hẳn béo, lập tức hẳn sẽ phồng má lên cho người xem...

Tô Nhược Hàm bu ãn bực không thôi không hề mở miệng nói chuyện nữa, trực tiếp ngớt ngát đứng lên bên trong thùng nước, bắt đầu chà lau thân mình mặc một quần áo đã chuẩn bị xong ở bên cạnh.

Phượng Vân Cẩm ở ngoài bình phong thì vẻ mặt sung sướng, trong lòng còn đang kinh hỉ vì Tô Nhược Hàm có để ý tới mình, sau khi nói xong câu đùa giỡn lời của nàng, đột nhiên phát hiện sau bình phong không có thanh âm của nàng, hẩn nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ nàng tức giận với mình đến nỗi không muốn nói chuyện?

Lại đợi trong chốc lát, vẫn không có nghe được Tô Nhược Hàm nói chuyện, chân mày Phượng Vân Cẩm cau lại, nhẹ giọng hỏi: "Hàm nhi... nàng có khỏe không?"

Tô Nhược Hàm ở sau bình phong đang ở mặc đồ li ên đảo cặp mắt trắng dã, bu ãn bực không hé răng, xoay người ôm lấy quần áo đã bị ướt đầm của mình quăng ở một bên, xoay người chuẩn bị đi ra.

Kết quả người ở ngoài bình phong vì không có nghe được nàng trả lời, lại liên tưởng đến cảnh tượng vừa rồi nàng bị choáng váng hoa mắt. Diendanlequydon~ChieuNinh Phượng Vân Cẩm cho rằng nàng xảy ra vấn đề gì, thì lòng như lửa đốt vọt tiến vào, cũng bất chấp vấn đề nàng đang tắm.

Một vào một ra, hai người vừa vặn va chạm vào nhau, Phượng Vân Cẩm nhìn nữ nhân trước mắt bị mình va phải mà lại ôm cái mũi đỏ vành mắt, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo nàng không có việc gì.

"Hoàn hảo nàng không có việc gì, ta cho rằng nàng xảy ra chuyện gì rồi." Phượng Vân Cẩm buông lỏng lỏng mày đang cau chặt nói.

Nhưng mà hiện tại lại xảy ra vấn đề, vì sao nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn mình một cái rồi, cũng không phản ứng một câu nào, trực tiếp bu ãn bực ôm quần áo ướt sũng trong tay, cứ như vậy mà đi chân trần ra ngoài phòng.

Thấy tình huống này, Phượng Vân Cầm vừa mới buông lỏng lông mày lại nhanh chóng nhú lại, nhìn thấy chân nhỏ trắng nõn thanh tú của nàng cứ như vậy mà dẫm lên mặt đất lạnh lẽo đi ra ngoài, đáy mắt của hắn hiện lên vẻ không vui và lo lắng, bước nhanh đi qua đưa tay cầm lấy cánh tay của nàng trầm giọng nói: "Nàng muốn đi đâu?" Kỳ thật hắn muốn hỏi là, đột nhiên nàng làm sao vậy...

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi Tô Nhược Hàm càng cảm thấy ủy khuất, nàng thừa nhận chính mình kiêu ngạo rồi.

Vốn nàng thân là người của thế kỷ hai mươi một tới đây, theo lý thuyết đối với phương diện muốn biểu đạt tình cảm tính ra thì lớn mật hơn đờ đẫn cổ đại này một chút. Nhưng mà đến cùng nàng cũng đã nói đến như vậy rồi, thẳng thắn Phượng Vân Cầm này lại còn muốn trêu đùa nàng, trực tiếp chọc cho cái tính tình kêu ngạo của nàng bật ra, nhất thời không vui.

Lúc này cổ tay đang ôm quần áo ướt sũng bị Phượng Vân Cầm bắt được, một bàn tay khác ôm cái mũi bị va phải mà đau. Cũng không biết là bức bối hờn dỗi, hay là cái mũi bị chạm đau, dù sao hốc mắt hồng hồng trũng mắt nhìn hắn vừa khó chịu nói: "Đương nhiên là đi về nhà, quần áo người cho mượn ta sẽ trả lại cho người sau, người thích nam nhân thì đi đi, lão nương không lấy chồng..." Nói xong nàng liền dùng sức muốn đi ra ngoài.

Cho người lên mặt, cho người được đằng chân lân đằng đầu, lúc này tính tình kêu ngạo của nàng cũng bị đụng chạm, vậy thì sao?

Phượng Vân Cầm vội vàng tóm lấy tay nàng, làm cho nàng không thể dễ dàng tránh thoát rời đi, cũng sẽ không làm nàng bị thương.

Bỗng nhiên nghe được Tô Nhược Hàm thở phì phì nói lời hờn dỗi, Phượng Vân Cầm kinh ngạc một chút, mới phục hồi tinh thần lại từ lúc nàng nói câu lão nương kia, thì lập tức phản ứng kịp. Diện*đan*le*quy*don Chiêu Ninh Vừa rồi trêu đùa lời nói của nàng chọc nàng phát cáu, khó trách hiện tại nàng giống như một con mèo nhỏ xù lông, tức giận muốn dùng móng vuốt của nàng bắt đầu cào người.

Nhưng mà... Nàng nói không lấy chồng thì sẽ không gả sao?

Nhìn nàng nổi giận đùng đùng, nhất là nhìn thấy hốc mắt nàng phiem hòng, bộ dáng vẻ mặt khó thở, hần xoay người một cái cả người chấn ở phía trước nàng, vừa vặn che kín cửa phía sau. Lúc này Tô Nhượng Hàm muốn ra ngoài ngược lại có chút khó khăn.

Mất hạnh tức giận trừng to, trên gương mặt lộ vẻ tức giận kêu lên:
"Tránh ra..."

"Không tránh! Tránh ra rồi không phải nàng bước đi mất luôn sao?"
Phượng Vân Cẩm cười nhẹ mở miệng.

Nhìn thấy tươi cười trên khóe miệng hần, Tô Nhượng Hàm hoàn toàn nổi bão, nhưng mà không phải vì hóa thân tiểu sư tử, mà là bị tươi cười của hần làm cho tức giận. Nhất thời đột nhiên nước mắt trong mắt nàng rơi xuống ào ào, làm cho nam nhân vốn đang có ý cười lập tức cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng của mình, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, đừng khóc... Ài, ta không đùa nàng nữa." Trong lòng lại thầm oán chính mình, vừa rồi vì sao trong lúc mừng thầm nàng không phải thờ ơ với mình, hứng thú tà ác muốn trêu đùa nàng xông ra ở trong lòng, kết quả còn làm nàng khóc.

"Hu... Ngay cả người thích bắt nạt ta, tất cả, tất cả mọi người bắt nạt ta..." Tô Nhượng Hàm có chút nước mắt nhòe nhòe nói.

Nước mắt trên mặt nàng, mỗi một giọt đều như chảy xuôi vào trong lòng của hần, nóng rực làm cho hần có chút đau lòng khó chịu. Nhìn nước mắt nàng rơi không ngừng, hần nhìn không được xoay người khom lưng hôn lên gương mặt trắng nõn, hôn lên nước mắt trên mặt nàng, giọng điệu vừa bất đắc dĩ lại đau lòng nói: "Ta sai rồi, ngoan... Đừng khóc, cũng đã là nương một đứa nhỏ, còn khóc nhè..." Kết câu nói sau cùng dẫn tới tiếng khóc của Tô Nhượng Hàm còn lớn hơn nữa.

"Hu hu... Ta khóc thì làm sao." Nàng thở phì phì khóc rống lên.

Phượng Vân Cẩm nhìn ánh mắt nàng khóc h òng h òng đỏ au, bất đắc dĩ thở dài nói: "Đứa ngốc... Làm sao bây giờ? Để nàng khóc như vậy, ta đau lòng!" Nói xong, cũng không đợi nàng làm có phản ứng gì, hắn đã cúi đầu, lần này môi mỏng khẽ gọi trực tiếp hôn lên môi của nàng, ngăn chặn tiếng khóc ngược trở về. Hắn khép hờ đôi mắt thâm thúy mê người, chớp mũi cao thẳng chạm vào sườn mặt của nàng. Khi đó đôi môi thường mang theo tươi cười dịu dàng lúc này nhẹ nhàng đụng vào môi h òng của nàng, một chút lại một chút thật cẩn thận hôn nàng, giống như đang cẩn thận che chở bảo bối quý trọng nhất thế gian.

Tiếng khóc vang dội Tô Nhược Hàm còn chưa có phát ra đã bị đẩy ngược trở về, sững sốt một chút rồi mới phản ứng kịp. Phượng Vân Cẩm đang hôn nàng. Vừa há mồm muốn nói chuyện, miệng lại bị đầu lưỡi ấm áp của đối phương chen vào, đầu lưỡi bị cái lưỡi lửa nóng của đối phương bắt cóc đi theo cùng nhảy múa với hắn, nói chuyện... Vẫn là đợi lát nữa rồi nói sau.

Kỳ thật thời điểm vừa rồi đột nhiên nàng bùng nổ khóc ra, chỉ bản thân Tô Nhược Hàm biết, là áp lực cảm xúc trong lòng nàng không đè nén được. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Cho tới bây giờ cái loại bàng hoàng bất lực khủng hoảng khi đến thời không xa lạ này, còn có lo lắng Mạc Tử Khanh muốn tranh giành Mạc nhi với mình, cũng có ủy khuất của nàng bị tên Thanh Nguyên kia luôn đến đối phó, tất cả cảm xúc đều dồn đọng ở trong lòng của nàng, đã đến cực hạn.

Mà hành vi vừa rồi của Phượng Vân Cẩm trùng hợp li ên trở thành một cơn r ơm cuối cùng áp đảo những cảm xúc tiêu cực kia, rốt cuộc nàng nhận không được mà khóc ra, muốn phát tiết một chút.

Có lẽ vừa rồi bộ dáng nàng khác thường rồi khóc lớn, làm cho hắn bị dọa đi?

Dựa vào nam nhân trước mắt này đang cẩn thận che chở mình ở trước ngực, cảm xúc ủy khuất và bàng hoàng trong lòng Tô Nhược Hàm chậm rãi tiêu tán đi. Chẳng biết khi nào thì quần áo ướt sũng ôm ở trong tay đã

roi xuống đất, hai tay nàng chậm rãi vòng lên cổ của hắn, thoáng ngượng ngùng đáp lại nụ hôn của hắn.

Nhận thấy được đáp trả của nàng, hô hấp ấm áp của Phượng Vân Cẩm đột nhiên d ãn dập hơn, mắt đang nhắm lại chậm rãi mở ra, bên trong con ngươi đen thâm thúy tăng thêm vẻ u ám. Nụ hôn trên môi của nàng hơi hơi dùng sức, đôi môi lửa nóng, hô hấp có chút d ãn dập, hung hăng dùng sức lại hôn nàng một h ồi lâu, hắn mới cứng cỏi khống chế mình buông lỏng môi của nàng ra.

Cúi đầu nhìn nữ nhân môi đỏ mọng hơi sưng, hai mắt sưng mù đang nhìn mình, Phượng Vân Cẩm hơi nhắm mắt lại, cố gắng áp chế ngọn lửa đang bùng lên ở đáy lòng mình. Lại mở mắt ra l ần nữa, con ngươi thâm thúy giống như một h ồ sâu nhìn chằm chằm nàng, cổ họng khàn khàn mà tr ầm thấp nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc nàng hạ c ố gì cho ta, vì sao ta cứ như vậy trong bất tri bất giác bị nàng lấy mất trái tim?"

Nghe lời hắn nói, Tô Nhược Hàm có chút xấu hổ oán th ần trong lòng, nàng mới là người bị hạ c ố chứ. Trước kia cũng không ngừng cảnh báo chính mình, hắn là một nam nhân h ồ ly nguy hiểm, kết quả bất tri bất giác nàng vẫn có cảm giác với hắn.

Thấy trong đôi mắt hạnh đen nhánh của nàng mang theo vẻ xấu hổ trừng liếc mắt nhìn mình một cái. Nhưng ánh mắt kia ở trong mắt của Phượng Vân Cẩm lại mang theo mỉa hoặc mê người, nhất thời khắc chế không được mà cúi đầu ngậm lấy đôi môi bị hắn hôn có chút sưng đỏ. Qua một h ồi lâu sau mới thở h ển h ển buông nàng ra, giọng nói tr ầm thấp đến cực điểm: "Đột nhiên cảm thấy, thời gian chúng ta thành thân sao mà lâu quá."

Hết chương 79.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tự Nguyện Sùng Nàng

Editor: ChieuNinh

Đột nhiên cảm thấy, thời gian chúng ta thành thân còn có thật lâu...

Bởi vì những lời này của Phượng Vân Cẩm, Tô Nhược Hàm đang hé mở môi đỏ mọng bình phục hô hấp gấp gấp lại mờ mịt ngẩng đầu: "Hả?" Đang yên đang lành vì sao đột nhiên nói đến thời gian thành thân rồi?

Lại chưa từng nghĩ tới, trong nháy mắt khi Tô Nhược Hàm ngẩng đầu, môi đỏ mọng mềm mại nhẹ nhàng như lông chim quét qua cái cằm hoàn mỹ của Phượng Vân Cẩm. Lập tức gương mặt của nàng lại đỏ ửng hơn. Nhưng mà cái hôn chọt lóe kia của nàng, giống như là lửa mạnh đốt lên củi khô, trực tiếp làm cho Phượng Vân Cẩm nhin không được lại cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng, lực đạo không đầu, khi thì vô hạn thương tiếc cẩn thận khẽ hôn, khi thì lại gần như chà đạp mà đoạt lấy môi đỏ mọng của nàng.

Mãi cho đến thật lâu sau đó, hắn mới rời khỏi môi của nàng, mà cặp mắt tối đen cực nóng như là muốn hòa tan nàng khóa chặt ở trên người nàng, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng. Thì ra từ trước tới nay cũng không phải mình không có hứng thú đối với nam nữ hoan ái, mà là chưa có gặp được nữ nhân mình thích mà thôi. Nhìn nữ nhân mình thích trong lòng này, nhìn môi đỏ mọng của nàng vì bị mình hôn có chút sưng đỏ kiêu diễm, hắn có chút tự giễu cười rộ lên. Thì ra mình cũng là một nam nhân bình thường, giáp mặt nữ nhân với mình thích, vẫn không nhin được dục niệm muốn có nàng.

Tuy rằng rất muốn muốn nàng, vô cùng vô cùng muốn, nhất là lần đầu tiên hắn sinh ra cực độ điên cuồng ** đối với một nữ nhân như vậy, mà nàng còn là nữ nhân mình thích. Nhưng nguyên nhân cũng vì như thế, bởi vì hắn đặt nàng ở trong lòng, thật tình thích nàng để ý nàng, cho nên hắn không thể vào lúc này mà muốn nàng. Chỉ vì như vậy là không tôn trọng nàng, nàng đáng giá nhận được đối đãi tốt nhất của mình.

Hắn nhắm lại đôi mắt thâm thúy đen như mực, gian nan dờn tằm mắt khỏi gương mặt nàng, âm thầm véo véo đuôi mình, làm cho mình tỉnh táo lại.

Tô Nhược Hàm không biết, lúc này nàng hé mở môi đỏ mọng, trong đôi mắt hạnh như sóng nước xao động, hành vi ngửa đầu nhìn nam nhân trước mắt là nguy hiểm cỡ nào. Chỉ vì một màn này quá mức mê người, nhất là một nam nhân đói khát vốn đang cực lực khắc chế chính mình muốn hung hăng ăn nàng vào trong bụng.

Thấy Phượng Vân Cẩm đột nhiên nghiêng đầu qua một bên không nhìn mình, lại không hé răng, nàng liếm liếm môi, giọng nói thoáng mang theo vẻ gọi cảm khàn khàn mở miệng hỏi: "Người làm sao vậy?"

Tiếng nói của nàng giống như một sợi lông chim mềm mại khẽ vuốt qua trái tim hắn, lý trí vừa tìm về vì véo đuôi mình liền sụp đổ. Diendanlequydon~ChieuNinh Phượng Vân Cẩm không có trả lời, ngược lại là cánh tay ôm nàng càng thêm khít chặt, hắn cúi đầu chôn ở bên gáy của nàng ảo não buồn phiền nói: "Nữ nhân ngốc!" Sau khi nói xong, hắn hung hăng hít hai hơi hương thơm truyền đến từ trên người nàng, hương khí thơm như u lan mê người lại làm cho hắn miệng khô lưỡi khô, hô hấp càng thêm nặng nề cực nóng.

Hơi thở nóng hừng hực của hắn, gần trong gang tấc cứ như vậy mà thổi phất qua cái gáy trắng nõn của nàng, nơi đi qua có chút ngứa, Tô Nhược Hàm không ngừng được mà giật mình co rúm thân mình lại, muốn tránh đi hô hấp của hắn. Kết quả lại bởi vì nàng vừa động, cũng nghe được tiếng kêu rên rỉ nén của nam nhân phía trước, chỉ nghe tiếng hắn khàn khàn mà trầm thấp cắn răng nói: "Đừng nhúc nhích!" Nữ nhân ngốc này, chẳng lẽ

nàng không biết mình đang nhấn nạy có bao nhiêu vất vả sao? Vừa rồi nàng chỉ vừa động nhẹ nhàng, cũng vừa vận cộ qua nơi nào đó của thân thể hần, cảm giác thỉnh thoảng xảy ra, làm cho hần thiếu chút nữa phát điên.

Tô Nhược Hàm vốn đang muốn tránh khỏi hô hấp của hần, đột nhiên nhận thấy được chỗ bụng của mình khác thường, còn có hai tay nam nhân nào đó dùng sức đến nỗi như hận không thể khảm nàng nhập vào trong cơ thể hần. Cho dù nàng có ngu ngốc thế nào đi nữa thì coi như cũng phản ứng kịp, trước mắt là cái tình huống gì.

"Phượng, Phượng Vân Cẩm..." Nàng nhỏ giọng kêu lên, thân mình cương cứng vẫn không nhúc nhích, gương mặt thẹn thùng như muốn nhỏ máu, trong lòng âm thầm tức giận mình, thật đúng là ngu ngốc. Vừa rồi nàng nghĩ đi đâu vậy, nói như thế nào nàng cũng đã sinh hoạt tại thời đại cởi mở kia, cho dù chưa ăn qua thịt heo, nàng cũng gặp qua heo chạy đi? Nghĩ đến vật nóng bỏng nào đó ở chỗ bụng mình, nàng lại càng xấu hổ muốn đào cái động chui vào luôn. Nếu vừa rồi Phượng Vân Cẩm nhận không được bỏ nhào lên mình, vậy có tính là tự nàng khiến cho lau súng cướp cò hay không?

Lau súng cướp cò?

Này bốn chữ vừa hiện lên trong đầu, nàng xấu hổ đến sắc mặt ửng hồng, nhất là lúc này Phượng Vân Cẩm ôm nàng quá chặt chẽ, hơi thở nóng rực làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Mà cái hung khí nào đó ở trên bụng của nàng đang dùng độ ấm nóng làm cho người ta sợ hãi dán lên, làm cho nàng có thể biết được rõ ràng, lúc này nam nhân đang ôm mình kích động cỡ nào.

Phượng Vân Cẩm làm như nhận thấy được thân mình cứng ngắc của nữ nhân trong lòng, há miệng nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn khéo léo của nàng một cái, ở trong tiếng kinh hô của nàng mới buông ra, nét mặt tuấn mỹ lộ ra tươi cười thản nhiên nhìn nàng. Có lẽ là nghĩ đến vừa rồi thân thể của nàng thỉnh thoảng xảy ra cứng ngắc là do bị mình làm cho kinh sợ, hần bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thanh âm ám ám nói: "Đừng sợ... Mặc dù ta

nghe rất muốn rất muốn nàng, nhưng hiện tại cũng sẽ không muốn nàng ngay."

Ngược lại Tô Nhược Hàm có chút ngoài ý muốn, chỉ ngây ngốc xuất ra một câu: "Vì sao?"

Một câu nói xong, nàng hận không thể quất mình mấy tát tai, xong rồi xong rồi, mất mặt, xấu hổ chết được... Ở trong lòng vô cùng oán niệm ngửa mặt lên trời thét dài, nàng đang hỏi cái gì hả?

Hắn nói hiện tại sẽ không muốn mình, nàng lại còn chạy tới hỏi vì sao, vậy cảm giác giống như là, giống như nàng thực thất vọng, trời ơi... nàng không muốn sống.

Bị nàng hỏi một câu vì sao mà giết mình, lại nhìn đến bộ dáng nàng ảo não xấu hổ quần bách, hắn thản nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ đầu của nàng, thay nàng vuốt vuốt mái tóc khô được một nửa ra sau mới sủng nịch nhẹ giọng nói: "Đứa ngốc... Bởi vì như vậy đối với nàng là một loại không tôn trọng, ta không thể ích kỷ để cho người ta xem nhẹ nàng. Chỉ vì nàng là tốt đẹp, cũng là trân quý nhất, nàng càng đáng giá để ta cho nàng đi đầu tốt nhất."

Ngoài phòng không biết khi nào thì mưa đã càng nặng hạt, bầu trời vốn sáng ngời đã tối sầm, mưa rơi xuống rầm rầm rào rào, lại có tia chớp xuất hiện, bùng xuống trận mưa giông đầu mùa xuân.

Diendanlequydon~ChieuNinh Cùng với một tiếng sấm vang lên, một câu cuối cùng "Nàng càng đáng giá để ta cho nàng đi đầu tốt nhất..." cứ như vậy vang lên ở bên tai nàng.

Phượng Vân Cẩm nghe được tiếng sấm vang lên ở bên ngoài, lại nghe được tiếng mưa to tầm tã rơi xuống, thì nhú nhú chân mày.

Rồi lại thấy chân ngọc trắng nõn của Tô Nhược Hàm đang đứng trên đất lạnh lẽo, một đầu tóc đen còn đang ẩm ướt rồi tung ở sau người, trong lòng vì ôm quần áo ướt đẫm, bộ váy mới trên người mới đổi đã bị y phục ẩm ướt dính sang mà còn không tự biết.

Trước đó Tô Nhược Hàm đi đến trong cơn mưa vốn đã bị phong hàn, mà lúc này rõ ràng nàng ngăn người tâm hồn đang đi tới phương xa nào đó... Phượng Vân Cẩm có chút bất đắc dĩ lấy y phục ẩm ướt trong lòng nàng quăng lên trên bàn ở bên cạnh, rồi xoay người lại ôm lấy nàng.

Tô Nhược Hàm cả kinh phục hồi tinh thần lại, xuất thần nhìn Phượng Vân Cẩm ôm mình đi tới trong phòng ngủ bên trong.

Lời hắn nói mới vừa rồi, làm cho nàng qua thật lâu mới phản ứng kịp, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần khẽ run lên, đáy lòng có chút phức tạp thở dài một tiếng.

Phượng Vân Cẩm, người mới là tên đại ngọc...

Nam nhân như hắn, rõ ràng có khi khôn khéo giao hoạt làm cho lòng người ta sợ hãi, mà có đôi khi trêu đùa đến nàng cũng làm cho nàng tích tụ không thôi. Nhưng những lời vừa rồi của hắn, lại làm cho lòng nàng chỉ còn lại tràn đầy ngọt ngào và cảm động.

Ở tại cái thời đại lạc hậu này, một người nam nhân có thể coi thường ánh mắt thế tục, lại đi che chở và thương tiếc một nữ nhân đã từng giả cho người, từng sinh đứa nhỏ còn bị người hù dọa, còn xem như trân bảo, làm sao để cho nàng không bị động tâm đây?

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Mà hắn lại nói ra nàng là tốt đẹp và trân quý nhất, hắn không muốn cứ qua loa muốn nàng như vậy, chỉ vì như vậy là không tôn trọng nàng, càng xem nhẹ nàng.

Phượng Thiên nói qua, thiếu gia nhà hắn có nói, so với Dạ Minh châu vô cùng trân quý kia, ở trong lòng hắn, nàng mới là một viên Minh Châu chân chính. Chỉ vì ở trong lòng hắn nàng là tốt đẹp, cũng là trân quý nhất, cho nên hắn cam tâm tình nguyện cho nàng thứ tốt nhất.

Tô Nhược Hàm bị Phượng Vân Cẩm ôm đến phòng ngủ, lập tức đi đến trước giường phủ chăn bằng gấm màu lam, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, sau đó mang tới khăn vải sạch sẽ muốn lau tóc cho nàng, nàng mở miệng nói: "À, vẫn là để ta tự mình làm đi." Nói rồi liền muốn nhận lấy

khăn vải từ trong tay, hẩn lẳng lẳng nhìn nàng một cái, khi nhìn thấy chân trần của nàng còn để ở bên giường, hẩn đưa khăn cho nàng.

Tô Nhược Hàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cầm khăn vải ngẩng ở trên giường bắt đầu lau tóc. Nàng cảm thấy để cho hẩn lau tóc thay cho mình, hình như là có chút ngượng ngùng, nhất là ở cổ đại có một phần lớn nam tử lấy hành động vẽ mày vén tóc cho nương tử là bày tỏ ân ái sủng thê.

Vốn thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tô Nhược Hàm đang lau tóc, lại đột nhiên nhìn thấy Phượng Vân Cẩm lấy qua một bộ y bào màu tím ngẩng xuống ở bên cạnh nàng.

Nàng khó hiểu dừng động tác lau tóc trong tay: "Làm sao vậy?"

Phượng Vân Cẩm trầm mặc không có trả lời, ngược lại là đưa tay nâng một bàn chân nhỏ trắng nõn của nàng lên, lấy y bào màu tím trong tay lau lên.

Hành vi của hẩn làm cho Tô Nhược Hàm chấn động ở đó, nàng kinh hoảng muốn rút chân mình về, lại phát hiện đối phương nắm gắt gao, không mấy may cho nàng đào thoát.

Nàng có chút gấp gáp rối loạn nói: "Phượng Vân Cẩm..."

Hai tay thon dài như ngọc nắm bàn chân muốn chạy trốn của nàng, khi ngón tay va chạm vào sự lạnh lẽo trên chân nhỏ, nhú mày mở miệng: "Đừng nhúc nhích..." Lau khô sạch sẽ tro bụi trên chân nàng rồi, hai bàn tay giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, ấm áp bao vây chân nhỏ của nàng nhẹ nhàng vân vê xoa đi cảm giác lạnh lẽo cương cứng thay nàng.

Tô Nhược Hàm ngờ ngác ngẩng ở chỗ kia, mãi cho đến khi đối phương buông chân của nàng ra, xúc chấn lên ôm nàng đến giữa giường, đắp chăn cho nàng, nàng mới phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ. Ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn mỹ phi phàm trước mắt ngây ngốc hỏi: "Người, người có biết người đang làm cái gì hay không? Làm sao người có thể..."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Hành vi lau chân cho nữ nhân như vậy, đừng nói là cổ đại lạc hậu này, cho dù cuộc sống là ở thời đại

trước kia của nàng, cũng là sẽ bị đàn ông khác bên ngoài khinh thường, cảm thấy mất đi khí khái nam nhi, lại càng bị hiềm nghi là thương vợ quá mức, huống chi hấn vốn là một thiên chi kiêu tử, làm sao hấn có thể...

Chống lại bộ dáng ngây ngốc của nàng, Phụng Vân Cẩm nhẹ cười, đưa tay nhéo nhéo gương mặt của nàng, còn nghiêm túc nói: "Vì sao ta không thể sủng nàng như vậy? Cái này đã dọa đến nàng, vậy về sau nàng cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nàng là Vương phi của ta là thể tử của ta, sủng nàng là việc ta muốn làm nhất, ai dám có dị nghị? Hơn nữa nữ nhân của ta, phải cả đời hưởng thụ ngàn vạn sủng ái của ta, ta không ngại để cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết, ta muốn sủng nàng vô pháp vô thiên, bởi vì nàng đáng giá."

Từ lúc hấn bá đạo tuyên cáo phải nàng sủng vô pháp vô thiên thì Tô Nhược Hàm đã sững sờ ở đó, nàng cảm thấy hốc mắt có chút lên men cái mũi cũng ê ẩm, chẳng lẽ là vừa rồi đã khóc một trận, nước mắt liền bắt đầu tràn ra nữa sao?

Hết chương 80.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đột Nhiên Biến Hóa

Editor: ChieuNinh

Ta không ngại để cho người trong thiên hạ đều biết rằng, ta chỉ muốn sủng nàng vô pháp vô thiên...

Chỉ một câu như vậy, làm cho hết thảy bàng hoàng và vô thố trong lòng Tô Nhược Hàm toàn bộ biến mất vô tung, trong mắt nàng mang theo nước mắt chua xót. Nhìn nam nhân trước mặt bởi vì mình đỏ hốc mắt mà lộ ra vẻ đau lòng, Tô Nhược Hàm nàng có tài đức gì chứ? Khi đến thời đại xa lạ này, lưng mang cái danh bị chồng ruồng bỏ lại còn có thể gặp gỡ được một người nam nhân như vậy, nàng còn có cái gì mà không thỏa mãn đây?

"Làm sao lại khóc rồi hả? Là không thoải mái sao?" Phượng Vân Cẩm lo lắng nhíu mày lại, đưa tay che lên cái trán của nàng, khi phát hiện trên trán có sốt cao nóng bỏng, hấn vội vàng xoay người ngẩng dậy nói: "Nóng quá... Nàng phát sốt rồi, ta đi kêu người mời đại phu lại đây xem cho nàng."

Không đợi Tô Nhược Hàm ngăn cản, lúc này nam nhân tuấn dật làm cho trong lòng nàng xúc động vội vàng chạy đi ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Tô Nhược Hàm có chút mắt trợn tròn mờ mịt chìm vào giấc ngủ. Ở trước khi lâm vào bóng tối, nàng còn âm thầm thở dài trong lòng, nam nhân Phượng Vân Cẩm này thật sự là đứa ngốc, ngốc làm cho lòng nàng có chút lên men.

Tô Nhược Hàm vốn tưởng rằng, đợi đến khi nàng tỉnh lại, Phượng Vân Cẩm nhất định sẽ canh giữ ở bên người mình, nhưng khi nàng lại mở mắt ra lần nữa, cũng là thất vọng rồi.

Chỉ vì đợi đến khi nàng tỉnh lại, đầu tiên đập vào mắt cũng là khuôn mặt nhỏ nhắn hững hờ của Mặc nhi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ lo lắng nhìn nàng, mà trong phòng còn có Liễu tiểu đệ canh giữ.

Mặc nhi trông coi mẫu thân nhà mình nửa ngày, thấy nàng tỉnh lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không bao lâu liền mệt nhọc, nó trèo lên giường nằm ở trong lòng Tô Nhược Hàm rồi nói: "Mẫu thân, Mặc nhi rất sợ mẫu thân ngủ cứ như bất tỉnh như vậy, dọa đến Mặc nhi rồi." Nhỏ giọng rồi nói xong thì nặng nề ngủ.

Thấy Mặc nhi ngủ say, thế này Tô Nhược Hàm hỏi thăm, mình trở về như thế nào, hơn nữa Phượng Vân Cẩm đi đâu vậy?

Vừa nghe lời của nàng, Liễu tiểu đệ lại là một trận giơ chân, chỉ nói là nam nhân Phượng Vân Cẩm kia, thấy nàng giảm sốt rồi, liền xông vào màn mưa vội vàng xuất phát rồi đi. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Tô Nhược Hàm nghe Liễu gia tiểu đệ lảm nhảm ở bên tai, nói là nam nhân Phượng Vân Cẩm này rất không đủ ôn nhu, cũng quá không biết săn sóc người, biết rõ nhị tỷ nhà mình bởi vì dầm mưa tới gặp hấn mới bị phong hàn, hấn lại bỏ nhị tỷ vừa giảm sốt cao, liền mang theo tùy tùng Phượng Thiên của hấn vội vàng rời đi, may mà hai người còn không đến một tháng sẽ thành thân...

Hơn nữa Liễu Phong Viêm thật sự muốn biết, ngày ấy vì sao nhị tỷ lại vội vàng xông vào màn mưa đi tìm Phượng Vân Cẩm như vậy, cuối cùng còn biến thành phát sốt bị đưa về.

Phải biết rằng khi bọn họ nhìn thấy Phượng Vân Cẩm ôm nhị tỷ mê man xuất hiện ở cửa nhà. Trừ bỏ đại ca tính cách trầm ổn, lúc ấy Liễu Phong Viêm hấn và lão cha nhà mình thiếu chút nữa nhào đi lên xé xác nuốt sống Phượng Vân Cẩm rồi.

Vốn phụ tử bọn họ đã rất không tán thành Tô Nhược Hàm gả cho Phượng Vân Cẩm, nhìn thấy hấn ôm nàng mê man trở về, xác định bọn họ phần nọ đến cực điểm. Vốn muốn thăm vấn tiểu tử kia thật kỹ càng, rồi cuộc làm cái gì với nàng. Kết quả Phượng Vân Cẩm chính là vội vàng dặn

dò vài câu, nói là Tô Nhược Hàm nàng dầm mưa đi gặp hấn bị phong hàn đang phát sốt, đã có đại phu xem qua uống thuốc rồi, cũng đã hạ sốt. Nhưng mà hấn cũng có việc gấp phải rời khỏi, liền đưa nàng về trước.

Càng quá đáng là, Phượng Vân Cẩm chỉ nhìn Tô Nhược Hàm trong lòng vài lần, giao nàng cho bọn hấn rồi, liền trực tiếp mang theo Phượng Thiên rời đi, ngay cả một câu dư thừa cũng không có để lại.

Đây quả thực là quá mức chộc giận phụ tử Liễu gia, thằng nhãi này cũng quá không đau lòng người đi?

Nghe tiểu đệ Liễu Phong Viêm nhắc tới, Tô Nhược Hàm nằm ở trên giường lúc ban đầu chỉ bất đắc dĩ cười nhẹ. Nhưng sau khi nghe đến phần sau, khi Liễu tiểu đệ nhắc tới đối phương bỏ lại nàng rồi vội vàng mang theo Phượng Thiên liền rời đi, trên mặt của nàng vẫn không có vẻ không vui giống như Liễu tiểu đệ dự đoán, ngược lại là có thêm vẻ lo lắng nhàn nhạt, hấn khó hiểu hỏi: "Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Tô Nhược Hàm hoàn hồn, hơi lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta ngủ đã bao lâu rồi?"

"Ngủ một ngày rồi, đại tỷ có đã đói bụng hay không? Ai nha xem đầu óc ta này, lại còn quên tỷ ngủ lâu như vậy, tỉnh lại hấn là sẽ đói bụng, để đi kêu nữ đầu bếp làm chút cháo đưa tới cho tỷ." Liễu Phong Viêm trả lời xong, đột nhiên vỗ vỗ đầu mình, lại vội vàng chạy nhanh đi ra ngoài.

Sau khi tiểu đệ Liễu gia ra ngoài, Tô Nhược Hàm mới chậm rãi thở dài một hơi, thần sắc có chút lo lắng.

Nếu nói trước kia nàng còn không hiểu nam nhân Phượng Vân Cẩm này, nhưng từ ngày ấy nàng dầm mưa đi tìm gặp hấn rồi, thì ít nhất nàng có chút hiểu biết tính cách của nam nhân kia, nhất là tâm tư của hấn đối với nàng. Nếu không phải đã xảy ra chuyện khẩn cấp, hấn quả quyết sẽ không vội vàng bỏ lại nàng mang theo Phượng Thiên rời đi như vậy.

Từ bên trong những lời Liễu tiểu đệ nhắc tới, thậm chí nàng隐隐 biết được, Phượng Vân Cẩm hấn là đợi cho nàng hạ sốt rồi, thế này mới vội vã

mang theo Phượng Thiên rời đi.

Có thể làm cho Phượng Vân Cẩm vội vã đi xử lý, có lẽ cũng chỉ có một chuyện... đó chính là chuyện thu lưới người sau lưng Liễu gia.

Có lẽ Liễu tiểu đệ không biết, hẳn oán giận Phượng Vân Cẩm không biết đau lòng người khác, kỳ thật thực rất oan uổng người ta. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Chính là vì đau lòng Tô Nhược Hàm, Phượng Vân Cẩm hẳn mới sốt ruột đi xử lý chuyện kia, thậm chí bởi vì hẳn biết Tô Nhược Hàm không muốn để cho người Liễu gia biết được. Lúc trước nàng vì chuyện của Liễu gia mà làm ra cái giao dịch kia với hẳn, cho nên khi hẳn vội vàng rời đi, cũng không đề cập tới hẳn phải đi xử lý chuyện gì.

Mà Tô trong lòng Nhược Hàm cũng biết vì sao Phượng Vân Cẩm sẽ vội vàng rời đi, tự nhiên nàng sẽ không bởi vì Liễu tiểu đệ vừa rồi cảm râm, mà trong lòng có câu oán hận với Phượng Vân Cẩm này nọ, ngược lại là lòng của nàng ần ần có chút lo lắng.

Chỉ vì nàng nghĩ đến, ngày ấy Phượng Thiên rời khỏi Tô trạch sau khi nói chuyện với nàng xong, trong lời nói có nhắc tới câu kia, người có biết lần này thiếu gia đi thì có bao nhiêu hung hiểm không?

Hồi tưởng lại những lời này, tâm thần Tô Nhược Hàm có chút không yên, chỉ có thể lo lắng ở trong lòng, hy vọng lần này Phượng Vân Cẩm đi có thể bình an vô sự trở về.

Tục ngữ nói, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Cũng không biết là do trong lòng nàng lo lắng cho Phượng Vân Cẩm hay là như thế nào, Tô Nhược Hàm cũng không biết một phong hàn nho nhỏ, lại sẽ làm cho thân thể nàng từ ngày xuyên qua đến đây thì chưa bao giờ sinh bệnh qua, trong lúc này lại đột nhiên bị kéo xuống như vậy. Buổi tối vào cái ngày nàng tỉnh lại, thì lại bắt đầu phát sốt, trong nửa tháng sau đó, nàng đầu sầu khổ dưỡng bệnh ở trên giường, mỗi ngày lại uống một chén thuốc tẩm bổ đắng như hoàng liên của đại phu.

Trong nửa tháng này, rất nhiều chuyện đã phát sinh. Về hai người đàn ông Thanh Nguyên và Mạc Tử Khanh ở trong nhà nàng, sau đó nàng có hỏi Liễu tiểu đệ và Mạc nhi thì biết được, khi Phụng Vân Cẩm đưa nàng trở về, bọn họ mang theo nàng trở về sân bên này, thì phát hiện trong căn nhà đã không còn bóng dáng hai người kia, đồng thời, hai người họ cũng không có nhắn lại một câu.

Đối với hai người kia rồi đi, Tô Nhược Hàm vẫn chưa có phản ứng quá lớn.

Theo ý nàng, có thể không có liên quan gì với bọn họ là tốt nhất. Nhất là Thanh Nguyên, hẳn có tình cảm khác thường với Mạc Tử Khanh, trước kia có đủ chuyện làm cho hắn luôn ôm địch ý thật lớn đối với Tô Nhược Hàm, rồi đi của hắn thật ra lại làm cho nàng cảm thấy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về phần nam nhân Mạc Tử Khanh này... khúc mắc đã qua giữa hắn cùng với Liễu Hương, hết thấy đầu đã không còn ai nợ ai vào khoảnh khắc Liễu Hương thắt một dây lụa trắng trên cây ở ngoại ô rồi. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Dù sao đủ chuyện đã qua kia, vào lúc Liễu Hương hương tiêu ngọc vẫn, cho dù là có oán và hận sâu thế nào thì cũng nên tiêu tán đi thôi.

Không thể phủ nhận, Tô Nhược Hàm ích kỷ, bởi vì ràng buộc duy nhất giữa hai người chính là Mạc nhi, mà nàng cũng ích kỷ giữ Mạc nhi ở bên cạnh của nàng. Chỉ vì nàng không cách nào quên được lúc trước vào cái ngày Mạc nhi ở trong đại tuyết bay tán loạn đi tới bên cạnh nàng, không thể quên được lúc đó Mạc nhi đã khóc kêu mếu thân không cần bỏ lại nó, đừng không cần Mạc nhi.

Nàng sẽ không ngăn cản Mạc nhi đi gặp Mạc Tử Khanh, nhưng mà nếu hắn muốn mang Mạc nhi từ bên người nàng đi, vậy thì không có khả năng.

Thì ra chờ đợi sẽ làm một người cảm thấy sống một ngày bằng một năm, nhất là lúc người đang lo lắng an nguy của một người, chờ đợi sẽ làm cho cả người trở nên tâm thần không yên và miên man suy nghĩ.

Ngày hai mươi bảy tháng hai âm lịch, cách ngày thành thân mừng ba tháng tháng ba, chỉ còn lại có năm ngày.

Phượng Vân Cẩm bên kia chậm chạp không có truy ền đến tin tức, mà thời gian hôn kỳ càng tới gần, trong lòng Tô Nhược Hàm ần ần có chút bất an.

Nhịn không được lo lắng, nàng âm thầm để cho Liễu tiểu đệ đi Hương Phiêu Trai hỏi thăm tin tức, lại bị Phúc bá cho biết, gia thiếu nhà ông còn chưa trở về, lại không có đưa tin tức gì về Khi tiểu đệ Liễu gia trở về oán giận Phượng Vân Cẩm, đồng thời trong lòng Tô Nhược Hàm cũng đã tâm loạn như ma.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Ngày đó Phượng Thiên nói qua, lần này thiếu gia nhà hắn đi xử lý chuyện này, người sau lưng rất nguy hiểm... Chẳng lẽ hắn... đã xảy ra chuyện? Suy đoán như vậy, làm cho tâm tư của nàng rối loạn.

Mà làm cho nàng còn có chút kỳ quái là, từ trong miệng lão cha mà biết được các cửa hàng lớn của Liễu gia đã khôi phục đưa vào hoạt động. Thế lực muốn phá hoại sau lưng giống như hư không tiêu thất, đi đầu này làm cho Liễu gia lão cha kỳ quái đến cực điểm. Chỉ có Liễu Phong Liệt, khi hắn nghe được lão cha nhà mình nói người quấy rối sau lưng giống như hư không tiêu thất, trong con người hiện lên vẻ khác lạ, có chút cổ quái liếc mắt nhìn lão cha nhà mình một cái.

Nếu vấn đề của Liễu gia đã giải quyết, theo lý thuyết Phượng Vân Cẩm cũng nên trở lại mới đúng? Hai người lập tức sẽ đại hôn, nhưng mà một chút tin tức cũng không có. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d
Trạng thái nôn nóng rối loạn của nàng đến ngay cả Mặc nhi cũng đã nhận ra, bé còn lặng lẽ chạy tới hỏi ngoại công của mình. Nói là mẫu thân có bị bệnh hay không, bằng không vì sao hai ngày này mặt cô mày cau, bộ dáng nóng lòng rối loạn?

Ngày thành thân đến từng ngày một, Phượng Vân Cẩm bên kia vẫn không có truy ền đến một chút tin tức.

Cho đến một ngày trước ngày thành thân...

Tô Nhược Hàm nhin không được bất an trong lòng, tự mình đi một chuyến đến Hương Phiêu Trai. Gặp được Phúc bá ở ngoài cửa, mà ông cũng nói cho nàng Phượng Vân Cầm đã trở lại, nhưng lại chờ muốn gặp nàng.

Lúc ấy Tô Nhược Hàm vô cùng vui sướng, tâm tình lo lắng trong lòng rốt cục tán đi, thật may, hẳn không có việc gì, rốt cục đã trở lại.

Chỉ là thật không ngờ, khi nàng được Phúc bá dẫn đi vào hậu viện, sẽ nhận được một tràng diện như vậy.

Lúc trước nam nhân nhìn thấy nàng một thân ướt nước mưa, sau đó sẽ tức giận nói nàng không thương tiếc thân thể của mình, bởi vì nàng nhiễm phải phong hàn phát sốt mà thất kinh, lúc này cũng mỉm cười đối mặt với nàng, bình tĩnh vô ba nói một câu: "Giao dịch chấm dứt, ta phát hiện đột nhiên mình không thể đồng ý cưới một nữ tử bị người hưu bỏ làm thê, cho nên... hủy bỏ lễ thành hôn đi!"

Hủy bỏ lễ thành hôn...

Nếu gần đây trên đường vẫn để mọi người thảo luận nhiều nhất, như vậy vẫn luôn chính là hôn sự giữa Liễu gia và Phượng Lan quốc rồi.

Trước kia bởi vì nữ nhi Liễu gia đã bị phu gia hưu bỏ, lúc trước lại được Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc cao điệu cầu thân, lại hứa cả đời một thế một đôi người, lời hứa thà rằng phụ cả thiên hạ không phụ khanh. Ngày thành thân cũng đã định tốt lắm, chỉ còn chờ đến ngày cử hành lễ thành thân làm cho hai quốc gia đều vô cùng oanh động, lại có một kết cục ra ngoài dự kiến của mọi người.

Trận hôn lễ này làm cho đủ người chú ý, lại hủy bỏ...

Mà mặc kệ là Liễu gia, hay là Tiêu Dao vương phủ ở Phượng Lan quốc bên kia, đều không có truy vấn ra tin tức gì. Mọi người không chỗ nào là không suy đoán, rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, vì sao lại đột nhiên hủy

bỏ lễ thành thân. Dù sao lúc trước Tiêu Dao tiểu vương gia, hẳn vì có thể thú được nữ nhi Liễu gia mà quỳ gối trước Kim Loan điện thỉnh chỉ. Bao nhiêu trái tim của nữ tử thiên hạ rơi xuống đất, hâm mộ nữ nhi Liễu gia có vận số tốt. Nhất là làm Vương gia địa vị cao quý, lại hứa hẹn cả đời nhất thế một đôi người, đi đâu này làm cho trong thiên hạ, bao nhiêu nữ tử lâm vào tâm động kính phục và ao ước. Vì sao mới gần gũi chưa tới một tháng, chuyện sẽ biến hóa long trời lở đất như vậy?

Hết chương 81 .

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cái Gọi Là Chân Tướng

Editor: ChieuNinh

"Đại tỷ, tỷ có khỏe không? Mau ra đây ăn cơm đi, phụ thân và Mặc nhi bọn họ đều đang đợi tỷ." Ngoài phòng tiêu đệ Liễu gia đến kêu nàng ăn cơm chiều, có chút lo lắng gọi cửa.

Trong phòng truyền ra giọng nói có chút suy yếu: "Các người ăn đi, ta không đói bụng."

"Ài, đại tỷ..." Nghe được tiếng nói của nàng ở trong phòng, hần há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi muốn nói chút gì đó, lại phát hiện đại ca nhà mình ở hành lang đối diện hơi hơi lắc lắc đầu với mình. Cuối cùng hần thở dài một tiếng không nói thêm gì rời khỏi trước phòng ngủ của nàng.

Khi Liễu Phong Viêm trở lại phòng khách, phát hiện đại ca cũng lại đây, mà lão cha còn đang ôm Mặc nhi ngủ ở chỗ kia, Mặc nhi trong lòng ông có chút mệt mỏi híp mắt, có chút nửa ngủ nửa tỉnh.

Liễu lão cha ngẩng đầu nhìn hần, có chút lo lắng hỏi: "Đại tỷ con có khỏe không?"

"Vẫn không chịu ăn." Nghe vậy, Liễu Phong Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thấy bộ dáng Mặc nhi trong lòng lão cha nhà mình đã muốn ngủ, hần có chút không đành ý mở miệng nhỏ giọng nói: "Phụ thân à, chúng ta có

nên nói cho đại tỷ, lừa nàng như vậy, con cảm thấy thật lo lắng, con cảm thấy con sắp nhịn không được rồi."

Kết quả lời của hắn vừa mới nói ra, trực tiếp liến ghênh đón Thiết Quyên của lão cha nhà mình, mấy cái cốc đầu thường ở trên đầu hắn, làm cho hắn kêu đau từng trận, lại nghe được Liễu lão cha nghiêng răng nghiêng lợi giáo huấn: "Nhịn không được cũng phải nhịn, hiện tại Phượng Vân Cẩm quyết định cố ý muốn như vậy, chúng ta có thể có biện pháp nào. Để cho nàng hận hắn, nói chung còn tốt hơn để cho nàng áy náy cả đời." Khi nói tới đây, ông sâu kín thở dài một tiếng.

Lúc này Liễu Phong Viêm cũng có chút bất đắc dĩ nhỏ giọng lầ bầ nói: "Đời này của Đại tỷ cũng thật là số khổ, trước kia yêu Mặc Tử Khanh điên cuồng, toàn bộ trực tiếp đầu chỉ quay chung quanh nam nhân kia. Thật vất vả hiện tại nàng tỉnh ngộ lại, biết rõ rời khỏi hắn thì nàng có thể sống được rất tốt, lại gặp phải tên hỗn đản Phượng Vân Cẩm này. Gặp phải hắn thì cũng thôi đi, cố tình cái tên kia sau khi đồng ý muốn kết hôn đại tỷ, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy... Người nói xem, đại tỷ nàng có thể luân quần trong lòng hay không?" Một câu cuối cùng vừa nói ra, chính hắn cũng sợ tới mức trái tim treo ngược lên.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Liễu Phong Viêm, trong lòng Liễu lão cha cũng không nắm chắc, có chút sốt ruột mở miệng nói: "Tử tiểu chết tiệt, người nói bậy cái gì đó. Hương nhi nàng, nàng mới sẽ không ngốc như vậy lại vì một nam nhân mà luân quần trong lòng đâu." Cho dù trong miệng ông răn dạy Liễu Phong Viêm, nhưng tay đang ôm Mặc nhi của ông hơi hơi dùng sức, vẫn tiết lộ chính ông cũng có chút lo lắng chuyện này.

Liễu Phong Liệt hơi hơi nhíu mi, nhìn dáng vẻ lo lắng của lão cha và tiểu đệ nhà mình, cuối cùng thì lạnh lùng nhấp môi dưới mở miệng nói:

"Nếu lo lắng, thì trực tiếp nói cho nàng đi, dù sao cũng là chuyện giữa hai người bọn họ, chúng ta và Phượng Vân Cẩm cũng không có thể làm ra lựa chọn thay nàng không phải sao? Hơn nữa tên Phượng Vân Cẩm kia bị như vậy, cũng bởi vì lúc trước tiểu muội cầu hắn cứu Liễu gia, bằng không làm sao hắn lại lọt vòng nước đục này, còn biến thành cái dạng này hôm

nay. Hơn nữa, nếu không nhờ hấn, chỉ sợ chúng ta cũng còn thật không ngờ, ở trong chỗ tối kia lại còn có một người hận Liễu gia chúng ta như vậy."

Một câu, làm cho cả đại sảnh lặng im một mảnh. Thật lâu sau đó, Liễu lão cha có chút lo lắng không thôi nói: "Ta biết, Phượng tiểu tử biến thành như vậy có liên quan hệ với Liễu gia chúng ta. Nhưng mà hiện tại ánh mắt của hấn không nhìn thấy, nếu Hương nhi giả cho hấn, vậy về sau cuộc sống phải làm sao? Hơn nữa... là hấn cố ý để cho chúng ta không nói cho Hương nhi nguyên nhân chân chính, chỉ nói là làm cho nàng hận hấn, tốt hơn là hại nàng..."

Hai huynh đệ Liễu gia trầm mặc, chỉ vì tình huống trước mắt là Phượng Vân Cẩm cố ý làm, vốn là Liễu gia thiếu hấn, hiện tại lại có không cách nào làm trái quyết định của hấn.

Mặc nhi ở trong lòng Liễu lão cha nghe được Liễu lão cha nói chuyện, lông mi nhẹ nhàng run rẩy một cái rồi lại khôi phục bình tĩnh, ba người trong phòng đều không có nhận thấy được.

Ban đêm, đêm khuya yên tĩnh, Mặc nhi mở cửa đi ra, bên cạnh một bóng trắng cũng chạy theo đi ra.

Nhìn trái nhìn phải một chút, nó thấp giọng nói với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, người ở đây giữ cửa, làm bộ như ta ngủ ở bên trong, ta đi tìm mẫu thân nga."

Tiểu Bạch nghiêng đầu, cái hiểu cái không ngao ô một tiếng, sau đó ghé vào cửa, nhìn bóng dáng Mặc nhi nho nhỏ chạy tới phòng Tô Nhược Hàm.

Mặc nhi chạy chậm một mạch, vọt tới ngoài phòng mẫu thân nhà mình rồi, còn không quên quan sát trái phải một chút, thế này mới gõ gõ cửa, nhỏ giọng kêu lên: "Mẫu thân, mở cửa."

Vốn tưởng rằng, còn phải kêu lên vài tiếng mẫu thân nhà mình mới có thể tỉnh, kết quả chỉ kêu một tiếng, phòng trong đã có thanh âm.

Trong phòng tiếng Tô Nhược Hàm suy yếu truyền đến: "Là Mặc nhi hả? Con đợi chút."

Tiếp theo, trong phòng Tô Nhược Hàm chập chờn ngọn đèn mờ nhạt, khoác áo đơn, sắc mặt tái nhợt tới mở cửa. Khi tới cửa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi bị đông lạnh đến đỏ au, nàng đau lòng không thôi đi qua dắt bé, đi đến phòng trong rồi mới nói: "Đã trễ thế này, sao Mặc nhi còn chưa ngủ, là không quen sao?" Bởi vì đoạn thời gian này nàng cảm nhiễm phong hàn, vì sợ lây bệnh cho Mặc nhi. Mà mấy người lão cha Liễu gia cũng làm chủ nói Mặc nhi đã lớn, cũng không nên vẫn ngủ chung với mẫu thân như vậy, liền để cho nó ngủ một mình một phòng, nhưng có đôi khi Mặc nhi sẽ bừng tỉnh, khuya khoắt lại tới đây tìm nàng.

Mẫu thân nhà mình ra mở cửa, khi nhìn thấy mẫu thân tiều tụy mà tái nhợt, Mặc nhi đỏ hốc mắt, trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng Tô Nhược Hàm, buồn bã nức nở nói: "Mặc nhi thật nhớ mẫu thân, mẫu thân cũng gầy đi."

Nghe vậy, trong lòng Tô Nhược Hàm run lên, hốc mắt truyền đến một hơi chua xót.

Bởi vì chuyện kia, đã mấy ngày nàng không có ra cửa, cũng mấy ngày không có nhìn thấy Mặc nhi. Hôm nay ban đêm Mặc nhi đột nhiên đến, câu nói của bé, làm cho nàng tỉnh ngộ lại, nàng lại có thể bởi vì bi thương của mình, liền xem nhẹ nhi tử Tử Mặc nhi của mình. Nàng thật sự là một mẫu thân thất trách, nàng thiếu trách nhiệm như vậy, lại còn ích kỷ cướp đi Mặc nhi từ bên người Mặc Tử Khanh, nàng...

Tô Nhược Hàm áy náy ôm Mặc nhi vào lòng, nước mắt không tiếng động chảy xuống dọc theo hai má, run run mở miệng: "Mặc nhi, là mẫu thân không tốt, mẫu thân chỉ lo đau khổ của mình, lại quên Mặc nhi, thực xin lỗi... Tha thứ mẫu thân được không, về sau mẫu thân sẽ không lại vì nam nhân kia mà thương tâm, lại càng không xem nhẹ Mặc nhi..."

Vốn Mặc nhi đang chôn ở trong lòng nàng, nghe được lời của nàng, thân mình nho nhỏ hơi cứng lại, giọng nói rầu rĩ của bé truyền đến: "Mẫu thân, về sau người thật sự sẽ không bởi vì nam nhân khác mà xem nhẹ Mặc

nhì sao? Cho dù là về sau mẫu thân gả cho người khác rồi, cũng sẽ không sao?"

Trong lòng Tô Nhược Hàm lại nín chặt đau đớn một trận, vì mình xem nhẹ Mặc nhi mà áy náy mà đau lòng. Đồng thời cũng vì nam nhân kia nói muốn thú mình, lại hứa hẹn lời hứa sẽ sống mình đến vô pháp vô thiên, cuối cùng lại nói một câu, hai người không xứng, rồi hẳn không thể đồng ý thú một người bị chồng ruồng bỏ làm thê, cho nên giao dịch chấm dứt, hủy bỏ hôn ước.

"Mẫu thân lập gia đình cũng sẽ không xem nhẹ Mặc nhi, huống chi... mẫu thân sẽ không tái giá..." Tô Nhược Hàm xuất thần vuốt ve đầu nhỏ của Mặc nhi chậm rãi nói.

Mặc nhi trong ngực nàng, nghe vậy thì trên mặt nho nhỏ lộ ra vẻ đau lòng trưởng thành sớm. Cuối cùng bé ngẩng đầu, còn nghiêm túc nhìn mẫu thân nhà mình. Khi nhìn nụ cười tái nhợt không có chút huyết sắc nào che giấu tí đâu tụy trên mặt nàng, toàn bộ hai má cũng thật gầy, bé nhếch miệng, một lúc lâu sau mới hạ quyết định quyết tâm nói: "Mẫu thân..."

"Hả?" Tô Nhược Hàm hoàn hồn, mỉm cười cười.

Nhìn miễn cưỡng cười vui của nàng, trong lòng Mặc nhi thở dài một hơi, thôi thôi... Nếu mẫu thân không có khả năng ở cùng một chỗ với phụ thân, mà nàng lại vì nam nhân kia mà thương tâm thành như vậy, nếu đã biết được từ chỗ mấy người ngoại công, nam nhân kia cũng không phải thật sự không muốn thú mẫu thân, mà là vì nguyên nhân đó, thế này mới hủy bỏ hôn lễ. Dựa vào mẫu thân thích bé, mà bé cũng nói qua sẽ bảo vệ mẫu thân, vẫn nên nói cho mẫu thân biết thì tốt hơn.

Mặc nhi ở trong lòng Tô Nhược Hàm, ấp úng nói: "Mẫu thân... con nghe đại cữu cữu nói, nam nhân kia giống như ánh mắt không còn nhìn thấy, cho nên mới hủy bỏ hôn ước."

Vốn Tô Nhược Hàm đang ôm Mặc nhi, đột nhiên thân mình cứng ngắc, qua hồi lâu sau mới chậm chạp mở miệng nói: "Mặc nhi... con nói cái gì?"

Con nói ánh mắt của hấn không nhìn thấy mới hủy bỏ hôn ước, nam nhân kia... là ai?"

Mặc nhi ngẩng đầu từ trong lòng nàng, hơi hơi nhú mi nói: "Mẫu thân thương tâm vì ai, thì chính là người đó." Nói tới đây, bé có chút oán niệm.

Trong đầu Tô Nhược Hàm một mảnh choáng váng, tại sao có thể như vậy...

Nam nhân kia, vì sao ánh mắt không nhìn thấy?

Nhớ rõ ngày ấy nàng đi Hương Phiêu Trai, khi nhìn thấy hấn, hấn còn...

Nghĩ đến đây, đầu tư Tô Nhược Hàm đột nhiên trợn to, đứng r ồi... Ngày ấy khi nhìn thấy hấn, đối phương vẫn bình tĩnh cười nhẹ đối mặt nàng, bởi vì nàng bị lời nói trong miệng hấn mà khiếp sợ, nên xem nhẹ ánh mắt của hấn, giống như... Vẫn luôn không có chân chính nhìn qua trên người của nàng.

Thật là như vậy sao? Nguyên nhân thật sự là bởi vì như Mặc nhi nói sao, nam nhân kia mới có thể nói ra hủy bỏ hôn ước sao?

Đang nửa đêm khuya khoắt, cửa phòng Liễu Phong Liệt bị gõ vang, hấn đến mở cửa. Khi thấy người tới cửa là Tô Nhược Hàm và Mặc nhi, hấn sửng sốt một chút, lập tức phản kích.

"Người biết r ồi hả?"

Một câu, làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm vốn còn chưa có xác định li ền cứng đờ, ý tứ Liễu Phong Liệt là, Mặc nhi nói là sự thật?

Tô Nhược Hàm phức tạp nhìn Liễu Phong Liệt: "Nếu vấn đề hỏi là ánh mắt Phượng Vân Cẩm không nhìn thấy, vậy thì đúng vậy, ta đã biết."

"Tiến vào r ồi nói." Lạnh lùng trên mặt Liễu Phong Liệt có bất đắc dĩ nhàn nhạt, cuối cùng nghiêng mình để cho nàng đi vào r ồi nói sau.

Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi vào phòng, trằn mặc nhìn Liễu Phong Liệt, nghe hắn nói về chuyện bọn họ ai cũng đều biết, lại chỉ có một mình nàng không biết.

Đó là bởi vì lúc trước Liễu gia có rất nhiều phiến toái, Liễu Phong Liệt cũng đã nhận ra chút vấn đề, cho nên khi tra được người nhắm vào Liễu gia của mình, đồng thời lại biết được Phượng Vân Cẩm lại âm thầm giúp Liễu gia.

Ngày ấy khi Phượng Vân Cẩm đưa Tô Nhược Hàm bị phong hàn về Liễu gia, hắn chân trước mới vừa đi, sau lưng thám tử Liễu gia bên này lại đưa tin tức tới đây, nói người giám thị bên kia có động tác mới. Chỉ là thật không ngờ, thời điểm khi Liễu Phong Liệt hắn mang theo người tới đó, mọi chuyện gần như cũng đã kết thúc rồi. Ở đó hắn lại gặp được Phượng Vân Cẩm, vừa vặn cứu được Phượng Vân Cẩm bị đối phương trước khi chết phản công mà trúng độc. Tuy rằng cuối cùng bảo vệ được tánh mạng, lại cố tình độc tố xâm nhập ánh mắt, một đôi mắt...

Sau khi Phượng Vân Cẩm tỉnh lại, khi biết được ánh mắt của mình không nhìn thấy, chỉ lẳng lẳng nói một câu: "Hôn ước giữa ta cùng với Hàm nhi, chính là một giao dịch. Tình huống hiện tại của ta đây, cũng không muốn hại nàng nữa, hủy bỏ hôn ước đi."

Hủy bỏ hôn ước... hủy bỏ một hôn lễ tốt đẹp.

Nếu lúc trước hôn ước của hai người, thực sự là vì tiểu muội nhà mình vì cứu Liễu gia mà làm ra giao dịch cùng với Phượng Vân Cẩm, như vậy hôn lễ hủy bỏ cũng được. Nhưng sau khi Liễu Phong Liệt gặp qua Phượng Vân Cẩm rồi trở về, nhìn thấy trong khoảng thời gian này tiểu muội nhà mình vẫn mỗi mắt chờ mong chờ Phượng Vân Cẩm trở về. Trong lúc đó có vài lần kêu tiểu đệ đi tới Hương Phiêu Trai bên kia hỏi, hành động này, không chỗ nào không làm cho hắn biết rõ ràng, trong lòng tiểu muội nhà mình rõ ràng có tên xú tiểu tử Phượng Vân Cẩm kia.

Hiện tại, cố tình Phượng Vân Cẩm cũng cố ý không muốn nói chân tướng cho tiểu muội...

Tô Nhượng Hàm nghe Liễu Phong Liệt nói ra mọi chuyện rồi, trên mặt có khiếp sợ, sau đó là đau lòng, cuối cùng là phẫn nộ...

"Tên nam nhân kia, hẳn thật đúng là vĩ đại, lại còn để cho các người gạt ta, giỏi cho cái gọi là tốt cho ta..." Tô Nhượng Hàm giận dữ, dùng sức cắn răng nghe kéo kẹt.

Nhìn vẻ mặt lúc này của Tô Nhượng Hàm ở đối diện, Liễu Phong Liệt bất đắc dĩ thở dài, xem ra tiểu muội nhà mình là không thể nhận ý tốt của Phụng Vân Cẩm. Tên tiểu tử kia rõ ràng yêu thích tiểu muội nhà mình, cố tình bởi vì ánh mắt, ngược lại nói cái gì mà lúc trước là giao dịch, hiện tại giao dịch chấm dứt, hôn lễ hủy bỏ, bình tĩnh giống như hắn ta không có chút tình cảm nào với tiểu muội, kì thực... Đừng tưởng rằng hắn không biết, gần đây lân cận Liễu gia có thêm nhiều người đến đây giám thị, mỗi ngày bọn họ mang tình huống của Mặc nhi báo cáo cho cái tên nam nhân tránh ở hậu viện Hương Phiêu Trai nghe.

Liễu Phong Liệt ôm Mặc nhi đã ngủ say đi qua, bất đắc dĩ nhìn tiểu muội trước mặt trở nên khác nhau rất lớn cùng với trước kia, thở dài mở miệng nói: "Người tính làm sao bây giờ?" Hiện tại thấy tiểu muội nhà mình từ tiểu gia hỏa Mặc nhi mà đã biết rõ chân tướng sự tình, việc này tình thật đúng là...

Tô Nhượng Hàm nghe vậy, giận quá hóa cười: "Nếu như hắn vĩ đại như vậy, nếu ta không thành toàn cho hắn, không phải là có chút thực xin lỗi hắn sao?"

Lời này, làm cho Liễu Phong Liệt kinh ngạc ngẩng đầu, có ý tứ gì?

Không đợi hắn mở miệng hỏi, nàng cũng đã lại nghiêng rằng lần nữa nói: "Nếu hắn cảm thấy ánh mắt không nhìn thấy, cưới ta là hại của ta, vậy đại ca kén rể giúp ta đi! Đường đường là nữ nhi nhà giàu nhất Thương Lan quốc, cho dù mang theo Mặc nhi, muốn gả đi ra ngoài, hắn là không khó đi?"

Lời nói này, trực tiếp làm cho Liễu Phong Liệt cả kinh gương mặt không duy trì nổi sự lạnh lùng, kinh ngạc không thôi hỏi: "Cái gì, kén rể?"

Tô Nhược Hàm cắn giận gật gật đầu: "Đúng vậy, chính là kén rêu! Ngày mai Đại ca liệ̀n phụ trách tổ chức đi, để cho Mặc nhi ngủ bên này của người, ta đi về trước." Nói xong đã thở phò ra cửa, để lại Liễu Phong Liệt vẻ mặt khiếp sợ.

Sắc mặt Liễu Phong Liệt rồi rầm ng ẫ ở chỗ kia, vừa rồi rõ ràng tiểu muội nàng là bộ dáng đau lòng Phượng Vân Cẩm, như thế nào gây tiếp theo liệ̀n trở nên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó còn nói cái gì muốn kiếm ch ẫ? Chẳng lẽ không phải nàng hẳn là nên đi tìm Phượng Vân Cẩm, sau đó hai người cởi bỏ khúc mắc, sau đó ở cùng một chỗ sao?

Sao mọi chuyện liệ̀n biến thành như vậy?

Hết chương 82.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nỗi Giận Đầy Ngã

Editor: ChieuNinh

Bên kia đại ca Liễu gia rồi rầm, Tô Nhược Hàm thì mặc kệ.

Hiện tại nàng phần nộ không thôi đi đến bên ngoài, cái tên Phượng Vân Cẩm thật vĩ đại, cảm thấy thú nàng là hại nàng. Vậy nàng gả cho người khác, mà trước đó, nàng còn có một việc phải làm. Nếu hắn vĩ đại như vậy, đối với việc nàng muốn làm kế tiếp, hắn là sẽ không để ý đi?

Đi ra khỏi phòng Liễu Phong Liệt, Tô Nhược Hàm cũng không có về phòng của mình, ngược lại là khi nhìn thấy Tiểu Bạch ng ỗ xồm ở trước cửa phòng của Mặc nhi bên kia, nàng vẫy vẫy tay với nó, nhỏ giọng kêu lên: "Tiểu Bạch, lại đây."

Tiểu Bạch nhìn thấy Tô Nhược Hàm, có chút kích động chạy tới, bởi vì gần đây nàng không ra khỏi cửa, cũng không chịu gặp ai. Ngay cả Tiểu Bạch cũng đã mấy ngày không thấy được nàng, lúc này nhìn thấy nàng tự nhiên là kích động không thôi.

Sờ sờ đầu lông xù của Tiểu Bạch, Tô Nhược Hàm mang theo nó đi tới cửa chính, thừa dịp bóng đêm nàng đi tới trong thành.

Hiện tại cũng chỉ mới khoảng mười giờ tối, nhưng bởi vì cô đại không đèn đuốc như ban ngày giống hiện đại, cho nên bốn phía thoát nhìn tối đen như mực. Nàng một nữ tử ra ngoài vào ban đêm tất nhiên là không an toàn, nhưng có Tiểu Bạch đi cùng, ngược lại nàng không hề sợ hãi. Ngay cả người có võ công cũng có ý sợ hãi Tiểu Bạch, cho nên nếu như người bình thường đụng tới, nó tuyệt đối có thể thoải mái lật đổ người ta.

Thừa dịp bóng đêm ra cửa, nàng một đường chạy chậm tới hiệu thuốc bắc trong thành, dùng sức gõ cánh cửa đã đóng kín. Người ở bên trong khó chịu rống to vài tiếng, nhưng bị tiếng đập cửa của nàng ép buộc không có biện pháp, cuối cùng đành mở cửa ra. Nhìn thấy ngoài phòng là một nữ tử khoác áo choàng thật dài, cả đầu đầu giấu ở trong áo choàng nhìn không ra tướng mạo, sắc mặt chường quỳ giữ tiệm không tốt trực tiếp quát lên: "Đại phu không có ở trong điểm, đã trễ thế này người còn không để cho người ta ngủ?"

Tô Nhược Hàm nguy hiểm nheo mắt lại, nhưng nghĩ tới ý đồ đến đây của mình, nàng trực tiếp lạnh lùng mở miệng nói: "Ta không xem bệnh, mua thuốc..."

Vừa nghe là mua thuốc, ngược lại sắc mặt chường quỳ tốt hơn một chút, hẩn ngáp một cái hỏi: "Mua thuốc gì?"

Khi Tô Nhược Hàm nói ra thuốc mình muốn mua, quả thực sắc mặt chường quỳ kinh ngạc đến cực điểm, cả một lúc lâu sau hẩn mới phản nộ nói: "Hoang đường, trong tiệm của ta làm sao lại có cái loại dược hạ tiện đó, đi đi đi..."

Tô Nhược Hàm cười lạnh một trận, tiệm thuốc mà không thuốc kia, tên của nàng sẽ viết đảo ngược lại, không nhìn chường quỳ phản nộ, nàng trực tiếp nói nhỏ với Tiểu Bạch canh giữ bên chân: "Tiểu Bạch, người nhìn thật trên người vị đại thúc này, có đủ một bữa ăn ngon cho người không?"

Mà Tiểu Bạch cũng thật là phối hợp, nghe xong lời của nàng, liền trực tiếp làm động tác ra nhe răng hướng tới chường quỳ.

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Đừng nói cái bộ dáng kia của nó thật đúng là đủ dọa người, lúc này chường quỳ mới phát hiện tồn tại của Tiểu Bạch, cả kinh đột nhiên lui về phía sau vài bước, hẩn kinh hoảng không thôi hét lên: "Người, người muốn làm gì... Ta, ta đã nói rồi, chúng ta là hiệu thuốc bắc đứng đắn, không có cái loại đó."

Tô Nhược Hàm nguy hiểm cười lạnh kễ sát vào: "Người xác định không có thứ đó sao?"

Mà đồng thời Tiểu Bạch cũng đổ sát vào hơn, thậm chí còn khoa trương chảy nước miếng xuống. Chưởng quỳ sợ tới mức ngã xuống đất, cuối cùng hắn vẫn phải thỏa hiệp. Tuy rằng không có thứ nàng thật sự muốn, nhưng tìm mấy thứ thuốc bột, lập tức pha chế cho nàng.

Nhược Hàm có được thứ mình muốn, nàng hừ lạnh một tiếng rồi đi, nàng đã nói mà, trong hiệu thuốc bắc làm sao có thể mua không được **** và xuân dược, cho dù bên ngoài không có, làm sao ngấm ngấm lại có thể không có chứ.

Ban đêm Hương Phiêu Trai bị người gõ cửa, khi tiểu nhị trong điểm mắt buồn ngủ mông lung đi ra mở cửa, thấy người tới cửa là Tô Nhược Hàm, sợ tới mức hoàn toàn tỉnh ngủ, có chút lắp bắp nhìn nàng kêu lên: "Tô, Tô cô nương... Ngài, ngài có chuyện gì sao?" Trong lòng hắn có chút khổ sở nghĩ, cũng không biết rốt cuộc giữa đại thiếu gia nhà mình và Tô cô nương đã xảy ra cái gì, vốn hai người đang tốt đẹp sắp thành thân, cũng đã định xong ngày lành, đột nhiên liền hủy bỏ hôn lễ. Hơn nữa sau khi đại thiếu gia trở về, cũng vẫn luôn núp ở phía sau viện không đi ra, mà tức thì lại có lệnh cưỡng chế không cho phép bọn họ tiến vào hậu viện.

"Ta muốn gặp Phượng Vân Cẩm." Tô Nhược Hàm bình tĩnh mở miệng.

Tiểu nhị khó xử nhìn nàng: "Tô cô nương, ngài vẫn nên trở về đi, đại thiếu gia của nhà ta nói qua, không gặp khách." Nhất là ngài tới, thì tuyệt đối không gặp.

Nghe vậy, Tô Nhược Hàm nguy hiểm nheo mắt, giận dữ mà cười.

Được, tốt lắm, Phượng Vân Cẩm tên hỗn đản này, lại còn không gặp ta, là sợ ta phát hiện ánh mắt người có vấn đề, sau đó biết được nguyên nhân chân chính lúc trước người hủy bỏ hôn lễ sao?

Trong lòng nàng tràn đầy tức giận, trực tiếp nguy hiểm cười rộ lên, chỉ chỉ Tiểu Bạch bên chân nói với tiểu nhị: "Tiểu Bạch của nhà ta đã vài ngày không ăn cái gì, tin tưởng lấy khẩu vị của nó, gặm hết cái thân gầy tong teo của người là không thành vấn đề, người xác định còn muốn ngăn cản ta đi vào gặp đại thiếu gia của nhà người không?"

Không thể không nói, đi theo người tốt học gương tốt, đi theo đạo sĩ học giả thần giả thánh.

Hiện tại Tiểu Bạch nó giả bộ hung ác dọa người thì học rất có hình có dáng, nhất là mới vừa rồi ở hiệu thuốc bắc còn biểu diễn qua một lần, hiện tại lại phát huy thêm một lần nữa ngược lại chỉ có hơn chứ không có kém. Lúc này tiểu nhị sợ tới mức muốn khóc ròng nhìn Tô Nhược Hàm ủy khuất nói: "Tô, Tô cô nương, ngài đừng làm khó dễ ta nha."

Hắn là thật sự là muốn khóc mà, Phúc bá đã dặn dò qua, nếu Tô cô nương lại đến, nhất định phải nghĩ biện pháp khuyên nàng trở về, nhưng lại đặc biệt dặn dò, vô luận như thế nào cũng không được bất kính với nàng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nhưng mà Phúc bá lão nhân gia không có nói cho hắn, khi Tô cô nương nửa đêm khuya khoắt xuất hiện ở Hương Phiêu Trai, nói là muốn gặp đại thiếu gia nhà mình bị hắn dùng lời nói nhẹ nhàng khước từ rồi, mà thời điểm nàng thả chó uy hiếp hắn, hắn phải làm cái gì bây giờ...

Hương Phiêu Trai võ công tốt nhất chính là đại thiếu gia, sau đó chính là Phượng Thiên hộ vệ đại thiếu gia. Nếu có Phượng Thiên ở đây, hắn cũng còn có thể lớn tiếng kêu cứu, để cho hắn ta đến cứu mình từ trong miệng con chó đáng sợ này. Nhưng mà cố tình là mấy ngày trước đây, Phượng Thiên nói là thay đại thiếu gia nhà mình đi tìm thuốc gì đó, hiện tại căn bản không ở Hương Phiêu Trai. Lúc này Phúc bá lão nhân gia lại ngủ sâu, phỏng chừng nếu hắn có kêu to, cũng không có biện pháp đánh thức ông ấy, sau đó mình đã bị con chó hung ác trước mắt này ăn thịt rồi.

Mà Tô Nhược Hàm hiển nhiên không muốn llemềthời gian ở trong này với tiểu nhị, nàng trực tiếp cầnn vừa rồi mua được ****, bay thẳng đến hắn vậy một ít qua.

Không thể không nói, Tiểu Bạch đe dọa thì vô cũng có hiệu quả, được được thưởng quầycấp cho xác thực rất hiệu quả, chỉ mới có một ít, tiểu nhị kia đã giẫy dụa một chút rồi ngất đi.

Tô Nhược Hàm kéo tiểu nhị vào bên trong, Tiểu Bạch ở một bên còn thông minh hỗ trợ, một người một cầu kéo điểm tiểu nhị đi vào rồi, nàng đi

đóng cửa Hương Phiêu Trai, c ần ngọn đèn vừa r ồi tiểu nhị châm lên, sau đó đi đến hậu viện.

Bởi vì đã tới không chỉ một lần, nên sẽ không phát sinh tình huống nàng không tìm thấy đường đi. Dựa vào ánh sáng mờ tối, khi nàng đi bên ngoài căn phòng của Phụng Vân Cẩm ở hậu viện, đầu tiên nàng nhìn nhìn bốn phía, nhìn xem tên Phụng Thiên kia có ở gần đó hay không. Nàng cũng biết tên kia võ công tốt lắm, ít nhất là nhảy tường vô nhà nàng, khi đó chủ tớ bọn họ trèo rất là có thứ tự.

Đánh giá vài lần, sau khi xác thực không có người nhảy ra, nàng mới nhẹ nhàng đẩy cửa. Nhưng khi cửa phòng vừa đẩy ra, chợt nghe được tiếng của Phụng Vân Cẩm trong phòng truy ền ra: "Phúc bá?"

Tô Nhược Hàm xuyên thấu qua ngọn đèn mờ nhạt, thấy rõ trong phòng Phụng Vân Cẩm đang ng ồi ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu, dùng lỗ tai tinh tế hướng tới cửa, giống như đang lắng nghe tiếng bước chân. Nàng trầm mặc không nói gì, bưng ngọn đèn đi tới trước bàn, buông xuống r ồi lẳng lẳng nhìn hẩn.

Mấy ngày không thấy, hẩn càng thêm g ầy gò hơn.

Vốn tuần nhan ôn nhuận như ngọc, lúc này cũng g ầy đi cảm nhận ra, nhất là trên cằm có râu ria nhợt nhạt dài ra, làm cho hẩn thoát nhìn khó nén vẻ mỗi mặt và ti ều tụy. Xem ra nhiều ngày nay cũng không phải chỉ có nàng thương tâm muốn chết, nam nhân tự cho là vô cùng vĩ đại này, hẩn cũng chịu đựng thống khổ và dày vò.

Phụng Vân Cẩm một đầu tóc đen thật dài lúc này rối tung ở sau đầu, trên người mặc quần áo lót màu trắng, bởi vì vừa r ồi xoay người ng ồi dậy, mà trước vạt áo có chút rời rạc mở ra, lộ ra xương quai xanh đẹp mắt.

Hẩn nghiêng tai nghe tiếng bước chân cùng với tiếng hít thở của người vừa r ồi đẩy cửa đi vào. Trước hết xác nhận rằng đối phương không phải địch nhân, chỉ vì đối phương không có sát khí, mà tiếng bước chân của đối phương cũng không giống như biết võ. Nếu có người muốn tới ám sát hẩn,

cũng sẽ không nghênh ngang đi vào như vậy, hơn nữa xem ra, đối phương còn đứng ở đó đánh giá mình, sẽ là ai đây?

Người sẽ xuất hiện ở trong phòng mình, trừ bỏ Phúc bá hửn là chỉ có Phụng Thiên, nhưng...

Phụng Thiên cố ý đi Dược Vương Cốc lấy thuốc cho mình. Cho dù bản thân hửn cũng đã không có ôm nhiều hy vọng, nhưng biết nàng đã nhiều ngày nay vẫn không ra khỏi phòng, hửn lại vẫn nhìn không được mà ảo tưởng. Có thể có một loại dược giải trừ được độc đã thẩm thấu vào trong mắt mình hay không, để cho mình có thể khôi phục thị giác. Hửn muốn bảo hộ nữ nhân kia, nữ nhân hửn yêu thương, mà hiện tại lại không thể không buông ra.

Nhiều may, Phụng Vân Cầm lại lần nữa mở miệng: "Rốt cuộc người là ai, vì sao không mở miệng nói chuyện?"

Tô Nhược Hàm nhìn hửn ở trên giường đưa tay sờ soạng, làm như muốn xuống giường, trong lòng nàng đau đớn một trận. Nam tử holly ôn nhuận như ngọc, động tác sờ soạng lúc này, làm cho nàng cảm giác được bất lực, càng làm cho nàng cảm thấy nỗi đau lòng.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nam nhân ngây ngốc ngu ngốc này, vì nàng mà biến thành bộ dáng hiện tại, cố tình còn nói cái gì mà không muốn hại nàng, lại còn làm cho lão cha Liễu gia cùng và Liễu tiểu đệ cùng nhau lừa nàng, thật sự là ngu ngốc, ngu ngốc...

Trong lòng khó thở, hô hấp tự nhiên liên tục dập xuống, nhất là lúc này nàng đi đến bên cạnh giường, cách Phụng Vân Cầm rất gần, tự nhiên vì vậy mà đã bị hửn nắm được hơi thở và hương vị trên người. Động tác của hửn cứng đờ, hô hấp liên tục dập hơn, hửn bối rối kêu lên: "Hàm nhi? Là nàng đúng không?" Hửn nhớ rõ, mùi thơm thân nhiên trên người của nàng, vừa rồi hương vị trên người đối phương, chính là cái mùi hửn quen thuộc kia, là nàng, tuyệt đối là hương vị của nàng.

Giờ khắc này, trong lòng Phụng Vân Cầm vô cùng bối rối, vì sao lúc này nàng lại xuất hiện ở trong này, vì sao nàng còn xuất hiện ở trong

phòng của mình? Hiện tại nàng hẳn là phần hận mình đến cực điểm mới đúng, vì sao còn xuất hiện, chẳng lẽ là... nàng đã biết?

Tô Nhược Hàm phức tạp và đau lòng lẫn lộn, nàng chua xót mở miệng: "Không nghĩ tới người lại còn có thể biết là ta, ta nên cảm thấy vui mừng, vì trong lòng người có ta, mà không phải giống ngày ấy theo như lời người nói sao?"

Nghe vậy, thân hình Phượng Vân Cẩm cứng đờ, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, cực khắc chế xúc động mình muốn đưa tay kéo đối phương vào trong lòng mình. Không thể, hẳn như bây giờ, còn có tư cách gì có được nàng? Ngay cả vừa rồi nàng đến, hẳn cũng không thể phân biệt, một người mù làm sao lại có thể cho nàng hạnh phúc?

Áp chế kích động trong lòng, sắc mặt Phượng Vân Cẩm đông lạnh lại, hẳn lạnh lùng ngẩng ở trên giường, lạnh lùng cười rộ lên, trong giọng nói tràn ngập châm chọc nói: "Tô cô nương... chẳng lẽ người đã quên, hôn ước giữa chúng ta đã sớm giải trừ vào ngày đó. Hiện tại đêm hôm khuya khoắc người xuất hiện ở trong phòng một người nam nhân, người có còn biết cảm thấy thẹn hay không?" Một bàn tay khác giấu ở trong chăn nắm thành quyền, móng tay hung hăng khảm vào trong lòng bàn tay, cực lực làm cho mình nói ra câu nói tổn thương nàng.

Không biết xấu hổ?

Nghe vậy, Tô Nhược Hàm vốn đang nhìn hẳn đầy trong mắt là vẻ đau lòng, nhất thời tức giận đến hận không thể bóp cái đầu của nam nhân ngu ngốc chết tiệt này ra. Chẳng lẽ hẳn lại đại dốt cho rằng, nói nàng vài câu như vậy, nàng sẽ tức giận đến xoay người rời đi sao? Hơn nữa nam nhân này không biết là quá mức không được tự nhiên sao? Vừa rồi cũng kêu nàng là Hàm nhi, lúc này lại kêu nàng là Tô cô nương. Nàng cũng nhịn không được mà hoài nghi, lại tiếp tục kéo dài, người kia có thể vì để chọc tức nàng mà nói ra lời càng khó nghe hay không.

Tô Nhược Hàm áp chế tức giận trong lòng, đào ra một tốt bản thân đã sớm chuẩn bị, nàng chậm rãi đi đến bên giường, dưới sự hô hấp khân trương của Phượng Vân Cẩm, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

nàng chậm rãi mở miệng: "Người biết không? Người thật sự là một nam nhân ngu ngốc, người cho là hiện tại nói xong lời thương tổn ta, ta sẽ quay đầu rời đi sao? Người cho là mình thật vĩ đại, bởi vì ánh mắt của người cho nên liền hủy bỏ lễ thành thân, thì chính là tốt với ta phải không? Người thật sự không nên tới trêu chọc tâm của ta, rồi sau khi trong lòng ta có người lại tự nhận vĩ đại lần tránh đi."

Trên giường, trong lòng Phượng Vân Cẩm run rẩy đau đớn kịch liệt, hắn cũng không muốn buông nàng ra, nhưng sự thật lại làm cho hắn không thể không buông tay.

Nhìn thấy thống khổ trên mặt hắn chợt lóe rồi biến mất, Tô Nhược Hàm có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng nàng vẫn tiếp tục mở miệng nói: "Có phải người cũng cho rằng ánh mắt mình không nhìn thấy, thì không cho ta được hạnh phúc không, người yên tâm, ta sẽ không tiếp tục dây dưa người. Người đã không muốn cưới ta, như vậy ta muốn đội cái danh hào nữ nhi nhà giàu nhất Thương Lan quốc, ta mang theo Mặc nhi vẫn sẽ có rất nhiều người nguyện ý cưới ta. Ngày mai đại ca của ta sẽ giúp ta tổ chức đại hội kén rể, chỉ là trước khi xuất giá, ta còn có một việc cần hoàn thành..."

Vừa nghe nữ nhân bên cạnh nói đến phải xuất giá, hô hấp của Phượng Vân Cẩm đột nhiên bị kiềm hãm, hô hấp dần dập hơn, trong lòng đau như muốn xé rách hắn. Nàng, nàng thật sự phải gả cho người khác, vì sao tim mình đau như vậy, chẳng lẽ là bởi vì nghe được nàng nói xuất giá quá mức đột ngột?

Ngay tại lúc hắn còn khiếp sợ không thôi, lại phát hiện một mùi thơm đột nhiên tới gần mình, mà trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, hắn cả kinh khẽ nhếch miệng, lưỡi ấm áp của đối phương đã cuốn sâu vào, mà đến cùng với cái lưỡi thơm tho, còn có một vị thuốc nhàn nhạt.

Tim Phượng Vân Cẩm đột nhiên đập nhanh hơn, muốn dùng sức đẩy nữ nhân trước mặt mình ra, lại sợ tổn thương nàng, nhưng vừa rồi nàng dùng lưỡi cuốn vị thuốc đưa vào trong miệng hắn, lại làm cho hắn đã ần ần nhận ra là cái gì. Hắn cực khắc chế suy nghĩ kêu gào trên người mình muốn ôm

nữ nhân mình tưởng niệm đang ở đối diện vào trong lòng, ngược lại hai tay hơi hơi đẩy nàng ra, thở hển hển đẩy nàng ra có tức giận mở miệng: "Người đây là đang làm cái gì?"

Mà đáp lời hắn cũng là môi mềm của đối phương lại nhào lên lần nữa. Tô Nhược Hàm lấy ra hết khí lực bản thân, dùng sức đẩy hắn ngã lên ở trên giường, nhào lên trên người hắn hôn mặt của hắn, cùng với môi của hắn, thấp giọng nói: "Vừa rồi ta cho người ăn xuân được, người nói ta đang làm cái gì đây?"

Phượng Vân Cẩm nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Tô Nhược Hàm lại mở miệng lần nữa: "Người yên tâm, ta không dùng cái này để lại bám vào người, đây chính là trừng phạt người trêu chọc tình cảm của ta, sau tối nay, ta sẽ hoàn toàn cách người rất xa, người cứ việc yên tâm."

Phượng Vân Cẩm nghe vậy, đau lòng muốn vội vàng ôm nữ nhân trên người mình, nhưng độ ẩm trên người càng ngày càng nóng bỏng. Lý trí còn sót lại nói cho hắn, phải đẩy nàng ra, hiện tại hắn không cho nàng hạnh phúc được, không thể đụng vào nàng, bằng không giữa hắn cùng với nàng cần gì phải dùng đến xuân được này chứ. Trời mới biết lần trước hắn phải mất bao nhiêu tự chủ mới đẩy nàng ra được, bằng không lúc ấy đã muốn nàng.

Hắn vừa vươn tay, muốn đẩy nàng ra, lại nghe được nữ nhân trên người mình lạnh lùng nói: "Ta cũng ăn xuân được, người có thể đẩy ta ra, cùng lắm thì ta tìm nam nhân khác giải được tính."

Một câu, đánh bay toàn bộ giấy dựa và lý trí còn lại của Phượng Vân Cẩm, hắn phần nộ quát: "Nàng dám!"

Mà Tô Nhược Hàm chỉ lẳng lặng mở miệng: "Người nên rất rõ ràng ta có dám hay không, không phải sao?" Nói xong, lập tức chống hai bên sườn hắn muốn đứng dậy rời đi, mà động tác này của nàng hiển nhiên là hoàn toàn chọc giận nam nhân dưới thân.

Phượng Vân Cẩm phát hiện nàng muốn đứng dậy, còn nghĩ đến lời nàng nói mới rồi, nhất thời giận tím mặt, hai tay bắt lấy nàng, giam cầm eo của nàng, chuyển người một cái thì vị trí giữa hai người đã đổi chỗ.

"A..." Tô Nhược Hàm kinh hô một tiếng.

"Không được... Ta không cho phép, ừ... Không cho phép nàng đi tìm nam nhân khác." Phượng Vân Cẩm áp lên thân thể của nàng, hơi thở ấm áp phun ở trên mặt của nàng, thở hỗn hển. Hắn hung hăng dựa vào cảm giác mà hôn xuống, sờ soạng tìm kiếm đến vị trí môi nàng rồi dùng sức hôn lên, không ngừng cắn nuốt hơi thở ấm áp của nàng.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Mà Tô Nhược Hàm phát tác xuân được, lúc này thần trí của nàng cũng bắt đầu rời đi, nhiệt tình mà lại càng nhiệt đáp lại hắn.

Hắn vốn mạnh mẽ tự áp chế cảm tình của với nàng, hơn nữa xuân được sớm phát tác, hắn cực khắc chế, kết quả lại bởi vì Tô Nhược Hàm nói một câu tìm nam nhân khác giải xuân được mà hoàn toàn sụp đổ, lý trí sớm bay đi mất.

Hàm nhi, Hàm nhi của hắn, làm sao nàng có thể tìm nam nhân khác, không được...

Hô hấp Phượng Vân Cẩm nặng nề hôn thiên hạ dưới thân, giờ khắc này không có cái gọi là giây dựa, chỉ có đoạt lấy xâm nhập cốt tủy. Dưới thân vốn là nữ nhân hắn yêu thương, tiếng thở gấp của nàng, không chỗ nào không phải là cường hiệu thúc giục tình ****, làm cho hắn càng nhiệt dần dần vuốt ve rút đi quần áo của nàng. Ở trong thế giới hắc ám, dùng môi với lưỡi của hắn vẽ ra nét kiều mỹ của nữ nhân dưới thân, dùng cảm xúc hai tay du động trên thân thể như ngọc của thiên hạ dưới thân, như si như cuồng, yêu trong cốt tủy.

Khi hắn loạn trí, tách ra hai chân người dưới thân, dùng sức thẳng tiến một cái, trong cơn mê loạn hai người đều dừng một chút. Phượng Vân Cẩm càng loạn thần trí hơi chút thanh tỉnh lại, đau lòng không thôi hôn thiên hạ dưới thân, hơi thở gấp thì trào nói nhỏ: "Hàm nhi... Hàm nhi của ta."

Trong phòng là tiếng thở gấp thô ráp, tiếng thở gấp ngâm nga, cảnh xuân đầy phòng làm cho trắng sáng ngoài phòng cũng thẹn thùng trốn trong mây.

Một lần lại một lần, từ trong sự vận động nguyên thủy, nam nhân thâm tình cuồn cuộn nhiệt không ngừng triền miên nữ tử dưới thân, một lần lại một lần gọi lên nguyên thủy nhất, làm cho nữ tử dưới thân cũng nhảy múa theo, ở dưới thân của hắn nở rộ thành đóa hoa đẹp nhất.

Hết chương 83.

SỔ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đại Kết Cục (Thượng)

Editor: ChieuNinh

Hôm sau, khi Phượng Vân Cầm tỉnh lại, mở mắt ra ngênh đón hắt là một mảnh tối tăm, hắt hơi có chút ngây người.

Bàng hoàng thì thảo lẩm bẫm: "Hàm nhi..."

Đêm qua trong mộng Hàm nhi xuất hiện ở trong phòng của mình, còn... nhớ tới chỗ này, Phượng Vân Cầm thở dài một tiếng, vươn tay tới bên cạnh mình vuốt ve, giống như đang nhớ lại nữ nhân trong mộng làm cho hắt nhớ nhung mà tim như bị đao cắt.

Xúc cảm lạnh lẽo dưới tay, cũng không còn thiên hạ ôn nhuận nữa, trên mặt hắt lộ ra mê mang và mất mát, thì ra đêm qua hết thấy thật sự chính là một giấc mộng. Chỉ là vì quá mức mong nhớ nàng, cho nên có một giấc mộng xuân.

Nghĩ đến đây, hắt chua sót tự giễu cười, sau khi hắt đối với nàng như vậy, tự bản thân cũng biết làm sao nàng lại có thể xuất hiện, còn cùng với mình...

Trong lòng một hồi nặng nề đau đớn, Phượng Vân Cầm có chút mất mát xoay người ngẩng dậy, ngay tại khi hắt sờ soạn chuẩn bị rời giường, chặn từ trên người rơi xuống, làm cho hắt nhận thấy được chỗ nào đó khác thường.

Hắt kinh hoảng đưa tay sờ soạn trên người mình, phát hiện bản thân mình dưới chặn lại đang trằn trọc, đột nhiên dừng một chút. Trong nháy

mắt kích động xoay người nằm úp sấp trở lại trên giường, sờ soạng tìm kiếm cái gối đầu bên cạnh, khi người được trên đó còn có mùi thơm ngát quen thuộc chưa tán đi, hấn sừng sốt.

Không phải mộng, hết thấy phát sinh đêm qua hóa ra cũng không phải là mộng, Hàm nhi... Hàm nhi nàng thật sự đã tới, lại triền miên một đêm với mình?

Trong lòng Phượng Vân Cầm bối rối một trận, tìm kiếm lung tung ở trên giường, tùy ý tìm được áo lót mặc vào, giọng điệu dõn dặt kêu lên: "Hàm nhi... Nàng ở đâu?"

"Hàm nhi..."

Hấn lo lắng kêu vài tiếng, nhưng đáp lại hấn chỉ có yên tĩnh đến mức tận cùng.

Phượng Vân Cầm liên tục kêu vài tiếng cũng không có được sự đáp lại, thì chậm rãi tỉnh táo lại, nhú mào ngẩng ở trên giường bắt đầu suy nghĩ kỹ. Vừa rồi khi hấn sờ ổ chăn bên cạnh, rõ ràng là đã lạnh lẽo, nói cách khác nữ nhân bên cạnh hấn đã rời đi chỉ sợ không phải trong một chốc lát.

Cũng chỉ trách hấn đêm qua quá mức cuồng nhiệt, sau đó lại nặng nề ngủ say, ngay cả khi nào nàng rời đi cũng không biết.

Nghĩ tới cuồng nhiệt triền miên đêm qua, vẫn còn không ngừng vang vọng ở trong đầu, nữ nhân ngốc kia, lại làm cho mình và nàng đồng thời trúng được, mà hấn trong cơn đam mê bốc hỏa, yêu cầu vô độ muốn nàng một lần lại một lần, thân mình yêu kiều nhỏ nhắn của nàng còn chịu đựng được sao?

Rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

Sau một đêm triền miên với mình, lại cứ lặng yên không một tiếng động rời khỏi hấn mà đi như vậy, chẳng lẽ là...

Đột nhiên nhớ tới những lời Tô Nhược Hàm nói đêm qua, sắc mặt Phụng Vân Cẩm khẽ biến, lần tìm một cái áo phủ thêm lên người, lớn tiếng kêu lên với phía ngoài: "Phúc bá..."

Vừa kêu không bao lâu, thì ngoài phòng đã truyền đến một trận tiếng bước chân, bên ngoài vang lên giọng nói của Phúc bá: "Thiếu gia..." Trên mặt ông còn gợi lên ý cười vui mừng, đêm qua bởi vì động tĩnh trong phòng thiếu gia làm cho người trong viện có đi đâu phát hiện.

Diendanlequydon~ChieuNinh Nhất là sau khi Phúc bá phát hiện, vốn định xâm nhập vào trong phòng thiếu gia nhà mình xem xét, mà khi ở ngoài cửa phòng, phát hiện trong đó có một giọng nói giống như là Tô cô nương. Hơn nữa căn cứ chính xác rõ ràng nhất là, ngoài cửa phòng thiếu gia nhà mình có một Tuyết Lang đang nằm úp sấp, Phúc bá cũng đã gặp qua, chính là Tô cô nương nuôi dưỡng.

Vừa vặn khi đó tiểu nhị bị hôn mê choáng váng tỉnh lại, cẩn thận hỏi một hồi, thế mới biết được xác thực Tô Nhược Hàm đến đây, hơn nữa thời điểm đi đến giống như thái độ thật không tốt.

Mặc dù không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở trong phòng thiếu gia nhà mình, còn...

Nhưng lúc ấy Phúc bá nghe được tiếng thở gấp động tình trăn trối trong phòng thiếu gia, vốn lại biết được một mảnh thâm tình của thiếu gia nhà mình đối với Tô cô nương, nếu không phải ánh mắt thiếu gia nhà mình...

Từ sau khi việc hôn nhân bị hủy bỏ, thiếu gia nhà mình liền từ từ tiều tụy, bọn họ đều nhìn ở trong mắt, biết ở trong lòng. Đêm qua chuyện phát sinh trong phòng, thật ra lại làm cho Phúc bá vui vẻ khi chuyện này thành, chỉ cho là rốt cuộc thiếu gia nhà mình đã nghĩ thông suốt, hai người có tình sẽ thành thân thuộc thôi.

Phòng trong Phụng Vân Cẩm cũng không biết Phúc bá đứng ở cửa suy nghĩ nhiều như vậy, hắn nghe được Phúc bá lên tiếng trả lời, giọng điệu có chút lo lắng mở miệng: "Hôm nay Liễu gia liệu có động tĩnh gì?"

Nghe vậy, Phúc bá ở ngoài phòng hơi sửng sốt, ông kinh ngạc mở miệng hỏi nói: "A... Liễu gia?" Thần sắc có chút mê mang.

Phúc bá có chút ngoài ý muốn khi thiếu gia nhà mình hỏi động tĩnh Liễu gia, đêm qua không phải Tô cô nương ở cùng với thiếu gia sao, vì sao lại... Nghe trong phòng giống như không có thanh âm của Tô Nhược Hàm, Phúc bá muốn đi vào lại không dám xác định, chỉ sợ đột nhiên tiến vào sẽ mạo phạm Vương phi tương lai, suy nghĩ một chút Phúc bá mở miệng nói: "Hồi thiếu gia, lão nô cũng không biết hôm nay Liễu gia có động tĩnh gì, nhưng... không phải Tô cô nương nàng cùng một chỗ với ngài sao?"

Trong phòng Phượng Vân Cẩm đang mặc quần áo, nghe được Phúc bá nói thì hơi ngẩn ra, trên gương mặt tuấn mỹ trắng nõn lộ ra nét đỏ ửng, thần sắc lại hơi cau mở miệng nói: "Ta tỉnh lại thì nàng đã rời đi, người nhanh đi kêu người đi xem hôm nay Liễu gia có động tĩnh gì." Nghĩ đến những lời nữ nhân kia nói đêm qua, hắn cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Nghe xong lời của hắn nói, ngoài phòng tuy rằng Phúc bá ngoài ý muốn Tô Nhược Hàm sáng sớm liền rời đi, nhưng vẫn gật gật đầu nói: "Vậy lão nô trước cho người đi vào thay quần áo giúp người, sau đó lại phái người đi hỏi thăm được không?"

Không đợi Phượng Vân Cẩm trả lời, lại đột nhiên nghe được xa xa bên ngoài viện một trận thanh âm khu chiêng gõ trống truyền đến. Hai người Phúc bá và Phượng Vân Cẩm đồng loạt nhíu mày, mơ hồ nghe được có người lớn giọng đang kêu gì đó. Không đợi Phúc bá mở miệng nói đi ra ngoài xem thế nào, trong phòng Phượng Vân Cẩm cũng đã thay đổi sắc mặt, chỉ vì hắn nghe rõ theo sau tiếng khu chiêng gõ trống, là hét to: tin tức tốt, tin tức tốt... nữ nhi Liễu Hương của nhà giàu nhất Thương Lan quốc đang kén rể ở trong thành, chỉ cần là nam tử độc thân đều có thể tham gia, mọi người mau đi xem một chút nha..."

Ngoài phòng Phúc bá nghe nói như thế, thì cả kinh trong đầu choáng váng thành một mảnh, không đợi ông nghĩ nhiều, trong phòng Phượng Vân Cẩm đã ngã đùng phải cánh cửa, "ân" một tiếng cửa bị kéo ra.

Phúc bá ngu si đứng ở nơi đó, nhìn thiếu gia nhà mình, ông sững sờ mở miệng: "Thiếu, thiếu gia... Tô cô nương..." Đêm qua, đêm qua Tô cô nương nàng rõ ràng ở trong phòng thiếu gia, vì sao hôm nay Liễu gia lại thay nàng chọn rể ở trong thành đây, chuyện gì đang xảy ra hả?

"Chiêu, thân?" Sắc mặt Phượng Vân Cẩm âm trầm đứng ở nơi đó, một bàn tay còn nắm chặt trên cánh cửa, nghe được vấn đề của Phúc bá, kế tiếp tay dùng sức "roạt" một tiếng, một cánh cửa gỗ đã bị hấn kéo xuống dưới, trong lòng phẫn nộ làm tim hấn đau nhức.

Lúc này Phúc bá cũng có chút ngây ngời, chậm chạp mở miệng: "Thiếu gia, đây, có lẽ là có cái gì hiểu lầm?"

Phượng Vân Cẩm đứng ở nơi đó nghe vậy, con ngươi đen nhánh không có tiêu cự hơi nheo lại, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Sẽ là hiểu lầm sao?

Đêm qua nữ nhân kia nói những lời ở bên tai mình, sau đó hôm nay liền truyền đến tin tức nàng kén rể, đây sẽ là hiểu lầm sao?

Diendanlequydon~ChieuNinh Khó trách đêm qua nàng nói một câu, từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ lại đến đây đưa hấn nữa, thì ra là nàng đánh chủ ý này, vậy đêm qua... đêm qua hết thấy, ở trong lòng nàng lại tính là cái gì?

Lãnh khí trên người Phượng Vân Cẩm tỏa ra bên ngoài, liền dứt khoát cất bước đi ra bên ngoài.

Một bên Phúc bá không kịp ngăn cản, chỉ đành phải kinh hoàng nhìn thiếu gia nhà mình một cước đá vào cánh cửa đi tới phía trước, ông cuống quýt đỡ lấy Phượng Vân Cẩm nói: "Thiếu gia... cẩn thận..."

Phượng Vân Cẩm suýt nữa ngã xuống đất, một bên Phúc bá thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại phát hiện thần sắc trên mặt thiếu gia nhà mình đột biến, trên mặt đầy tuyệt vọng và đau xót.

Tình huống bất thành linh vừa rồi, giống như một chậu nước lạnh tưới xuống trên đầu Phụng Vân Cẩm đang trong cơn thịnh nộ, toàn bộ lạnh đến thấu tâm can, lửa giận trong lòng cũng theo đó mà tắt ngấm, chỉ còn lại một nỗi thống khổ giãy dụa, hẫng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt té ngã, sự thật lại làm cho hắn hiểu được, hắn có tư cách gì mà phần nộ, có tư cách gì đi ngăn cản nàng kén rể... Bản thân mình như bây giờ, có thể cho nàng hạnh phúc sao?

"Phúc bá... Người đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh."

Phụng Vân Cẩm yên lặng tránh thoát tay Phúc bá đang nâng đỡ hắn, chưa sót cười cười, bước chân tập tễnh đi vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Lúc này Phúc bá lo sợ bất an nhìn cửa phòng đóng chặt, sắc mặt vừa rồi của thiếu gia... Ông do dự mở miệng, lại một câu cũng không nói nên lời.

Mà ở một chỗ khác của thành biên cảnh, lúc này cũng đang vô cùng náo nhiệt.

Khoảng thời gian trước hôn sự ồn ào huyên náo của nhà giàu nhất Thương Lan cùng với Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc mới thất bại, nhưng cũng chỉ ngăn ngắn mấy ngày, thì lại truyền ra tin tức tiểu thư Liễu gia kén rể. Không giới hạn gia tài nhà trai, chỉ cần cần văn võ song toàn, có thể đối xử tốt với tiểu thư Liễu gia và con trai nàng là được. Tin tức như vậy nếu là người bình thường nói ra, có lẽ còn có thể bị cho rằng là lời đồn, nhưng... Lần này là một đám quần sự thương hội Liễu gia mang theo thuộc hạ, khua chiêng gõ trống ở trên đường tuyên cáo như vậy, việc này còn có thể là giả sao?

Thật đúng là đừng nói, cho dù khoảng thời gian trước rất nhiều người ngấm cười nhạo Tiêu Dao tiểu vương gia lại khẳng khái cưới một người bị chôn ruồng bỏ, sau đó còn làm phụ thân tiện nghi cho người khác. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh Hiện tại sau khi biết tiểu thư Liễu gia chọn rể, những người đó lại giống như quên mất vẻ mặt khinh bỉ lúc trước

kia, chen lấn chui tới địa phương làm lôi đài trong thành, hơn nữa đa số nam nhân còn độc thân đều báo danh tham gia lôi đài chọn rể.

Làm lão cha tiện nghi làm sao chứ, nhưng đó là nữ nhi nhà giàu nhất nha, đừng nói làm cha tiện nghi, cho dù là nón xanh đội lên đầu, rất nhiều nam nhân có tâm tính bay lên cành cao làm Phượng Hoàng, bọn họ cũng nguyện ý. Dù sao có tiền, muốn nữ nhân gì mà không có, đến lúc đó cùng lắm thì nạp thêm vài mỹ thiếp như hoa như ngọc là được.

Trên lầu thượng hội Liễu gia, phía trước cửa sổ trong một gian phòng sát đường, một bóng dáng tuấn lãng nhứ mi nhìn tình huống đám đông đang ùn ùn tới báo danh phía dưới. Nam tử nhếch môi mỏng, giống như mang theo vẻ không vui nhìn về phía nữ tử đang lặng im uống trà trước bàn, lạnh lùng mở miệng nói: "Hương nhi... Người có thể nói cho ta biết, đến tốt cùng người tính như thế nào không? Người cũng biết, chuyện này một khi mở đầu, thì chính là mũi tên kéo khỏi dây cung không cách nào quay đầu lại. Danh vọng Liễu gia ở đó, không cho phép chúng ta lấp liếm. Nếu người thật sự tính cứ chọn rể như vậy, sau đó gả cho một nam nhân xa lạ không biết sao?"

Tô Nhược Hàm ngồi trước bàn, nàng ôm Mặc nhi, đang đưa tay dứt đầu tây tươi mọng cho Mặc nhi ăn, nghe được Liễu Phong Liệt nói, nàng hơi dừng một giây, thản nhiên cười bình tĩnh nói: "Ta biết, nếu đã quyết định rồi, ta sẽ không đổi ý, đây coi như là ta cho mình và hần một cơ hội. Nếu hần xuất hiện, ta sẽ không gả cho người khác, nếu hần không hiện ra, ta cũng coi như chết tâm mà gả cho người khác." Khi nói tới đây, nàng lại có chút tự giấu nói một câu: "Ta nghĩ có đại ca các người ở sau lưng ta, có lẽ gả cho ai cũng sẽ không làm mẫu tử chúng ta chịu ủy khuất mới phải."

Nghe được lời của nàng, bên kia Liễu Phong Liệt đã không biết nói cái gì cho phải.

Trên tuấn nhan anh tuấn có vẻ bất đắc dĩ giận tái mặt, tiểu muội của hần, hần càng ngày càng nhìn không thấu rồi.

Vốn tưởng rằng nàng hần là yêu Phượng Vân Cẩm mới đúng, vì cái gì dưới tình huống này đây nàng đề xuất kén rể như vậy. Vạn nhất tiểu tử

Phượng Vân Cẩm kia không nghĩ thông, chẳng lẽ kế tiếp giữa hai người đành phải liên tiếp chặt đứt quan hệ?

Nhìn Tô Nhượng Hàm bên kia không thêm nhắc lại, Liễu Phong Liệt bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhíu mi tiếp tục nhìn người phía dưới cửa hàng đang báo danh. Muốn từ giữa những người đó có thể nhìn thấy có người của tiểu tử Phượng Vân Cẩm tới đây tìm hiểu tin tức.

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nếu có, có lẽ hẳn còn có thể đoán được tiểu tử kia làm không được chuyện nhìn tiểu muội nhà mình tái giá với người khác.

Nhưng mà phía dưới người tập nập, Liễu Phong Liệt tự nhận nhìn không ra trò trống gì, cuối cùng chỉ đành phải khó thở, phát tay áo đi tới dưới lầu. Đang suy nghĩ có nên để cho người đi Hương Phiêu Trai báo cho tiểu tử Phượng Vân Cẩm kia biết một tiếng không.

Nhìn Liễu Phong Liệt bị mình làm tức giận đến phát tay áo rời đi, đáy lòng Tô Nhượng Hàm thở dài, chỉ có thể tr ầm mặc nói xin lỗi với đại ca.

Nàng cũng không có biện pháp, hiện tại đi một chiều này, có thể nói là bước cò hiểm.

Đánh cuộc thắng, Phượng Vân Cẩm và nàng sẽ hạnh phúc sinh hoạt với nhau, nếu thua, như vậy giữa hai người sẽ không còn quan hệ, chẳng qua chỉ là tâm chết đi mà thôi.

"Mặc nhi... Mẫu thân làm như vậy, con sẽ trách mẫu thân sao?" Tô Nhượng Hàm thở dài một tiếng, cúi đầu hỏi Mặc nhi trong lòng.

Nuốt xuống một trái dâu tây, Mặc nhi ngược cổ mở mắt đen láy sáng trong nhìn mẫu thân nhà mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng thành sớm cũng nhắn lại giống như cái bánh bao, rồi rầm h ồi lâu sau, mới cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh linh kêu lên: "Mẫu thân..."

Tô Nhượng Hàm đang xuất th ần đột nhiên hoàn h ồi, cúi đầu nhìn Mặc nhi đáp: "Làm sao vậy Mặc nhi?"

Mặc nhi nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Nếu Phượng thúc thúc không chịu đến cưới mẫu thân, dứt khoát để cho phụ thân lại cưới mẫu thân đi?"

Mặc nhi ở trong ngực nói một câu, trong nháy mắt làm cho Tô Nhược Hàm hóa đá ở đó, biểu tình cổ quái nhìn chăm chăm Mặc nhi thật lâu, khóe miệng run rẩy hỏi: "Con đang nói giỡn với mẫu thân hả?"

Nghiêng đầu nhỏ, Mặc Nguyệt trăn mặc vài giây, sau đó ngẩng đầu chớp mắt, dừng một chút nói: "Ừm... Mặc nhi cũng không nói chuyện cười nha, ngày đó thời điểm phụ thân cũng có nói qua..."

Tô Nhược Hàm hít lại mắt hạnh, nhìn chăm chăm Mặc nhi, nguy hiểm nhìn nó: "Không phải con nói phụ thân con đi không chào hỏi với con sao?"

Mặc nhi trong lòng nàng, lúc này thân mình nho nhỏ đột nhiên cứng đờ, có chút hóa đá ngẩng đầu nhìn mẫu thân nhà mình, cuối cùng chợt dạ không thôi cúi đầu, vểnh môi nhỏ giọng lầ bầu nói: "Mẫu thân... Người không cần tức giận nha, không phải Mặc nhi cố ý lừa gạt người, là phụ thân không cho con nói với người."

Sau khi Mặc nhi nói xong, thấy sắc mặt mẫu thân nhà mình vẫn là không tốt, không có biện pháp, liền vội vàng thành thật khai báo lời nói ngày đó khi Mặc Tử Khanh rời đi nói với bé.

Thì ra ngày ấy trước khi Mặc Tử Khanh rời đi, hẳn thật sự là đi gặp Mặc nhi.

Bởi vì biết Mặc nhi tuyệt đối không muốn đi với mình, mà Tô Nhược Hàm ở trong mắt hẳn cũng nhìn ra khác biệt rất lớn với trước kia. Mặc kệ sau này nàng có thể gả cho Phượng Vân Cẩm hay không, nhưng nàng thật tình yêu thương Mặc nhi là thật. Chỉ cần từ nụ cười ngọt ngào trên mặt Mặc nhi là có thể biết, hiện tại nó hạnh phúc, ít nhất thì vui vẻ và hạnh phúc hơn lúc trước khi hẳn chiếu cố Mặc nhi.

Sau khi cân nhắc, cuối cùng hẳn quyết định để cho Mặc nhi đi theo nàng cùng nhau sinh sống.

Cho nên trước khi đi, hắn đi gặp Mặc nhi, nói cho nó về sau ngoan ngoan đi theo sống với mẫu thân, nếu có phiền toái hoặc là khó khăn gì có thể trở về tìm mình bất cứ lúc nào.

Nghe Mặc nhi ngọt ngào ngây thơ nói lại lời của phụ thân nó, Tô Nhược Hàm phức tạp trầm mặc.

Chung quy Mặc Tử Khanh yêu thương Mặc nhi, cho dù năm đó hắn cũng không yêu Liễu Hương, nhưng dù sao Mặc nhi cũng là cốt nhục của hắn, hà cớ gì mà không yêu thương? Cho nên, trước khi rời đi hắn mới có thể nói như vậy với Mặc nhi đi.

Mặc nhi thấy mẫu thân nhà mình trầm mặc không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi nhìn nàng, thử nói: "Vậy mẫu thân, người có chịu không nha?"

"Cái gì được không hả?" Tô Nhược Hàm hoàn hồn, mê mang hỏi.

Mặc nhi bần bần quai hàm, bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chính là để cho phụ thân đến cưới mẫu thân đó..."

Vốn bé vẫn rất hy vọng quý chán ghét Phượng thúc thúc cưới mẫu thân nhà mình, nhưng mà vạn nhất hắn không chịu cưới mẫu thân, vậy khẳng định sẽ làm mẫu thân bị thương tâm, sau đó sẽ gả cho thúc thúc không quen biết khác, đến lúc đó thì mẫu thân sẽ càng thương tâm hơn.

Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Một khi mẫu thân thương tâm đối với bé mà nói, thì đó chính là chuyện phiền toái, nếu để cho phụ thân cưới mẫu thân, hắn là có thể được đi?

Tô Nhược Hàm cũng không biết oán thầm trong lòng Mặc nhi, nàng run rẩy khóe miệng, dùng sức hung hăng lắc đầu: "Không được..." Nàng thật sự không có dũng khí sinh sống cùng với tên Mặc Tử Khanh kia, nhất là sau lưng còn có một Thanh Nguyên nhớ thương Mặc Tử Khanh, tên yêu nghiệt kia rất khủng bố, nàng cũng không muốn trêu chọc.

Mặc nhi thấy mẫu thân nhà mình lắc đầu, thì có chút thất vọng cúi đầu, trong lòng rầu rĩ nghĩ. Nếu mẫu thân không muốn tái giá với phụ thân, chỉ

có thể cầu nguyện Phụng thức thúc thúc nhất định phải tới cưới mẫu thân, bé thà rằng cùng với mẫu thân đi theo sống với hắn, cũng không cần cùng với thúc thúc không quen biết...

Kế hoạch Liễu gia là, lôi đài chọn rể tiến hành với thời gian bảy ngày, mỗi ngày sẽ tuyển ra năm vị ưu tú nhất trong những người tới báo danh tham gia chọn rể, sau đó bảy ngày sau trong toàn bộ người dự thi lại chọn ra năm vị chiến thắng cuối cùng. Sau cùng từ đề mục tiêu thư Liễu gia đưa ra, người chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành rể cưng danh môn Liễu gia.

Lôi đài kén rể như giếng như trà nóng đã triển khai.

Ngày đầu tiên Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi ở phía trước cửa sổ lầu hai, nhìn suốt một ngày, người nàng mong chờ chưa có tới.

Ngày thứ hai, nàng và tiểu đệ Liễu gia ngồi ở sau lôi đài, tới hoàng hôn, người kia vẫn chưa có tới.

Ngày thứ ba... Liễu lão cha tâm phiền ý loạn nhìn người tới dự thi, cũng không có phát hiện người kia nữ nhi nhà mình tâm tâm niệm niệm, cuối cùng phất tay áo rời đi.

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Tô Nhược Hàm ngẩng đầu nhìn sắc trời mờ mịt, cuối cùng chua xót cười cười, quay đầu nhìn sang Liễu tiểu đệ ở bên cạnh đang lo lắng không thôi nhìn nàng nói: "Hôm nay thì tới đây thôi, ngày mai sẽ kết thúc..." Nói xong, nàng xoay người cô đơn rời đi.

Cuối cùng hắn cũng... không có tới.

Ban đêm, Hương Phiêu Trai sớm đóng cửa buôn bán.

Phúc bá gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhất là vừa rồi nghe được tin tức thám tử đi ra ngoài mang về Trên gương mặt già nua đầy vết nhăn, ở đó gấp đến độ đi qua đi lại, thẳng đến sau khi thám tử ra ngoài, ông mới đầy nôn nóng nhỏ giọng lầm bầm:

"Làm sao bây giờ? Đầu đã truyền khắp hai nước, lần này Liễu gia chọn rể tuyệt đối không thể là trò đùa, ngày mai chính là một ngày cuối cùng, đến lúc đó nếu Tô cô nương thực sự gả cho một người khác... Ai, thiếu gia à... Ta sợ cuối cùng người sẽ hối hận..."

Trong hậu viện, trong phòng Phượng Vân Cầm, một bóng dáng gầy gò chật vật ngồi dựa ở trước giường, bên cạnh có mấy bình rượu rỗng tuếch ngã đổ. Hơi mở ra hai mắt nhắm chặt, khi ngênh đón hắt vẫn là một mảnh tối đen vô biên, chua sót trên tuấn nhan suy sút làm cho đáy lòng người ta lên men.

Hàm nhi, sau ngày mai, nàng sẽ là thê tử của người khác, nàng sẽ hạnh phúc, đúng không?

"A..."

Chua sót cười, làm cho khuôn mặt tuấn dật của hấn cô đơn lo lắng, theo tiếng cười không ngừng tràn ra, trong tiếng cười của hấn tràn ngập chua sót ghen ngào, cuối cùng là biến thành tiếng tê rống như đã thú bị thương.

Cứ nghĩ cùng nàng vượt qua cả đời là ta, nhưng... cuối cùng giải được thất bại, cuối cùng ta không nhìn được, cuối cùng ta không phải là người có thể cho nàng hạnh phúc.

Ngoài phòng...

Phúc bá và Phượng Thiên lo lắng đứng ở đó, tiếng gào thét thê lương trong phòng làm cho bọn họ lo lắng không thôi, cuối cùng làm cho hốc mắt Phúc bá đỏ lên. Hai tay Phượng Thiên nắm chặt thành quyền, máu màu đỏ tươi theo tay hấn một giọt lại một giọt rơi trên mặt đất, hấn nghiêng đầu liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, xoay người nhảy qua tường viện, bóng dáng bay nhanh tới một phương hướng nào đó.

Trong Tô phủ thành Tây, Tô Nhược Hàm xuất thần ngẩng đầu trong Mai Lâm ở hậu viện, đưa tay vuốt ve bàn Bạch Ngọc, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía tối đen như mực, thế giới của hắn có phải cũng tối tăm như thế này hay không?

Ngày mai chính là một ngày cuối cùng, ngày hôm sau, thì thật sự không còn gặp lại nhau nữa sao?

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân, nàng quay đầu, nhìn thấy Phượng Thiên một thân vắng lặng chậm chạp cất bước đi tới.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ phức tạp, tâm mắt không tự kìm hãm được nhìn lại bốn phía, nghĩ muốn nhìn xem người quen thuộc trong trí nhớ của nàng có xuất hiện hay không. Nhưng khi thấy được bốn phía yên tĩnh, mắt nàng hiện lên thất vọng, cuối cùng thản nhiên nhìn Phượng Thiên mở miệng nói: "Đã lâu không gặp, Phượng Thiên..."

Phượng Thiên đi tới ngoài hai thước thì ngừng lại, lặng im nhìn nàng, thật lâu sau, đột nhiên hắn quỳ "phịch" xuống, Tô Nhược Hàm cả kinh lập tức đứng dậy.

"Người đây là..." Sắc mặt nàng kinh sợ muốn nâng hắn dậy.

Nhưng Phượng Thiên lại tránh đi tay nàng đưa tới muốn nâng hắn dậy, cố chấp quỳ.

"Cầu ngài đừng tra tấn thiếp nữa..." Phượng Thiên quỳ ở đó, ngẩng đầu trong mắt mang theo thống khổ khẩn cầu thẳng tắp nhìn nàng.

Tô Nhược Hàm nghe vậy, thân thể vốn đang đứng lại hơi nhoáng lên một cái, nàng chưa sót tự giấu nỗi cười: "A, ha ha... tra tấn,... ta đang tra tấn hắn. Ha, ha ha... Đúng, có lẽ người nói đúng, đây thật sự là tra tấn đi. Người yên tâm, sau ngày mai, trăn ai lạc định, là lúc hết thấy tra tấn đâu phải chấm dứt."

Bước chân nàng tập tễnh xoay người, đi đến tiền viện, mà đi cùng với nàng còn có tiếng cười chua sót làm cho linh hồn đều gào thét theo.

Tra tấn hấn đồng thời, làm sao cũng không phải đang tra tấn chính nàng?

Thân hình Phượng Thiên đang quỳ cũng rung lên, hấn phức tạp nhìn bóng dáng Tô Nhược Hàm, lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ người thật sự buông tha cho thiếu gia sao? Thiếu gia rất thống khổ, đã suốt sáu ngày không ăn một bữa nào, chỉ có uống rượu qua ngày, nếu để cho hấn nhìn thấy người xuất giá... hấn sẽ chết, thật sự sẽ chết."

Bên kia Tô Nhược Hàm rời đi, nghe vậy thì thân hình lão đạo, Tô Nhược Hàm đột nhiên xoay người, trong đôi mắt hạnh tràn đầy tơ máu trừng mắt nhìn Phượng Thiên, trong mắt tràn đầy thống khổ lắm lắm nói: "Không, sẽ không... hấn nhìn không thấy... cũng là vì nhìn không thấy chết tiệt, cho nên hấn đẩy ta ra, không phải hấn muốn ta gả cho người khác sao, ta chỉ thành toàn cho hấn mà thôi..."

Phượng Thiên trăn mặc thật lâu, cuối cùng lại ngẩng đầu lần nữa, sâu kín mở miệng: "Chủ tử hấn chính là quá yêu người, người rất rõ ràng không phải sao?" Chính là vì quá yêu nàng, cho nên hiện tại chủ tử mới có thể thống khổ như vậy.

Trên gương mặt thanh tú của Tô Nhược Hàm không có chút huyết sắc nào, phức tạp ngẩng đầu nhìn Phượng Thiên: "Ta đây thà rằng hấn không cần yêu ta như vậy, có lẽ hấn có thể không cần nghĩ nhiều như vậy, tự cho là đúng mà suy nghĩ thay ta." Sau khi nói xong, nàng xoay người, cước bộ hư ảo chuẩn bị rời đi.

Phía sau giọng nói của Phượng Thiên lại vang lên lần nữa, hấn lớn tiếng kêu: "Xin người cho chủ tử và người một cơ hội cuối cùng đi..."

Một cơ hội cuối cùng...

Nàng đã vẫn luôn cho hấn cơ hội, cũng là thất vọng một ngày lại một ngày, còn có cái gọi là một cơ hội cuối cùng sao? Ngày mai hết thấy đầu đã trăn ai lạc định.

Phượng Thiên quỳ ở đó, kích động la lớn: "Tô cô nương... Ngày mai ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp mang thiếu gia đến, xin người hãy chờ, nhất định phải chờ ta mang thiếu gia đến."

Bước chân Tô Nhược Hàm chưa ngừng, cũng không có quay đầu, chậm rãi từng bước một rời đi.

Sắc trời vừa dần sáng, vào sáng sớm mùa xuân, trên bầu trời mưa phùn mờ mờ, trong Lâm Lan thành đám đông cũng đã bắt đầu khởi động.

Trên đường khắp nơi tụ tập người đi đường bung dù, cửa hàng hai bên đường cũng sớm mở cửa, trong rất nhiều cửa hàng đều có người đang tránh mưa.

Hôm nay là ngày cuối cùng nữ nhi Liễu gia giàu nhất Thương Lan quốc kén rể, kết quả cuối cùng sẽ công bố vào hôm nay.

Trước thương hội Liễu gia, chung quanh lôi đài đã dọn xong vài ngày trước, lúc này đã tụ tập rất nhiều người tới, nhìn phía trên lôi đài cao cao, người Liễu gia đã đến chinh tề... Bao gồm thiên kim Liễu gia quần áo giá y màu đỏ, ôm trong lòng một tiểu nam hài.

Khi nhìn tới nàng một thân giá y đỏ tươi, trong lòng mọi người lại khẳng định, thiên kim Liễu gia nghiêm túc và quyết tâm chọn rể.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời âm trầm, cùng với mưa phùn bay lả tả mờ mờ trong không trung. Sau đài cao, Liễu Phong Viêm nhíu mày, có chút lo lắng liếc mắt nhìn Tô Nhược Hàm ở bên cạnh một cái, nhất là khi tầm mắt dừng lại ở trên giá y đỏ tươi của nàng, hắn muốn nói lại thôi nói: "Tỷ... Tỷ thật sự không lo lắng một chút sao?"

Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi ngồi ở chỗ kia, trong đôi mắt đen nhánh bình tĩnh vô ba nhìn dưới lôi đài, đối với lời nói của Liễu Phong Viêm bên cạnh coi như không nghe thấy.

Hắn sẽ đến sao?

Hương Phiêu Trai.

Ngày thường từ lâu đã sớm mở cửa, hôm nay lại khác thường, sau khi trời sáng rõ mà cửa chính vẫn còn đóng chặt, không có mở cửa buôn bán.

Lúc này Phúc bá gấp đến độ xoay quanh, ông rướn người nhìn xa xa, nghe lão Vương gia nhà mình, lúc này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lớn tiếng rống giận truyền đến từ trong phòng thiếu gia: "Xú tiểu tử, nhanh tỉnh táo lại cho ta, cái bộ dáng muốn chết không cần sống này của ngươi, rốt cuộc là muốn cho ai xem?"

Cùng với thanh âm mà đến, còn có một trận vật nặng rơi xuống đất, cùng với tiếng kêu rên khó chịu của thiếu gia nhà mình, Phúc bá nghe được mà gấp không chịu nổi. Chen chân muốn đi đến cửa phòng bên kia, lại bị Phượng Thiên ở một bên túm chặt.

"Phúc bá... trước người đừng đi, ta và nói với người chút chuyện." Phượng Thiên kéo Phúc bá qua, nhỏ giọng nói nhỏ ở bên tai của ông.

Phúc bá vốn đang nghi hoặc, kết quả là càng nghe mắt càng mở to, h ồi lâu sau ông mới lắp bắp mở miệng: "Ngươi, ngươi xác định muốn như vậy? Vạn nhất thiếu gia hẳn biết được..."

Lời của ông còn chưa có nói xong, Phượng Thiên đã đánh gãy nói: "Cho dù có biết, đến lúc đó vạn cũng đã đóng thuy ền r ồi, cho dù muốn trách tội, đến lúc đó một mình ta gánh vác."

Phúc bá do dự một chút, nghiêng tai nghe trong phòng thiếu gia nhà mình, lúc này lão Vương gia hỗn hển tức giận mắng, mà thiếu gia nhà mình cũng không thốt ra lời nào, rốt cục thì ông gật gật đầu, nhỏ giọng hỏi: "Lão Vương gia cũng biết?"

Phượng Thiên nhấp môi dưới, gật gật đầu: "Biết, cho nên... đợi lát nữa Phúc bá nhớ rõ phối hợp một chút."

Nghe xong Phượng Thiên nói, Phúc bá xem như ngậm miệng không lên tiếng. Nếu lão Vương gia cũng biết, chuyện này cho dù thời điểm thiếu gia

trách tội, vậy cũng sẽ không có bao nhiêu nghiêm trọng. Hơn nữa đến lúc đó còn có Tô cô nương ở đây, thiếu gia hẳn có thể trách tội bọn họ hay không đâu là chuyện khác rồi.

Thấy Phúc bá gật đầu rồi, Phượng Thiên quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng căn phòng của thiếu gia nhà mình, nhíu mi đi tới một phương hướng khác.

Trên lôi đài chọn rể, Tô Nhược Hàm vốn vẻ mặt bình tĩnh vô ba, sau khi nhìn thấy bóng dáng xuất hiện trên lôi đài, nhất thời sắc mặt đại biến, đột nhiên đứng lên. Nhìn bóng dáng nguyệt sắc đứng trên lôi đài, nàng run run môi, nhìn sang Liễu lão cha và Liễu đại ca còn có tiểu đệ bên cạnh mình hỏi: "Hắn, vì sao hắn lại ở chỗ này?"

Hỏi xong rồi, tầm mắt Tô Nhược Hàm, rõ ràng nhìn về phía trên người Mặc nhi.

Lúc này Mặc nhi ngồi ở bên cạnh nàng, đang cầm một trái cây cắn răng rắc rắc rắc, thấy tầm mắt mẫu thân nhà mình đang nhìn mình, bé nghi hoặc nhìn nhìn mẫu thân mình, sau đó lại thấy được tiểu cữu nhà mình ở một bên đang dùng sức chớp mắt với mình, bé nghi hoặc theo tầm mắt tiểu cữu nhà mình nhìn lại.

Chờ khi Mặc nhi nhìn thấy bóng dáng trên lôi đài, cái đầu nhỏ của bé lắc lư như cái trống bỏi, cái cổ trắng nõn gương mặt bánh bao mềm giọng mở miệng: "Mẫu thân... Không liên quan tới con, con cũng không biết vì sao phụ thân lại ở chỗ này."

Đúng rồi, đúng vậy...

Lúc này người xuất hiện ở trên lôi đài, vừa vặn chính là mấy ngày trước đây đứa nhỏ Mặc nhi còn đề cập qua, lão cha Mặc Tử Khanh nhà nó tới rồi.

Thấy bộ dáng Mặc nhi luôn miệng phủ nhận, Tô Nhược Hàm hoài nghi nhìn nó. Đừng trách nàng hoài nghi, chỉ có thể nói đứa nhỏ này mang hiềm nghi nghiêm trọng, ai kêu mấy ngày trước đây nó còn hỏi nàng, nếu

Phượng Vân Cầm không đến cưới nàng, có thể để cho phụ thân của nó tới cưới nàng hay không.

Mà cố tình vào giờ phút này, Mạc Tử Khanh lại xuất hiện ở phía trên lôi đài, vậy có thể kêu nàng không nghi ngờ sao?

Lúc này Tô Nhược Hàm đang hoài nghi tới Mạc nhi vẫn chưa chú ý, lúc này Liễu tiểu đệ và Liễu đại ca ở một bên hiểu ý liếc nhau không tiếng động. Sau đó Liễu tiểu đệ vẫy vẫy tay với một gã sai vặt nào đó ở một bên, làm một cái thủ thế rồi, đối phương gật đầu bước nhanh rời đi.

Tô Nhược Hàm mới không chú ý tới những thứ này đâu, bây giờ nàng đang trừng to mắt nhìn trên đài. Lúc này Mạc Tử Khanh một thân áo trắng như tuyết, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba khinh miệt tà nghệ của hắn đang nhìn người đối diện nọ, giọng điệu lạnh lùng mở miệng nói: "Tự mình đi xuống, hoặc là nằm đi xuống." Thực rõ ràng, đề mục lựa chọn.

Đứng ở đối diện Mạc Tử Khanh là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, mặc dù ngũ quan không đủ trình độ anh tuấn xuất sắc, nhưng cũng không xấu. Lúc này nghe được lời nói cu ồng ngạo của Mạc Tử Khanh, lập tức sắc mặt đối phương đỏ lên, tức giận nói: "Cửa ải này là so về học thức, cũng không phải luận võ công, lại nói, người dựa vào cái gì kêu ta đi xuống?"

Lời này vừa nói ra, nam tử đối diện kia áo trắng phất phới lạnh như trích tiên, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, khóe miệng tươi cười lộ ra vài phần nguy hiểm, lại mang theo vài phần quỷ dị mở miệng: "Dựa vào nữ nhân người muốn thành thân là nương của con trai ta, lý do này như thế nào?"

Mạc Tử Khanh vừa thốt lên xong, mọi người ở đây "xôn xao" lớn tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tử Khanh có ngờ vực vô căn cứ cùng với tìm tòi, nam nhân này vừa rồi nói cái gì? Chẳng lẽ... Hắn chính là ch ồng trước của thiên kim Liễu gia?

Nhưng mà... lúc này vợ trước chọn rồi, hắn là ch ồng trước lại chạy tới xem náo nhiệt gì hả?

Nhìn hơn một ngàn người ở trong sân huyền náo xôn xao không thôi, cái trán Tô Nhược Hàm nổi gân xanh lên, răng trắng nghiến kẽ cà kẽ kẹt, lập tức muốn phóng xuống lôi đài. Liễu tiểu đệ ở một bên vội vàng túm chặt nàng: "Đại tỷ, tỷ đây là làm gì?"

Tô Nhược Hàm tức giận liếc mắt trừng Liễu tiểu đệ một cái, chán nản không thôi nghiến răng nói: "Người không có nghe thấy cái tên hỗn đản nào đó nói cái gì sao? Hắn là cố ý đến quấy rối, người còn túm ta làm cái gì, buông tay, để cho ta đi qua."

Lúc này trong mắt Liễu tiểu đệ hiện lên vẻ chột dạ, còn chưa có mở miệng, Liễu Phong Liệt lại liếc mắt muối tử nhà mình một cái, giọng điệu đậm mạc mở miệng: "Người bày ra lôi đài chọn rể, vẫn chưa nói rõ chờng trước không thể tham gia, hiện tại người đi lên đuổi hắn rồi đi, thật ra làm cho Liễu gia lại là đầu đề câu chuyện, lại nói... Hắn cũng có thể giúp người loại bỏ những người không hoàn mỹ, đợi cho đến khi còn lại năm vị cuối cùng, người không chọn hắn, đến lúc đó người khác cũng không phản đối, không phải sao?"

Vốn trong lòng Tô Nhược Hàm còn có tức giận, lúc này nghe xong đại ca nhà mình nói một phen, nàng lại trăn mặc, sau đó nhìn trên lôi đài Mạc Tử Khanh nói lời ác độc làm một tên tuyển thủ dự thi tức giận xuống đài, mặt mày gắt gao nhăn lại.

Mạc Tử Khanh, đến tốt cùng hắn có ý tứ gì? Vì sao hắn sẽ xuất hiện ở trên lôi đài kén rể của mình.

Hết chương 84.

SỖ TAY SINH TỒN KHI BỊ CHỒNG RUỒNG BỎ

Đạm Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đại Kết Cú (Hạ)

Editor: ChieuNinh

Kén rẽ bên kia bởi vì ch ồng trước thiên kim Liễu gia xuất hiện, mà trở nên làm cho người ta ền ào nghị luận, nhất là vị ch ồng trước này lúc trước còn hưu bỏ thiên kim Liễu gia. Hôm nay là ngày cuối cùng thiên kim Liễu gia kén rẽ, hẳn lại xuất hiện ở trên lô đài, đây rốt cuộc là hát tu ồng gì vậy? Nổi bắn khoắn trong lòng mọi người lại đột nhiên tăng lên.

Mà trong Hương Phiêu Trai bên này, một gã sai vặt chạy đi vào rất nhanh, thời điểm ở hành lang nhìn thấy Phụng Thiên, gã sai vặt kia bước nhanh đi qua, ở trước mặt hắn thấp giọng nói: "Đại thiếu gia của nhà ta để cho ta tới nói cho các người, người đã đến rồi."

Nghe vậy, Phụng Thiên gật gật đầu, Phúc bá ở bên cạnh hắn, lúc này nhất thời cũng bắt đầu sửa sang lại cảm xúc, hít sâu một hơi sau, ông bước nhanh chạy tới hậu viện trong gian phòng của thiếu gia nhà mình.

Còn chưa tới cửa phòng, chỉ thấy lão Vương gia đứng ở trước cửa phòng đóng chặt. Đối phương thấy Phúc bá tới đây, nháy mắt ra hiệu hướng Phúc bá hỏi, có phải chuyện kế hoạch của bọn họ tốt lắm hay không? Lúc này Phúc bá mạnh mẽ gật đầu, dưới sự ra hiệu của lão Vương gia, giọng nói của Phúc bá lập tức kích động lớn tiếng kêu lên: "Thiếu gia... Thiếu gia."

Vừa dứt lời, lão Vương gia ở ngưỡng cửa, nhất thời lớn tiếng quát lớn: "Lão Phúc... Người lớn tiếng ền ào xôn xao cái gì, chẳng lẽ không biết tâm tình thiếu gia không tốt, không thể gây ền ào sao?"

Bị lão Vương gia lớn tiếng quát làm cho bị dọa một cái, Phúc bá nhất thời quên luôn từ ngữ, thoáng cái ngăn người ở đó, làm cho lão Vương gia gấp đến độ không được, dùng sức nháy ánh mắt. Phúc bá sừng sốt nửa nhịp mới phản ứng kịp, vội vàng chiếu theo kế hoạch mà nói: "Nhưng, nhưng mà... là chuyện về Tô cô nương."

"Cái gì? Người nói là về Tô nha đầu hả. Không phải hôm nay nàng kén rể sao, người lớn tiếng ồn ào, chẳng lẽ là nàng đã tìm phải một người không tốt để gả đi hay sao?" Lúc này Lão Vương gia ra vẻ lớn tiếng hỏi.

Có người trong nhà, khi nghe được ba chữ Tô cô nương, thân mình cứng đờ run run một cái, tay bên hông gắt gao nắm chặt chân mình, để cho đau đớn trên đùi khắc chế bản thân, không cần đứng dậy đi mở cửa chất vấn Phúc bá.

Nàng thật sự đã tìm được người để gả, sau ngày hôm nay, nàng trở thành nữ nhân của người khác sao?

Trong đầu hiện lên một cái nhăn mày mỗi nụ cười của nữ nhân kia, lại hiện lên lửa nóng triền miên đêm hôm đó lần nữa. Sau này một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đầu hiện ra vì người khác, thân thể dịu dàng của nàng cũng sắp bị nam nhân khác có được sao?

Vừa nghĩ đến đây, Phượng Vân Cẩm thống khổ kéo kéo quần áo trước ngực...

Vì sao một khi hấn nghĩ đến hình ảnh như vậy, tâm liền ghen tị đau đớn không thôi, đau quá.

Người nào đó trong phòng vì ghen tị mà tim phát đau, mà người bên ngoài đang diễn trò cũng diễn đến khẩn trương, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d giọng Phúc bá không yên nói: "Hồi lão Vương gia, là chông trước của Tô cô nương Mạc gia chủ đến, hấn lên lời đài kén rể, đã đào thải rất nhiều vị tuyển thủ, chỉ sợ là mọi chuyện thành kết cục đã định, Tô cô nương có thể là phải tái giá với Mạc gia chủ."

Phượng Vân Cẩm ở trong phòng, khi nghe được Phúc bá nói đến ch ồng trước của Tô cô nương, nhất thời cả người cứng đờ.

Ch ồng trước của nàng, đó không phải...

Hắn lại tới tham gia lời đài kén rể, hơn nữa đào thải rất nhiều người dự tuyển?

Hô hấp của Phượng Vân Cẩm trở nên ồ ồ thở hỗn hển mấy hơi, phần nộ mở to mắt.

Mạc Tử Khanh...

Vì sao hắn lại tới tham gia kén rể của Hàm nhi?

Khi người ngoài cửa dựng thẳng lỗ tai diễn trò nghe được tiếng hít thở dồn dập, nhất thời trên mặt hiện lên kinh hãi, lại tiếp tục làm t ầm trọng lên lần nữa.

Lão Vương gia làm bộ thở dài một tiếng, sâu kín mở miệng nói: "Thôi, thôi... Nếu hỗn tiểu tử của nhà ta vô duyên với Tô nha đầu kia, ta cũng chỉ có thể chúc nàng tìm được phu quân tốt. Lại nói Mạc gia chủ là ch ồng trước của nha đầu kia, cũng là phụ thân ruột thịt của Mạc nhi, vậy nha đầu gả cho hắn, thật ra cũng không tệ, đúng lúc có thể hạnh phúc mỹ mãn."

Phượng Vân Cẩm vốn đang phần nộ ghen tị giao tạp, nghe được lão cha nhà mình nói thì tức giận đến thở gấp một hơi, dùng sức ho khan.

Hạnh phúc mỹ mãn cái quỷ, lúc trước cái tên nam nhân Mạc Tử Khanh kia thương tổn Hàm nhi như vậy, tự tay hưu bỏ nàng, làm cho nàng tuyệt vọng đến đi thất cổ tự sát. Hắn ta rõ ràng sẽ không yêu Hàm nhi, hưu bỏ nàng rồi hiện tại lại tới tham gia kén rể, chẳng lẽ...

Phượng Vân Cẩm nghĩ đến nam nhân có tình cảm khác thường với Mạc Tử Khanh, Phượng Vân Cẩm khẩn trương nắm chặt tay, chẳng lẽ nam nhân này muốn cưới Hàm nhi trở về để cho tên Thanh Nguyên kia bắt nạt Hàm nhi hay sao?

"Không được... Hàm nhi không thể gả cho Mạc Tử Khanh." Chịu không nổi hình ảnh trong đầu Mạc Tử Khanh thương tổn Tô Nhược Hàm, Phượng Vân Cầm kích động quát.

Mấy người đang diễn trò ngoài phòng, nghe vậy, không tiếng động gọi lên khoe môi.

Mà ở trước lôi đài kén rể, Tô Nhược Hàm phức tạp nhìn nam nhân một thân màu trắng như tuyết từng bước một chậm rãi đi tới chỗ của mình, mãi cho đến khi chỉ còn vài bước ở trước mặt mình mới ngừng lại. Nàng hơi nhíu mày, môi hồng chưa chát mở miệng: "Mạc Tử Khanh... Người đây là có ý tứ gì?"

Vốn cho rằng, hắc đào thải những tuyển thủ dư thừa, sau đó có chuyển biến tốt liền thu tay rời đi, ai từng nghĩ tới, hắc lại đánh bại loại hết năm người được chọn cuối cùng. Hiện tại người kia không có đến, mà bên này người kén rể cũng chỉ còn lại một mình Mạc Tử Khanh hắc, hiện tại phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ để cho nàng lại gả cho Mạc Tử Khanh hay sao?

Tuy rằng trước kia gả cho hắc là Liễu Hương mà không phải Tô Nhược Hàm nàng, nhưng mà nếu để cho nàng tái giá với Mạc Tử Khanh, trong lòng nàng vẫn thật có chút khó có thể chấp nhận.

Phía đối diện, nam tử đạm mạc lạnh lùng nhìn nàng như vậy, khi nhìn thấy nàng khẽ nhíu mày, vẻ phức tạp không thôi nhìn mình, hắc nhếch môi mỏng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút gợn sóng mở miệng: "Điều kiện để ta đồng ý Mạc nhi đi theo người đó là, người có thể cho nó một cái nhà hoàn chỉnh, có thể có một nam nhân không hề khúc mắc mà yêu thương nó, thực hiện nhiên..."

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Ở dưới cục diện này hôm nay, điểm này là không thể làm được. Cho nên... nếu người đã phải xuất giá, gả cho ta và gả cho bọn đàn ông phía dưới kia, có cái gì khác nhau?"

Nghe được lời nói lạnh lùng của Mạc Tử Khanh, Tô Nhược Hàm tức giận đến cắn răng, nhưng mà lại không có cách nào phản bác được hắc.

Xác thực, nếu không phải giả cho người kia nàng khỗ sở chờ đợi không xuất hiện, đối với nàng mà nói, giả cho ai cũng đều không có khác nhau.

Nhưng vấn đề là... giả cho Mạc Tử Khanh hẳn, nàng chịu đựng được cái tên nam nhân yêu nghiệt biến thái Thanh Nguyên kia sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Nhược Hàm khẽ biến, hai gò má thoáng co giật, cứng ngắc mở miệng: "Người tới tham gia lời đài kén rể của ta, Thanh Nguyên hẳn có biết không?"

Đối diện Mạc Tử Khanh ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, môi mỏng khẽ nhếch không nói gì.

Thời điểm Tô Nhược Hàm cho rằng, hẳn gạt tên biến thái Thanh Nguyên kia mà đến, thì gần đó đột nhiên một giọng nói có chút quen thuộc làm cho da đầu nàng run lên chậm rãi vang lên: "Như thế nào? Chỉ mới có một đoạn thời gian không thấy, nữ nhân này nhà người lại nhớ ta hay sao, từ rất xa liền nghe được người nhắc tới tên của ta..."

Tô Nhược Hàm có chút cứng ngắc quay đầu nhìn lại, bên kia bóng người chậm rãi cất bước từ trong đám người đi tới, mắt phượng mị hoặc câu nhân hơi quen thuộc, còn có gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt, không phải Thanh Nguyên vừa rồi trong lời của nàng, thì còn là ai?

"Người... sao người cũng ở..." Nàng cứng ngắc mở miệng.

Đáy lòng kêu rên, vì sao tên yêu nghiệt này cũng xuất hiện ở tại nơi này, nàng chỉ biết vừa thấy được tên Mạc Tử Khanh kia thì sẽ không có chuyện tốt. Lúc này hẳn chạy đến quấy rối lời đài kén rể của mình, kết quả yêu nghiệt Thanh Nguyên lòng có tạp niệm với hắn liền xuất hiện, cũng không biết cái tên biến thái đó, sẽ đối phó nàng như thế nào đâu.

Ngay tại thời điểm Tô Nhược Hàm ở đó vẻ khỗ không nói nổi, bên kia Thanh Nguyên cũng đã đi tới, lại lướt qua bên cạnh Mạc Tử Khanh, lập tức đi tới trước mặt của Tô Nhược Hàm, tà mị gọi lên chút ý cười, để sát vào bên tai của nàng, có chút nguy hiểm cười mở miệng nói: "Như thế nào?"

Người thoát nhìn có chút sợ hãi bộ dáng của ta, là sợ hãi ta biết hắn tới tham gia lời đài kén rể của người, cho nên ta xuống tay với người sao?"

Tô Nhược Hàm ẩm ức không thôi nhìn hắn, nhếch miệng không hề răng. Tuy rằng nàng thật sự rất muốn mạnh mẽ gạt đầu, sau đó hào phóng thừa nhận, nàng chính là sợ hãi yêu nghiệt này làm như vậy, nhưng hiện tại dù sao người ta đang tập nập nhìn, nàng còn muốn chừa cho mình chút thể diện, ai biết cái tên biến thái điên kia sẽ làm ra cái gì chứ.

"Người, đến làm gì?" Nàng biểu tình cứng ngắc, giọng nói khản trương thấp giọng hỏi.

Có lẽ là nhìn ra tâm tình của nàng, bên cạnh tâm tình Thanh Nguyên vô cùng tốt mắt phượng hơi câu liếc mắt nhìn nàng một cái, cười đến có chút mỉa mai hoặc liếc xéo nàng nói: "Không phải người kén rể sao? Ta cũng đến tham gia náo nhiệt, cố gắng còn có thể mua một lớn được tặng thêm một nhỏ, phu nhân nhi tử đầu có đâu..."

Mua một tặng một cái gì, mẹ nó, thật sự rất khổ bức rồi.

Khiến cho nàng tin tưởng một tên yêu nghiệt thích nam nhân sẽ có hứng thú với mình, Tô Nhược Hàm cảm thấy còn không bằng mình đi tin tưởng một con heo mẹ biết treo cây, cho nên nguyên nhân hết thấy, vẫn là ở trên người tên nam nhân nào đó.

Tô Nhược Hàm phát điên, Mạc Tử Khanh người là tên oan nghiệt, đời trước ta thiếu nợ người đúng không, cho nên đời này vẫn luôn bị người liên lụy. Không có việc gì thì để nàng kén rể đi, hắn chạy tới xem náo nhiệt làm gì, bây giờ còn treo chọc tên Thanh Nguyên biến thái này đến đây, cố tình cái tên nàng đang đợi, đến bây giờ cũng không có xuất hiện.

Tuy rằng lời nói mới rồi Thanh Nguyên nói cực kỳ nhỏ giọng, nhưng ở đây có mấy nam nhân có võ công vô cùng tốt, ba người phụ tử Liễu gia còn có Mạc Tử Khanh, bọn họ cũng hoàn toàn nghe được rõ ràng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Nhưng rất kỳ quái là, mấy người này đối với Thanh Nguyên, lại không có chút kinh ngạc hoặc là khản trương, điều này làm cho trong lòng Tô Nhược Hàm có chút nghi hoặc.

Nhưng từ những người ở dưới lời đài châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, Tô Nhược Hàm không được phép nghĩ ngợi, sắc mặt có chút âm trầm trùng mắt với Thanh Nguyên, có chút nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: "Người nghĩ rằng ta và người sẽ tin chuyện ma quỷ của người?"

Nhìn nàng bạo tẩu (nóng nảy), trên gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của Thanh Nguyên tràn đầy vô tội, nhún vai hơi híp mắt cười chậm rãi mở miệng: "Không tin hả? Vậy được rồi, nếu ta nói là tới xem kịch vui, vậy người tin không?" Những lời này của hắn, xem như nhỏ giọng nói ở bên tai của nàng.

Không đợi Tô Nhược Hàm phản ứng kịp, Thanh Nguyên ở bên cạnh nàng, lúc này cũng đột nhiên nói nhỏ một câu: "Trò hay mở màn..."

Hả?

Tô Nhược Hàm khó hiểu nhìn về phía Thanh Nguyên, lại theo tầm mắt của hắn nhìn tới xa xa.

Xa xa đám người chen chúc, lúc này đang nhanh chóng dạt sang hai bên, nhường lại một con đường chính giữa, một bóng dáng màu tím nhạt chậm rãi đi tới.

Thời điểm khi nàng nhìn thấy người nọ xuất hiện, tay dưới bộ hỉ phục màu đỏ, rất nhanh hơi dừng sức, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp gọn sóng chớp chớp.

Hắn đến đây...

Không đợi Tô Nhược Hàm mở miệng, Thanh Nguyên đứng ở bên cạnh nàng tà khí khẽ nhếch khóe môi, nhìn bóng dáng chậm rãi đi tới, liếc liếc mắt một vài bóng người đi theo phía sau hắn, cùng với người đi tới rõ ràng con người trống rỗng không ánh sáng, giọng điệu thoắt trào phúng mở miệng: "A... Nhìn một cái, người đến là ai? Không phải là Tiêu Dao tiểu vương gia của chúng ta đề tài lửa nóng gần đây của hai quốc gia sao? Người có đi nhàn địa phương hay không, nữ nhân Liễu Hương này không phải đã bị người cự hôn sao, người lại xuất hiện ở đây là làm cái gì?"

Nghe được giọng điệu âm dương quái khí của Thanh Nguyên, khuôn mặt Tô Nhượng Hàm có chút run rẩy, thằng nhãi này uống lộn thuốc? Ngữ khí nói chuyện cổ quái này, nếu là người không biết, còn tưởng rằng hắn đang bởi vì lúc trước Phượng Vân Cẩm hủy hôn với nàng mà ôm lo lắng chuyện bất công của thiên hạ đấy.

Nhưng bản thân Tô Nhượng Hàm biết rất rõ ràng, khúc mắc sâu xa giữa nàng và Thanh Nguyên, đã ngoài khả năng coi như là tuyệt đối không tồn tại, nhưng nhìn vào hành vi như bây giờ, lại là cái tình huống gì?

Hơn nữa...

Nàng có chút lo lắng nhìn thoáng qua bên kia Phượng Vân Cẩm đang chậm rãi cất bước đi tới, hắn có thể hay không...

Lúc này không riêng Tô Nhượng Hàm có chút lo lắng, mà ngay cả Phượng Thiên và Phúc bá cũng đang cùng đi theo Phượng Vân Cẩm, khi bọn họ nghe được Thanh Nguyên nói, sắc mặt đều khế biến.

Trong đó Phúc bá lại lo lắng liếc mắt nhìn về phía thiếu gia nhà mình một cái, chỉ là không biết là bởi vì ánh mắt đối phương trông rỗng vô ba hay còn là vì cái gì, lúc này Phúc bá chỉ cảm thấy nhìn không ra chút cảm xúc từ trên mặt thiếu gia nhà mình, tình huống như vậy làm cho Phúc bá càng thêm lo lắng.

"Thiếu gia..." Phúc bá có chút lo lắng mở miệng.

Phía trước nam tử quần áo trường bào màu tím nhạt, làn môi mỏng manh hơi hơi mím lại, ngay sau đó ở khóe môi cũng gợi lên một nụ cười nhẹ nhõm, giọng bình tĩnh mở miệng: "Phúc bá, ta không sao."

Sau khi nói xong, đôi con ngươi không có tiêu cự, làm như có đi đâu cảm ứng, chậm rãi nghiêng đầu nhìn tới một phương hướng nào đó trên lôi đài, khế mỉm cười mở miệng nói: "Ta đến đây..."

Nghe câu đó, người ở đây hơi liếc mắt.

Chỉ có Tô Nhược Hàm trên đài quỳ áo hở phục màu đỏ, ánh sáng trong mắt run nhẹ, bàn tay mềm mại dưới hở phục có chút kích động nhàn nhạt mà run lên, nhưng trên mặt nàng cũng nhìn không ra chút khác thường. Diện*đan*le*quy*don Chiêu Ninh Bình tĩnh nhìn nam nhân quỳ áo tử bào phía dưới kia, giọng nói lạnh lùng mà lại bình tĩnh mở miệng: "Người tới làm cái gì?" Nếu hắn dám trả lời là tới chúc phúc nàng tìm được phu quân tốt, Tô Nhược Hàm thề, nàng nhất định sẽ tự tay bóp chết nam nhân này.

Một bên, Thanh Nguyên nghe được vấn đề của Tô Nhược Hàm, còn có ánh mắt rõ ràng có chút bất an không xác định của nàng, hắn có chút đùa cợt hừ lạnh một tiếng, làm như cố ý quấy rối, cười lạnh mở miệng: "Còn có thể tới làm cái gì, đương nhiên là tới chúc phúc người tìm phu quân tốt rồi, nói vậy người ta sẽ không cần sợ người lại đi dây dưa với hắn đi..." Càng nói thanh âm của hắn càng nhỏ, bởi vì bên kia Mạc Tử Khanh một thân áo trắng đã dùng ánh mắt không đồng ý nhìn về phía hắn. Mà bên này Tô Nhược Hàm cũng dùng ánh mắt giết người nhìn hắn.

Thanh Nguyên có chút khinh thường hừ lạnh một tiếng, cuối cùng ngậm miệng lại, sau đó có chút ảo não trừng mắt liếc Tô Nhược Hàm một cái.

Sớm biết vậy sẽ không đến xem náo nhiệt làm gì, tuy rằng vì vậy bởi vì có quan hệ với nữ nhân này, làm cho giữa mình và Tử Khanh có đi đầu dậu đi, không có lại tương đối lạnh lùng giống như trước kia. Nhưng mà rõ ràng mình và Mạc Tử Khanh là tới giúp cho nàng, nữ nhân này lại không biết tình huống, còn dùng ánh mắt phòng sỏi nhìn mình, cái này làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Thanh Nguyên có chút âm thầm liếc mắt Tô Nhược Hàm một cái, trong lòng bắt đầu toát ra, nếu cố ý làm cho Phượng Vân Cẩm tức giận bỏ đi, nàng có thể tức giận đến phát điên hay không đây?

Đương nhiên, ý niệm này chỉ vừa xuất hiện trong đầu, đã bị Mạc Tử Khanh không biết khi nào thì chạy tới bên cạnh hắn ngăn lại, chỉ nghe đối

phương ở bên cạnh hắn nói nhỏ một câu: "Nàng là mẫu thân Mặc nhi, Mặc nhi cần một cái nhà hoàn chỉnh."

Thanh Nguyên ảo não mím môi.

Được, Mặc nhi cần một cái nhà hoàn chỉnh, nếu nữ nhân này không ở cùng một chỗ với Phượng Vân Cẩm, vậy có thể lại chạy tới đây dựa Mặc Tử Khanh hay không đây? Đến lúc đó y theo tính cách người bên cạnh này, trời mới biết có thể làm ra lựa chọn giống như năm năm trước hay không, lần này lại vì nhi tử của mình mà miễn cưỡng ở cùng một chỗ với nữ nhân kia?

Nghĩ tới nghĩ lui, trên mặt xinh đẹp mà yêu dị của Thanh Nguyên lộ ra vẻ rối rắm và giãy dụa, cuối cùng là buông tha cho ý niệm muốn chọc tức nam nhân nào đó dưới đài kia ra khỏi đầu.

Mà giờ phút này, Phượng Vân Cẩm dưới lôi đài, khi nghe được trong giọng nói mình vô cùng quen thuộc, xuất hiện trăm ngàn lần ở trong mộng làm cho mình tâm hồn bất loạn quẩn quanh mang theo khách sáo lạnh lùng, hắn hơi giật mình, lại rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là ý cười nơi khóe miệng có chút chua xót.

"Hàm nhi... Ta cho rằng, miễn là vì tốt cho nàng, ta có thể đổi mặt với việc nàng giả làm thê tử cho người khác, nhưng... ta phát hiện, ta giống như sai lầm rồi." Trên gương mặt tuấn mỹ vẫn nhả của Phượng Vân Cẩm, lúc này có ý cười tự giễu chua xót.

Tô Nhược Hàm sững sờ, có chút kích động nhìn hắn, ý tứ trong lời nói của hắn, là như nàng suy nghĩ sao? Kỳ thật nàng rất sợ, hết thảy đều là nàng hiểu lầm, sợ hắn đúng theo như lời Thanh Nguyên nói, chính là đến chúc phúc cho mình mà thôi.

Nhưng ngay tại thời điểm nàng có chút kinh ngạc và kích động, nam nhân áo tím dưới lôi đài, hơi vươn một bàn tay đến tới phương hướng của nàng, cất giọng ôn nhu mở miệng nói: "Ánh mắt của ta đã không còn nhìn thấy, nhưng mà ta lại vẫn không muốn nàng giả cho nam nhân khác, cho nên... Hàm nhi, nếu nàng có thể chấp nhận ở trong quãng đời còn lại có lẽ

ta không có biện pháp cùng nàng nhìn cảnh sắc tươi đẹp thế gian này, có thể chấp nhận ta không thể cùng nàng nhìn mặt trời mọc, cùng với ngắm cảnh hoàng hôn, như vậy... thì đi theo ta đi."

Ở trên đường đến đây, hắn còn có thể lấy cớ lừa gạt chính mình, nói mình đi đến tìm nàng, là vì biết chồng trước của nàng đã đến, có thể lừa gạt chính mình, nói với mình chỉ vì không thể yên tâm để cho nàng lại gả lại cho chồng trước lần nữa.

Nhưng lúc này khi đi vào lôi đài rồi, nghe được đám đông phía dưới bắt đầu ồn ào, cùng với vấn đề nam nhân chung quanh nhỏ giọng nghị luận về đẹp của nàng, cùng với dùng giọng điệu hạ lưu thảo luận ở bên kia. Nói rằng cho dù trước kia nàng đã từng gả cho người khác còn sinh đứa nhỏ, nhưng coi như khuôn mặt nàng xinh đẹp lại còn bổ sung đi đầu kiện nhà mẹ đẻ là nhà giàu nhất Thương Lan quốc này, cho dù mang danh dâm nữ bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

Trời mới biết, khi nghe được những lời nói này, trong lòng Phượng Vân Cẩm có bao nhiêu muốn giết những tên nam nhân này.

Nhưng mà cũng vào lúc đó, hắn mới phát hiện... hắn cũng không có phóng khoáng như mình vốn nghĩ như vậy.

Hắn không có cách nào buông nàng ra...

Bàn tay vươn tới phía trước, tuy rằng mang theo vẻ bất an và không yên, nhưng mà chấp nhất lại kiên định như vậy, không có chút ý tứ muốn lùi bước.

Đám người đang có mặt, lúc này có chút ồn ào nghị luận lên, từ trong lời nói mới vừa rồi của Phượng Vân Cẩm, bọn họ hình như đã hiểu được cái gì đó, lại cũng không giống như là hiểu được tất cả.

Dien*dan*le*quy*don Chiêu Ninh Nhưng bọn hắn biết, sự kiện hồi hôn bị nghị luận khí thế ngất trời một đoạn thời gian trước kia, giống như trong đó có nỗi khổ tâm thì phải.

Tô Nhượng Hàm đứng trên đài, trong mắt có lấp lánh ngân quang, hốc mắt nàng chua xót nhìn nam nhân đang đưa tay tới cho mình, có chút khó chịu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bức nước mắt trong mắt muốn chảy xuống lại trở về lần nữa.

Mà ngay lúc này, tiểu đệ Liễu gia chạy đến bên cạnh nàng, đưa tay đẩy nàng, nhỏ giọng nói: "Đại tỷ, tỷ còn ngây ngốc làm cái gì, chẳng lẽ tỷ thật sự muốn gả cho nam nhân khác hay sao?"

Tô Nhượng Hàm lấy lại tinh thần, đưa tay lau đi nước mắt trên khóe mắt, cái mũi và hốc mắt phẫn hờn đi xuống bậc thang lôi đài, từng bước một chậm rãi đi đến chỗ nam nhân đang vươn tay về phía mình. Mãi cho đến khi đứng ở trước mặt đối phương, nàng có chút không được tự nhiên đưa tay tới đặt ở trong tay hắn, thở phà phà nhỏ giọng nói: "Ngu ngốc! May mắn chàng đã đến rồi, nếu không, chàng liền chờ đứa nhỏ của chàng kêu người khác là phụ thân đi."

Lời của nàng, làm cho sắc mặt mấy người có võ công cao cường ở đây khác nhau. Ba người phụ tử Liễu gia hung hăng trừng sang Phượng Vân Cẩm, cái gì kêu chờ đứa nhỏ của hắn kêu người khác là phụ thân, chẳng lẽ tiểu tử này... ánh mắt ba người không tốt.

Mà còn lại Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên thì ăn ý nhún mày, ngược lại chỉ có Thanh Nguyên là có chút khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Nhượng Hàm một cái. Nữ nhân thật đúng là mặc kệ có mất trí nhớ hay không, năm năm trước và năm năm sau thực không có gì khác nhau. Xem ra là vì đạt tới mục đích, nàng đâu không từ thủ đoạn, nữ nhân này hẳn là lại lừa gạt tên nam nhân Phượng Vân Cẩm này lên giường rồi đi.

Hừ hừ, thật đúng là một nữ nhân không biết xấu hổ là gì.

Trong ánh mắt khinh bỉ tức giận nhìn chòng chọc của Thanh Nguyên...

Dù sao mặc kệ mấy người bên này thì có ý tưởng gì, bên kia Phượng Vân Cẩm cũng khiếp sợ ngăn người. Qua thật lâu sau mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp nữ nhân trước mặt nói là có ý tứ gì, có chút nghĩ tới mà sợ

cái trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, âm thầm may mắn, may mắn hẳn đến đây, bằng không thật sự mới có thể phát sinh cái tình huống nàng nói kia.

Chỉ vì lửa nóng tình nồng nóng lên, hẳn không có làm cái phòng bị gì, mà khả năng nàng có thai...

Nghĩ đến đây, trên mặt tuấn dật của Phượng Vân Cẩm nổi lên vết ửng hồng, có chút kích động tóm lấy tay nàng, run run mở miệng: "Không được, nàng không thể gả cho nam nhân khác." Ai dám để cho đứa nhỏ của mình gọi hẳn là phụ thân, thế nào hẳn cũng phải diệt cả nhà hẳn.

Tô Nhược Hàm thấy hẳn kích động, có chút giảo hoạt cười cười, nhìn thấy Phúc bá và Phượng Thiên nhìn về phía mình, ánh mắt thăm dò, mà cuối cùng thời điểm tim mắt dừng ở trên bụng nàng, nàng chớp chớp mắt, trực tiếp nắm tay Phượng Vân Cẩm, đi ra bên ngoài.

Nàng chỉ ám chỉ đêm đó không có làm biện pháp phòng ngừa, mới có thể sẽ mang thai mà thôi, cũng không phải thật sự mang thai, bọn họ kích động như vậy làm cái gì. Hơn nữa mới có vài ngày, cho dù mang thai, có nhanh như vậy sao? Tư tưởng của người cổ đại, thật sự là...

Bên kia rốt cuộc Tô Nhược Hàm đã lừa được nam nhân của mình, lúc này thật ra tâm tình của nàng vô cùng tốt mang theo nam nhân nào đó tránh đi, mà hỗn loạn trước lời đãi, nàng trực tiếp quăng cho phụ tử Liễu gia bọn họ phiến não đi. Đừng tưởng rằng nàng thật sự ngu ngốc, theo đủ loại Phượng Vân Cẩm xuất hiện, không khó cho nàng nghĩ thông suốt. Vì sao Thanh Nguyên và Mạc Tử Khanh sẽ xuất hiện, đúng là chính nàng bị thiết kế một phen.

Chỉ là mặc dù bị tính kế, nhưng kết quả như vậy cũng là mong muốn của nàng, cho nên tuy rằng không truy cứu, nhưng mà kết thúc phiến não này liền để cho bọn họ phiến não đi thôi.

Mà ngay sau khi Tô Nhược Hàm và Phượng Vân Cẩm dắt tay không biết tránh đi nơi nào, trên lời đãi tiểu đệ Liễu gia có chút hơi sợ nhìn chăm chăm ánh mắt không tốt của nam nhân tham gia lời đãi tại hiện trường này, có chút chột dạ lui ra phía sau vài bước, chạy đến trước mặt lão cha nhà

mình. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nhìn thoáng qua lão cha và đại ca đứng chung một chỗ với Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên, Liễu Phong Viêm có chút đồ m òhôi lạnh hỏi: "Ặc... Đại tỷ cứ đi như vậy, chúng ta cũng còn chưa có nói cho nàng biết, bên kia Th ần Nông cốc đã đưa giải được chân chính tới, tên Phượng Vân Cẩm kia căn bản không cần làm người mù nha."

Lời vừa nói ra, mấy nam nhân khác ở đây đồng loạt nhìn về phía hắn, Liễu lão cha tr ần mặc một lúc sau, cuối cùng đánh nhịp quyết định nói: "Đợi cho tiểu tử kia cưới Hương nhi của nhà ta, ngày thành thân lại đưa cho hắn."

Hừ hừ, hỗn tiểu tử, lại dám làm cho Hương nhi nhà mình thương tâm lâu như vậy, không trừng phạt hắn thật tốt một phen cũng không được.

Mà bên Phượng Vân Cẩm và Tô Nhược Hàm đã rời đi lại không biết, thì ra giải được Phượng Vân Cẩm uống vào do Phượng Thiên c ần về từ chỗ Th ần Nông cốc đó, từ đầu chính là hàng giả. Giải được chân chính cũng do vị cốc chủ có tính tình cổ quái, dù thế nào cũng phải nhận được kết quả mình vừa lòng, mới có thể đồng ý đưa ra.

Phượng Thiên cũng là sau này mới lại biết được, vị cốc chủ Th ần Nông cốc là một vị lão nhân có tính cách cổ quái. Thời điểm ông biết được Phượng Vân Cẩm bởi vì ánh mắt bản thân có vấn đề mà cự tuyệt cưới Tô Nhược Hàm, đụng tới Phượng Thiên đi c ầu giải được, ông liền chuyển động tâm tư.

Lão nhân kia cho Phượng Thiên một viên giải được giả, để cho hắn trở về cho Phượng Vân Cẩm uống, giải được chân chính cũng để cho người ta đưa đi Liễu gia giao cho Liễu lão cha.

Nếu cuối cùng Phượng Vân Cẩm tự mình nghĩ thông suốt, sau đó ở dưới trác trở ánh mắt của mình nhưng vẫn còn muốn ở cùng một chỗ với Tô Nhược Hàm, như vậy Liễu lão cha đưa giải được chân chính cho Phượng Vân Cẩm. Mà nếu hắn lựa chọn kết quả ngược lại, như vậy thực hiển nhiên, vị lão nhân có tính tình cổ quái kia, tuyệt đối sẽ không đồng ý giao giải được chân chính cho Phượng Vân Cẩm.

Mặc kệ thế nào, mãi cho đến sau đó không lâu, ngày hai người đại hôn, Tô Nhược Hàm và Phượng Vân Cẩm nhận được cái hộp nhỏ do nhi tử Mặc nhi nhà mình giao lên. Từ bên trong hộp lấy ra viên giải dược thật sự, cùng với nhìn thấy thư của vị lão nhân cổ quái kia viết, hai người vừa cao hứng lại có chút nghĩ mà sợ đỡ m òhôi lạnh không thôi.

"Hàm nhi..." Phượng Vân Cẩm thâm tình thấp lẩm bẩm tên của nàng.

Quái lão nhân Th ần Nông cốc, thật đúng là tính cách cổ quái, nhưng mà... Tô Nhược Hàm cũng lặng lẽ liếc mắt nhìn nam nhân tuấn dật mặc hỉ phục màu đỏ bên cạnh một cái, khoe miệng giương lên một nụ cười nhẹ r ồi ngã vào trong lòng hắn, gắt gao siết chặt thắt lưng của hắn.

Có phải nguyên nhân nàng đi đến thế giới này, chính là vì để yêu nam nhân bên cạnh này hay không, còn có nhi tử Mặc nhi dính mình không thôi đã bị lão cha dỗ đi không?

Có phu có tử (có ch ồng có con), đưa tay lặng lẽ sờ sờ bụng, miệng nàng lặng lẽ nhếch lên, có lẽ không lâu trong tương lai có thể còn có thêm một tiểu tử nữa. Đời người như vậy, mặc dù là tại thời không xa lạ này, nàng cũng sẽ không lại cảm thấy mờ mịt và bàng hoàng nữa đi?

--- -----Hoàn-----

P/s: Editor có lời muốn nói:

1 . Truyện đến đây đã hoàn và không có ngoại truyện nào hết. Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện và ủng hộ từ đầu, cảm ơn những bạn đã luôn nhấn thanks cho từng chương mình đăng. Đây là động lực rất lớn cho mình!

2. Cuối truyện tác giả có bộc bạch vì vấn đề cá nhân mà viết kết thúc hơi vội vàng không toàn diện và mong độc giả thông cảm. Bản thân mình cũng thấy vậy nhưng coi như cũng tạm chấp nhận được, mong các bạn cũng thông cảm cho tác giả nhé.